

ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS

POST
ISAACUM CASAUBONUM
CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER
ARGENTORATENSIS
INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS
ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS SEPTIMUS.

ANIMADVERS. IN LIB. XIII. ET XIV.

ARGENTORATI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE
ANNO XIII. (1805.)

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM DECIMUMTERTIUM.

Ed. Casaub.
p. 555.

AD CAP. I.

a » Libri huius *Argumentum* verbo declaravit Athenaeus,
» qui Ἐρωτικὸν, sive τὸν περὶ Ἐρωτικῶν λόγον illum inscri-
» bit. Videtur auctor aemulatione Platonis huiusmodi ser-
» mones Dipnosophistis suis attribuisse. Nam in Convivio
» Platonico de Amore solum disputant convivae. Sed il-
» le, ut philosophus, Amoris naturam, ortum, & caus-
» sas, eo commentario nos docet. Hic, ut philologus,
» quae de amore & rebus ad eum spectantibus apud vete-
» res legerat, quorum hodie scripta desideramus, utpluri-
» mum αὐτολεξεὶ commemorat. Finis huius scriptionis,
» quem ob oculos Athenaeus habuit, est πολυμάθεια, &
» illa rerum omnium antiquarum cognitio, quae & per se
» expetitur, & ad intelligendos veteres scriptores sane
» quam necessaria est, maxime autem Comicos; ad quo-
» rum lectionem totum hoc opus εἰσαγωγὴν quandam esse
» & παρασκευὴν ubertim docuimus suo loco. Ibi satis de-
» testati sumus veterum eruditorum hanc lasciviam sive
» petulantiam, aut immanem certe περιεργίαν, qui bonas
» horas talibus sermonibus male perdere non erubuerint.
» Non est profecto viri sapientis, doctrinae & πολυαναγνω-
» σίας laudem pudoris vel leviculo damno, nedum iacturâ,
» ire sibi ascitum. Verum haec quia reprehendere quidem
» possumus, sed mutare non possumus; quod solum in no-

»bis eſt, leviter adeo iſtam partem attingemus, ut fa- »cile omnes intelligant, nos hîc, ceu in aliquo aedilem »metuente loco, non lubenter aliquot horas eſſe verſa- »tos. Igitur ἐγκαλυψάμενοι Dipnoſophiſtarum ſermones »raptim percurramus.« CASAUBONUS.

Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδιοποιός. Sic uterque codex mstus; non κωμῳδοποιός. De illâ *Antiphanis* comoediâ, cuius titulum tacet auctor, confer notata ad VIII. 340. c. Verba iſta, ὁ δὲ δῆλος - - ἀποδεχόμενος, *parentheſeos notis* incluſerat Caſaubonus, quas rectius *abeſſe* a ſuperioribus editionibus iudicavimus.

Δεῖ γὰρ, ἔφησεν. Δεῖ γε legendum cenſuit PURSANUS, ſuffragante Villebrunio. Immemores erant boni viri moris Graecorum frequentiſſimi in familiari ſermone. Intellige, *Mirum non eſt, tibi haec minus placere: oportet enim* &c.

περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι &c. »Scripſimus »cum omnibus libris περὶ ἑταίρας. Edebatur παρὰ ἑταίρας. »Interpres, παρὰ ἑταίρᾳ. [*apud ſcortum.*] Neutrum probo.« CASAUBONUS. — Recte περὶ habet codex noſter uterque.

εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν. Cum ad praeceden- b tia verba abeſſent *parentheſeos ſigna*, monuit CASAUBONUS: »Diſtinguendum & legendum, Ἡμεῖς οὖν τὸν περὶ »ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν· (ἐγένοντο γὰρ καὶ περὶ γαμετῶν καὶ ἑταιρῶν πολλάκις λόγοι.) »οὐκ εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν, τῶν Μουσῶν &c. »Negationem ante εἰδόσι reſtituit etiam Dalecampius, »ſed minus recte interpretatur. Nam hoc ait Athenaeus: »*nos qui convivio interfuimus, hiſtoriam hanc neſcientibus* »*volentes exponere, Eratonem prius invocabimus* &c.« — Speciosa quidem doctiſſimi viri ratio: nec tamen audendum putavimus, ut contra librorum fidem negativam particulam obtruderemus auctori. Ac, verum ſi quaerimus, ſi nihil aliud dicere voluit Athenaeus, quam quod eum dicentem Caſaubonus fecit, prorſus otioſe interpoſita videri debet tota illa ῥῆσις, οὐκ εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν: ſatis erat id quod dixerat, τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον μέλλοντες ἐνταῦθα κατατάττειν. Nunc, cum adiicit εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν, hoc dicit: *quoniam hominibus ſcribimus non ignaris, & veteris hiſtoriae prorſus rudibus, ſed intelligentibus, doctis, & eruditis; tanto magis opus eſt ut a Muſarum invocatione faciamus initium:* ſcilicet, ne quid temere & imperite proferamus, ſed ea ſcribamus quae ta-

libus lectoribus probari possint, & quae digna videri possint doctis illis viris quorum in consessu disputata haec esse fingimus. Quoniam autem de *rebus Amatoriis* sermo instituitur, *e Musarum choro* eam invocat auctor, quae & ab *amore* nomen invenit, & *amatoriae poëseos* praeses habebatur.

τὸν ἐρωτικὸν ἐκεῖνον κατάλογον. Haud dubie mendosum est *κατὰ λόγον*, quod habent membr. *A.* (In *Epit.* haec desunt.) Recte una voce *κατάλογον* edd. quo vocabulo adluditur ad Graecorum ducum naviumque *Catalogum*, secundo libro Iliados comprehensum; quem a simili quadam invocatione Musarum auspicatus est Poëta. Verba quidem ipsa, Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, &c. nusquam apud Homerum leguntur, sed ad imitationem poëtae (Odyss. μ'. 112. ψ'. 35. & alibi.) efficta sunt. Quod in Dalecampii versione legitur, *Amatoriorum illam enumerationem*, id ex Basileensi editione Athenaei ductum, in qua ἐρωτικῶν scribitur, casu-ne, nescio, an editoris consilio. Percommode quidem ἐρωτικὸν tenet ms. *A.* cum ed. Ven. & Cas.

AD CAP. II.

c *ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἴκημά τι σκοτεινὸν* &c. » De *Lacedaemoniorum coniugiis* scribit Plutarchus in Lycurgo, [p. » 48. d. ed. Francf.] ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς. Hunc raptum » videtur auctor intelligere, etsi rem narrans paullo ali- » ter; quemadmodum & coelibum alias poenas leges apud » Plutarchum. « CASAUBONUS.

ἑτέραν ἐβουλεύετο περικαλλεστέραν ἀγαγέσθαι. Recte ἑτέραν edd. Perperam ἑταίραν ambo mssti. Commode vero iidem mssti ἐβουλεύετο: pro quo temere ἐβούλετο habent edd.

αἱ γυναῖκες ἐν ἑορτῇ τινι &c. Quodnam fuerit nomen illius festi, non magis compertum nobis, quam *Meursio* hunc locum citanti in Graecia Feriata, initio libri quinti.

d *πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν.* Conf. Suid. in Κέκροψ, & Toupii Emend. P. II. p. m. 221. *Ibid.* ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμίων ὄντων. Perperam τῶν γυναικῶν ms. *Ep.* pro τῶν συνόδων. Pro κοινογαμίων suspicatus eram κοινῶν γάμων oportuisse. Sed vulgatum recte tenet uterque mstus: & idem valet τὸ κοινογάμιον ac κοινὸς γάμος. Sic τὸ ἀγάμιον est *coelibatus*; ὀψιγάμιον,

matrimonium fero initum; κακογάμιον, *matrimonium male initum*: apud Polluc. III. 48. & VIII. 40.

Ibid. διὸ καὶ ἔδοξέ τισι διφυὴς νομισθῆναι. Iustinus, II. 6, 7. *Regem habuere Cecropem: quem, ut omnis antiquitas fabulosa est, biformem tradidere, quia primus marem foeminae matrimonio iunxit.* Adde auctores, quos ad Iustinum laudarunt Interpretes: praesertim vero consulendus Suidas, vel potius, cui ille sua debet, Scholiastes Aristophanis ad Plut. vs. 773. cum Hemsterhusii adnotatis.

Ἐκ τούτων οὖν τις ὁρμώμενος μέμψαιτ᾽ ἂν τοὺς περιτιθέντας Σωκράτει δύο γαμετὰς γυναῖκας, Ξανθίππην καὶ τὴν Ἀριστείδου Μυρτὼ ἄς. Eadem fere *de Socratis* (quam nonnulli tradiderunt) *bigamiá* legas apud Plutarchum in Aristide, sub fin. Confer Diogenem Laërt. II. 26. eiusque Interpp. Ex recentioribus, qui de eodem argumento disputarunt, consulendus praesertim HARDION, in *Memoires de l'Académie des Inscriptions*, T. VIII. p. 281 sqq.

οἷς τὸ ἐνδόσιμον Ἀριστοτέλης ἔδωκεν, ἱστορῶν τοῦτο ἐν a τῷ περὶ Εὐγενείας. Cum περὶ Συγγενείας legeretur in ed. Ven. & Bas. περὶ Εὐγενείας primus edidit CASAUBONUS, & sic legitur in ms. *A.* & in aliis codicibus, e quibus excerptas lectiones Casaubonus habuerat. » Olim ex coniectura (inquit) scribendum monueramus, in Notis Laërtianis, Περὶ Εὐγενείας, pro Συγγενείας: & sic postea in antiquis libris invenimus. « — Vide eiusdem Notam ad Laërt. l. c. Nempe περὶ Εὐγενείας inscriptus idem liber legebatur apud Plutarchum l. c. qui quidem liber an vere *Aristotelis* fuerit dubitavit Chaeronensis philosophus. Istud, οἷς τὸ ἐνδόσιμον Ἀριστ. ἔδωκεν, Dalecampius vertit, *quos ad id scribendum provocavit Aristoteles*: haud ita male. Dicitur autem proprie τὸ ἐνδόσιμον, *praecentus*, *praeludium*, *exordium melodiae quod pracit chorodidascalus*, *cui dein accinere oportet chorum*: ut docuit H. Stephanus, Thes. I. p. 996. praeeunte Budaeo in Comment. Gr. Ling. p. 874 sq. Quod duobus verbis ἐνδόσιμον διδόναι vel ἐνδόσιμον παρέχειν vulgo effertur, id uno verbo ἐνδιδόναι expressum supra vidimus, XII. 520. d. de quo usu huius verbi ab eisdem quos modo nominavi doctis viris monitum est.

κατὰ ψήφισμα - - ὥστ᾽ ἐξεῖναι καὶ δύο ἔχειν γυναῖκας τὸν βουλόμενον. Laërtius l. c. decretum in hanc sententiam factum ait, *ut liceret civi Atheniensi*, γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας.

b *ἀντεῖπε δὲ - - Παναίτιος ὁ Ῥόδιος.* At idem *Panaetius* etiam contra aliorum omnium auctorum consensum contendit, Aristophanis calumnias in Socratem collatas ad alium Socratem, diversum a summo philosopho, spectasse. Vide Schol. ad Aristoph. Ran. 1539.

AD CAP. III.

λέγει γοῦν ὁ Πρίαμος· Ἐννεακαιδέκα &c. Iliad. ω'. 496.

c *οὐκ ἀνέχεται ἡ τοῦ Φοίνικος μήτηρ τὴν τοῦ Ἀμύντορος παλλακίδα.* »*Phoenix* hortatu suae matris cum *Amyntoris* »patris concubinâ rem habuit; Achillis praeceptor, quem »ad Troiam secutus est. Lib. IX. Iliad.« DALECAMP. — Vide Iliad. ι'. 447 sqq.

Μήδεια δὲ - - οὐ φέρει οὐδὲ αὐτὴ τὸν Γλαύκης γάμον. Vide Apollodori Biblioth. l. 9, 28.

τὴν Κασσάνδραν σὺν αὐτῷ τῷ Ἀγαμέμνονι. Vide Odyss. λ'. 421 sq. *αὐτῷ τῷ* recte dedit ms. *A.* *Ibid.* *ἣν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ κρείων ἐπηγάγετο.* »Sic omnes mssti. Durum »plane: [nempe *ὁ κρείων*, de *rege*, in solutâ oratione,] »nisi alluderet ad Homerica verba.« CASAUBONUS.

d *πᾶσι δοὺς γυναῖκας.* Sic ambo mssti; non *γυναῖκα.* Paulo post, *ἀδηφαγίαις*, ut constanter alibi, sic & hîc, recte ms. *A.* Et deinde *ἔῤῥωνται* idem; non *ἐῤῥώσαντο.* *ἀδδηφαγίαις* cum editis tenet ms. *Ep.* In eodem codice terminatio verbi *ἔῤῥωνται* non nisi literâ *τ* superne adpositâ indicatur, vocalis non expressa est.

e *Homerici versus*, *Πλεῖαί τοι χαλκοῦ &c.* ducti ex Iliad. β'. 226 sqq. Mox dein, *παρεσκευάσατο* dedere ambo mssti: & ex Epitomâ habet Eustathius ad Iliad. ω'. pag. 1498. l. 32. ubi magna pars huius capitis adposita.

AD CAP. IV.

f *ἐξ ὧν καὶ τὸ τῶν τέκνων αὐτῷ πλῆθος ἐγένετο.* »*Herculis* »*sobolem*, & *τὸ τῶν τέκνων πλῆθος*, recenset Apollodorus »libro secundo Bibliothecae.« CASAUBONUS.

ἐν ἑπτὰ μέν τοι γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας. »Alii *Thespium* vocant, & *unâ* id *nocte* fa»ctum aiunt. *Thestium* Ledae patrem memorat Pausanias; »qui & libro IX. ab Hercule una nocte id factum scribit, »exceptâ unicâ. Vide locum.« DALECAMPIUS. — Pausa-

niam vide lib. IX. pag. 763. & ibi Sylburgii notata. Conf. Apollodori Biblioth. II. 4, 10. cum Heynii Notis.

ὡς Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Sic recte veteres editiones. Temere Ἡρόδωτος ed. Caſ. 2. & 3. Caeterum alibi ſaepe, partim a librariis, partim ab Editoribus, perperam inter ſe permutata eſſe *Herodoti* & *Herodori* nomina, compluribus exemplis docuit Weſſelingius in Diſſertatione Herodotea pag. 21 ſqq.

πρώτην μὲν γὰρ ἔγημε τὴν Ὅπλητος θυγατέρα, μεθ' ἣν τῶν Χαλκώδοντος μίαν. » *Hopletis filiae*, de qua Noſter, *πρῶτον μὲν γὰρ ἔγημεν Aegeus τὴν Ὅπλητος θυγατέρα*, *Metae* fuit nomen. Apollodorus libro tertio: [c. 15. » ſect. 6.] *γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὅπλητος.* « CASAUBONUS. — *πρώτην* apud Athenaeum, non *πρῶτον*, dedere ambo codices mssti: & ſic apud Apollodorum quoque legendum videtur, cum praeſertim continuo dein ſequatur ibi *δευτέραν δέ.* Commode dein apud Noſtrum editum erat Χαλκώδοντος per ω in ſecundâ ſyllabâ, quemadmodum apud Homerum ſcribitur id nomen, Iliad. δ'. 464. & apud alios auctores, in his ſaepius apud Apollodorum. Sed Χαλκόδοντος dedit uterque noſter codex mstus: cui ſcripturae quum minime repugnet analogia aliorum nominum ex ὀδοὺς compoſitorum, reſtituere eam ſcriptori huic debuimus.

καὶ Σίνιδος θυγατέρας. Sic recte edd. Perperam κασινίδος ms. *A*. In *Epit.* haec praetermiſſa ſunt, & alia brevius expedita: quare nec plura habet Euſtathius, cuius verba ex Athenaei Epit. deſumta citat Meurſius in Theſeo cap. 22 extr. Confer Plutarch. in Theſeo, pag. 4. c. & p. 13. e. ubi quidem Σίννις geminatâ ν literâ ſcribitur: ſed Σίνις, ſimplici ν, apud Apollodor. lib. III. extr.

Μελίβοιαν τὴν Αἴαντος μητέρα. Vocabulum *γυναῖκα*, quod temere hic adiiciebatur in editis, recte ignorat ms. *A*. » Hanc (*Meliboeam*) *Euriboeam* vocat Pindarus Iſthmiorum » VI. cum quo conſentit Sophoclis Scholiaſtes in Aiace » Maſtigophoro; Pauſanias vero, in Atticis, *Periboeam* vo» cat, minimâ cum Pindaro & Sophoclis Scholiaſte dif» ferentiâ, Alcathoi filiam, Telamonis uxorem. « PALMERIUS, Exercitat. pag. 523. — Eamdem apud Plutarchum quoque Περίβοιαν vocari monuit MEURSIUS, in Theſeo, cap. 22. pag. 92 ſq. Sic vero & apud Apollodor. III. 12 extr. ad quem locum cf. Heynii notata. Fortaſſe ad

[illegible] illi, quae paulo post ex *Pherecyde* nominatur apud Nostrum. Hoc quidem loco [illegible] cum editis tenet ms. *A*. In *Epit.* vero omissum nomen.

Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἵππην, καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Quae Ἵππη hic vocatur, eamdem apud Plutarch. (pag. 13. e.) Ἰόπην nominari, Iphiclis filiam, monuit MEURSIUS l. c. Quo etiam spectat quod apud Suidam legitur, Ἰόπη, ὄνομα κύριον. Caeterum quum in eodem fere argumento & *Hesiodus* & *Cercops* auctores hic citentur, nec tamen adiiciantur tituli librorum, quibus de ea re agebatur; videri poterat, ex illo poëmate ducta haec esse cui Αἰγίμιος titulus fuit: quod ab aliis *Hesiodo*, ab aliis *Cercopi* auctori tribuebatur, ut dicebat ipse Athenaeus, XI. 504. d. ubi vide notata. Verum ita diserte hoc loco *Hesiodi* testimonium a *Cercopis* testimonio distinguitur, ut fere dubitari non possit, e diversis operibus ducta esse. Quare *Cercopis* testimonium ex *Aegimio* fortasse fuerit; *Hesiodi* vero e *Mulierum Catalogo*, de quo consulendus Fabricius Bibl. Gr. T. I. pag. 379. & Heynius in Indice Scriptorum ab Apollodoro laudatorum, voce *Hesiodus*.

b καὶ ἐκ Τροίας ἥρπασεν Ἀναξώ. Τροιζηνίας utique legendum videtur cum MEURSIO l. c. Sic apud Plutarchum: καὶ γὰρ Ἀναξώ τινα Τροιζηνίαν ἁρπάσαι λέγεται.

AD CAP. V.

ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν. Ad hunc locum spectat CASAUBONI animadversio, his verbis concepta: »Mox de »*Alexandro*, ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακάς. Id esset, *de summa rerum pu*»*gnans*. Sed aliter libri, παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον.« — Quae animadversio totidem verbis reperita legitur in ed. Cas. 2. & 3. At quisquis & Graecum contextum & Dalecampii versionem inspexerit, intelliget, aliud agentem ita scripsisse doctum Animadversorem, cum plane inversâ ratione ad hunc fere modum scribere voluisset: »Mox de *Dario*, ὃς »περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο »παλλακάς. Id est: *qui, de summa rerum pugnans*, »*trecentas quinquaginta pellices secum circumduxit*. At Dale-

niam vide lib. IX. pag. 763. & ibi Sylburgii notata. Conf. Apollodori Biblioth. II. 4, 10. cum Heynii Notis.

ὡς Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Sic recte veteres editiones. Temere Ἡρόδοτος ed. Caſ. 2. & 3. Caeterum alibi ſaepe, partim a librariis, partim ab Editoribus, perperam inter ſe permutata eſſe *Herodoti* & *Herodori* nomina, compluribus exemplis docuit Weſſelingius in Diſſertatione Herodotea pag. 21 ſqq.

πρώτην μὲν γὰρ ἔγημε τὴν Ὅπλητος θυγατέρα, μεθ᾽ ἣν τὴν Χαλκώδοντος μίαν. » *Hopletis filiae*, de qua Noſter, πρῶτον μὲν γὰρ ἔγημεν *Aegeus* τὴν Ὅπλητος θυγατέρα, *Metae* fuit nomen. Apollodorus libro tertio: [c. 15. » ſect. 6.] γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὅπλητος. « Casaubonus. — πρώτην apud Athenaeum, non πρῶτον, dedere ambo codices mssti: & ſic apud Apollodorum quoque legendum videtur, cum praeſertim continuo dein ſequatur ibi δευτέραν δέ. Commode dein apud Noſtrum editum erat Χαλκώδοντος per ω in ſecundâ ſyllabâ, quemadmodum apud Homerum ſcribitur id nomen, Iliad. δ΄. 464. & apud alios auctores, in his ſaepius apud Apollodorum. Sed Χαλκόδοντος dedit uterque noſter codex mstus: cui ſcripturae quum minime repugnet analogia aliorum nominum ex ὀδοὺς compoſitorum, reſtituere eam ſcriptori huic debuimus.

καὶ Σίνιδος θυγατέρας. Sic recte edd. Perperam κασινίδος ms. *A*. In *Epit*. haec praetermiſſa ſunt, & alia brevius expedita: quare nec plura habet Euſtathius, cuius verba ex Athenaei Epit. deſumta citat Meurſius in Theſeo cap. 22 extr. Confer Plutarch. in Theſeo, pag. 4. c. & p. 13. e. ubi quidem Σίννις geminatâ ν literâ ſcribitur: ſed Σίνις, ſimplici ν, apud Apollodor. lib. III. extr.

Μελίβοιαν τὴν Αἴαντος μητέρα. Vocabulum γυναῖκα, quod temere hic adiiciebatur in editis, recte ignorat ms. *A*. » Hanc (*Meliboeam*) *Euriboeam* vocat Pindarus Iſthmiorum » VI. cum quo conſentit Sophoclis Scholiaſtes in Aiace » Maſtigophoro; Pauſanias vero, in Atticis, *Periboeam* vo- » cat, minimâ cum Pindaro & Sophoclis Scholiaſte dif- » ferentiâ, Alcathoi filiam, Telamonis uxorem. « Palmerius, Exercitat. pag. 523. — Eamdem apud Plutarchum quoque Περίβοιαν vocari monuit Meursius, in Theſeo, cap. 22. pag. 92 ſq. Sic vero & apud Apollodor. III. 12 extr. ad quem locum cf. Heynii notata. Fortaſſe au-

tem ab hac non differt [illegible] illi, quae paulo post ex *Pherecyde* nominatur apud Nostrum. Hoc quidem loco [illegible] cum edit. tenet ms. *A.* In *Epit.* vero omissum nomen.

Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἵππην, καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Quae Ἵππη hic vocatur, eamdem apud Plutarch. (pag. 13. e.) Ἰόπην nominari, Iphiclis filiam, monuit MEURSIUS l. c. Quo etiam spectat quod apud Suidam legitur, Ἰόπη, ὄνομα κύριον. Caeterum quum in eodem fere argumento & *Hesiodus* & *Cercops* auctores hic citentur, nec tamen adiiciantur tituli librorum, quibus de ea re agebatur; videri poterat, ex illo poëmate ducta haec esse cui Αἰγίμιος titulus fuit: quod ab aliis *Hesiodo*, ab aliis *Cercopi* auctori tribuebatur, ut dicebat ipse Athenaeus, XI. 504. d. ubi vide notata. Verum ita diserte hoc loco *Hesiodi* testimonium a *Cercopis* testimonio distinguitur, ut fere dubitari non possit, e diversis operibus ducta esse. Quare *Cercopis* testimonium ex *Aegimio* fortasse fuerit; *Hesiodi* vero e *Mulierum Catalogo*, de quo consulendus Fabricius Bibl. Gr. T. I. pag. 379. & Heynius in Indice Scriptorum ab Apollodoro laudatorum, voce *Hesiodus*.

b καὶ ἐκ Τροίας ἥρπασεν Ἀναξώ. Τροιζηνίας utique legendum videtur cum MEURSIO l. c. Sic apud Plutarchum: καὶ γὰρ Ἀναξώ τινα Τροιζηνίαν ἁρπάσαι λέγεται.

AD CAP. V.

ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν. Ad hunc locum spectat CASAUBONI animadversio, his verbis concepta: »Mox de »*Alexandro*, ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντή»κοντα περιήγετο παλλακάς. Id esset, *de summa rerum pu*»*gnans*. Sed aliter libri, παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον.« — Quae animadversio totidem verbis reperita legitur in ed. Cas. 2. & 3. At quisquis & Graecum contextum & Dalecampii versionem inspexerit, intelliget, aliud agentem ita scripsisse doctum Animadversorem, cum plane inversâ ratione ad hunc fere modum scribere voluisset: »Mox de *Dario*, ὃς »περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο »παλλακάς. Id est: *qui, de summa rerum pugnans,* »*trecentas quinquaginta pellices secum circumduxit.* At Dale-

» campius, *totius belli tempore.* Id Graece esset, παρὰ τὸν » ὅλον πόλεμον: sed aliter libri.«

Δικαίαρχος ἐν τρίτῳ Περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου. Dalecampius: *Dicaearchus libro tertio De victu & moribus Graecorum.* Idem interpres lib. XIV. pag. 636. c. ubi idem citatur Dicaearchi scriptum, *De Graeciae Ritibus* vertit. Nos ad verbum reddidimus, *De Vita Graeciae*; quemadmodum a Varrone editos libros novimus hac inscriptione, *De Vita Populi Romani.* Planius quidem videtur reddi potuisse, *De Statu & Fatis Graeciae.* Vide Küsterum ad Suid. in Δικαίαρχος, & Fabricium in Bibl. Graec. T. II. p. 296.

ἐν ἔτεσι γοῦν εἴκοσι καὶ δυσὶν οἷς ἐβασίλευσεν. » *Philippum regnasse* ait *annos viginti.* ἐν ἔτεσι γοῦν εἴκοσιν » οἷς ἐβασίλευσεν. Historiae non congruit hic numerus. Scri» pti quidam, εἴκοσι καὶ δυσί. Minus male. Diodorus Si» culus *annos regnasse* XXIV. scribit libro XVI.« CASAUBONUS. — Diodorum vide extremo libro XVI. In *Epit.* praetermissa ista omnia. Nomen δύο perperam in nominativo casu positum in membr. *A.* indicat olim notis numeralibus haec scripta fuisse.

Αὐδάταν Ἰλλυρίδα γήμας, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα Κύνναν. » Non concinit Arrianus apud Photium: nam *Cynnae* » matrem *Eurydicen* vocat.« PALMERIUS, Exercitat. p. 523. — Vide Notata ad p. 560. f. c

οἰκειώσασθαι δὲ θέλων καὶ τὸ τῶν Θετταλῶν ἔθνος. δὲ θέλων dedit ms. *A.* θέλων absque δὲ ms. *Ep.* De re confer Nostrum, VI. 260. c.

Κιθήλας ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεύς. Unde *nomen* istud *regis Thraciae* acceperint editores nescio. In *Epit.* quidem praetermissum nomen: in vetustis vero membranis Κοθήλας scribitur. Κερσοβλέπτας apud Diodorum Sicul. XVI. 71. & apud Demosthenem nominatur Thraciae rex a Philippo domitus. d

ἐπεὶ ἔν γε τῇ κλίνῃ φιλογύνης. Cum olim deesset postremum vocabulum, monuerat *Bernard.* MARTINUS, Variar. Lect. III. 14. adiiciendam esse negativam particulam, quae legitur apud Stobaeum, Serm. VI. pag. 80. in hunc modum, ἀλλ' οὐκ ἔν γε τῇ κλίνῃ. Et Dalecampius ex coniecturâ percommode scripserat, *at in cubili esse illarum amantissimum.* HOESCHELIUS vero e suo codice Epitomae docuit, apud Athenaeum in fine adiiciendum esse φιλογύ- e

post ... incertam habebant edd. In Ep. capitis initium tale est: Φησὶν Εὔβουλος περί τινων γυναικῶν πεπλασμένας ψιμμυθίῳ &c. Nos ψιμυθίοις scri-, plurali terminatione, quam cum editis tenet ms. simplici μ literâ, qua idem utitur codex, cum hoc, tum rursus versu postremo: de qua scripturâ conf. n pag. 418. & ibi PIERSONUM, &, quos ille lau-Scholiasten Aristoph. ad Eccles. 1064. & Taylorum siam, pag. 15. ed. Reisk. ubi etiam de *Usu cerussae* veteres nonnihil notatum. Supra iam alicubi, ni fal-moria, eamdem scripturam praeiverat idem noster '. sed paulo inferius (pag. 568. c.) ad editam scriptu-ιμμυθίῳ nihil ex eodem adnotatum. Caeterum quum is libris perquam imperite distributi essent EUBULI isti, recte PIERSONUS l. c. monuit, facillimo negotio i legitimos senarios posse: id quod a nobis factum, nec voce nec literâ vel mutatâ vel transpositâ. Quum s versus in edd. a verbis οὐδ' ὥσπερ usque κεχριμέ-currerent, *tertius* vero in hunc modum scriberetur, ἢν ἐξίητε τοῦ θέρους ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὕδρορρόαι: adparebat, *tertium* versum his verbis absolvi debuis-

γχριμέναι. κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους:

quum ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν daret codex *A*. tum assumtâ voce δύο, quae perperam initio sequentis erat, sponte enascebatur *quartus versus* commodissi-ens:

τὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὕδρορρόαι δύο:

la alia emendandi ratio circumspicienda esset. Eam-articulam μὲν offerebat quoque ms. *Ep.* sed parum odo ad metrum loco positam, ἀπὸ μὲν τῶν ὀφθ. Ad

θιάδη pro μιλτώδη scribitur, id operarum errore factum, qui ex ed. 1. in duas posteriores imperite propagatus est.

Vers. 8. De usu verbi εἴξασι, pro ἐοίκασι, vide Ruhnken. a
ad Timaei Lexic. Plat. pag. 98. Postrema verba, ἀνάπλεω ψιμυθίου, eadem fere habes apud Aristoph. l. c. Eccles. vs. 1072. ed. Br.

Ἀναξίλας δὲ ἐν Νεοττίδι. Νεόττιδι vulgo hîc scribebatur, antepenacutâ voce: praeferendam autem putavi penacutam scripturam, quam pag. 572. b. exhibebant libri. Fuisse autem *Neottidem* hetaerae alicuius nomen, probabiliter suspicatus erat IACOBS, in Museo Attico, T. II. Fascic. III. pag. 171. coll. Athen. pag. 567. c. Illud quidem certum videtur, hetaeram aliquam designari hoc nomine; quod pro communi accipiens GROTIUS *Iuvenculam* interpretatus est, in Excerpt. ex Tragoediis & Comoed. Graec. pag. 858. ubi hanc *ANAXILAE* eclogam exhibuit, latinâ versione donatam: quam versionem nos etiam Graecis versibus subiecimus.

Vers. 2. » οὐ γένος τις ἂν δύναιτο παρανομώτατον » φράσαι. Excerpta, οὐ γένος ἂν δύναιτο. Superlativus pro » comparativo: ut Herodotus Musâ tertiâ, [cap. 119.] ὁ » ἀνὴρ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων. « CASAUBONUS. — In contextu non γένος τις ἂν (enclitice) scribebatur, sed γένος τίς ἂν: & e ms. *A.* nihil adnotatum. At τίς *interrogativâ* formâ nullo modo ferri potuit: ferri utcumque poterat οὐ γένος τις, quemadmodum in Animadv. scripsit Casaub. quem in hac parte secutus est Grotius: ut nempe τις ad οὐ referretur, & naturalis constructio haec esse intelligeretur, οὔ τις (i. e. οὐδεὶς) ἂν δύναιτο φράσαι γένος παρανομ. At post ὅστις parum commode & contra morem infertur οὔ τις. Quare mihi persuasi, οὐ γένος τι scripsisse poëtam, id est, *non genus ullum*: quod perapte convenit, quum praesertim deinde sequatur *complurium generum*, quibuscum utcumque conferri hoc genus possit, *enumeratio*. Illud quidem minus necessarium iudicavi, ut cum doctissimo IACOBS l. c. οὐ γένος θηρίων δύναιτ' ἂν corrigeretur. *Superlativum* παρανομώτατον cum *comparativo* παρανομώτερον permutandum censuit idem Vir doctus, GROTIO praeeunte. Quorum minime quidem improbans rationem, vulgatam tamen scripturam, utriusque nostri codicis auctoritate firmatam, praecise damnare non sum ausus. Quum enim huiusmodi *enallagen superlativi pro compa-*

πέφυκεν:

: aliam rationem esse iudicasse BRUNCKIUM vi- ſſimum, partim quidem veterum codicum aucto- rtim vero etiam coniecturâ nisum: sed nec pror- dubitationem posita haec ratio videtur, nec de- lis enallages alia exempla, de quibus conf. Vige- ı. cap. 3. num. 12. ibique Interpp. & Abreschii Thucyd. pag. 514. Alia item eiusdem generis ex- · intempestivam librariorum aut editorum diligen- :erari potuerunt, sicut istud apud Herodot. VII. de varietatem lectionis & Wesselingii notam ad lin. 17.

. In Πλαγγόνα consentit ms. *A.* Πλάγονα habet

). εἷς μόνος δ' ἱππεύς. Sic uterque msstus: non ος.

ι. σύνεισι νῦν tenent mssti. *Duos proximos ver-* ermisit Breviator. Codex *A.* nil mutat: nec nos uidquam ausi sumus, paulo expeditiorem deside- edicinam.

. 15. cum legeretur, ἡ δὲ Ναννὼ τί νῦν διαφ. CASAUBONUS: » Excerpta, ἡ δὲ Νάννιον τί *Nanno* & *Nannium* eiusdem farinae mulieres in his — Inde Νάννιον (quod & metri desiderabat ratio, am vetustissimae membranae agnoscunt) recepit , & complendo reliquo versui τί νῦν δ' ἡ scripsit. autem perfacile δ' ἡ ante διαφέρειν ex itacismi con- mitti a librariis. IACOBS, τί δεινῆς διαφ. cor- Homericum verbum δεινὸν λελακυῖα (Odyss. μ'. nimo habuerat.

»*αι*. Vide libro tertio, capite vigesimo.« — Scriptum oportebat »capite vigesimo primo.« Respicitur scilicet Animadversio ad III. 100. e. ubi occurrebat verbum *διεκπαίειν*, quod sonat *perrumpere, vi sibi aditum vel exitum parare*: quo verbo etiam Appianus usus est, Hist. Punic. cap. 82. & Civil. V. 34. Istam autem quin adoptarem emendationem non dubitandum duxi.

Ad *vers.* 18 sqq. confer quae notavit IACOBS ad Anthol. T. II. P. III. p. 22. De comparatione *Theanûs* cum *Sirene deglabratâ* consulenda quae ab eodem Viro docto in Attico Museo T. II. Fasc. III. pag. 173. ex WINCKELMANNI Monumentis Ineditis Tab. XLVI. monita sunt de priscâ fabulâ, qua *Sirenibus* a Musis *evulsae pennae* perhibebantur.

Vers. 23. *αἳ λαλοῦσ' ἁπλῶς μὲν οὐδέν.* Sic tacite correxit CASAUBONUS, praeeunte DALECAMPIO in versione; ubi, *quae aperte nihil loquuntur.* Idem versus quum in haec verba desineret in editis, *ἀλλ' αἰνίγμασιν τισιν*: quoniam in impari sede spondeum pedem non fert trochaici metri lex, GROTIUS & HERMANNUS, (DE Metris, pag. 119.) transpositis verbis sic corrigebant, *ἀλλά τισιν αἰνίγμασιν*: IACOBS vero, *ἀλλὰ πάντ' αἰνίγμασιν.* Verum percommode *ἀλλ' ἐν αἰνιγμοῖς τισιν* scriptum nobis obtulit ms. *Ep.* & *ἐν* post *ἀλλ'* etiam e ms. *A.* enotatum est; in eodemque libro fortasse etiam *αἰνιγμοῖς* scriptum reperietur.

Versus 25 *& sq.* portentose scripti erant in editis, in hunc modum:

> Εἶτα φησὶ παιδίσκη δίπους τετράπους μοι γένοιτο
> σκίμπους ἢ θρόνος, εἶτα δὲ τρίπους τις, εἶτα παιδίσκη δίπους.

Quos ex ingenio GROTIUS (praeeunte aliquatenus *Andrea* SCHOTTO) sic refinxit:

> Εἶτα, τετράπους μοι γένοιτο, φασὶ, σκίμπους ἢ θρόνος,
> εἶτα παιδίσκη δίπους τις, εἶτα καί τις ἂν τρίπους.

IACOBSIUS in hunc modum constituendos suspicabatur:

> εἶτα φασὶ (vel φησὶ) . . . . . τετράπους γένοιτό μοι,
> εἶτα σκίμπους, εἶτα δὲ τρίπους, εἶτα παιδίσκη δίπους.

Nobis nil opus hic fuit ad coniecturas confugere. Exhibuimus utrumque versum talem, qualem ambo codices msti praeiverunt: in quorum scripturâ nihil desiderandum videbatur. Et codex *Epit.* quidem ad verbum omnia dedit, quemadmodum edidimus: & cum eo in reliquis om-

nibus consentit ms. *A.* nisi quod vitiose τήνπρος pro σκίμποus habet. De re ipsa haec adnotavit GROTIUS: » Egregie alludit ad *aenigma Sphingis*, de *quadrupede*, *bipede*, *tripede*: & primum quidem interpretatur de *sedili* aliquo in munus postulato, alterum de *pedissequa*, tertium de *tripode*. Sic & quae sequuntur, alludunt ad eos qui *a Sphinge in sublime rapiebantur.* «

Minus expedita est *duorum sequentium versuum* & scriptura & sententia; qui consentientibus ad verbum ambobus msstis, ita editi legebantur:

Εἶθ' ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ' ἀπῆλθεν εὐθὺς ὥσπερ γ' οὐδ' ἰδεῖν
e δόξας ἐκείνην, σώζεται δ' [illegible]νος.

Quos cum GROTIUS sic refinxisset,

Εἶθ' ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ' ἀπῆλθεν εὐθὺς ὥσπερ Οἰδίπους,
οὐδὲ ἓν δώσας ἐκείνῃ, σώζεται δ' ἀχέων μόνος:

ut priori versu felicissime a praestantissimo viro repositum *Oedipodis* nomen merito laudavit Valckenarius ad Phoeniss. vs. 1510. pag. 511. sic posteriorem infeliciter admodum ab eodem curatum monuit: quem, servatâ fere totâ librorum scripturâ, sic constituendum ipse VALCKENARIUS censuit:

οὐδ' ἰδεῖν δόξας ἐκείνην σώζεται δ' ἄκων μόνος.

IACOBSIUS vero:

δεινὰ λέξας εἰς ἐκείνην, σώζεται δ' ἄκων μόλις.

Ad verba ὥσπερ Οἰδίπους, haec notaverat GROTIUS: » Non dubito quin ita sit legendum, pro ὥσπερ γ' οὐδ' ἰδεῖν. » Qui aenigmata intelligit, ad exemplum *Oedipodis* salvus » abit. «

Vers. 29. Pro insolente verbo προσδοκοῦντες, quod hic rursus, ut iam saepius in his libris, nescio quo errore invexerant editores, recte προσδοκῶντες, ut constanter alibi, sic & hic dedere ambo nostri mssti.

AD CAP. VII.

In ALEXIDIS, ex fabulâ *Vatibus*, *vers.* 1. Ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς. Recte ἡμεῖς ed. Cas. 3. consentiente utroque msto. Perperam ἡμῶν ed. Cas. 1. & 2. Prorsus deest pronomen ed. Ven. & Bas. Verba μὲν οἱ, quae desunt editis & msstis, complendo versui opportune adiecit GROTIUS.

f *Vers.* 4. οὐχὶ τιμῶν πάσχομεν; » *Nicolaus* STURSIO » emendabat φάσκομεν. Placet. Tam fatui, ait, sumus, ut

» auctoramentum servitutis nostrae vocemus dotem.« CASAUBONUS. — Istud φάσκομεν adoptavit *Grotius*. Quibus praeiverat *Dalecampius*, sic vertens: *Deinde magnam dotem cur non supplicium vocamus?* Nos in vulgato πάσχομεν, quod tenent vetustae membranae, (nam in Epit. quidem post tertium versum desunt reliqui omnes:) nihil admodum desideravimus. οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν; *nonne hoc tamquam poenam patimur? nonne nobis supplicii loco est?*

Vers. 5. μεστὴν γυναικείας χολῆς. » χολὴν *iram* male » vertunt; cum omnino *fel* debuissent, propter id quod » subiicitur.« CASAUBONUS. *Vers.* 9. » ἄρχειν pro ἐπι- » μελεῖσθαι, *curare*, posuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id » est, magistratuum officium est, curam habere eorum » quibus praesunt. Sic interpretor haec,

» ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν
» ἀμελοῦσιν. —

» Etsi non displicet accipere cum Dalecampio ἄρχουσι, *in- » stituunt, facere aggrediuntur*. Alibi dicebamus, & Graecos » ἄρχεσθαι ποιεῖν, pro ποιεῖν, & Latinos *instituere agere*, » pro simplici *agere*, solitos usurpare.« IDEM.

XENARCHI versiculis versionem GROTII subiecimus, ex a Excerpt. pag. 698. De *cicadarum foeminis, sonum nullum edentibus*, vide Aelian. lib. I. DE Nat. Animal. cap. 20. & quae ibi a doctissimo Schneidero notata sunt.

Φιλέταιρος Κορινθιαστῇ. Duo posteriores qui hic leguntur versus, ii ex eiusdem *PHILETAERI* Κυνηγίδι citantur infra, p. 572. d. sive quod altero loco erratum fuerit a librario, sive quod utroque titulo eadem fabula edita fuerit, sive quod illos versus in *Venatrice* ex *Corinthiaste* repetierit ipse auctor Philetaerus. Latini versiculi, quos Graecis subiecimus, rursus a GROTIO mutuati sumus, ex Excerpt. p. 874.

Vers. 1. Ὡς ταχερὸν &c. De usu vocabuli ταχερὸς conf. Berglerum ad Alciphr. I. 28. pag. 117. In ms. *A.* plene scribitur, τὸ βλέμμα ἔχει: quod iam saepe observavimus frequenter in illo codice fieri, ubi elisionem vocalium metrica ratio desiderabat. Sic paulo inferius ambo codices, κακῶς ἀπόλοιτο ὅστις, & Ζεῦ πολυτίμητε, εἶτα &c.

Vers. 2. Maiusculâ literâ initiali Ἑταίρας ἱερὸν scripsimus: intelligitur enim Ἀφροδίτη Ἑταίρα, de qua p. 571. c. Quo spectat etiam Hesychiana glossa: Ἑταίρας ἱερόν· τῆς Ἀφροδίτης.

b In *AMPHIDIS*, ex *Athamante*, *versu* 3. cum in ed. Cas. sic legeretur,

ἡ μὲν νόμον γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει:

monuit ipse CASAUBONUS in Animadv. » *Amphidis* versum, in comparatione legitimae uxoris & amicae illegitimae, corrupit nuperus corrector. Prius fuit νόμῳ. [Sic sane ed. Ven. & Bas. cum utroque msto.] » Doctissimi viri censuerunt esse mendosum locum: & νόμων scripserunt; & σωφρονοῦσα, pro καταφρονοῦσα. Frustra: rectum » est νόμῳ. Uxorem legitimam περιφράζει sic, ἡ νόμῳ, supple γαμετὴ συζευχθεῖσα. Vertendum: *Nam uxor quidem* » maritum *negligens intus manet.* Opponit delicias & illices » amoris blanditias amasiae severitati legitimae coniugis. « — Scilicet σωφρονοῦσα legendum censuerat *Guil.* CANTERUS, Novar. Lect. IV. 5. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 596.) Quem secutus Dalecampius, *casta*, in versione posuerat. νόμων corrigendum idem CANTERUS proposuerat; nempe ita, si καταφρονοῦσα teneres. Librorum scripturam recte tenens GROTIUS in Excerpt. pag. 517. latine vertit, *lege ferocit*: simili quadam notione verbum καταφρονεῖν accipiens, quam a Casaubono ad Athen. IV. 143. a. expositam vidimus. In Notâ vero ad hunc locum aliud egerat cum scriberet: » Emendat ad Athenaeum Casaubonus σω» φρονοῦσα. « Caeterum recte monuit: » Contra uxores lo» quitur (poëta,) & ait eas superbas esse legum fiduciâ, » quae dimitti vetant nisi dote redditâ. ἔνδον μένει est, *exi» re non vult.* Confer quod sequitur. « — Nec tamen dativum νόμῳ cum καταφρονοῦσα construendum censeam equidem: nec satis placet ἡ νόμῳ iungi cum Casaubono, quod idem valeat ac γαμετή. Nam ipsum ἡ μὲν per se iam satis aperte ad γαμετὴ referebatur. Sed iungenda existimo ista, νόμῳ μένει ἔνδον, *lege nitens, intus manet*: ad καταφρονοῦσα vero intelligendum τοῦ ἀνδρὸς, cum Casaubono.

AD CAP. VIII.

In *EUBULI*, ex *Chrysillâ*, *versu* 2. teneri poterat istud, ὅστις γυναῖκα δεύτερον ἔγημε. Magis tamen placuit δευτέραν, quod dedit ms. *Ep.* Nec obstat quod sequitur adverbium πρῶτον, id est, τὸν γήμαντα πρῶτον, *qui primum* (vel, *prima vice*) *uxorem duxit.* Eclogam istam cum sequenti habes in GROTII Excerptis, pag. 657.

Verſ. 8. *ἐγένετο* commode dedit uterque codex ms. c
Sic ex coniect. ſcripſerat etiam Grotius. *Verſ.* 9. In eisdem noſtris codd. pro Πενελόπεια, Πενελόπηια ſcribitur.

Verſ. 10. *μέγα πρᾶγμα*, *excellens*, *praeſtantiſſima mulier*. Vide Notata ad III. 123. e.

Ἀριστοφῶν δ' ἐν Καλλωνίδῃ. Sic ms. *A.* geminatâ λ literâ. Sunt autem *ARISTOPHONTEI* iſti verſus manifeſte ex adlatis modo Eubuli expreſſi: ſed ita, ut in verbis paſſim nonnihil conſulto mutaret poſterior poëta. Sic ſtatim *verſu* 1.

Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος. d

Ubi pro eo quod Eubulus δεύτερον vel δευτέραν dixerat, δεύτερος ait, ut quidem commode ms. *A.* dedit: nam in *Epit.* deeſt totum hoc teſtimonium. Opponitur ὁ πρῶτος θνητῶν γήμας, & ὁ δεύτερος γήμας: id eſt, *qui primus omnium hominum uxorem duxit*, & *alter, qui*, huius exemplum ſecutus, *poſt illum & ipſe uxorem duxit*: (confer Menandri fragm. paulo poſt, lit. e. f.) non is qui primum vel primam, & is qui poſt primam idem alteram duxit; quam in partem accipiens GROTIUS, (Excerpt. pag. 841.) ſervatâ in *verſ.* 1. editâ ſcripturâ δεύτερον, in *verſ.* 2. pro πρῶτος, quod tenent membranae cum editis, πρῶτον ſcripſit, quemadmodum in Eubuli verſibus erat. Pro κακῶς γένοιθ' corrigendum κακῶς γ' ὄλοιθ' cenſuit IACOBS, in Exercit. Crit. T. I. p. 11. quod Atticorum mos utique deſiderare videbatur. At, varietatis cauſſâ, etiam κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας dicere Ariſtophonti licuerat, pro κακῶς ἔχοι ὁ γήμας vel κακῶς γένοιτο τῷ γήμαντι. Pari quidem ratione etiam καλῶς γίνονται dici vidimus X. 419. d. pro καλῶς ἔχουσι vel καλῶς αὐτοῖς γίνεται. *Verſ.* 5. Minime improbo αὐτὸν, quod erat editum; ſed αὑτὸν dedit codex mstus. Commodius autem idem codex *pronomen* hoc *poſt* εἰδὼς *poſitum* dedit. Sic habemus quartum ſenarii pedem tribrachyn, qui ante fuerat dactylus.

In *ANTIPHANIS*, ex *Philopatore*, *verſu* 2. cum in editis ſic ſcriptus exhiberetur,

γεγάμηκε; νῦν ἐγὼ ζῶντα περιπατοῦντα κατέλιπον:

KOPPIERS, in Obſervatis Philol. pag. 57. verbo κατέλιπον in tertii verſus initium reiecto, ὃν ἐγὼ correxit, & περιπατοῦντά τε ſcripſit. Quem eo libentius ſecutus ſum, quoniam prior emendatio (γεγάμηκεν; ὃν ἐγὼ) utriusque etiam codicis noſtri msti auctoritate firmatur. GROTIUS in Excerpt. p. 633. ſic ſcripſerat:

γεγάμηκε; νῦν ἐγὼ δὲ ζῶντα κατέλιπον
καὶ περιπατοῦντα.

Μένανδρος δ' ἐν Ἀῤῥηφόρῳ &c. » *MENANDRI* versus ex » *Arrhephoro* distinctione personarum recte illustravit Dale» campius. In *sexto* scribe,

e » *εἰς πέλαγος αὑτὸν σ' ἐμβαλεῖς* —

» pro *σεαυτόν*. E duobus autem sequentibus versibus, [qui sic vulgo scripti erant,

οὐ Λιβυκὸν, οὐδ' Αἰγαῖον εὖ τῶν τριάκοντ' οὐκ ἀπόλλυται
τρία πλοιάρια. γήμας δ' οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως.]

» tres conficiebat, unicâ voce suppletâ, quam verisimile » est excidisse, illustrissimus SCALIGER, hoc pacto:

» *οὐ Λιβυκὸν οὐδ' Αἰγαῖον οὐδ' Ἰώνιον,*
» *οὗ τῶν τριάκοντα οὐκ ἀπόλλυται τρία*
» *πλοιάρια· γήμας δὲ οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως.*

» Docta prorsus & necessaria coniectura. « CASAUBONUS, *Animadv. ed.* 2. & 3. Nobis paulo verisimilius videbatur GROTII supplementum *septimi versus*, *οὐδ' Αἰγύπτιον*: (Excerpt. pag. 713.) quae verba, ut monuit ipse, ob soni similitudinem cum proxime praecedentibus, facile intercidere potuerant. Si de *Ionio mari* cogitavit Scaliger, quod est inter Siciliam, Italiam atque Graeciam; non meminerat vir summus, non Ἰώνιον illius nomen scribi, sed Ἰόνιον per ο breve, quod versui hoc loco non conveniebat.

Versu 6. tenui *αὑτὸν*, quod in ed. Casaub. legitur consentientibus (quantum scio) vetustis nostris membranis. (In *Epit.* nonnisi tres priores versus exhibentur.) *Eodem vers.* recte *ἐμβαλεῖς* edidit Casaub. quod desiderabat metri ratio, cum aliâs ferri potuisset *ἐμβάλλεις*. Sed nil opus est, ut adiecto pronomine secundae personae *σ' ἐμβαλεῖς* scribas. Ex Atticorum praesertim more facile subintelligebatur illa vocula: & *αὑτὸν ἐμβαλεῖς* idem valet ac *σεαυτὸν ἐμβαλεῖς*. De fabulae *titulo* vide notata ad X. 442. c.

ἐν δὲ Ἐμπιμπραμένῃ. Sic membranae. Conf. VIII. 365. c. & ibi notata. In *vers.* 2. cum ederetur consentientibus msstis,

f *ὁ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειτ' ὁ δεύτερος:*

articulus ad participium *γήμας* repetitus, nec ad sententiam commodus erat, & metro prorsus adversabatur: quare merito eiectus est a GROTIO, Excerpt. pag. 721. Extremo versu 3. *μεταγένης* penacute scribitur in ed. Cas. quo accentu proprium nomen *Μεταγένης* effertur: com-

mune nomen recte acuunt editiones Ven. & Basil. *μεταγενής*.

Καρκῖνος δ' ὁ τραγικὸς ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἀρχὴ »Ὦ νύκτες.« Ridiculo errore apud Suidam in *Καρκῖνος* ex istis Athenaei verbis titulus *fabulae* CARCINI statuitur Σεμέλη ἢ Ἀρχή.

AD CAP. IX.

τοῦ Μεγαρικοῦ ποιητοῦ. Megaricus poëta, THEOGNIS: cuius vide vers. 449 sqq. ed. Brunckii, aliis num. 458.
Tertio versu ferendum non fuit *ἄγκυραν ἔχουσιν*, quod a
cum edd. tenent ambo mssti: necessario *ἄγκυραι* fuit corrigendum cum BRUNCKIO, cuius vide ad hunc locum notam.

καὶ Θεόφιλος δὲ &c. »Superiora duo disticha Theognidis THEOPHILUS iste senariis quatuor eleganter expressit.« CASAUBONUS. — Senarios istos omisit Breviator. Codex *A.* vero *vers.* 1. *συμφέρον* tenet cum editis: quod cur cum VALCKENARIO (Diatrib. Eurip. pag. 273.) in *σύμφορον* mutaremus non satis caussae vidimus, quamquam sic apud Theognidem scribitur, e quo suos versus Theophilus expressit. Pro *νέα ἐστὶ*, quod exserte sic in editis scribebatur, perspecte idem Valckenarius cum Grotio (Excerpt. pag. 707.) *νέα 'στὶ* posuit, eodemque modo in ms. *A.* scriptum. Ad verba *ἐνὶ πηδαλίῳ* (*vers.* 3.) tenendum id, de quo commode Gallicus interpres monuit, veterum navigia persaepe *duobus gubernaculis* fuisse instructa. *Eodem vers.* 3. praeter rem *τὸ δέσμ'* posuit Grotius pro *τὸ πεῖσμ'*, quod recte tenent libri.

AD CAP. X.

καὶ ὁ ἱερὸς δὲ (πόλεμος) καλούμενος, δι' ἑτέραν γαμε- b
τὴν &c. Alias *belli Sacri*, quod vocabatur, *caussas* exponit Diodorus Sicul. lib. XVI. cap. 23 sqq. Quod ait auctor, *δεκαετὴς δὲ καὶ οὗτος γενόμενος*, conf. quae Wesselingius ad initium illius disputationis Diodori notavit.

ὁ Κρισαϊκὸς (vel Κρισσαϊκὸς) δὲ πόλεμος ὀνομαζόμενος &c. De *Crisaeo* vel *Cirrhaeo bello* videndus Pausanias lib. X. cap. 38. Plutarch. in Solone, Opp. T. I. ed. Francf. pag. 83 sq. & Aeschines in Orat. contra Ctesiph.

pag. 497 seqq. ed. Reisk. apud quos tamen non magis, quam apud Diodorum in Sacri belli historiâ, *mulierum* sit mentio, quarum raptus occasionem ei bello dedisset. Valet autem Κρισαϊκὸς idem atque Κιῤῥαϊκός: quia, quae vulgo *Cirrha* vocabatur, eadem existimabatur esse a nonnullis quam *Crissam* Homerus Iliad. β'. 520. & in Hymn. in Apoll. nominaverat: de quo etiam Pausanias monuit l. c. & Stephanus Byz. in Κρίσα: apud quem cum vulgo legatur, τινὲς δὲ αὐτὸν τῇ Κίῤῥᾳ φασὶ, oportebat, τὴν αὐτὴν τῇ Κίῤῥᾳ, *eandem cum Cirrhâ*, subintellecto pronomine personali αὐτὴν vel ταύτην, *illam* vel *hanc*, nempe *Crisam*.

c Καλλισθ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου. Articulum τοῦ recte adiectum dedit ms. *A.* *Ibid.* ὁ Φιλίππου &c. Vide pag. 557. d. e.

d ὁ Θησέως, διὰ τὴν Φαίδρας τῆς Μίνωος· ὁ Ἀθάμαντος, διὰ τὸν Θεμιστοῦς &c. Sic ms. *A.* cum editis: ubi turbare utique poterat primum τὴν articulus in foeminino genere, dein τὸν in masculino positus. Adparet autem, τὴν referri ad substantivum ἐπιγαμίαν, quod proxime praecessit; τὸν vero ad γάμον, quod paulo ante positum est, διὰ τὸν Κλεοπάτρας γάμον. Commodius quidem, ut multa alia, sic & hunc locum expedivit Epitomae auctor, nempe paulo ante sic scribens, ὁ Ἡρακλέους διὰ τὴν Ἰόλην, (omissis verbis ἐπιγαμίαν τῆς Εὐρ. ϑυγ.) tum eodem tenore pergens, ὁ Θησέως διὰ τὴν Φαίδρας, &c.

ὁ γὰρ Καμβύσης &c. Conf. Herodotum, tertii libri initio. Hunc locum de *Cambyse*, ante istos de bello Sacro & Crissaeo posuit Breviator.

e Pro vitioso ἀνήρετο, quod per omnes editiones propagatum erat, recte ἀνήρητο dedit ms. *A.* Verbum istud omissum in Epit. *Ibid.* καὶ δεηθείσης ἐκδικῆσαι τοῦ Ἀπρίου τὸν φόνον, πείθει πολεμῆσαι Αἰγυπτίοις. Utique aut πείθεται malles, aut ἡ δὲ δεηθεῖσα - - πείθει. Sed vulgatum adcurate tenent ambo nostri codices mssti.

f Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος καὶ πρῶτον γενέσθαι πόλεμόν φησι δύο γυναικῶν, Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐρυδίκης. » Significant haec » verba, *primum omnium bellorum extitisse cuius fuerint au-* » *ctores duae mulieres Olympias & Eurydica*. Falsum hoc: » quis dubitat? etiamsi restringas ad bella propter mulie- » res excitata. Omnino suspecta nobis vox πρῶτον: & for- » tasse Ἠπειρωτικὸν recte emendaverimus. Suadent & mu- » lierum harumce nomina. *Duris* autem *Samius*, unde

vitare faces;
recte sed amoribus uti.

Nempe *primo versu* κ' ἀρετῆς scribens, pro nudo ἀρετῆς, structuram naturalem orationis talem intellexerat vir eximius: Ἔρως ὑπάρχει πλεῖστον παίδευμα σοφίας καὶ ἀρετῆς. Perspecte vero VALCKENARIUS l. c. docuit, esse constructionem in hunc modum concipiendam: Ἔρως, παίδευμα σοφίας, (i. e. ὑπὸ σοφίας πεπαιδευμένος, *a sapientiâ institutus, alumnus sapientiae*) πλεῖστον ὑπάρχει τῆς ἀρετῆς: *plurimum* (i. e. *plerumque*, vel *maxime*) *inchoat virtutem, atque adeo ad virtutem dux est.* Minus felix fuerat CASAUBONI ad hunc locum Animadversio: »Euripidei, »inquit, cantici de Amore prima verba eduntur perpe»ram. Scribo: Παίδευμα δ' Ἔρως (vel Ἔρωτι) σοφίας ἀρε»τῆς τε πλεῖστον ὑπάρχει. Καὶ προσομιλεῖν οὗτος &c. «

Versu 8. recte συνείην edd. ubi mendose συνίην ms. *A*. Item b
vs. 9. recte καίοιμι edd. ubi νέοιμι idem Ms. Miratus sum vero, ab Epitomatore praetermissam esse totam hanc Euripidis eclogam, itemque eam quae mox deinde subiicitur.

κατὰ τὸν Πίνδαρον - - Εἴη καὶ ἐρᾶν *&c.* Vide SCHNEIDERI Fragmenta *PINDARI*, pag. 15.

τῶν Εὐριπίδου τάδε· Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων *&c.* Ex *Andromedâ EURIPIDIS* ductos esse istos senarios, Luciani testimonio novimus, cap. 1. De Conscrib. Histor. ubi primus versus sic conceptus citatur:

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως.

Recitari etiam debuerunt, ut videtur, eiusdem eclogae tres priores versus apud Stobaeum, Serm. LXII. sed pessime ibi in hunc modum concepti:

Σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων.
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

quos versus, nescio qua fide, ad *Danaën* Euripidis retulit Barnesius, in ed. Eurip. Part. II. pag. 442. num. 96. Eorumdem versuum primus a GROTIO, in Florileg. Tit. LXIV. pag. 261. sic correctus est:

Σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν.

Secundus versus mutilus exhibebatur in Athenaei editionibus:

ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλά:

quem idem GROTIUS, in Excerptis pag. 421. in hunc modum ex Stobaeo partim mutavit, partim supplevit:

ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά.

Quem secutus est Barnesius in Addendis ad Euripidis Fragm. pag. 519. Feliciori successu versum sic supplevit MUSGRAVIUS, in Fragm. Eurip. pag. 544. num. 7.

ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά.

Et eodem prorsus modo scriptum illum exhibent veteres nostrae membranae. Parum felix vates rursus hoc loco CASAUBONUS fuerat, sic monens: » Senarius Euripideus, » qui habetur imperfectus, nullo negotio sic potest ex- » pleri, Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ τοὺς βροτούς. «

c *Quinto versu*, pro τίμιος θεοῖς, utique τίμιος νέοις ex MUSGRAVII coniecturâ corrigendum videtur. Haud ita certa altera eiusdem emendatio, δεδίσκεσθαι: ubi nihil impedire videtur, quo minus vulgatum διδάσκεσθαι teneamus. Posteriores duos versus ex sua emendatione sic vertit vir doctus: *non faciens autem, ab ipso Amoris metu, honores quibus te venerantur, amittes.* Totam eclogam GROTIUS sic convertit:

O inter homines & Deos dominans Amor!
aut ne videri coge quae mala sunt, bona;
aut certe amantum, caussa tu quorum malis,
iuva labores usque ad optatum exitum.
Curabis hoc si facere, Di te ipsi colent:
sin, hoc ob ipsum suasor ad amandum quod es,
rapietur a te nunc honorum quod capis.

AD CAP. XII.

Ζήνωνα, ἔφη, τὸν Κιτιέα ὑπολαμβάνειν τὸν Ἔρωτα θεὸν εἶναι &c. Citat mox in hanc rem Deipnosophista Πολιτείαν (quae inscribebatur) *Zenonis*. Eiusdem vero etiam exstitit liber, Ἐρωτικὴ τέχνη inscriptus, teste Laërtio VII. 34. quo in libro fortasse etiam in eamdem sententiam disputaverat philosophus.

d *δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ γυμνάσια αὐτὸν συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ &c.* » Ait, *Amorem in gymnasiis* solitum συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ » καὶ Ἡρακλεῖ. Notabunt studiosi de Cupidine: non enim » passim obvium. At *Mercurium & Herculem* ornamenta » fuisse omnium gymnasiorum, passim testantur Graeci, » & Marcus Tullius ad Atticum. [lib. I. Epist. 10.] Itaque fuerunt qui unum ex duobus signum conficerent: *Her- » meraclam* vocat idem Tullius. « CASAUBONUS.

φιλία τε καὶ ὁμόνοια γεννᾶται. Sic ſatis commode uterque cod. mstus. Iidem ambo mox συναύξεται. Dein ἀπέσχοντο, pro mendoſo ἀπέχοντο, dedit ms. *A.* Ibi brevius Epitoma: Ἀθηναῖοι δὲ, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνᾷ καθιερωμ.

Θεσπιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τιμῶσιν, καθάπερ Ἀθήναια Ἀθηναῖοι. »Perperam ſcriptum eſt Θεσπεσιεῖς τε τὰ »Ἐρωτίδια τιμῶσι, καθὰ Παναθήναια Ἀθηναῖοι. Legendum »Θεσπιεῖς. Theſpiae, urbis in Boeotiâ nomen; ubi *Cupi-* »*do*, factus a Praxitele, dedicatus autem a Phryne vel Gly- »cera, colebatur. Auctores, Cicero, Strabo, Plutarchus, »Pauſanias, Sidonius Apollinaris, alii. De feſto hoc ſic »Pauſanias: Ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἔρωτι ἆθλα οὐ μουσικῆς »μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες.« CASAUBONUS. — Pauſaniam vide IX. 31. p. 771. coll. cap. 27. p. 761 ſq. Et Θεσπιεῖς τε & καθάπερ Ἀθήναια, non καθὰ Παναθήναια, dedere ambo codices mssti: recte. Eſt autem Ἀθήναια generale nomen, ad plura feſta pertinens in Minervae honorem Athenis celebrari ſolita.

Ῥόδιοί τε τὰ Ἅλεια. DALECAMPIUS: *Rhodii Halia.* Et in Notâ: »Quaſi maritima: quod imperio maris aliquando potiti ſint Rhodii.« — Quae reſpiciens CASAUBONUS: »*Halia Rhodiorum*, inquit, qui putant fuiſſe mo- »numentum veteris θαλαττοκρατίας, errant. Non enim »ab ἅλς id feſti nomen deducendum: ſed a voce Dori- »câ Ἅλιος pro Ἥλιος: ut apud Plautum *Alis* pro *Elis.* »Quis neſcit Rhodios *Solem* (apud ſe natum, ut crede- »bant) praecipuâ religione coluiſſe? Adi Strabonem libro »XIV. & Ariſtidem in Rhodiacâ: qui etiam in altera ora- »tione qua Rhodios ad concordiam hortatur, Rhodum »τὴν ἱερὰν τοῦ Ἡλίου πόλιν nominat. Scribit Euſtathius [ad Odyſſ. ζ. pag. 263. l. 25.] »fuiſſe apud Rhodios tem- »plum Soli ſacrum, quod Ἅλειον vel Ἁλίειον appellabant. »Noli dubitare, & feſtos Soli dies *Halia* (vel potius *Ha-* »*liia*, Ἁλίεια) fuiſſe illis nuncupatos.« — In *Epit.* deeſt id nomen. In ms. *A.* ἄλεια ſcribitur; quemadmodum etiam *Solis templum* dorico idiomate a Rhodiis Ἅλειον (non Ἁλίειον aut Ἁλιεῖον) nominatum fuiſſe Euſtathius docet, quod idem valere ait ac id quod communi Graeco ſermone Ἡλιεῖον dicitur.

Λακεδαιμόνιοι δὲ πρὸ τῶν παρατάξεων Ἔρωτι προθύονται &c. Conf. Aeliani Var. Hiſt. III. 9. & ibi Perizon. *Mox,*

ὁ δὲ παρὰ Θηβαίοις ἱερὸς λόχος. »*Thebanorum* ἱερὸς λόχος »pluribus expositus nobis ad Polyaenum.« CASAUBONUS. — Polyaenum vide lib. II. cap. 5. & Plutarch. in Pelopida, pag. 287.

ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς. »*Erxias* alibi, quod »sciam, citatur nusquam. Libro octavo laudatur *Ergias* »quidam, qui de Rhodo scripserat. Fieri potest ut idem »sit, corrupto aut hîc aut ibi nomine.« CASAUBONUS. — In Epitomâ omissum h. l. nomen: ms. *A.* vero nil mutat. Caeterum vide VIII. 360. d. e. ibique notata.

τὴν διὰ τοῦτον ἀγομένην ἑορτὴν &c. In edita olim scripturâ *διὰ τούτων* nihil quidem (quod sciam) mutant vetustae membranae: sed ea quo pacto quave notione ferri posset quum non reperirem, *διὰ τοῦτον* scripsi, *propter hunc*, scil. Deum, id est, *in eius honorem*, ut interpretatus est Dalec. Tota ista *ῥῆσις* deest Epit.

Ibid. Ἐλευθέρια. Fuit hoc nomine Plataeensium etiam festum, in Iovis Eleutherii honorem celebratum: de quo Meursius in Graecia Feriata, voce Ἐλευθ. *Mox*, ubi legitur, *δι' ὃν θεὸν καὶ Ἀθηναῖοι ἐλευθερίας ἔτυχον*, particulam *καὶ* ignorabant ed. Ven. & Bas. quam opportune adiecit Casaubonus, codices msstos puto secutus: agnoscunt certe eamdem (ni prorsus fallor) nostrae membr. *A.* Quod autem ait *propter hunc Deum* (scil. amorem) *liberatos esse Athenienses*, amicitiam dicit concordiamque Harmodii & Aristogitonis reliquorumque contra Pisistratidas coniuratorum, de quo & Dalecampius monuit: quo etiam spectat, quod subiicit auctor, *primos Pisistratidas res gestas huius Dei conatos esse calumniari.* Pro *διαβάλλειν πρῶτον*, quod editum erat, *πρῶτοι* scripsimus praeeuntibus membranis.

AD CAP. XIII.

In *ALEXIDIS* ex *Phaedro vs.* 1. pro Πορευομένῳ, perperam Πορευομένων scribitur in ms. *A.* In *Epit.* desunt duo priores versus, & duo postremi.

Vers. 4. *δ' εἰπεῖν*, non *γ' εἰπεῖν*, commodissime dedere ambo mssti, & ex Epitomâ etiam habet Eustathius ad Iliad. ξ'. pag. 980. l. 40. ubi idem, pro *συντομώτατον*, non minus commode *συντομώτερον* habet cum eadem Epit.

συντεμόντατόν τ' εἰπεῖν scripsit GROTIUS in Excerpt. pag. 591. cuius latinam versionem Graecae eclogae subiecimus. De *Amore* similem quemdam in modum, quo hîc, disputari apud Plutarch. in Sympos. lib. II. quaest. 5. monuit DALECAMP. Paulo aliter Propertius, lib. II. Eleg. 9. cuius est initium huiusmodi:

Quicunque ille fuit, puerum qui pinxit Amorem.

Vers. 8. ἀλλὰ συννενημένος. Cum ferri neutiquam posset συννενηγμένος, quod habet ms. *A.* cum editis; nec ad metrum aptum esset συνηνεγμένος, id est, *congestus*, quod cum Epitomâ habet Eustathius: CASAUBONO in hoc obsecutus sum, monenti: »Scribe,

» — ἀλλὰ συννενημένος
» πανταχόθεν, ἐν ἑνὶ τύπῳ πολλ' εἴδη φέρων.

»Est enim a νέω, *accumulo*: unde frequens apud poëtam »νῆσαι. « — Magis quidem placeret GROTII emendatio, συμπεπηγμένος, nisi paulo longius a scripturâ librorum recederet: sed vel sic fortasse verissima illa fuerit. At proximo versui, qualem & editi libri exhibebant, & a Casaubono modo adpositum vidimus, non constare senarii numeros adparebat. Itaque *deletâ* ἐν praepositione, quam uterque codex mstus ignorat, post τύπῳ insertâ τε particulâ fulciendum metrum putavi. Similiter ἑνὶ τύπῳ δ' ἂ correxit GROTIUS.

Vers. 11. ἡ δ' ἄνοια recte mssti & Eustath. Et sic Grotius quoque.

Vers. 15. Cum οὐδ' οἶδ' ὅτ' ἐστὶν ederetur, suspicabar εἴ' ἐστίν. Commode vero ὅ τι ἐστὶν dedit ms. *A.* Minus expeditus *postremus versus*. Qui cum sic editus esset,

τοιοῦτον ἔγγιστ' εἰ μὴ τοῦ ὀνόματος:

monuit CASAUBONUS: »In fine scribe:

» οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἐστίν. ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι
» τοιοῦτον. ἔγγιστ' εἰμὶ δὴ τοῦ ὀνόματος.«

GROTIUS sic correxit:

— ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι
τούτων, καὶ ἔγγιστ' ἐστὶν, εἰ μὴ ὀνόματος.

Id est, ut in Notis ipse interpretatur: »*Proxime ad haec* »*accedit, nisi quod nomen habet proprium.*« — In *Epit.* desiderari duos postremos versus, iam supra memoravi. Codex *A.* τοιοῦτον tenet, itemque εἰ μὴ τοῦ ὀνόματος: quum vero pro ἔγγιστ' ex eodem codice adnotatum ἔγγυστ' viderem, proximum erat ut suspicarer ἐγγύς τ' (sic)

riptum in eo esse aut scriptum oportuisse; sed quo pa-
o vel versui vel sententiae commode adaptari hoc pos-
t, haud satis vidi. Interim lenissima medicina ea visa est,
iam adhibuimus,

τοιοῦτον ἔγγιστ', εἴ γε μὴ τοῦ ὀνόματος:

eamdem quidem cum *Grotio* sententiam.

Eubuli sive Ararotis ecloga nihil aut parum utique fficultatis habet. Nam quod *vers.* 1. pro Τίς ἦν ὁ γράψας, ed. Cas. 2. & 3. Τίς ἦν ὁ ἀνάψας legitur, & postremo *rsu* in ed. Cas. 3. χύσειέ τις, pro φήσειέ τις, nonnisi operum errori & negligentiae correctoris portenta illa dentur. Unus error editiones omnes invaserat, eodem *rsu ultimo*, ἦν κἂν φήσειέ τις: unde iusto longior erat ersus. Ferri poterat Grotii emendatio, in Excerpt. p. 51. ἂν φήσειέ τις: quamquam ἂν cum coniunctivo pous construi debuerat. Sed veterem scripturam nobis indiivit codex *A.* qui, ἦν ignorans, εἰ κἂν φήσειέ τις habet: bi κἂν haud dubie ex scholio irrepsit, *si modo, si saltem*; ude vero εἰ φήσειέ τις scripserat poëta. In ed. Ven. & as. nec post πτερὰ (*vers. penult.*) nec post πρᾶγμα (*vers. lt.*) distinguebatur oratio. Casaubonus in fine penultimi ersus interrogandi signum posuit: πῶς οὖν ἂν ἔχοι πτε-ά; ut dein connecterentur ista, τοιοῦτο πρᾶγμα λῆρος. ic & Dalecamp. *Quorsum ergo illi pennae? Ea res plane ugae.* Commodius vero Grotius, duo verba τοῦτο πρᾶγμα ad superiora referens, interrogationem post haec finavit: eodemque modo ῥῆσιν istam accipiens Epitomator, in his ipsis verbis finem fecit eclogae, πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ τοιοῦτο πρᾶγμα. Ad primos huius eclogae versiculos eruditus noster amicissimusque Boissonadus haec annotavit: »Hunc locum respiciebat vetustissimus poëta Gallicus *Ronsard*, cum hos versiculos scriberet, Opp. T. I. pag. 673.

Quiconque soit le peintre qui a fait
Amour oiseau, & lui a fait des ailes,
celui n'avoit auparavant pourtrait,
comme je croi, si non des arondelles.«

Quod Graecus poëta *vs.* 5 & *sqq.* ait, ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος οὔτε ῥᾴδιος ἀπαλλαγῆναι &c. id his verbis imitatus st Propertius lib. II. Eleg. 9.

In me tela manent, manet & puerilis imago:
sed certe pennas perdidit ille suas:

evolat e noſtro quoniam de pectore nusquam,
aſſiduusque meo ſanguine bella gerit.

AD CAP. XIV.

Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Ἐρωτικῷ. Eumdem *Theophraſti* librum nominavit Laërt. V. 43.

Χαιρήμονα, φησὶ, τὸν τραγικὸν λέγειν· ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων κεράννυσθαι [τρόποις,] &c. Saepius *CHAEREMONEM* citans Athenaeus, conſtanter *tragicum* adpellat poëtam: quo magis mireris, *comicum* dici apud Suidam; qui tamen ad ipſius Athenaei provocavit teſtimonium. Cogitare quidem licet, etiam comoedias nonnullas ab eodem fuiſſe editas. Certe Τραυματίας, quo titulo fabula eiusdem mox deinde citatur, eſt etiam *comoediae* titulus Antiphanis, laudatae Noſtro lib. X. pag. 446. a. Hoc loco cum abeſſet vox τρόποις, ſuspenſus haerebat genitivus τῶν χρωμένων, qui ad τὸν οἶνον quidem parum commode referebatur. Quare ſupplendum illud vocabulum ex Plutarcho putavi, apud quem in libello DE Pythiae Oraculis, Opp. T. II. pag. 426. b. haec leguntur: ὁ μὲν γὰρ οἶνος, ὡς ἔλεγε Χαιρήμων, τοῖς τρόποις κεράννυται τῶν πινόντων: id eſt, ut ibi interpres reddidit, *Vinum bibentium contemperatur moribus*. Quo ex Plutarchi teſtimonio cum hoc Athenaei loco collato, GROTIUS in Excerpt. pag. 849. hunc ſenarium confecit:

Τῶν χρωμένων γὰρ τοῖς τρόποις κεράννυται.
Vinum bibentis moribus ſe attemperat.

Ex eadem Chaeremonis fabulâ, cuius titulus non commemoratur, ducta videntur & in horum viciniâ olim poſita fuiſſe illa verba quae recitavit Deipnoſophiſta noſter lib. II. p. 35. d. ubi vide notata.

διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος - - - φησί· „Δίδυμα γὰρ τόξα „αὐτὸν ἐντείνεσθαι χαρίτων &c. Ad oram ſui Athenaei notaverat hoc loco BRUNCKIUS: „ὁ ποιητὴς οὗτος, id eſt, „*Chaeremon*. Sed aut corruptela ſubeſt, aut memoriâ lapſus „Athenaeus: quos enim dehinc citat verſus, *Euripidis* ſunt „ex Iphig. in Aul. 549. — At potuerat etiam *Chaeremon*, ut perſaepe factum a poëtis ſcenicis novimus, verſus iſtos ab Euripide mutuari. Quae fortaſſe etiam cauſſa eſt, cur nonnihil in his immutatum ſit; nam pro eo quod hîc legitur ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, Euripides ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ dixe-

. At pro eo quod hic editum erat ἐκτείνεσθαι, recte rque noster codex ἐντείνεσθαι dedit, quemadmodum id Euripidem legitur. Quaenam vero potissimum notio subiecta sit vocabulo χαρίτων, dubitare nonnihil possis. nesius apud Eurip. vertit: *Geminos arcus intendit gratia*, i. e. *amoris gratiosi*. Musgravius, *arcus venustatum*. lecampius apud Athenaeum, vocem χαρίτων cum sentibus verbis τὸ μὲν iungens, sic vertit, *alterum gratia*. Breviator ipsam vocem χαρίτων callide praetermisit. Ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ποιητὴς καὶ περὶ τῶν ἐρώντων ἐν τῷ γραφομένῳ Τραυματίᾳ φησίν. Rursus ὁ αὐτὸς οὗτος ποιη-, *idem* est CHAEREMON: cui apud Suidam quoque fa Τραυματίας adscribitur. Quo minus adparet quid sit od *Alexidi* hanc ipsam fabulam & subiectam ex illa ecam tribuere non dubitaverit Gallicus Athenaei inters: cum praesertim Alexidis Τραυματίας nusquam meratus reperiatur. Ab Antiphane quidem eodem titulo tam esse fabulam paulo ante monuimus.

Vers. 2. οὓς δεῖ γε πρῶτον &c. Cum in ed. Ven. & sic scriptum esset, * ἔδει πρῶτον &c. commode CASAUBONUS ex coniect. correxit, οὓς δεῖ τὸ πρῶτον. In it. deest haec ecloga. In ms. *A.* vero recte quidem nuri constabant senario, sic scripto:

ἔδει γε πρῶτον μὲν στρατευτικωτάτους:

parum commode positum ἔδει in praeterito tempore bis videbatur: perapte vero a Casaubono pronomen initio versus adpositum, quod ob simillimam terminanem vocis praecedentis intercidisse probabile est. Qua, collatâ superiorum editionum lectione & Casauboni endatione cum codicis nostri scripturâ, sic scriptum ocuisse iudicavi, οὓς δεῖ γε πρῶτον.

Versu penult. εὐπόρους commode Dalecampius *consilio prominterpretatus* est. *Postremum versum*,

ἐν τοῖς ἀπόροις βλέποντας, ἀθλιωτάτους:

m interpres sic reddidit: *in rerum difficultatibus oculatos*, *eriarum patientissimos*. Doctissimus DUTHEIL vocabulum ιωτάτους, id est, *miserrimos*, praeter exspectationem nsulto, ironicâ quadam ratione, adiectum censuit. Nos, il quidem definire praesumentes, GROTII versionem raecis versibus subiecimus, quae illius emendationi βλέιν ἀθρητικωτάτους respondet.

Θεόφιλος δ' ἐν τῷ Φιλαύλῳ·

Τίς φησὶ τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν;

Quatuor priores versus leguntur etiam apud Stobaeum, Serm. LXI. p. 387. ubi *Antiphani*, non (ut apud Nostrum) *THEOPHILO*, tribuuntur. Laudatur vero iterum apud eumdem Nostrum *Theophili Philaulus*, pag. 587. f. in argumento item amatorio. Apud Stobaeum *primus versus* ita vulgo editur: Εἴ τίς φησι τοὺς ἐρῶντας &c. ubi GESNERUS in orâ sic corrigebat:

Εἰ τοὺς ἐρῶντάς φησί τις οὐχὶ νοῦν ἔχειν.

In Parisiensi vero Stobaei codice msto, quem Brunckius olim excussit, nude Εἰ φησὶ τοὺς ἐρῶντας scribitur. Quod apud Athenaeum vulgo edebatur, Ὅς φησι τοὺς ἐρῶντας, id iunioris alicuius librarii aut primi editoris debetur ingenio. Τίς φησὶ &c. dederunt ambo nostri codices: quam scripturam, *interrogative* accipiendam, restituimus auctori. Pari quidem ratione pag. praec. c. ab interrogatione ordientem Eubulum vidimus, Τίς ἦν ὁ γράψας &c.

Vers. 5 *sq.* Ἐγὼ μὲν οὖν καὐτὸς, κιθαριστρίας ἐρῶν,
παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω πρὸς τῶν θεῶν;

Licet in vulgatam scripturam, καὐτὸς κιθαριστρίας ἐρῶ, consentiant cum editis ambo nostri mssti, tamen non dubitandum duxi quin ἐρῶν corrigerem; cum participium ibi desiderare videretur ipsa constructionis ratio, & constans Graecorum usus in huiusmodi sermone. Eamdem emendationem occupatam etiam a LENNEPIO ad Phalarid. Epist. pag. 213. ex Brunckii & ex Boissonadi nostri Notis msstis intellexi. Iamque olim a CASAUBONO ad oram libri, qui ipsius fuerat, adnotatum hoc video: » F. ἐρῶν. « — Verba πρὸς τῶν θεῶν cum νοῦν ἔχω connectuntur in msstis nostris, sicut in editis. LENNEPIO placuit, post νοῦν ἔχω signari interrogationem, & ista πρὸς τῶν θεῶν ad sequentia referri.

Vers. 8 *sq.* ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν, ἢ τὸ θεωρικὸν
ἔχουσιν ὑμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

Desunt duo versus Epitomae. *Penultimum*, postquam veteris codicis errores in editiones Ven. & Bas. invasissent, recte ita ut edidimus constituit *Guil.* CANTERUS, Novar. Lect. IV. 5. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 596.) quem tacite secutus est Casaubonus. *Postremi versus* scriptura minus ad liquidum perducta. Qui cum in editis & in Msto sic conceptus legeretur:

ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε:

b in Dalecampii versione his verbis expressus erat, *quam ludos & spectacula flagitantibus vobis frequenter edere.* Quo refertur CASAUBONI Animadversio haec: » Legit Dalecam» pius:

» ὃν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν, ἢ τὸ θεωρικὸν
» αἰτοῦσιν ὑμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

» Non displicet lectio: interpretatio displicet. Nam θεωρι» κὸν est *pecunia quae publice dividebatur, ut haberent tenuiores » unde lucar penderent.* Videtur poëta fecisse haec loqui ipsum » Atheniensium populum. « — At, quo pacto, cum superioribus versibus loquatur homo cithariſtriam amans, nunc subito hos versiculos, arcte cum illis iunctos, pronunciare potuerit Atheniensis populus, id quidem fateor me parum percipere. Sane idem homo, qui praecedentes versus pronunciavit, hos quoque recitare debuit: & quidem, adloqui eum in his verbis spectatores, manifestum videtur; quare vulgatum ἡμῖν in ὑμῖν mutare non dubitavi, quod etiam a GROTIO factum in Excerpt. pag. 707. Speciem quoque habet emendatio *αἰτοῦσιν*: nec tamen ita necessaria videbatur, ut in contextum admittere auderem. In *διανέμειν* nonnihil haereo: quod Grotius quidem simul cum ἔχουσιν tenuit. VILLEBRUNIUS, partim PURSANUM, partim ADAMUM (ut ipse profitetur) secutus, sic legebat,

αἰτοῦσιν ὑμῖν διανέμοιθ' ἑκάστοτε.

Equidem suspicabar sic scriptum a poëta fuisse:

ἔχουσιν ὑμῖν διανεμηθὲν ἑκάστοτε.

quasi dixisset, ἢ ὑμῖν ἡδύ ἐστιν ἰδεῖν τὸ θεωρικὸν, ἔχουσιν αὐτὸ διανεμηθὲν ἑκάστοτε. GROTII versionem ex Excerptis subiecimus Graecis senariis. Quatuor priores versus ab eodem Grotio, in Florilegio p. 242. in hunc modum redditi erant:

Quicumque amantes orbos mentis praedicat,
is ipse, quantus quantu'st, ingenio caret.
Nam vitâ ab hominum si voluptatem auferas,
mors ipsa vita fiet: praeterea nihil.

In *ARISTOPHONTIS* *vers.* 1. pro Εἶτ' οὐ δικαίως, MEURSIUS Lection. Atticar. lib. I. cap. 21. Εἶτ' οὖν δικαίως legit, abiecto interrogationis signo quod sequitur. At nil mutant libri: nec erat ulla mutandi caussa. *Vers.* 3. ἐτάραττε κἀκείνους γάρ. Conf. Brunckii Fragm. 4. ex Sophoclis Phaedra. *Vers.* 8 *sq.* τῇ Νίκῃ φορεῖν ἔδοσαν. De *Victoriae alis* habes apud Aristophanem,

αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν· καὶ, νὴ Δί', Ἔρως γε.

Avib. vs. 574. Confer Valckenarium ad Euripidis Hippol. vs. 1268.

Postremo versu, pro *τῶν πολεμίων*, Villebrunius, prae- c
eunte (puto) Adamo, *τοῦ πολεμίου* corrigendum censuit.

In *Amphidis vs.* 2. commode editum videri *φίλου* poterat, hac constructione, *ἐραστὴς τρόπων ὡραίων φίλου*: sed nihil opus erat a veterum membranarum scriptura *φίλων* discedere; ubi constructio sic concipienda, *ἐραστὴς τρόπων* (nempe quod e re ipsa intelligitur, *τρόπων καλῶν*) *φίλων ὡραίων*: *amator morum amicorum formosorum.*

Vers. 3 *sq.* Grotiana versio latina, quam Graecis subiecimus, refertur ad Grotii rationem, *interrogandi signum vs.* 3. *post παρεὶς* ponentis; & dein *coniunctionem post ἄφρων delentis.* Vulgatam scripturam sic interpretaberis, *faciem omittens, vereque adeo demens?*

Vers. 5 *sq.* *οὔθ' ὡς πένης ἄνθρωπος -- οὐ λαβεῖν τι βούλεται.* Respicitur Socratis dictum apud Xenophontem, Memorab. Socrat. lib. I. cap. 2. sect. 29.

Alexidis, ex *Helenâ*, duo priores versus quum sic editi legerentur,

Ὡς ὅστις ἀκμῆς τῶν γε σωμάτων ἐρᾷ, d
τὸν ἄλλον οὐδὲ γινώσκει λόγον:

prior ex his satis bene curatus videri potuerat: alter vero manifeste curtus erat. Quos in hunc modum refinxit Grotius, Excerptor. p. 565.

Ὅστις γὰρ ἀκμῆς τῶν γε σωμάτων ἐρᾷ,
ἔρωτος ἄλλον οὐδὲ γινώσκει λόγον.

Percommode item Iacobs in *Notis msstis* coniectaverat:

Ὡς ὅστις ἀκμῆς τῶν γε σωμάτων μόνης
ἐρᾷ, τὸν ἄλλον δ' οὐδὲ &c.

At *γε* particulam (qua facile carere poterat oratio) perinde ignorat uterque codex mstus: tum in cod. *A.* sic scribitur: *Ὡς ὅστις αὖ τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων ἐρᾷ, τὸν ἄλλον οὐδὲ γιν. λογ.* In ms. *Ep.* vero: *Ὡς ὅστις αὖθις ἀκμῆς* &c. Quibus inter se collatis, reiecto cum *Iacobsio* verbo *ἐρᾷ* ad secundum versum, primus sic concipiendus nobis visus erat,

Ὡς ὅστις αὖθις τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων.

Tum vero *versu* 2. cum eodem *Iacobsio* *δ'* particulam post *τὸν ἄλλον* inserendam iudicavimus. *Vers.* 3. pro eo quod

d exserte ἔρωτα ἐμφανῶς editum erat, recte ἔρωτ' ἐμφανῶς scriptum in ms. *A.* In *Epit.* desunt duo posteriores versus.

AD CAP. XV.

Τὰ Ἑρμείου τοῦ Κουριέως ἐκ τῶν Ἰάμβων. Varii passim commemorantur scriptores, quibus *HERMEAS* nomen; nonnulli etiam Nostro laudati: *Curiensis* vero illius, cuius sunt scazontes *Iambi*, qui hîc adponuntur, nusquam alibi mentionem factam reperimus. In eius nomine nil variant libri. Κούριον, oppidum Cypri; unde gentile Κουριεύς: teste Stephano Byzant.

Ἀκούσατ' ὦ Στοάκες. Sic ms. *A.* (quod sciam) cum editis. In Epit. Στώακες per ω scribitur; quemadmodum etiam Στωϊκὸς, licet a στοὰ formatum nomen, per ω longum solet efferri. Analogiae autem magis consentanea videtur scriptura *antepenacuta*, qua noster codex *Epit.* utitur, ut statuatur singularis Στόαξ vel Στόαξ: quo accentu & alia efferuntur nomina in αξ exeuntia, ut λάβραξ, θύνναξ, φέναξ, πλούταξ, βῶμαξ. Est autem & hoc analogiae consentaneum, quod in declinando α penultimum producitur; quemadmodum verbi caussâ θύνναξ & λάβραξ genitivum casum θύννακος & λάβρακος penultimâ longâ formant, apud Nostrum VII. 302. e. Porro, quemadmodum πλοῦταξ & βῶμαξ *diminutivas* formas esse docet Etymologus, pag. 199. l. 2 sq. & pag. 218. l. 18 sq. sic & Στόακες vel Στώακες diminutive & per contemtum, pro Στωϊκοὶ, ab hoc poëtâ dicuntur: quod commode DALECAMPIUS *Stoiculi* interpretatus est, citans ad hoc vocabulum »Iunii Adag. Cent. I. num. 75.« Poëtae vero verba parum commode decurtavit Breviator in hunc modum: Ὅτι Ἑρμείας ὁ Κουριεὺς τοὺς Στωϊκοὺς Στώακας καλεῖ ἐμπόρους λήρου λόγων καὶ παιδοπίπας: tum, quasi & ista *Hermeae* verba essent, sic pergit: καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότας τὸν τῆς σοφίας σφῶν ἀρχηγὸν Ζήνωνα τὸν Φοίνικα. Quos autem *Stoicos* hîc designat Athenaeus, ii sunt quos e *Cynicorum* grege interesse huic convivio finxerat. Quare etiam *Myrtilo*, haec differenti, respondentem deinde (p. 566. e.) facit *Cynulcum*, eorumdem *Cynicorum* principem. Conf. p. 565. d.

Sicut autem vocem Στόαξ vel Στώαξ, sic & vocabulum e ὑποκριτὴρ, pro ὑποκριτὴς, apud alium auctorem vix repe-

rias. Recte vero ὑποκριτῆρες edd. ὑποκρητῆρες ms. *A*. Vocabulum παιδοπίπης vel παιδοπίπας adnotavit Hesychius, & Etymologus, pag. 664 extr. quod ad similitudinem Homerici παρθενοπίπης ex Iliad. λ'. 385. effictum est. At non penacute παιδοπίπαι scribi debuit, sed παιδοπῖπαι, penultimâ productâ & circumflexâ, quemadmodum παρθενοπῖπα apud Homerum. Porro, si duo verba, παιδοπ. ὄντες, etiamnum *Hermeae* poëtae esse statuas, (quod satis quidem probabile est) parum illa ad metri rationem apta fuerint, nude sic posita; sed oportebit hoc modo scriptum,

καὶ παιδοπῖπαι ὄντες. —

Quod etiam hactenus commodum fuerit, ut duo participia πράσσοντες & ὄντες per καὶ particulam coniungantur.

Quibus ita positis, intelligi par est, (quemadmodum etiam Dalecampius accepit) a verbis καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες incipere sermonem, quem *Myrtili* (ex Deipnosophistis unius) proprium finxerit Athenaeus. Sed quum de eodem Myrtilo in hunc modum loqui coeperit auctor noster, ut nullo verbo finito usus sit, ἀπομνημονεύσας ὁ Μυρτίλος, κατὰ ἀποβλέψας - - - τὰ Ἑρμείου - - προειπών: consentaneum erat, ut nunc illato verbo finito concluderetur illa periodus. Quare sic scriptum reliquisse Athenaeum suspicatus sum: καὶ τοῦτο μόνον, ἔφη, ἐζηλωκότες τὴν ἀρχ. &c. ubi verbum ἔφη per librariorum intercidisse videtur negligentiam.

Ζήνωνα τὸν Φοίνικα. *Citieum* Cyprium fuisse *Zenonem*, Stoicorum parentem, satis constat: sed *Phoenix* idem subinde non minus recte nominatur, quippe ex eis Citii accolis oriundus, qui e Phoenicia in Cyprum commigraverant, ut docet Suidas, coll. Laërt. VII. 1. *Ibid.* ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί. Contra Laërtius, VII. 13. παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως, ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινι, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. Sed vide ne mutata verborum distinctione conciliandus cum Nostro sit Laërtius, sic scribendo: παιδαρίοις τε ἐχρῆτο· σπανίως, ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ &c. Quae sane ratio distinguendae orationis & per se, si ipsa Laërtii verba spectes, probabilis videri debet; & tanto etiam probabilior, quod consentaneum est, eumdem scriptorem, cum proxime ante (ibid. sect. 13.) ad *Antigoni* testimonium provocasset, si continuo deinde aliquid protulisset quod cum eiusdem Antigoni narratione pugnaret, alium certe auctorem nomi-

naturum fuisse, moniturumque diversa ab Antigono tradi.

f 'Αρίστων ὁ Κῖος. Sic ms. *A*. & ms. *Ep*. inter lineas: quod idem valet ac ὁ Κεῖος. Vide Animadv. ad II. 38. f. & conf. Laërt. V. 64. ibique Interpp. Etiam loco modo citato (lib. II. pag. 38. f.) in vetere codice quo usus Breviator est, aut in codice etiam vetustiore, e quo ille derivatus erat, Κῖος scriptum fuisse, inde intelligitur, quod ibi in Χῖος corruptum nomen in Epitoma legitur.

Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. » Iliad. » κ'. [401.] Obscure significavit, eum qui formam suam » ostentabat, *magnis muneribus* adduci posse, ut sui copiam » faceret. « DALECAMP. — Videtur autem, qui haec dixit, simul secutus esse quamdam nominis ambiguitatem: cum Δώρων θυμὸς intelligi etiam posset *animus Dororum*, i. e. talium hominum qualis *Dorus* est.

AD CAP. XVI.

a Καὶ γὰρ τὸ παλαιὸν &c. Quo pacto haec, quae sequuntur, cum superioribus ope *coniunctionis causalis* καὶ γὰρ connecti potuerint, haud satis adparet. Ut in multis aliis, sic praesertim in modo quo sua ex infinito librorum numero excerpta ἀποσπασμάτια inter se consuit, supine saepius & negligenter admodum versatus est noster polyhistor. Dalecampius hîc in versione posuit, *Priscum tamen est, amare pueros*. Id Graece sonaret, καίτοι τὸ παλαιὸν &c. Sed magis etiam incommode ista, quae ex *Clearcho* & *Lycophronide* subiiciuntur, quae his plane contraria videntur, rursus per eamdem *causalem* particulam γὰρ conneꝺuntur: πρὸς ἀλήθειαν γὰρ &c. ubi utique Πρὸς ἀλήθειαν δὲ desiderasses.

Etiam illud negligentius positum: πρὸς ἀλήθειαν, καθάπερ φησὶ Κλέαρχος, — — Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι φησίν: ubi oportebat, Λυκοφρονίδης εἴρηκε. Sed huius generis alia iam bene multa apud Nostrum observavimus. *LYCOPHRONIDEM* illum, Lyricum poëtam, a nemine alio nisi ab Athenaeo hîc & XV. 670. e. memoratum reperi. Cuius verba,

b cum continuo tenore veluti soluta oratio vulgo scripta essent, versibus ita distinximus, ut praeivit FIORILLO in Annot. ad Herodem Attic. p. 125. & in Observ. in Athen. pag. 101. Locum hunc, ait idem Fiorillo, accurate tractatum esse a WAKEFIELDIO, in Diatrib. in Eurip. Hecub.

pag. 14. quem libellum quum oculis usurpare mihi non- b
dum licuerit, non potui ex eo proficere: nec, an poëtae mentem, *tertio* illo *versu*,

καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πέφυκε,

recte perceperim, satis scio. Praeter rationem quidem *vers.* 2. ab eodem WAKEFIELDIO χρυσοφόρων in χρυσοφόβων esse mutatum, recte *Fiorillo* monuit: & vulgatam scripturam perspecte PORSONUS ad Hecub. 154. cum ex ipso illo Euripidis loco, tum ex Iliad. β'. 872. & Aristoph. Av. 671. stabilivit. De vocab. βαθύκολπος videndi Interpretes Homeri ad Iliad. σ'. 122. Vocabulum ἄνθος de *colore rubro* praesertim, acceptum vidimus, III. 113. c. tum generatim de eo quod in quoque genere *praestantissimum* est, VIII. 505. e. Sed & sigillatim *decor & pulcritudo corporis*, ἄνθος intelligitur; ut apud Platonem in Sympos. cuius verba post Budaeum adposuit H. Stephanus, Thes. T. I. p. 443. ubi etiam monuit, apud Aeschylum in Prometh. vs. 7. τὸ σὸν ἄνθος a Scholiaste per τὸν σὸν κόσμον exponi.

Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δὲ ἔφη, τοὺς ἐραστὰς εἰς οὐδὲν ἄλλο τοῦ σώματος τῶν ἐρωμένων ἀποβλέπειν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐν οἷς τὴν αἰδὼ (sive, ut est in libris nostris, τὴν αἰδῶ) κατοικεῖν. »Reperi in quibusdam libris scriptum, καὶ ὁ »Ἀριστοτέλης δ' ἔφη τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ, τοὺς »ἐραστὰς &c. Sed non dubium, ex orâ libri irrepsisse il»la, τῶν Ῥητ. πρ. cum fuissent adnotata ad sequentia haec, »ἐν οἷς τὴν αἰδὼ κατοικεῖν. Exstant enim in Rhetoricis si»milia istis quaedam; ubi ait Philosophus: ὅθεν ἡ παροι»μία, τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδώ. διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρε»σομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐ»τοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα. Non est tamen »hic locus in primo, sed id secundo libro. [cap. 6.] Vi»de etiam in Problematis eiusdem Sophi.« CASAUBONUS. — Fortasse in Aristotelis libro quodam hodie deperdito legebantur olim verba, quae hîc ab auctore citantur. Ista, τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ, valde dubito an ullus codex mstus in contextu habeat: notam illam, orae libri cuiusdam a docto quodam viro adscriptam, & lectionibus e codice msto excerptis mixtam, pro Codicis scripturâ habuit Casaubonus.

Σοφοκλῆς δέ που &c. »SOPHOCLIS locus ex *Hippodamiâ* »tragoediâ est, nisi fallor. Is ita habet:

»Τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν

b » ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
» εἶθ' ἅλλεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με
» ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος παρὰ
» στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. [σταθμὴν acute & hic & paulo post scribitur in Animadv. Casauboni, invito (puto) docto viro.] » *Loquitur*, ut monemur ab Athenaeo, » *Hippodamia de Pelopis erga se amore.* Pelops inquit, *ita fixos » in me oculorum radios, amoris illices, habet, ut quamvis in cur- » rum insiliens*, eique insistens citis rotis agitato, nihilo ta- » men minus *rectis oculis me semper intueatur.* Adspicere re- » ctis oculis & immotis, eorum est qui gratissimae alicuius » rei spectaculo fruuntur. Poëta ὀρθοὺς ὀφθαλμοὺς, qui di- » cuntur in proverbio, periphrasi extulit: quae depravan- » do huic loco fuit. Nam legendum,

— » ὥσπερ τέκτονος
» στάθμην ἰέντος ὀρθοῦται κανών.

» Verbum ἐξοπτᾷ accipit Dalec. pro ὁρᾷ, *cernit.* Sane et- » iam λινοπτᾷν est *retia servare:* unde λινοπτώμενος in Ari- » stophanis Equitibus. [immo, in Pace, vs. 1178.] Potest » verti, *urit me* adspectu suo. μετρεῖν ὀφθαλμὸν, poëtice di- » ctum, pro *radios oculi aliquo intendere*, sicut lineâ qua ali- » quid mensuratur. Quare pergens in eâdem translatio- » ne, comparat hos radios *lineae perpendiculari, quam fa- » cit materiarius faber demissâ normâ vel amussi.* Quod au- » tem τὸ ἐρᾷν ἀπὸ τοῦ ὁρᾷν γίνεται, passim testantur poë- » tae ἐρωτικοί: quorum testimoniis supersedeo.« CASAUBONUS. — Post hunc, eumdem locum tractavit VALCKENARIUS, in Notis ad Euripid. Hippol. vs. 468. TOUP in Animadv. in Theocriti Scholia, ad Idyll. II. 17. & BRUNCK in Fragm. 3. ex Sophoclis Oenomao vel Hippodamia. Minus feliciter eumdem curaverat GROTIUS in Excerpt. pag. 129 sq.

Nos *vers.* 1. pro Τοίανδ', quod editum erat, Τοιὰν δ' scripsimus cum ms. *Ep.* & Toupio: ibidemque cum omnibus viris doctis ἴϋγγα correximus: de quo vocab. vide Schol. Theocriti ad Idyll. II. 17. & Ernest. ad Xenoph. Memorab. Socrat. III. 11, 17. Verba autem ἐν ὄψει tenuimus cum Toupio, monente duo verba ὄψει ἴϋγγα ita pronuncian-
c da esse, quasi esset ὀψειυγγα. *Vers.* 3. pro εἶθ' ἅλλεται, cum Valck. & Brunckio ἐνθάλπεται legimus, quod perapte respondet alteri verbo ἐξοπτᾷ δ' ἐμέ: quam emendationem (teste Valckenario) ex Phrynichi Apparatu So-

phistico inedito eruerat commendaveratque praestantissimus Ruhnkenius. *Vers.* 4. μετρῶν scriptum oportuisse, non μέτρων satis adparebat. *Ibid.* ὥστε τέκτονος, quemadmodum cum Valckenario Toupius Brunckiusque correxerunt, sic dedit noster codex *A.* (In *Epit.* nonnisi duo priores versus exhibentur.) Dein cum eisdem viris doctis παρὰ ad initium *quinti versus* reiecimus: quam vocem prorsus abiectam Casaubonus voluerat, Grotius vero in πεῖρᾳ mutaverat. Scilicet παρὰ στάθμην, quamquam prorsus contrarium videri possit significare, (*contra, praeter amussim*) tamen etiam idem valet ac κατὰ vel πρὸς στάθμην, *ad amussim, secundum amussim*: de quo iam H. Stephanus monuerat, in eamque partem, praeter hunc Athenaei locum, ad Theognidis quoque praeceptum illud (vs. 924 sq. ed. Brunck.) provocaverat:

> Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
> κλινόμενος. χρὴ γάρ μ᾽ ἄρτια πάντα νοεῖν.

In verbo ἰόντος, quod etiam Toupius defendit, nihil mutandum iudicavimus.

AD CAP. XVII.

Λικύμνιος δ᾽ ὁ Χῖος. De *Licymnio Chio*, poëta dithyrambico, vide Fabricium ad Sextum Empir. lib. XI. sect. 49. *Mox*, cum legeretur κατακαλύπτειν & κοιμίζειν, suspensa erat oratio. Cui incommodo remedium adtulerunt nostri mssti, κατακαλύπτει & κοιμίζει scribentes: quae verba, ut iam alibi plus semel observavimus, ita accipienda sunt, quasi dixisset auctor, κατακαλύπτειν φησὶ, κοιμίζειν φησὶ, vel κατακαλύπτοντα & κοιμίζοντα ποιεῖ: *Poëta non claudit illi oculos, sed sopit amasium oculis apertis;* pro, *Ait poëta, Somnum non claudere ei oculos, sed sopire; inducit eum non claudentem, sed sopientem* &c. Poëtae verba, continuo tenore vulgo scripta, in tres versiculos utcumque partitus sum. ἐκοίμιζεν, adiectâ ν literâ quae aberat, scripsi cum ms. *A.* κοῦρον tenet codex uterque cum ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Fiorillo, Observation. in Athen. pag. 70. certissimâ (ut ait) coniecturâ, uno hoc versu comprehensa statuit poëtae verba:

> Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς, ἐκοίμιζεν κόρον.

ista, ἀναπεπταμένοις ὄσσοις, spuria declarans, ex orâ libri alicuius in contextum illata.

d Καὶ ἡ Σαπφὼ - - - Στᾶθι κἄντα &c. De hoc SAPPHUS ἀποσπασματίῳ sic praecepit FIORILLO ibid. p. 70 sq. » Lege:

» Στᾶθι κἄντα φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσε' ἀμπέτασον χάριν.

» Est enim ὄσσ' pro ὄσσοι: χάρις, *divina pulcritudo*. « — Sic ille; cui BENTLEIUS maxime praeiverat, de quo nos BOISSONADUS noster in *Notis mstis* monuit, ubi ait: » Scribendum ex mente *Bentleii* in Epist. ad Hemsterhus. post Elogium Hemsterhusii a Ruhnkenio conscriptum, p. 104.

» Στᾶθι κἄντι φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσε' ἀμπέτασον χάριν.

» ὄσσοι, pro ὄσσοις. Versus est Alcaicus qualis hic Horatii, » lib. I. Od. 18.

» *Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.* «

Nos in contextu, ubi & κἄντα & ἐπ' ὄσσοις cum editis tenent ambo nostri codices, nihil mutare ausi, verba poëtriae in tres versiculos tribuimus, ut factum a *Io. Christ.* WOLFIO, in Sapphûs Carminibus num. 38.

ANACREONTIS molliusculos versiculos commodissime digestos habes a BARNESIO, num. 67. Epitomae auctor verecundior, in adponendis carminibus ad *puerorum amorem* spectantibus parcus admodum & circumspectus esse solet: itaque alia saepe omisit, in aliis nonnihil mutavit. Sic hîc, pro βλέπων, βλέπουσα scripsit: & pro οὐκ εἰδὼς, ne intelligeretur in *masculino* genere hoc dici, οὐ γὰρ οἶδας posuit.

e *PINDARI* verba prorsus praetermisit Breviator. Nihil in eis mutat ms. *A.* nisi quod perperam μαρμαρύζουσας scribit. Uberiora habes infra, pag. 601. d. ubi rectius μαρμαρίζοισας scribitur dorico semone. Vide SCHNEIDERI Fragm. Pindari, pag. 14 sq.

Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ, (perperam Κύκλοψ ed. Cas. 1. & 2.) ἐρῶν τῆς Γαλατείας. Vide lib. I. p. 6 extr. & seq. *Ibid.* ἢ τῶν ὀφθαλμῶν. Sic ambo mssti, ignorantes καὶ particulam, quam (haud incommode quidem) insertam habent edd. In distinguendis *PHILOXENI* versiculis praeivit FIORILLO ad Herod. Attic. p. 125. & Observ. in Athen. p. 69. ubi recte χρυσεοβόστρυχε correxit; quod est in utroque nostro codice, ut in Euripid. Phoen. vs. 198. Idem pro κάλλος ἐρώτων, sane quam probabiliter θάλλος ἐρώτων corrigendum censuit: quam emendationem

occupaverat IACOBS, Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 102. quemadmodum mox in *Ibyci* versiculis Χαρίτων θάλλος vel θάλος, & saepius apud alios. Vulgatum vero tenent ambo nostri codices, & Eustathius loco mox citando.

τυφλὸς ὁ ἔπαινος. Articulum ὁ insertum dedit ms. *Ep.* f *Ibid.* Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ. Sic idem cod. *Ep.* quod rectius nobis visum, quam Ἰβυκίῳ. Epitomae scripturam repraesentavit Eustathius, ad Odyss. ζ'. pag. 456. l. 30. IBYCI versiculos ita distingui scribique iussit FIORILLO, Observ. in Athen. pag. 69.

Ὦ Εὐρύαλε, γλυκέων Χαρίτων
  θάλλος, καὶ καλλικόμων μελέδημα.
Σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος
  Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι τρέψαν.

Ubi de postremo statim verbo monendum, per operarum lapsum τρέψαν scribi in ed. Cas. 2. & 3. recte vero θρέψαν superiores editiones cum msstis. *Vers.* 1. Ὦ particulam ignorant libri omnes; quae tamen post ἐκείνῳ facile excidere potuit. Ibidem, in γλαυκέων cum editis consentiunt ambo mssti & Eustathius l. c. Nec tamen dubitare debuimus, quin γλυκέων corrigeremus: de quo etiam IACOBS, loco modo laudato, monuerat; ubi poëtae verba sic fortasse constituenda censuit: Εὐρύαλε, γλυκέων Χαρίτων θάλλος, καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων: collatis scilicet Philoxeni verbis proxime praecedentibus. καλλικόμων μελέδημα Νυμφῶν coniectaverat Dalecamp. Codices quidem nostri in καλλικόμων μελέδημα nil mutant, neque adiiciunt quidquam. Pro θάλλος vero, simplici λ literâ θάλος scribunt: quod an ad metrum hoc loco aptum sit (cuius ratio mihi minus explorata) haud scio; illud video, tantum non constantissime apud poëtas eodem modo, simplici liquidâ consonâ, & correptâ penultimâ vocali, θάλος scribi. Sic quidem cum apud alios, tum apud Euripid. Electr. vs. 15. & Phoeniss. 85. ed. Br. Sic item apud Meleagrum, Epigr. 88. Analect. Tom. I. pag. 25. & Epigr. 109. pag. 31. sic in Homerico Hymno in Cererem vs. 66. tum apud Oppian. Κυνηγ. lib. I. vs. 3. quorum locorum nonnulla nobis indicavit BOISSONADI nostri humanitas & diligentia. *Quarto versu* per librarii errorem intercidisse apud Eustathium voculam ἐν, monuit PORSONUS ad Euripid. Med. 629. Nempe is error ex Athenaei

pit. in Euſtathii libros derivatus: at, quod apud eum-em Χαρίτων θάλαμος ſcribitur, is proprius Euſtathii ut eorum qui illius commentarios deſcripſerunt error eſt, ut in ea ipſa voce corruptus fuerat Epitomae Athenaei odex quo uſus erat Commentator: noſter quidem codex *pit.* recte Χαρίτων θάλος tenet. Iſta, σὺ μὲν Κύπρις - - έψαν, opportune Iacobs in Animadv. ad Anthol. Vol. . Part. 1. p. 65. contulit cum illis Antipatri Sidonii, Ana-ct. T. II. p. 25. num. 70. ἂν (Σαπφὼ) Κύπρις καὶ Ἔρως υνάμ' ἔτραφον, ἇς μέτα Πειθὼ &c.

Phrynichi verba repetuntur infra, p. 604. a. Ibi pro αρειῆσι, quod hic editum erat, παρηῖσι vulgo et-m legebatur: eamdemque ſcripturam hic nobis codex *pit.* exhibuit: in ms. *A.* vero perperam transpoſitis vo-alibus παρινσι ſcribitur, quod in παρειῆσι mutarunt po-eriores.

AD CAP. XVIII.

λέγει δὲ οὕτως ὁ φιλόσοφος. Quum *ipſa verba Chry-ippi ſe recitaturum* dixerit Deipnoſophiſta, probavi te-uique ſcripturam οὕτως, quam editi libri habebant. Nec ero opus erat pronomine οὗτος, cuius notio iam in ipſo ticulo ad nomen φιλόσοφος adiecto inerat. Brevius iſta, ſolet, Epitomator expedivit.

καὶ γὰρ Τιμόθεος ὁ αὐλητής. Articulum ante Τιμοθ. re-ignorant ambo mssti. Idem, ut videtur, *Timotheus ti-* ſupra memoratus eſt, XII. 538. f. De quo vide Sui-, quem ibi laudavimus.

τὸν πρῶτον προσκειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην. uod in noſtro ms. *Epit.* haud male fortaſſe legitur, προ-ειράμενον, idem verbum ex ſuo codice Epitomae pro-Euſtathius, ad Odyſſ. φ'. pag. 760. l. 42. ubi etiam cabulum Κόρσην docet a verbo κείρω, fut. κέρσω, eſſe rivatum.

Ad *Alexidis* verba, a Chryſippo recitata, quum in . Caſ. poſt θάτερον (*verſ.* 2.) interrogatio ſignificata eſ-t, haec notavit Casaubonus: » Τούτων ἔχει τι θάτε-ον; Tolle interrogationem, & transfer in finem prae-edentis verſus. [In ed. Ven. & Baſ. nusquam indicata interrogatio.] » *Vides-ne aliquem reſinatum aut raſum? Hic duorum alterum habet.* Illa duo ſequentibus verbis ex-

» plicantur: *vel ignavus est*, inquit, *& qui militiae nihil fa-* b » *ciat pro viro forti, cuius indicium est barba: vel divitum mor-* » *bo laborat*; id est, mollis & impudicus est, ac virum » quaerit. Scribe,

» ἢ πλουσιακόν τι τούτῳ προσπίπτειν κακόν. «

Vers. 1. & 2. nihil in verbis mutare ausus sum, licet prior manifeste illegitimus, alter vero mutilus sit. Nil enim impedire existimavi, quin istud poëtae testimonium tale, quale cum editis libris exhibent mssti nostri, adponi a Chrysippo potuisse crederemus. Una tamen in libris varietas est: quod τοῦτον ἔχει scribitur in cod. *A*. ubi τούτων cum editis recte tenet ms. *Ep*. IACOBSIUS, in *Notis msstis*, senarios suis numeris sic restituendos censuit:

Εἰ πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον
ὁρᾷς, ἔχειν τι θάτερον τούτων νόει.

BOISSONADUS noster in hunc modum tentaverat:

— Ὁρᾷς πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ
ξυρούμενον; τούτων ἔχει τι θάτερον.

Possis & aliâ atque aliâ ratione tentare; sed certi nihil constituas. Omitto Gallici interpretis inventum, nec aliâs probandum, & metro manifeste repugnans. Caeterum rarius occurrit verbum πιττοκοπεῖσθαι, pro usitatiore πιττοῦσθαι, quod in eadem re positum lib. XII. p. 518. a. Repertum est tamen illud apud alium etiam nescio quem veterem auctorem, cuius verba citavit Clemens Alexandr. in Paedag. lib. III. pag. 294. ed. Pott. ubi ait: ὁρῶ κιναίδους ἐνθάδε πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοπημένους. Item apud Hesychium: Κωνῆσαι· πισσοκοπῆσαι: quo loco doctissimum Editorem, citantem ista ex Clemente verba, praeterierat hoc Alexidis testimonium.

Vers. 3. ἢ γὰρ στρατεύειν ἐπινοεῖν μοι φαίνεται. » In » στρατεύειν aliquid latere puto, quo *cinaedi mollities* signi» ficetur. Nam verba, τῷ πώγωνι δρᾷν ἐναντία ad virum » muliebria patientem referenda sunt. « IACOBS, in *Notis msstis*. Nobis non liquet. Fuit cum suspicaremur, sic fortasse scriptum oportuisse:

ἢ γὰρ στρατεύων ἐπινοεῖν μοι φαίνεται
τὰ πάντα τῷ πώγωνι δρᾷν ἐναντία.

Vers. 5. προσπίπτει, pro edito προσπίπτειν, scribitur in utroque nostro msto. Eumdem versum sic interpretatus erat DALECAMPIUS: *Aut in civitate flagitiis omnibus se inquinaturum*. At vocabulum πλουσιακὸν non est cur

inspectum habeamus: pronomen τι vero flagitabat metri ratio. Respectum fortasse habet istud vocab. πλουσιακὸν ad *divitem* illum Agathonem, de quo Aristophanes in Thesmoph. vs. 218. ait:

Ἀγάθων, σὺ μέν τοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε.

ubi vide quae notavit Scholiastes.

Vers. 6 *sq.* De *barba, viri decore & insigni*, confer quae disputavit Epictetus, Differt. I. 16, 10 sqq. & quae ibi notavit UPTONUS: qui citans hos Alexidis versus, pro λυποῦσιν ὑμᾶς (*vers.* 6.) ἡμᾶς legi voluit, praeter rationem. Commode enim poëta ad ipsos illos molles homines, de quibus loqui coeperat, orationem dirigit: & ὑμᾶς recte tenent mssti. Pro δι' ὧς ἀνὴρ (*vers.* 7.) δι' ἅς γ' ἀνὴρ legendum censuit IACOBS: & pro ἀντιπράττεσθ' ὑπονοεῖς, (*vers. ult.*) ἀντιπράττεσθαι νοεῖς, probabiliter utique; nisi ὑπονοεῖς statuas idem fere valere ac νοεῖς, ut praepositionis ὑπὸ eadem vis sit ac voculae *sub*, in latino sermone verbis nonnullis praemissae, ubi *clam*, *furtim*, *aliquatenus*, aut aliquid tale significat. Vulgatam quidem scripturam tenent ambo mssti: quae si non ferenda fuerit, expeditissima medicina videtur, ut ἐπινοεῖς pro ὑπονοεῖς legamus.

Διογένης δὲ &c. De *duplici Diogenis apophthegmate*, quod hic commemoratur, confer *Paulum* LEOPARDUM, Emendat. lib. XVII. c. 17. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 351 sq. *Ibid.* τί ἐστιν ὁ ἱππόπορνος, νῦν δὲ εὑρηκέναι. » Iocatur Diogenes: quasi ἱππόπορνος vulgo diceretur *eques* » *moechus*: quod falsum est. Nam in hac voce τὸ ἵππος significationem solum auget, & *magnum stupratorem* [sive, » *immane scortum*] designat: ut in ἱππομάραθρον, ἱππολάπαθον, & similibus. Sic βοῦς, in βουπόνηρος aliisque. « CASAUBONUS. — Vide Suidam in Ἱππόπορνε, & Scholiast. Aristoph. ad Ran. 432. item BERGLERUM ad Alciphr. lib. I. Epist. 38 sub. fin.

AD CAP. XIX.

οἱ παρακούσαντες αὐτοῦ τῶν λόγων καὶ μὴ συνέντες. Sic ambo mssti; non συνιέντες. παρακούειν, *obiter, negligenter, perperam audire*: ut apud Cebetem, cap. 3 extr. ὑμεῖς νῦν προσέχετε, καὶ μὴ παρακούετε. Miratus sum praetermissum esse fere totum hoc caput ab Epitomae auctore.

καθάπερ οἱ τῆς Ἀριστίππου παρενεχθέντες αἱρέσεως. Non est hoc quod Dalecampius ait, *veluti ex Aristippi sectatoribus qui depravantur;* aut quod Gallicus interpres, *qui se sont laissés abuser par la doctrine d'Aristippe* : sed, *qui ab Aristippi placitis & praeceptis aberrarunt, qui ea perperam acceperunt.* Nempe idem fere sonat, ac si dixisset *οἱ παρακούσαντες τῶν Ἀριστίππου λόγων.*

συνεσπασμένοι, καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, e *ἀλλὰ καὶ ἕξει.* Quid potissimum sonet hoc loco *συνεσπασμένοι*, haud satis scio. » Pauperes & mendici (ait H. STEPHANUS, Thes. Tom. III. pag. 924.) » dicuntur incedere » *συσπώμενοι*, pro *adductis* seu *contractis scapulis*, veluti et» iam ii qui nudi incedunt hyemis tempore. « — Illud adparet, intelligi hoc loco eosdem, qui paulo ante *ἀνελεύθεροι* nominati. *ἕξις*, est *corporis habitudo, exterior habitus & species.* Conf. not. ad I. 26. b. *Ibid. βουλόμενοι γὰρ ἐνδύεσθαι τ ὴ ν αὐτάρκειαν.* Sic ms. *A.* non *αὐτὴν*, quod perperam editum erat. Simillimam dictionem habemus in D. Pauli Epist. ad Coloss. III. 12. *ἐνδύσασθε χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην*, &c. sed sensu diverso: nam ibi de *interiore animi habitu* agitur, hìc de *externâ magis specie.* Confer quae collegit Wetstenius ad Epist. ad Roman. XIV. 14. Apud Deipnosophistam nostrum & haec locutio, *ἐ ν δ ύ ε σ θ α ι τὴν αὐτάρκειαν*, & ista quae continuo subiicitur, *εὑρίσκεσθε ἐ π ὶ τ α ῖ ς τῆς φιλαργυρίας θ ύ ρ α ι ς*, quae proverbii speciem quamdam habet, e nescio quo vetere auctore ductae sunt.

καὶ τῶν ἤ λ ω ν ἐ μ π ι π λ ά ν τ ε ς τ ὰ καττύματα. Quod in editis legebatur, *καὶ τῶν ἤ χ ω ν ἐ μ π ί π λ α ν τ α ι ὦ τ α καττύματα*, id Dalecampius interpretatus erat, *sonis inanibus impleto aurium corio.* Tum vero CASAUBONUS haec adnotavit: » Distingue ac lege: *εὑρίσκεσθε ἐπὶ ταῖς τῆς* » *φιλαργυρίας θύραις, ῥυπαρῶς ζῶντες, καὶ τριβωνάρια πε*» *ριβαλλόμενοι μικρά. καὶ* [*μικρὰ καὶ* &c. absque distin» ctione edebatur] *τῶν ἤχων ἐ μ π ί π λ α σ θ ε ὦτα, καττύ*» *ματα καὶ κιναίδους καλοῦντες*, &c. *Vos Stoaces miseri non* » *solum sordide & squalide vivitis: verum etiam, si quos vide*» *ritis elegantiae studiosiores, conviciis illos proscinditis, καττύ*» *ματα* & *cinaedos appellantes. τῶν ἤχων ὦτα ἐμπίπλασθε,* » *sonis aures impletis*, dixit pro *assiduè clamatis.* *Κάττυμα*, » proprie est *solea* quae calciamento suppacta usu teritur: » hic est convitium in hominem pathicum, & ut veteres » locuti sunt, officiosum. Sic prorsus apud Latinos *scor-*

ordium argumentum, clavis suppactos calceos ge-
:: qua de re ad Theophrasti Characteres multa. *u* —
virum doctum ad illa Theophrasti verba, καὶ εἰς τὰ
ματα δὲ ἥλευς ἐγκρούσαι: in fine capitis v. περὶ
ιας. Et nostrae item vetustissimae membranae ἥλων
λαντας habent, & dein ὁ τὰ καττυμ. Nempe haud
ἐμπιπλάντες olim scriptum erat, scriptumque
ortebat: id vero cum per pravum morem homi-
αι & ε confundentium, in ἐμπιπλάνταις corruptum
deinde rursus in ἐμπίπλανται ὁ mutatum est. Sicut
ς & περιβαλλόμενοι & καλοῦντες in *participio* posita
sic & hoc verbum in *participio* efferri debuit.
ς ἢ μύρον προσβάλλοντας. Supple ὀσμὴν: quem-
dum ad similem dictionem Aristophanis, in Pace vs.
monuit Graecus Comici interpres, & Gregorius Co-
De Dialect. pag. 14 sq. Eamdem locutionem ellipti-
abemus apud Strabonem lib. XV. pag. 720. d. ubi
m προβάλλει (contra veterum librorum auctoritatem,
ροσβάλλει habent) legendum censuit CASAUBONUS,
Comment. ad Strab. hunc quoque Athenaei locum
n hic intactum praetermisit) ita citat, quasi προβάλ-
ς scriberetur, quamquam in προσβάλλοντας editio-
mnes cum vetustis membranis consentiant. Confer
ad Gregorium adnotavit KOENIUS.
ς ἀκολουθοῦντας ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν &c. Dale-
ius: *amasios huc illuc ductare vobis asseclas in Lyceum*
ns, cum sophistis, sic me Iupiter amet, exilibus, ieiunis
In eamdemque fere sententiam Gallicus Interpres.
si meminissent, perinde ἀκολουθεῖν μετά τινος dici at-
ακολουθεῖν τινι, *sequi, sectari, comitari aliquem, circum-*
n aliquo, intellecturi erant, *sophistas illos*, quos di-

AD CAP. XX.

ἐν ταῖς Εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι &c. f
» καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρί-
» νουσι. Dalec. *Nam quibus in civitatibus magnus est virorum*
» *bonorum, fortium, ac bellicosorum numerus, pulcherrimos se-*
» *ligunt*. Non est negandum, τὸ εὐανδρεῖν hoc significare:
» hic tamen locus aliter sine dubio est exponendus. εὐαν-
» δρίας appellat *selectos iuvenes* ex omni pube ad ritus re-
» ligionis obeundos. Declarat cum addit, καὶ τούτους πρω-
» τοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Neque enim πρωτοφορεῖν est *pri-*
» *mas obtinere*: sed, *primum* vel *inter primos ferre aliquid*;
» puta, thyrsum, vel vannum, vel cistam, vel cernum,
» aut simile aliud, cum pompa ducitur thyrsophororum,
» aut licnophororum, aut cernophororum. Favet huic in-
» terpretationi Hesychius, qui εὐανδρίαν exponit πλῆθος
» νέων. (In ed. Cas. 2. & 3. his adiiciuntur ista:) Aristeas,
» scriptor vetustissimus: Τῶν πόλεων ὅσαι μέγεθος ἔχου-
» σαι, καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν
» εὐανδρεῖν. Hic εὐανδρεῖν significat *florere* πλήθει νέων, ut
» ait Hesychius, id est, *validae & elegantis iuventutis*, aut
» etiam simpliciter *virorum, copiâ*. Aliquando εὐανδρία est
» *ipsa fortitudo* & *robur virile*, ut in illo Carcini:

» Οὐδεὶς ῥάθυμος [ἐστιν] εὐκλεὴς ἀνήρ,
» ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν.)

» Hoc vero loco errorem aliter accipientium palam fa-
» ciunt sequentia verba, τῷ πρώτῳ τὰ τοῦ θεοῦ φέρειν τεύ-
» χη δίδοται. Quod autem antiquitus spectata sit forma in
» ephebis iis, qui ad sacrificiorum ludorumve cerimonias
» adhibebantur, certa & nota res est. Atque eo referen-
» da moneo Ciceronis verba De Naturâ Deorum, lib. I.
» [cap. 28.] *Est enim vis tanta naturae, ut homo nemo ve-*
» *lit nisi hominis similis esse: & quidem formica formicae. Sed*
» *tamen cuius hominis? quotus enim quisque formosus est?*
» *Athenis cum essem, e gregibus epheborum vix singuli reperie-*
» *bantur.* « Casaubonus. — Videndum vero, ne ἐν ταῖς
Εὐανδρίαις hoc loco idem valeat, ac ἐν τοῖς τῆς εὐανδρίας
ἀγῶσι. Eâ quidem notione videtur eodem vocab. usus
Dinarchus apud Harpocrationem in Εὐανδρία: cuius no-
tionis declarandae caussa, monuit Harpocration, Παναθη-
ναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο: id quod deinde aliorum au-
ctorum testimoniis confirmat. Ad quem locum Valesius

pag. 53. ex Xenophontis Sympofio (p. m. 697 extr.) monuit, *fenes etiam pulcritudine praeftantes delectos effe, qui Minervae θαλλοφόροι effent.* Ibidem coniecturam πτορθοφορεῖν idem vir doctus propofuit, pro vulgato πρωτοφορεῖν, quae quidem fcriptura fatis-ne fana fit dubitare utique licebat. Nobis porro vix ferendus videtur accufativus τούτους cum verbo ἐπιτρέπουσιν conftructus, quod nonnifi *dandi cafum* admittere folet: ac fortaffe τούτοις πρώτοις φορεῖν, pro τούτους πρωτοφορεῖν fcriptum oportuerat. Pro edito ἐκκρίνουσι (quod non *feligunt* fonat, fed *excludunt*) recte ἐγκρίνουσι dedit ms. *A.* Omnia ifta defunt Epitomae. De differentiâ verborum ἐκκρίνειν & ἐγκρίνειν, cum alii monuerunt, tum Ruhnkenius in Hift. Crit. Orator. Graec. apud Reisk. Vol. VIII. pag. 170.

ἐν Ἤλιδι δὲ καὶ κρίσις γιν. &c. Quod fi iftud quod modo dicebat, ἐν ταῖς εὐανδρίαις, de ταῖς εὐανδρίας ἀγῶσι, quos commemoravimus, intelligendum ftatuas; parum commode in his, quae nunc fubiiciuntur, particulae δὲ & καὶ fic pofitae videri debebunt, quafi nunc de re diverfa agatur: fed ita potius connectenda haec cum fuperioribus fuerint, καὶ ἐν Ἤλιδι δὲ κρίσις γιν. id eft, *fed et* (vel, *atque etiam, fimiliter etiam*) *in Elide iudicium erat pulcritudinis &c. Ibid.* τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη. Cum τὰ τῆς τοῦ θεοῦ manifefto vitio editum effet, nihil ad hunc locum ex membr. *A.* eft adnotatum: ac credibile eft accidiffe in illo codice id quod iam faepius obfervavimus, ut imperite iunctae fuerint duae fcripturae, quarum altera vera, altera falfa effet. Cafaubonum in fuperiore Animadverfione, ubi hunc locum citavit, τὰ τοῦ θεοῦ legentem vidimus. Nobis vera fcriptura τῆς θεοῦ vifa erat.

a ὁ δὲ τρίτος τὰς θυηλὰς ἐπιτίθησιν. » Vertendum erat, » *tertius liba & fruges falfas hoftiae imponit.* Morem hunc » expofuimus fufe ad Theophraftum, capite περὶ Μικρο- » λογίας. Interpretum *infulae, vittae, coronae,* nihil ad Bac- » chum. « Casaubonus.

καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας. » Spar- » tanas foeminas a formâ fuiffe commendatas indicant illa, » καλλίστας γεννώσης &c. Fidem facit huic dicto vetus » oraculum,

» ἵππον Θετταλικὴν, Λακεδαιμονίην δὲ γυναῖκα.

» Ideo Spartam καλλιγύναικα nuncupant poëtae. « Casaubonus. — Conf. Meurfii Mifcell. Lacon. lib. II. c. 3.

διὸ καὶ φασὶ περὶ Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως, γυναικὸς αὐτῷ καλῆς φαινομένης, ἑτέρας δὲ αἰσχρᾶς καὶ πλουσίας, - - ζημιῶσαι τοὺς ἐφόρους αὐτὸν, ἐπιλέγοντας &c. Poterat utcumque ferri oratio *absque* περὶ ante Ἀρχιδάμου, deleto commate post βασιλέως, & post φασὶ reiecto; at multo tamen commodiorem efficere videtur structuram illa vocula in editis adiecta: quare suo loco stare passus sum, licet eam uterque codex mstus ignoret. Pro ἑτέρας, perperam ἑταίρας scribitur in ed. Cas. 1. & 2. consentiente ms. *A*. Recte ἑτέρας ed. Ven. Bas. & Cas. 3. cum ms. *Epit*. Uterque quidem codex mstus in simili historia, quae de *Lysandro* haud multo ante (pag. 553. c.) narrabatur, pro ἑτέραν pariter ἑταίραν habebat. De *Archidamo* confer Plutarchum, DE Pueror. Educat. Opp. T. II. pag. 1. c. d. & in Agesilao, Opp. T. I. pag. 596 extr. & seq. Pro ἐπιλέγοντας cur αἰτίαν λέγοντας scribendum censuerit VALCKENARIUS, ad Theocriti Adoniaz. pag. 288. non satis caussae vidi: sed apud Plutarchum DE Puer. Educ. in eâdem re, pro vulgato ὑπειπὼν, fere non dubito quin ἐπειπὼν scriptum oportuerit. Quod dein, pro τοῖς Σπαρτιάταις, uterque mstus ταῖς Σπάρταις habet, videri id poterat idem ac τῇ Σπάρτῃ valere: at nusquam alibi, quod sciam, urbis huius nomen in *plurali numero* elatum reperitur. b

Εὐριπίδης τε ἔφη· Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος. Quatuor EURIPIDIS versus, quorum hic secundus est, isque nonnihil mutatus, habes apud Stobaeum, Serm. LXIII. quos ex fabula *Aeolo* ductos esse, e Stobaei codice Pariensi docuit Grotius, in Florilegio, Tit. LXV. pag. 268. Versus ab Athenaeo citatus cum praecedente sic connectitur:

Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄῤῥεν' ἀῤῥένων·
πρῶτον μὲν, εἶδος ἀξίους τυραννίδος.

Quae dein de *Helenae forma*, & de *Agamemnonis pulcritudine* referuntur, habes in Iliad. γ'. vs. 156 sqq. & 170 sq. c
Quod autem bis deinceps orationem sic incipit Deipnosophista, Ἐκπέπληκται γοῦν &c. & continuo deinde θαυμάζει γοῦν &c. non potest id non ingratum accidere auribus: nec negligentiae culpam, si ita scripsit auctor, video qui effugere possit. Prorsus tamen eodem modo scribitur non solum in cod. *A*. sed & in *Epit*.

οἱ Ἀθάνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες. Iidem qui Μακρόβιοι

Herodoto, III. 17. & 23. De quorum *rege* paria tradit idem Herodot. ibid. c. 20. ubi conf. quae notavit Valckenar.

οἱ θεοὶ ἀνηρείψαντο Διὶ οἰνοχ. τὸν Γανυμ. &c. Vide Iliad.
d υ'. 234 sq. Ut ibi *κάλλεος εἵνεκα* scribitur, sic & hic habet cod. *A.* non *οὕνεκα*, ut edd. Breviter Epitoma: *Γανυμήδης ἡρπάγη.*

ἀετὸς πτεροῦται πολλάκις, ὥσπερ καὶ ἐπ' Αἰγίνῃ. Dalecampius: *nunc ignis prope Aeginam lucet.* Adiectâ notâ: »Aeginam, Asopi regis Boeotiae filiam, e qua suscepit »(Iuppiter) Aeacum.« — Scilicet, pro *ὥσπερ* legendum *ὡς πῦρ* statuerat: quemadmodum est apud Ovidium, Metamorph. VI. 113.

Aureus ut Danaën, Asopida luserit ignis.

At, *raptam a Iove* perhiberi ab aliis *Aeginam in aquilam mutato*, docuit Heynius ad Apollod. III. 12. 6. p. 796. testes citans Clementem, Homil. 5, 13. & Nonnum, Dionys. VII. (sic enim legendum, non VI.) vs. 212 sqq. quibus adiici poterat hoc ipsum Athenaei testimonium; ubi vulgatam scripturam *ὥσπερ καὶ* recte tenent ambo codices mei. In ms. *Ep.* quidem, pro *πτεροῦται*, *πετροῦται* scribitur, ridiculo errore; qui tamen ita aliquatenus incrustatur, ut a nomine *ἀετὸς* interpositâ distinctione separetur id verbum, hoc modo: *διὰ κεράμων χρυσὸς ἔρχεται· ταῦρος γίνεται· ἀετός·* (intell. *γίνεται*:) *πετροῦται πολλάκις, ὥσπερ καὶ ἐπ' Αἰγίνῃ.* Hoc postremum, *ἐπ' Αἰγίνῃ*, non *prope Aeginam* verti debuit, sed *propter Aeginam.*

e *ὡς καὶ ὁ σεμνότατος Ἀριστοτέλης (ἥττων ἐστὶ) τοῦ Φασηλίτου μαθητοῦ.* »*Discipulus Phaselita*, *quem* suus prae»ceptor *Aristoteles deperisse* dicitur, *Theodectes*, opinor, est; »non alius. Sed mirum, hunc potius quam Hermiam »Atarnensem in medium esse productum.« Casaubonus. — *Pulcritudine excelluisse Theodecten Phaselitam*, Stephanus Byz. adnotavit, ubi de Phaselide agit. Fuisse eumdem *Aristotelis discipulum*, diserte tradidit Valerius Maximus, lib. VIII. cap. 14, 3. citatus Menagio ad Laërt. V. 24. &, *carum* fuisse *praeceptori*, ex eo ipso quod de illo narrat Valerius, intelligitur. De turpi amore non magis hîc cogitandum, quàm ubi de *Socratis* amore in *Alcibiadem* agitur.

Ἡμεῖς δὲ οὐχὶ καὶ τῶν ἀψύχων τὰ κάλλιστα προκρίνομεν, ἐπαινοῦντες τῶν Σπαρτιατῶν τὸ ἔθος, τὸ γυμνοῦν τὰς παρθένους &c. Sic legebatur in editis, consentiente (quod sciam) vetere cod. *A.* Quae quam male cohae-

reant, satis adparet: nec probabile cuiquam videbitur, e ita scripsisse nostrum Deipnosophistam. Ne id quidem, quod nos edidimus, percommodum esse autumamus, sed utcumque tamen ferendum. Debemus illud codici Epitomae, in quo post προκρίνομεν maiori interpositâ distinctione, dein sic pergitur, Ἐπαινεῖται καὶ τῶν Σπαρτιατῶν &c. verbo Ἐπαινεῖται unciali literâ initiali rubrâ scripto. Ex quo colligi par erat, in pleniore opere, nisi etiam aliud nonnihil intercidisse statuas, saltem sic scriptum olim fuisse Ἐπαινεῖται δὲ καὶ τῶν Σπαρτ.

AD CAP. XXI.

Ταύτῃ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν, οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. » Mssti Ταῦτα καὶ τολμᾷς. *Cratini* nomen restitutum » hic ex antiquis: alii Καρκῖνον. Etsi non extat integer poë» tae locus ad quem alluditur; tamen non dubitamus de» scriptam his verbis fuisse *Empusam*. Hoc enim docuit nos » Aristophanes; qui alienis verbis, ut saepe solet, sic lo» quitur in Ranis: [vs. 295 sqq.]

» Δι. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Ξαν. Πυρὶ γοῦν λάμπεται
» ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.
» Δι. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον. « Casaubonus. — Ταύτῃ, ut editum, non Ταῦτα, habet vetus noster codex: idem vero τὸν Κρατῖνον, ut edidit Casaubonus, cum in ed. Ven. & Bas. Καρκῖνον legeretur. Casauboni interpretationi adstipulatus est Küsterus, in Not. ad Aristoph. Ran. vs. 297. conf. Suidam in Ἔμπουσα, ibique eiusdem Küsteri Notas. Ea si placet ratio, statuendum fuerit, *Cratinum* Empusam, priusquam pedem habens asininum adparuisset, ῥοδοδάκτυλον induxisse, quae apud Aristophanem simpliciter ut γυνὴ ὡραιοτάτη primum adparuisse dicitur. βολίτινον σκέλος, quod *stercoreum crus* vulgo interpretantur, rectius *crus asininum* intelligi monuit Graecus Aristophanis interpres, & cum eo Suidas l. c. Cum quo consentit quod aliâs ὀνοσκελὶς & ὀνόκωλος eadem Empusa nominatur. Quidquid sit, his verbis utentem Cynulcum in Myrtilum inducit Athenaeus, quibus illum rideret, quod nec pulcrâ admodum formâ & *altero pede claudus* esset; ut intelligitur ex p. 568. e.

f *ἐκείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν μνήμην φορῶν, ὃς ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοχείοις ἀεὶ διαιτᾶται.* » Fuit » quidem poëta comicus Atheniensis *Myrtilus*: sed de eo » non loquitur Cynulcus: verum de alio, qui ea aetate » in sordibus & paedore vitam degebat. Nam ait *διαιτᾶνται*. Aut legendum *διῃτᾶτο*, quia dicit *μνήμην φορῶν*. « CASAUBONUS. — Desunt ista verba in *Epit.* cum eis quae modo praecedebant. In vetere cod. *A.* vero, ut sub contextu monui, non *τὴν μνήμην φορῶν* scribitur, sed *τὴν κνήμην*: quod quidem vocabulum quin mendosum sit vix dubitari potest. Cum vocabulum *σκέλος*, modo praecedens, in animo haberet scriba; pro eo quod hîc debuerat, vicinae significationis nomen *κνήμην* posuit. Commodum utique foret *τὴν μνήμην*, quod (ex iunioris librarii, ut videtur, ingenio) in editos libros receptum est, hoc sensu, *qui illius memoriam renoves*, ut interpretatus est Dalecampius; si modo constaret, Graeci sermonis usum hanc dictionem, *τὴν μνήμην τινὸς φορεῖν*, ista notione admittere. De quo cum dubitare liceat, videndum ne aut *τὸ λῆμα φορῶν* scripserit Athenaeus, adludens ad Aristoph. Eq. 757. aut *τὸ κνῆμα*, *pruritum*, cum respectu ad eumdem Comici versum, consulto mutato vocabulo; aut *τὴν λήμην*; i. e. *pituitam*, *stoliditatem*. Quidquid sit, illud non dubitandum mihi videtur, *poëtam Myrtilum*, de quo hîc agitur, intelligi debere illum ipsum *veteris comoediae poëtam*, de quo Casaubonus cogitaverat. Ac poterat verbum *διαιτᾶται*, si ita scripsit Athenaeus, in praesentis licet temporis formâ positum, tamen de re praeteritâ intelligi. Sed equidem mihi persuasi, *διαιτᾶται* istud ex librarii errore ortum esse, qui pronomen *ὃς* ad poëtam Myrtilum referri putasset, cum ad eum Myrtilum, quem adloquitur Cynulcus, referretur: nec dubito, in secundâ personâ *ἀεὶ διαιτᾷ* hîc scriptum reliquisse Athenaeum.

καίτοι Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος &c. Exstant *ISOCRATIS* ista verba in *Oratione Areopagiticâ*, pag. 257. edit. Paris. 1615. Ubi quum non nude *οἰκέτης*, sed *οἰκέτης ἐπιεικὴς*, dicat orator; adiectivum illud nomen, quod omittere licuerat Deipnosophistae, ignorantque libri Athenaei, adiecit editor Basileensis, unde etiam in editionem Cas. receptum.

Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. *Ὑπερίδης* recte ed. Cas. cum ms. *Ep.* Eamdem *Hyperidis* orationem citans Harpocration in *Νάννιον*, eamdem

restrictionem adiecit, *εἰ γνήσιος*. Clausulam istam omisit Noster infra, pag. 587. a.

περιφέρων αἰεὶ τοιαυτὶ βιβλία. *αἰεὶ*, pro eo quod a editum erat *ἀεὶ*, scripsi cum nostris membranis. *βιβλία* vero contra illarum auctoritatem correxi: scriptura enim *βυβλία* ex minus probato medii aevi usu est. Qui dein recensentur auctores, qui *de Meretricibus* (sive servatum Graecum vocabulum malueris, *de Hetaeris*) *Atheniensibus* scripserunt: eorum primus *Aristophanes*, (ut ex p. 583. d. discimus,) Byzantius ille Grammaticus est, multis aliis scriptis celebris, qui regnante Ptolemaeo Philadelpho Alexandriae vixit. *Apollodorus* vero, Atheniensis ille, auctor Bibliothecae: cuius fragmenta ex libello, de quo hîc agitur, collecta dedit Heynius, T. III. Notarum ad Biblioth. pag. 1163 sqq. De *Ammonio* non liquet: interim vide Fabricium, Bibl. Graec. T. IV. pag. 171 sq. *Antiphanes*, qui sequitur, quem rursus Noster p. 586. b. & f. & p. 587. b. citat, idem Ἀντιφάνης ὁ νεώτερος vocatur Harpocrationi, in Νάννιον. Confer Vossium, De Hist. Graec. lib. III. pag. 325. & Ionsium, De Script. Hist. Phil. I. 6, 5.

κατ᾽ οὐδὲν ἐμιμήσω Θεόμανδρον τὸν Κυρηναῖον. Sic recte ms. *A.* ignorans articulum, ante Θεομ. positum in edd. In nomine hominis, cuius nusquam alibi mentio occurrit, consentiunt mssti ambo cum editis. Quae dein de *Aristide* b aliisque pictoribus subiiciuntur, ea sic expressit Breviator: Ὅτι Ἀριστείδης καὶ Παυσανίας καὶ Νικοφάνης οἱ ζωγράφοι, πορνογράφοι ἦσαν ἐπιτυχεῖς.

τὰ Εὐβούλου αἰεὶ ἐκ Κερκώπων λέγει. Sic recte ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. Temere vocula ἐκ omissa in ed. Cas. Ex eâdem *Eubuli* fabulâ, *Cercopibus*, alios recitatos versus vidimus lib. X. pag. 417. c. quos his, qui hîc adponuntur, proxime subiectos fuisse, probabiliter monuit Toup, in Curis Noviss. in Suid. p. 203. Ad *vers.* 2. haec notavit c Casaubonus: » λάχανόν τι τρώγων ὤκιμον διεφθάρην: » *vescens ocimo olere sum corruptus.* Sermo est figuratus. In» telligit *consuetudinem cum Ocimo scorto*: [cf. p. 587. c. d.] » vel *lectionem fabulae spurcidicae cuiusdam*, cui fuerat no» men inditum *Ocimo*, ab illa nobili meretrice. Hanc in» terpretationem sequentia nonnihil adiuvant. « — Nihil magis consentaneum est, quam ut amphiboliam in eo positam statuamus, quod istud τρώγειν ὤκιμον de *consuetudine cum Ocimo meretrice* dixerit poëta. Cui quidem rationi ad-

c versari videri debet id quod paulo post subiicitur: *Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς*: quod indictum est, quasi iam proxime ante sermo esset habitus de aliquo *dramate*, *cui* item *titulus a meretrice quadam fuisset inditus*. Quare ad alteram istam interpretationem confugit doctus Animadversor: quae tamen ita per se improbabilis est, ut sequentibus illis verbis potius medicina quaecumque quaerenda videatur, quam probanda ista verborum poëtae interpretatio. Nec vero solum in dictione illa, *τράγον ἄκμον*, amphibolia inest; sed rursus in ista, (*vers.* 3.) *κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα*: quae, ut TOUPIUS l. c. pag. 204. docuit, valere potest, *tunicam auro ornavi*; (sunt enim *λῆροι*, apud Hesychium & alios, *τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα*:) sed &, *tunicam nugando perdidi*.

ὁ τῶν Κορινθίων σοφιστής. » Dalecampius, *rerum Corinthiorum sophista*. [Per se quidem admodum probabiliter: sed] » melius, *qui Corinthi sophistam egisti*. *Sophistam* vocabat ae» tas illa, qui acroases apud discipulos de Eloquentiâ aut » Literis humanioribus haberent. Horsum respiciens pau» lo post Myrtilus ait, *ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς Κορίνθου*, » *ἐπειδή μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνείδισας*. « CASAUBONUS. — Vide infra, p. 573. c.

Καὶ ἄλλα δὲ πολλά, ὦ 'ναιδὲς, δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. CASAUBONUS postquam sic scripta ista verba edidisset, *καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αἰδ* . . . . . . *δράματα* &c. rursus in *Animadversionibus* eodem modo scripta repetiit, haec simul adnotans: » Sic erat in msstis. » Prius editum, *ὦ 'ναιδές*. Legi potest, *πολλὰ τῶν ἀρχαίων* » *δράματα*: vel *πολλὰ ὧν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα λέγειν δρά*» *ματα*. Iis autem fabulis, quas exempli gratiâ profert, » multae addi possunt: ut Alexidis *Polyclea*, de qua libro » XIV. [p. 642. c.] Antiphanis *Archestrata*, & cum eiusdem » tum etiam Alexidis *Antea*, Timoclis *Neaera*, aliae. « — Si *Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ* legas, quemadmodum cum editis vetustae membr. *A*. habent, necesse est, (quod iam paulo ante monui) ut statuamus, in proxime praecedenti oratione iam nominatum fuisse unum certe aliquod drama eiusdem generis, scilicet quod ab hetaera aliqua titulum habuisset. Quod quum nusquam diserte factum reperiatur, Casaubonus in eam cogitationem venerat, verba illa Eubuli, *τράγον ἄκμον*, in istam quam secundo loco posuit

ſententiam eſſe accipienda: quae quidem interpretatio quam c parum per ſe ſit probabilis, in apricum eſſe exiſtimamus. Quare ſupereſt, ut aut mendum ineſſe praedictis prioribus verbis huius ῥήσεως, in qua nunc verſamur, aut alia nonnulla verba ante iſta intercidiſſe ſtatuamus. Satis quidem commode in Epitoma ſcribitur: Ὀνόματα δ᾽ ἑταιρῶν ἀφ᾽ ὧν καὶ δράματα ἐπεγράφη, ἄλλα τε καὶ τάδε· Θάλαττα, Κοριαννὼ &c. Sed non valet haec ratio, qua Breviator uſus eſt, ad levandam eam de qua agimus difficultatem: neque ex illa ratione colligi poteſt, aliud quid in illo operis plenioris codice, quo uſus erat Epitomae auctor, ſcriptum fuiſſe, quam in aliis codicibus, qui hodie ſuperſunt. Pro eo quod nunc legitur, ſi omiſſo vocabulo ἄλλα (*alia*) ſic ſcriptum eſſet, Καὶ πολλὰ δὲ, aut, Ἀλλὰ καὶ πολλὰ, (id eſt, *Multa vero etiam dramata* &c.) nihil admodum deſideraretur. Sed probabilius mihi videtur, inter iſta verba, ὅτι Ὤκιμον ἑταίρας ὄνομα, & haec, Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ, interſerta ab auctore fuiſſe verba nonnulla in hanc fere ſententiam, Ἦν δὲ καὶ Ὤκιμον δράματος ὄνομα: id eſt, *Fuit vero* (aut *Adiiciebas tu, fuiſſe*) *Ocimum etiam dramatis alicuius titulum*: quae verba quum hodie deſint, per veteris librarii oſcitantiam omiſſa, inde enata eſt illa quam diximus difficultas. Iam quod Caſaubonus, poſt πολλὰ in codicibus, quorum ad ipſum notitia perveniſſet, ſic ſcribi ait ὧν αἰδ...... δράματα, ſatis adparet a veſtigiis cum huius ipſius ſcripturae, tum eius quam editiones ſuperiores exhibuerant, ὦ 'ναιδὲς, longius recedere utramque emendationem a docto Animadverſore propoſitam. Quod intelligens MEURSIUS, Atticar. Lection. lib. I. cap. 17. monuit: » Vide annon ſcripſerit A» thenaeus, Πολλὰ ὧν οἶδα δράματα. « Haud diſſimiliter TOUPIUS, Emend. in Suid. P. I. p. m. 35. in propatulo eſſe ait, πολλὰ ὧν οἶδας corrigi debuiſſe. Perſpecte vero PORSONUS in Appendice ad Toupii Emend. pag. 438. (de quo me, cum ipſo libro caream, idem *Boiſſonadus* monuit, cui tam multa alia debeo ad ornandam hanc ſpartam, quam ſuſcepimus, ſpectantia) ſaniſſimam eſſe cenſuit Aldinae (& Baſileenſis) editionis ſcripturam ὦ 'ναιδὲς, recteque Dalecampium vertiſſe *os impudens*. Ac ſane eadem ſcriptura haud obſcure latebat in ea quae ex noſtris membranis in hunc modum enotata eſt, ωναιδ' εσδράματα. Mox in eisdem membr. pro ἀπὸ ἑταιρῶν temere ἀπὸ ἑτέ-

c μου scribitur. Fabulis vero, quae a meretricibus nomen habent, adiici porro potuisse Menandri *Glyceram*, monuit TOUPIUS l. c. Eiusdem generis sunt Diphili *Synoris*, Ephippi *Philyra*, aliae.

Μενάνδρου δὲ Θαῒς καὶ Φάνιον. Cum Φάννιον legeretur in editis, quibuscum etiam codex *A.* facit, Νάννιον scriptum oportuisse censuit MEURSIUS l. c. cui adstipulatus est CLERICUS, in Menandri Reliquiis pag. 128 sq. neuter quidem certâ ratione usus. Verum est quidem, nusquam aliâs memoratum legi *Phanii* meretricis nomen: sed multum abest, ut inde colligas, fuisse nullam eo nomine: nec fabulam eo titulo edi a Menandro potuisse. Immo vero, sicut Φάνιον hoc loco simplici ν literâ in *Epit.* scribitur, (unde eam scripturam adscivimus) sic libro IV. p. 171. a. ex veterum etiam membranarum *A.* scripturâ citatum *Menandrum* ἐν Φανίῳ vidimus, ubi perperam ἐν Φανίᾳ editum erat: rursusque idem titulus haud dubie latet libro VII. 314. b. ubi ἐν Φανῷ vulgo legitur. Contra, *Nannium* pulcre quidem novimus fuisse *meretricis* nomen: sed Νάννιον ut *comoediae titulus* nusquam reperitur. Nam quod Clericus ex Stobaei Serm. XI. adfert, ubi in ora ed. Gesn. 2. & 3. adscribitur *Menandri in Nannis*; id non modo dubium, sed prorsus mendosum est: quo magis miror, in nova Stobaei editione, quae Lipsiae adornari coepta erat, pag. 294. etiam Graece sic scribi, Μένανδρος ἐν Νάννοις. In principe quidem Stobaei editione Aldina, item in Gesneriana prima, (ubi est Serm. IX. init.) nude Μενάνδρου scribebatur. Grotius vero, praeeunte optimo Stobaei codice Parisiensi, eidem eclogae nomen *Theognidis* adscripsit, in Floril. pag. 76. recte: quem & Brunckius (eodem codice Paris. usus) secutus est in edit. Theognidis, vers. 1179 sq.

d ὡς Ἀσκληπιάδης εἴρηκεν, ὁ τοῦ Ἀρείου. Quis fuerit ille *Asclepiades*, quave aetate vixerit; tum quis *Areus*, a quo ille nomen habet; denique utrum *Arei filius*, an (quod in Grammaticorum nominibus fere fert usus) *discipulus*, perinde incertum. *Asclepiadem Myrleanum* dici, eumdemque *Arei Didymi* non discipulum, sed *magistrum*, IONSIUS censuit libro II. De Script. Hist. Phil. cap. 17. sect. 3.

AD CAP. XXII.

Ἔστιν δ' ἑταίρα &c. Sic recte GROTIUS in Excerpt.

pag. 601. cum Ἐστὶ vulgo praeter metri rationem ſcriberetur. *Ibid.* θρηνῶν τις αὐτὸν dedit ms. *A.* quod idem valet ac ἑαυτόν. Deſunt haec *Epit.* cum ſubiectis verſibus.

Cum *Timocles* comicus de *Neaera* ait, ἡνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν συνέλεγεν, *quum adhuc capparin* (vel *cappares*) *colligeret*, adparet hoc eum dicere, *cum adhuc pauper eſſet.* *Capparin* & ſeri ſolitam eſſe, & paſſim aridis in locis ſponte naſci, meliorem autem habitam eſſe eam, quae ſine culturâ nata eſſet, Theophraſtus aliique harum rerum ſcriptores docent. Quare conſentaneum erat, ut colligendâ vendendâque cappari ſponte creſcente pauperiores mulierculae ſubinde victum quaererent. *Verſu* 3. percommode οὔ πω τ' εἶχεν dedere veteres membr.

Extremam eclogae partem, quae ſic vulgo & in edd. & in membranis ſcribitur,

πάμπολλ' ἀναλίσκων ἐφ' ἑκάστῳ, τῆς θύρας
ἀπεκλειόμην:

doctiſſimus Iacobs cum in Attico Muſeo, T. III. Faſc. 1. pag. 40. tum in Notis msstis, ad hunc fere modum refingendam cenſuit:

» πάμπολλ' ἀναλίσκων, νῦν (vel ὧδ') ἐφεστηκὼς θύραις,
» ἀπεκλειόμην.

» *Multâ impenſâ factâ, ſic* (ſive, *nunc*) *ſtans in limine excluſ*» *dor.*« — Percommode ſane, ſi modo in verbo ἀναλίσκω corripi poſſit antepenultima ſyllaba: de quo me valde dubitare, iam ad lib. VIII. pag. 343. a. profeſſus ſum. Videantur modo Ariſtophanis loca, in Graeco Indice huius Comici ſub voce ἀναλίσκειν indicata. Eadem difficultas premit Boissonadi noſtri coniecturam,

πάμπολλ' ἀναλίσκων τῆς ἐπ' ἐσχάτῳ θύρας &c.

Nobis in vulgato ἐφ' ἑκάστῳ viſum erat adquieſcendum, quo ſignificari poſſit, *quavis occaſione, quovis tempore, qualibet de cauſſâ*, fere ut παρ' ἕκαστον & παρ' ἕκαστα, de quibus vide Lexicon noſtrum Polybianum, pag. 187. quae idem valent ac adverbium ἑκάστοτε.

καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δ' Ὀρεσταυτοκλείδης ὁ αὐτὸς Τιμοκλῆς φησί. Cum ἐν τῷ ἐπιγρ. Δορεὺς ταυτοκλείδης eſſet editum, perſpecte docteque monuit Casaubonus: » Har» pocration de Parabyſto Athenienſium foro loquens: μνη» μονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν » Ὀρεσταυτοκλεῖ. Conſtat liquido, de eadem fabula loqui » utrumque. Quare non poteſt, quin alterius horum cor-

iam Atheniensis, quem poeta vocat *Orestautoclidem*,
confiatum monstrum ex Orestis & Autoclidis vitiis. *stis* notum parricidium. *Autoclides* insano puerorum ore vulgo infamis. Harpocration: { sub hoc ipso vo-] Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ γύροντο. Ita emendabis & in superiore Harpocratio- loco. Atque haec videtur *Timoclis* fabula, quam plici nomine Suidas [in Τιμοκλῆς] *Orestem* vocat. « — iboni rationem probarunt MAUSSACUS & VALESIUS arpocrationem in Παράβυστος, pag. 277. & in Notis 126. Et confirmat eamdem noster vetus cod. *A*. in ion δορεύς, sed δορεσταυτοκλείδης. Monuit autem *Va-* ex Aristophanis Scholiaste ad Av. vs. 713. & 1491. debere hic tam de *Oreste* Agamemnonis filio cogitari, de quodam grassatore, qui furorem simulans noctu as agere consueverat, cui nomen vel potius cogno- fuit *Orestes*, verum autem nomen, ut videtur, *Auto-* De *Oreste* hoc confer etiam Scholiast. ad Aristoph. rn. 1166. De *Autoclide*, cuius Harpocration memi- uperest testimonium Aeschinis in Orat. adv. Timar-, pag. 67 sq. ed. Reisk. Quod autem *Maussacus* ad ocr. ait: » saepissime comicos fabularum nomina fin- e ex diversis nominibus composita: « reperiuntur m illius generis apud Athenaeum nostrum exempla ulla, nec ea tamen admodum frequentia. Nec enim iode huc referas Strattidis *Anthroporesten*, ex lib. III. 27. c. quod nomen vitiose vulgo sic scriptum vide- nuimus ad eum locum: utcumque in hunc censum e possit Pherecratis fabula Μυρμηκάνθρωποι, sed ne quidem satis apte: proxime ad id quod quaerimus it Eubuli *Sphingocarion*, de quo vide quae notavimus

apud Comici Scholiasten ad Av. 1487. legitur Ὀρέστης ὁ Τιμοκράτους, videndum est ne non tam *patrem* illius nebulonis ibi nominare voluerit ille interpres, quam de *Timoclis fabulâ Oreste* loqui; ut perperam ibi Τιμοκράτους hodie legi statuendum sit, pro Τιμοκλέους. Quod in Athenaei nostri verbis, ubi nude αὐτὸς Τιμοκλῆς scribebatur, ὁ αὐτὸς Τιμ. posuimus, id sententia & sermonis usus desiderare videbatur, ut esset *idem Timocles*, cuius testimonio ex Neaera proxime ante usus erat Deipnosophista.

Ἄμφις μνημονεύει ἐν Κουρίδι. AMPHIS in *Tonstrice* f
vertit Grotius in Excerpt. p. 520. in *Novaculâ* Dalecampius: equidem consultius duxi, graecum tenere nomen. Eodem titulo saepius commemoratur *Alexidis* fabula, ubi Κούριδι, ut hoc loco, antepenacute scribitur, VIII. 362. c. sed Κουρίδι, X. 422. e. & 442. d. *Vers.* 3. Temere in ed. Cas. 2. & 3. omissa est καὶ particula, inter nomina Σινώπῃ & Λύκᾳ. *Versu* 4. recte ἑτέραις τε edd. ubi mssti nostri ἑταίραις τε, perpetuâ partim in hanc partem, partim in illam, fluctuatione.

AD CAP. XXIII.

Ἄλεξις δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἰσοστάσιον. Ea- a
dem *ALEXIDIS* fabula citabatur a Nostro, III. 127. c. d. & IV. 134. c. ubi cum GROTIO in Excerpt. pag. 570. latine *Aequilibrium* reddidimus. Haud improbabiliter vero IACOBS in Attico Museo, T. II. Fasc. 3. pag. 175. coniectavit, fuisse *Isostasion* meretriculae alicuius nomen. Lepidissimam eclogam, quam in Germanicum sermonem conversam idem Vir doctus ibid. pag. 149. exhibuit, dolui non usquequaque emendatam a nobis exhiberi potuisse. Nec tamen prorsus inanem fuisse nostram operam reperiet aequus Lector.

Vers. 1 *sq.* In ed. Ven. & Bas. initium eclogae fiebat ab illis verbis versus secundi, Ῥάπτουσι πᾶσιν ἐπιβουλὰς &c. quae verba, quoniam metri ratio nulla eis inesse videbatur, veluti soluta oratio usque ad ista τῆς τέχνης, (*vers.* 4 extr.) adposita erant. CASAUBONUS vero in hunc modum edidit: Πρῶτον μὲν τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας· τἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται. Ῥάπτουσι δὲ πᾶσιν ἐπιβουλὰς, ἐπειδὰν δ' εὐπορήσωσι ποτὲ, ἀνέλαβον
Καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης,

a *Εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας,* —
& sic porro, reliquis versibus satis commode distinctis. De verbis autem a se initio eclogae suppletis nihil aliud in *Animadversionibus* monuit, nisi haec ipsa: » *τἄλλα αὐταῖς* » *περίεργα γίνεται.* Lege ut apud Clementem Alexandrinum, *Πρῶτον μὲν γὰρ ἐς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾷν τοὺς* » *πέλας Πάντα τ' ἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται.* « — Atqui iam pridem monuerat *Petrus* VICTORIUS, Variar. Lect. lib. XV. cap. 23. in Athenaei exemplari calamo exarato (quem fuisse Codicem Florentinum Bibliothecae Mediceae docuimus in Praefatione nostrâ ad Athenaeum, pag. 96.) ante verba *Ῥάπτουσι δὲ* legi ista: *Πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾷν τοὺς πέλας πάντα τ' ἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται.* Eodem autem prorsus modo in nostris membr. *A.* scribitur. Et recte quidem hi libri *πρὸς τὸ κέρδος*, non *ἐς τὸ κέρδος* habent; nam istud unice desiderabat usus Graeci sermonis: dicimus enim, *τἄλλα πάντα πάρεργα γίνεταί μοι πρὸς τοῦτο*, non *εἰς τοῦτο*, *alia omnia respectu huius* (*cum hoc comparata*) *parvi habeo*: quin enim *πάρεργα* vera sit scriptura, non *περίεργα*, nemo dubitaverit. Eamdemque scripturam, *Πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος* etiam in lectionibus Aegianis e Farnesiano codice excerptis ab ipso Casaubono ad oram sui olim exempli Athenaei notatam video; ubi quidem perperam dein *περίεργα* scribitur, sicut in editis. Monuit haud ita pridem vir omni doctrina politissimus BASTIUS, (in Notis ad Gallicam versionem commentarii *Boettigeri* de Cothurnis, pag. 9.) esse in Bibliotheca Parisiensi codicem Mstum Athenaei e Vaticana Bibliotheca translatum, num. XLVII. insignitum, in quo desit initium huius eclogae Alexidis usque ad verbum *γίνεται*: qua ex discrepantia & aliis gravioribus etiam eiusdem codicis a codice Veneto-Parisiensi dissensionibus colligit Vir doctus, non esse Vaticanum illum plane descriptum ad Veneti exemplum: *Cette variante*, inquit, *& d'autres différences encore plus considérables, que j'ai trouvées en collationnant plusieurs passages du 13me livre d'Athenée dans les deux manuscrits, prouvent que celui de Rome n'est pas entièrement copié sur celui de Venise; observation qui aura peutêtre quelque intérêt pour le nouvel Editeur d'Athenée.* Scilicet, nec *adcurate* utique, neque etiam *proxime* aut *immediate* (quod aiunt) ex vetustissimo Veneto-Parisiensi descriptus ille Vaticano-Parisiensis est; neque vero eo mi-

nus verum certumque repertum iri confido id quod in a Praefatione ad Athenaeum demonſtratum dedimus, eſſe Venetas membranas communem omnium codicum ad hunc diem cognitorum, quibus plenius Athenaei opus continetur, fundum fontemque. Nec enim incognitus nobis iſte *Codex Vaticano-Pariſienſis* erat; quem novimus eſſe eumdem illum *Palatinum*, in Heidelbergenſi Bibliotheca olim aſſervatum, de quo in Praefatione noſtrâ pag. 61 & ſeq. rurſusque pag. 94 & ſeqq. diximus. Is igitur codex, ſicut per omnia fere (teſte Caſaubono) Aldino Athenaei exemplo ſimilis eſt, ſic & hoc loco in *Alexidis* eclogâ, de qua agimus, cum editione Ven. & Baſ. conſentit. Sed, ut ad id ipſum unde digreſſi ſumus revertamur, Grotius primum verſum ex *Caſauboni* fere praeſcripto ſic conſtituens,

Πρῶτον μὲν γὰρ εἰς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾷν τοὺς πέλας: non magis, quam ille, animadverterat, ſpondeum in prima ſede trochaici verſus ferri minime poſſe. Metri legi ſatisfacturus Iacobs in Attico Muſeo T. II. Faſc. 3. p. 175. ſtatuit, intercidiſſe primum tetrametri pedem, reliquumque verſum ſic concipiendum:

— — πρῶτον μὲν τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾷν τοὺς πέλας.

At multo expeditius, ſi quid iudicare valeo, certiusque remedium ipſe Clemens, e quo ſcripturam iſtam commendaverat Caſaubonus, offerebat: nam apud illum in editionibus omnibus, inde a prima Florentina Petri Victorii, non Πρῶτον μὲν, ſed Πρῶτα μὲν legitur. Locus eſt in Paedag. lib. III. cap. 2. pag. 169. ed. Heinſ. (pag. 255 ſq. ed. Pott.) ubi eadem Alexidis ecloga fere tota exhibetur. Unde legitime fluens naſcebatur verſus,

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾷν τοὺς πέλας.

Tum tres ſequentes quo pacto digerendi eſſent nullo mutato verbo, per ſe adparebat.

Verſu 7. quum in editis ſcriberetur, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν, monuit Casaubonus: » In Excerptis βαυκίσι. Ita » ſcribe. « — At βαυκίσιν recte nobis non modo *Epit.* dedit, ſed & ms. *A.* Eamdemque ſcripturam ex Mediceo etiam Athenaei codice *Victorius* commendaverat. b

Verſ. 9. Pro ἐπὶ τὸν ὦμον, eſt ἐπὶ τὸ νῶτον in ms. *Epit.* minus recte. Pro καταβάλλουσ' vero, quod habent editi, commodius καταβαλοῦσ' dedere ambo mssti, ut ſit pes tribrachys. Sic etiam ex coniect. ſcripſit *Grotius.*

Verſ. 11. ὑπενέδυσ' ἐῤῥαμμέν' αὐτήν. Sic edd. apud

ἀναβοᾷν τοὺς ἰδόντας, id non ferebat metrum. Clementem in ed. Flor. εἰσιόντας scribitur: quo cum a apud Athenaeum scriptura collato, haud dubie erat εἰσιδόντας, quod & Sylburgius apud Clem. & s in Excerpt. posuit.

[ ] 12 *sqq.* Post verba ἀναβοᾷν τοὺς ἰδόντας, sic per- in ed. Ven. & Bas. nullâ versuum habitâ ratione:

ἔχει * στήθεις ταυταισὶ τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμι-
ὰ προσθεῖσαι, τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας
σπερεὶ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.

ed. Cas. in hos versus (si Deo placet) digesta vi-

ναβοᾷν τοὺς ἰδόντας. κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει τις; τιτ-
θείαις
αυταισὶ τούτων, ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοὶ
ὰ προσθεῖσαι, τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας
σπερεὶ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.

os versus spectat Casauboni animadversio huius- »In Excerptis non legitur pars illa tota huius ῥή-, quae *mulierum artificium* declarat *celandae ventris itudini.* Scias iam tum sic depravata Athenaei ex- a fuisse, ut putaverit satius eruditus ille vir aliquot is praetermittere, quam operam ludere exscriben- quae non intelligeret. Nec multo melius apud Cle- em Alexandrinum haec scripta invenias, Paedago- ro tertio, cap. secundo. Quaesivimus tamen nos entissime de poëtae mente, in nostris De Re Vestia- ommentariis. Eo te lector reiicere fas & ius esto s. Quod si spes humanae nos non frustrentur, ne quidem tuam exspectationem, σὺν θεῷ εἰπεῖν, fru- imur.« — Frustrata est autem (sic fata voluerunt)

ſic leguntur, verſuum nullâ ratione habitâ: *κοιλίαν ἁδρὰν τις ἔχει τιτθίαις ταύταισιν τούτων, ὧν ἔχουσιν οἱ κωμικοὶ, ὀρθὰ προσθεῖσα ταῦτα, οὐτοντύνδυτον τῆς κοιλίας ὡσπερεὶ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγεν.* Quae *Sylburgius*, parum mutata, verſibus ſic diſtinxit:

— *κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει,*
τιτθίαις ταύταισι τούτων, ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοὶ,
ὀρθὰ προστιθεῖσα ταῦτα, τοὔνδυτον τῆς κοιλίας
ὡσπερεὶ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγεν.

Vides, vocem *ἁδρὰν*, qua carent Athenaei codices, commode e Clementinis receptam a Caſaubono; vides porro verſum 13. multo commodius a Sylburgio quam ab eodem Caſaub. conſtitutum. Vides etiam, quemadmodum verſu 11. *ὑπενέδυσε* in ſingulari poſitum, ſic commode *verſ.* 14. & 15. apud Clementem *προσθεῖσα* vel *προστιθεῖσα* & *ἀπήγαγεν* in ſingulari numero ſcribi. Sed ſtatim, quid ſit in hac oratione illud *τιτθίαις ταύταισι*, non exputo. *ταινίαις* in animo habuiſſe videtur Dalecampius, ſic vertens: *venter ſi tumidior eſt, f a s c i i s rite adſtringitur:* haud ita abſurde; cum praeſertim Pollux VII. 65. diſerte doceat, *τὸ τῶν μαστῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν* & *ταινίδιον* dictum fuiſſe. Grotius, *τιτθίαις ταύταισι* tenens, in eamdem cum Dalecampio ſententiam interpretatus eſt: nos integram illius verſionem Graecis verſibus ſubiecimus: in *Notis* idem vir eximius eadem verba *τιτθίαις ταύταισι* ſic interpretatur: » *Mamillis factitiis,* quarum uſus » in comoedia: unde (inquit) rectius forte legas *αἱ κω-» μικαὶ*, id eſt, mulieres comicae. « Quo ſpectat Iacobsii obſervatio l. c. monentis, cogitandum in Graecorum theatris *viros* fuiſſe, *qui partes agerent mulierum;* quare ſaepius illis opus fuiſſe faſciis conſtringere corpus, quo ſibi habitum muliebrem conciliarent. Nobis ſuſpicio erat oborta, *στήθιες* iſtud, quod habent libri Athenaei, ex *στήθεσιν* eſſe corruptum; tum in voce *ταύταισι* latere neſcio quod nomen ſubſtantivum plurale neutrius generis, ad ſequens adiectivum *ὀρθὰ* relatum: nam adiectivum illud *ὀρθὰ* neceſſario ſubſtantivum nomen requirere videtur.

Iam quod in poſteriore parte *verſus* 14. legitur in Athenaei libris, *τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας*, id corruptiſſimum eſſe adparet. Plane diverſum eſt, nec tamen minus monſtroſum, quod Clementis libri exhibent, *οὐτοντύνδυ-*

ὄντων: e quo quidem non fine veri fpecie Sylburgius τοὔνδυτον extudit; fed quo pacto intelligi voluerit illam fcripturam haud fatis adparet, cum in Notis ad Clementem ait: » Contractum τοὔνδυτον ex τὸ ἔνδυτον pro» xime accedit ad id de quo modo dixi ὕφασμα. « — Luculentior eft fententia, quam vetus Clementis interpres, qui eamdem cum Sylburgio emendationem in animo habuiffe videtur, his verbis expreffit: *depreffior eft venter, veluti contis quibusdam adhibitis efficit ut is anterius procedat*; fcilicet τὸ ἔνδυτον, veluti τὸ ἐνδύον, accipiens de eo quod *introrfum recedat*. Ingeniofum prorfus ac per fe quidem perquam probabile eft Dalecampii inventum, qui hunc locum ex coniecturà (ut ipfe profitetur) in hunc modum interpretatus eft:

A tergo fi pectoris gibbus prominet,
virgulis ftatim & tabellis anteriora verfus,
ut contis, in ventrem repellunt.

Ac poffis fortaffe in eamdem fententiam haud ita magno molimine Graeca fic refingere:

ὀρθὰ προστιθεῖσι ταῦτα. τ' ἄντια δὲ, τῆς (vel τ' ἄντιον τῆς) κοιλίας:

id eft, *quae ventri oppofita funt*. Quaecumque harum rationum placeat, five alia fimilis; in priori hemiftichio προστίθεσι vel προστιθεῖσι in *tertia* verbi *perfona* fcribendum videtur, non in participio: quia in medio hemiftichio finitur fententia, neque adeo participium illud (προστιθεῖσα, vel προστιθεῖσαι) ad verbum finitum ἀπήγαγεν vel ἀπήγαγον referri poteft. Grotius quidem, pofterius hemiftichium *verfus* 14. atque adeo etiam *verfum* 15. cohaerere cum praecedentibus verbis ratus, violentas manus fcripturae librorum adferre coactum fe vidit, Graeca fic refingens:

ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιοῦτα, τοὔξεχον τῆς κοιλίας
ὡσπερεὶ κλιντοῖσι τούτοις εἰς τ' ὄπισθ' ἀπήγαγεν.

(κλιντοῖσι fcripfit Grotius: κοντοῖσι fcribitur cum apud Athenaeum, tum apud Clementem. Neutra fcriptura patronis & auctoritate caret.) Loci huius difficultates filentio premens Gallicus interpres, quatuor *verfus* (12–15) in eamdem fere cum Grotio fententiam interpretatus eft: *A-t-elle un gros ventre? moyennant des bufes, qui lui font l'effet des machines droites dont fe fervent les comédiens, on*

lui renfonce le ventre en arrière. De vocabulo κοντὸς adnotavit aliquid Toupius, Emend. in Suid. P. II. ad vocem κορδούμενος, p. m. 257. quod quidem quid huc faciat parum percepi: intelligo tamen ex Boiſſonadi notis msstis, in noviſſima editione Emendationum Toupii (qua aegre ad hunc diem careo) eodem loco etiam iſta *Alexidis* verba adpoſita eſſe, eaque (ſi modo recte accepi) ſic a Toupio ſcripta, ὥσπερ ἐν κόντοισι, non ὥσπερεὶ κοντ. Caeterum, in tractando hoc loco, conſulto omiſi imperita *Samuelis* Petiti commenta: quae ſi quis requirit, adeat eius Miſcellan. lib. VII. cap. 9. c

Verſ. 17. Cum ψιμμυθίῳ, ut alibi, eſſet editum, nihil quidem hic ex ms. *A.* adnotatum, ſed in ms. *Ep.* ψιμυθίῳ ſimplici μ literâ ſcriptum vidi: quare hoc recepi; quemadmodum p. 557. f. & 558. a. *Verſ.* 18. παιδέρωτ' ἐντρίβεται. Idem vocab. occurrebat XII. 542. d. *Unguentum* aliquod ſic vocari ſatis conſtat. conf. auctores ab Heſychii Interpretibus laudatos: & in his maxime Salmaſium, Exercit. Plin. p. 808. Latinos *acanthum* dixiſſe, quem Graeci παιδέρωτα, Dioſcorides docuit. Quid ſit tamen potiſſimum e quo confici ſolitum ſit illud pigmentum, non liquet.

Verſ. 19. ταυτὸ γυμνὸν δείκνυται. ταυτὸ ms. *A.* cum editis. Praeſtare videtur τοῦτο, quod eſt apud Clem. τοῦτ' αὐτὸ habet ms. *Ep.* commodiſſime, ſi ferret metri ratio. Pro δείκνυται eſt δεικνύει apud Clem. *Verſ.* 21. ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες. Cum vulgatum θεωροῖεν reſpueret verſus, percommode ἵν' ἀθροῖεν corrigendum cenſuit Iacobs. Nec tamen ſatis nobis placuit verbum in optativo modo poſitum: quare ἵνα θεωρῶσ' praetulimus, quod dederunt Clementis libri. Sic etiam Grotius ſcriptum voluerat, ut in Notis declaravit, cum perperam in contextu ipſius ſervatum eſſet θεωροῖεν.

Verſ. 22. Nec διὰ τέλους rectum erat, quod cum d ed. Ven. habent ambo noſtri mssti; nec διατελοῦσ', quod eſt in ed. Baſ. Multo vero minus διατελοῦσι, quod habet ed. Caſ. Unice verum erat διατελεῖ, quod ex Clemente recte adoptavit Grotius. Nec vero dein poſt ἔνδον (*verſ.* 23.) punctum interponendum, ut apud Grotium; nec *verſu* 25. ἔχουσι ſcriptum oportebat, ſed ἔχουσα in participio, de quo idem Grotius in Notis monuit: ut cohaererent iſta, διατελεῖ ἔνδον ἔχουσα ξυλήφιον μυῤῥίνης. Nempe: *quo conſueſcat puella diductis labiis elegan-*

d *tes ostentare dentes, domi constanter assulam ex myrthi ligno in ore inter labia erectam gestat.* Iste nexus orationis magis etiam perspicuus est apud Clementem, ubi omissâ illâ comparatione cum *coquorum more, qui labia capitum caprinorum in macello venalium intersertá assulâ quadam aut bacillo distendunt*, proxime coniunguntur ista, διατελεῖ τὴν ἡμέραν ξυλήφιον μύῤῥινον ἔχουσα &c.

Vers. 26. Quod apud Athenaeum consentientibus libris edebatur, ὥστε τῷ χρόνῳ σεσηρέναι, id ferri utcumque potuerat, nec Grotius mutavit: sed rectius nobis visum erat σέσηρεν, quod habent Clementini libri. Deinde vero, pro βούλωντ', quod erat editum, aut βούλωνται, rectius βούληται in singulari numero habet ms. *Epit.* unde βούλητ' scripsimus, quemadmodum etiam GROTIUS, in Notis, corrigendum monuit. Neque aliud debuerant Clementini libri, in quibus mendose βούλετ'.

Postremum versum praetermisit & Clemens & Athenaei Breviator. Qui cum in edd. & in cod. *A.* iusto brevior vulgo sic scribatur,

ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιοῦσι τῶν τεχνῶν:

duo verba, σώματα καὶ, ex GROTII coniectura initio adiecimus.

AD CAP. XXIV.

Θετταλὲ ποικιλόδιφρε. *Promiscuae libidinis hominem* adpellatione ista significari ab auctore, existimavit Dalecampius, & cum eo Gallicus interpres. Quale quidpiam in animo habuisse Athenaeum, cum ista dictione uteretur, ut non nego, sic nec definire ausim: illud satis scio, pertinere hanc compellationem, Θετταλὲ ποικιλόδιφρε, ad perpetuum illum Grammatici nostri morem ex omnibus veterum scriptorum latibulis non modo dicta factaque & res quascumque, quae memorabiles ipsi visae essent, verum etiam singula verba rariora conquirendi, eisque expromendis & quocumque modo consuendis reconditae alicuius doctrinae laudem quaerendi. Igitur, quum natione *Thessalum* finxisset suum *Myrtilum*, sicut eum Θετταλὸν σόφισμα vocavit, I. 11. b. & Θετταλὸν πάλαισμα, VII. 308. b. sic nunc eumdem Θετταλὸν ποικιλόδιφρον nominat; nihil aliud fortasse secutus, nisi quod meminisset illo vocabulo olim aliquando a Pythia in nescio quo responso compellatum fuisse Thessalum aliquem hominem.

Caeterum ut pulcerrimas mollissimasque olim laudatas fuisse *Thessalicas sellas*, (τοὺς δίφρους sive θρόνους) cum ex Critiae poëtae versu apud Nostrum lib. I. pag. 28. b. tum ex Pollucis testimonio lib. VII. sect. 112. constat: qua occasione ibidem adnotavit Pollux, διὸ καὶ ἡ Πυθία ἔφη, Θετταλὲ ποικιλόδιφρε.

τὰς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἀσπάζεσθαι: *ut iis contentus sis quae in lupanaribus prostant*: scilicet, ne magnis impensis sumtuosas alens concubinas, aut gravem mulctam incurrens si moechus deprehendaris, rem familiarem absumas. Vide V. 220. d. & ibi not. XIII. 569. d. & 577. a. Plane in contrariam sententiam vertit Gallicus interpres: *je te conseille de ne pas t'attacher aux femmes des lieux publics.*

ἄριστα χωλὸς οἰφεῖς. Proverbii rationem exponit Diogenianus, Proverbior. Cent. II. num. 2. & Eustath. ad Iliad. γ'. pag. 305. l. 19 sqq. Brevius Suidas, in Ἄριστα. Vide ERASMUM, pag. 32. in Prov. *Claudus optime virum agit*: de quo monuerat etiam *Dalecampius*. Quemadmodum vero apud omnes, quos citavi, auctores οἰφεῖ scribitur, non οἰφᾷ: sic & apud Athenaeum vetustae membr. *A.* οἰφεῖς habent; non οἰφᾷς, quod erat editum. In *Epit.* deest totum huius capitis exordium.

τοῦ κρηπιδοποιοῦ πατρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτη βλέπειν. »Legebatur τοῦ κρηπιδ. »προς οὐ πολλὰ &c. non difficili ad corrigendum men»do. Quis enim non videat, πρὸς loco πατρὸς esse scri»ptum, ut fere semper in manu exaratis? Ante annos »XXX. de hoc errore monuerat eruditissimus vir *Henricus* »*Stephanus*, in Appendice sua ad Erasmi Chiliades. Stu»diosi inde petant totius huius loci interpretationem: nam »interpres excusari non potest, qui recte praeeuntem vi»rum doctum sequi noluit.« CASAUB. — In membr. *A.* (quod sciam) πατρὸς perspicue scriptum. Dictionem σκύτη βλέπειν alienam prorsus in sententiam, *torvum intueri*, interpretatus erat ERASMUS in Adag. pag. 663. DALECAMPIUS, σκύτη hic *foeminarum naturalia & pudenda* dici existimavit; quem secutus est Gallicus interpres, sic vertens: *vû que ton père, qui est cordonnier, a moins songé à te rendre sage, qu'à t'apprendre à bien connoitre les cuirs*: adiecta Nota: »*Expression equivoque, qui se sent assez.*« At σκύτος etiam *lorum* sive *scuticam* sonat: & illud Aristophanis in Vesp. 641:

ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω:

a vetere interprete exponitur πληγάς σοι ἐμβαλῶ. Unde *Henr.* STEPHANUS, in Animadversionib. in Adagia Erasmi, (fol. *d.* 5. verso, & seq. edit. Wechel.) docuit simili ratione διδάσκειν τινὰ σκύτη βλέπειν hîc intelligi debere, *verberibus castigare*, vel *verberum metu corrigere aliquem*: coll. Zenob. Proverb. Cent. VI. num. 2. apud quem quae leguntur, eadem apud Comici Scholiasten habes: monuitque simul Stephanus, negativam particulam οὐ ad verbum διδάξαντος aeque ac ad σωφρονίσαντος referendam esse. Quae sicut sane doctissima est interpretatio, sic tamen non diffitendum, haud satis adparere connexionem orationis, si, dictionem istam non nisi in hanc partem accepisse auctorem, neque aliud quidpiam in animo habuisse, statuamus: facileque mihi persuadeo equidem, secutum eum simul esse amphiboliam illam, de qua ingeniosus cogitavit Dalecampius; quamquam in hanc sententiam non tam καὶ διδάξαντος &c. quam ἀλλὰ διδαξ. dicendum fuisse videtur. Cum σωφρονήσαντος olim in ed. Ven. & Bas. legeretur, de mendo monuerat H. Stephanus l. c. & tacite correxit Casaub. consentiente nostro cod. *A.*

κατὰ τὴν Εὐβούλου Παννυχίδα, Τὰς φειδωλοὺς &c. Priora *EUBULI* verba in ed. Cas. ac partim etiam in superioribus editionibus sic scripta erant, quasi legitimi essent duo versus:

Τὰς φειδωλοὺς κερμάτων παλευτρίας
πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας.

Ubi ad *vers.* 2. nonnisi hoc unum animadvertit CASAUBONUS: » Deest verbum fulciendo versui necessarium: puta, πώλους φιλομήδους Κυπρ. vel χρυσῆς τε Κυπρ. « — At non magis legitimus erat qui *primus* exhibebatur *versus*. Quare initium eclogae non verbotenus ab Athenaeo descriptum, sed nonnihil mutatis ac fortasse omissis etiam nonnullis verbis adpositum esse liquebat. Si ἠσκημένας legeretur, non ἐξησκημένας, posset *secundus versus* sic conceptus statui,

παλευτρίας πώλους Κύπριδος ἠσκημένας.

Vocabulum πῶλος de *puella* subinde a poëtis usurpari satis notum est, monuitque H. STEPHANUS Thes. Tom. III. pag. 644. g. h. non negligens hoc ipsum Athenaei testimonium.

Vers. 3. γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρας τεταγμένας.

Quum ἐπὶ κέρως in ed. Ven. ſcriptum eſſet, ſuâ auctoritate Baſileenſis editor ἐπικαίρως poſuit: quod conſulto ab illo factum cognovi ex exemplo editionis Venetae, quo utor, in quo ipſius *Bedroti* manu, cuius is liber olim fuerat, ἐπικαίρως correctum. Quae imperita ſcriptura cum ex ed. Baſ. in ed. Caſ. transiiſſet, monuit dein CASAUBONUS: » Aldi editio & ſcripti quidam ἐπικέρως, pro ἐπὶ κέρως. [Immo vero hoc ipſum ἐπὶ κέρως perſpicue ſic ſcriptum habet Aldina editio.] » Cui lectioni ſuffragatur lex metri. » Sed ἐπικαίρως omnes membranae meliores, [ſic quidem » & noſtrae vetuſtiſſimae,] etiam Excerpta, cum hîc, tum » in ſequentibus aliquot locis. [At noſter ms. *Epit.* cum hîc, tum p. ſeq. b. ἐπικαίρους habet.] » Ea vox idem ſigni» ficat cum ἐφεξῆς. Suidas: ἐπικαίρως παραπλέοντας, τοῦτ' » ἔστι, μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. Suadet tamen lex » metri [cum hîc, tum pag. ſeq.] ut ἐπὶ κέρως potius ſcri» bamus, aut ἐπισχερὼ, quod eſt *continuâ ſerie*, ἐχομέ» νως, & κατὰ τάξιν: elegans Homeri vox & aliorum » poëtarum. Pindarus non ἐπισχερὼ, ſed ἐνσχερὼ dicere » ſolet, ut odâ ſextâ Iſthmionicarum, μυρίαι δ' ἔργων κα» λῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐνσχερὼ κέλευθοι. Reſtitue hanc » dictionem odâ ultimâ Nemeonicarum, & ſcribe, ἐν» σχερὼ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι: id eſt, » *arva non ferunt fructus continuos*, ſed per intervalla, & » ut ſtatim addit poëta, ἐν ἀμείβοντι, *alternis*. « — Sic ille. At vox ἐπισχερὼ a Comicorum ſtylo aliena. Unice verum erat ἐπὶ κέρως: neque aliter apud Suidam quoque ſcribi debuiſſe, ipſa etiam literarum ſeries docebat; ubi vide quae a KÜSTERO adnotata ſunt. Apud Appianum, Hiſtor. Mithrid. cap. 24. recte iam olim ἐπὶ κέρως editum erat ex codicibus Pariſienſibus; quibus adſentitur Wratislavienſis, poſt editum Appianum a nobis collatus: & manifeſte id ipſum debuerant alii codices eiusdem ſcriptoris in quibus non ἐπικαίρως unâ voce ſcriptum, ſed duabus ἐπὶ καίρως. Sonat autem ἐπὶ κέρως, *unâ longâ ſerie, uno poſt alterum collocato*. Conf. Graecum Thucydidis interpretem ad lib. II. cap. 90. & Hudſonum ad Thucyd. VI. 32. Dictio ex Tacticorum uſu petita; apud quos τὸ κέρας ſignificat *latus aciei*, in quo *unus poſt alterum* locatus eſt, cum in fronte (ἐν μετώπῳ) unus ſtet *iuxta alterum*. Eamdem mendam iterum in proxime ſequente ecloga, & in illa pag. 569. b. correximus.

e *Vers.* 4. ἐν λεπτονήτοις ὑφέσι ἑστώσας. »λεπτόνη-»τος, *subtiliter netus*, vel *e stamine subtili textus.* Eubulus »apud Athenaeum λεπτονήτους ὑμένας appellat *vestimenta* »*seu peplos e tam subtili filo textos, ut videantur esse membra-*»*nas.*« *Henr.* STEPHANUS, in Indice Thesauri. — Vocab. λεπτονήτοις unice hoc loco agnoscit ms. *A.* cum editis: sed in proxime sequente ecloga λεπτοπήνοις habet idem codex vetus. Epitomae auctor vero, praetermittens proximam eclogam utpote huic simillimam, hoc ipso loco λεπτοπήνοις in contextu posuit, scripturam λεπτονήτοις autem inter lineas adnotavit.

Vers. 5. οἵας Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας. »κη-»πεύει, *tamquam olitor rigat.*« DALECAMPIUS. — Heliadas dicit, Phaëthontis sorores, ad Eridani ripam in populos arbores mutatas: de quibus Strabo, lib. V. p. 215. Diodor. Sic. V. 23. Ovid. Metam. lib. II. fab. 2. & 3.

Vers. 6. Cum παρὸν esset editum, monuit CASAUBONUS: »Scribe, παρ' ὧν βεβαίως ἀσφαλῶς ἔξεστί σοι: non »παρόν.« — Et παρὸν tenet quidem vetus cod. *A.* sed recte παρ' ὧν scribitur in ms. *Epit.* Sed & percommode idem codex *Epit.* post ἀσφαλῶς coniunctivam particulam τ', quae deerat editis, adiectam dedit.

f *Vers.* 7. μικροῦ πρίασθαι &c. Huc pertinet quod moecho cuidam dixisse Antisthenem refert Diogenes Laërtius, VI. 4. Ἰδών ποτε μοιχὸν φεύγοντα, Ὦ δυστυχής, εἶπε, πηλίκον κίνδυνον ὀβολοῦ διαφυγεῖν ἐδύνασο: ubi μοιχὸν φεύγοντα non reddi debuit *moechum fugientem*; sed, *hominem qui adulterii reus agebatur.*

καὶ ἐν Ναννίῳ Εὐβούλου τὸ δρ. &c. Perspecte CORAYUS in *Notis msstis* monuit, εἰ Εὐβούλου legendum videri. *Vers.* 5. cum λεπτοπήνοις dedissent vetustissimae membranae, ut paulo ante docui; temere a iunioribus scribis, aut certe ab editoribus, hic rursus (ut supra) λεπτονήτοις positum est. Valere autem idem λεπτόπηνος ac λεπτόνητος, ex Hesychianâ glossâ discimus, Πῆνος· ὕφασμα. Ac facile credi potest, altero loco unum ex istis vocabulis, altero loco alterum positum a poëtâ fuisse.

a *Vers.* 8 *sq.* αἰσχίστην νόσων πασῶν. »Pro νόσων, scri»bo νόσον. Omnia vitia Graeci vocant νόσους. Alibi di»citur Euripidi, ἡ γλωσσαλγία αἰσχίστη νόσος.« CASAUBONUS. — Quem merito secuti sumus, praeeunte *Gratio* in Excerpt. pag. 569. Cum eodem GROTIO *vers.* 9. pro

ὕβρεως, quod erat editum, ὕβρεος scripsimus, ut esset a pes anapaestus in quarta senarii sede.

Vers. 10 *sq.* Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου πέρι
στένω, ἣ Κυδίαν ναύαρχον ἐξεπέμψατο.

» Postremi duo versus huius ῥήσεως quomodo praeceden» tibus cohaereant non video. « CASAUBONUS. — Nec nos magis, quam Casaubonus, exputare potuimus quid huc facerent duo isti versus; quos Grotius, superiores versus in Excerptis exhibens, prudens omisit. Priorem ex istis duobus *Euripidi* subreptum esse (ex Iphig. Aul. 370.) adnotaverat ad oram sui libri BRUNCKIUS: in posteriore, si teneas verba qualia libri exhibent, effecerint duae voces στένω ἣ pedem iambicum, vocalibus ω & η in unam coalitis, aut anapaestum, correpta ω ante vocalem η: nisi cum IACOBSIO (in *Notis msstis*) sic scribere malueris:

στένω, Κυδίαν ναύαρχον ἣ 'ξεπέμψατο.

Cydiam Dalecampius pro *meretricis* cuiusdam nomine accepisse videtur sic vertens: *quae Cydiam huic classi praefectam abire iusserit.* Gallicus interpres: *Je déplore le sort de la Grèce malheureuse, qui a banni pour ce sujet Cydias, amiral de sa flotte.* Cuius ratio licet minime nobis probetur, meliorem tamen in promtu non habemus. *Cydiae* nullius in veterum scriptis mentionem factam reperimus, nisi pictoris; cuius Plinius meminit lib. XXXV. cap. XI. sect. 39. num. 26. & Eustathius ad Dionysii Perieg. vs. 525.

XENARCHI versus I. integer fortasse talis olim fuerat:
Ὦ δεινὰ, μὰ Δί', ὢ δεινὰ, κ' οὐκ ἀνασχετά.
Sed quid opus est lubricis huiusmodi conjecturis operam ludere? *Vers.* 3. μειράκων cum edd. tenet cod. *A.* μειρακίων habet ms. *Ep.* b

Quartus versus quum sic scriptus legeretur in editis libris,
ἐπὶ τοῖσι πορνίοισι μάλ' ἔξεσθ' ὁρᾷν:
perspecte TOUPIUS (Emend. in Suid. P. I. p. m. 63.) ex ingenio monuit, ita esse refingendum,
ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν, ὧς ἔξεσθ' ὁρᾷν.
Et eodem prorsus modo scriptum nobis dedere ambo nostri codices mssti.

Quinto versu, quum στέρνα τ' ἠμφιεσμένας nullo sensu legeretur, tam modeste, quam erudite ingenioseque vir praestantissimus *Thomas* TYRWHITT in Appendice ad Toupii Emend. p. 419. (ut ex *Boissonadi* Notis msstis in-

ullexi) adnotavit: »Malim στύπ' ἀντημφιεσμέναι.« Quae unice vera certaque emendatio nobis visa est.

Vers. 6. Pro γυμνὰς ἐφεξῆς τ', Toupius l. c. γυμνάς τ' ἐφεξῆς legebat. Pro mendoso ἐπικάρσιος rursus ἐπὶ κέρως, ut paulo ante, corrigere debuimus.

Vers. 10. Ubi scribitur μὴ κλίμακ' αἰτούμενοι, nihil in verbo αἰτούμενοι mutant libri: de quo tamen dubitare subiit, satis-ne sanum esset, an ex alio nescio quo corruptum. *Vers.* 11. Operarum erratum, ἐκδύναι pro ἐκδῦναι vel ἐκδῦναι, ex ed. Cas. 1. fideliter in ed. 2. & 3. erat receptum. Quod ait, δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῦναι τῆς στέγης, notavit *Henr.* Stephanus, Thes. T. II. p. 1361. f. »Nota, apud Athenaeum ὀπὴν de *maiori* etiam *foramine* dici; nisi malis *fenestram* interpretari: nam & ab Hesychio exponitur θυρίς.« — Vocem στέγης recte tenet ms. *A.* Miro vero errore in ms. *Ep.* duae posteriores voces in unam ἐκδυνεστέγης sunt contractae. Caeterum versum hunc Iungermannus ad Pollux. X. 25. contulit cum illo Aristophanis fragmento, δι' ὀπῆς κάπνη τέγους. *Vers.* 12. τέχνη, pro olim edito τέχναις, dedit ms. *A.* Ipsa illa vox omissa in *Epit.*

Vers. 15. πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. »Eustathius [ad Iliad. λ'. pag. 839. l. 42 sqq.] postquam docuit πατρὶς non esse diminutivum aut ὑποκοριστικὸν, addit: Τὸ μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον πατρίδιον φανερῶς ὑποκορίζει κωμικώτερον. οἷον, Αὗται (ἤγουν αἱ ἑταιρίδες) βιάζονται εἰσελθοῦσαι, (scribe εἰσέλκουσαι) [hoc ipsum, εἰσέλκουσαι, recte tenet noster ms. *Ep.*] τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι πατρίδια· ὅπερ ἐστὶ πατέρων ὑποκορισμός· τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. λέγει δ' ἀπφάρια, κατά τινας, τὰ ἀδέλφια· μάλιστα δὲ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς γὰρ Δωρικῶς ὁ πατὴρ, ἀφ' οὗ δηλαδή τις ἔφυ. Non probat Eustathius, ut ἀπφάρια exponatur *fraterculi.* Discedit non solum ab aliis, verum etiam a se ipso: nam saepius idem scribit alibi, ἀπφὰ vel ἀπφὰν usitatum Atticis nomen fuisse inter *blandientes* invicem *fratres aut sorores.* Et ita praestat hic accipere.« Casaubonus. — Vide *Henr.* Stephani Ind. Thes. in Ἀπφὺς, tum Suidam in Ἀπφὰ, & Hesych. in Ἀπφία.

Vers. 16. καὶ τῶνδ' ἑκάστην ἐστὶν &c. Quo pacto quove sensu teneri potuerit vulgatum ἕκαστον, non vidi equidem. Recte, me iudice, vertit Dalecampius:

& harum singulas, ut libet, vili pretio habere possis. In c
Graecis verbis non legitur quidem verbum ἔχειν, commode ab interprete suppletum: sed nimirum satis per se intelligebatur quid vellet poëta: & sub finem sequitur ipsum verbum, quod ad accusativum ἑκάστην hîc quoque subintelligebatur, nempe βινεῖν: quod verbum alibi quidem fere absolute positum, sed & *cum accusativo casu* constructum legitur apud Aristoph. Av. 560. Nihil tamen ad editam olim scripturam ἕκαστον adnotatum ex ms. *A.* In *Epit.* vero desinit ecloga in versu 15.

Vers. 18. τὰς δ' οὔτ' ἰδεῖν ἔστ'. Cum ἃς δ' hoc loco consentientibus (quod sciam) membranis legeretur, teneri id fortasse potuisset, si *versu* 21. sequeretur τὰς πῶς ποτ'. At quum ibi ἃς πῶς ποτ' perspicue dederint membranae, necessario τὰς δ' hîc scriptum oportuit; quod etiam apte congruit cum eo quod modo praecedebat, καὶ τῶνδ' ἑκάστην &c. Emendationem istam, quam in contextum recipere non dubitavi, occupaverat IACOBS, Animadversion. in Anthol. Vol. II. P. I. pag. 217. qui tamen (*vers.* 16.) in vulgato ἕκαστόν ἐστι nil mutavit.

Vers. 19. Recte τετρεμαίνοντα edd. quod verbum esse usus Attici, pro vulgato τρέμειν, monuit Moeris p. 365. Perperam τετραμένον τε membr. *A.*

Vers. 20 *sq.* δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντ'.
ἃς πῶς ποτ', ὦ δέσποινα πότνια Κύπρι.

Quum δεδιότα ἐν τῇ χειρὶ legeretur, cum sententia, tum vero metri maxime ratio insertam post δεδιότα particulam τ' desiderabat; de qua adiiciendâ monuerat VALCKENARIUS ad Hippol. pag. 208. quem hac parte, ut par erat, etiam *Toupius* secutus est, in Curis Noviss. pag. 233. & *Iacobs* l. c. Deinde quum duo versus, quos adposuimus, ita essent scripti, ut prior desineret in ἔχον-, alter vero inciperet a τα πῶς ποτ', VALCKENARIUS l. c. in fine prioris versus ἔχονθ' scribi iusserat, initio vero sequentis, οἷ πῶς ποτ'. IACOBS priorem versum cum Valck. in ἔχονθ' finiens, initio sequentis ὅπως ποτ' scripsit. Toupius vero l. c. editam scripturam tenuit. Denique PORSONUS, in Append. ad Toupii Emend. pag. 415. probans in posteriore versu οἷ πῶς ποτ', quod Valckenarius praeiverat; in fine praecedentis, ἔχειν corrigendum censuit. Nobis, cum in optimis nostris membranis sic scriptum intelligeremus, ἔχοντα ἃς πῶς ποτ', aptissimum huic lo-

cto illud ἂν pronomen visum est in accusativo positum & a sequente verbo βινεῖν pendens: (conf. quae modo ad verss. 16. & 18. notavimus) participium ἔχοντα vero cur in ἔχειν mutaremus haud satis caussae vidimus, satis habuimus elisa vocali ἔχοντ' scribere. Κύπρι, non Κύπρις, ipsae dedere membranae. Potuit autem Cypris ποντία cognominari, quasi e mari nata: sed nec ullam vim aut gratiam hoc loco habere id cognomen, & omnino a Comicorum usu alienum esse videtur: quare πότνια suspicor scripsisse poëtam.

Ad istam dictionem (vers. 20.) ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα spectat CASAUBONI Animadversio haec: »Proverbium est elegantissimum, de eo qui versetur in summo discrimine, habere animam in manu. Praeter Xenarchi »hunc locum, non occurrit veterum Graecorum quisquam »aut Romanorum, qui eo sit usus. Hebraei vero scri»ptores passim usurpant venustissime. David rex & pro»pheta in divino illo Psalmo CXIX. [vers. 109.] Anima »mea assidue est mihi in manu mea: id est, quotidie in pericu»lum vitae vocor. Tractat hunc locum Hieronymus in Epi»stola ad Suniam & Fretelam. Samuelis libro priore c. XIX. »[vs. 5.] de Davide, καὶ ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ »αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν ἀλλόφυλον. Et capite XXVIII. »[vers. 21.] ait mulier fatidica ad Saulem: Ἰδοὺ δὴ, ἤκου»σεν ἡ δούλη σου τῆς φωνῆς σου, καὶ ἐθέμην τὴν ψυχήν μου »ἐν τῇ χειρί: id est, ut tibi obtemperarem, grande periculum »adii. Sic & Iobus loquitur cap. XIII. [vs. 14.] & auctor »libri Iudicum cap. XII. [vs. 3.] Et Moses ben Maimon, »in More Nabokim lib. II. cap. 39. Iosephus ben Gorion »libro V. Hamilchamah &c. id est, καὶ πόλεμον τόνδε ὃν πε»πολέμηκα, καὶ ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν ἐν τῇ χειρί μου ἐθέμην. »Homerus idem dixit paulo aliter: [Iliad. ι'. 322.]

»Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

»Mutuatur interdum genus hoc dicendi a septuaginta in»terpretibus B. Chrysostomus, ut in Epist. ad Ephesios: »Τὰς νύκτας ἀγρυπνοῦντα περιϊέναι, καὶ τοίχους διορύτ»τειν, καὶ ἐν σκότει βαδίζειν, καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν ἐν χερ»σὶ, καὶ πρὸς φόνον παρατετάχθαι, καὶ τρέμειν τῷ καὶ »τεθνάναι δέει. Sic in Acta Apostolorum Homilia XX. & »alibi. In posteriore autem Orationum DE CRUCE, quae »sub nomine Chrysostomi circumferuntur, eadem senten»tia proverbio paulum diverso exprimitur, sanguinem suum

» *in animâ suâ circumferre*: ubi nomine *sanguinis* vita signi» ficatur; per *animam* autem, vel *animum*, voluntas prom» pta subeundi pericula, & mortem etiam (si opus sit) » obeundi. Sic ibi: *ἵνα πρὸς τοὺς κινδύνους ὦμεν παρατε» ταγμένοι, τὸ αἷμα ἡμῶν ἐν ταῖς χερσὶ περιφέροντες, » πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον ἕτοιμοι καθημερινῶς.* « — Postrema pars istius Animadversionis non exstat in ed. Cas. 1. sed ex Animadversoris schedis in ed. Cas. 2. & 3. exhibetur, non sine mendo descripta: nam aut in Graecis verbis oportebat *ἐν ταῖς ψυχαῖς*, non *ἐν ταῖς χερσί*: aut in latinâ versione scribendum fuerat, *sanguinem suum in manibus circumferre*; non, *in animâ suâ*. De quo viderint hi, quibus evolvere ipsum locum vacaverit.

Vers. 23. *προσκινούμενοι.* VALCKENARIO, vulgatum olim *προσκυνούμενοι* in *παρατετιλμένοι* mutari iubenti, obsecutus est IACOBS l. c. Sed, ut multo simplicior, sic & certior videri debuit TOUPII emendatio, in Animadv. in Schol. ad Theocr. Idyll. V. vers. 116. & in Curis Noviss. in Suid. pag. 223. commendata; quam unice veram iudicavimus. Vide Aristoph. Lysist. 227. ubi *προσκινεῖσθαι* interpres Graecus *συνουσιάζειν* interpretatur. Conf. Brunck ad Concionant. vs. 256. De *Draconis legibus in moechos*, quas commemorat poëta, vide TAYLORI Lectiones Lysiacas in Reiskii Oratorib. Graec. Vol. VI. pag. 303 sq.

AD CAP. XXV.

» Καὶ Φιλήμων δ' ἐν Δελφοῖς. Repete ex superioribus, [hac pag. lit. *a.*] » *ἐπιτιμᾷ τοῖς παραπλησίως σοὶ βιοῦσι.* » Et putabit non nemo scribendum Ἀδελφοῖς: quo no» mine editae sunt a multis fabulae. Sed Δελφοὶ legimus » & alibi. « CASAUBONUS. — Ego vero, ut lib. VII. pag. 290. b. (ubi vide notata) sic & hoc loco non dubitandum duxi quin ἐν Ἀδελφοῖς corrigerem. Ut alia omittam, manifestum est ex subiectis *PHILEMONIS* versibus, agi de *Atheniensium* institutis, & de *Atheniensibus* adolescentibus: quo minus probabile est, a *Delphensibus* nescio quibus inscriptum fuisse fabulae titulum.

Νίκανδρος ὁ Κολ. ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Κολοφωνιακῶν. Conf. Harpocrationem in voce Πάνδημος, ubi idem *Nicandri* testimonium citatur: sed ibi ἐν ἕκτῳ Κολοφ. vulgo scribitur.

Mox, quod ait Noster, *αἱ προστᾶσαι τῶν οἰκημάτων*, haud satis scio, utrum de *ipsis meretricibus* accipiendum sit, an de *mulieribus quae lupanaribus praesunt*: sed posterior interpretatio verosimilior videtur. Brevius apud Harpocrationem scribitur, *ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων*: quod parum recte interpres, *de pecuniis residuis*, reddidit; cum debuisset, *de pecuniis inde redeuntibus*.

Ad PHILEMONIS *versum* 2. qui sic vulgo scribitur,

σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον:

monuerat CASAUBONUS: » Deest ultima vox. Fortasse *πρῶτον βροτῶν*: vel *μέλλω*, quod iungetur cum sequentibus. « — Istud *βροτῶν* adoptans GROTIUS in Excerpt. p. 765. pro *Σὺ δ' εἰς ἄπ.* *versu primo* *Εὖ δ' εἰς ἄπ.* scripsit. Et vidimus quidem alibi subinde permutatas a librariis voculas *σὺ* & *εὖ*: sed hoc loco haud ita male dictum nobis illud videbatur, *Σὺ δ' εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους εὗρες δημοτικὸν πρᾶγμα καὶ σωτήριον*. Caeterum percommoda foret IACOBSII emendatio duorum priorum versuum: (in Museo Attico, T. II. Fasc. 3. p. 167.)

Σὺ δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους χάριν·
σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον, Σόλων:

nisi a veteris scripturae vestigiis nimis recederet. Post *πρῶτον* quidem intercidisse vicini soni vocem *βροτῶν*, satis probabile visum nobis erat.

Quartum versum parentheseos notis inclusimus cum Grotio. Quid sit autem potissimum quod dicatur *μοὶ λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἁρμοστὸν*, (ad verbum, *mihi hoc dicere conveniens est*) haud satis adparet, cum nesciamus quaenam sit persona quae hic loquens inducitur: nisi forte illud *μοὶ ἐστὶν* idem fere valet ac *ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι*, ut sententia sit, & *videtur mihi convenienter & recte hoc dici*; nempe, esse hoc institutum *rem popularem & salutarem*. Quam in sententiam interpretatus est IACOBS l. c. pag. 139. Quod *versu* 5. *ὁρῶντι* vulgo legebatur, id haud dubie errori nescio cuius debetur, qui participium istud ad *dativum casum μοὶ* (versu praec.) referendum putasset. Ex ms. *A*. nil adnotatum: in *Epit.* autem omissa tota ecloga. Perspecte vero GROTIUS, quem secuti sumus, *ὁρῶντα* correxit, nempe *σὲ* (ex *vers.* 2.) *te Solonem*.

Vers. 8. Cum ferri non posset editum *πριάμενόν τι*, nec commodus esset articulus *τὰς*, ad *γυναῖκας* a GROTIO adiectus; restituimus ex membranis scripturam *πριάμενόν τοι*,

quam ex ed. Ven. iam commendaverat BENTLEIUS, in Emend. in Menandr. & Philem. p. 112.

Versus 11 & 12. tam in membr. quam in edd. sic scripti erant:

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων ἔχεις
πῶς ἡ θύρα ἔσται ἀνεῳγμένη,
εἷς ὀβολὸς, εἰσπήδησον, οὐκ ἔστ' &c.

Ibi CASAUBONUS monuit: » Lege:

» *Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις*
» *πῶς ἡ θύρα σοὶ ἔσται ἀεὶ ἀνεῳγμένη.*
» *Εἷς ὀβολὸς. εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ' &c.*

» id est: *Non bene se tuae res habent? habes quomodo semper* » *tibi fores patebunt. Unus obolus* petitur: *irrue. Nemo erit* » &c. « — Quem fere secutus est GROTIUS, nisi quod *σοὶ ἔσται ἂν ἀνεῳγμένη* scripsit: quod cum reliquis Grotii emendationibus adoptans CLERICUS, (in Menandri & Philem. Reliquiis, p. 298.) pro *σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων* (*vers.* 11.) sua auctoritate *σεαυτὸν τυγχ. ἔχων* posuit, *ἔχων* pro composito *κατέχων* accipiens, *non bene te contines?* Nobis verisimile visum erat, tale quidpiam hic posuisse poëtam, quale a BENTLEIO propositum adposuimus, uncis (ut par erat) inclusum; cuius vim Venusinus poëta illis versibus expressit:

Nam simul ac venas inflavit tetra libido,
huc iuvenes aequum est descendere, non alienas
permolere uxores. (Sat. 2. lib. I. vs. 33.)

Vers. 14. *ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος, οὐδ' ὑφήρπασεν.* Speciem utique habet GROTII emendatio, *οὐδ' ὑφαρπαγή.* Vulgatum *ὑφήρπασεν* defendit Bentleius: reciproce, puto, accipiens per ellipsin pronominis *ἑαυτήν*. Sic Dalecampius: *non illae se subtrahunt.*

Versus 15. cum manifeste depravatus in hunc modum scriberetur,

ἀλλ' εὐθὺς ὡς βούλει συχνὸν βούλει τρόπον:

eumdem sic refinxit GROTIUS:

ἀλλ' εὐθὺς ὡς βούλει σὺ, καὶ συχνὸν τρόπον.

Mirabar quidni *καὶ συχνὸν χρόνον* corrigendum censuisset. Sed unice placuit luculentissima BENTLEII ratio,

ἀλλ' εὐθὺς ὡς βούλει σὺ, χ' ὃν βούλει τρόπον.

Ubi, ne tautologiam inesse in *ὡς* & *ὃν τρόπον* putes, *ὡς* ad *εὐθὺς* referri debet, ut valeat *ut primum, quam primum.*

Vers. 16. Ferenda fortasse alicui videatur vulgata scri-

ἀλλότρια τί σοι, adiectâ interrogationis notâ, *Alie-adtinent ad te?* At tam aliena ab hoc loco ista sen-uerit, quam ea quae a Dalecampio his verbis ex-ℓ, *Alienae quid ad te uxores?* Ferri utcumque poterat ικum, ἀλλοτρία (in foem. sing.) τί σοι; *Aliena mu-' ad te?* At haud dubie vera videri debuit GROTII ιλλοτρία 'στί σοι: *nihil illa ad te adtinet.*

Ἀσπασία δὲ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν ν. » *Etiam Aspasia Socratica multas habuit formâ prae-foeminas ex quibus quaestum faciebat.* ἐνεπορεύετο non *ebuit*: [ut vertit Dalec.] sed id quod diximus. e dicimus, *faire marchandise de quelque chose.* Sic in teri versu, λόγους μὲν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. « BONUS. — At λόγοισιν (dativo casu, non λόγους μοδ. ἐμπορεύετο sonat ille versus, quem respexit tus. Vide Suidam in Λόγοισιν, & Ciceronem ad At-XIII. Epist. 21. ἐμπορεύεσθαι cum accusativo casu, n. quidem, de *mercatore* usurpatur *merces invehente vel ue*; sed & simpliciter *importare*, *invehere* significat. . apud Lucianum in Nigrin. c. 1. γλαῦκας εἰς Ἀθή-ορεύεσθαι idem valet ac εἰς Ἀθήνας κομίζειν.

πλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἑταιρίδων ἡ Ἑλλάς. Dalec. *scortis abundavit Graecia*; quasi non ἀπὸ τῶν ταύ-retur, sed nude ἀπὸ ταύτης: quod satis quidem t: sed vulgatum tenent ambo mssti, quod sonat, *ab illa invectis repletam esse Graeciam.* Habet autem riptura hoc insolentius, quod in ea abundat ἀπὸ sitio: verbum enim πληθύω vel πληθύνω cum geni-su absque praepositione construi solet. Quare vi-ι, ne transpositis verbis scriptum oportuerit τῶν ταύτης.

καὶ ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης (ἐν Ἀχαρνεῦσι) παρασημ-ει. Cum deessent in editis verba ἐν Ἀχαρνεῦσι, ad-CASAUBONUS: »Locus *ARISTOPHANIS de Aspa-in Acharnensibus.* Vide ibi.« — Nempe vs. 524 sqq. f. Scholia, & Plutarch. in Pericle, pag. 168 sq. ed. Iam fieri quidem potest, ut *fabulae titulum*, quem ld. ignorant vetustae membranae, non adposuerit eus: quia tamen diserte nominatur in *Epitoma*, in rraro aliàs fabularum tituli adponuntur, non prae-lus nobis visus est. Scribitur autem in Epit. sic: ὡς φάνης ὁ χαρίεις ἐν Ἀχαρνεῦσι παραδηλοῖ. Sed maio-

re aliâ difficultate hic locus laborat: qui cum ſic conceptus a legeretur in editis libris, λέγων τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτι Περικλῆς διὰ τὸν Ἀσπασίας ἔρωτα, καὶ τὰς ἁρπασθείσας ἀπ' αὐτῆς θεραπαίνας ὑπὸ Μεγαρέων, ἀνεῤῥίπισε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα τὸ δεινόν: poſtrema verba tenens Iacobs, in Muſ. Attic. T. III. Faſc. 2. pag. 264. initio delenda iſta τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον cenſuit. At (ut omittam, ex Graeci ſermonis uſu percommode dici τὸν πόλεμον ἀναῤῥιπίζειν, *ſuſcitare bellum*; perincommode vero & contra uſum, ἀναῤῥιπίζειν ψήφισμα) ipſum vocabulum ψήφισμα *ignorant vetuſtae* noſtrae *membranae*, nec τὸ κατὰ Μεγαρέων habent, ſed ὑπὸ Μεγαρέων: ut adpareat, eſſe hunc locum ex iunioris alicuius docti viri ingenio interpolatum, qui *decreti illius ſive plebiſciti adverſus Megarenſes Pericle auctore facti* recordatus fuiſſet. Idem vir doctus, cui debetur haec interpolatio, priora illa verba, λέγων τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, tamquam per ſe ſtantia nec cum proxime ſequentibus arcte connexa, in eam ſententiam acceperat, quam his verbis Natalis Comes expreſſerat, *bellum Peloponneſiacum narrans*, & Dalecampius, *Peloponneſiaci belli cauſſam explicans*: non cogitantes ſcilicet, iſtud λέγων τὸν Πελοπ. πολ. ὅτι Περικλῆς - - - ἀνεῤῥίπισε, ex pervulgato Graeci ſermonis uſu idem valere, ac ſi dixiſſet auctor, λέγων ὅτι Περικλῆς τὸν Πελοπ. πόλεμον ἀνεῤῥίπισε. Silet hoc loco Epitoma, in qua poſt verba paulo ante a nobis adpoſita ſtatim ad *Epicratis* eclogam, quae paulo poſt ſequitur, tranſitur. Iam ſi quis ex me quaerat, quid ergo ſibi velint iſta verba, quae in vetuſtis membranis poſt ἀνεῤῥίπισε ſubiiciuntur, ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινόν: primum obſervari velim, *poſt verbum* ἀνεῤῥίπισε *interpoſito puncto* in eisdem membr. diſtingui haec a ſuperioribus; tum vero perquam probabiliter ſuſpicari licuerit, temere verba iſta in contextum eſſe inlata, cum in orâ vetuſtioris alicuius libri adſcripta fuiſſent, tamquam *lemma* quoddam, quo indicaretur argumentum de quo hic in contextu agitur: ac fuerit fortaſſe *vetus* quoddam *dictum*, ab Athenienſibus tempore Peloponneſiaci belli vulgo iactatum, ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινόν, id eſt, *a Megarenſibus ortum eſt huius mali initium.*

In *Aristophanis verſ.* 3. ſcripturam Μεγαρῆς ex noſtro ms. *A*. adſcivimus; de quâ ſcripturâ vid. *Brunck* ad Comici Nub. 210. Ex eodem codice *verſ.* 5. reſtitui κῴ-

κεῖθεν, quod & in ed. Ven. & Baſ. ſervatum erat; pro quo praeter neceſſitatem Caſaubonus vulgatam apud Ariſtoph. ſcripturam κἀντεῦθεν tacite in Athenaei editionem intulit. *Verſu* 4. pro δύο, quod editum erat, cum eodem codice δύω ſcripſi.

AD CAP. XXVI.

b *Epicratis* ex *Antilaide* eclogam priorem, multo nobis auctiorem dedere veteres noſtrae membranae, quam in editis legebatur, ubi facile intelligebatur omiſſa eſſe ipſa ea verba, quorum cauſſa teſtimonium iſtud citaverat Athenaeus. Epitomen ſi diligentius inſpexiſſet Caſaubonus, iam ex illa de his, quae per librariorum ſocordiam hîc omiſſa ſunt, coniecturam facere ſatis luculentam potuiſſet. Sic enim in ea ſcribitur: Αἱ μὲν ἄλλαι αὐλητρίδες Ἀπόλλωνος νόμον αὐλοῦσιν· αἱ δὲ μεγαλίμισθοι ἑταῖραι, Ἱέρακος νόμον. In membr. *A.* vero, poſt verba Ἀπόλλωνος νόμον, in quae deſinit in editis ecloga iſta, haec adiiciuntur: Διὸς νόμον. αὗται δὲ μόνον αὐλοῦσιν ἱέρακος νόμον. Ubi ſtatim illud perſpicuum erat, verbis iſtis,

αὗται δὲ - - Ἱέρακος νόμον:

integrum contineri ſenarium. Deinde adparet, lepide hîc ludere poëtam in ambiguitate vocabuli Ἱέραξ. Eſt enim *Hierax* & adoleſcentis alicuius in priſcis fabulis nomen, a quo (ut Pollux docet, lib. IV. ſect. 79.) *muſici* quidam *modi* νόμοι Ἱεράκιοι nominabantur: & eſt nomen notae illius *avis rapacis*, ſimilis *aquilae*, cum qua deinde idem poëta Laidem meretricem confert. Quae autem interſerta verba codex noſter exhibet, Διὸς νόμον, ea haud dubie pars fuerant *tertii verſus;* quo verſu ſimul alios νόμους nominaverat poëta, quorum nomina vel ab ipſo Athenaeo vel a vetuſto librario omiſſa ſunt. *Primo verſu*, γὰρ particulam, quam deſiderabat metrum, conſulto omittere Athenaeus potuit, cum aliam coniunctionem cauſſalem, διότι, ſuo nomine praemiſiſſet.

In poſterioris eclogae ex *Epicratis Antilaide*, *verſu* 1. ubi Αὕτη δὲ vulgo ſcribitur, fortaſſe Αὐτὴ δὲ ſcripſerat poëta. *Verſu* 3. vero haud dubie ταὐτά μοι (id eſt, τὰ αὐτά μοι) pro vulgato ταῦτά μοι ſcriptum oportuit.
c *Verſu* 4. ad editam ſcripturam ἀετοῖς, quam tenent

ambo nostri mssti, CASAUBONUS monuerat: »Scribe αἰεντοῖς.« Quem secutus est GROTIUS, in Excerpt. pag. 667. Non meminerant viri doctissimi, diserte moneri a Grammaticis, (Moeride, pag. 18. & Etymologo, pag. 31. l. 50.) pro communi αἰετὸς, ἀετὸς dicere Atticos, primâ syllabâ nihilo minus productâ. Conf. PIERSONUM ad Moer. pag. 231.

Vers. 6. μετέωρ' ἀναρπάζοντες ἀπὸ τῆς ἰσχύος. »Ita interpretare, *sublimia rapientes attollentesque, pro viribus quibus sunt praeditae aquilae iuvenes.*« CASAUBONUS. — Possis μετέωρα ad πρόβατα referre, licet interiectum sit nomen masculini generis λαγὼς, cum praesertim subintelligi possit ταῦτα τὰ ζῶα: sed rectius fortasse adverbialiter accipietur, quemadmodum etiam latine *sublime ferri* dicimus, pro *in sublime*.

Curtus vulgo *versus* 7. sic scribebatur: ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη, τότε: ubi monuit CASAUBONUS, aut ἤδη, δ' ἢ τότε corrigendum esse, aut ἤδη ποτὲ, τότε. Posteriorem rationem secutus est GROTIUS: nobis prior placuit.

Vers. 8. ἐπὶ τοὺς νεὼς ἵζουσι, πεινῶντες κακῶς. *Fastigiis templorum*, inquit, *insident aquilae aetate provectae*; scilicet, cibo e mactatis victimis inhiantes.

Versu 13. recte εἶδες δ' ἂν dedere ambo mssti cum ed. Ven. Perperam εἶδες ἂν ed. Bas. & Cas. omissâ coniunctione. *Vers.* 14. ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει. Cum δολιχὸς diceretur *longissimus* qui *in stadio* a nonnullis athletis conficiebatur *cursus*, inde translatâ notione δολιχὸς *quilibet longus cursus*, & is quidem *sub finem maxime vergens*, intelligitur. Sic δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει dicit poëta, *fere in extremitate versatur longi vitae cursus*: cum qua dictione commode BURETTE in *Mem. de l'Acad. des Inscript.* T. III. pag. 312. contulit Phocionis verbum illud, quod Plutarchus refert in Πολιτικοῖς Παραγγέλμασι, Tom. II. Opp. pag. 389 extr. de victoriâ initio belli reportatâ: καλὸν τὸ στάδιον εἶναι, δεδιέναι δὲ τοῦ πολέμου τὸν δολιχόν.

Vers. 16. ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾷδιν ἐστι καὶ πτύσαι. »πτύσαι, vel *contemtim adspergere sputo*: vel *inire*, quomodo »dixit Horatius, [lib. I. Sat. 2. vs. 44.] *Hunc perminxerunt* »*calones.*« DALECAMPIUS. — Priorem rationem probavit *Grotius*, alteram *Iacobs*. Nobis suspicio erat oborta, πτίσαι fortasse scriptum oportuisse, eâdem ratione qua *permolere* dixit idem Horatius, loco cit. vs. 35. Diserte Pol-

[illegible] adnotavit, VII. 24. πτίσσειν idem interdum sonare ac ἀλεῖν, id est, *molere*.

Vers. 18. δέχεται δὲ καὶ στατῆρα καὶ τριώβολον. Sic recte msti cum ed. Ven. Perperam στατῆρα δὲ τριώβολον ed. Bas. qui error in tres editiones Casaubonianas est translatus. Sed recte scriptum versum in Animadv. adposuit CASAUBONUS, haec simul adnotans: »*Olim stateribus multis* »*noctes singulas vendebat: nunc etiam triobolos libens capit,* »*nedum stateres singulos.* Ingeniose tamen Dalecampius, δέ»χεται δὲ καὶ στατῆρος ἀντὶ τριώβολον. « — Nempe sic Dalec. *nec recusat pro statere triobolum.*

Versus 20. sic editus legebatur, οὕτω δὲ τιθασσὸν γέγον', ὥστ' ἐκ, hiante metro. Recte vero γέγονεν scripsit Grotius: nec aliter codices msti. Iidem msti nostri τιθασὸς dederunt, simplici literâ sibilante.

Vers. ult. »Extremae paupertatis argumentum, quod
»τ' ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει:
»*pecuniam porrectâ manu capiat.* Hoc quam vim habeat non »intelligunt omnes: clarum est autem ex iis quae de *ca*»*vae manus protensione* observabamus ad Sueton. lib. II. cap. »91.« CASAUBONUS. — At ἐκ τῆς χειρὸς λαμβάνει non tam sonat, *protensâ manu*, quam *e manu dantis, accipit.* Nempe, quam vs. 12. *ob auri copiam*, quae ei profundebatur, *ferocem* (veluti feram belluam) dixerat, eamdem nunc ait ita *cicuratam* esse & *mansuetam factam, ut numos e manu dantis accipiat.* In GROTII versione latinâ, quam Graecis versibus subiecimus, loco extremorum verborum, *e dextrae volâ*, quae ille posuerat, nos *e dantis manu* posuimus.

e In *ANAXANDRIDAE* eclogâ personarum partes distinximus, ut praeiverat Dalec. Fortasse vero ista verba, νὴ τὸν Δία, (*vers.* 4.) commodius personae *B.* fuerint adscripta.

Vers. 2. τὴν ἡμετέρειον. »Negotium facit nobis ver»bum ἡμέρειον. [quod hic legebatur in editis.] Ine»ptum sit accipere, ἀντὶ τοῦ ἥμερος. Fortasse τὴν νῦν ἔρη»μον: nam hoc vetulae Laidi usu venit. Aut, τὴν Ἱμε»ραίαν: [ea Dalecampii fuerat coniectura:] *quae nata* »*est Himaerae* in Siciliâ. Ut Homeri & aliorum celeberri»morum virorum, ita & *Laidis*, patriam veteres ignora»runt: nam, ut Solinus ait, *eligere ipsa maluit, quam fa*»*teri, patriam. Corinthiam* vulgo appellarunt, quia Corin»thum illa sibi patriam elegerat. Fuere qui Pancarpiae in

»Phrygiâ natam dicerent: plerique aut *Hyccaris* aut Cra- e
»sti, quae erant Siciliae oppida: quidam *Himerae*, ut con»iicimus ex hoc loco.« CASAUBONUS. — De *patriâ Laidis* vide infra, pag. 588. b. & eâdem pag. extr. & seq. a. Quibus ex locis haud improbabiliter statuere licuerit, τὴν Ὑκκαραίαν hoc loco scriptum oportuisse: pro quo quidem τὴν ημεριον (sic, nullo accentu, nec spiritu, quantum scio) scribitur in membr. *A*. In Epitomâ, prioribus versibus omissis, de totâ eclogâ nonnisi haec adponuntur: Συνήκμαζον δὲ Λαΐδι Λαγίσκη, Νεολύτη, καὶ Ὤκιμον. Pro edito τὴν ἡμέρειον, TOUPIUS Emend. in Suid. P. I. pag. 134. τὴν ἡμέτερον scribi iussit: τὴν ἡμετέραν videtur voluisse; nam in foeminino genere terminationem masculinam non admittit illud adiectivum pronomen. Ingeniose IACOBS, in Museo Attic. III. 2. pag. 230. ἣν τήμερ' εἶχον. (τήμερα, i. q. τήμερον, ut apud Aristoph. Nub. 699. & in Fragm. 5. ex Ὁλκαδ. T. III. pag. 259. ed. Brunck.) Cui tamen coniecturae non multum se tribuere vir doctus in Notis msstis profitetur. Nos in eo adquievimus quod expeditissimum videbatur, quod ante nos etiam ab ABRESCHIO in Dilucid. Thucyd. pag. 489. propositum intelleximus, τὴν ἡμετέρειον, *illam nostrorum hominum*, vel *nostratium*, scilicet *amicam*: quo de vocabulo nonnisi uno verbo Suidas monuit, sed copiosius egit Etymologici auctor pag. 69. l. 50 sqq. & Eustath. ad Iliad. β'. pag. 177. l. 3. & ad Iliad. α'. pag. 48. l. 52. Scilicet ὁ ἡμετέρειος idem valet ac ὁ τοῦ ἡμετέρου vel ὁ τῶν ἡμετέρων.

Vers. 3. Ἄνθεια. Sic (non Ἄντεια) scribitur in ms. *A*. Caeterum neutra scriptura auctoritate caret: & Ἄντεια consentientibus libris edebatur pag. 567. c. Vide vero infra, pag. 586. e.

Quartum versum mendose scriptum fuisse adparet, cum sic legeretur,

Νὴ τὸν Δί' ἤνθει τότε Λαγίσκη. ἦν δὲ τότε.

Ubi commodissima utique videri debet IACOBSII emendatio, Λαγίσκιον· τότε &c. Nam si vel maxime *deleas* δὲ particulam iniquo loco insertam, manet tamen hiatus inter Λαγίσκη & ἦν. Et ipsum verbum ἦν non satis commode ibi stare videtur: quae enim *iam nunc* dicitur *fuisse* μάλα εὐπρόσωπος, de ea parum convenit ut continuo adiiciatur *promisisse fore se* καλήν. Ferri potuisset, si priori loco nude εὐπρόσωπος, deinde vero μάλα καλὴ aut καλλί-

e στῃ ſtaret: at id quidem nec membranarum auctoritas, nec metri ratio admittit. Facile quidem illa, quam commemoravi, difficultas levaretur, ſi cum eodem *Iacobſio* duos poſtremos verſus ſic ſcriberes,

καὶ Θεολύτη μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλή.
Τρύφαινα τότ' ἦν· ἦν δ' Ὤκιμον λαμπρὸν πάνυ.

At *ὑπέφαιν' ἐσομένη* in Τρύφαινα τότ' ἦν mutare, id vero nimis profecto violentum. Pro Θεολύτη, in ms. *Ep.* modo vidimus Νεολύτη ſcriptum: at Θεολύτη rurſus nominatur p. 587. e. idemque nomen ſupra lib. XI. p. 471. a. occurrebat. *Ocimum* meretricula cum infra ſaepius commemoratur, tum eiusdem mentionem iam factam vidimus pag. 567. c. Ridiculum Dalecampii errorem, ex verbis *καλὴ ὑπέφαιν' ingenioſiſſimam textricem* eruentis, notavit HEMSTERHUSIUS ad Luciani Dialog. Marin. VIII. cap. 2. vulgatam ſcripturam latine ſic reddens, *ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat.*

AD CAP. XXVII.

f *PHILETAERI* duo verſus priores ſic legebantur in editis, conſentientibus vetuſtis membranis:

Παῦσαι γέρων ὢν τοὺς τρόπους, οὐκ οἶσθ' ὅτι
οὐκ ἔστιν ἥδιστον ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα:

nam quod pro *βινοῦνθ' ἅμα* in ms. Ven. *βιοῦν θ' ἅμα*, & in ed. Baſ. *βιοῦνθ' ἅμα* ſcribebatur, id quidem nimis manifeſtum ſphalma erat, cuilibet in oculos incurrens, excepto eo homine qui tertiam editionem Caſaubonianam curavit; qui, cum *βινοῦνθ'* tacite correxiſſet Caſaubonus, rurſus abſurdum illud *βιοῦνθ'* invexit. Sed quum non minus manifeſte totus poſterior verſus contra metri leges peccaret, eum TOUPIUS, in Addendis ad Theocr. pag. 403. *deletâ negativâ particulâ* ſic refingendum cenſuit:

ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα.

Non animadvertiſſe videtur acutiſſimus Criticus, prodire eâ ratione ſententiam prorſus adverſantem prioribus eclogae verbis. Quod perſpecte intelligens IACOBS, (in Muſ. Attic. III. 2. pag. 242. & in Notis msstis) cum quidem & ipſe deletam negationem voluiſſet, diverſas diverſarum perſonarum partes ſtatuit, ut iſtud Οὐκ οἶσθ' ὅτι &c. reſponderet *ſenex ille, quem alter monitum voluerat ut mores ſuos mutaret.* Quam in ſententiam hanc emendationem utrius-

que versus proposuit Vir doctissimus: f

A. Παῦσαι γέρων ὢν νέους τρόπους. B. Οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτ' ἔσθ' ἥδιστον ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα;

Sed vel sic nobis videtur alienum fuisse ab Athenaei consilio, versiculos istos hoc loco referre, si id dixisset poëta, quod eum dicentem faciunt docti quos nominavi viri. Quidquid sit, nos in hac parte tenere debuimus veterem scripturam, quae nullum prorsus incommodum habere nobis videbatur. Et *negantem* quidem illam *particulam* non modo membranae *A.* tenent, sed aliquanto etiam disertius *Epitoma*; in qua, omisso primo versu, ab his ipsis verbis initium fit huius eclogae: Οὐκ ἔσθ' ἥδιστον ἀποθανεῖν, φησὶ Φιλέταιρος, βινοῦνθ' ἅμα. Ad metri vero rationem quod spectat, si numerare syllabas, non ad quantitatem exigere liceret, nihil aliud desideraretur nisi id ipsum, quod ex nostro ms. *Ep.* modo protulimus,

Οὐκ ἔσθ' ἥδιστον ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα.

Sed quum *spondeum* pedem in secunda senarii sede non ferat metrica lex, unice probanda visa est HERMANNI ratio, monentis (libro II. DE Metris, p. 155.) compositum verbum ἀποθανεῖν e versu seq. huc irrepsisse, cum nude θανεῖν scriptum oportuisset:

οὐκ ἔστιν ἥδιστον θανεῖν βινοῦνθ' ἅμα.

Tertio versu, ad editam scripturam Φορμήσιον nihil quidem e msto *A.* adnotatum, non magis quam lib. VI. p. 229. f. At quemadmodum ibi, propter constantem aliorum omnium auctorum consensum, vocalem η cum ι (quas perpetuo confundunt nostrae membranae) permutandam putavimus: sic & hic Φορμίσιον corrigere non dubitavimus; cum praesertim accederet codicis *Epit.* auctoritas; in quo caeteroquin quidem monstrose scriptum nomen, sed ita tamen ut intelligatur, per ι vocalem in medio scriptum fuisse in illo exemplari, e quo derivatus hic codex: sic enim habet, ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φοριμίσι: ita quidem ut de *mendâ* monuerit suo more ipse scriba codicis, *duobus punctis* superne adpositis. Cum vero satis alioquin famosus sit homo ille de quo hic agitur; (vide loca a nobis citata ad VI. 229. f.) miratus sum doctissimum Iacobs *mulieris* alicuius nomen *Phormesium* sibi visum esse hoc loco reperisse.

ἢ ἥδιστόν ἐστί σοι. Possis ἥδιον coniectare pro ἥδιστον: sed & vulgatum teneri nullo incommodo potest.

f *Ibid.* ὡς ἐν Μαραθωνίαις φησὶ Τιμοκλῆς. Nil mutant membranae: ac ſatis probabilis ille titulus comoediae eſſe videtur, quamquam turbare nos aliquatenus Suidas poteſt, qui, ipſius Athenaei teſtimonio utens, Μαραθώνιοι inſcriptam eam fabulam facit.

Timoclis verſus primus quum ſic conceptus in ed. Caſ. legeretur,

Θεῶν μεταξὺ μετὰ Κορίσκης ἢ μετὰ &c.

iſtud Θεῶν unius Casauboni auctoritate hîc poſitum erat, qui tamen in Animadv. prorſus ſilentio praetermiſit hunc locum; ita quidem, ut, quid ille ſpectaverit ſic corrigens, vix hariolari poſſis. Hariolando Dalecampius, cum ſcripturam editionis Baſ. Θεὸν τὸ μεταξὺ (quae eadem in ed. Ven. & in membranis exhibetur) ob oculos habuiſſet, in verſione latina ſcripſerat: *Quaeſo an tibi ſuaviſſimum eſt, vitae finem iam cernenti* &c. Neſcio an hanc ſententiam, *vitae finem iam cernenti*, Graecâ iſtâ formulâ Θεῶν μεταξὺ exprimi potuiſſe Caſaubonus cenſuerit. Pursanus, qui Dalecampii coniecturas de Latino ſermone in Graecum transferendas ſibi ſumſerat, Γέροντα μεταξὺ correxit. Gallicus interpres, Caſaubonianum exemplum ob oculos habens, & vocabula κορίσκη & χαμαιτύπη cum Dalecampio pro *propriis nominibus* accipiens, initium eclogae in hunc modum interpretatus eſt: *Oui, c'eſt être au rang des Dieux, que de paſſer une nuit à coté de Coriſque, ou de Camétype.* Veram ſcripturam feliciſſime divinaſſe mihi viſus eſt Iacobs, in Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. III. pag. 88. ex Θεῶν audaci quodam ingenii impetu Ὅσον faciens. Et audacior quidem fortaſſe, quam par erat, videri illa coniectura deberet, ſi id ipſum Θεῶν, quod a Caſaub. huc invectum eſſe docuimus, etiam veteres libri agnoſcerent. Nunc, cum ΘΕΟΝ illi habeant, tot exempla proſtant literarum Θ & Ο, itemque Ε & Σ inter ſe a librariis permutatarum, ut, quo pacto ex ΟΣΟΝ enaſci ΘΕΟΝ potuerit, haud aegre intelligatur. Praeterea vero non negligendum putavi articulum τὸ, quem eaedem membranae noſtrae cum ed. Ven. & Baſ. agnoſcunt: ut ſit Ὅσον τὸ μεταξὺ, *quantum eſt quod intereſt!* Porro nomina κορίσκη & χαμαιτύπη cum eodem docto Viro, ut par erat, pro *communibus* & *adpellativis*, ut vocant, accepi. Nihil in his nos iuvit Epitoma, in qua de totâ eclogâ nihil comparet.

Versu 3. Sicut τὸ χρῶμα habent libri, sic & τὸ πνεῦμα cum articulo scribendum IACOBS censuit: in quo citra dubitationem adsensurus eram Viro doctissimo, si de proximo vocabulo δαίμονες satis certus essem; sub quo suspicatus equidem eram latere fortasse aliud nescio quod nomen, eodem spectans quo superiora, ἡ στιφρότης, τὸ χρῶμα, & πνεῦμα. *Vers.* 5. Pro vulgato ῥαπισθῆναί γε a non dubitavi quin cum eodem IACOBSIO ῥαπισθῆναί τε corrigerem.

καὶ τοῦ Μάγνου ἐπιῤῥαπίσαι βουληθέντος αὐτόν. Hic ille *Magnus* est, cuius nomen in Deipnosophistarum recensu lib. I. cap. 2. temere in Μόνιος muratum diximus in Animadv. Tom. I. pag. 12. Quem ut hîc continuo deinde *Syrum* obiter nominat Athenaeus, sic haud dubie in Praefatione totius operis, si integra illa ad nos pervenisset, expositum ab auctore reperturi eramus, qua ex Syriae civitate oriundum, & cuius professionis hominem, convivam hunc finxisset. ἐπιῤῥαπίσαι vero non est *colapho percutere*, ut cum Dalecampio intellexit Gallicus interpres: sed, quod iam saepius observavimus, *obiurgare*, *conviciis petere*, *verbis castigare*. Sic etiam paulo ante, in Timoclis eclogâ.

CALLIMACHI verba, quibus mox utitur Myrtilus, ex metri lege digesta, in Fragmentis Callimachi num. CXXXIV. ex hoc Athenaei loco retulit BENTLEI.

Sequitur ἀποσπασμάτιον, ex *EPHIPPI Philyrâ* (mereticulae id nomen est, pag. 586. e.) decerptum; quod in duos senarios huiusmodi digessit GROTIUS, Excerptor. pag. 679.

Ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἄγροικος, αἰσχροεπῶν; ἐπα-
ρίστερον ἐνὶ τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς.

Latinam Grotii versionem Graeco contextui subiecimus: Graecorum versuum distributionem non probavimus, quum apud Comicum poëtam non ferendum videretur unum vocabulum ita in duas partes dividi, ut prior pars versum claudat, altera versum sequentem inchoet. Omissum est hoc fragm. in *Epit.* Sed quum codex *A.* pro edito olim ἐπαρίστερος ἐν τῷ στομ. sic scriptum daret ἐπαρίστερα ἐν τῷ στόματι, (adverbialiter, pro ἐπαριστέρως) sponte exsistebat perfectus & integer posterior senarius,

ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς.

[Illud] vero,

ὡς σκαιὸς εἶ, καὶ ἄγροικος, αἰσχροεπεῖν; — —

[...] pus docuisse videbatur. De *Ephippi* fabula *Philyra*, conf. notata ad VIII. 358. f.

Subiicitur lacinia ex *Parodi* nescio cuius (nomen ipsum Athenaeus ignorasse videtur) carmine abscissa:

— οὓς ἐδίδαξεν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσα.

Quae verba in Adagiis Erasmianis p. m. 751. sub titulo, *Sinistras literas edoctus*, auctore IUNIO relata sunt, comodeque conferuntur cum illis *Theognidis*,

Ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ τέκνον, γράμματα:

apud Nostrum, III. 104. c. & XV. 671. b.

AD CAP. XXVIII.

» κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ τὸν Ἀριστταγόρου Μαμμάκουθον. Haec lectio duos poëtas, *METAGENEM* & *ARISTAGORAM*, itemque dramata duo, *Auras* & *Mammacythum* sive *Mammacuthum*, nobis prodit. Sed istum *Aristagoram* unde repente prodiisse poëtam existimabimus? [N]ullum veterum, opinor, nemo huius meminit, ne Suidas quidem. Praeterea *Mammacuthum* EPIGENIS fabulam [f]uisse ex libro VIII. [pag. 355. a.] & Suida constat satis. Certum etiam, idem Epigenis drama duplici nomine *Auras aut Mamacuthum* fuisse inscriptum: vide libro VIII. cap. XIV. [Animadv. ad locum modo cit.] Faciunt ista, ut suspecta illa habeam, τὸν Ἀριστταγόρου. Atque adeo aut inducenda sunt, meo iudicio: aut in aliam sententiam concinnanda. Solebant Comici emendatis a se fabulis nomen novum imponere. Exempli gratia: Diphilei dramatis, quod erat inscriptum *Haeresificheus*, ἐ[κ] δ[ευ]τ[έρ]α[ς] [illegible] nomen habet *Eunuchus aut Miles*. Puto idem usu venisse in hac fabulâ *Epigenis*. Poëta cum illam primum edidit, Αὔρας inscripsit: cum eamdem recentavit, titulum fecit Ἀριστταγόρας ἢ Μαμμάκουθος. Haec nos ita divinamus: qui aliquid probabilius excogitaverit, is esto μάντις ἄριστος. Interea legemus hîc, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ Ἀρισταγόραν ἢ Μαμμάκουθον. « CASAUBONUS. — In ἢ τὸν Ἀριστταγόρου nil mutant veteres membranae: deinde vero non Μαμμάκουθον, ut editum erat, sed Μαμμάκυθον scriptum nomen hîc dederunt,

prorſus ut ſupra, lib. VIII. pag. 355. a. & apud Ariſtoph. in Ran. 1021. (990. ed. Brunck.) de cuius nominis ratione vide Animadv. ad VIII. 355. a. Caeterum, ad difficultatem huius loci quod ſpectat, notandum, nonniſi uno iſto loco quem modo citavimus, duplici titulo citari *Metagenis* fabulam Μαμμάκυθον ἢ Αὖραι, alibi conſtanter nude *Metagenis* Αὖραι, ut hîc apud Noſtrum, rurſusque IX. 385. b. tum apud Harpocrat. in Οἰκίσκῳ, & apud Schol. Ariſtoph. ad Av. 873. Suidas vero etiam (in Μεταγένης) ut *diverſas fabulas* recenſet *Metagenis* Αὔρας, & Μαμμάκυθον: qui videtur iſtum Athenaei locum VIII. 355. a. ſic accepiſſe, quaſi ibi non duplicem fabulae titulum edere voluiſſet auctor noſter, ſed dubitaſſet *utrum ex* Μαμμακύθῳ, *an ex* Αὔραις *Metagenis* ducta eſſet ecloga. Denique de fabulâ Μαμμάκυθος, *cuiusnam* eſſet *auctoris*, iam olim inter ſe diſſenſiſſe auctores reperimus. Ut enim ibi quidem *Metageni* eam tribuere videtur Athenaeus, hîc vero *Ariſtagorae* neſcio cui; ſic eamdem ab aliis *Platoni* Comico tributam fuiſſe docet Ariſtophanis vetus interpres ad Ran. 1021.

Verſuum initium ex iſto dramate citatorum, in ed. Ven. fit demum a verbis ἄρτι χνοαζούσας: in ed. Baſ. & Caſ. a verbis ὡραίας πρότερον. Nos vero etiam nonnulla ex praecedentibus pro poëtae verbis accepimus. *Poſtremum verſum*,

ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν:

cum haud ſatis certus eſſem de ſententiâ, ad verbum fere latine reddidi. Haud multo magis perceperam ſententiam, quae *Dalecampii* verſioni ineſſet: *virorum baiulae mercede genua ſummiſerunt.* Fuerint fortaſſe quibus arriſerit Gallici interpretis verſio, ſatis illa quidem perſpicua, nec abſurda utique, his verbis expreſſa: *qui à peine nubiles énervent les hommes les plus robuſtes, en ſe faiſant même bien payer.* Dictionem γούνατα ἔλυσαν ab Homero mutuatam eſſe ſatis adparet: ſed licuerat, puto, comico poëtae in aliam etiam ſententiam, quam qua uſus erat pater poëtarum, eâdem abuti. ἀνὴρ φορτηγὸς poſſit ſignificare *baiulum*; coll. Polluc. VII. 131. ſed fortaſſe denotaverit hîc *peregrinum mercatorem, qui cum navi onerariâ mercibus onuſtâ,* quas Athenis venderet, in Piraeeum *adpulit*: de cuius generis hominum commercio cum Atticis meretricibus paſſim dictum libris ſuperioribus.

ουτέστι, τῶν φιλίων ὄψ. Istud verbum τουτέστι, od aberat editis, adiectum nobis dedit ms. *A*.

περὶ ἧς φησιν ὁ Ἀθηναῖος Ἀπολλόδωρος. Articulum ὁ, n deesset editis, ex coniecturâ iam adieceram, quum madverti eumdem recte suo loco positum in membran. *A*. In *Epit.* omissum est auctoris nomen. Ipsa APOLLODORI verba non ultra illa, τοῦτο δ' ἐστὶ φίλας, proedi statuit HEYNIUS in Apollod. Fragm. pag. 1056 sq. dendum tamen, ne etiam SAPPHUS testimonia, quae ntinuo deinde adponuntur, atque etiam *Menandri* testionium, ab eodem Apollodoro in libello *de Diis* fuerint ata, atque indidem ab Athenaeo huc translata.

Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ. » Menandreae huius meminit Pollux libro IX. [sect. 76.] Proferam eius verba, non alio fine nisi ut obiter emendem. Τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἄν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι. προειπὼν γὰρ,

» Ὁλκὴν ταλάντου χρυσίου [illegible], παιδίον,

» ἔστηκα τηρῶν·

ἐπάγει μετὰ ταῦτα, περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγων·

» Μακάριος ἐκεῖνος, δεκατάλαντον καταφαγών.

Etiam Harpocration eandem nominat: item Hesychius; cuius verba, in libris editis perperam scripta, ita restitue: Ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ τοὺς ὄφεις λέγει. Καλούς γέ μοι ἐγγράψας ὄφεις. « CASAUBONUS.

MENANDRI verba cum sic scripta in ed. Ven. & Bas. ferentur:

Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων ταῦτα δ' ὄντα γράμματα,

τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ·

dem modo exhibentur in ed. Cas. nisi quod in hac te ue Πεποίηκα τ' (sic) scribitur, & *post* οὐχ ἑταίρων *punmus* interponitur. Veteres membr. *A*. nihil a scriptâ editionis Ven. discedunt: in *Epit.* autem deest to Menandri testimonium. Perspecte vero monuit CAUBONUS: » Πεποίηκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων. ταῦτα δ' ὄντα γράμματα. Versus hic non est versus: supersunt tiam legitimae mensurae nonnulla. Sine dubio hic quoque solennia peccarunt librarii, & genus mendae commissum est de quo dicebamus libro XI. capite IV. [vide XI. 466. d. Animadv. T. VI. p. 44.] » Lege igitur:

» Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων νὴ Δία,
» μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταυτὰ δ' ὄντα γράμματα
» τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

» Ita aperte, quod Athenaeus ait, ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τὰς » ἑταίρους διαστέλλει. Appellat προσαγόρευσιν οὐκ εὔσημον, » parum honestum ἑταιρῶν (id est, meretricum) nomen. « — Praeiverat Casaubono DALECAMPIUS, nisi quod hic interpres priori versu ἑταιρῶν posuit, posteriori ἑταίρων: cuius rationem GROTIUS probavit, (in Excerpt. pag. 739.) » dictum hoc in laude existimans « ut ipse in Notis professus est. Nobis haud dubie verior *Casauboni* ratio visa. Quod autem *adpellationem* οὐ σφόδρ' εὔσημον dicit poëta; id haud satis scio, rectius-ne Grotius cum Dalecampio *ambiguam*, *parum perspicuam* interpretatus sit; an Casaubonus, *parum honestam*. Neutra quidem interpretatio specie caret: sed posteriorem in sententiam εὐσχήμαν potius, quam εὔσημον, scriptum oportebat; ac fortasse restituendum istud poëtae fuerit. Vide proximam Animadversionem ad Capitis sequentis initium.

AD CAP. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν ἑταιρῶν Ἔφιππος ἐν Ἐμπολῇ τάδε φησίν. &c. Cum Εὔσχημος ἐν Ἐμπολῇ legeretur hoc loco in editis & msstis, monuit CASAUBONUS: » Extremo » libro octavo [nempe VIII. 363. c.] descriptus est hic » idem locus, sub *Ephippi* comici nomine, non *Euschemi*. » An igitur hîc quoque sic legemus? Non videtur de eo » dubitandum. Suidas tamen legit ut nos hodie, Εὔσχημος. » Sed non semel depravati codices illi Grammatico fraudi » fuerunt: exspectabimus tamen eruditorum super hoc » sententiam. « — Sic ille. Et turbare nos quoque aliquantisper Suidas potuerat, sub ipsa voce Εὔσχημος ita scribens: Εὔσχημος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἐμπολή· ὡς Ἀθήναιος λέγει: nisi vanas prorsus turbas temere excitatas saepius ab hoc Grammatico observassemus, sive suâ incogitantiâ aut praecipitantiâ miros in errores inducto, sive vitiosi codicis erroribus decepto. Ne longius abeam, supinae hominis negligentiae & ridiculae prorsus halucinationis documentum haud multo ante vidimus, hoc ipso libro in Animadv. ad pag. 559. f. cum *Carcini* fabulam quamdam statuit, cuius titulus fuisset Σεμέλη ἢ

...ς: quamquam & ibi fortasse codicis Athenaei maxi-... quo usus erat, vitio deceptus sic scripsit, cum pro ... fortasse ἢ ἀρχῇ suo in codice scriptum reperisset. ... mirum errórem ab eodem Suida (sub voc. Φίλιππ... eiusdem *Ephippi* comici nomine, de quo hic ..., simul ex vitiosi codicis culpâ, qui ex *Ephippo* ... fecus ac vetus noster cod. *A.*) *Philippum* fecerat, ... veró etiam est propriâ halucinatione commissum, ... ad VIII. 558. f. Quare ex his quae de *Eusche-*...ico idem Grammaticus adnotavit, nihil aliud effi-... nisi ut intelligamus, Athenaei codicem, quo ille ..., in hoc loco, quem prae manibus habemus, ... vitio laborasse, quo veteres nostrae membranae ..., Εὔσχημος pro Ἔφιππος exhibentes. Sed hoc lo-... perquam probabili ac paene certâ ratione intel-..., quid sit unde error ille originem ceperit. Scilicet, ... vocabulo εὔσημον, quod legitur in proxime prae-... Menandri eclogâ, εὔσχημον maluerat olim do-... aliquis librarius: quod vocabulum cum animo eius ...sarctur, imprudens ille hoc loco Εὔσχημος pro Ἔφιπ-... scripserat: aut ipsum vocabulum εὔσχημον, tamquam ... lectio pro εὔσημον, in orâ vetustissimi alicuius ... adnotatum erat; quod perperam accipiens librarius ..., ad poëtae nomen retulit, de quo hîc agitur, & *Eu-*... pro *Ephippo* nobis obtrusit. Quibus rationi-... persuasus, IACOBSIO adsentior, in Animadv. ad An-... Vol. II. Part. III. pag. 73. fidenter monenti, » ex Co-...icorum catalogo *Euschemum* expungendum. « EPHIP-... fabulam Ἐμπολὴν rursus citat Noster lib. XV. pag. ... extr. & sq. De cuius tituli ratione videndus CASAU-...US *ad Suetonii Calig. cap.* 40. qui locus tunc nobis in ... non fuerat, cum in interpretando Athenaei libro ... pag. 363. c. versaremur. Nunc, meliora edoctus, ... non, ut ibi, *Mercaturam* interpretatus sum; sed, ...madmodum etiam GROTIUS in Excerpt. p. 674. praei-..., *Capturam*: cuius de vocabuli usu huc spectante ...rica Latina consuli possunt.

Primus EPHIPPI versus cum sic hoc loco editus esset:

Ἔπειτά γ' εἰσιόντα γ' ἐὰν λυπούμενος:

...uit CASAUBONUS: » Ita lege:

» Ἔπειτά γ' εἰσιὼν ἐὰν λυπούμενος

» τύχῃ τις. « —

» Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων νὴ Δία,
» μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταυτὰ δ' ὄντα γράμματα
» τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

» Ita aperte, quod Athenaeus ait, ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς » ἑταίρους διαστέλλει. Appellat προσαγόρευσιν οὐκ εὔσημον, » parum honestum ἑταιρῶν (id est, meretricum) nomen. « — Praeiverat Casaubono DALECAMPIUS, nisi quod hic interpres priori versu ἑταιρῶν posuit, posteriori ἑταίρων: cujus rationem GROTIUS probavit, (in Excerpt. pag. 739.) » dictum hoc in laude existimans « ut ipse in Notis professus est. Nobis haud dubie verior *Casauboni* ratio visa. Quam autem *adpellationem* οὐ σφόδρ' εὔσημον dicit poëta; id haud satis scio, rectius-ne Grotius cum Dalecampio *ambiguam*, *parum perspicuam* interpretatus sit; an Casaubonus, *parum honestam*. Neutra quidem interpretatio specie caret: sed posteriorem in sententiam εὔσχημον potius, quam εὔσημον, scriptum oportebat; ac fortasse restituendum illud poëtae fuerit. Vide proximam Animadversionem ad Capitis sequentis initium.

AD CAP. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν ἑταιρῶν Ἔφιππος *ἐν* Ἐμπολῇ *τάδε φησίν. &c.* Cum Εὔσχημος ἐν Ἐμπολῇ legeretur hoc loco in editis & msstis, monuit CASAUBONUS: » Extremo » libro octavo [nempe VIII. 363. c.] descriptus est hic » idem locus, sub *Ephippi* comici nomine, non *Euschemi*. » An igitur hic quoque sic legemus? Non videtur de eo » dubitandum. Suidas tamen legit ut nos hodie, Εὔσχημος. » Sed non semel depravati codices illi Grammatico fraudi » fuerunt: exspectabimus tamen eruditorum super hoc » sententiam. « — Sic ille. Et turbare nos quoque aliquantisper Suidas potuerat, sub ipsa voce Εὔσχημος ita scribens: Εὔσχημος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἐμπολή· ὡς Ἀθήναιος λέγει: nisi vanas prorsus turbas temere excitatas saepius ab hoc Grammatico observassemus, sive suâ incogitantiâ aut praecipitantiâ miros in errores inducto, sive vitiosi codicis erroribus decepto. Ne longius abeam, supinae hominis negligentiae & ridiculae prorsus halucinationis documentum haud multo ante vidimus, hoc ipso libro in Animadv. ad pag. 559. f. cum *Carcini* fabulam quamdam statuit, cuius titulus fuisset Σεμέλη ἣ

uamquam & ibi fortasse codicis Athenaei maxi-
usus erat, vitio deceptus sic scripsit, cum pro
ortasse ἢ ἀρχὴ suo in codice scriptum reperisset.
irum errorem ab eodem Suida (sub voc. Φιλιπ-
eiusdem *Ephippi* comici nomine, de quo hic
imul ex vitiosi codicis culpâ, qui ex *Ephippo*
cus ac vetus noster cod. *A.*) *Philippum* fecerat,
o etiam et propriâ halucinatione commissum,
s ad VIII. 558. f. Quare ex his quae de *Eusche-*
o idem Grammaticus adnotavit, nihil aliud effi-
fi ut intelligamus, Athenaei codicem, quo ille
, in hoc loco, quem prae manibus habemus,
itio laborasse, quo veteres nostrae membranae
, Εὔσχημος pro Ἔφιππος exhibentes. Sed hoc lo-
perquam probabili ac paene certâ ratione intel-
uid sit unde error ille originem ceperit. Scilicet,
bulo εὔσημον, quod legitur in proxime prae-
Menandri eclogâ, εὔσχημον maluerat olim do-
uis librarius: quod vocabulum cum animo eius
etur, imprudens ille hoc loco Εὔσχημος pro Ἔφιπ-
serat: aut ipsum vocabulum εὔσχημον, tamquam
ectio pro εὔσημον, in orâ vetustissimi alicuius
otatum erat; quod perperam accipiens librarius
d *poëtae nomen* retulit, de quo hîc agitur, & *Eu-*
m pro *Ephippo* nobis obtrusit. Quibus rationi-
asus, Iacobsio adsentior, in Animadv. ad An-
l. II. Part. iii. pag. 73. fidenter monenti, »ex Co-
n catalogo *Euschemum* expungendum.« Ephip-
um Ἐμπολὴν rursus citat Noster lib. XV. pag.
. & sq. De cuius tituli ratione videndus Casau-
d *Suetonii Calig. cap.* 40. qui locus tunc nobis in
non fuerat, cum in interpretando Athenaei libro
g. 363. c. versaremur. Nunc, meliora edoctus,
non, ut ibi, *Mercaturam* interpretatus sum; sed,
nodum etiam Grotius in Excerpt. p. 674. praei-
Capturam: cuius de vocabuli usu huc spectante
atina consuli possunt.

Ephippi *versus* cum sic hoc loco editus esset:
εἶτά γ' εἰσιόντα γ' ἐὰν λυπούμενος:
Casaubonus: »Ita lege:
πειτά γ' εἰσιὼν ἐὰν λυπούμενος
χῇ τις.« —

At γ' particulam posteriori loco iterum intrusan ignorent veteres membranae, eodem modo in his tur iste versus, ut libro VIII. pag. 363. c. neque al dicinâ egebat, nisi ut in εἰσιόντα elideretur ultima v

Secundus & tertius versus quum sic scripti legeren

τύχῃ τις ἡμῶν ἐκολάκευσεν, ἢ
κατεφίλησ' οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα:

nil aliud adnotavit doctus Animadversor, nisi: » »*tertio* lege κατεφίλεσε, non κατεφίλησε. « — At aoristi formam in hoc verbo numquam Graeci ser usus agnoverit. Dein κατεφίλησεν cum ν literâ in fine ut ἐφίλησεν, VIII. 363. c.) scribitur in membranis: si sequamur scripturam, fuerint duae priores syllabae verbi superiori versui adiiciendae, ut secundus desi ἢ κατε-, *tertius* vero a φίλησεν incipiat; quam rat ABRESCHIO in Dilucid. Thucyd. pag. 81. probatam intelligo. At mihi quidem (ut paulo etiam ante p sus sum) non probatur in comici poëtae iambis verbum ita discerptum duobus attribui versibus: tamen eam scripturam, nec prorsus antiquare volui, niam sub ea fortasse aliud quid latere possit: verbi sa ἦκα τε, & dein ἐφίλησεν. Quamquam haud satis an Homericae voculae ἦκα in Atheniensis comici ve fuerit locus: quae cum idem valeat ac πρᾴως, ἡσυ ἠρέμα, fortasse ne satis quidem convenire videbitur iectae osculi descriptioni. Caeterum paratam huic medicinam offerebat locus superior, ubi *secundus* ve vocem ἡδέως desinebat, *tertius* vero a verbo ἐ σεν incipiebat.

Vers. 4 *sqq.* Si verum est id, quod *quarto versu* tur, πολέμιον, neque aliud quidpiam sub hac voce intelligi debebit, ὥσπερ τις καταφιλεῖ πολέμιον, συμπιέσας τὸ στόμα. Caeterum conf. not. ad IX Ad reliqua, quae sequuntur, haec monuit CASAUBO »Postea sic lege,

» — ἀλλὰ τοῖς στρουθίοις
» χαυνοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
» ἐποίησε θ' ἱλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε πᾶν
» αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

» Graecis στρουθία φιλήματα vel στρουθιακὰ appel »*oscula libidinosa*. Nota passerum salacitas: etsi vocem »θία generalius accipit in hoc loco Eustathius. Τ

[illegible]antio est τὸ ἐᾶν, quâ nihil certius. « — Istud [illegible] obscure latebat in mendosâ scripturâ, quam h. l. [illegible] codex cum editis tenet, ἂν ἐπαφρομυθεύσατο. Particu[illegible] post αἰδῶς (vers. penult.) recte h. l. membranae [illegible] mendosum λευκὸν e superiori loco facile certâ [illegible] correctione corrigebatur. Eustathius, partem huius eclo[illegible] ad Odyss. α'. pag. 47. l. 32. cognitam illam ex [illegible] habuerat, quae cum hoc quidem loco prorsus [illegible], sed priorem illius partem (usque ad verba χαυ[illegible] ὅμοιος) in nono libro exhibebat.

[illegible] ex Campylione versus 4. & seq. cum in edd. sic [illegible] legerentur:

— ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν
ἀνακρεμάτευ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία:

[illegible] Dalecampius verterat:

— sed ut pendulum
[illegible], perinde ac virgo Milesia.

[illegible] vero Casaubonus: » Quid sit ἀνακρεμάτευ, inquit, Apollo quidem omniscius scivit. κρεμάτευ enim nihil [illegible] hunc locum. Interpres longe abiit, ut mentem auctoris [illegible]. Scribendum est:

» — ἑκάστου μικρὸν
ἂν ἀπέγευσ', ὥσπερ παρθ. Μιλ.

[illegible] virgini Milesiae de singulis parum degustasset. Τ po[illegible] loco Γ, ut saepe. Non poterat felicius emendari [illegible] locus. « — Sic ille, ad sententiam sane felicissime: [illegible] secutus est Grotius, in Excerpt. pag. 951. sic ta[illegible], ut ἂν particulam, ut par erat, in fine superioris [illegible] poneret; posteriorem vero ab ἀπέγευεν incipe[illegible]. At verbum ἀπογεύειν Graecus sermo non agnoscit. [illegible] Latine degustare dicimus, id Graece ἀπογεύεσθαι so[illegible]; ut apud Polyb. III. 57. 8. Lucian. Dial. Deor. V. 2. [illegible] alibi. Quare, ad verba quod spectat, haud paulo feli[illegible] Piersonus ad Moerin pag. 101. sic scribi iussit:

— ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν ἂν
ἀπεγεύσεθ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία.

[illegible] quam scripturam hactenus quidem aliquanto propius ac[illegible] ms. A. quod non ἀνεπέτευ', sed ἀναπέτευε (cum vo[illegible] α in secunda verbi syllaba) habet. Quod ait poëta, ὥσπερ παρθένος Μιλησία, Milesias virgines veluti modestiae [illegible] temperantiae exemplaria laudans, eodem pertinet id [illegible] lib. X. p. 429. a. ex Theophrasto retulerat auctor

noster. ἀπέβρυκον, non tam *atrodunt* verti debuit, u
Grotius; quam *deglutiunt, avide & gulose vorant:* d
verbo vide Piersonum loc. cit.

Ἀντιφάνης Ὕδρᾳ. Rectius videtur Ὑδρίᾳ, qu
lib. III. pag. 104. a. Ignorat hanc quoque eclogam
toma. Habet GROTIUS, Excerptor. pag. 631. Ut
ἦθος τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν dixit *ANTIPHANES*,
reos mores Horatius, Od. 2. lib. IV. vs. 22 sq.

Vers. 6. αἱ μὲν ἄλλαι. Vitiose αἱ μὲν ἄλλοι ms.
γὰρ ἄλλαι equidem malebam.

ANAXILAE ex *Neottide* (sive *Iuvenculâ*, ut Groti
terpretatur) *duo priores versus* cum sic editi legerent

— Ἐὰν δέ τις μέτρια λέγουσα
τοῖς δεομένοις τινῶν ὑπουργῇ πρὸς χάριν:

haec adnotavit CASAUBONUS: »Excerpta, τοῖς δ
»νοις. In acroteleutio voces transponendae, λέγου
»τρια.« — Ab istâ animadversione, ut videtur, oc
nem ceperat GROTIUS (in Excerpt. pag. 861.) duo
versus miro quodam ausu in hunc modum refinge

Ἐὰν δέ τις μετριολογοῦσα δυναμένους,
τοῖς δεομένοις μὲν οὖν ὑπουργῇ πρὸς χάριν.

Quos latine sic reddidit:

Si qua ex divitibus colligens mediocria,
pauperibus gratis copiam faceret sui.

Quo conamine non modo a scripturâ librorum sati
spicuâ, nec eâ admodum alteratâ, verum etiam a
mente mirum quantum aberrasse videtur vir praes
simus. In *primo versu* utique claudicabat metrum: u
γουσα cum editis tenet ms. *A.* λέγουσι vero l
ma habet. Nos probavimus expeditissimam IACOBSII
dationem in *Notis msstis* propositam: »Minimâ (i
mutatione lege:

— »ἐὰν δέ τις μέτρια λέγουσ' ἀεὶ:
»*Si qua modestis semper verbis usa gratificetur iis qui*
»*desiderant.*« In eamdemque sententiam in version
nâ duos priores versus, utcumque nobis licuit, m
mus, servatâ dein reliquâ *Grotii* commodissimâ ve
Caeterum potuerat primus versus etiam in hunc m
constitui:

Ἐὰν δέ τις μέτρια λέγουσα . . . . .

Quod pro δεομένοις Casaubonus in Excerptis δυν
scriptum reperit; in eo (ut in multis aliis) Hoesch

nestat optimus noster Parisiensis codex Ἐφιπ qui ὅταν recte tenet.

AD CAP. XXX.

ἡμέτερος φιλοσοφομειρακίσκος. In Epit. haec non : sed ὑμέτερος dedit ms. A. quod temere ab aliis ρος mutatum. De sequente vocabulo φιλοσοφο- nuit CASAUBONUS in *Addendis* : » Lege ὁ δ' ἡμέτε- ος φιλομειρακίσκος. « — Nempe sic etiam *Dalecam-* versione posuerat, *Noster hic sapiens adolescentu-* *mator*. At, non agi hic directe de philosopho ado- torum amatore, sed de *adolescentulo amasio*, satis), proxime subjectis poëtarum versibus & ex Ae- stimonio. Quare φιλοσοφομειρακίσκος cum *Henr.* no (Thes. Tom. III. pag. 900. a.) intelligi debuit *ulus philosophiae deditus*, aut *adolescentulus philo-* *sophator*. Cynulcum compellans Myrtilus loquitur ῖς ξυρωμένοις τὰ γένεια ἐρωμένοις, quos a Cynicis ri supra dixerat, pag. 564. f. & 565. f.

ς ἢ Ἀντιφάνης ἐν Ὕπνῳ. Fabula Ὕπνος simpli- *midi* auctori tribuitur, X. 449. d. simpliciter vo- *phani*, XV. 671. d. Quare quod hoc loco inter poëtarum nomina fluctuat Athenaeus, id non tam nam, quasi significet incertum se esse *Alexis-ne*, *phanes* fabulam Ὕπνον docuerit : sed hoc dubitasse , versiculi isti, quos adponit, (quos nimirum ex integra fabula excerpsisset, sed alicubi sic ex- legisset : aut, si ipse excerpserat, auctoris nomen neglexisset,) sint-ne ex *Alexidis* Ὕπνῳ, an ex *nis* cognomine fabulâ ducti. Fieri etiam potest, ut sque poëtae fabulâ iidem versus fuerint positi.

ιππι ex fabulâ *Sappho* duo priores versiculi quum legerentur :

— Ὅταν γὰρ νέος
ν ἀλλότριον εἰσελθὼν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ :

notavit CASAUBONUS : » *Ephippi* exemplum ἐν Σαπ- a legimus :

» — Ὅταν γὰρ εἰσελθὼν νέος
ν ἀλλότριος σὸν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ.

t Excerpta, ubi est ἀλλότριος, non ἀλλότριον. « — molimine nec erat opus : nec optimus noster co-

dex *Epit.* ἀλλότριος habet, sed ἀλλότριον tenet cum editis c & msto *A.* GROTIUS in Excerpt. pag. 679. duos versiculos sic concinnavit:

— Ὅταν γὰρ ἂν νέος
ἀλλότριον ἐλθὼν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ.

Et vocem ἂν (quam omisit quidem Epitomator) *ante νέος positam* dedere nobis etiam veteres membr. *A.* Vulgatum vero εἰσελθὼν tenent ambo mssti: nec id necesse erat in simplex ἐλθὼν mutare: satis fuit ἐσελθὼν primâ syllabâ brevi scribere. Et cum ait poëta, μάθῃ ἐσελθὼν ἐσθίειν ὄψον ἀλλότριον, facile intelligitur ἐσελθὼν εἰς δῶμά τινος vel εἰς δῶμα ἀλλότριον. Confer quae de verbo εἰσελθεῖν notamus ad pag. 579. c.

Quartum versum, qualem & editi & mssti dabant, talem tenuit cum Casaubono *Grotius*:

διδόναι νόμιζ' αὐτόν σοι τῆς νυκτὸς λόγον:

non animadvertentes, contra metri legem sic *spondeum pedem* occupare quartam senarii iambici regionem. At ne sententia quidem commoda ex istâ scripturâ σοι nascebatur. Nam quod ait poëta, auditorem vel spectatorem adloquens, νόμιζε αὐτὸν διδόναι λόγον τῆς νυκτός, id est, *hunc tu puta rationem redditurum noctu*; ex eo intelligitur, priores etiam versus in hanc sententiam esse accipiendos: *Si tu videris adolescentem quempiam* &c. Atqui non *huic, qui viderit*, sed (quod per se intelligebatur) *ei apud quem sine symbolâ coenavit*, rationem habiturus ille adolescens est. Quare pronomini σοι non erat hîc locus. Nihil autem librariis nostris solennius est, quam vocalium οι & υ promiscua permutatio. Itaque σὺ (nempe νόμιζε σὺ) corrigere non dubitavi. Nullo metricae artis sensu tactum fuisse TAYLORUM oportet, qui non solum in quarto isto versu nihil sinistri suspicatus, verum etiam initium eclogae sic scribens, (in Notis ad Aeschinis Orat. contra Timarch. pag. 11.)

— Ὅταν νέος
εἰς ἀλλότριον εἰσελθὼν ὄψον ἐσθίῃ:

secundum illum *senarium* nunc a se persanatum sibi gratulatus est.

Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. Vide *AESCHINIS Oration. contra Timarchum*, p. 97 sq. ed. Reisk.

AD CAP. XXXI.

d *Φιλέταιρος ἐν Κυνηγίδι &c.* Eosdem versiculos supra (p. 559. a.) non e *Venatrice*, sed e *Corinthiastâ* PHILETAERI citatos vidimus; ibi consule notata. Ibi alius e deipnosophistis, *Leonidas*, loquens inducebatur: hic *Myrtilus*. Fieri potest (quod ibi monuimus) ut duabus in fabulis idem poëta eosdem versus posuerit, eâque caussâ eosdem hic repetierit Athenaeus.

ἑορτὴν τὴν Ἑταιρίδεια: intellige *καλουμένην*. Scribitur autem sic, Ἑταιρίδεια, in ms. *A*. & in editis, cum hoc loco, tum rursus bis deinceps paulo post lit. *e*. In ms. *Ep*. nonnisi bis omnino in hac narratione ponitur istud nomen, utrobique vero Ἑταιρείδια scribitur: quae scriptura hactenus quidem probabilior, quod non *ἀπὸ ταῖς ἑταιρίσι* aut *ἑταιριδίοις*, sed ab Ἑταιρείῳ *Iove* nomen invenerat illius festi solennitas. In eodem tamen ms. *Ep*. ubi iterum positum id nomen, ibi inter lineas alia indicatur scriptura huiusmodi, Ἑταιρίδια. Quod vero in HEGESANDRI verbis *τὴν τῶν ἑταιρίδων ἑορτὴν* in ed. Ven. & Bas. consentiente msto *A*. scribebatur, id quidem manifeste mendosum erat: ubi nos Ἑταιριδείων correximus, quod etiam in ed. Cas. 3. sic scriptum reperimus.

e *τοὺς φρουροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ ποτε θύσαντας, ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης*. Ad editum olim *θύσαντες* nihil e ms. *A*. adnotatum. Quod vero in Casaubonianis editionibus *τῆς* (pro *τοὺς*) *ἐν αὐτῇ* legitur, operarum illud erratum est, ex edit. Bas. temere in ed. Cas. 1. translatum, & religiose etiam in ed. 2. & 3. servatum, licet diserte in *Animadversion.* monuisset CASAUBONUS: »Volui editum, *τοὺς φρουροὺς* »*τοὺς ἐν αὐτῇ ποτε θύσαντας*.« Mirum autem videri possit, cur *infinitâ* & *obliquâ oratione*, quam dicimus, concepta sit ista narratio; cum tamen interiecta verba *ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης* videantur *rectam* orationem desiderasse. At nimirum intelligi debet, Athenaeum istam narrationem non in ipsis CLEANTHIS *Mythicis* legisse, sed totam ex PAMPHILI *Lexico*, in quo haec ex Cleanthis libro citata legebantur, petiisse. Itaque initio huius *ῥήσεως*, ubi post ista verba, *ὥς φησι Πάμφιλος*, sic pergitur: *Κατεχομένης γὰρ &c.* ibi per familiarem Nostro ellipsin intelligendum, *φησὶ γὰρ* (scil. ὁ Πάμφιλος) *κατεχομένης τῆς πόλεως* &c. Quos autem *custodes* ait Cleanthes, facile intelligitur *ar-*

cis custodes dici: aut *Abydenos*, qui deinde nominantur, fuisse exsules, qui, patriam a tyrannis liberaturi, urbem obsedissent. In *Epitomâ*, omisso & *Pamphili* & *Cleanthis* nomine, omnia ista in oratione rectâ enunciata exhibentur.

Ἄλεξις δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ Ὥρων Σαμιακῶν. Ad f editam olim scripturam Ὄρων nihil h. l. e membranis adnotatum. Vide vero Animadv. ad XII. 540. d. & ad IV. 175. e.

Τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην, ἣν οἱ μὲν ἐν Καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἕλει, Ἀττικαὶ (φησὶν) ἑταῖραι ἱδρύσαντο. Cum imperite οἱ δὲ ἐν Ἐλειατικαῖς ederetur, satis commode DALECAMPIUS in versione posuerat, *quam in Arundinibus quidam vocant, alii in Palustribus*. Eamdem in sententiam haec adnotavit CASAUBONUS: » Malim ἑλεω-» τικοῖς: id est, ἑλείοις τόποις. *Venus* ista in *ea parte Sami* » erat dedicata, ubi Pericles castra metabatur: ad litus » nempe maris, ubi erant *paludes*, & in iis *arundines*. Ideo » Venerem hanc alii vocabant ἐν Καλάμοις, quasi dicas, » *inter arundines consecratam*: [quidni, *in Arundinibus?*] alii, » ἐν ἕλει vel ἑλειωτικοῖς, propter naturam loci. « — Mireris non vidisse doctos interpreres, sub longâ mendosi vocabuli caudâ latere adiectivum Ἀττικαὶ, ad ἑταῖραι referendum; de quo perspecte VALCKENARIUS in Epist. ad Roeverum pag. 38 sq. monuit: cuius felicissimam emendationem veteres nostrae membranae confirmant; id ipsum, quod voluerat vir eximius, perspicue exhibentes. In ed. Cas. 1. temere ἵν' οἱ μὲν ἐν Καλ. scriptum erat, errore ex ed. Bas. derivato. In accentu vocis ἑταίρα & ἑταῖραι fluctuare video libros nostros, aliâs *acutum*, aliâs *circumflexum* notantes. Hoc quidem loco circumflexum tenent mssti cum editis.

ἱερὰ ἱδρύσθαι ἑταίρᾳ Ἀφροδίτῃ. Ad olim vulgatum a ἱερὰ ἱδρύσασθαι, monuit CASAUBONUS: » Lege Breviatoris » fide, ἱερὸν ἱδρύσθαι. « — Commode ἱερὸν habet etiam noster cod. *Epit.* Nec tamen a veterum membranarum scripturâ ἱερὰ discedere ausus sum: a qua suo arbitratu fortasse discesserit Breviator. ἱδρύσθαι vero recte dederunt etiam eaedem membr. *A.* cum *Epitoma*, in qua quidem ἵδρυται scribitur, utpote in rectâ oratione.

De *Gyge*, *Lydiae rege*, narratiunculam habet *CLEARCHUS*, quam ignorat Herodotus & alii qui supersunt scriptores. In eâ quod (consentientibus quidem msstis) vul-

a go legitur περὶ ζῶσαν τὴν ἐρωμένην περιβόντος γέγονεν: aut aliud nescio quod vocabulum pro illo περιβόντος hîc poni debuerat, aut tali quodam modo scriptum oportebat, ἐπὶ τῇ περὶ ζῶσαν τὴν ἐρωμένην σπουδῇ περιβόντος γέγονεν. Suspicatus eram, περισπούδαστος fortasse, ubi hodie περιβόντος legitur, scriptum reliquisse Clearchum: quod vocabulum tametsi *passivâ notione* aliâs accipitur, tamen etiam *notione activâ* usurpare illi licuerat: quod in aliis similibus adiectivis verbalibus ab Atticis certe scriptoribus haud raro factum novimus: verbi caussa, in ἄγευστος, apud Nostrum cum alibi, si recte memini, tum XIV. 644. a. in ἄμεμπτος, (de quo vide Moerin p. 88. & ibi Pierson.) in ἀθέατος, de quo Thom. Mag. p. 14. & ibi Interppr. Caeterum eâdem notione activâ *studiosum alicuius* περίσπουδον dixit Simplicius in Epict. sub finem Commentarii in cap. XVIII. pag. 189. nostrae editionis: quod quidem vocabulum ibi ex veterum librorum auctoritate, pro eo quod temere editum erat περὶ σπουδὴν, auctori a nobis restitutum est. Mox vero ἐγχειρίσας, pro mendoso quod editum erat ἐγχειρήσας, recte dedit codex ms. uterque. Deinde ubi legitur ἔχωσε μὲν Λυδίας τὸ νῦν ἔτι καλούμενον, quid sibi velint duae voces μὲν Λυδίας, quas prudens omisit Breviator, haud adparet; nisi forte (quod nobis probabile videtur) sub illis latet amasiae nomen, verbi caussa, Μεναλίας, Μεναυλίας aut aliquod tale: ut monumentum non τῆς Ἑταίρας μνῆμα *nominatum fuisse* dixerit Clearchus; sed *Menalias* (sive quodcumque nomen fuit) *monumentum, amicae Gygis.*

b πᾶσι τοῖς τὴν Λυδίαν οἰκοῦσιν ἄποπτον εἶναι. Sic recte mstus uterque: non ἔποπτον, quod vocabulum vix usquam eâ notione, quae hic locum habet, usurpatum reperias.

Δημοσθένης δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήσιος. A *Demosthene* scriptam fuisse illam orationem, multi aut negarunt aut dubitarunt. Vide Dionys. Halicar. Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, cap. 57. pag. 1126 sq. ed. Reisk. & Phrynich. pag. 112. Quare saepe eam citans Harpocration, plerumque adiicit dubitationis significationem, εἰ γνήσιος ὁ λόγος: & Athenaeus eamdem orationem rursus citans pag. 586. e. ne nominat quidem *Demosthenem*, satis habens dicere ὁ τὸν κατὰ Νεαίρας λόγον γράψας. Quod si *scripsit* eam orationem *Demosthenes*, certe *non ipse* eam di-

xit: quod proximis verbis significat Athenaeus, ὃν Ἀπολ- b λόδωρος εἴρηκε. Quae verba *Dalecampius* (praeter rationem ὡς Ἀπολλ. εἴρ. legens) interpretatus erat, *ut Apollodorus censuit.* — » Non bene ita acceptum fuit, ac si Apollodo- » rus Grammaticus censuram orationum Demosthenicarum » egisset: est enim *Apollodorus* Pasionis filius, qui *multas » dixit caussas orationibus, quas Demosthenes scripserat, habi- » tis:* idem subscripserat accusationi Neaerae. « Verba sunt Heynii in Apollodori Fragmentis, p. 1178 sq. — Iniquior hoc loco in Athenaeum Casaubonus adnotaverat: » Et- » si multa *Apollodori* mentio in ea Demosthenis oratione, » non tamen Apollodoro, sed Theomnesto scripta est. Qua- » re fallitur hic Athenaeus. « — Nempe coepta quidem actio a Theomnesto est, sed longe maxima pars dicta & perorata ab *Apollodoro*. Vide Argument. p. 1344. ed. Reisk. & Notas Reiskii, in Apparatu ad Demosth. T. III. p. 1684.

τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. » In » editionibus summi oratoris legimus hodie [consentienti- bus msstis] » τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας » τοῦ σώματος. Athenaeus, ut omnia eius exemplaria testi- » ficantur, legit, τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. « Casaubonus. — Vide Reiskii Demosthenem, pag. 1386. Eamdem cum libris Demosthenicis lectionem etiam Stobaeus repraesentavit, Serm. LXV. Scripturam παλλακείας, quam apud Nostrum cum editis agnoscit uterque noster codex mstus, ex Epitomâ Athenaei exhibet Eustathius ad Od. ξ. pag. 542. l. 10. Eamdem scripturam & alios item multos & Harpocrationem dare, ait Reiskius, in Indice Graec. Demosth. voc. Παλλακή. Quinam sint illi *alii*, praeter Athenaeum, vellem aperuisset vir doctus: nobis quidem nullus innotuit; nec apud Harpocrationem quidquam, quod huc faceret, reperire nobis licuit.

AD CAP. XXXII.

Καταλέξω δέ σοι, Κύνουλκε, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν, ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλον, περὶ ἑταιρῶν. Sicut Ἰωνικὸν (pro satis in vulgus decantato *Ionum* ingenio) τρυφερὸν interpretantur Hesychius & alii, id est, *molle, delicatum, luxuriosum, lascivum, voluptarium:* sic consentaneum erat ut Ἰωνικὴ ῥῆσις intelligeretur *sermo*, qui aut *ingenium tale proderet*, aut certe qui *de rebus id genus ageret, & tales mores de-*

b *pingere*: cujus generis sermo hîc intelligitur, ubi *περὶ ἑταιρῶν* dicturus est Myrtilus. Porro, quum in vulgaris Athenaei libris post verba Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν nulla distinctio poneretur, IUNIUS in Adagiis Erasmianis p. 232. sequentia cum his iungens, &, pró vulgato *κατὰ τὸν Αἰσχύλου*, *κατὰ τὴν Αἰσχύλου* legens, (nisi is typothetae error est) praescripta Graeca verba latine sic reddidit: *Commemorabo tibi Cynulce & proferam Ionicum dictum, ut Aeschyli more loquar.* Similiter Dalecampius vertit, paulo etiam disertius vim verbi *ἐκτείνας* exprimens: *Tibi, o Cynulce, prolixum & Ionicum, ut ait Aeschylus, sermonem ordiar.* Uterque vir doctus, verbum *ἐκτείνας* nihil ad Aeschylum pertinere ratus, statuit poëtam hunc Ἰωνικὴν ῥῆσιν alicubi dixisse, pro *molli quodam & lascivo dicto vel sermone.* STANLEIUS in Aeschyli fragmentis, (pag. 650. ed. Pauw.) tria verba Ἰωνικὴν ῥῆσιν ἐκτείνας pro Aeschyleis accepit: recto quidem verbum etiam *ἐκτείνας* Aeschylo tribuens, sed vim illius minus commode exprimens, cum sic vertit, *Ionicum sermonem proferens.* Iam facile quidem credi potest, verba haec, Ἰωνικὴ ῥῆσις, praedictâ notione in aliquo *Aeschyli* dramate posita fuisse: sed ea mihi visa erat verborum Athenaei hoc loco structura, ut suspicarer, nihil fortasse aliud in his de Aeschylo mutuatum esse Deipnosophistam, nisi unum verbum *ἐκτείνας*: quo ipso verbo alicubi significanter usus esse videtur hic poëta eâ notione, qua illud nunc Deipnosophista noster usurpat, cum ait: *Commemorabo tibi Ionicum aliquem sermonem, & eum quidem in longum admodum extendens,* (*ἐκτείνας*) *ut ait Aeschylus.* Nempe per reliquum fere totum hunc decimum tertium librum dehinc continuatur Myrtili, qui ista dicit, disputatio de *Hetaeris* & aliis rebus adfinis argumenti. Quod ad vulgatam scripturam *κατὰ τὸν Αἰσχύλου* spectat: licet ea per omnes editiones propagata sit, nec ullus ab ea dissensus e vetustis membranis adnotatus, (in *Epit.* ista omnia desunt) tamen facile tibi persuadeas, *κατὰ τὸν Αἰσχύλον* scriptum oportuisse. Sin genitivus Αἰσχύλου ab Athenaei manu est, *interciderit* oportet *nomen personae*, quae apud Aeschylum eo verbo usa erat, quod ab illo mutuatur Deipnosophista.

c *ἐπειδή μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνείδισας.* Dalecampius, *quandoquidem Corinthiacam sapientiam mihi exprobrasti.* Immo vero: *Quod Corinthi literas docuerim, mihi vitio ver-*

» *tisti.* Dictum iam capite tertio. Quam absurde haec viri » eruditi! « CASAUBONUS. — Vide pag. 567. c. & ibi notata.

καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. » Significat, *non so*» *lum concipiendis votis frequentes adfuisse* de more prostituti » pudoris mulieres: verum etiam *postea sacris interfuisse*, » quae voti sui rei Corinthii Deae reddebant. Sic accipe » etiam mox, [lit. *d.*] τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν, » καὶ ὕστερον παρούσας: neque putemus, παρεῖναι τοῖς ἱε» ροῖς idem esse ac ἐν τῷ ἱερῷ περιμένειν. « CASAUBONUS. — Nempe imperite Dalecampius: *post aliorum discessum in templis permanerent:* cuius rationem secutus est Gallicus Interpres. Confer quae infra ad lit. *f.* notamus.

Καὶ ὅτε δὴ &c. Particulam δὴ commode nobis obtulit uterque cod. mstus. Eorumdem codicum auctoritate dein εὔξαντο rescripsi, quod praeter necessitatem in ηὔξαντο mutatum erat. Paulo post quidem (lit. *e.*) scripturam εὔξατο ediri etiam libri cum membranis tenuere.

SIMONIDIS Epigramma exhibet etiam *Plutarchus*, in libro DE Malignitate Herodoti, Opp. T. II. pag. 871. & *Pindari vetus Interpres Graecus* ad Olympionic. Od. XIII. Tum Henr. Stephanus in Append. Anthol. pag. 512. & Brunck in Analect. T. I. p. 132. In Epitomâ Athenaei haud comparet.

Versu 1. Doricam formam Ἑλλάνων restitui, quam non modo alii hoc loco, sed & ipsi libri Athenaei postremo versu tenuerant. πολιητᾶν recte edd. ut apud Plut. Nec aliud debuerat noster cod. *A.* in quo vitiose πολιν ταν. Apud Pindari Scholiasten πολιτᾶν editur, (in principe quidem editione Romanâ, qua utor) reclamante metro.

Vers. 3. ἐμήσατο tenet cod. ms. cum edd. ἐμήδετο est apud Plutarchum; ἐβούλετο apud Schol. Pind. ex interpretamento. *Vers.* 4. Πέρσαις apud Nostrum tenet Ms. cum edd. Usui vero veterum convenientius est Μήδοις, quod habet Plut. & Schol. Pind.

Καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ — — ἀπάξειν αὐτῇ τὰς ἑταίρας. ἐπάξειν forsitan malles, id est, *adducturos;* quemadmodum pag. 574. a. ἐπήγαγε scribitur. Nec tamen admodum in usu est verbum ἐπάγειν hâc notione, *adducere aliquem alteri* vel *ad alterum.* Et ἀπάξειν hîc tenet codex ms. uterque: moxque rursus καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ms. *A.* cum edd. ubi silet *Epitoma.* Nec sane incom-

e modo hic positum verbum ἀπάγειν; *adducere* veluti qui *debitum reddat aut tributum pendat.* Sic enim dicunt Graeci, φόρον ἀπάγειν, δασμὸν ἀπάγειν, Aristoph. Acharn. 643. Vesp. 707. Xenoph. Cyrop. II. 4, 12. III. 1, 10. Iam quod eodem hoc loco in *Epit.* scribitur ἀπάξειν αὐτῇ καὶ ταῖς ἑταίραις, id quidem manifeste vitiosum: nec vero multo praestat quod est in ms. *A.* καὶ τὰς ἑταίρας. Percommode vero ἀπάξειν αὐτῇ τακτὰς ἑταίρας: (quisquis tandem fuerit cuius ingenio emendatio illa debetur:) id est, *certum, definitum numerum meretricum.* Sic τακτὸν μέτρον, τακτὰ ἡμέρα, apud Polybium & alios. Quod in SCHNEIDERI *Fragmentis Pindari* (ubi totus hic Athenaei locus p. 11 sq. adpositus est) sic scribitur, ἀπάξειν αὐτῇ ταύτας ἑταίρας, id vel operarum sphalmati deberi videtur, vel invito docto viro excidisse.

AD CAP. XXXIII.

καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας εὔξατο. Possit adquiescendum videri in hac scriptura. Quod si vero recte paulo ante editum est τακτὰς ἑταίρας ea qua diximus notione, exspectasses utique ut *definitus* aliquis *numerus* hic nominaretur. Quare quum in subiectis *Pindari* verbis significari videatur *numerus quinquagenarius*, qui in Graecâ scripturâ per notam ν'. exprimi solet; perquam fit probabile, post verbum ἀπάξειν in ν literam desinens adiectam fuisse olim illam notam ν'. & per librariorum negligentiam intercidisse.

f Πίνδαρος - - ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον &c. » *Oda* » PINDARI, cuius initium Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον, » decima tertia est libri primi. « CASAUBONUS.

σκολιὸν τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν. Parum commode Dalecampius, *scolium carmen, quod cecinerunt dum victimam immolaret.* Θυσία non modo *immolatio victimae* intelligitur, sed *universa sacrificii caerimonia & festivitas*; ac persaepe sigillatim eo vocabulo significatur *convivium quod instituitur peracto sacrificio.* Sic hoc loco accipi debet: est enim σκολιὸν (sive σκόλιον, ut Eustathius voluit) *convivale carmen*; quo de genere sub finem libri XV. ex professo agit auctor noster. Eodem fere modo intelligam etiam id quod paulo ante dicebatur (lit. c.) ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι.

Ὦ Κύπρου δέσποινα, &c. Non est hoc *exordium* Scolii: nam modo ipse dicebat Deipnosophista, *initium Scolii ce-*

viſſe poëtam *a compellatione meretricum.* Verba autem iſta hic prae reliquis citat auctor noſter, quoniam illis declaratur id quod modo dixerat, *voviſſe Xenophontem Deae certum numerum meretricum.* In edendâ autem & hac parte Scolii, & praeſertim in eiusdem carminis primoribus verſibus, qui continuo deinde adponuntur, etiam atque etiam doleo non licuiſſe nobis doctiſſimi Viri & in hoc genere, ſi quis alius, ſolertiſſimi *Godofr.* Hermanni inventis uti: cuius operâ emendatius editum eſſe hoc Scolion Tomo IV. pag. 21 ſq. novae editionis Pindari Heyniani, ex *Iacobſii* Commentario de Hetaeris Atticis (in Attico Muſ. T. II. Faſc. 3. pag. 165.) didici: ipſum *Hermanni* librum oculis uſurpare nondum mihi contigit. Nunc nonniſi eis praeſidiis uti nobis licuit, quae tenuia admodum hoc loco & membranae noſtrae *A.* (nam in *Epitoma* totus locus omiſſus) & Caſauboni Animadverſiones, & Schneideri Fragmenta Pindari, a iuvene tunc Viro doctiſſimo edita, nobis obtulerunt: nam quae in eumdem hunc locum *Sam.* Petitus Miſcellaneor. lib. VII. cap. 8. commentatus eſt, eorum (ſicut fere aliorum eiusdem Viri conaminum, quibus difficiliora & corruptiſſima quaeque Athenaei loca a ſe emendata dare voluit) vix ulla ratio habenda videbatur.

Verſiculos, continuo tenore in editis ſcriptos, nos ita diſtinximus, ut Schneiderus praeivit: in *verbis* nihil de eo quod editum erat mutavi, niſi quod (*verſ.* 4.) ἐπή- a
γαγ' εὐχωλαῖς praeeuntibus membr. per apoſtrophum ſcripſi, ubi ἐπήγαγε εὐχ. editum erat. Recte vero *verſ.* 3. κορᾶν edd. ubi κόραν mstus codex. Ad eamdem priorem eclogam haec ſpectabat Casauboni *Animadverſio*: » Verba haec Scolii, quod cecinit idem poëta, ſic ſcribe: »Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος φορβάδων κορᾶν »ἐς ἀγέλαν, ἑκατόγγυον, Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγα»γεν εὐχωλαῖς ἰανθείς. Et iunge ἄλσος ἑκατόγγυον: *ne»mus centum iugerum*, id eſt, *amplum.*« — Ubi quod ἐς ἀγέλαν ſcribendum ait, id imprudenti puto excidit, aut ab operis peccatum eſt: certe, cur ibi ἐς voculam inſertam voluerit, non exputo. Praeterea durum admodum fuerit, adiectivum ἑκατόγγυον ad ἄλσος referre. Nihil quidem ſimplicius planiusque, quam iungi ἀγέλαν ἑκατόγγυιον, (ut quidem ſcribunt membr. cum editis) intelligique *gregem centum pedum*: nam γυῖα quidem utique *manus* etiam ſubinde intelliguntur, ſed proprie *pedes*, ut monuit Etymolo-

ro δ' οὕτως τοῦ μέλους. Cum τέλους vulgo
tur, tenendam CASAUBONI emendationem putavi,
is: »Scribe, ἦρξ. δ' οὕτως τοῦ μέλους:« quem
chneiderus ſecutus eſt. Et praeiverat DALECAM-
Carmen vero illud ſic aggreſſus eſt poëta. Niſi vim
m nobis plane ignotam hic habet vox τέλος, vide-
temere invecta ab homine, qui, *prioribus verſibus*
oſitis *initium carminis* contineri ratus, nunc ſubiici
concluſionem ſibi perſuaſerat.

ξεναι νεάνιδες &c. Ad hanc carminis partem haec
CASAUBONI *Animadverſio*: »In ſequentibus non pau-
liorum librorum auxilium deſiderant: multa enim
κα: ut iſta, ὦ παῖδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακο-
[at μαλθακώρας (ſic) ſcribitur in ed. Ven. Baſ. &
conſentiente Msto.] »ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. Scri-
m, ἐρατεινᾶς ὥρας μαλθακώτεραι: vel μαλθακώτε-
ὸ καρπὸν δρεπ. Omnia ſuavia *lectorum mollitiei* com-
: non ſolum poëtae, verum alii quoque ſcriptores.
tratus: Ἡ γῆ δὲ ὑπεστόρνυ πόας μαλακωτέρας ἢ αἱ
Idem, in Epiſtolis: ῥόδα ἅψασθαι μαλακὰ καὶ πά-
ρωμένης ἁπαλώτερα.« — Tum ad illa, quae ſic in
ripta erant, σὺν δὲ ἀνάγκαι πάγκαλον, monuit
»Scribe, σὺν δὲ ἀνάγκᾳ πάγκαλον.« — In tota
te nihil a vetuſtis editionibus diſcedunt membra-
x ſuperiori Caſauboni Animadverſione, μαλθακω-
ceptum in ed. Caſ. 2. & 3.] Et nos nihil mutavi-
iſi Πειθοῦς cum SCHNEIDERO, pro vulgato πει-
Coniecturas quasdam qualescumque noſtras con-
ſubiecimus: illud unum faciendum putavimus, ut
ſcriberemus, quod ipſe uſus membranarum no-
deſiderabat: in quibus conſtanter *ad latus* ponitur

» εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι σύν τε » ἀνάγκᾳ καὶ καλόν: quibus quidem verbis poëta vi» tae genus excusare videtur velle, cui puellae servitio » Veneris adstrictae obsequebantur.« Ad superiora verba, monuit IDEM: » Non obscurum quidem est, verba λιβά» νου ξανθὰ δάκρυα referri ad sacrificium, cum *thus* in ara » adoletur: sed verbum, quo adolitio significetur, nullum » apparet. Si ματέρας in ματέρος mutaveris, tum vero se» quenti versu etiam οὐρανίας & ἀπτόμεναι νοάματι resti» tuendum videtur. ἀπαγορίας forte ex ἀπ᾽ ἀπορίας cor» ruptum.«

Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λεξοῦντι &c. » Addit: Ἀρξά» μενος δ᾽ οὕτως, ἑξῆς φησιν· Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξαν» τι ὁμοῦ δεσπόται, τοιόνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑράμενον » σκολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί. Primum λέξοντι » scribendum, pro λέξαντι. Deinde quaerendum, quid il» la sibi velint, ὁμοῦ δεσπόται. Cave enim putes, gene» rosi spiritus virum appellasse *Corinthios*, *suos* δεσπότας. » Ignorabat adhuc melior illa aetas istiusmodi blanditias. » An scripserat ille Ἰσθμοῦ δεσπόται? Nam revera Corin» thii erant *Isthmi domini*: quorum oppidum vocat idem » vates in carmine cuius quasi appendix fuit hoc scolium, » ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος ἀγλαόκουρον.« CASAUBONUS. — Nec λέξαντι, nec λέξοντι dedere nostrae membranae: sed λεξοῦντι, recte, Doricâ formâ; qua circumflectitur terminatio primi futuri. Caeterum *Corinthios* utique Pindarus *dominos* non *suos* vocat; sed (quod PETITUS monuit, loco cit. pag. 173.) *meretricum*: » quia hae servae » erant, & a Corinthiorum plerisque aere emtae Veneri» que dicatae.«

Ἐδιδάξαμεν &c. » Non est plena sententia in istis ex eo» dem scolio, Ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ: &, ut » videtur, καθαρᾷ melius.« CASAUBONUS. — Facile patiar καθαρᾷ scribi; quod *Schneidero* etiam placuerat. Cum tamen non videam quid admodum lucremur, nisi aliis simul coniecturis eidem emendationi succurras; κιθάρᾳ loco movere non sum ausus, quod cum editis adcurate tenent veteres membranae. Nec vero multum tribuo *Dalecampio*, vulgatum sic vertenti: *Aurum quam pretiosum sit, citharâ nos ostendimus, Lydio quasi lapide.* Nec a PETITO ad liquidum perducta res est, haec adnotante: » Confidit Pin» darus, fore ut sibi ignoscant Corinthii, quia ἐδιδάξαμεν

ντάτῳ τῆς Κολώνης ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστιν. Vide Pau-
i in Laconicis, lib. III. cap. 13. p. 239. *Ibid.* ὑπὲρ τὸ
αλκιοίκου. Nil mutant membr. *A.* In *Epit.* vero desunt
mis verba. De *Minervae Chalcioecae* templo & aenea
statua vide eumdem Pausan. ibid. cap. 17. pag. 250.
ὑπὲρ τὸ DALECAMPIUS vocabulum ἄγαλμα intellige-
supra Minervae Chalcioeci statuam: Gallicus Interpres,
vel ναὸν, *super templo* vel *aede Minervae.* Nobis con-
i visum erat, in medio rem relinquere. Opportune
καὶ particulam, quae deerat editis, ad verba τὸ
, εἶα. adiiciendam nobis exhibuit ms. *A.*
priore ex adlatis versiculis, Ἀλκιβιάδην τὸν ἁβρὸν
iode scriptum dedere ambo mssti: quod temere in
nescio quis primus mutavit; scilicet hoc secutus,
eumdem Athenaeus proximis verbis *pulcrum Alci-*
i suo more nominasset.
δοντίδες γοῦν &c. Vide lib. XII. pag. 534 extr.
. Quod dein ait, καὶ ταύτης ἐκοινώνησεν αὐτῷ, alie-
co ibi posita videri poterat καὶ particula; quam ta-
cum editis uterque codex mstus ibidem tuetur. Re-
coniunctivam particulam puto ad id quod modo di-
de *Axiocho*, ὃς ἦν αὐτοῦ τῆς ὥρας ἐραστής: nempe
ion modo suam formam prostravit perditae lasciviae
scens, sed & meretricem cum eodem communicavit.
μασάνδραν, τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα &c.
XII. 535. c. & quem ibi laudavimus HEMSTERHU-
ad Aristophanis Scholiast. in Plut. vs. 179. pag. 59.
namus hoc loco quae PALMERIUS huc facientia no-
in Exercitat. pag. 522. »Nomen eius foeminae va-
apud Auctores. Ipse Athenaeus (qui pag. 535. Ti-

» ferendam eam lectionem. [Riſus cauſſâ a Comico quodam *Damaſandram* nominatam fuiſſe probabile fecit *Hemſterhuſius.*] » Sed idem Plutarchus cum Athenaeo etiam pu» gnat. Nam eam *Timandram* matrem *prioris Laidis* facit, » quae Hyccaris urbe Siciliae Athenas advecta fuit. At » Athenaeus *Δαμασάνδραν τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέ» ρα* dicit expreſſe: quis verius, difficile eſt decernere; » ratio temporis certe videtur magis cum Plutarcho con» cordare. «

εἴδομεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸ ἐν Μελίσσῃ τοῦ Ἀλκιβιάδου μνῆ- f
μα, ἐκ Συνάδων εἰς Μητρόπολιν ἀφικνούμενοι. Quamquam haec loquentem Myrtilum inducit Athenaeus, facile tamen adparet, ipſum *de ſe* hoc intelligi voluiſſe. *Synada*, ut hic ſcribitur, ſive *Synnada*, ut conſtanter apud alios, & *Metropolis*; Phrygiae oppida, multis ſcriptoribus commemorata. De quibus, praeter Stephanum Byzantinum, vide quae collegere Cellarius Geogr. Antiq. lib. III. cap. 4. p. 148 ſq. & 159 ſq. Harduin. ad Plin. V. XXIX. 29. & Weſſeling. ad Itinerar. pag. 677. Loquitur autem Athenaeus de illo ſuo per Phrygiae oppida itinere, veluti de re ſatis nota lectoribus libri ſui; ut videatur ſignificare, ſe officii publici cauſſâ illud iter ſuſcepiſſe: puta, conventuum agendorum cauſſâ, cum fortaſſe *Praeſes Phrygiae* fuiſſet.

AD CAP. XXXV.

Χάρης ὁ Μιτ. ἐν τῷ δεκ. τῶν Ἱστοριῶν τῶν περὶ Ἀλεξ- a
ανδρον. Sic recte ed. Ven. & Baſ. cum ms. *A.* ut alibi ubi idem opus citatur. Temere *περὶ Ἀλεξάνδρου* ed. Caſ.

Duas voces, *ἄμφω καλοί*, ex *Epitomâ* adſciverunt primi editores: quas (ut videtur) ſuo arbitrio adpoſuerat Epitomae auctor, qui etiam proxima nonnihil mutavit, ſic ſcribens: *ἄμφω καλοί· Ἀφροδίτης οὖν καὶ Ἀδώνιδος αὐτούς φασιν οἱ ἐπιχώριοι.* Facile quidem iſtis duobus verbis carebat narratio; cum praeſertim *Hyſtaſpis* forma nihil huc faciat, *Zariadris* autem pulcritudo deinde (lit. *b.*) rurſus diſerte laudetur.

ἐκυρίευσε δὲ ὁ μὲν Ὑστάσπης Μηδίας καὶ τῆς ὑποκάτω χώρας· ὁ δὲ Ζαριάδρης τῶν ὑπεράνω Κασπίων πυλῶν μέχρι τοῦ Ταναΐδος. Sic ms. *A.* cum editis. Videndum vero, ne mutatis vicibus *τῆς ὑπεράνω χώρας* & *τῶν ὑποκάτω Κασπίων πυλῶν* ſcriptum oportuerit. At Epitoma qui-

ἐποιήσατο Κασπ. πυλ. ſcribens, etiam antea τῆς ὑπο-ζώρας tenet.

ἀστη βασιλεῖ Μαραθῶν. Quum de *Marathis* illis ſos omnes auctores altum ſit ſilentium, Holste-d Steph. Byz. pag. 196. ſuſpicatus eſt, Μαιωτῶν ſ aut Σαρματῶν ſcriptum oportuiſſe. In *nomine* riant editi, primum Ὀμαρτ. ſcribentes, deinde . Ex ms. *A.* nil enotatum. In ms. *Ep.* vero conſtan-ἀρτης cum *leni ſpiritu* ſcribitur. *Mox*, ὡς ἄρα κα-θεῖτον recte dedit ms. *A.* ignorans καὶ particulam, mode hic in editis inſertam. Brevius iſta in *Epit.* ſunt.

εῖτο τοὺς γάμους. Satis videri debebat ἐποιεῖτο γά-ſed *articulum* hic cum editis tuentur ambo mssti. poſt recte ὦ θύγατερ Ὀδάτι ms. *A.* ubi Ὀδάτις *Epit.* deeſt nomen.

οῦσα χρυσῆν φιάλην καὶ πληρώσασα δὸς ᾧ θέλεις ῆναι. » Pulcherrima illa ſive fabula ſive hiſtoria eſt, narratur ſuper *Odatidis*, *Homartae regis filiae*, *cum ibre nuptiis*. Videtur autem moris fuiſſe cum affini-inter ſe divites contraherent, ut gener a ſocero, ſponſa ſponſus phialâ donaretur. De ſponſa eſt ex-m in iſtis, Ἡμεῖς ὦ θύγατερ - - - δὸς ᾧ θέλεις ῆναι. Aliquanto poſt in aliâ hiſtoriâ, [pag. 576. a.] μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα φιάλην κε-ύειν ᾧ βούλοιτο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστήρων. De o teſtimonium praebent Pindari haec, in ſeptima mpionicarum:

» Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
» φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν
» ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-
» σαν δρόσῳ δωρήσεται
» νεανίᾳ γαμβρῷ.

e hinc fortaſſe eſt, quod φιαλεῖν Graeci uſurpant *rem aliquam aggredi*, & πράγματος ἄρχεσθαι, ut ex-: Scholiaſtes Ariſtophanis, qui & in Pace & alibi ſus eâ voce. Si quis tamen ad ritus libationum re-malit, per me licet. « Casaubonus.

ἔνη περιβλέψασα πάντας, ἀπῄει δακρύουσα. Dale-s: *omnes illa intuebatur*, & *flens circumibat*. Nem-ῄει legens, ſpecioſâ quidem per ſe coniecturâ, ſed nec libri noſtri admittunt, nec ea quae paulo poſt

ſubiiciuntur: (lit. *e.*) ubi ait auctor, *καὶ παρελθὼν* (*ὁ Ζαριάδρης*) *εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἰδὼν τὴν Ὀδάτιν ἑστηκυῖαν πρὸ τοῦ κυλικείου*, (ſic recte ms. *Ep.* cum edd.) *καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσάν τε βραδέως τὴν φιάλην* &c. E quibus intelligitur, *abacum* ſuper quo repoſita erant vaſa potoria, & ubi miſcebatur vinum, non fuiſſe in ipſo triclinio in quo erant convivae, ſed foris, *ἐν τῇ αὐλῇ*, in *atrio*. Quare iſtud verbum *ἀπῄει* non ſolicitandum: nempe, licet illa inter convivas fruſtra quaeſiſſet amatum Zariadren, tamen obtemperare patri tenebatur: *exiit igitur lacrymans in atrium, & cunctanti manu vinum ibi infundebat*, cum ſubito ei adparuit Zariadres &c. Paulo ante (lit. *d.*) oborta nobis ſuſpicio erat de illa ſcriptura, *διῆλθε διὰ τῆς πόλεως*: ubi *τῆς χώρας* aut aliud quid deſiderabam: ſed vulgatum tenent ambo mssti. e

Quod in fine ſcripſimus *ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς βασιλείοις*, repetitum ibi articulum membranae *A.* dederunt: in *Epit.* deſunt iſta verba. f

AD CAP. XXXVI.

ἐμπορίᾳ χρώμενοι. Conſulto tenui editam ſcripturam. a Sic ſane aliàs ubique ſcriptum reperitur, *ἐμπορία*, *negotiatio, mercatura*; legitime ab *ὁ ἔμπορος* formato vocabulo. Neque vero minus analogiae conſentanea videtur forma nominis *ἐμπορεία*, quam exhibent membr. *A.* a verbo *ἐμπορεύομαι* ducta. In *Epit.* deeſt id vocab. & admodum in breve contracta eſt tota haec narratio.

Νάνῳ τῷ βασιλεῖ. Sic ms. *A.* cum edd. rectius (ut videtur) quam quod eſt in Epitomâ, *Νάννῳ*. Nam, quoniam *pumilum* aliàs ſignificat vocab. *νάνος*, eâ cauſſâ verba iſta adiecit auctor, *τοῦτο δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα*, ne ambiguitate nominis turbaretur lector. Paulo poſt, *ἐγίγνετο* ſcripſi cum ms. *A.* Moxque dein, *τὴν παῖδα*: ubi operarum ſphalma, *μὲν παῖδα*, ex ed. Caſ. 1. in ed. 2. & 3. imperite propagatum erat. Deinde *κεκερασμένην* ex ms. *A.* reſtitui, quod praeter neceſſitatem in *κεκραμένην* mutatum erat: licet enim multo frequentior haec ſit verbi forma, tamen & iſta paſſim reperitur, a praeſente *κεράννυμι* ducta. Sic ſane *κεκερασμένου οἴνου* ex Plutarchi Numâ citatum videas in Lexicis: ad eamdemque formationem pertinet aoriſtus primus paſſivi *κερασθεὶς*, apud He-

editum eſt, in membranis ſcribitur τοῦτον εἶναι νῦν: utrum νῦν νυμφίον (aut νυμφίον νῦν) ſcriptum ortuerit, excideritque alterum vocabulum; an per rae compendium νῦν ibi pro νυμφίον ſit ſcriptum. oo hoc cap. καὶ τῆς Ἀριστοξένης adiecto articulo de- embr. A. Diverſa totius orationis ſtructura in Epit.

AD CAP. XXXVII.

ιστοκλῆς τε, ὥς φησιν Ἰδομενεὺς &c. » Verba Ido- ei de Themiſtocle expenſa ſunt libro ſuperiore. « ubonus. — Vide XII. 533. d. Quam parum au- ec cohaereant cum proxime praecedentibus, ſatis t: quo magis mireris nullam adhibitam eſſe formu- aut particulam ſaltem, qua tranſitus orationis ad um argumentum ſignificetur. Nempe cohaerent haec is, quae de Alcibiade extremâ paginâ 574. dixerat au- & videtur ille narrationes iſtas, quae cap. 35. & ntinentur, ſcriptis iam reliquis interponens, non ſſe deinde de aptâ tranſitionis formulâ adhibendâ, equentia cum proximis utcumque connecterentur. ſic quidem, etiamſi iſtis de Alcibiade haec de The- proxime ſubiecta eſſent, videtur coniunctione τε fuiſſe auctor noſter. Sed omnino aut ante verba οκλῆς τε intercidit aliquid, ad quod referebatur il- unctiva particula τε: aut non dubitandum videtur, ic pariter, atque conſtanter alibi, δὲ particulâ con- νά uſus ſit Athenaeus, & Θεμιστοκλῆς δὲ ſcripſe- bid. πληθούσης ἀγορᾶς. Nota formula, illud diei tem- dicans, quo maxime in foro convenire ſolent ho- . Cf. Xenoph. Memorab. I. 1, 10. Aelian. Var. Hiſt.

ἐν τῷ περὶ Ἐνδόξων Ἀνδρῶν συγγρ. Eumdem auctorem c
eumdemque libri titulum laudavit Diogenes Laërtius in Aristippo, lib. II. sect. 101. Eiusdem nominis rhetorem commemorat Plutarchus in Lucullo p. 506. qui apud Tigranem voluntariâ inediâ vitam finivit: quem libri hîc citati auctorem fuisse, IONSIUS existimavit, De Scriptorib. Hist. Phil. lib. II. cap. 15. sect. 15. suffragante RUHNKENIO in Notis ad Longin. de Sublim. cap. 3. (p. 136. edit. Toup. in 4to.) Per incogitantiam nescio cuius librarii accidit, ut pro Ἀμφικράτης in nostro codice *Epit.* Ἀμφικτύων scriberetur: quae scriptura cum nos adverteret, cumque apud Suidam nomen hoc quaereremus, nullum quidem *scriptorem Amphictyonem* laudatum apud hunc Grammaticum reperimus, sed per eamdem occasionem deprehendimus negligentiam in Küsteriana editione Suidae admissam; in qua quippe frustra quaeras super isto nomine observationem quamdam, quae & in principe editione Mediolanensi & in omnibus aliis exstat. Observatio illa huiusmodi est: Ἀμφικτυών· Ἀμφικτυόνος. Ἀμφικτύων δὲ, Ἀμφικτύονος. Cuius haec vis est, ut doceat Grammaticus, *acute* pronunciari scribique illud nomen, cum est quodammodo *commune*, significans *aliquem ex Amphictyonum collegio*; *penacute* vero, ubi est nomen proprium viri, puta *prisci regis Atheniensium*, cuius etiam in hoc opere nonnumquam mentio facta.

Epigramma in Abrotonum legitur etiam apud Plutarchum, initio vitae Themistoclis, & in Brunckii Analectis T. III. pag. 283. num. 623. Ante Brunckium ex Anthologiâ tunc ineditâ primus ediderat Ruhnkenius ad Longin. l. c. Ac multo quidem commodius in Anthologia sic scriptum exhibetur Epigramma:

Ἀβρότονον Θρήϊσσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι
τὸν μέγαν Ἕλλησιν φημὶ Θεμιστοκλέα.

Id est:

Abrotonum Thressa fui: attamen peperisse
magnum Graecis autumo Themistoclem.

Editam apud Nostrum scripturam tenet ms. codex uterque. Apud Plutarchum vero, priore quidem versu γένος, ut hîc, vulgo legitur; sed posteriori versu φημὶ, non φασί.

Κῦρος δὲ – – – τὴν Φωκαΐδα τὴν σοφωτάτην καὶ καλ- d
λίστην γενομένην εἶχε συστρατευομένην; ἣν Ζηνοφάνης φησὶ πρότερον Μιλτὼ καλουμένην, Ἀσπασίαν μετονομασθῆ-

d ναι. συνηκολούθει δὲ αὐτῷ καὶ ἡ Μιλησία παλλακίς. De *Aspasiá* hac (diversâ a superiore illâ Socraticâ, cuius ob celebritatem Cyrus huic idem nomen imposuit, ut Plutarchus ait in Pericle, pag. 165. e. f.) videndus idem Plutarchus, cum loco modo citato, tum praesertim in Artaxerxe pag. 1024 sq. & Aelianus Var. Hist. XII. 1. In Athenaei verbis praescriptis particulam καὶ ante καλλίστην tacite adiecit *Casaubonus*, praeeunte Dalecampio. Quis vero sit *Zenophanes*, cuius testimonium hîc citatur, iuxta cum ignarissimis ignoro; nec usquam aut apud veterum aliquem aut apud recentiorem nomen istud commemoratum reperi. Si *Xenophanem* per librarii oscitantiam in *Zenophanem* mutatum statuas, quod apud eumdem Athenaeum nostrum etiam lib. X. pag. 424. c. factum videtur; temporum certe ratio vetat, ne, ut ibi, sic & hîc de *Colophonio Xenophane* cogitemus; sed ad alium nescio quem *Xenophanem*, nemini alii memoratum, referendus fuerit hic locus. Nobis suspicio (haud ita vana, puto) oborta erat, *Xenophontem* hoc loco ab Athenaeo nominatum fuisse. Nec desunt alia exempla eorumdem nominum temere inter se a librariis permutatorum. In Homeri codice msto Leidensi (teste *Valckenario*, in Diatr. Euripideâ, p. 195.) *Xenophonti* tribuuntur duo versus, quorum auctor in Scholiis Venetis Villoisoni ad Iliad. λ'. 27. itemque apud Eustathium recte *Xenophanes* nominatur. Pariter apud Etymologum, pag. 231. lin. 3. Ξενοφῶν pro Ξενοφάνης legitur. Ac pulcre quidem intelligo, procliviores in hanc partem esse debuisse librarios, ut loco *Xenophanis* multo notius ac familiarius sibi nomen *Xenophontis* substituerent, quam in alteram partem. Sed quis negabit, non potuisse etiam ab homine, cui forte fortunâ *Xenophanis* nomen in animo haesisset, huius nomen loco Xenophontis poni? Iam vero apud Xenophontem, verum si quaeris, ne reperitur quidem hodie in vulgatis libris *Aspasiae* illius nomen; nec nomen *Milto* ibi reperias: sed leguntur tamen apud illum, libro I. De Exped. Cyri, pag. 212 extr. (sub finem libri) haec verba, quae omnino in mente hoc loco habuisse Athenaeus videtur: βασιλεὺς δὲ (*Darius*) τὴν Φωκαΐδα τὴν Κύρου παλλακίδα, τὴν σοφὴν καὶ καλὴν λεγομένην εἶναι λαμβάνει. ἡ δὲ Μιλησία ἡ νεωτέρα, ληφθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀμφὶ βασιλέα, ἐκφεύγει γυμνὴ &c. Quae *Xenophontis* verba si (ut est probabile) in animo habuerat Athenaeus,

ſupereſt ut ſtatuamus, aut memoriâ hactenus lapſum eſſe Deipnoſophiſtam, quod etiam nominis *Myrto* in *Aſpaſiam* mutati mentionem ab eodem factam ait, aut intercidiſſe nonnihil vulgatis Xenophontis libris, aut denique alio quodam loco, qui hodie deſideretur, de eâdem *Aſpaſiâ* verba feciſſe Xenophontem. Moleſtum nobis accidit, quod in *Epitomâ*, cum hoc loco, tum lib. X. p. 424. c. *praetermiſſum ſit auctoris nomen* ab Athenaeo citati. Ita fit ut utrobique vulgata ſcriptura Ζηνοφάνης unius veteris codicis *A.* ſtet auctoritate.

Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος οὐ Θαΐδα εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ &c. » De *Thaide* & *incenſâ Perſepoleos regiâ* Diodorus Siculus » lib. XVII. & alii. « CASAUBONUS. — Confer Hemſterhuſ. ad Ariſtophanis Plutum pag. 62.

Εὔνοστος ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεύς. » Interpres, » *quae Solonis Eunoſti regis Cypriorum uxor fuit.* Imo vero, » *Eunoſti regis Solorum, quod eſt oppidum in Cypro inſulâ. Soli* » *los* urbem recenſet Ptolemaeus in *Cypri* deſcriptione in» ter duo promontoria, Crommyων & Selinuſam. « CASAUBONUS. — Alios auctores nominavit Cellarius, Geogr. Antiq. lib. III. cap. 7. pag. 267. quibus adiici poterat Laërtius, lib. I. ſect. 51.

Βιλιστίχην. Sic ms. *A.* cum edd. Βιλιστύχην ms. *Ep.* ſed adiectâ notâ ſuſpectae ſcripturae. Βλίστιχιν ſcribitur apud Clementem Alex. in Cohortat. p. 42. l. 31. ed. Pott. Βελεστίη apud Plutarchum, in Amatorio, pag. 753. e. edit. Francof. qui eidem templum a Ptolemaeo erectum ait, ſub nomine Ἀφροδίτης Βελεστικῆς: ubi Βλιστίχη & Βλιστίχης corrigendum cenſuit VALCKENAR. ad Callimachi Fragm. pag. 166. Pariter vero fortaſſe apud Noſtrum etiam rectius Βλιστίχην ſcripſeris.

Πολύβιος δ' ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδ. τῶν Ἱστοριῶν &c. Exhibuimus in Reliquiis *libri XIV. POLYBII*, cap. 11. ubi vide notata. Κλεινοῦς hoc loco cum editis tuentur codices noſtri ambo, qui apud eumdem Noſtrum in eâdem hiſtoriâ, lib. X. p. 425. e. in Κλίνης conſentiebant. De ῥυτῷ vide XI. 497. c. ubi etiam Arſinoës reginae ſtatuis *rhytum* (i. e. *cornu copiae*) fuiſſe tributum legimus. *Mox*, quemadmodum Μυησίδος ſcribunt mssti cum editis, ſic & dein Μυησὶς *acute* ms. *A.* non Μνῆσις, ut editum erat.

Μύρτιον δὲ μία τῶν ἀποδεδειγμένων καὶ κοινῶν δεικτηριάδων. Non habet iſta verba *Epit.* Poſtremam vocem

tacite sic correxit *Casaubonus*, mstorum ope (puto) adiutus. Nostrae quidem vetustae membr. *δικτηριάδων* habent; Romanus vero codex quo Ursinus usus erat, (de quo ad Polybium l. c. diximus) *δηκτηριάδων* dabat: recte autem (ut videtur) Casaubonus pro prima vocali *ι* vel *η* diphthongum *ει* posuit: quamquam, quaenam maxime vis subiecta sit huic vocabulo *ἅπαξ λεγομένῳ*, haud certo constat. Probabili quidem coniecturâ DALECAMPIUS ait: »Sic »*prostibula* & *meretrices vilissimas* Alexandrini vocabant.« — *Mimas* sive *histriones* quasdam *foeminas* intelligebat VALESIUS in Notis ad Excerpta de Virt. & Vitiis ex Diodoro Sicul. pag. 385. conferens cum hoc vocab. illud quo usus est Diodorus, cum iunctim nominat *μίμους*, *προδείκτας*, (vel *προδείκτας*, ut est apud Suidam in hac voce) *καὶ καθόλου πάντας τοὺς θαυματοποιούς*. Non recordatus videtur vir doctissimus, in veterum theatris partes *mulierum* non a foeminis, sed a *viris* agi solitas. PALMERIUS *τοὺς προδείκτας* apud Diodorum *homines* intelligens *qui futura praedicerent*, apud Athenaeum Dalecampii maxime accessit sententiae. »Quae fuerint illae *δεικτηριάδες*, inquit, »non est in proclivi demonstrare, cum alibi ea vox non »occurrat. Forte fuerunt eae, quae *deploratae prorsus pu»dicitiae* habebantur, & digito *δεικτικῷ* passim monstra»bantur tamquam vulgo notae, *quae meretriciam* palam *pro»fitebantur*. Vel forte *ἀπὸ δεικτηρίου*, qui erat *locus* in ur»be Samo, [vide Etymol. pag. 261. l. 9.] *ubi mercium spe»cimina proponebantur*, & talis locus Athenis *Δεῖγμα* vo»cabatur: & ab eo loco, ubi prostabant meretrices, ut »sui specimen exhiberent populo, dictae *meretrices vulgo »prostitutae δεικτηριάδες*.« Vide *Palmerii* Exercitat. p. 523.

a De *Agathocleâ* illâ, quae *Ptolemaeum Eupatorem in potestate habuit*, confer alia Polybii loca, in Indice Historico Polybiano a nobis indicata.

Ἱερώνυμον, φησὶ, τὸν τυραννήσαντα. In *Hieronymi* nomine consentiunt vetustae membr. cum editis. At *Hieronymum*, quindecim annorum puerum mortuo avo Hierone regnum adeptum, haud multo post occisum esse novimus. Quare, an rectius *Hiero* in hac re nominetur in *Epitomâ*, viderint docti. Sic quidem diserte in nostro cod. *Epit.* scribitur: *Ἱέρων δὲ τυραννήσας Συρακουσίους ἠγάγετο γυναῖκα* &c. *Ibid.* *γυναῖκα τῶν ἐπ᾽ οἰκήματος προσεστηκυιῶν*. Ad hunc locum, in ed. Cas. 2. & 3. pag. 704. exhibetur

Animadversio Viri docti, cuius nomen literis initialibus *L. l.* designatur. Scilicet ad praescripta Graeca verba adnotaverat ille haec: » *Unam ex illis mulieribus, quae in cel-* » *lis meretriciis prostant.* Nam in veteribus Glossis, *οἴκημα* » est *cella meretricia.* Inepte Dalecampius, *cuiusdam filiam* » *qui praefuerat domesticis rebus.* Suidas: Οἰκήματα, τὰ χα- » μαιτυπεῖα. &c. « — Vide p. 568. d. & ibi not.

AD CAP. XXXVIII.

Φιλέταιρον δὲ, τὸν Περγάμου καὶ τῆς Καινῆς ταύτης b λεγομένης βασιλεύσαντα χώρας. De *Philetaero* illo, *Pergameni* regni fundatore, consulendus Strabo lib. XIII. pag. 623 sq. ed. Cas.

Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ &c. Vide RUHNKENII Hist. Crit. Orator. Graec. in Reiskii Oratorib. Graec. T. VIII. p. 129 sq. & TAYLORI Vitam Lysiae, pag. 149. ed. Reisk. — » *Legi Aristophontis*, quae lata dicitur *praetore Euclide*, ὃς ἂν » μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται, νόθον εἶναι, sirempse legem de iure » connubiorum habes in ea Demosthenis contra Neaeram. « CASAUBONUS. — Eadem lex, quam instauravit *Aristophon*, iam olim a Pericle lata fuerat, sed paulo post abrogata; ut docet Plutarchus in Pericle. *Euclides* archon eponymus Athenis fuit Olymp. XCIV. 1.

ἐκ Χορηγίδος. Sic scriptum nomen istud dedere no- c bis ambo codices mssti: pro quo quum in ed. Ven. & Bas. ἐκ Χορίδος positum esset, suâ auctoritate CASAUBONUS tacite Χωρίδος per ω in contextu posuit: deinde vero, quasi istam scripturam in vetustis libris reperisset, adnotavit in Animadversionibus: » Χωρὶς ἑταῖρα, fortasse non » *Choris*, sed *Chloris* vocabatur. « — Inde etiam TAYLOR in Vita Lysiae l. c. eamdem probavit coniecturam. Quod adiicitur, ὡς ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ Καρύστιος, recte ὁ αὐτὸς dedit ms. *A.* cum articulus temere omissus esset in edd.

AD CAP. XXXIX.

Μάχων δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Χρείαις. d De *MACHONIS Chriis*, id est, *Scite dictorum & responsorum* Collectione, vide quae notavimus ad VIII. 348. d. Paulo post easdem Χρείας ipse auctor noster ἀπομνημονεύματα vocat, pag. 579. d. κωμῳδιοποιὸς rursus hic, ut constanter, dedit ms. *A.* κωμῳδοπ. edd.

d Ὑπερβολῇ δὲ τῷ τῆς λεαίνης σχήματι περαινομένης σου, παρά τε τῷ Δημητρίῳ εὐημερούσης. —

Cum Ὑπερβαλῇ vulgo legeretur, *Dalecampius* sic vertit: *Leaenae tu quidem cedis habitu corporis, quae migravit ad Demetrium, & cum illo nunc vitam beatam agit.* Ad haec CASAUBONUS nil aliud, nisi: »Περαίνεσθαι, in *Machonis* »versibus, non est *migrare*; sed aliud, quod non dicam.« — Gallico interpreti si perspecta fuisset poëtae sententia, non tam ille futurus erat verecundus. Nunc Dalecampium, in primorum quidem verborum interpretatione, fideliter secutus est: *Tu l'emportes par la belle taille sur Leaena.* Quid dixerint Graeci ganeones, λεαίνας σχῆμα, docet Aristophanis vetus Interpres ad Lysistr. 231. & ex illo Suidas voce Τυρόκνηστις, & BRUNCK ad Lysistr. l. c. Nempe περαίνειν, in illorum hominum sermone, valet συνουσιάζειν, ut breviter Suidas interpretatur: conf. Laërt. II. 27. & IV. 34. & Hesych. locis a Küstero ad Suidam citatis. Iam vero, quo pacto cohaereat poëtae oratio, aut quaenam insit commoda sententia, si editam lectionem Ὑπερβαλῇ teneas, non vidi equidem. Quo minus dubitavi membranarum *A.* scripturam Ὑπερβολῇ adoptare. (In *Epit.* deest maior pars horum versuum.) Valet autem ὑπερβολῇ idem ac εἰς ὑπερβολήν, i. e. *mirum in modum, singulariter*: & iuncta intelligi debent verba ὑπερβολῇ σύ. At ne sic quidem satis explanata est huius loci difficultas. Nam cum in *Demetrii amasiis*, quae proxime ante nominatae sunt, postremo loco commemoretur *Leaena, Attica meretrix*, & continuo deinde subiiciatur hoc *Machonis* testimonium, videri poterat hoc loco eadem *Leaena meretrix*, quae modo nominata erat, debere intelligi. Id vero si statuas, oportebit vocabulum σχήματι ita accipere, quasi dixisset poëta τῷ ἑαυτῆς σχήματι vel τῷ συνωνύμῳ αὐτῆς σχήματι, id est, *suo more*, vel *eo more habituque qui ab illa nomen habet.* At & per se durum fuerit, nudum nomen σχήματι isto modo interpretari, & praedictus Aristophanis Scholiastes nomen τοῦ τῆς λεαίνης σχήματος non a *meretrice* aliquâ *Leaenâ* repetit, sed a *leaenae figurâ habituque in crura procumbentis.* Quare si in eisdem versibus, qui hîc citantur, de *Leaenâ concubinâ Demetrii* locutus est Machon, statuendum fuerit, proxime ante hos versus ab Athenaeo citatos nominatam illam concubinam a poë-

tâ fuiſſe. Sed fortaſſe ne *Machon* quidem de *Leaenâ Demetrii concubinâ* cogitaverat umquam: verum poſteriores nonnulli ſcriptores, cum meminiſſent *Leaenam* quamdam *Atticam meretricem* in priſcâ Graecorum hiſtoriâ celebratam, (cuius etiam Athenaeus meminit, pag. 596. e. f.) exiſtimarunt in iſtis *Machonis* quoque verſibus *Leaenam meretricem* memorari, *Demetrii concubinam*: quae quidem, verum ſi quaeris, nulla fuiſſe videtur. Igitur haec, quam *Macho* ait *leaenae ſchemate ſingularem voluptatem praebere ſolitam Demetrio*, aut alia fuerit, cuius nomen ſuperioribus verſibus (quos non adpoſuit Athenaeus) ediderat poëta, aut, quod mihi ſit probabile, eadem ipſa *Lamia*, de qua etiam continuo deinde loqui pergit.

Verſ. 3 *ſq.* φασὶ καὶ τὴν Λαμίαν *&c.* Adeo frequenter in permutandis φησὶ & φασὶ erraruni librarii, ut, ubicumque neceſſe fuerit, non dubitare debeat Editor, quin id, quod deſiderat ſententia, etiam invitis libris in alterius locum reponat. Quo pacto autem hoc loco vulgatum φησὶ potuerit ferri, exputare non potui. Paulo poſt vero (lit. *e. verſ.* 4.) pro edito φησὶ diſerte etiam φασὶ dedit ms. *A.* Sic vero & in eiusdem Machonis iambis pag. 579. d. ὥς φασὶ ſcribitur: rurſusque pag. 581. e. & f. &c. ſimiliterque λέγουσι pag. 579. a. *Mox deinde*, uno verbo ὑπερεπαινεθῆναι ſcribebatur in ed. Ven. & Baſ. in quibus non diſtincti ſunt hi verſus: in ed. Caſ. vero ita diviſum eſt id verbum, ut *quartus verſus* deſinat in ὑπερ-, *quintus* vero velut ab alterâ parte verbi επαινεθῆναι incipiat. Mihi praepoſitio ὑπὲρ a verbo ſeparanda viſa erat, & ad βασιλέα referenda. De verbo κελητίζειν videndus BRUNCK ad Lyſiſtr. 60.

Verſ. 6. πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κράτει. Laſcive translatus verſus ex Euripidis Medea, num. 1355. ita quidem, ut pro κάλει, quod dixerat Euripides, κράτει dicat Lamia. Miratus ſum vero, nec ſatis percepi quid eſſet quod » paullo mendoſius apud Athenaeum κράτει h. l. » pro κάλει legi « cenſuerit doctiſſimus PORSON ad Euripidis Med. l. c. Immo, quam recte apud Euripidem κάλει ſcribitur, tam incommode (ſi quid video) idem verbum huc translatum foret: ac reliqua Euripidis verba ſua faciens Lamia, utique κράτει aut tale quid, pro κάλει, dicere debuit.

ἦν δὲ ἡ Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστικὴ πρὸς τὰς

do *tactu facilis*, sed & *qui scite tangit*, nempe *qui ac salse vel acute dictis tangere novit homines*. Sic ulo post, p. 583. f. σφόδρα δ' ἦν εὔθικτος πρὸς τὰς ις ἡ Γνάθαινα. (ubi vide not.) Sic & Philippum Po-c. εὔθικτον fuisse ait, quod Livius interpretatur, & ·ὰ *dicacior*. Nempe adiectiva verbalia in τος non *assive* significant, sed subinde etiam *active*: de quo ulto ante monuimus, ad pag. 573. a. Similiter ad-εὐθίκτως positum apud Herodianum, Hist. IV. 7. πρὸς τὰ λεχθέντα ἀποκρίνασθαι. Et libro II. Mac-sub finem, εἰ μὲν καλῶς καὶ εὐθίκτως. Quod ciebatur vulgo apud Nostrum, καὶ Ἀττικὴ πρὸς κρίσεις, tenent id quidem ambo codices mssti, & quamdam videri possit ea scriptura habere: nec ubitandum duxi quin ἀστικὴ corrigerem. Si-erte paulo post, pag. 578. e. eumdem hunc lo-piciens Athenaeus noster, rursus ait, ὅτι δ' ἦν ία τις ἀποκρίνασθαι. Et Diogenes Laërt. V. 76. εὐγενεῖ συνῴκει Λαμίᾳ. Nil mirum vero, frequen-rariis permutata esse nomina Ἀττικὸς & ἀστικός: nfusionis bene multa exempla collegit RUHNKE-Longin. de Sublim. sect. 34. Nec turbare nos Am-lebet, monens aliud significare vocab. ἀστεῖος, aliud nam, ut multa alia ab illo Grammatico praece-& horum vocabulorum differentiam minime con-esse, & promiscue utrumque usurpari, idem do-Ruhnkenius ibidem docuit.

sq. — ἢ σφόδρ' ἡδέως

ιν φασὶ κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον.

uram ἡδέως & φασὶ, pro eis quae hic legebantur, φησὶ, recte dedit ms. *A*. De corrigendo φησὶ mo-

datio, φασίν τ' ἔχειν &c. nisi etiam reliqua pars senarii contra metri legem offenderet, ut maiori opus sit molimine, si in integrum restituere hunc locum velis. Quod si quidem omittere verbum φασὶ liceret, & per ellipsin subintelligere, facilis foret medicina:

ἔχειν τε κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον.

Sed verbo isto non video quî carere possit haec oratio. Adnotavit doctissimus IACOBS, in *Notis msstis*: » In corruptissimo *MACHONIS* fragmento vide an legendum sit:

» ἡ Λαμία δ' οὖν ἠυλητρὶς, οὐ σφόδρ' ἡδέως

» ἔχειν ἔφη, κνίζουσα τὸν Δημήτριον. «

Eamdemque fere emendationem IDEM in Attico Museo, Tom. III. Fasc. 1. p. 36. proposuerat. Quam in sententiam olim etiam DALECAMPIUS hunc locum interpretatus erat: *ut illa non ita iucunde olere dixit, nonnihil commotum* (Demetrium) *& tanquam vellicatum* &c. Sed vide denique, ne lenissimâ medicinâ certissimâque sanari is versus in hunc modum possit:

σχεῖν φασὶ, κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον.

In *Epit.* omissi sunt duo isti versus. Pro ἡ σφόδρ' ἡδ. legendum ἧς σφόδρ' ἡδέως ἔχειν censuit LENNEP ad Phalar. pag. 332. provocans ad locum inferiorem pag. 581. c. ubi habes,

τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτῆς ἔχειν.

Ac facile quidem credam, potuisse bene Graece sic dici, ἡδέως ἔχειν τινὸς, (scilicet, τινὸς ἕνεκα) *bene alicui velle, delectari aliquo:* quâ ipsâ orationis structurâ usus fortasse poëta est loco modo citato, quo vitaret hiatum, qui ingratam redditurus erat orationem, si αὐτῇ ἔχειν dixisset. Sed eâdem structurâ, quae hic obtinet, ἡδέως ἔχειν τινὶ etiam alios probatissimos auctores usos esse novimus; in his Demosthenem, in Orat. de Pace, p. 60 extr. ed. Reisk. & περὶ Συμμοριῶν, pag. 181. l. 7. Et sicut ἡδέως ἔχειν valet ἥδεσθαι, sic ἣ ἡδέως ἔχει idem valet ac ἣ ἥδεται. Deinde cum κνησθῆναί τε in vetustis membr. *A.* scribatur, restitui fortasse hoc auctori debebat, pro κνισθῆναί τε quod habent editi: nam idem fere sonant verba, κνήθω, κνάω, & κνίζω. Conf. ad I. 18. c. & ad IX. 373. a. Et sicut κνήθω & κνάω de *aurium* maxime *pruritu* usurpantur, (cuius usus plura exempla a Wetstenio ad Epist. II. ad Timoth. cap. 4. vs. 3. congesta videas) sic nil impediebat, quo minus etiam κνήθεσθαι & κνᾶσθαι perinde ac κνίζεσθαι

[illegible]
choliastes ad Plut. 974 sq. ait: *Κνισμός ἐστι κυ-*
ρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. ἐνταῦθα οὖν κα-
νισμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἔρωτος πάσχω. At nunc
naxime animadverto, eodem loco Brunckium in
ι *κατακέκνισμαι* & *κνισμὸν* scripsisse, in Notis ta-
fitentem perinde esse utrâ scripturâ utaris. At
pianum, De Rebus Hispan. cap. 37. T. I. nostrae
. 145. communi librorum consensu sic scribitur,
δ' ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδὸς: id
hacem urebat amor puellae; Syphax deperibat puellam
vero apud eumdem Appianum De Rebus Punicis,
pag. 315. ubi ait, *Σύφαξ δὲ κνιζόμενος ὑπ'*
τῇ παιδὶ, ibi quidem paulo diverso sensu posi-
tur verbum *κνιζόμενος*, valens *morsus*, & *quasi pun-*
ct, *indignatus*, quemadmodum ibi interpretati su-
l *zelotypiâ commotus, ob amorem puellae.*
;. *ἀποδοκιμαζούσης δέ.* Ad vulgatum *τε* nihil qui-
ms. *A.* adnotatum; sed iam ex coniecturâ *δὲ* eram
rus, cum hanc ipsam *δὲ* particulam in ms. *Ep.* hoc
itam vidi, eamdemque in Iacobsii etiam *Notis*
coniectura docti Viri commendatam reperi.
5. *κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ.* Verbum *κατεγχλι-*
Stephanus in Indice Thes. pag. 1169. hunc ipsum
itans, interpretatur *delicias facio, delicatiusculo &*
ulo fastidio reiicio. At molliori istâ notione non vi-
m dativo casu commode construi id verbum: &
i compositio constructioque fortiorem quemdam
um videtur indicare; nempe similem ei, quo *ὑπερ-*
lixit Sophocles, Trachin. 281.
οι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς.
em sententiam Dalecampius vertit, *quod impro-*

Vers. 9 *sqq.* τῷ μὲν μεγέθει οὖν *&c.* Cum in vocabulum μεγέθει desineret *nonus versus* tam in editis, quam in msstis, monuit rursus CASAUBONUS: »Potest versui consuli per »dialysin, hoc modo, τῷ μεγέθεϊ. Notemus autem, poë»tam, qui facit istis verbis Melittam *staturae mediocris*, po»stea tamen (*vers.* 12.) καταπληκτικὴν ipsam appellare, »propter formae venustatem. Ait enim, πάνυ δ' εὐπρόσω»πος οὖσα καὶ καταπληκτική. Vulgo tamen καταπληκτι»κὰς aut καταπλήξεις insani amantes vocabant quas sta»turae proceritas & amplitudo commendabat. Lucretius: [IV. 1157.] »*Magna atque immanis*, κατάπληξις, *plenaque* »*honoris.*« — Nobis ista dialysis μεγέθεϊ (*vs.* 9.) minus placuit: cumque initio periodi, quae a verbis τῷ μὲν μεγέθει incipit, percommodus ac paene necessarius videretur coniunctioni οὖν locus, adiiciendam eam putavimus.

Vers. 14. ὅπου περὶ τῆς γυναικ. Interserto τῆς articulo, qui abest vulgo, commodissime fulciri labans metrum posse iudicavimus.

Vers. 15 *& seqq.* μανίαν τὴν Μέλιτταν ὡς καλήν. »Ap»paret, veteres cum aliquid vehementer extollerent, so»litos tanquam exclamantes orationi suae vocem μανία in»serere. Unde manarunt illae dictiones, μανικὸν ὅσον μέ»γα, & *Insanum magnum molior negotium.* Hoc genus lo»quendi cum plurimum usurparet *Melitta*, suaviludii ho»mines ex eo cognomen illi fecerunt *Maniae.* Hoc ita »*MACHON*:

»διὸ τῆς μανίας ἐπίῤῥημ' ἐκτείνας δοκεῖ
»καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν Μανίαν.

»Sensus est: *quia plurimum in ore habebat Melitta nomen μα*»*νία, quidam amatorum eam appellare coepit Maniam, pro*»*ductâ primâ syllabâ*, quae in voce μανία est brevis. ἐπίῤ»ῥημα est cognomen quod priori nomini accedit. Prima »in μανία semper corripitur: in Μάνης, quod servi est no»men, producitur. Ergo etiam in Μανία, cum est mulieris »proprium, *prima producetur*: ita exponendum est τὸ ἐκτεί»νας.« CASAUBONUS. — Sin minus vera est (quod non disquiram equidem) illa nominis origo, satis certe probabiliter a poëta inventa. Plutarchus vero, DE Isid. & Osir. pag. 360. b. ait, μανικὰ ipsorum *Phrygum* sermone dici τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστὰ τῶν ἔργων, a *Mani* vel *Mane* quodam prisco rege. Conf. Erasmi Adagia, in Μανικὰ, p. 186. Caeterum *versum* 21. sic vulgo scriptum,

διὸ τῆς μανίας ἐπίῤῥημ' ἐκτείνας δοκεῖ
contra iambici metri legem peccare adparet, ut qui quartâ in sede spondeum habeat: de quo HERMANNUS etiam monuit lib. II. DE Metris p. 166. in eorum numero referens hunc senarium, qui vix videantur medicinam admittere. Nobis suspicio oborta erat, ἐπίθετον fortasse scripsisse poëtam, eâ fere notione qua latini Grammatici *interiectionem* (id est, interiectam exclamationem) dicunt; quoniam vero vulgo *adiectivum* nomen Graece ἐπίθετον dicitur, substitutum esse a nonnemine huic alterum vocabulum ἐπίῤῥημα, quod *adverbium* vulgo sonat, quo sub nomine *interiectiones* etiam comprehendere solent Graeci.

e *Versu* 23. coniunctiva particula τε ad sententiam desiderari videbatur: qua accedente, paulo quidem salebrosior fit senarii gressus, nec tamen contra metri necessariam legem offendit versus.

Vers. 25 *sq.* Γνάθαινά τ' εἰς τὰ στρώμαθ' ὅτι προΐεται,
ἐνομοθετήθη τοῦτό πως ὑπὸ Διφίλου.

Ad verba ista, εἰς τὰ στρώμαθ' ὅτι προΐεται, est in ms. *Ep.* scholion, partim interlineare, partim marginale, huiusmodi: Τοῦτ' ἔστι καὶ ὃ ἀλλαχοῦ φησι προπετεστέραν ἔχειν κοιλίαν. Scilicet conferat qui voluerit pag. 584. c. d. ubi eadem repetitur spurcities, mutatis quidem personarum nominibus. *Versus* 26. cum sic scriberetur in editis libris,

ἐνομοθέτητο τοῦτ' ὑπὸ Διφίλου,

eumdem repetens CASAUBONUS in *Animadv.* τοῦθ' ὑπὸ, pro mendoso τοῦτ' ὑπὸ, scripsit, monuitque: »Adde a »fine ποτὲ, ut stet versus.« — Porro pro ἐνομοθέτητο VALCKENARIUS ad Euripidis Phoeniss. vs. 1596. νενομοθέτητο poni iusserat. Nobis vero veteres membr. *A.* aliam verbi formam ἐνομοθετήθη dederunt, in qua nihil desideres. (In *Epit.* omissus ille versus.) Dein ex eodem cod. *A.* haec enotata scriptura, τοῦτ' ὅπως ὑπὸ Διφίλου, qua quidem haud obscure continetur id quod edidimus τοῦτό πως: quo posito, nihil amplius ad integritatem versus desideratur. *Diphilum* in comoediis suis traducere solitum esse Gnathaenam, mox perspicue docet idem poëta Machon, pag. 579. f. Iocose autem hîc ait, ἐνομοθετήθη τοῦτο, *veluti lege statutum est*, id est, ita fidenter ac pro certo id adfirmaverat Diphilus, ut ab omnibus vulgo crederetur. Fortasse vero istud verbum refertur etiam ad certam quamdam dicendi formulam, qua ipse *Diphilus* in aliqua sua-

rum comoediarum uſus erat, ubi de Gnathaena verba fecit. Cum *verſu* 30. conferes Ariſtophanis Plut. verſ. 818. (817. ed. Br.)

AD CAP. XLII.

Ὅτι δ' ἦν καὶ ἀστεία τις ἀποκρίνασθαι. Conf. p. 377. d. e. & ibi not.

Verſ. 1. Λεοντίσκος. Huius *pancratiaſtae*, Meſſanienſis ex Sicilià, meminit Pauſanias lib. VI. cap. 4. pag. 461. De *Antenore*, pancratiaſta, qui *verſ.* 3. nominatur, conſulendus CORSINUS, Agoniſt. Diſſert. IV. 12. laudatus *Iacobſio*, in Attico Muſ. III. 2. pag. 221.

Verſus 4. ſic editus legebatur,

μοιχευομένην αἰσθανόμενος αὐτὴν ὕστερον.

Ibi ut tolleretur proceleusmaticus, id eſt, quatuor continuae breves ſyllabae in verbo αἰσθανόμενος occurrentes, adeoque ne eſſet dipodia iambica, cuius prior pes dactylus eſſet, poſterior anapaeſtus, ſubtiliſſimus in hoc genere iudex HERMANNUS, DE Metris lib. II. pag. 155. αἰσθόμενος ſcribi iuſſerat. Iam quamvis dubitari poſſit, poëtas omnes ſtylum ſuum legi a doctiſſimo Viro latae ſubmiſſuros fuiſſe, hoc tamen loco emendationem ab illo commendatam, quae ad ſententiam etiam percommoda erat, vetus liber confirmavit. Ex cod. *A.* quidem nullus ab editâ ſcripturâ diſſenſus enotatus eſt: ſed in ms. *Ep.* perſpicue αἰσθόμενος ſcribitur.

Verſu 5. ἠγανάκτησ' cum apoſtropho ſcripſi, pro vulgato ἠγανάκτησεν. *Ibid.* Pro edito olim μηδὲν, codex *A.* μηθὲν dedit. In *Epit.* nude eſt μή σοι. *Verſu* 7. δυεῖν, pro edito olim δυοῖν, ut frequenter aliàs, ſic & hîc, dedere ambo mssti. Et curtus vero ad metrum, nec ad ſententiam ſatis perfectus eſt *octavus verſus*,

πληγὴν τί δύναταί ποτ' ἤθελον.

Nec tamen quidquam vel mutant vel adiiciunt noſtri mssti. Profeſſus eſt CASAUBONUS, non adeo facile impleri defectum huius verſus poſſe. At quum ad vocabulum νυκτὸς (*verſu praec.*) utique deſideretur adiectivum μιᾶς, quumque δὴ particula, opportuna huic loco, facile intercidere ante δύναται potuerit, vix dubito quin ita ſcripſerit poëta:

πληγὴν μιᾶς, τί δὴ δύναταί ποτ', ἤθελον.

Neminem in Graecorum ſcriptorum lectione mediocriter

a versatum turbaverit illa orationis structura, *μαθεῖν τὴν πληγὴν, τί δύναται, ἤθελον*: pro, *μαθεῖν ἤθελον τί δύναται ἡ πληγή*. Eiusdem generis est id quod infra (*vers.* 40.) ait, *ὑποδέδοικά σε μὴ τοὐμπλόκιόν μου ἐντράγῃς.*

Vers. 12. *δόντος δ' ἐπιστρ.* Particulam *δ'*, quam & orationis connexio, & metrica maxime ratio flagitabat, exhibuit nobis ms. *Epit.* *Vers.* 13 *sq.* *Ἀγαμέμνονος παῖ &c.* »Duo versus sunt ex prologo Sophocleae Electrae.« CASAUBONUS. — *Posteriorem* istorum versuum *uncis inclusimus*; utpote contra veterum librorum fidem praeter necessitatem a iunioribus adiectum. Satis in vulgus noti illi versus erant, ut percommode (immo etiam multo commodius) omittere posteriorem potuerit & poëta Machon & ipsa Mania; quippe qui sponte occurreret ei qui priorem audivisset.

Vers. 15 *sqq.* *Εἶναι δοκῶν &c.* Hanc partem *Chriarum MACHONIS* (a *vers.* 15. usque *vers.* 35.) Excerptis suis ex Tragoediis & Comoediis Graecis p. 853. inseruit GROTIUS: cuius & emendationibus nonnullis & Latinâ versione usi
b sumus. Sic quum *versu* 18. deesset vox ad sententiam necessaria, GROTIO praeeunte vocabulum *πότον* supplevimus. In Epit. omissus totus iste versus cum aliis: in ms. *A.* nulla est defectus nota. In editis vero spatio nonnullo vacuo relicto sic scribebatur:

εἰς τόνδε . . . . . ἦν συμπαρειληφώς τινας.

Ubi adnotaverat CASAUBONUS: » Lego:

» ἦν δ' εἰς τὸ δεῖπνον συμπαρειληφώς τινας.«

Nihil autem profecto expeditius certiusque erat, quam *πότον* supplere: de quo etiam CORAYUS in *Notis msstis* (occupatam iam a Grotio emendationem esse ignorans) monuit, atque hoc etiam rectius idem Vir doctus, quod pro *εἰς τόνδε*, quod tenuerat Grotius, *εἰς τὸν δὲ* scribi iussit, ut sensus esset quem his verbis ipse expressit: *» ad » compotationem autem assumserat aliquos.«*

Versum 20. sic vulgo scriptum,

ἅπαντά τοι στρέφουσιν ἀεὶ πρὸς χάριν,

absque Animadversione praetermiserat Casaubonus. GROTIUS, praeeunte SCALIGERO, ut ipse professus est, *οἳ πάντα τοι στρεφ.* correxit. IACOBSIUS l. c. pag. 219. *ἅπαντά θ' οἳ στρεφ.* At nulla luculentior certiorque, si quid video, excogitari emendandi ratio potuerat, quam

quae eſt ab eodem quem modo laudavi acutiſſimo CORAYO in *Notis msstis* commendata, b

ἅπαντα τοῖς τρέφουσιν.

» Agitur, inquit Vir doctiſſimus, de κόλαξι & παρασίτοις, » *qui omnia agunt dicuntve in eorum gratiam, a quibus aluntur.* » Supra, pag. 237. e. de his loquens Timocles, dixit:

» Πράσσεις τι; πράξει συμπαρὼν ὅ τι ἂν δέῃ·
» δίκαια ταῦτα τῷ τρέφοντι νενομικώς.

» De iisdem Lucianus: (in Paraſito, T. VII. p. 107. ed. Bi» pont.) Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, » καὶ πράγματα πράττειν δι' ὧν - - - εὐνούστατον ἑαυτὸν » τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως κ. τ. λ. « — Pro ἀεὶ quod *eodem versu* editum erat, αἰεὶ correxerant *Grotius* & *Iacobs*: idque ipſum nobis ms.-*A*. obtulit.

Verſ. 21. Non ſatis equidem vidi, cur hunc verſum cum *Iacobſio* loco ſuo movendum & poſt iſtum ἀνισταμένης τε &c. reponendum ſtatueremus. Quod ad ſententiam ſpectat, connexus quidem utique hic verſus eſt cum illis verbis (*verſ*. 24.) αὐτὴν ἐπικροῦσαι βουλόμενος: ſed nihil opus erat, ut eisdem proxime coniungeretur. *Verſu* 24. vero, aut *verſ*. 25. ſubintelligendum φησὶ ſatis adparet.

Verſ. 23. ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα.

» *Cum aſſurgeret ſaepe, ut ad leporem, qui menſae erat appo-* » *ſitus, pervenire manus ipſius poſſet.* Quid ſit ἀνίστασθαι εἰς » δασύποδα, non ignorabunt, qui revocaverint in memo» riam Plautinum verſum in Milite: [Act. III. Scen. 1. verſ. » 166.]

» *Sed procumbunt & ſe percellunt, dimidiati dum appetunt.*

» *Dimidiatum* aliquid *appetere*, eſt ἀνίστασθαι εἴς τι τῶν πα» ρατιθεμένων. « CASAUBONUS. — Sic ille: docte ac ſpecioſe. Sed claudicat metrum, ni πρὸς δασυπ. pro εἰς δασυπ. legas. Longe vero in aliam partem verba poëtae accepiſſe Epitomae auctor videtur, ſic ſcribens: ἀνισταμένην πολλάκις, καὶ παίζουσαν ὡς δασύποδα, ἐπικροῦσαι βουλόμενος.

Verſ. 26. Θηρίων. Praetuli *genitivum* caſum, quem dedit ms. *Ep*. in quo quidem caeteroquin mendoſe Θυρίων ſcribitur. c *Verſ*. 27. ἡ Μανία δ'· Αὐτόμολος &c. Particulam δὲ, quam ignorat ms. *A*. cum editis, commode dedit ms. *Ep*.

Verſ. 28. Μετὰ ταῦτα δ' ὡς εἰσῆλθε πάλιν ἡ Μανία. Dalecampius: *Poſtea rurſum ingreſſa ad illos*: quaſi de eodem convivio ageretur, de quo modo dictum. Quod di-

c fertius etiam Grotius expressit, sic vertens:

Egressa rursum quum introïisset Mania.

At, *egressam esse*, non dixit poëta. Immo de diverso congressu hîc agitur, cum *alio tempore post istud prius convivium* Mania eiusdem hominis *domum convenit*. Sic perspecte interpretatus est IACOBS in Germanica versione horum versuum: (in Museo Attic. III. 2. pag. 172.) Et hoc ipsum sonant verba, *μετὰ ταῦτα πάλιν*: *postea rursus alio tempore*. Et *εἰσέρχεσθαι εἰς τινὰ* sigillatim sonat *aliquem domi suae convenire*. Cf. p. 572. c. 584. e. 585. b. In solâ ed. Cas. 1. perperam scribitur *ὡς εἰς εἰσῆλθε*, temere repetitâ voculâ *εἰς*.

Vers. 30. *προσβολῆς οὔσης ποτέ.* Verbum *οὔσης* non a Grotio ex ingenio receptum, ut existimavit vir doctus, quem modo laudavi: sed agnoscunt illud ed. Ven. & Bas. & Cas. 1. cum utroque msto. Operarum & correctoris incuriâ omissum illud est in ed. Cas. 2. & 3.

Vers. 31. *ὁ δὲ στρατιώτης, ὑπό τι [δὴ] σκυθρωπάσας.* Cum nude vulgo *ὑπό τι σκυθρωπάσας* legeretur, adnotavit CASAUBONUS: »Scribe *ὑπό τι τότε σκυθρωπ.* ob me»trum. De illis *ὑπό τι*, & statim *ὑπό τι δέδοικά σε*, sa»tis ad Suetonium.« — Quid ad Suetonium huc spectans adnotaverit vir doctus, cum locum nobis indicare non dignatus sit, nunc non vacat operose quaerere. Nec video quid difficultatis ista locutio *ὑπό τι* habeat: illud quidem satis liquet, praepositionem *ὑπὸ* ad *verbum* esse referendam, ut sit *ὑποσκυθρωπάσας*, *ὑποδέδοικα*. Pronomen *τι* vero intelligendum *κατά τι*, *nonnihil*, *aliquatenus*. Labanti metro GROTIUS succurrebat, sic scribens:

— *ὑπό τι καὶ σκυθρωπάσας.*

Nobis *ὑπό τι δὴ* placuit. Et habet *δὴ* hanc vim, quasi dixisset, *ut consentaneum erat*, vel, *ut facile cogitaverit quisquis haec legerit vel audierit*. Audacior IACOBS, *ὀφρύσι τι σκυθρωπάσας* maluerat.

Vers. 32 *& seq.* sic scripti in editis libris erant:

ἀπέπεμψε ταύτην, διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταίρα
μηθὲν, παρὰ τοῦτο φησὶ λυποῦ φίλτατε.

Et in verbis nil mutat ms. *A.* nisi quod post *ἑταίρα* distinctionem ponit, & *μηθὲν* (ut par erat) ad sequentia refert. Consentit etiam ms. *Ep.* nisi quod posteriore versu sic scribit, *μὴ παρὰ τοῦτο λυποῦ ἔφη φίλτατε.* GROTIUS sic corrigebat:

— *διαλιποῦσα δ' ἡ 'τέρα,*

» versum hoc poscere « dicens in Notis. Longius a librorum scriptura recedens IACOBS, *διαλιποῦσα δ' οὐδὲ ἓν* scripsisse poëtam statuit. CASAUBONUS monuerat: » Scri» be propter versus legem:

— » *διαλιποῦσ' ἡ ἑταίρα δέ.* «

Quem secutus sum. Poterat quidem & per apostrophum *ἡ 'ταίρα δὲ* scribi: sed & *ἡ* ante *ἑταίρα* correptum manere potest, quemadmodum *τῇ* in illo

παρὰ Δεξιθέᾳ δειπνοῦσα τῇ ἑταίρᾳ ποτέ:

pag. 580. b. versu 38. Quod ait hic *διαλιποῦσα*, id sonat, *postquam aliquantisper conticuisset, brevi morâ interpositâ.* Videndum tamen ne sub illo verbo aliud lateat. *Versu* 33. bene habet *παρὰ τοῦτο*, valens *propter hoc*: nec in *παρὰ τούτου* mutari debuit, quod Grotio placuerat.

Vers. 36 *sq.* *Ἐν συμποσίῳ δ', ὥς φασι, παρὰ τῇ Μανίᾳ*
παρεδέξατ' αὐτὴν τῶν πονηρῶν τις πάνυ.

Et doctum & ingeniosum est utique IACOBSII inventum, (in Attico Mus. III. 2. p. 218.) *παρελέξατ' αὐτῇ* corrigentis; id est, *ad illius latus adcubuit.* Quam emendationem lubens in contextum recepissem, nisi teneri utcumque posse visa esset vulgata scriptura, verbum *παρεδέξατο* eâdem notione accipiendo, qua frequentius quidem aliâs *ὑποδέχεσθαι* dicitur; & *ἐν συμποσίῳ*, per pleonasmum satis usitatum, *pro nudo συμποσίῳ positum* intelligendo. Id si ita sumere licet, sententia haec fuerit, *hominem illum*, de quo agitur, *Maniae exhibuisse convivium*, non apud se, in suâ domo vel hospitio, ut fecerat is de quo ante dictum, sed *in ipsius Maniae aedibus*. Nihil in vulgatâ scripturâ mutat ms. *A*. In *Epit.* vero isti duo versus cum quatuor sequentibus desunt.

Vers. 38. *κᾆθ' ὡς ἐπηρώτησε.* Ut nihil simplicius, sic nihil certius nobis visum erat istâ emendatione, quam CORAYI felicissimo ingenio debemus. *Protasi* illi *κᾆθ'* (i. e. *καὶ εἶτα*) *ὡς ἐπηρώτησε*, respondet dein *apodosis*, *γελάσασα* (scil. *Μανία*) *φησίν*.

Vers. 39 *seqq.* *ἅμα βαλεῖν* idem valet ac *συμβαλεῖν*, *congredi*, *coire*: quod de congressu venereo hîc intelligitur. *Tres postremos versus* sic scriptos exhibebant libri impressi:

ἐλθοῦσ' ἅμα βαλεῖν ἢ κάτω, γελάσασα δὲ
ἄνω μὲν οὖν γε φησίν. ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε
μή μου προπεσούσης τὸ ἐκπλιβκιον (*τότ' οὐμπλίκιον* ed. Cas.) *ἐκτράγῃς.*

d Manuscriptus vero codex *vers.* 39. δὲ ignorat: *vers.* 40. pro μὲν οὖν γε habet βέλτιστε: denique *vers.* 41. προσπεσούσης & τὸ ἐμπλόκιον. Inde facile liquebat, versum 39. & 40. sic constituendos esse:

— γελάσασ'· ὦ Ἄττα,
βέλτιστε, φησίν· ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε,

De postremo versu addubitari possit: quem in hunc modum concinnavit Iacobs:

μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκιον τὸ δ' ἐκτράγῃς.

Nos, codicis scripturam προσπεσούσης tenentes, sedem pronominis μου mutavimus. Quid sit ἐμπλόκιον, haud satis constat: *opus implexum* vertunt, & *torquem*, praesertim eum *qui crinibus capitis implectitur*. Vide Hesychii Interpp. ad vocab. Ἐμπλόκια: & Bielii Thes. Philolog. Vet. Test. nam Graecis praesertim Sacrarum Scripturarum Interpretibus prae caeteris in usu est id vocabulum. Verbum ἐκτραγεῖν, an umquam in usu fuerit Graecis, valde dubito. ἐντραγεῖν satis frequens: quare ἐντράγῃς hic scripsisse poëtam suspicatus sum; *devores*, id est, *subripias*.

AD CAP. XLIII.

e Quum post *primum versum*,

Παρὰ Γναθαίνῃ Δίφιλος πίνων ποτὲ

in editis continuo sequeretur ille,

ἐπὶ δεῖπνον, ὡς λέγουσι, τοῖς Ἀφροδισίοις:

haud difficile erat ad intelligendum, non cohaerere istam orationem: nam Graece vix ac ne vix quidem πίνων ποτὲ ἐπὶ δεῖπνον dici potest: ἐν δείπνῳ oportebat. Quos nos *interiecimus quatuor versus*, eos eodem modo quo a nobis editi sunt scriptos dedere ambo nostri codices mssti. Sunt illi quidem eiusdem fere argumenti cum his qui paulo post adponuntur; (vide *vers.* 26 *sq.*) sed tamen diverso quodam modo expressi: &, inseri hoc loco debuisse, non modo fidem facit optimorum nostrorum vetustissimorumque codicum auctoritas, sed & illud ipsum quod modo monuimus de incongruâ orationis structurâ in editorum librorum ratione.

Vers. 6. τοῖς Ἀφροδισίοις. Vide supra, pag. 574. b. c.

Vers. 7 *sq.* *τιμώμενος μάλιστα τῶν ἐρωμένων,*
λήθη θ' ὑπ' αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος.

Vers. 41. Cum mendose ἤδει esset editum, monuit c CASAUBONUS *in Animadv.* ἤδειν esse corrigendum: & hoc ipsum nobis dedere ambo codices mssti.

Vers. 43. Ἐπεὶ προέβη. Ἐπεὶ δὲ προὔβη, quod desiderabat Atticorum usus, corrigendum censuit PIERSON ad Moer. pag. 302. atque adeo, quo ratio constaret metro, totum versum sic refingi iussit:

Ἐπεὶ δὲ προὔβη τοῖς ἔτεσι Γνάθαινα, καὶ.

Quod ut facile quidem patiar, non tamen necessarium iudicavi. In vulgatâ scripturâ nil mutat vetus codex *A.* Et nusquam alibi, ubi ab uno apophthegmate ad aliud transit hic poëta, coniunctiva particulâ utitur, nisi uno versu 54. Epitomae quidem auctor, a poëtae stylo saepius discedens, & haec omnia veluti solutâ oratione scripta adponens, & aliâs plerumque per particulam δὲ varia ista apophthegmata coniunxit, & hîc sic scripsit, Γηράσασα δὲ καὶ ἤδη οὖσα σορός. Idem Breviator, quae post verba πωλεῖθ' ἕκαστον sequuntur, (*vers.* 47 & seqq. usque *vs.* 53.) ea omisit omnia.

Vers. 44. ἦν ὁμολογουμένως σορός. Hoc est, quod latine dicunt *capularis senex.* *Vers.* 45. ἐξεῖναι recte ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Verbum λέγουσιν omittens Breviator, ἐξῆν scripsit.

Vers. 50. πῶς ἵστης. Scribebatur ἵστης in editionibus d omnibus; nec aliud ex ms. *A.* enotatum. Nec vero dubitare debui, quin ἵστης corrigerem. At non perinde necessarium visum est, πόσου ἵστης corrigere; quod a LENNEPIO ad Phalarid. pag. 95. propositum probavit IACOBS in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. 1. pag. 213. Nam πῶς ἵστης; *quomodo adpendis,* idem valere possit ac *quanti adpendis?* i. e. *quanti vendis libram carnis?* Ex responso autem adolescentuli intelligitur, eum quaestionem istam diversâ prorsus notione (sive serio, sive, quod probabilius videri debet, simulate) accepisse: nempe, quasi quaesisset illa, πῶς vel πόσου ἵστης σὲ, vel ἵστασαι, aut στῆναι ἔοικας? Itaque *arridens ille respondit,* (*vers.* 51.) κύβδα τριωβόλου: id est, *inclinando, conquiniscendo, prostо tribus obolis.* De obscoeno vocabulo κύβδα nonnihil supra dictum, ad X. 442. a. & 447. c. Conf. TOUPIUM, Emend. in Suid. P. II. pag. 230. ed. Lips. & BRUNCK ad Thesmoph. 489.

Regerit Gnathaena: (*vers.* 52 sq.)

Τίς δ' ὁ ἐπιτρέψων ἐστί σοι, φησὶν, τάλαν,

ὄντα γ' ἐν Ἀθήναις Καρικοῖς χρῆσθαι σταθμοῖς;

Ad quae verba est CASAUBONI Animadversio haec: » Ille versus, ὄντα γ' ἐν Ἀθήναις &c. docet nos in idiomate Carum βαρβαροφώνων, ut ait poëta, mensurae nescio cuius nomen fuisse κύβδα. Athenis vero id verbum inter obscoena; ut scimus ex Aristophane. Lanius usurpaverat Ἀττικιστί: significans obscure, se vix tribus obolis emturum, ut cum ista anu caput posset limare: scortillum accipit Καριστί. « — Sic vir optimus doctissimusque. At haud paulo rectius, ut nobis quidem videtur, mentem poëtae Gnathaenaeque interpretatus erat ingeniosior DALECAMPIUS; qui cum praescriptos duos versus latine sic reddidisset:

Ecquis vero, inquit, o miser, permisit tibi,
Athenis cum sis, uti librâ Caricâ?

in ora hanc adiecit interpretationem: » *Cur te minimo pretio aestimas?* Vide proverbium, *In Care periculum.* « — Cum σταθμοὶ proprie dicantur *pondera & mensurae*, commode nunc σταθμοὺς per metonymiam satis obviam *pretium* dicit Gnathaena: *Caricum* vero *pretium*, *vile pretium* intelligit. Igitur iocanti adolescentulo & ipsa Gnathaena per iocum (& quidem urbanum illum satis, ut in tali argumento) respondet: *At quis tibi permittet, ut cum tam pulcher & venustus sis, & mediis in Athenis vivas, tam vili pretio te sistas?*

Vers. 54. Στρατοκλῆς δ' ἐρίφους. Perperam huc invecta δ' coniunctio videtur. Nusquam certe alibi, (quod paulo etiam ante monuimus) ubi ab uno apophthegmate ad alterum transit hic poëta, coniunctivam particulam adhibitam videmus. *Stratoclem* autem illum non opus est ut *tabernarium* statuamus cum Dalecampio & aliis doctis viris. Nam etiam, qui non tabernarius aut caupo esset, poterat institor esse coenae e symbolis institutae. Ac potuerit hic *Stratocles* idem esse lurco, cuius supra mentio facta, lib. IV. pag. 135. b. c. & 137. c.

Recte ξυναρτύειν (*vers.* 55.) & ἐπιξυνάπτειν (*vers.* 57.) scribitur in editis; ubi, contra quod metrum flagitabat, συναρτ. & ἐπισυναπτ. habent vetustae membranae. Eaedem membr. *A.* in corruptis *versibus* 56 & 57. nil mutant, nisi quod in his pro δίψαν perperam διψᾶν scribitur, recte vero (ut videtur) omissa est δ' particula, quae in editis post ὑπολειπόμενοι inserebatur. Spectat ad hunc

locum Casauboni *Animadversio* haec: » καὶ δίψαν ὑπο-
» λειπόμεναι δ' εἰς τὴν αὔριον. Corruptus locus. Nec vi-
» deo qui corrigam, nisi cui placet:

» καὶ δίψαν ὑπολειπόμενά τιν' ἐς τὴν αὔριον.

» Interpres (Dalecampius) simplicem narrationem unam
» in duas divisit: quod non oportuit factum. Auctor Epi-
» tomae summam hoc verborum compendio est comple-
» xus: Στρατοκλέους δ' ἐρίφους διδόντος τοῖς γνωρίμοις λο-
» πάδας τε συνάλμους, ἀφ' ὧν συνέβαινε διψᾷν τε καὶ μα-
» κρὰς [πράττειν recte interserit noster cod. Epit.] εἰς τὰ
» λοιπὰ συμβολὰς, [ξυμβολὰς noster cod. *Ep.*] Γνάθαινα
» ἔφη· Στρατοκλῆς ἐπὶ ἐρίφοις χειμῶνα ποιεῖ. Id est: *Cum*
» *Stratocles suis familiaribus in coena dedisset hoedos & pati-*
» *nas salitas probe, ob quas contingebat ut sitirent illi, &*
» *Stratocles magni pretii symbolas pro caeteris quae fuerant ap-*
» *posita exigeret; Gnathaena dixit, Stratocles in hoedis* [sive *post*
» *hoedos* malueris] *tempestatem excitat.* Acumen omne huius
» dicti est in illis, ἐπ' ἐρίφοις: quae verti possunt, *postquam*
» *dedit hoedos:* &, *in hoedorum exortu:* id signum valde pro-
» cellosum est. Theocritus, Thalysiis: [VII. 52 sqq.]

» Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλοῦς ἐς Μιτυλάναν
» χ' ὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει [διώκῃ]
» κύματα. —

» Sic autem res habet. Promiserat *Stratocles* suis sodalibus,
» se illis *hoedinam* appositurum, si ad se venirent. Vene-
» runt, & quod erat appositum comederunt. Sed ut pe-
» cuniâ suos convivas emungeret Stratocles, id egerat
» callide, quo diu pitissantes, & aliud semper ex alio po-
» scentes sibi dari, ut fit, ad multam noctem convivium
» traherent. Id autem effecit, *praesalsa condimenta* illis ex-
» hibens. Inde *convivas sitis occupat:* quam dum conantur
» extinguere, improbi convivatoris dolo tanguntur. Erat
» autem mos eorum qui *e symbolis* aut collatitiâ stipe unà
» fuerant, mensâ remotâ impensarum rationem inire. Ma-
» le editur,

» ἐπισυνάπτειν βουλομένοις τὸν ἑωθινόν.

» Corrige, βουλόμενος: *cum id ageret* Stratocles *ut vesper-*
» *tina coena ad diluculum produceretur.* « — De *hoedorum ex-*
ortu, ex vulgata opinione, tempestates inferente, consuli
etiam Arati Phaenom. vers. 158. iussit Iacobs, Mus. At-
tic. III. 1. pag. 29. De certa ratione emendandae vulga-
tae scripturae desperavi equidem, felicioribus ingeniis eam

eludem non invitus relinquens. Sententiam coarctando expressi, Breviatoris indicia maxime secutus.

Vers. 60. στραγγευόμενον ὁρῶσα περὶ τὰς συμβολάς. »Ferat aliquis fortasse, στρατευόμενον &c. *cum vi-»deret Gnathaena unum e convivis pugnantem de symbolis.* Sci-»mus quidem, τὸ μάχεσθαι sic solitum eleganter accipi: »sed στρατεύεσθαι hic aures nostrae non ferunt. Lego, »στραγγευόμενον. Eleganter στραγγεύεσθαι usurpatur »de eo qui *rixatur de pretio.* In idiomate nostro, *barguigner.* »Sed Graecum verbum generaliter id significat, quod vul-»go dicimus, *marchander à faire quelque chose.* « Casau-bonus. — Emendationem docti viri calculo suo merito comprobavit Valckenarius, in Animadv. ad Ammon. cap. 13. pag. 130 sq. *cessandi, commorandi, laborandi* potestatem vindicans huic verbo. πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι interpretatur Scholiastes Comici ad Nub. 131. ἀναβάλλομαι & διατρίβω Suidas.

Vers. 64. καὶ λιπαρὸν ἔτι δὲ &c. λιπαρὸν alibi (lib. VI. pag. 242. e. Animadv. T. III. pag. 427.) *pinguem, crassum, bene saginatum*, cum omnibus interpretibus intelleximus: quae notio quam ab hoc loco aliena sit, satis adparet. Superest ergo, ut, si vulgatam teneamus scripturam, (in qua quidem nil mutat ms. *A.* silet autem Epitome, totam hanc historiolam cum sequenti omittens) fuerit λιπαρὸς *nitidus* intelligendus, nempe *unguentis nitens*: quae notio satis videri posset convenire huic loco, si esset λιπαρὸν δὲ, vel ἀλλὰ λιπαρὸν, ut hoc praedicatum *oppositum* esset quodammodo aliis qualitatibus, quas illi homini tribuit poëta. Nunc, ubi cum reliquis praedicatis, quae *foedum adspectu* hominem produnt, coniungitur hoc, & illis paene medium interseritur; fieri non potest quin suspecta illa scriptura sit, oboriaturque suspicio, *squalidum* potius, quam *nitidum*, dicere voluisse poëtam. Id vero fuerit καὶ ἀλίπαρον: quam scripturam perinde admiserit metri ratio. Et vocabulum ἀλίπαρος nusquam quidem alibi aut legere memini aut nunc quaerens reperi: sed, quin analogiae prorsus conveniens sit illius formatio, nemo negaverit: &, cum ἀλιπαρὴς istâ notione in usu fuisse reperiatur, quidni perinde ἀλίπαρος dici commode potuerit? — Sed cedat nostra coniectura doctiori multo feliciorique Corayi nostri emendationi: »Repono (ait in *Notis mssstis*) »λαπαρὸν, *vacuum, tenuem.* Similem

» confusionem τοῦ λιπαρὸς & λαπαρὸς animadvertere me » olim memini apud Hippocratem. « — Conf. H. Stephani Thes. Tom. II. pag. 600. *e. f.*

Vers. 65. ἔσκωπτεν (intellige αὐτὸν) εἰς Ἄδωνιν. Recte Dalec. *per iocum Adonin esse dixit.* Sic enim cum εἰς praepositione construi illud verbum solet: maxime quidem cum nomine abstracto quod aiunt, id est, qualitatem significante; v. c. σκώπτειν τινὰ εἰς φιλαργυρίαν: sed & scite & eleganter hic cum concreto.

Vers. 68. Cum θυγατρὶ μετὰ ταύτης συμπορευομένῃ f consentientibus membranis esset editum, ferebat quidem eam scripturam metrica ratio; sed ad sententiam parum commoda videri illa debuit. Monuerat CASAUBONUS: » θυγατρὶ μεθ' αὐτῆς. « — Nobis nihil aliud, nisi μετ' αὐτῆς, desiderari videbatur.

Vers. 69. Gnathaenae illud dictum,

Δικαιότερον ἦν, ὦ τέκνον, νὴ τὼ θεώ.

satis-ne integrum sit subiit dubitare. DALECAMPIUS vertit, *Aequius huic, o fili, te per Deos;* scilicet (ut in ora notavit) *tam insolenter obvium fieri*: nimis manifeste ab auctoris mente prorsus aberrans; nempe τέκνον ad *adolescentulum* referens, θυγατέρα autem *pedissequam ancillulam* intelligens. Si sana & integra est Graeca oratio, intellige *Gnathaenam* oratione *ad filiam suam* directà dixisse, *Merito hoc mihi accidit*, quod rustice mihi ille respondit, quem falso *Adonin* adpellaveram, cum sit revera foedus rusticusque homo. Recte editi, νὴ τὼ θεώ. At ea verba a *muliere* pronunciata non sonant *per Deos*, sed *per Deas*, *per Divas*. Vide ad X. 441. d. Animadv. Tom. V. p. 461. Perperam in ms. *A.* scribitur νὴ τῶι θεωῖ, id est, νὴ τῷ θεῷ.

Vers. 72. πρωῒ γενόμενον. Potest nominativus pro genitivo absolute posito accipi. Videndum tamen ne γενομένου scriptum oportuerit: πρωῒ γενομένου, *cum iam mane esset, cum iam lucesceret.*

AD CAP. XLIV.

Cum sic editum esset principium huius capitis: Καὶ Γναθαινίου τῆς δέ γε τῆς θυγατριδοῦς αὐτῆς τάδε ἀναγράφει: pro mendoso θυγατριδοῦς recte θυγατριδῆς dedit ms. *A.* conf. pag. 583. e. Id vero non *ex sorore neptin* sonat, ut cum Dalecampio accepit Gallicus interpres; sed a

ex *filia neptim.* Quaenam vero vis inesse hoc loco possit istis τῆς δέ γε, non exputo: nec fere dubito, nude καὶ Γναθαινίου δὲ τῆς θυγ. scripsisse Athenaeum: nisi fortasse τῆς τε θυγατρὸς καὶ τῆς θυγατριδῆς scripserat, aut τῆς θυγατρὸς ἢ καὶ θυγατριδῆς. Certe & θυγάτριον & θυγάτηρ Gnathaenae nominatur Gnathaenium, hac p. lit. c. & pag. 582. a. conf. pag. 585. a.

Claudicat *secundus versus*, sic vulgo scriptus:

σατράπης πάνυ γέρων ὢς ἐνενήκοντ' ἐτῶν.

Ubi ex ms. *A.* nil aliud citatur, nisi vox ἐνενήκοντα plene scripta. Nos emendationem adoptavimus a Toupio commendatam, Emend. in Suid. Part. I. p. 70. ed. Lips.

b *Vers.* 9. ὁ δ' ἄφνω καιρίμην πληγείς. κιρίμην membr. *A.* manifesto vitio. Nec vero vocabulum καίριμος, quod pro isto probabiliter posuerunt editores, alibi (quod sciam) reperitur. Possit tamen καιρίμην πληγεὶς idem valere ac καιρίαν πληγείς: id est, *lethali vulnere, certissimo ictu percussus. Vulnus* autem illud facetus poëta subitum amorem dicit in decrepito sene excitatum.

Vers. 10. ζωγρεῖς, γύναι, φησίν, ἕνεκα τοῦ στρατιωτικοῦ. Dalecampius: *Quoniam exercitu me stipatum vides, vivum capis.* Videtur hoc dixisse homo ille: *Quia me vides Atheniis hominem militarem satellitibus stipatum, agis mecum ut cum hoste captivo, quem in tua habeas potestate.*

c *Versus* 14 *& sequens* sic editi legebantur:

εἶπεν δὲ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς πάτερ. οἶδα γὰρ
ἀκριβῶς καὶ πέπειθ' ὅτι †

Ibi Casaubonus: »Mutilos, inquit, versus duos ita li»cet concinnare:

»εἶπεν δὲ αὐτῷ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς, πάτερ.
»οἶδα γὰρ ἀκριβῶς, καὶ σαφῶς πέποιθ' ὅτι. «

At illum hiatum εἶπεν δὲ αὐτῷ numquam tulerint Graecae aures. Mihi vero locus hîc videbatur esse dativo ἐμοὶ vel ἡμῖν, cui dein opponatur alter ille dativus, τῷ θυγατρίῳ. Deinde, particulâ ὦ ante πάτερ positâ, iustam mensuram habebat senarius. Posteriorem versum talem, qualem nos edidimus, obtulit nobis codex *A.* Breviator ista omnia in hunc modum expedivit: Καὶ Γναθαίνιον δέ φησι Μάχων ἡ θυγατριδῆ Γναθαίνης σατράπῃ πάνυ γέροντι ἰδόντ' (sic noster cod. *Ep.* pro ἰδόντι) αὐτῆς τό τ' εἶδος καὶ τοὺς ῥυθμούς, καὶ πυθομένῳ πόσον μίσθωμα πράττεται, δραχμὰς χιλίας ἔταξεν. εἶτα πέντε ἐπράξατο. καὶ πολλὰ τοιαῦτα

λιπρεῖ περί τε τῆς Γναθαινίου καὶ ἑτέρων. Tum ex reliquâ c
totâ hac paginâ nihil amplius adpoſuit, niſi haec verba ex *verſ.* 26. Ἀνάγωγος ὢν φησὶ καὶ βάναυσος. Dein ſtatim ad iſta transit ex pag. 582. b. Ὅτι ἡ Γναθαίνιον φησὶ Μάχων εἰς Πειραιᾶ ποτε &c.

Verſ. 16. εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν. »Praeter ſenſum planum & cuique obvium (*mille drach-* »*mae* valent *duplum quinque minarum*) ſubeſt alius ſenſus »ſubtilior & obſcoenus, καὶ σκώπτει εἰς τὸ ἄστυτον τοῦ »γέροντος καὶ εἰς ἀναδίπλωσιν τοῦ αἰδοίου, ὡς οὐ δυναμέ- »νου αὐτὸ ἁπλοῦν καὶ τείνειν.« PALMERIUS, *Exercitat.* pag. 524.

Verſ. 18. καταλελυκυίας: ſcil. τὴν ἑταιρείαν: ut apud Polyb. VII. 10, 4. καταλύσας τὴν ἄθλησιν.

Verſ. 19 *ſeq.* — διὰ τὸ πῶς
τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτῆς ἔχειν.

Nil mutant membranae: ac poſſit fortaſſe ferri iſta ſcriptura. De qua conf. quae notavi ad pag. 577. e. Sed mire ac paene unice placet doctiſſimi CORAYI emendatio:

»— διὰ τὸ πρὸς
»τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτὴν ἔχειν.

Sic, ἡδέως ἔχειν πρός τινα, idem valebit ac ἡδέως ἔχειν τινί.

Verſ. 26. Ἀνάγωγος δ' ὤν. Coniunctivam particulam d
recte dedit Mstus codex. *Verſ.* 27. Cum ſic vulgo, conſentientibus membranis, ſcribatur,

ἐν σκυτοτομίῳ τινι μετά τινων καθήμενος:

»pronomen illud τινὶ ſine cauſſâ a ſcribis adiectum« iudicavit acutiſſimus PORSONUS, in Addendis ad Notas in Euripidis Hecub. pag. 82. edit. ſecund. Ac poterat ſane hoc pronomine utcumque carere oratio: & commode etiam abfuturum illud erat, ſi σκυτοτόμος fuiſſet Andronicus, & *ſuâ in officinâ* iſta narraſſet: nunc, ſententiam ſi ſpectes, peropportune adiectum τινὶ videri debet, *in quadam coriaria officina*. Et quamquam ſalebroſior inde enatus eſt ſenarius, cuius primus pes ſit dactylus, ſecundus anapaeſtus, tertius tribrachys, tum quartus rurſus anapaeſtus, tamen non ita ſubtilem poëtam ſe *Machon* in his quidem *Chriis* praeſtitit, ut a talibus verſibus abhorruiſſe eius ſtylum nobis perſuadeamus. Utique, ſi *prima ſyllaba* vocabuli σκυτοτομίῳ *neceſſario produci* debeat, quod ſtatuiſſe videtur Vir doctiſſimus, eiicienda ex hoc verſu vocula

anifeste correptâ usus est. Item Theocritus, Idyll. 12. ubi ait:

δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος.

28. κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων. Possis τῆς ιυ intelligere περὶ τῆς Γναθ. per ellipsin praeposiitis usitatam: possis vero etiam sic accipere, quasi poëta, ἐσχόλαζε λέγων κατὰ (i. e. περὶ) τῆς Γνα- *Vers.* 29. Recte ab editoribus abiecta est μὴ par- quam importune insertam habent membranae.

30. ἑξῆς καθιππάσαι δ' ἐπ' αὐτῆς πεντάκις. *comma*, quod post ἑξῆς alienissimo loco insertum d. Cas. Eodem in versu cum ὑπ' αὐτῆς vulgo le-, respiciens istum versum IACOBS in Animadv. in Vol. I. Part. II. pag. 408. ait: » Apud Machonem rix κέλητος schemate usa, καθιππάζειν dicitur. « — de *meretrice* hoc diceretur, καθιππάσθαι ὑπ' αὐτῆς verbo dictum oportuisset: quod quidem nec verbat, nec dicere voluit iste homo, qui *se* ait κα-ει. Ac satis intelligi puto, longe aliud esse sched in obscoenis illis mysteriis κελητίζειν dixere, atquod καθιππάζειν hîc dicit poëta, quod est illud quod a Mania petiisse Demetrius supra dicebatur 9. a. Quare necessario ἐπ' αὐτῆς hîc fuit corri-ι: de quo perspecte etiam CORAYUS in *Notis msstis*: » *Legendum* ἐπ' αὐτῆς. « — In permutandis ἐπ' cum ubi separatim scriptae illae voculae, tum in quae ex illis composita sunt, frequentissime erraxarii.

33. πικρῶς δὲ λοιδορούμενος. Ista verba hoc loco inedere membr. *A.* quibus verbis vel initium conti- vel posterior pars senarii, qui totus omissus est

modum editum erat. Utraque ſcriptura per ſe proba, & d
a Grammaticis diſerte obſervata: denique vero etiam λή-δῖον ſcribi poterat. Sed quoniam λήϊδιον quatuor ſyllabis efferri ab Atticis ſolitum eſſe diſerte Euſtathius ex priſcorum Grammaticorum ſcriptis monuit, ad Iliad. σ'. p. 1199. l. 24. tenuimus illam ſcripturam in *Atticae mulieris* oratione, ubi eam verſus ferebat, correptâ ſcilicet η vocali ob ſequentem vocalem iota. *Verſu* 11. vero, quamquam & ibi utcumque ferri editum λήϊδιον potuerat, praeeuntibus msstis λ ή δ ι ο ν *absque iota* ſcribere placuit. Iam cum ex narrationis connexione intelligatur, agi hîc de *pretioſiore* aliquâ veſte, parum apta huic loco videri debuit Heſychii & aliorum nonnullorum Grammaticorum interpretatio: Λήδιον, τριβώνιον εὐτελές: rurſusque, Λήϊδιον, εὐτελὲς ἱμάτιον: aut χλαμύδιον παλαιόν, ut Philemon apud Euſtath. l. c. l. 27. Sed ſignificatum potius habebit a λεῖος, *laevis & delicatus*, ductum; a quo fonte id vocab. derivat Tryphon, apud eumdem ibid. l. 24 ſq. quam in ſententiam ipſe Euſtathius ad Od. λ'. pag. 437. l. 52. praeeuntibus priſcis magiſtris, λήδιον interpretatur λεῖόν τι περιβόλαιον, οἰκεῖον τοῖς τρυφῶσι. Iam παράπηχυ λήδιον vel ἱμάτιον, collatis Heſychii & Pollucis interpretationibus, intelligi videtur dictam fuiſſe *veſtem albam cui manicae adpoſitae eſſent purpureae.* Hanc autem, de qua hîc agitur, *Corinthiacam* fuiſſe ait poëta: recte; nam Corinthum, ſicut aliorum artificiorum, ſic & exquiſiti *operis textorii* nomine celebratam fuiſſe, alibi etiam obſervavimus. Vide ſupra, ad XII. 525. d.

Verſ. 16. Claudicat metrum: niſi forte in τεταρτημορ. ſe- e
cunda ſyllaba ob liquidam ante mutam corripi poſſit.

Verſ. 17 *ſq.* κόμισαι. τὸ κωλύον γάρ ἐστι τοῦτό γε.
Ἡ δ' ὡς ἀπήγγειλεν· »Τάλαιν', εἶπεν, κακῶν.

Recte κόμισαι ed. Ven. cum msstis. Perperam κομίσαι ed. Baſ. & Caſ. Recte porro τοῦτό γε in fine prioris verſus poſuere editores; perperam vero in poſteriore omiſerunt ὡς particulam. In ms. *Ep.* omiſſâ maiori parte prioris verſus, ſic ſcribitur: κόμισαι. ὡς δ' ἀπήγγειλε. Sub mendoſâ codicis *A.* ſcripturâ, τοῦτο μὲν δὲ ὡς ἀπηγγ. latebat haec ipſa, τοῦτό γε. ἡ δ' ὡς ἀπηγγ. Dein, pro ἀπήγγειλε· τάλαινα εἶπεν, metri ratio deſiderabat ἀπήγγειλεν· τάλαιν', εἶπε. Denique pro κακὸν, quod perperam habebant editi libri in fine verſus, recte κακῶν dedere ambo msſti. Nota exclamandi formula, τάλαινα κακῶν, ſcil.

ὠνια. *Verf.* 20. Pro edito olim μοι, quod per se quidem non spernendum erat, μου dedere rursus ambo mssti. De vocab. λῄδιον paulo ante dictum.

Verf. 21. Ὁ τοῦ Σοφοκλέους Δημοφῶν ἐρώμενος. Conf. XI. 582. d. ibique notata. *Verf.* 24. De caussa cognominis *Caprae*, quod habuit *Nico meretrix*, conf. pag. 587. a. & Harpocrat. & Suid. in Νάννιον, apud quos quidem id cognomen non *Niconi*, sed *Nannio* tribuitur. Adde Heynii Fragm. Apollodori, pag. 1165. At versui hic non constabat ratio sic scripto,

ὅτι τὸν μέγαν κατέφαγ' ἐραστήν ποτε.

In quo cum nil mutarent veteres membranae, ex coniectura δὴ particulam inseruimus, & κατέφαγεν plene scripsimus. In *Epit.* sic scribitur, ὅτι τὸν μέγαν ἐραστὴν ποτε κατέφαγε Θαλλὸν τὸν κάπηλον, postremo vocabulo ex p. 587. a. ducto.

Versus 26. quum sic conceptus legeretur in editis,

ὠνησάμενος μέλι, Χελιδονίας τ' ἰσχάδας:

locum hunc, ut infinitos alios, absque animadversione praetermisit Casaubonus. Atqui, quum *mel*, quod emturus ille homo erat, versu sequenti diserte nominetur, suspectum esse hoc versu vocabulum μέλι debebat. Accedit laesum metrum in vocab. Χελιδονίας, cuius secunda syllaba corripi non potest. Totus ille versus cum sequenti omissus in *Epit.* In ms. *A.* vero nonnisi haec verba leguntur,

ὠνησάμενος Χελιδονίας ἰσχάδας:

ubi si Χελιδονείας penultimâ longâ scripseris, nihil amplius desideratur. Et nominantur quidem rursus χελιδόνιοι ἰσχάδες, XIV. 652. *d.* & *e.* qui locus cum hoc conferendus: item χελιδόνια σῦκα, III. 75. c. d. ubi vide notata: parique modo ἰσχάδες χελιδόνιοι nominantur apud Polluc. VI. 11. Sed perinde χελιδόνειος & χελιδόνιος dicere licuit. Quare nec male apud Suidam χελιδόνειον (non χελιδόνιον) μέλος scribi videas: & in Epigenis versu, qui apud Nostrum III. 75. c. d. citatur, ipsa metri ratio necessario flagitaverat, ut χελιδονείων cum Bentleio, pro vulgato χελιδονίων, scriberemus. Quare hic quoque dubitare non debuimus, quin χελιδονείας corrigeremus. Accedit etiam ipsa nominis terminatio: nam si penultima per *simplicem* vocalem *iota* efferri debuisset, χελιδονίους scribendum fuerat, non χελιδονίας: quia terminatio ος in χελιδόνιος foeminino generi cum masculino communis est.

A maſculino vero in *ειος* deſinente potuit foemininum formari in *εια* exiens.

Ad *verſum* 31. ſic vulgo ſcriptum, a

Σοφοκλεῖ δῷς φησὶ παρ' ἐμοῦ λαβὼν φίλτατε,

nihil e ms. *A.* adnotatur, niſi quod ibi *δωῖς* (i. e. *δῷς*) recte ſcribitur. In *Epit.* breviter ſic: *ἵνα Σοφοκλεῖ δῷς παρ' ἐμοῦ λαβὼν φίλτατε*: omiſſo verbo *φησί*. Adnotaverat h. l. CASAUBONUS: » Scribe,

» *Σοφοκλεῖ δίδως, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ὦ φίλτατε.* «

Nobis tenendum verbum *φησὶ* videbatur: quod ipſum, licet ex pleonaſmo repetitum, tuentur veteres membranae, nec videri debuit a librariis temere adiectum. Quare mutatâ verborum ſerie ſic ſcribendum cenſuimus,

Σοφοκλεῖ παρ' ἐμοῦ δῷς, φησὶ, λαβὼν, ὦ φίλτατε.

Ubi neminem turbare debet verborum mira iſta traiectio; quae nonniſi ei ſuſpecta videri poterit, qui in Graecis poëtis hoſpes plane fuerit.

Verſu 32. cum *Καλλιστοῦς δὲ* &c. ſcriberetur, obſecutus ſum CASAUBONO monenti: » Reſtitue metrum, » & ſcribe *Καλλιστόος.* « *Verſus* 37. ſic ſcribebatur:

ἄλλη κορώνη δ' ἑτέρ' ἐκείνη μέμφεται.

Ibi CASAUBONUS: » Poſtremus narratiunculae huius ver» ſus ita legendus:

» *ἀλλ'* [*ἄλλ'* voluerat] *ἡ Κορώνη χ' ἑτέρ' ἐκείνη μέμφεται.*

» id eſt: *Alia queritur Corone, alia autem illa.* Alluſum eſt ad » proverbium, *Ἄλλο μὲν γλαὺξ, ἄλλο δὲ κορώνη φθέγγεται.* Non aliud hic acumen quaerendum eſt. « — Proverbium iſtud, cuius omnes meminere Paroemiographi, hoc ait: *Aliud noctua, aliud cornix ſonat.* At, hîc *duae ſunt cornices, quarum altera alteri conviciatur.* Quare nobis, abiectâ *δ'* particulâ, cui nullus erat hîc locus, ſic ſcribendum videbatur:

ἀλλ' ἢ κορώνῃ ἑτέρ' ἐκείνη μέμφεται.

Niſi ſic potius placuerit:

ἀλλ' ἢ κορώνῃ ἡ ἑτέρ' ἐκείνη μέμφεται.

Nam utramque ſcripturam admittit metrum. Pleonaſtice *πλὴν ἀλλ' ἢ* pro nudo *πλὴν* dicitur. Membranae *A.* quidem editam olim ſcripturam abſque ullâ mutatione tuentur. In *Epit.* vero deeſt tota pericopa.

Verſ. 39 *ſq.* *τὸν ἐπὶ τοῦ χόρτου ποτὲ* (ſive *τότε* malueris, quamquam vulgatum tenent ambo mssti) *γενόμε-*

νῳ: id est, *foeno praefectum*; nempe *horreis regiis foeni*. Itaque Eustathius, locum hunc citans ad Iliad. φ'. p. 1307. l. 33. interpretationis caussâ ait, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ χόρτου. Monuit etiam CASAUBONUS: »*qui Ptolemaeo regi fuerat a* »*curâ pabuli & iumentorum.*«

b *Vers.* 44. Vulgatam scripturam παπία nec usus nec versus ferebat. Iam alibi quidem (VIII. 358. f.) pari modo παπία vulgo apud Nostrum scriptum vidimus, sed & ibi notavimus errorem. Utrobique vox illa omissa est in *Epit.*

Vers. 45 & 46 sic editi legebantur:

Ἀλλ' ἐγχείτω μοι τὶς τέτταρας
κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην † ἔπειθ' ὁ βασιλεὺς
λέγει.

Ibi CASAUBONUS: »Duos versus in hoc sermone depra»vatos ita restituo:

»Ἀλλ' ἐγχεάσθω μοι ποτοῦ τὶς τέτταρας
»κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. βασιλεὺς λέγει,
»εἰς τὴν λεκάνην μὲν οὖν.

»Explicat pluribus Eustathius ad ῥαψ. φ'. Iliadis.« — Quae habet Eustathius loco citato, ea ex Epitomâ ducta sunt, in qua sic scribitur: Ἐπεὶ Πτολεμαΐς ἔφη (ἡ Ἵππη) διψῶ σφόδρα, ἐγχείτω μοι τις τέσσαρας κοτύλας ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην, ὁ βασιλεὺς λέγει &c. Ubi verba ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην cum prioribus iunguntur; rectius (ut videtur) quam apud Eustathium editur, ubi *ante* ἔπειτ' *comma* ponitur, quasi voluisset Hippe, *primum sibi quatuor infundi cotulas, tum rursus vinum sibi in maius poculum infundi.* In cod. *A.* omisso pronomine τις scribitur: ἀλλὰ ἐγχείτω μοι τέτταρας κοτύλας ἔπειτα εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειθ' ὁ βασιλεὺς λέγει. Unde sic concinnandos duos versus putavi:

ἀλλ' ἐγχείτω μοι τέτταρας κοτύλας ἔπειτ'
εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειτα δ' ὁ βασιλεὺς λέγει.

Vocula τις, quae versui non erat apta, omitti poterat, intelligendo ad verbum ἐγχείτω nomen ὁ οἰνοχόος. Non nimis grata videri potest vox ἔπειτα in duobus continuis versibus repetita: at non ita subtilis poëta Machon, qui haec talia multum curaret. Illud vero observatum velim, priori loco non tam pro adverbio temporis *deinde*, *posthac*, accipiendum ἔπειτα videri, quam eo sensu quem latine vocabulis *proinde*, *igitur*, *quare*, exprimere solemus.

Vers. 50. Manifeste mendosus ille versus est,

κἄπειτα αἰτήσασαν αὐτὸν μνᾶν μίαν.

Et ferendi vix ſunt duo illi hiatus, κἄπειτα αἰτ. & αἰτήσασα αὐτ. nec orationis ſtructura admittebat nominativum illum αἰτήσασα, quem tacite hic poſuit Caſaubonus, non magis quam accuſativum αἰτήσασαν, quem habent ed. Ven. & Baſ. cum msstis. Quare, ni qua alia commodior occurrat emendatio, videndum ne κἄπειτα δ' αἰτησάσῃ ſcriptum oportuerit. Commodius videri poterat αἰτησάσης, ſi ferret metrum. Poterit vero dativus αἰτησάσῃ ad ſequens verbum εἶπεν referri. *Verſu* 53. pro eo quod perperam edebatur ἕως ἂν οὐ recte *Paulus* LEOPARDUS Emend. lib. X. cap. 20. ἕως ἂν οὗ correxit: quod etiam perſpicue ſic ſcriptum in ms. *Ep.* video, in quo quidem codice haec narratiuncula paulo inferius poſt alia nonnulla exhibetur. ἕως ἂν αὖ legendum cenſuerat IACOBS in Notis msstis, & in Muſ. Att. III. 1. pag. 39. Pro καὶ σὺ, perperam καὶ σου ſcribitur in cod. *A.* Veram ſcripturam tuetur ms. *Ep.*

Verſ. 57. Recte εἶτ' ἐς ὕστερον edd. quod idem valet ac εἶθ' ὕστερον.

Verſus 59-61. ſic concepti leguntur in editis:

πρὸς τὸν μετιόντα παῖδα νῦν Πύθων ἔφη,
ἐπεί γε τῶν ὑῶν διάμεστος ἐγένετο
ἐπὶ τὴν αἶγ' οἷός ἐστι ἀνακάμπτειν πάλιν.

Ex ms. *A.* notatur, *deeſſe* in illo (*verſ.* 59.) *vocem* νῦν; tum pro ἔφη (ſi recte accepi) ſcribi φη mutilâ voce. Pro his, quae *verſ.* 60. edita leguntur, ex eodem cod. haec verba citantur: ἐπειδὴ ἤδη τῶν ὑῶν ἐγένετο διάμεστος. Denique pro iſtis (*verſ.* 61.) ἐπὶ τὴν αἶγ' οἷος, haec, ἐπειδὴ γυναίους. Quibus e monſtris partim, partim disiectis poëtae membris, doctus neſcio quis librarius iſtam ſatis probabilem lectionem concinnavit, quam in editis libris exhiberi dixi. Et verſus quidem antepenultimus cum penultimo tam commode concinnati, ut nihil in eis mutandum exiſtimaverim. Unus poſtremus illegitimus: in quo quidem illud facile adparet, ἐστιν ἀνακ. ſcriptum oportuiſſe, quod habent etiam ed. Ven. & Baſ. pro ἐστι, quod eſt in ed. Caſ. Sed ſpondeum in ſecunda ſenarii ſede non ferendum putavi: &, quamquam ab HERMANNO, DE Metris lib. II. pag. 166. hunc verſum in eorum numero relatum viderim, qui vix videantur mutationem admittere, probabilis tamen ac ſatis obvia nobis viſa erat, quam adferre conati ſumus, medicina:

ἔπειτ' ἐπ' αἶγ' οἷός ἐστιν ἀνακάμπτειν πάλιν:

d ubi prior ſyllaba vocis οἶος, licet circumflexo accentu notata, in verſu tamen corripi ob ſequentem vocalem poteſt; ut tertius ſenarii pes anapaeſtus ſit. Verſum iſtum citans HERMANNUS, non οἶός ἐστιν ſcribit, ſed *οἷός τ' ἐστίν*: quod conſulto-ne factum ſit a doctiſſimo Viro, an caſu ita poſitum, neſcio: illud perſuaſum habeo, tenendam hoc loco librorum ſcripturam *οἷός ἐστιν*, id eſt, *paratus eſt, vult redire*. Nec enim id dicit Nico, quod dicentem Daleeampius fecit, vertens, *reverti denuo poteſt*; quem Gallicus interpres ſecutus eſt. Sed mirabunda & indignabunda ait: *nunc ad capram vult reverti? nunc ad capram reverti cupit?* In Epitomâ ſic ſcribitur: Πύθων, ἔφη, ἐπεὶ ἤδη τῶν ὑῶν ἐγένετο διάμεστος, ἐπὶ τὴν αἶγ' οἷος ἐστὶν ἀνακάμπτειν πάλιν.

AD CAP. XLVI.

Μέχρι μὲν τούτων μνημονεύω. Sic ms. *A*: ignorans οὖν particulam, in editis inſertam. *Ibid.* ὅσον ὄχλον εὐανδροῦσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Deſiderabam οὐδεμία ἔσχεν, pro οὐκ ἔσχεν: ſed vulgatam ſcripturam ad verbum tenent ambo veteres codices. De uſu verbi εὐανδρεῖν dictum ſupra ad pag. 565. f. Hoc loco εὐανδροῦσαν πόλιν dixiſſe auctor videtur *civitatem fortibus viris claram*. Sic Appianus, in Rebus Syriacis cap. 37. de phalange Macedonica loquens, ait, εὖ γεγυμνασμένης καὶ εὐανδρούσης τότε μάλιστα, καὶ δόξαν ἄμαχόν τε καὶ φοβερὰν ἐχούσης. Tom. I. edit. noſtr. pag. 591.

ὁ Γοργίας δ' ἔτι πλέονας. Abſurda utique ſcriptura videri debuit: Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων πλείους· ὁ Γοργίας δὲ πλέονας. Nec dubitandum, ὁ Γοργίας δ' ἔτι πλέονας (id eſt, *adhuc plures*) ſcripſiſſe auctorem: aut certe δὲ καὶ πλέονας, *etiam plures*. Sed quam facile ex ΔΕΤΙΠΛΕΟΝΑΣ enaſci ΔΕΠΛΕΟΝΑΣ potuerit, in oculos occurrit. Deceptus autem fuiſſe videtur librarius eo, quod *poſt* πλέονας *omiſſa* eſſet *orationis diſtinctio*, qua etiam editiones omnes carebant; quaſi cohaererent iſta verba, πλεόνας παραλειφθῆναι φάσκοντες: quod plane contra eſſe liquebit cuilibet, qui proxime ſequentia perlegerit. Qui hic nominatur *Gorgias*, Athenienſis ille Gorgias eſt, ſupra iam memoratus p. 567. cuius liber Περὶ Ἑταιρῶν rurſus infra (p. 596. f.) citatur. Brevius h. l. Epitoma: Ἀπολλόδωρος δὲ πλείους, καὶ ἄλλοι.

καὶ τάσδε· τὴν Πάροινον ἐπικληθεῖσαν, καὶ Λαμπυρίδα, e *καὶ Εὐφροσύνην.* Addubitare ſubiit, vera-ne ſit ſcriptura *τάσδε*, an ſub eâ voculâ lateat proprium aliquod meretricis nomen. Tum vero & illud dubitari potuerit, ſint-ne tria iſta trium diverſarum meretricum, an unius eiusdemque cognomina. Fidenter quidem Gallicus interpres vulgatam ſcripturam ſic convertit: *entre celles qu'a omiſes Ariſtophane, on compte celles-ci, ſçavoir: une Anonyme, ſurnommée l'Ivrogneſſe; Lampyris; Euphroſyne, fille d'un foulon.* Omnia iſta nomina omiſit *Epit.*

Θεόκλεια· αὕτη δ' ἐπεκαλεῖτο Κορώνη. Conf. ſupra, lit. *a.* & infra, pag. 587. b. c. *Ibid. Γνάθαινα, καὶ ταύτης θυγατριδῆ Γναθαίνιον.* Conf. pag. 581. a. & ibi notata. Perperam apud Suidam *Γναθαινία* & *Γναθαίνιος*, pro *Γνάθαινα* & *Γναθαίνιον*: de quo TOUPIUS monuit, Emend. in Suid. P. I. pag. 69.

καὶ Γρυμαῖα. Sic ms. *A.* In *Epit.* deeſt hoc nomen, cum adſint proxime praecedentia & ſequentia. Eſt aliâs nomen appellativum *γρυμαῖα* vel *γρυμαία*, de quo vide ad VII. 293. b. Animadv. T. IV. pag. 178 ſq. In nomine *Θρυαλλὶς* nil mutat ms. *A.* *Θρυλλὶς*, quod in *Epit.* eſt, poterat a nomine *θρύλλος*, *ſuſurrus*, *murmur*, derivari. Mox dein, pro edito olim *κωμῳδοποιὸς*, rurſus *κωμῳδιοποιὸς* dedit ms. *A.*

ἐν ἀγῶνι οὖν ποτε (τὸν Δίφιλον) ἀσχημονήσαντα σφόδρα, f *ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη.* Ἀγὼν eſt *actio fabulae*: & intelligitur ex hoc loco, *Diphilum*, ut multos alios & comicos & tragicos poëtas, non modo *docuiſſe* ſuas fabulas, ſed & ipſum *egiſſe*. Ἀσχημονεῖν proprium verbum in actore ſcenico, qui *ſuſceptam perſonam male tuetur*, aut omnino *partes ſuas inepte agit*. Conf. Epicteti Enchirid. cap. 37. (al. 59.) & HEMSTERHUS. ad Luciani Nigrin. cap. 8. T. I. ed. Bipont. pag. 242. *ἀρθῆναι* hic eodem modo dicitur, quo *ἤρασθαί τινα μέσον* dictum vidimus lib. VI. pag. 238. b. nempe *medium corripi* & *ſublime ſublatum eiici*. *ἐκβάλλεσθαι* ait Lucian. l. c.

Recte, paulo poſt, *παιδείας ἀντεχόμεναι* legitur in ed. Ven. & in msſtis. Nec vero opus foret, ut talium minutiarum mentionem faceremus, niſi adeo frequenter commiſſum videremus, ut vel manifeſtiſſimi errores per pleraſque editiones ac praeſertim per tres deinceps Caſaubonianas propagati ſint: quos ſi nos corrigimus, iure ſuo

e nobis quaesiverit studiosus lector, utrum ex nostrâ coniecturâ, an e vetustis libris ducta sit ea scriptura, quam in locum mendosae lectionis posuerimus.

διόπερ καὶ εὔθικτοι πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν. » Sic » membranae: non *ἀποκρίσεις*, quomodo aliquoties iam » locutus. Sed & *ἀπαντήσεις* vocant Graeci acute dicta e » re nata: prorsus ut sermo vernaculus, *des rencontres. εὔ-* » *θικτος* autem per *ι* semper mssti, non *εὔθηκτος* per *η*: » etsi dicitur utrumque, & exponitur vocabulum utrum- » que a veteri Hermogenis interprete. *Τὸ δὲ εὔθηκτα*, in- » quit, *διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ* » *ἐνεργῆ καὶ δραστήρια, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξί-* » *φους· διὰ δὲ τοῦ ι τὰ οἱονεὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα,* » *καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὔθετον τῷ* » *λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα.* « CASAUBONUS. — De vocab. *εὔθικτος* confer supra dicta, ad p. 577. d. *πρὸς τὰς ἀπαντήσεις* recte h. l. agnoscunt ambo nostri codices: & vel ex hoc ipso loco intelligi par erat, idem valere *ἀπαντᾷν* ac *ἀποκρίνεσθαι*: qua notione iam plus semel usurpatum istud verbum in his libris vidimus, & sic rursus XIV. 648. *c. d.* Confer Lexicon nostrum Polybian. p. 63. num. 3.

a *ἀνωφελῆ καὶ ἐρωτικὰ σοφίσματα διδάσκοντα, ἐμέ τε ὡσαύτως.* » Quid appellat *ἐρωτικὰ σοφίσματα*? An *de amo-* » *re* disputabat Stilpon, ut Plato in Convivio, & alibi? » Sed eiusmodi diatribae aut scholae quare appellentur » sophismata? an igitur scribendum *ἐρωτητικά*? Nam so- » phismata semper interrogabantur. « CASAUBONUS. — Locum istum citans BERGLERUS ad Alciphr. pag. 144 sq. *ἐριστικὰ* corrigebat: probabiliter admodum, cum & tota *Megaricorum* schola, cuius lumen *Stilpo* fuit, *Eristica* vulgo adpellaretur, teste Laërtio, II. 106. & de *Stilpone* sigillatim loquens idem Laërtius, II. 119. diserte dicat, *δεινός τε ἄγαν ὢν ἐν τοῖς ἐριστικοῖς*. At quoniam non est probabile, *Glyceram* dicere voluisse, *se pariter contentiosis sophismatibus corrumpere iuvenes*, speciem utique insignem habet IACOBSII emendatio, in Attico Mus. T. III. Fasc. 2. pag. 249. proposita: *ἀνωφελῆ καὶ ἐριστικὰ σοφίσματα διδάσκοντα, ἐμέ τε ὡσαύτως ἐρωτικά.* Vulgatam vero scripturam studiose defendit CRESOLLIUS, in Theatro Veterum Rhetor. lib. II. cap. 7. in Thesaur. Antiq. Graecar. Tom. X. pag. 79.

μηθὲν οὖν διαφέρειν ἐπιτριβομένοις. διαφέρει exſpe- a
ctabam: ſed poteſt infinitivus, quem cum editis tenent vetuſtae membranae, a verbo *λέγουσι* pendere. Commode quidem, ſed ſuo (ut videtur) iudicio, Epitomae auctor ſcripſit, *ὡς μηδὲν διαφέρειν*. Scripturam *μηθὲν* ex membr. *A*. adoptavi. Ἐπιτρίβειν valet *perdere, corrumpere, depravare.* Vide VII. 300. b. VIII. 335. f. & XIII. 610. c. ubi opponuntur *ἐπιτρίψαι* & *σωφρονίσαι*.

AGATHONIS teſtimonium omiſſum in *Epit.* Ex ms. *A*. nullus a vulgatâ ſcripturâ diſſenſus adnotatus; quae cum in ed. Ven. & Baſ. nullâ interpoſitâ diſtinctione ſic exhiberetur,

Γυνὴ τὸ σῶμα δι᾽ ἀργίαν
ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φορεῖ:

in ed. Caſ. *poſt* *ψυχῆς* interſertum eſt *comma*, quaſi cohaererent iſta *δι᾽ ἀργίαν ψυχῆς*. Sed, ſive teneas illam diſtinctionem, (quae quidem vix ulli lectori probabitur) ſive tollas, recte iudicaſſe GROTIUS videtur, (in Notis ad pag. 437. Excerptor. ex Trag. & Comoed. Graec.) ſine ſenſu & contra verſum eſſe iſta verba, *Γυνὴ τὸ σῶμα δι᾽ ἀργίαν*: quae ille ſic corrigenda cenſuit, ut in ſcholio ſub contextu indicavimus,

— *Γυνὴ δὲ σώματος δι᾽ ἀργίαν,*

adiectâ eâdem verſione latinâ, quam nos noſtram fecimus.

AD CAP. XLVII.

Χαριέντως γ᾽, ἔφη, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. b
Sub *χαριέντως τ᾽*, quod habent veteres membranae, haud dubie *χαριέντως γ᾽* latebat. Particulâ carent edd. & *Epit.*

οἶνον ἐν ψυκτηριδίῳ μικρόν. οἶνος μικρὸς, parvum vinum, i. e. *exile, tenue, parvi pretii*. Aliud eſt *μικρὸς οἶνος*, *tenue vinum*: aliud *μικρὸν οἴνου*, *parum vini*; quam in ſententiam in ſimili hiſtoriâ p. 585. e. dicitur *ὀλίγος οἶνος* vel *ὀλίγον οἴνου*.

οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστιν, ἀλλ᾽ ἀργυρίτης. Vidi- c
mus ſupra, XII. 522. d. *ἀργυρικὸν ἀγῶνα* dici, *certamen cuius victori certa pecuniae ſumma propoſita eſt.* Idem valet *ἀργυρίτης*: ſed & ſignificare poteſt certamen *cuius victor magnam argenti vim impendere cogitur*; & ſic hoc loco accipitur.

ὁ τὴν μνᾶν. μνὰν & hic & conſtanter alibi ſcribitur in ms. *A*.

Εἰ δὲ λάβον εἶχες; ἔφη· Ἀποψήσασθαι ἄν σοι ἔδωκα. Cum ἔφη *ante* εἶχες vulgo poneretur, necessario permutandae inter se vices horum verborum fuerunt. Omisit hoc loco totam rem Breviator, quae supra a Machone (p. 578. e.) mutatis personarum nominibus narrata est. De dictione αἰτίαν ἔχειν vide notata ad IX. 368. b.

d *Τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῷ βαλλομένων εἰς βολβοφάκην.* » De *bolbophace* diximus libro quarto, cap. XV. [vide ad » IV. 158. b.] Dalecampium hic sequor scribentem, *βαλ-* » *λομένων ἑαυτοὺς τῇ βολβοφάκῃ.* « CASAUBONUS. — Vertit Dalec. *bolbophacen effusam disiecerant*; haud incommode, quidquid sit quod de Graeca scriptura statuas, quam cum editis tuentur ambo nostri mssti. Ac poterit fortasse hoc sensu teneri librorum scriptura, ut intelligamus *alterum ferientem alterum impegisse in vas, in quo erat pulmentum lenticulae cum bulbis paratae, illudque confregisse. Ibid.* καὶ τῆς παιδίσκης ἐν τῷ καθαίρειν εἰς τὸν κόλπον ἐμβαλλομένης τῶν φακῶν. ἐν τῷ καθαίρειν, *repurgans mensam*, in quam excussum fuit pulmentum; sive *converrens*, ut vertit Dalecampius, nempe *in pavimento.* εἰς τὸν κόλπον, intellige, *in sinum vestis suae*, scilicet quod sibi comedendum servaret. Satis autem spissum fuisse adparet id pulmentum.

Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει &c. Dalecampius satis commode: *Andronicus tragoedus ludorum publicorum certamine Epigonos feliciter cum egisset*: adiectâ Notâ: » Inter *Aeschyli* tragoedias » illa recensetur. *Epigoni*, posteri illorum qui ad Thebas » pugnarunt. Pausanias lib. X. « — Recte *Andronicus tragoedus*: id est, actor tragoediarum; non *tragicus poëta*, ut intellexit Gallicus interpres. Ἀνδρόνικον τὸν ὑποκριτὴν dixit Machon, pag. 581. c. ἀγὼν vero hic non *ludorum publicorum certamen* debuit verti, sed simpliciter *actio fabulae*, ut p. 583. f. *Epigonorum* meminit Pausanias lib. X. cap. 10. pag. 822. item lib. IX. cap. 9. pag. 729. Sed praesertim videndus Apollodorus, Biblioth. III. 7, 2. ibique Heynii notata, & Diodor. Sicul. IV. 66. Non *Aeschyli* autem tabulam *Epigonos*, sed *Sophoclis* hoc loco intelligendam esse probabile fecit BRUNCK in Sophoclis Fragm. ex Epigonis, num. 4. De verbo εὐημερεῖν dictum est ad VI. 248. e. conf. XIV. 631 extr. Similiter paulo post, pag. 585. c. habes Μενάνδρῳ δυσημερήσαντι. Mirum vero videri possit, quid sit quod dicatur, *Epigonos cum plausu egit*, quandoquidem

Epigoni *septem* fuerunt, quorum non singulorum partes unus Andronicus agere potuit. Egerit ille fortasse principes partes *Alcmaeonis ducis*: itaque dicere auctor, qui haec narrat, potuerat ἐν ᾧ τὸν Ἀλκμαίωνα εὐημερήκει: nunc, cum ait ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, dicit, *postquam partes suas in fabulâ Epigonis cum plausu egisset*. Qui subiicitur *versus* a Gnathaenâ pronunciatus, eum ex eâdem fabulâ *Epigonis* ductum esse intelligitur.

εἰς Σίγειον εἶπεν. » Σιγὴ, *silentium*. *Sigeum*, Troadis op- e » pidum vicinum Scamandro. « DALECAMPIUS. — Imprudenti exciderat eidem Interpreti, ut pro ἀφ' Ἑλλησπόντου in latinâ versione *in Peloponnesum* poneret.

Εἰσελθόντος δέ τινος ὡς αὐτήν. Sic ms. *A*. non ἐς. Sic rursus pag. seq. b. editi & mssti. *Ibid*. Ἔγχαλκα, ἔφη, παιδίον. » Ἔγχαλκα *ova*, quae aeneâ patellâ friguntur. « DALECAMPIUS. — Commodius CASAUBONUS: » *Sunt aerea, inquit*: hoc est, *aere paranda*, si quis velit edere. « — Nempe non gratis coenabatur apud illam.

ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχῃ. » locus est in particulâ οὐδὲ: » quae, iuncta verbo ἔρχῃ, sententiam faciet, *qui ne vocatus quidem venias*: id autem *superbi* hominis. Eadem, » iuncta participio καλούμενος, eum significat *qui veniat invocatus*, ut parasitus Plautinus. « CASAUBONUS.

Ἤτοι τὴν λήκυθον, ἔφη, ἢ τὰ ὑποδήματα. » Iocatur f » in parasiti egestatem. *Negaverat* ille *se triduo quicquam comedisse*, vim morbi sui ita declarans. Illa aliter accepit: » &, *Rogas*, inquit, *hoc triduo quid te putem edisse? Ego vero aut ampullam tibi comesam arbitror, aut calceos*. In summâ rerum inopiâ, ut cum deest annona, aut in obsidionibus, & *calceos & ampullas scorteas*, quae ὄλπαι dicebantur proprie, aliaque talia fuisse manducata, testis est » Graecorum historia, & nostrorum temporum confirmat experientia. Parasitorum epulae domesticae quales » fuerint, docet eius ordinis homo Ergasilus:

» *Parasiti*, ait, *rebus prolatis latent*
» *in occulto miseri victitant succo suo*. «

CASAUBONUS. — Tacite ὑποδήματα correxit vir doctissimus & in contextu posuit; recte vero, & certissimâ coniecturâ. De *scorteis* (id est, *coriaceis*) *ampullis* vide ad XII. 552. d. In *Epit*. deest postrema narratiuncula, eiusque loco nonnisi haec verba adposita sunt: Ταῦτα ὁ Λυγκεύς.

AD CAP. XLVIII.

Μετάνειρα δὲ ἡ ἑτ. Coniunctivam particulam recte adiiciunt ambo mssti. *Ibid.* Λαγυνίωνος ἐπίκλην. *Mollem, effoeminatam* interpretatur Dalec. Immo vero, a *lagena* cognomen invenerat. *Ibid.* καταπεσόντος ἔν τινι κονιάματι ἑτ. »Ineptum hominem deridet, qui in plano & laeviga»to solo, tanquam foret lapidibus & calculis impeditus ac »salebrosus, lapsus esset.« DALECAMP. — Intelligitur ex hoc loco, *tectorio opere* (sic latine vocant τὸ κονίαμα) non modo parietes incrustari solitos, sed interdum etiam pavimenta.

a 'Αριστόδημος δ' ἐν δευτέρῳ Γελοίων 'Απομνημονευμάτων. Ex isto *ARISTODEMI* scripto ducta sunt quae & reliquo hoc capite & capite sequente continentur. *Ibid.* λάκκον αὐτὴν εἰπόντος. Λάκκος, *fovea, puteus, cisterna, lacus.* Inde obscoeno sensu λακκόπρωκτοι dicti impudici.

Δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ 'Ελεύθερος. »Duo »sunt fluvioli sive torrentes agri Attici, qui in idem ba»rathrum praecipitant. Inde est iocus.« CASAUBONUS. — At quis, quaeso, auctor rivorum hoc nomine in Attica meminit? Nullus, cuius ad nos quidem notitia pervenerit. *Lycus*, nomen multorum Asiae fluminum, in his unius in Phoenicia: *Eleutheros*, item Phoeniciae flumen, cuius & Strabo meminit lib. XVI. pag. 753. c. & Plinius lib. V. cap. 20. sect. 17. & IX. 12, 10. aliique quos citat Cellarius in Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 456. Istos fluvios a Gnathaena (doctrinam nonnullam adfectante) hîc dici, iam olim observaverat *Paul.* LEOPARDUS, Emendat. lib. XII. c. 10. simul monens, *militem* a rapinâ *lupi* nomine significari; *mastigiam* vero seu *verberonem*, per antiphrasin vel ironiam, *Eleutherum*, id est, *liberum*. Adnotaverat idem LEOPARDUS, apud Eustathium ad Iliad. ω', (pag. 1481. l. 34. ubi hunc locum citat) ita scribi: ἢ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετόν μοι ὁ λύκος καὶ ὁ μαστιγίας: cui scripturae perspecte ille praeferendam eam censuit, quae in Athenaei libris vulgo legitur. Ducta est autem illa Eustathii scriptura (quemadmodum alia omnia quaecumque ab illo ex Athenaeo adferuntur) ex Epitomâ, in qua eodem modo scribitur: noster vero codex *Epit.* etiam δυὸ ποταμὼ habet, non δύο ποταμοί.

'Επὶ δὲ τὴν θυγατέρα τῆς Γναθαίνης. Intelligi videtur *Gna-*

thaenium, eadem quae θυγατριδῆ *Gnathaenae*, i. e. *neptis*, modo dicebatur. Conf. ad pag. 581. a.

ἐννενοχέναι γὰρ δικέλλας ἄμας [τε· » Ἀλλ'] εἰ ταῦτ' εἴχεθ' ὑμεῖς. In ed. Ven. & Bas. sic scribitur: ἐννοχ. γὰρ δικέλλας, ἀλλὰ εἰ ταῦτ' ἔχεθ' ὑμεῖς. In ed. Cas. vero: ἐννν. γὰρ δικέλλας ἄμας. τί ἀλλὰ εἰ ταῦτ' εἴχεθ' ὑμεῖς. Tum ad hunc locum est CASAUBONI Animadversio haec: » ἐνενοχέναι γὰρ δικέλλας ἄμας. Haec ita iungunt mssti, ut in aliis scriptoribus saepe. *Hamarum* in hunc usum meminit Iurisconsult. lege tertia Digest. De Officio praef. vigilum. Sed locus leviter castigandus, & aliter accipiendus quam factum est ab Interpretibus. δικέλλας ἄμας τε. ἀλλ' εἰ ταῦτ' εἴχετε ὑμεῖς, εἶπεν ἡ Γνάθαινα, ἐνεχυρασθέντες τὸ μίσθωμα ἂν ἀπεστείλατε. Negat verum esse quod minitantes isti dicebant, habere se ligones & hamas ad parietes fodiendum, & fores effringendum. *Nam*, ait, *si haec instrumenta haberetis in vestra potestate, dudum ea pignori opposuissetis, & mercedem misissetis* quàm postulo. μίσθωμα turpe verbum est, & *capturam meretricis* significat, ut monebamus ad Suetonium. [Calig. c. 40.] Vir doctus pro εἴχετε legit ἔχετε, perversâ sententiâ totâ. « — Haec ille. At, ut a proximo incipiam, non suâ auctoritate Dalecampius ἔχετε legerat, sed ita scriptum invenerat in ed. Bas. itemque in ed. Ven. εἰ ταῦτ' ἔχεθ': male id quidem; pro quo recte εἴχεθ' exhibent mssti. Similiter vero Casaubonus pravâ scripturâ editionis Basileensis deceptus ἐνεχυρασθέντες edidit. Et est quidem probum per se verbum ἐνεχυράζω: sed pro eâ notione, quae est huius loci, ἐνεχυράσαντες aut ἐνεχυρασάμενοι desiderabatur, non passiva verbi forma. Leviori errore ἐνεχυραθέντες scribitur in ed. Ven. quod verbum in duo erat partiendum, ἐνέχυρα θέντες: quemadmodum legitur in utroque nostro msto codice. Caeterum rectissime utique sententiam auctoris interpretatus est doctus Animadversor. De priorum autem verborum scripturâ dubitari etiamnum potest. In utroque nostrorum codicum sic scribitur, ἐννενοχέναι γὰρ δικέλλας ἄμας, [sic, cum leni spiritu] εἰ ταῦτ' εἴχεθ' ὑμεῖς. Videtur autem iunior aliquis librarius, qui vim vocabuli ἄμας, quod habebant veteres codices, parum percepisset, ex ἀλλὰ ortam illam vocem putasse, adeoque pro δικέλλας ἄμας εἰ ταῦτ' &c. sic scripsisse, δικέλλας.

ἰ ταῦτ᾽: quae coniectura eo maiorem etiam spebebat, quod *desiderabatur coniunctio*, qua vocabuιας & ἄμας iungerentur. At non fortuito aut per huc irrepsisse videtur vocabulum ἄμας: de cuius significatu quamquam haud satis constat, (conf. hani Indicem Thes. Martini Lexicon Etymol. & ca latina in *Hama*, praesertim vero SALMASIUM Aug. pag. 392 sqq.) tamen negari nequit peraud huic loco esse. Sane, sicut apud Latinos scriassim iunguntur *hamae* [sive *amae*) & *ligones*, sic Aeschinem adv. Ctesiphontem, simili in argumen- 514. ed. Reiskii, iunguntur ἄμαι (sive ibi ἄμαι oportuit) & δίκελλαι. Denique satis certum est, tum fuisse *instrumentum fossorium*, sive illud *palam* um aut *ligonem latiorem* latine reddere volueris. He: ἄμη, σιδηροῦν σκεῦος. Photius in Lexico Msto, b Hesychii editore, σκαφεῖον & ἄμην idem dici ntum docet. Pari ratione apud Scholiasten Thuad lib. IV. cap. 26. ubi ἄμη exponitur σκαφίον haud dubie σκαφεῖον scriptum oportebat: nam verμώμενοι, quo utitur Thucydides, διασκάπτοντες atur idem interpres, a nomine ἄμη derivatum mo-;onfer Aristoph. Av. 1145. & Pac. 299. & 426. em ex Avibus locum vetus interpres ἄμας simirpretatur ἐργαλεῖά τινα ἐπιτήδεια πρὸς τὸ ἀνορύτn cum apud Athenaeum hoc loco, in quo vercommode quidem poni potuerit particula ἀλλὰ, eam agnoscant veteres libri; facile credam, nulıedicinâ indiguisse librorum nostrorum scripturam, adiectâ coniunctione scriberetur δικέλλας καὶ Tum nude, εἰ ταῦτ᾽ εἴχεθ᾽ &c. Quod ait, *mercetissetis*, dicere videtur *debitam iam inde ab alio* *uercedem*.

τὴν καὶ τὴν θυγατέρα. Sic recte ms. *A*. Verba ista ı Epit. *Ibid.* καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο· όμος &c. Perperam olim sic scribebatur, ὁ δὲ ὁ νόante ista verba in ed. Bas. & Cas. maiori puncto ebatur oratio. Porro perperam Dalec. interpreta-, *Trecentis ac viginti tribus versibus paribus atque simic lex descripta est*. Quae spectans CASAUBONUS: sa, ait, illorum mens: ὅδε ὁ νόμος &c. de quibus xto, cap. x. α — Vide Animadv. ad VI. 244. a.

AD CAP. XLIX.

Καλλίστιον. In hanc exſtat epigramma Meleagri, in BRUNCKII Analect. Tom. I. num. 70. Quod hîc de *maſſagia* narratur, ſimile quid in Gnathaenae dictis commemoravit Machon ſupra, pag. 580. b. *Ibid.* τοὺς τύπους τῶν πλαγγῶν: id eſt, τὰ ἴχνη τῶν πλαγγῶν, τοὺς μώλωπας. Contulit hunc locum IACOBS cum Meleagri epigr. 53. vs. 4.

μόσχειος. Scripturam hanc cum editis tenet ms. *Epit.* Recte adnotavit DALECAMPIUS: »Scutica e *vituli corio* » facta. « — Nempe non modo μόσχειος ἱμὰς, ſed & nude μόσχειος, *lorum* dicebatur.

ἦν γὰρ ἐφεστεκυῖα γραῦς αὐτῷ. DALECAMPIUS: *quod anum ſuperſtare diceret*: adiectâ Notâ: » τὴν γραῦν. Ita Grae- » ci dicunt quod in ſummo tum lacte tum iuſculo pingui » concreſcit: obſcure tamen Glyceram *anum* appellare is » videbatur. « — Scilicet *rugoſam cuticulam*, quae lacti ſuperne ſolet eſſe obducta, γραῦν dicebant Graeci. *Ibid.* Ἀποψῶσα, καὶ τῷ κάτω χρῶ. » Ἀμφίβολον. Quaſi diceret: *Ne ſpe- » cta faciem; reliquo corpore utere.* « DALECAMP.

πηλός ἐστι. *Lutum eſt.* » *Lutoſa via* eſt. — *E luto figli- » lum* eſt: lutum miſit, non argentum. « DALECAMP.

πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστήν. Γράσωνα maiuſculâ literâ initio vocis ſcribitur in ed. Baſ. & Caſ. & ſic mox rurſus Γράσωνι. Similiter in ed. Ven. & in ms. *Ep.* lineolâ transverſâ ſuperne impoſitâ vocibus γράσωνα & γράσωνι indicatur nomen proprium hoc eſſe. Atque ita etiam Euſtathius accepit, ex Epitomâ hunc locum citans in Comment. ad Od. ι'. p. 362. l. 24. At, commune & adpellativum (quod aiunt) nomen eſſe, ſignificans *hominem hircoſum*, i. e. *male olentem*, Suidas docet in Γράσος, & in Τράγος. conf. Gatakerum ad M. Antonin. V. 28. *Ibid.* ποῦ πορεύεται. Sic commode mssti ambo. ποῦ, pro ποῖ, ut frequenter apud optimos quosque auctores.

Αἰγεῖ συνοικήσουσα &c. » Senarius eſt ex Euripidis Me- » dea. [verſ. 1382.] *Aegeum* vocat ἀπὸ τῆς αἰγὸς, quod » inſtar *caprae* aut *hirci* foeteret. « DALECAMPIUS. — Confer, quem idem interpres etiam laudavit, *Paul.* LEOPARDUM, Emend. lib. I. cap. 8. Adnotavit porro Euſtathius, loco modo citato, intelligendum eſſe, Thaidem per locum Αἰγὶ pronunciaſſe, pro eo quod eſt apud Euripidem Αἰγεῖ.

ἄρασα φορίνην· Λάβε, εἶπε, καὶ κατάτραγε. φορίνην tim dici, inprimis *fuillam*, ex Polluce fupra docuimus l IX. 381. c. qui locus cum hoc conferendus. Quid fit ro quod Euftathius l. c. lin. 28. ait, ἔστι δὲ κλαδῶδές ι, (i. e. *ramofum quidpiam*) φασὶν ἡ φορίνη, prorfus non puto: nifi forte κλαδῶδες eâ notione dixit, qua aliâs καδαρὸν ufurpatur, nempe *fragile*: quod in *fuillam cutim*, *obe toftam* haud ita male conveniat. Caeterum, quod in erbo κατάτραγε (ut praeeunte Euftathio monuit LEOARDUS, Emend. I. 9.) continetur nomen τράγε, id eft, *hirce*; frigidiffimus is iocus fuerit, cui quid tandem vel cuminis vel facetiae infit non video, fi praefertim vulatam fcripturam καὶ κατάτραγε teneas; quam quidem um editis libris tuentur manufcripti noftri ambo. Nam um in huiusmodi dictis faltem ex amphibolia quadam exiat iocus atque gratia qualiscumque; in ifto dicto καὶ κατάτραγε ne ulla quidem ambiguitas ineft. Inerit aliqua, t iocus fuerit utcumque tolerabilis, fi *deletâ* καὶ *particulâ* nude κατατραγε absque accentu fcripferis; ut pro iverfo accentu quo iftud verbum pronuncietur, poffis telligere, λάβε, κατάτραγε: *cape, comede*: & λάβε, κᾆτα τράγε: id eft, *cape, & deinde, o hirce* . . . omiffo per ποσιώπησιν alio verbo, quod fubintelligi poterat. Gallius interpres vocem κατάτραγε, quatenus ad hominem ircofum refertur, pro adiectivo vocabulo accepit, cuius gnificatus per praefixam praepofitionem auctus fit; quadicas, *o hircofiffime!* Sed vel fic delenda fuerit ante iftud erbum καὶ particula. Adnotavit *Leopardus*, videri etiam liquam paronomafiam hic obtinere inter Φρύνην & φορίνην. ed vix tanti haec erant, ut eis vel tantillum immoraemur.

οἶνον χρηστὸν μὲν, ὀλίγον δέ. Haud multo ante (pag. 84. b.) in fimillimo argumento οἶνον μικρὸν dicebat Lynceus Samius: quod ibi *exiguum*, i. e. *vile vinum* interpreati fumus. Rectius fortaffe fuerat, ibi pariter atque hîc *arum* intelligere: quamquam in latino fermone non ita ommode exprimi amphibolia poffit.

διὰ τίνα αἰτίαν οἱ στέφανοι κρήμνανται; εἶπεν, ὅτι ψυχαγωγοῦσι. Salis quidnam, aut omnino quae fententia uic dicto infit, non magis nobis liquet quam doctiffimo ACOBS, qui illud in Muf. Attic. III. 1. pag. 55. commeoravit. H. STEPHANUS, idem dictum citans in Thef.

Gr. Ling. T. II. pag. 753. b. verbum ψυχαγωγέω interpretatus erat, *animum oblecto, eâque oblectatione ad me adlicio;* quae & aliâs satis usitata ac fere vulgarissima verbi notio est: sed, quid ea huc faciat, haud adparet. Gallicus interpres τὸ ψυχαγωγεῖν hic de oratoribus accipiens qui *blandiendo* & misericordiam ciendo *decipiunt* auditores, (conf. p. 590. e. f.) sententiam dicto hanc inesse existimat, *suspendio necandos* qui id faciant.

Ὀργίζομαί σοι, εἶπεν, ὅτι πολλὰς ἔχεις. » Audiendum f » est *plagas*; intellexit autem ille *amicas*. « Dalecamp.

Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους. — Σὺ δ' Ἔρως Φειδίου. » Πραξιτέλης, *qui exigit tributa*. Videtur obscure perstringere » Laidem petaciorem. Φείδεσθαι, *avarum esse*. Tenacitatem » amatoris hoc arguit. « Dalecampius.

AD CAP. L.

Δημοσθένης μὲν γὰρ ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. Exstat locus, pag. 610. ed. Reisk.

Ἄβυδος ἐλέγετο διὰ τὸ γραῦς εἶναι. » Effoeta anus (*Si-* » *nope*) dicta est *Abydus*, postquam de summo splendore, » in quo vixerat ad parem vilitatem est redacta, facta dio- » bolaris. Credo caussam cognominis esse, quia tunc iace- » bat Abydus: non autem quod *abàd* significet Hebraeis » *periit*. Quamquam videtur ea urbs id nomen invenisse » ab Hebraea voce, propter situm ad mare periculosum, » in litore importuoso. Fieri etiam potest, ut, quoniam » alia quaedam meretricula *Sestus* vulgo dicebatur, cuius » nominis ratio paulo post [p. 591. d.] explicatur, *Aby-* » *dus* ista sit dicta lascivorum amantium ioco. « Casaubonus. — Verbum ἐλέγετο, quod praeter rationem in ἐκαλεῖτο mutatum erat, restitui ex msstis: sic etiam apud Harpocrationem legitur in Σινώπη: ubi item *Herodicus* auctor citatur, sed ἐν γ'. Κωμῳδουμ. habent codices Harpocrationis, pro eo quod apud Athenaeum ἐν ἕκτῳ scribitur. Voculam ἐν, quae deerat editis, adiectam dedere nostrae membranae.

Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκάδι. ἐν Ἀρκαδίᾳ supra scriptum vidimus, X. 444. b. *Ibid.* ἐν Ἀλιευομένῃ. Exstat locus apud Nostrum, lib. VIII. pag. 338. f.

Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. Conf. Harpocrat. in Ἀφύαι, & ibi Mauſſac. De Ariſtagora cf. p. 590. c.

b »Ὁ δ' αὐτὸς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου αἰτίας. »Omnino ſcribendum αἰκίας: *in ea contra Mantitheum* »*quae eſt actio iniuriarum*. Sic inter Demoſthenicas una eſt »quae inſcribitur ὁ κατὰ Κόνωνος αἰκίας λόγος. « CASAUBONUS. — Recte monitum: & αἰκίας perſpicue ſcriptum in ms. *A*. Conf. VI. 266. f. & 267. a. Adde Polluc. VI. 154. & VIII. 131.

c ἡ παρ' Ἁρπάλῳ συνοῦσα. Sic vetus cod. *A*. non συνοικοῦσα. In *Epit.* deſunt iſta verba. *Ibid.* Θεόπομπος ἐν τοῖς Περὶ τῆς Χίας Ἐπιστολῆς. »Editum fuerat a »*THEOPOMPO* volumen Epiſtolarum: quas fuiſſe Ἀρχαϊκὰς inſcriptas, duobus locis ait Dionyſius Halicarnaſſenſis, niſi nos fallunt eius codices. Non abs re igitur dubitaveris, num & hîc legendum ἐν ταῖς Ἀρχαϊκαῖς ἐπιστολαῖς. Vir optimus & eruditiſſ. *Fredericus* SYLBURGIUS »ſcribebat ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους ἐπιστολῇ. Sic paulo poſt »citatur eiusdem ad Alexandrum epiſtola. « CASAUBONUS. — Ex ms. *A*. nullus adnotatus eſt ab editâ ſcripturâ diſſenſus: Breviator vero, pro ſuo more, auctorem nominaſſe contentus, titulum libri aut epiſtolae non adiecit. Quare nonniſi coniecturâ hîc agi poteſt: quae quamcumque in partem te vertas, lubrica admodum eſt. Theopompi Ἀρχαϊκὰς ἐπιστολὰς nominavit Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ad Pompeium, cap. 6. Tom. VI. Opp. ed. Reiskii, pag. 782. & 786. ubi tamen de ſcripturâ dubitatur, cum Ἀχαϊκὰς in codicibus nonnullis ſe reperiſſe profeſſus ſit H. Stephanus: quam ſcripturam ibi Latinus interpres ſecutus eſt. Priori loco, ubi vulgo ſcribitur ἐπιστολάς τε τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας, Valckenarius ſuffragante Ruhnkenio (in Hiſtoria Critica Orator. Graec. pag. 163. ed. Reisk.) τὰς ἀρχαϊκῶς γραφομένας legendum cenſuit: probabiliter ſane: attamen poſteriore loco rurſus ἐκ τῶν ἀρχαϊκῶν ἐπιστολῶν ſcribitur. Sed nimis longe profecto utraque harum ſcripturarum ab ea recedit, quam apud Ahenaeum hîc habemus. Quare hactenus quidem probabilior videri poſſit Sylburgii emendatio, quae a Caſaubono relata eſt: quae tamen rurſus hoc nomine ſuſpecta eſſe debet, primum, quod haud adpareat, cur de *Harpali commercio cum meretricibus* in Epiſtolâ potiſſimum *ad Chios* data diſſeruerit Theopompus; tum vero eo maxime,

quod eadem res, de qua hic agitur, paulo poſt (p. 595. *d.* c coll. eàdem pag. lit. *a.*) ex eiusdem *Theopompi Epiſtolâ ad Alexandrum data* referatur. Quem locum ſi cum hoc noſtro contuleris, haud improbabile forſan videbitur, *Epiſtolam illam ad Alexandrum* a Theopompo eo conſilio fuiſſe ſcriptam, ut apud eum quereretur de vi atque iniuria quae patriae ipſius Chio a nonnullis eſſet illata, puta ab Harpalo & ab aliis qui ſub illius auctoritate paſſim tyrannidem exercerent. Quo etiam pertinere videtur, quod *apud eamdem Alexandrum* (ſive in eàdem Epiſtolà, ſive in alià ſimilis argumenti) de *Theocrito Chio* idem *Theopompus* conqueſtus eſt, teſte Athenaeo lib. VI. pag. 230. f. (quo de Theocrito, quod ad illum locum adnotare oblitus ſum, cōnferendus Strabo lib. XIV. p. 645. c. & Suidas in Θεόκριτος.) Itaque ſuſpicari licuerit, *Theopompi illam ad Alexandrum Epiſtolam*, quae hoc ipſo titulo pag. 595. a. citatur, eamdem hic quoque eſſe intelligendam, utpote περὶ τῆς Χίας, id eſt, *de terrâ Chiâ*, & pro Chiis eorumque agro, *ad Alexandrum ſcripta*: adeoque ſtatuendum, aut ſic ſcripſiſſe hic Athenaeum, ἐν τῇ περὶ τῆς Χίας Ἐπιστολῇ, aut (ſi plures ſimilis argumenti epiſtolae ab eodem ſcriptae fuerint) ἐν ταῖς περὶ τῆς Χίας Ἐπιστολαῖς.

μετὰ τὸν τῆς Πυθιονίκης θάνατον. De *Pythionica* vide infra, pag. 594. e. & pag. 595 totà. *Ibid.* ἀπειρῆσθαί τε ἐπὶ πᾶσι. Placet nudum πᾶσι, quod habet *Epit.* Infra, ubi eadem res repetitur, pag. 595. d. nude ſcribitur, ἀπειρηκέναι τὸν Ἅρπαλον μὴ στεφανοῦν &c. Poteſt tamen ἐπὶ πᾶσι ſatis uſitata notione intelligi *poſt haec omnia*, *ad haec omnia*: niſi forte ita accipiendum, *quavis intentatâ poenâ*, *omni ſuppliciorum genere propoſito* his qui contra facerent.

ἐν Ῥωσσῷ δέ. Haud ſpernendum eſt ἐν Ῥωσῷ, quod habet ms. *Ep.* Pariter certe ſimplici literà ſibilante ſcribitur illius oppidi nomen apud Stephanum Byzantinum; ſed circumflexà penultimâ, Ῥῶσος. Etiam gentile nomen Ῥωσικὸς ſimplici σ in medio ſcriptum ſupra vidimus, lib. VI. pag. 229. c. ubi conf. notata. Pro edito olim ἑστάναι »Scribendum ἱστάναι« recte monuit CASAUBONUS. Opus enim erat verbo *activam* notionem habente. In *Epit.* ſcribitur στῆσαι ἐτόλμησε: quod idem valet ac ἱστάναι. Pag. 595. d. in eàdem re ἔστησε ſcribitur. Pro vulgato παρ' αὐτὴν ἑαυτοῦ, monuit idem CASAUBONUS: »Scribendum παρὰ τὴν ἑαυτοῦ.« Ferri ſane παρ' αὐτὴν

nullo modo potuit: sed ex p. 595. d. suspicari licet, fortasse παρ' αὐτὸν τὸν τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἑαυτοῦ hic olim scriptum fuisse.

d 'Ο δὲ γράψας τὸν 'Αγῆνα τὸ Σατυρικὸν δραμάτιον &c. Huius *dramatis* iam supra mentio facta, lib. II. pag. 50. f. Conf. infra, p. 595. e. & f. & seq. Omnibus istis locis 'Αγῆνα scribitur, ut & mox hic 'Αγῆνος, circumflexâ penultimâ: quare eamdem scripturam hîc quoque restituimus. In *Epit.* h. l. omissa ista omnia.

Vers. 2. παύτοῖσι τόνων 'Αγῆνος οὐκ ἐλάττονος. Inepta lectio, & quae interpretationem non poterat non ineptam parere. Scribe:

παύτοισι τῶν 'Αγῆνος οὐκ ἐλάττονας.

»*Audio*, ait poëta, *Harpalum misisse* Athenienfibus *myriadas tritici non pauciores quam Agen. Agenis* historia obscura est; de *Harpalo* omnia nota ex oratione Dinarchi, Plutarcho in Demosthene, & aliis scriptoribus. Vide infra hoc libro, [p. 596. a. b.] ubi haec melius descripta.« CASAUBONUS. — τῶν 'Αγῆνος recte hic dedit ms. *A.* sicut inferiore loco: in mendosum vero ἐλάττονος cum editis consentit hîc idem codex. De *Harpalo* interim consuli potest BAYLII Dictionarium Tom. II. hac voce, donec publici iuris facta fuerit doctissimi DUTHEIL Commentatio, in Academia Inscriptionum olim praelecta. De *Agene* nihil prorsus liquet nobis. Videtur autem fictum nomen esse, ex 'Αγήνωρ decurtatum; quo ipse fortasse Alexander designabatur.

AD CAP. LI.

e Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα. Non *ad Laidem* verti debuit, ut fecit Dalec. sed *adversus, contra Laidem*: quam in sententiam κατὰ Λαΐδος scribitur pag. 592. e. πρὸς Λαΐδα vero habes etiam apud Harpocr. in Λαγίσκα. In meretricularum recensu, qui subiicitur, recte Λαγίσκα scribitur in ms. *A.* quemadmodum alibi etiam editum erat.

Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς 'Ανθείας, ῎Αντειαν; »Cuius sit haec coniectura potest dubitari. Nam etiam »Harpocration totidem verbis sic scribit: ῎Ανθεια. ὅτι μὲν »ἑταίρα δῆλον. μήποτε δὲ ῎Αντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, »ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ. Sed verius est, Athe»naei hunc locum spectasse Harpocrationem: qui & alia

naeus, verbis; nisi quod Harpocration in reddenda nominis ratione *Apollodorum* auctorem citat, cuius nomen hic Athenaei codices nostri silentio praetermittunt; quod per veteris alicuius librarii incuriam commissum videtur: nam qui Harpocrationem cum Athenaeo contulerit, vix dubitare poterit ex ipso hoc Athenaei loco ducta esse quae de Nannio Harpocration in Lexicon suum transtulit. Caeterum cum scripturâ illâ, Ναννίου δὲ Τετραδίας μνημονεύει, quam hic exhibent vetustissimi libri, convenit etiam id quod deinde subiicitur: Μνημονεύει τῆς Ναννίου καὶ Ἄλεξις: id est, *Nannii meminit etiam Alexis*: quod ita plane dictum, ut intelligatur, iam paulo ante de eâdem Nannio locutum esse Athenaeum. Similiterque Harpocration, adpositis Sophoclis versibus eisdem, quos Athenaeus citavit, sic pergit: ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ &c. Iam in promtu quidem erat, ut statueremus, *Apollodorum*, quo auctore hîc usus est Athenaeus, ad *Nannium* retulisse idem nomen, quod ab aliis auctoribus *Niconi* tributum est. At id si ita est, monere de illo auctorum dissensu Deipnosophista noster debuit: qui si ita scripsit, ut libri nostri habent, Ναννίου δὲ, mire inconstans & obliviosus fuerit, sic pergens, αὕτη δὲ ὅτι Αἲξ ἐπεκαλεῖτο προείπομεν. Quare superest ut statuamus, turbatum hîc nonnihil & omissum a librariis esse: suspicemurque, eidem fortasse mulierculae & Νικὼ & Νάννιον nomen fuisse, & Αἲξ cognomen.

ὅτι δὲ θαλλῷ χαίρουσιν -- ἄλλος ἔσται λόγος. Nil mutant membranae: quae si vera scriptura, non liquet quid in animo habuerit Athenaeus, quave occasione de illo argumento fuerit disputaturus. Sane verba ista, ἄλλος ἔσται λόγος, id ipsum sonant quod in versione latina expressimus, quod ipsum etiam Dalecampius his verbis reddidit: *de hac re alibi nos agemus.*

Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν &c. Conf. notata ad VII. 277. e. in Animadv. T. IV. pag. 45. ubi eosdem, qui hic adponuntur, Sophocleos versus, ab Harpocratione etiam in Νάννιον citatos, correctos a CASAUBONO vidimus. Eosdem versus in *Sophoclis Fragmentis ex* Ποιμέσιν exhibuit BRUNCKIUS, num. IV. ubi de vocab. αὐλιτῶν (*vers.* 1.) monuit, spectare ad illud glossam Hesychianam: Αὐλιτήν· τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. Ad *vers.* 2. hoc loco monuit CASAUBONUS: »θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεὸς

ασπίδα. Vere emendamus, nullum dubium est, *νεοσπάδα. Θαλλὸς νεοσπὰς, termes olivae* aut *ramus alius recens »avulsus.* Emendabis hinc Harpocrationis locum in Νάν»νιον: cuius tamen verba libro septimo paullo aliter re»censuimus ex coniecturâ, cum huius loci tum in men»tem non veniret.« — Quid in vetustis Harpocrationis editionibus pro isto vocabulo legatur, non habeo compertum: *Maussacus* quidem νεοσπάδα edidit, nullam commemorans scripturae varietatem: eamdem vocem nos Athenaeo restituere non dubitavimus, quae sub νέος παῖδα, quod habent membranae, non obscure latebat. In *Epit.*
b totus deest locus. *Vers.* 3. Pro παρ᾽ ἁλίαν ἄκραν, quod habent Athenaei libri, quodque eodem modo apud Harpocrationem editum est, suo iudicio BRUNCKIUS παραλίαν πέτραν posuit: de παραλίαν unâ voce scribendo provocans ad alium Sophoclis locum, ubi ait παρακτίαν στείχων: πέτραν vero pro ἄκραν eo consilio, puto, corrigens, ut ultima syllaba vocabuli παραλίαν produceretur, quae tamen etiam sequente ἄκραν produci potuisse videtur. CASAUBONUS (supra ad VII. 277. e.) τὴν γῆν παραλίαν correxerat.

Μνημονεύει τῆς Νανν ίου. Perperam μνημονευτὴς Ναννίου ms. *A.* *ALEXIDIS* verba subiecta, quae veluti unus versus scripta erant, sic distribuimus, ut priora essent hemistichium posterius senarii, posteriora vero initium senarii sequentis. *Ibid.* μαίνεται ἐπὶ τῷ Διονύσῳ. »Male ver»titur. Est, *cupide Bacchum appetit.*« IACOBS in *Notis msstis.* — Nempe perperam Dalec. reddiderat, *Bacchanalibus furit.* Recte Gallicus Interpres: *Nannion aime Bacchus à la fureur.*

κωμῳδῶν αὐτὴν ὡς μέθυσαν. Quod edebatur μέθυσον, id vel iunioris alicuius librarii vel Editoris Veneti ingenio debebatur. In *Epit.* haec desunt. In scripturâ μέθυσαν vero, quam codex *A.* exhibet, contineri nobis videbatur id ipsum quod edidimus, μέθυσαν: nisi μεθύουσαν malueris, quod fortasse verissimum fuerit. Nam ex μεθύουσα potuerat quidem per syncopen formari ἡ μέθυσα, τὴν μέθυσαν: at nusquam, quod sciam, sic formatum vocabulum reperitur: sed ἡ μεθύση dixit Aristophanes, in Vesp. 1402. ed. Br. & τὴν μεθύσην idem in Nub. 555. de quâ formâ etiam veteres Grammatici omnes monuerunt. In masculo genere, quamquam improbantibus Gramma-

ticis, ὁ *μέθυσος* à multis eisque probatis auctoribus usur- b
patum reperitur; de quo infra ad XV. 685. f. dicemus:
foemininum vero ἡ *μέθυσος*, sic formatum ut hoc loco edi-
tum erat, nusquam alibi reperitur, nisi apud Libanium,
cuius verba *οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος* Thomas Magi-
ster citavit pag. 602.

ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ. Sic recte edd. Vi-
dendum tamen ne quid aliud lateat sub scripturâ codicis *A.*
in quo Κορώνης. De *Corona* sive *Cornice* conf. pag. 583. a.
& e. *Ibid.* τὸ τῆς Τίθης ἀναφέρουσα ἐκ τριπορνείας ὄνομα.
Dalecampius: *cui scortatores in lupanari* [quasi ἐν πορνείῳ
legeretur] *Nutricis appellationem indiderunt*: adiectâ Notâ:
» Fortassis ob mammas grandiores. Alii: *quam & nutricem*
» *& triporneen appellarunt*: tanquam *insigne scortum*. τρὶς enim
» vocabulorum significatum auget: posthac. « [scil. respi-
cit pag. 595. b.] Gallicus interpres: *Nannion avoit une fille*
appellée la Corneille, à qui son extrême lubricité avoit mérité le
surnom de Theethee. Nobis loci huius sententia minime li-
quet: ἡ τρίπορνος pag. 595. b. (unde formatum hîc no-
men τριπορνεία) potest denotare *triplex scortum*, i. e. *in-*
signe prae caeteris: potest vero etiam denotare eam *quae in-*
de a tertiâ generatione scortum sit, aut *quae* turpem suam *ar-*
tem a famosâ meretrice didicerit, quae & ipsa rursus a famosâ aliâ
magistrâ fuisset instituta. τήθη (sive τηθὴ, ut in membra-
nis scribitur) potest *nutricem*, potest vero etiam *aviam* si-
gnificare. Posteriore significatu acceperat H. Stephanus,
hunc locum citans in Thes. Gr. Ling. T. III. p. 1468. a. b.
nec tamen declarans, qua ratione *ob τριπορνείαν cognomen*
illud inditum fuerit meretrici: utrum quod artem suam ad se-
ram usque aetatem esset professa; an quod & filiam & ex
filia neptin habuerit, eamdem professionem sequentes.

Νεμεάδος. Similiter alii meretrici *Isthmias* nomen fuit p. c
595. f. & ipsa hac pag. lit. *e*. Alii item, satis notae ex
Harpali historia, *Pythionica*. Caeterum cum hoc Athenaei
loco omnino conferendus Harpocration, in Νεμέας (sive
Νεμεὰς) Χαράδρα. *Ibid.* Ὑπερίδης. Sic uterque codex
mstus; non Ὑπερείδης. *Ibid.* οὐ μόνον ταῖς ἑταιρούσαις,
ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις δούλαις. Plerasque meretrices servi-
lis fuisse conditionis satis notum. Conf. pag. 593. f.

AD CAP. LII.

ιχίμου δὲ τῆς ἐμῆς, ὡς σὺ φὴς Κύνουλκε. Conf. pag. c. Quae subiiciuntur *Hyperidis* verba, ita abrupta, ut nescias utrum in integro auctoris sermone locus t accusativo casui Μετάνειραν, an Μετάνειρα scriptum tuerit. Deest hoc testimonium *Epit.* cum duobus prosequentibus.

ικόστρατος δέ. Si teneas δὲ particulam, λέγει dein s pro λέγων. Sed videtur Νικόστρατός τε scripsisse naeus, ut sibi mutuo respondeant ista, καὶ Ὑπερί- Νικόστρατός τε. *Nicostrati* versus 2 & 3. quum festo vitio sic scripti essent,

ἐλθοῦσα πέμψαι στρώματ' αὐτὴν κέλευ'
ἔφη, καὶ παρ' Ὤκιμον χαλκώματα:

tavi felicissimam emendationem a Iacobsio in Museo T. III. Fasc. 2. pag. 232. propositam.

Menandri vers. 1. Ἰσχάδα. Huius mentionem favidimus lib. IV. pag. 166. c. In Ἀντίκυραν, ut hoc, sic & alibi interdum produci penultimam monuit tley in Emend. in Menandr. p. 38. *Vers.* 2. Pro ediὶ Νάννιον, quod versus respuebat, recte καὶ Νανιον. dedit ms. *A*. Eamdem scripturam in Mediceo coreppererat Natalis Comes, unde *Nanniolum* in versiotinâ posuit.

λέταιρος ἐν Κυνηγίδι. Vide Var. Lect. & Animadv. II. 280. c. In *primo* trochaicorum tetrametrorum *Phiιeri*, cum γεγόνει ἔτη vulgo legeretur, (ac mendoetiam in ed. Cas. 3. γεγόνει ἔτι) perspecte Pierso- ad Moerin pag. 112. monuit, γέγον' ἔτη scriptum tuisse. A qua emendatione non multum abit noster *Epit.* γέγονεν scribens, non γεγόνει. Idem vir do- *vers.* 3. καὶ Θεολύτην δ' οἶδεν οὐδεὶς corrigebat: ubi orem recepimus Iacobsii emendationem, Θεολ. δ' οἶδεν οὐδεὶς, ex Mus. Attic. III. 2. p. 241.

ui post quartum versum in editis libris continuo seatur, is sic mutilatus exhibebatur:

καὶ Γαλήνας καὶ Κορώνας οὐ λέγω.

Ἰσθμιὰς δὲ καὶ Νέαιρα κατασέσηπε, καὶ Φίλα, f

totidem verbis elementiſque, quibus edidimus, obtulit nobis optimus vetuſtiſſimuſque codex *A.* & quinque priora verba eadem dedit etiam cod. *Epit.* omittens poſtrema verba cum toto verſu ſequente. In ipſo cod. *A.* perperam quidem diſtinctis verbis ſic ſcribitur, καὶ φίλακος. σύφας δὲ καὶ γαλείνας *&c.* ſed perfacile erat videre, ſic diſtingui debuiſſe καὶ Φίλα. Κοσσύφας δὲ &c. Et *Coſſyphae* quidem meretricis nomen (quaſi *merulam* diceres) alibi non memini memoratum: ſed *Phila* cum aliis paulo poſt nominatur p. 593. f. cf. p. 590. d. Eadem verba, quae deerant editis, etiam ex *Farneſiano codice* adnotata ſunt ipſius Caſauboni manu in orâ libri qui ipſius olim fuerat, ſed mendoſius ſcripta quam ut illis in adornandâ ſuâ editione uti auderet, ἰσθμιὸς δὲ Νέμεα κατασέσηπε, καὶ φύλακες συφεῖς. Similia ac partim etiam mendoſiora in Mediceo repererat Natalis Comes, quae latine ſic reddidit: *Iomias autem & Neaera putruit, & Phylace. Syphas vero, Galynas, Coronas non dico.* Cum Γαλύνας in ed. Caſ. ſcriberetur, Γαλήνας corrigendum cenſuerunt *Pierſon* & *Iacobs*, quemadmodum in ed. Ven. legitur. Apud Heſychium vero ſic ſcribitur: Γαλίνη, ὄνομα κύριον ἑταίρας. In quo diſſenſu conſultius duxi codicem noſtrum ſequi, qui Γαλείνας praefert. In Epitoma, ut modo dixi, deeſt id nomen.

In *Theophili verſu* 4. quum λίθοις nullo ſenſu legeretur, perſpecte Dalecampius *retibus* in verſione poſuit; unde Pursanus, qui Latina illius interpretis in Graecum ſermonem transferre ſolitus eſt, pro τοῖς λίθοις, δικτύοις correxit: ſatis illud commode quidem: at minori molimine τοῖς λίνοις ſcribendum viſum erat nobis. τοῖς λίτοις voluerat Gallicus interpres, quod nec metrica ratio, nec ſermonis uſus patiebatur. λίνον (penultimâ brevi) eſt *rete*, apud Homer. Iliad. ε'. 487. & πλεκτὰ λίνα, *retia.*

Verſu 5. tenendam duxi editam ſcripturam, ἢ Νάννιον, ἢ Μαλθάκην.

AD CAP. LIII.

Τοσαῦτ᾽ εἰπὼν μετά τινος τροχιλίας ὁ Μυρτίλος. » *Poſtquam haec Myrtilus dixiſſet cum magnâ feſtinatione & linguae volubilitate*: vel, *cum aliqua contentione.* Expreſſit Homericam vocem ἐπιτροχάδην, de Menelao: [Iliad. γ'. 213.]

τοι ὁ Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
αῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.
Odysseâ [σ'. 26.] de Ulysse ait Irus:
ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.
ipse ostendimus, quid sit apud Graecos scriptores
ζος τῆς σημασίας vel τῆς λέξεως. « CASAUBONUS.
ι τοιοῦτον ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, οἱ καὶ πρὸ τῶν
ν καλουμένων αὐτοὶ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκά-
, ὥς που ὁ Ἐρατοσθένης φησί. » De Aristone dixit
henes, discipulus ipsius, in libro cui titulum fece-
iston: Ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς
καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα, καὶ ἀναφαι-
παρὰ τῇ ἡδονῇ. « CASAUBONUS. — Vide supra,
ι. c. d. Perperam h. l. Ἐρασθένης scribebatur in edi-
omnibus: recte Ἐρατοσθένης dedere ambo mssti.
oma quidem nonnisi haec verba habet: τὸν τῆς ἡδο-
ον ὑποσκάπτοντες, Ἐρατοσθένης ἔφη. Sit-ne vero
: pleniore sana atque integra oratio in istis verbis,
ιοῦτον ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι, aut quaenam potissimum
ι his insit, haud satis scio equidem. Totum locum
pretatus est DALECAMPIUS: *Vos autem, inquit, o*
hi, qui, ut alicubi dixit Erasthenes [sic ille cum edi-
Eratosthenes] *voluptatis murum suffoditis, videte ne*
uidpiam agatis illis studiosius, quos Voluptarios ap-
Gallicus Interpres: *En feriez-vous autant, vous au-*
avez percé le mur pour entrer de vive force chez la vo-
vec plus de fougue même que ceux de la secte hédonique
letur intelligi, Μή τι τοιοῦτον ἐπάθετε; aut, Μή
ον πάσχητε; *Vobis-ne tale quid accidit?* scilicet, *ut*
icum retia incideritis: nempe ἐμπεσεῖν εἰς τούτων τι-
μπλέκουσι τοῖς λίνοις αἱ μαστροποί. Aut, *Videte,*
uid vobis accidat, aut *acciderit*. Sed fortasse μή τι
·οι olim fuerat scriptum. *Cynicos* illos adloquitur
stros, quos a vetere disciplinâ longe descivisse fu-
ierat. Vide pag. 565. d. e. f. & pag. 563. d. e. f.
it, πρὸ τῶν Ἡδονικῶν, recte praepositionem πρὸ eâ
acceperunt interpretes, quae latine per voculas

quod eadem res, de qua hîc agitur, paulo poſt (p. 595. *d.* coll. eâdem pag. lit. *a.*) ex eiusdem *Theopompi Epiſtolâ ad Alexandrum data* referatur. Quem locum ſi cum hoc noſtro contuleris, haud improbabile forſan videbitur, *Epiſtolam illam ad Alexandrum* a Theopompo eo conſilio fuiſſe ſcriptam, ut apud eum quereretur de vi atque iniuria quae patriae ipſius Chio a nonnullis eſſet illata, puta ab Harpalo & ab aliis qui ſub illius auctoritate paſſim tyrannidem exercerent. Quo etiam pertinere videtur, quod *apud eumdem Alexandrum* (ſive in eâdem Epiſtolâ, ſive in aliâ ſimilis argumenti) de *Theocrito Chio* idem *Theopompus* conqueſtus eſt, teſte Athenaeo lib. VI. pag. 230. f. (quo de Theocrito, quod ad illum locum adnotare oblitus ſum, conferendus Strabo lib. XIV. p. 645. c. & Suidas in Θεόκριτος.) Itaque ſuſpicari licuerit, *Theopompi illam ad Alexandrum Epiſtolam*, quae hoc ipſo titulo pag. 595. a. citatur, eamdem hic quoque eſſe intelligendam, utpote περὶ τῆς Χίας, id eſt, *de terrâ Chiâ*, & pro Chiis eorumque agro, *ad Alexandrum ſcripta:* adeoque ſtatuendum, aut ſic ſcripſiſſe hic Athenaeum, ἐν τῇ περὶ τῆς Χίας Ἐπιστολῇ, aut (ſi plures ſimilis argumenti epiſtolae ab eodem ſcriptae fuerint) ἐν ταῖς περὶ τῆς Χίας Ἐπιστολαῖς.

μετὰ τὸν τῆς Πυθιονίκης θάνατον. De *Pythionica* vide infra, pag. 594. e. & pag. 595 totâ. *Ibid.* ἀπειρῆσθαί τε ἐπὶ πᾶσι. Placet nudum πᾶσι, quod habet *Epit.* Infra, ubi eadem res repetitur, pag. 595. d. nude ſcribitur, ἀπειρηκέναι τὸν Ἅρπαλον μὴ στεφανοῦν &c. Poteſt tamen ἐπὶ πᾶσι ſatis uſitata notione intelligi *poſt haec omnia, ad haec omnia:* niſi forte ita accipiendum, *quavis intentatâ poenâ, omni ſuppliciorum genere propoſito* his qui contra facerent.

ἐν Ῥωσσῷ δέ. Haud ſpernendum eſt ἐν Ῥωσῷ, quod habet ms. *Ep.* Pariter certe ſimplici literâ ſibilante ſcribitur illius oppidi nomen apud Stephanum Byzantinum; ſed circumflexâ penultimâ, Ῥῶσος. Etiam gentile nomen Ῥωσικὸς ſimplici σ in medio ſcriptum ſupra vidimus, lib. VI. pag. 229. c. ubi conf. notata. Pro edito olim ἑστάναι »Scribendum ἱστάναι« recte monuit CASAUBONUS. Opus enim erat verbo *activam* notionem habente. In *Epit.* ſcribitur στῆσαι ἐτόλμησε: quod idem valet ac ἱστάναι. Pag. 595. d. in eâdem re ἔστησε ſcribitur. Pro vulgato παρ᾽ αὐτὴν ἑαυτοῦ, monuit idem CASAUBONUS: »Scribendum παρὰ τὴν ἑαυτοῦ.« Ferri ſane παρ᾽ αὐτὴν

nullo modo potuit: ſed ex p. 595. d. ſuſpicari licet, forte ſſe παρ' αὐτὸν τὸν τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἑαυτοῦ hic olim ſcriptum fuiſſe.

d Ὁ δὲ γράψας τὸν Ἀγῆνα τὸ Σατυρικὸν δραμάτιον &c. Huius *dramatis* iam ſupra mentio facta, lib. II. pag. 50. f. Conf. infra, p. 595. e. & f. & ſeq. Omnibus iſtis locis Ἀγῆνα ſcribitur, ut & mox hic Ἀγῆνος, circumflexâ penultimâ: quare eamdem ſcripturam hîc quoque reſtituimus. In *Epit.* h. l. omiſſa iſta omnia.

Verſ. 2. παντοῖσι τόνων Ἀγῆνες οὐκ ἐλάττονες. Ine- »pta lectio, & quae interpretationem non poterat non »ineptam parere. Scribe:

παντοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονας.

»*Audio*, ait poëta, *Harpalum miſiſſe* Athenienſibus *myria-* »*das tritici non pauciores quam Agen. Agenis* hiſtoria obſcu- »ra eſt; de *Harpalo* omnia nota ex oratione Dinarchi, »Plutarcho in Demoſthene, & aliis ſcriptoribus. Vide in- »fra hoc libro, [p. 596. a. b.] ubi haec melius deſcripta.« CASAUBONUS. — τῶν Ἀγῆνος recte hîc dedit ms. *A.* ſicut inferiore loco: in mendoſum vero ἐλάττονες cum editis conſentit hîc idem codex. De *Harpalo* interim conſuli poteſt BAYLII Dictionarium Tom. II. hac voce, donec publici iuris facta fuerit doctiſſimi DUTHEIL Commentatio, in Academia Inſcriptionum olim praelecta. De *Agene* nihil prorſus liquet nobis. Videtur autem fictum nomen eſſe, ex Ἀγήνωρ decurtatum; quo ipſe fortaſſe Alexander deſignabatur.

AD CAP. LI.

e Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα. Non *ad Laidem* verti debuit, ut fecit Dalec. ſed *adverſus*, *contra Laidem*: quam in ſententiam κατὰ Λαΐδος ſcribitur pag. 592. e. πρὸς Λαΐδα vero habes etiam apud Harpocr. in Λαγίσκα. In meretricularum recenſu, qui ſubiicitur, recte Λαγίσκα ſcribitur in ms. *A.* quemadmodum alibi etiam editum erat.

Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας, Ἄντειαν; »Cuius ſit haec coniectura poteſt dubitari. Nam etiam »Harpocration totidem verbis ſic ſcribit: Ἄνθεια. ὅτι μὲν »ἑταῖρα δῆλον. μήποτε δὲ Ἄντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, »ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ. Sed verius eſt, Athe- »naei hunc locum ſpectaſſe Harpocrationem: qui & alia

naeus, verbis; nisi quod Harpocration in reddenda nomi- a
nis ratione *Apollodorum* auctorem citat, cuius nomen hic Athenaei codices nostri silentio praetermittunt; quod per veteris alicuius librarii incuriam commissum videtur: nam qui Harpocrationem cum Athenaeo contulerit, vix dubitare poterit ex ipso hoc Athenaei loco ducta esse quae de Nannio Harpocration in Lexicon suum transtulit. Caeterum cum scripturâ illâ, Νανν ίου δὲ Ὑπερίδης μνημονεύει, quam hic exhibent vetustissimi libri, convenit etiam id quod deinde subiicitur: Μνημονεύει τῆς Ναννίου καὶ Ἄλεξις: id est, *Nannii meminit etiam Alexis*: quod ita plane dictum, ut intelligatur, iam paulo ante de eâdem Nannio locutum esse Athenaeum. Similiterque Harpocration, adpositis Sophoclis versibus eisdem, quos Athenaeus citavit, sic pergit: ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ &c. Iam in promtu quidem erat, ut statueremus, *Apollodorum*, quo auctore hic usus est Athenaeus, ad *Nannium* retulisse idem nomen, quod ab aliis auctoribus *Niconi* tributum est. At id si ita est, monere de illo auctorum dissensu Deipnosophista noster debuit: qui si ita scripsit, ut libri nostri habent, Ναννίου δὲ, mire inconstans & obliviosus fuerit, sic pergens, αὕτη δὲ ὅτι Αἲξ ἐπεκαλεῖτο προείπομεν. Quare superest ut statuamus, turbatum hic nonnihil & omissum a librariis esse: suspicemurque, eidem fortasse mulierculae & Νικὼ & Νάννιον nomen fuisse, & Αἲξ cognomen.

ὅτι δὲ θαλλῷ χαίρουσιν — — ἄλλος ἔσται λόγος. Nil mutant membranae: quae si vera scriptura, non liquet quid in animo habuerit Athenaeus, quave occasione de illo argumento fuerit disputaturus. Sane verba ista, ἄλλος ἔσται λόγος, id ipsum sonant quod in versione latina expressimus, quod ipsum etiam Dalecampius his verbis reddidit: *de hac re alibi nos agemus.*

Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν &c. Conf. notata ad VII. 277. e. in Animadv. T. IV. pag. 45. ubi eosdem, qui hic adponuntur, Sophocleos versus, ab Harpocratione etiam in Νάννιον citatos, correctos a CASAUBONO vidimus. Eosdem versus in *Sophoclis Fragmentis ex* Ποιμέσιν exhibuit BRUNCKIUS, num. IV. ubi de vocab. αὐλητῶν (*vers.* 1.) monuit, spectare ad illud glossam Hesychianam: Αὐλητήν· τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. Ad *vers.* 2. hoc loco monuit CASAUBONUS: » θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων. νεὸς

σπάδα. Vere emendamus, nullum dubium est, νεοσπάδα. Θαλλὸς νεοσπὰς, *termes olivae* aut *ramus alius recens* »*avulsus*. Emendabis hinc Harpocrationis locum in Νάν-»νιον: cuius tamen verba libro septimo paullo aliter re-»censuimus ex coniecturâ, cum huius loci tum in men-»tem non veniret.« — Quid in vetustis Harpocrationis editionibus pro isto vocabulo legatur, non habeo compertum: *Maussacus* quidem νεοσπάδα edidit, nullam commemorans scripturae varietatem: eamdem vocem nos Athenaeo restituere non dubitavimus, quae sub νεὸς παῖδα, quod habent membranae, non obscure latebat. In *Epit.*
b totus deest locus. *Vers.* 3. Pro παρ' ἁλίαν ἄκραν, quod habent Athenaei libri, quodque eodem modo apud Harpocrationem editum est, suo iudicio BRUNCKIUS παραλίαν πέτραν posuit: de παραλίαν unâ voce scribendo provocans ad alium Sophoclis locum, ubi ait παρακτίαν στείχων: πέτραν vero pro ἄκραν eo consilio, puto, corrigens, ut ultima syllaba vocabuli παραλίαν produceretur, quae tamen etiam sequente ἄκραν produci potuisse videtur. CASAUBONUS (supra ad VII. 277. e.) τὴν γῆν παραλίαν correxerat.

Μνημονεύει τῆς Ναννίου. Perperam μνημονευτὴς Ναννίου ms. *A.* *ALEXIDIS* verba subiecta, quae veluti unus versus scripta erant, sic distribuimus, ut priora essent hemistichium posterius senarii, posteriora vero initium senarii sequentis. *Ibid.* μαίνεται ἐπὶ τῷ Διονύσῳ. »Male ver-»titur. Est, *cupide Bacchum appetit.*« IACOBS in *Notis msstis.* — Nempe perperam Dalec. reddiderat, *Bacchanalibus furit.* Recte Gallicus Interpres: *Nannion aime Bacchus à la fureur.*

κωμῳδῶν αὐτὴν ὡς μέθυσαν. Quod edebatur μέθυσον, id vel iunioris alicuius librarii vel Editoris Veneti ingenio debebatur. In *Epit.* haec desunt. In scripturâ μέθυσαν vero, quam codex *A.* exhibet, contineri nobis videbatur id ipsum quod edidimus, μέθυσαν: nisi μεθύουσαν malueris, quod fortasse verissimum fuerit. Nam ex μεθύουσα potuerat quidem per syncopen formari ἡ μέθυσα, τὴν μέθυσαν: at nusquam, quod sciam, sic formatum vocabulum reperitur: sed ἡ μεθύση dixit Aristophanes, in Vesp. 1402. ed. Br. & τὴν μεθύσην idem in Nub. 555. de quâ formâ etiam veteres Grammatici omnes monuerunt. In masculo genere, quamquam improbantibus Gramma-

ticis, ὁ μέθυσος à multis eisque probatis auctoribus usurpatum reperitur; de quo infra ad XV. 685. f. dicemus: foemininum vero ἡ μέθυσος, sic formatum ut hoc loco editum erat, nusquam alibi reperitur, nisi apud Libanium, cuius verba οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος Thomas Magister citavit pag. 602.

ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ. Sic recte edd. Videndum tamen ne quid aliud lateat sub scripturâ codicis *A.* in quo Κορώνης. De *Corona* sive *Cornice* conf. pag. 583. a. & e. *Ibid.* τὸ τῆς Τήθης ἀναφέρουσα ἐκ τριπορνείας ὄνομα. Dalecampius: *cui scortatores in lupanari* [quasi ἐν πορνείῳ legeretur] *Nutricis appellationem indiderunt:* adiectâ Notâ: » Fortassis ob mammas grandiores. Alii: *quam & nutricem* » *& tripornen appellarunt:* tanquam *insigne scortum.* τρὶς enim » vocabulorum significatum auget: posthac. « [scil. respicit pag. 595. b.] Gallicus interpres: *Nannion avoit une fille appellée la Corneille, à qui son extrême lubricité avoit mérité le surnom de Theethee.* Nobis loci huius sententia minime liquet: ἡ τρίπορνος pag. 595. b. (unde formatum hîc nomen τριπορνεία) potest denotare *triplex scortum*, i. e. *insigne prae caeteris:* potest vero etiam denotare eam *quae inde a tertiâ generatione scortum sit*, aut *quae* turpem suam *artem a famosâ meretrice didicerit, quae & ipsa rursus a famosâ aliâ magistrâ fuisset instituta.* τήθη (sive τηθὴ, ut in membranis scribitur) potest *nutricem*, potest vero etiam *aviam* significare. Posteriore significatu acceperat H. Stephanus, hunc locum citans in Thes. Gr. Ling. T. III. p. 1468. a. b. nec tamen declarans, qua ratione *ob τριπορνείαν cognomen illud inditum fuerit meretrici:* utrum quod artem suam ad seram usque aetatem esset professa; an quod & filiam & ex filia neptin habuerit, eamdem professionem sequentes.

Νεμεάδος. Similiter alii meretrici *Isthmias* nomen fuit p. 595. f. & ipsa hac pag. lit. *e.* Alii item, satis notae ex Harpali historia, *Pythionica.* Caeterum cum hoc Athenaei loco omnino conferendus Harpocration, in Νεμέας (sive Νεμεὰς) Χαράδρα. *Ibid.* Ὑπερίδης. Sic uterque codex mstus; non Ὑπερείδης. *Ibid.* οὐ μόνον ταῖς ἑταιρούσαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις δούλαις. Plerasque meretrices servilis fuisse conditionis satis notum. Conf. pag. 593. f.

AD CAP. LII.

Ὠκίμου δὲ τῆς ἐμῆς, ὡς σὺ φῂς Κύνουλκε. Conf. pag.
d 567. c. Quae subiiciuntur *Hyperidis* verba, ita abrupta sunt, ut nescias utrum in integro auctoris sermone locus fuerit accusativo casui Μετάνειραν, an Μετάνειρα scriptum oportuerit. Deest hoc testimonium *Epit.* cum duobus proxime sequentibus.

Νικόστρατος δέ. Si teneas δὲ particulam, λέγει dein malles pro λέγων. Sed videtur Νικόστρατός τε scripsisse Athenaeus, ut sibi mutuo respondeant ista, καὶ Ὑπερίδης, Νικόστρατός τε. *NICOSTRATI* versus 2 & 3. quum manifesto vitio sic scripti essent,

ἐλθοῦσα πέμψαι στρώματ' αὐτὴν κέλευ'
ἔφη, καὶ παρ' Ὤκιμον χαλκώματα:

adoptavi felicissimam emendationem a IACOBSIO in Museo Att. T. III. Fasc. 2. pag. 232. propositam.

e In *MENANDRI vers.* 1. Ἰσχάδα. Huius mentionem factam vidimus lib. IV. pag. 166. c. In Ἀντίκυραν, ut hoc loco, sic & alibi interdum produci penultimam monuit BENTLEY in Emend. in Menandr. p. 38. *Vers.* 2. Pro edito καὶ Νάννιον, quod versus respuebat, recte καὶ Ναννάριον dedit ms. *A*. Eamdem scripturam in Mediceo codice repererat Natalis Comes, unde *Nanniolum* in versione latinâ posuit.

Φιλέταιρος ἐν Κυνηγίδι. Vide Var. Lect. & Animadv. ad VII. 280. c. In *primo* trochaicorum tetrametrorum *PHILETAERI*, cum γεγόνει ἔτη vulgo legeretur, (ac mendosius etiam in ed. Cas. 3. γεγόνει ἔτι) perspecte PIERSONUS ad Moerin pag. 112. monuit, γέγον' ἔτη scriptum oportuisse. A qua emendatione non multum abit noster cod. *Epit.* γέγονεν scribens, non γεγόνει. Idem vir doctus *vers.* 3. καὶ Θεολύτην δ' οἶδεν οὐδεὶς corrigebat: ubi feliciorem recepimus IACOBSII emendationem, Θεολ. δ' οὐκ οἶδεν οὐδεὶς, ex Mus. Attic. III. 2. p. 241.

Qui post quartum versum in editis libris continuo sequebatur, is sic mutilatus exhibebatur:

f καὶ Γαλήνας καὶ Κορώνας οὐ λέγω.

Ad quae verba PIERSONUS l. c. monuit: „Quae *versu penultimo* exciderunt, meliorum codicum ope forte restituentur." — Et in meliores illos codices nobis contigit incidere. *Quintum versum*,

Ἰσθμιὰς δὲ καὶ Νέαιρα κατασέσηπε, καὶ Φίλα, f
totidem verbis elementisque, quibus edidimus, obtulit nobis optimus vetustissimusque codex *A.* & quinque priora verba eadem dedit etiam cod. *Epit.* omittens postrema verba cum toto versu sequente. In ipso cod. *A.* perperam quidem distinctis verbis sic scribitur, καὶ φίλακος. σύφας δὲ καὶ γαλείνας *&c.* sed perfacile erat videre, sic distingui debuisse καὶ Φίλα. Κοσσύφας δὲ &c. Et *Cossyphae* quidem meretricis nomen (quasi *merulam* diceres) alibi non memini memoratum: sed *Phila* cum aliis paulo post nominatur p. 593. f. cf. p. 590. d. Eadem verba, quae deerant editis, etiam ex *Farnesiano codice* adnotata sunt ipsius Casauboni manu in orâ libri qui ipsius olim fuerat, sed mendosius scripta quam ut illis in adornandâ suâ editione uti auderet, ἰσθμιὸς δὲ Νέμεα κατασέσηπε, καὶ φύλακες συφεῖς. Similia ac partim etiam mendosiora in Mediceo repererat Natalis Comes, quae latine sic reddidit: *Iomias autem &* *Neaera putruit, & Phylace. Syphas vero, Galynas, Coronas non dico.* Cum Γαλύνας in ed. Cas. scriberetur, Γαλήνας corrigendum censuerunt *Pierson* & *Iacobs*, quemadmodum in ed. Ven. legitur. Apud Hesychium vero sic scribitur: Γαλήνη, ὄνομα κύριον ἑταίρας. In quo dissensu consultius duxi codicem nostrum sequi, qui Γαλείνας praefert. In Epitoma, ut modo dixi, deest id nomen.

In *THEOPHILI versu* 4. quum λίθοις nullo sensu legeretur, perspecte DALECAMPIUS *retibus* in versione posuit; unde PURSANUS, qui Latina illius interpretis in Graecum sermonem transferre solitus est, pro τοῖς λίθοις, δικτύοις correxit: satis illud commode quidem: at minori molimine τοῖς λίνοις scribendum visum erat nobis. τοῖς λίνοις voluerat Gallicus interpres, quod nec metrica ratio, nec sermonis usus patiebatur. λίνον (penultimâ brevi) est *rete*, apud Homer. Iliad. ε'. 487. & πλεκτὰ λίνα, *retia*.

Versu 5. tenendam duxi editam scripturam, ἢ Νάννιον, ἢ Μαλθάκην.

AD CAP. LIII.

Τοσαῦτ' εἰπὼν μετά τινος τροχιλίας ὁ Μυρτίλος. » *Postquam haec Myrtilus dixisset cum magnâ festinatione & linguae* » *volubilitate:* vel, *cum aliqua contentione.* Expressit Homericam vocem ἐπιτροχάδην, de Menelao: [Iliad. γ'. 213.]

"Ητοι ὁ Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.

ι Odyssea [σ'. 26.] de Ulysse ait Irus:

"Ω πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

ι fuse ostendimus, quid sit apud Graecos scriptores ἰχος τῆς σημασίας vel τῆς λέξεως.« CASAUBONUS. τι τοιοῦτον ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, οἱ καὶ πρὸ τῶν ῶν καλουμένων αὐτοὶ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκά-ιε, ὥς που ὁ Ἐρατοσθένης φησί. » De Aristone dixit ſthenes, discipulus ipsius, in libro cui titulum fece-Ariston: Ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα, καὶ ἀναφαι-ον παρὰ τῇ ἡδονῇ.« CASAUBONUS. — Vide supra, 81. c. d. Perperam h. l. Ἐρασθένης scribebatur in edi-ıs omnibus: recte Ἐρατοσθένης dedere ambo mssti. ioma quidem nonnisi haec verba habet: τὸν τῆς ἡδο-ῖχον ὑποσκάπτοντες, Ἐρατοσθένης ἔφη. Sit-ne vero re pleniore sana atque integra oratio in istis verbis, τοιοῦτον ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι, aut quaenam potissimum ια his insit, haud satis scio equidem. Totum locum erpretatus est DALECAMPIUS: *Vos autem, inquit, o ophi, qui, ut alicubi dixit Erasthenes* [sic ille cum edi-o *Eratosthenes*] *voluptatis murum suffoditis, videte ne quidpiam agatis illis studiosius, quos Voluptarios ap-*. Gallicus Interpres: *En feriez-vous autant, vous au-ui avez percé le mur pour entrer de vive force chez la vo-avec plus de fougue même que ceux de la secte hédonique* 'idetur intelligi, Μή τι τοιοῦτον ἐπάθετε; aut, Μή ῦτον πάσχητε; *Vobis-ne tale quid accidit?* scilicet, *ut tricum retia incideritis*: nempe ἐμπεσεῖν εἰς τούτων τι-ἐμπλέκουσι τοῖς λίνοις αἱ μαστροποί. Aut, *Videte; quid vobis accidat*, aut *acciderit*. Sed fortasse μή τι ιτοι olim fuerat scriptum. *Cynicos* illos adloquitur *castros*, quos a vetere disciplinâ longe descivisse su-guerat. Vide pag. 565. d. e. f. & pag. 563. d. e. f. ait, πρὸ τῶν Ἡδονικῶν, recte praepositionem πρὸ eâ ıe acceperunt interpretes, quae latine per voculas *supra, magis quam*, effertur. Ἡδονικοὶ per contemtum ım dicebantur *Epicurei*, a fine quem Philosophiae situm illi statuebant, ut docet Simplicius in Praef. ad ιtelis Praedic. & Ammonius in Scholiis ad Aristote-tegorias; quorum verba adposuit Menagius ad Laërt.

I. 17. Inde & lurconem *Archeſtratum* Athenaeus noſter per a iocum Ἡδονικὸν φιλόσοφον adpellavit, VII. 312. f. Et eodem nomine iam olim Cebes Thebanus in Tabulâ (cap. 13. p. 306. noſtrae editionis) niſi interpolatus is locus eſt, ut docti nonnulli viri cenſuerunt, *Cyrenaicos* inſignivit.

Κἀμοὶ μὲν τὰ καλὰ τῶν ἑταιρῶν ἀποφθέγματα πεπεράνϑω μέχρι τούτων. Id eſt: *Et equidem feſtivorum dictorum, quibus uſae ſunt meretrices, finem hîc faciam.* Atqui iam multo ante (pag. 585. f.) finem fecerat apophthegmata meretricum referendi; & in his quae inde ab illo loco *de meretricibus* dixit, *quarum mentio apud Oratores reperitur*, nullum commemoratum apophthegma eſt. Et, cum nunc ſpeciem prae ſe ferat, quaſi *ad aliud argumenti genus progreſſurus*; tamen continuo deinde, (initio capitis ſeq.) ubi de *Laide* diſſerere incipit, ita loquitur, quaſi adhuc in medio eo loco verſaretur ubi de *meretricibus* agebatur, *quarum mentionem Oratores fecerunt.* Sed, in rerum tractandarum diſpoſitione aptoque ordine haud mirum artificem fuiſſe Athenaeum noſtrum, iam ſaepius obſervavimus.

τοῦ φιλαληθεστάτου Ἐπικούρου. Eodem elogio *Epicurum* iam ſupra decoraverat, VIII. 354. b. Nempe illum unum prae aliis omnibus *inventorem veri* dixerunt habueruntque qui diſciplinam illius ſequebantur. conf. Cic. de Finib. I. 5. & 10. ibique Daviſ. *Ibid.* ὅστις ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Conf. Laërt. X. 6. ibique Menag. Adde Sextum Empiric. adv. Mathem. initio primi libri. *Ibid.* ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ἐπὶ φιλοσοφίαν ὥρμησας: id eſt: *quod ab omni culpâ purus ad Philoſophiam acceſſiſti.* Vulgatam ſcripturam tenent ambo mssti: quae ſi ab auctoris manu eſt, *culpam* dixerit Epicurus *ipſum humaniorum artium literarumque ſtudium*, quod ἐγκύκλιον παιδείαν Graeci vocabant. At, ſi contuleris quae proxime ante dicta ſunt, vix dubitabis, πάσης παιδείας (non αἰτίας) hîc ſcriptum oportuiſſe. Quo & pertinet quod ad diſcipulos ſcripſiſſe Epicurum Laërtius l. c. refert: Παιδείαν δὲ πᾶσαν, μακάριοι, φεύγετε. Facile librarius aliquis, cui nimis abſurdum viſum eſſet illud Epicuri placitum, in animum inducere potuerat, ut ſuo iudicio vocem παιδείαν, quam hîc ſcriptam reperiſſet, in αἰτίαν mutandam cenſeret. Veram (ut mihi perſuaſum eſt) ſcripturam Dalecampius in verſione expreſſit: *ab omni diſciplinâ purus.*

Γραμμαδιδασκαλίδην. TIMONIS verſum omiſit Brevia- b

tor: editam vero ſcripturam tuetur codex *A*. quae magis placet, quam Γραμμοδιδασκαλίδην, quod apud Laërtium X. 3. editur. Proprie γραμματοδιδασκ. dicendum erat: ſed id non ferebat verſus.

οὐ Λεόντιον ἔσχεν ἐρωμένην; Conf. Laërt. X. 4 ſq. & ibi Menag. *Ibid.* *διὰ τῶν πρὸς Ἕρμαρχον Ἐπιστολῶν.* Qui & apud Athenaeum hoc loco, & apud Diogenem Laërt. X. 15. & apud Ciceronem de Finib. II. 30. aliosque *Hermachus* vulgo vocatur Mitylenaeus; eius verum nomen Ἕρμαρχος fuiſſe, recentiori demum memoriâ ex Herculani ruderibus compertum eſt: ubi & ſtatua illius aenea cum inſcripto nomine reperta eſt, & vetuſtiſſimus codex papyraceus, Philodemi librum περὶ Ῥητορικῆς continens, in quo idem philoſophus eodem nomine Ἕρμαρχος citatur. Vide Antiquitat. Hercul. Tom. V. tab. 17. p. 72. & VILLOISONI Diatrib. ad Anecdota Graec. p. 159.

AD CAP. LIV.

Λαΐδος τε τῆς ἐξ Ὑκκάρων. Genitivus iſte caſus Λαΐδος nihil habet, unde pendeat, aut quo referri poſſit, niſi verba iſta, quae poſt magnum ſatis orationis ambitum in fine poſita ſequuntur, *οὐχ Ὑπερίδης μνημονεύει*; Nam quod ibi in editis libris legebatur, *οὐ Ὑπερίδης μνημονεύει*, id nec per ſe aptum ad ea erat quae proxime praecedunt, & prorſus ſuſpenſam faciebat orationem; neque vero id agnoſcunt membranae, ſed perſpicue *οὐχ Ὑπερίδης* exhibent. Quare, quae interiecta ſunt verba, *parentheſeos notis* intercipienda curavimus. Et pulcre quidem intelligo, parum commode cum eis, quae proximo capite dixerat auctor, cohaerere haec ſic poſita, *Λαΐδος τε - - οὐχ Ὑπερίδης μνημονεύει*; *& Laidis nonne Hyperides meminit?* Sed ita ſolet Athenaeus nimis ſaepe (ut paulo etiam ante monuimus) de apte connectendis rebus, quas exponit, parum eſſe ſolicitus. *Hyperidis* autem verba, quae hic reſpicit auctor, ipſe iam adpoſuerat pag. 587. c. d. Epitomae auctor, omiſſis & transitionis formulis & Hyperidis nomine, omnia iſta apte atque perſpicue in hunc modum concinnavit: *Ὅτι Λαΐς ἐξ Ὑκκάρων, πόλεως Σικελικῆς, αἰχμάλωτος γενομένη,* [perperam *γενόμενος* codex noſter] *ἧκεν εἰς Κόρινθον, φησὶ Πολέμων. ἧς καὶ Ἀρίστιππος ἤρα, καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, Διογένης τε ὁ κύων. ἣ*

καὶ Ἀφροδίτη - - - ἐμήνυεν ἐραστῶν ἔφοδον πολυτελάντων. Ἀπελλῆς δὲ ὁ ζωγράφος &c. Quod autem in opere pleniore sic loquitur Athenaeus, Λαΐδος τε τῆς ἐκ Ὑκκάρων, videtur adiecto in hunc modum patriae nomine *Laidem* hanc *Hyccaraeam* ab alia, quae *Corinthi* nata fuisset, distinctam statuere; quemadmodum pag. 574. f. *iuniorem Laidem* nominans, a *superiore* quadam haud obscure distinxerat. Ac sane, quae de *Laide* passim memorantur, ea talia sunt, ut vel ob manifestam inter se pugnantiam, vel ob temporum rationem, ad unam eamdemque mulierem vix ac ne vix quidem possint referri. Quare eorum alia fabulosa esse & ex incertis rumoribus hausta probabile est: alia ad *duas Laides*, alteram *superiorem*, Corinthi natam, alteram *iuniorem*, Hyccaris e Sicilià Corinthum advectam, referenda esse viri docti statuerunt; qui tamen ne sic quidem difficultates omnes, quibus premuntur narrationes, quae de *Laide* sive de *Laidibus* vulgatae sunt, levare potuerunt. PALMERII est ad eumdem hunc Athenaei locum, in quo versamur, Animadversio haec: » Λαΐδος δὲ [sic scripsit ille, quamquam in omnibus Athe» naei editionibus Λαΐδος τε scribitur] τῆς ἐξ Ὑκκάρων - » - - ῆς καὶ Ἀρίστιππος ἤρα καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ. Pec» cat in temporum rationem Athenaeus: nam illam *Lai» dem* non potuit deperire *Demosthenes*, quae septennis Cha» bria Archonte [teste Scholiaste Aristophanis ad Plut. vs. » 179. coll. Pausan. lib. II. c. 2. pag. 115.] Athenas adve» cta fuit, & trigesimum annum agebat Dexitheo archon» te, quo anno Demosthenes natus fuit secundum Plutar» chum, qui altius eius natalia ponit; nam alii Demophi» lo archonte natum dicunt: & ideo anus erat florente » Demosthene, si tamen adhuc vivebat. Multo minus po» tuit eam deperire *Aristippus*, qui post Demosthenem vi» xit, & apud Magam Cyrenarum regem multum diver» sabatur, ut supra [Exercitat. pag. 453.] ad Diogenem » Laërtium [lib. II. sect. 103.] notavimus. Ad *iuniorem* » igitur *Laidem* referenda sunt ea, quae de Demosthene di» cuntur: de Aristippo vix credibile est, qui quadraginta » vel circiter annis post Demosthenis mortem florebat. Si » eam deperiit, oportet adhuc adolescentem eum fuisse; » Laidem vero iam aetate provectam. « Sic ille: ubi de *Aristippo* quidem mirum παρόραμα viro doctissimo excidit. Nam Aristippum, Socratis discipulum, multo superiorem

etate fuisse Demosthene norunt omnes; philosophus is vero, de quo Laërtius l. c. agit, non Aristippus ille Socratis discipulus est, sed Theodorus, qui Aristippum, Aretae filium, Aristippi nepotem, habuerat praeceptorem. At de *Demosthene* manet difficultas: quam ita levare studuit PERIZONIUS ad Aeliani Var. Hist. X. 2. ut diceret: »Crediderim fuisse & *antiquiorem Laidem*, cujus meminerit Aristophanes [Plut. 179.] inter Corinthias meretrices, & »*iuniorem*; sed quae *serius Corinthum venerit* et Sicilia, »quam traditur a Pausania & in Scholiis Aristophanis. « — Nobis vero nec vacat, nec ad institutum nostrum admodum pertinere putamus, ut de difficultatibus, quibus implicata est *Laidis* historia, latam nunc disputationem exitumque vix habituram ingrediamur: & quatenus quidem vel certi quidpiam effici, vel probabili coniecturâ statui aliquid in hac quaestione potest, otium nobis cum alii docti viri fecerunt, tum BAYLIUS in Dictionario, artic. *Lais*, (ubi, quod ad hunc locum maxime & ad proximum de *Apelle* spectat, vide Notas *KK.* & *L.*) & nuper in primis IACOBSIUS, in Musei Attici Tomo III. Fasc. 2. pag. 173 sqq. & in Notis pag. 221 sqq.

Ἀφροδίτη ἡ ἐν Κορίνθῳ ἡ Μελαινίς. Sic recte uterque codex mstus, quemadmodum etiam apud Pausaniam editur lib. IX. pag. 763. Apud eumdem quidem Pausaniam, lib. II. pag. 115. Ἀφροδίτης ναὸς Μελανίδος vulgo legitur, rursusque lib. VIII. cap. 6. pag. 610 extr. ubi meliores codices, si qui excussi fuerint, Μελαινίδος fortasse dabunt.

ἔτι παρθένον οὖσαν. Editum olim ὅτι tenet quidem ms. *A.* Sed recte παρθένον ἔτι οὖσαν habet *Ep.* Ex quo adparet, quod & coniecturâ satis certâ intelligi poterat, ἔτι παρθένον (non ὅτι) in opere pleniore scriptum oportuisse. Monuerat item CASAUB. in Animadv. »Scribe, ἔτι »παρθένον οὖσαν. « — *Ibid.* ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν. »*Pirene*, fons ad radicem Acrocorinthi, perspicuas & potu suavissimas aquas fundens. « DALÉCAMPIUS. — Vide supra, II. 43. b.

Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. Praepositionem ἐν adiectam dedit ms. *A.* Respicitur *Memorabil.* lib. III. cap. XI. quem locum iam supra lib. V. pag. 220. e. citavit Noster, & malignius interpretatus est. Sed verba, quae hîc adponuntur, negligenter & imperite descripta sunt: partim quidem ipsius Athenaei, ut videtur, culpâ, partim vero

librariorum. Inſpiciat ſtudioſus lector ipſum initium illius capitis apud Xenophontem, & videat ipſe. Iſta, Ὅτι δὲ (ſive Ὅτι δὴ ſcripſerat Athenaeus) καλλίστη εἴη &c. ſunt verba alicuius e Socratis diſcipulis. Pro ἔλεγέντε, quod inepte in ms. *A.* poſitum erat, (in *Epit.* deeſt totum Xenophontis teſtimonium) commode ἔλεγε poſuerunt editores. Sed fortaſſe ſic ſcripſerat Athenaeus, Ὅτε γὰρ, ὅτι καλλίστη εἴη - - ἔχοι, ἔλεγέ τις, Ἰτέον ἡμῖν ἔφη &c. Mendoſum ἀκούσιον, quod cum ms. *A.* tenuit Venetus editor, ex Xenophonteis libris editor Baſileenſis in ἀκούσασι mutavit. Fortaſſe ἀκούουσι ſcripſerat Athenaeus. τῶν στέρνων vero *Theodotae* nulla apud Xenoph. fit mentio.

διαζηλ. δέ ποτε ἡ Λαῒς Φρύνῃ. Sic ms. *A.* διαζηλ. δέ ποτε τῇ Φρύνῃ ἡ Λαῒς ms. *Ep.* *Ibid.* ἔσχηκεν dedere ambo codices. *Mox dein*, cum in editis legeretur, οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτῇ χρωμένους, adnotavit CASAUBONUS: »Melius, οὐδὲ τοὺς ὑβριστ. *ne illos quidem repudiabat qui » inſolentes ſe erga ipſam praebebant & contumelioſos.* Non de» bet mutari haec lectio.« — Utique, ſi vera eſſet ſcripturâ αὐτῇ χρωμένους, neceſſario articulus τοὺς fuerat praemittendus. Sed tam opportune, quam perſpicue, in vetuſtis membr. *A.* ſcribitur, οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτοῖς χρωμένη, prorſus in eam ſententiam, quam DALECAMPIUS ex ingenii coniecturâ his verbis expreſſerat, *nec erga illos vel aſpera vel iniurioſa.* In *Epit.* deſunt iſta verba.

AD CAP. LV.

Ἀρίστιππος - - συνδιημέρευεν αὐτῇ ἐν Αἰγίνῃ. Confer ſupra, XII. 544. d.

κύνιζε γοῦν. Sic ms. *Epit.* κύνιζέ γε οὖν ms. *A.* *Mox ſ dein* non improbo τί δαί; quod habet ms. *A.* Sed adquieſcendum putavi in τί δέ; quod habent edd. cum ms. *Ep.*

Νυμφόδωρος δ' ὁ Συρακόσιος (ſic ms. *A.* ut fere conſtanter alibi) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων. *Nymphodori*, haud dubie eiusdem, iam ſupra mentio facta, lib. I. pag. 19. f. ubi vide notata. *Ibid.* ἐξ Ὑκκάρου. Perinde a & τὸ Ὕκκαρον & τὰ Ὕκκαρα efferri nomen illius loci, diſerte etiam Stephanus Byzant. monuit.

Στράττις δ' ἐν Μακεδόσιν ἢ Παυσανίᾳ. Cum fabula iſta ſubinde ſimplici titulo Μακεδόσιν, alibi rurſus ſub titulo

a Παυσανίᾳ citetur, duas diversas fabulas statuit Suidas in Στράττις, alteram Μακεδόνας, alteram Παυσανίαν. Ex hoc vero loco discimus, unam eamdemque fabulam fuisse: nisi forte altera alterius fuerit διασκευὴ, id est, instaurata & passim mutata editio.

STRATTIDIS versiculi in hunc modum editi legebantur:

Εἰσὶν δ' ὅθεν αἱ παῖδες αὗται καὶ τίνες;
Νῦν μὲν ἥκουσι Μεγαρόθεν· εἰσὶ δὲ Κορίνθιαι,
Λαῒς μὲν ἡ μέγα κλέος.

Quos sic refingendos IACOBS in Mus. Att. T. III. Fasc. 2. pag. 226. itemque in *Notis mss tis* censuit:

A. Ἥκουσιν ὅθεν αἱ παῖδες αὗται, καὶ τίνες;
B. Νῦν μὲν Μεγαρόθεν· εἰσὶ δ' ἡ Κορίνθιαι
Λαῒς μὲν ἡ μεγακλέης.

Nobis non solicitandum verbum Εἰσὶν initio primi versus videbatur: pro ὅθεν autem necessario interrogativa particula πόθεν videbatur desiderari: cur autem μέγα κλέος mutaremus, nullam caussam vidimus. Itaque levi mutatione tres senarios constituimus in hunc modum:

A. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὗται, καὶ τίνες;
B. Νῦν αἱ (sive Νῦν δ' ἡ malueris) μὲν ἥκουσιν· Μεγαρόθεν· εἰσὶ δὲ
Κορίνθιαι· Λαῒς μὲν, ἡ μέγα κλέος,

ἡ μέγα κλέος, scil. οὖσα τῆς Κορίνθου: *insigne decus & gloria Corinthi.* Epitomae auctor, omissis versibus, nonnisi haec verba adposuit: Στράττις δὲ οὐ Σικελὴν, ἀλλὰ Κορινθίαν εἶναι φησὶν αὐτήν. Veteres vero membr. *A.* ab edita olim scriptura nil discedunt, nisi quod in fine post ἡ μέγα κλέος adiiciant ἰδέ: quod quid sit, hariolari nobis non datum est: suspicatus sum, debuisse fortasse ἡ δὲ scribi, fuisseque olim hoc initium quarti versus, quem totum adponere vel Athenaeus supersedisset, vel neglexissent librarii.

Παυσανίου Θετταλοῦ. Consentiunt ambo codices cum editis. Apud Pausaniam vero, lib. II. pag. 115. *Hippostratus* ille amator nominatur, apud Plutarchum *Hippolochus*, in Amatorio, Opp. T. II. pag. 767 extr. Parum quidem re-
b fert. Quae dein memorantur ξύλιναι χελῶναι, sunt *lignea scabella*, ut ex Hesychio & Sexto Empirico adv. Mathem. lib. I. sect. 246. docuit HEMSTERHUS. ad Aristoph. Plut. p. 61. Monuerat etiam CASAUBONUS, adnotans: » Eadem narrantur in Aristophanis scholiis ad *Plu-*

XI. consulendus Fabric. Bibl. Graec. Tom. I. pag. 874.

Ἀντισθένης δὲ ὁ Σωκρατικὸς &c. Eamdem rem ubi narrat Plutarchus, in Pericle pag. 165. d. ibi paulo ante citatur *Aeschines* auctor, a quo editum esse dialogum *Aspasia* inscriptum cum aliunde constat, tum Athenaei nostri testimonio, V. 220. b. Inde collegit doctissimus IACOBS in Mus. Att. III. 2. pag. 265. & in Notis msstis, debuisse fortasse hic Αἰσχίνης, non Ἀντισθένης, scribi. Quae quamvis speciosa sit coniectura, cautiores tamen nos illud reddere debuit, quod non minus ab *Antisthene*, quam ab *Aeschine*, editum dialogum novimus eodem titulo *Aspasia*; cuius non modo Diogenes Laërt. meminit lib. VI sect. 16. sed & ipse Athenaeus noster lib. V. pag. 220. d. Quod hic deinde scribitur, *δὶς τῆς ἡμέρας εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα ἀπ' αὐτῆς ἀσπάζεσθαι τὴν ἄνθρωπον*, omisit ista verba Breviator, nihil autem in eis mutat ms. *A.* Commodius videtur, quod apud Plutarchum l. c. his verbis legitur: *καὶ γὰρ ἐξιών, ὥς φασι, καὶ εἰσιὼν ἀπ' ἀγορᾶς ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ καταφιλεῖν.* Id est *Etenim, ut fertur, quotidie exiens & rediens a foro salutavit eam osculo.* Nempe hoc intelligitur factum ex quo eam in matrimonium duxisset, & aedibus suis recepisset: quod apud Athenaeum legitur, id factum intelligi videtur, prius quam eam domum suam duxisset.

Κίμωνος δ' Ἐλπινίκῃ τῇ ἀδελφῇ παρανόμως συνόντος. At diserte Cornelius Nepos in Cimone, cap. 1. & in Praef. affirmat, *non fuisse turpe Cimoni, sororem germanam* (*ὁμοπάτριον*) *habere in matrimonio, quippe cum eius cives eodem uterentur instituto.* Confer Petiti Leges Atticas p. 440. Pro Athenaeo vero facit Andocides, in Orat. contra Alcib. in Reiskii Orat. Graec. Vol. IV. pag. 129. ubi ait: *οὗτοι* (*οἱ ὑμῶν πρόγονοι*) *ἐξωστράκισαν Κίμωνα διὰ παρανομίαν, ὅτι τῇ ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ συνῴκησε.* Item auctor nescio quis apud Suidam, in Κίμων: *Οὗτος*, inquit, *τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθεὶς, διεβλήθη πρὸς τοὺς πολίτας, καὶ διὰ τοῦτο ἐξωστρακίσθη πρὸς τῶν Ἀθηναίων.* Pugnantia auctorum testimonia de *matrimonio Cimonis* & de *exsilii* illius *caussâ* collegit discussitque IANUS RUTGERSIUS, Variar. Lect. lib. I. cap. 9. Caeterum parum commoda rursus orationis structura ista: *Κίμωνος δ' Ἐλπινίκῃ - - συνόντος, εἶθ' ὕστερον ἐκδοθείσης Καλλίᾳ, καὶ φυγαδευθέντος.* In qua nihil vetus cod. *A.* mutat; sed commo-

dius Epitoma: Καὶ Κίμωνος - - συνόντος καὶ φυγαδευθέντος, μισθὸν ἔλαβε τῆς καθόδου ὁ Περικλῆς τὸ τῇ Ἐλπινίκῃ μιγῆναι, καί τοι τῷ Καλλίᾳ ἐκδοθείσῃ.

f Περίανδρον, φησὶν, ἐξ Ἐπιδαύρου τὴν Προκλέους θυγατέρα Μέλισσαν ἰδόντα. *Procles*, *Melissae* pater, tyrannus erat *Epidauri*, oppidi Argolidis in Peloponneso: (testibus Laërt. I. 94. & Herodot. III. 50.) qui falso *Patrocles* apud Pausaniam lib. II. cap. 28 extr. vulgo vocatur, ut ad Herodotum monuit Wesseling. Quod vero hîc scribitur ἐξ Ἐπιδαύρου τὴν Προκλέους θυγ. fieri fere non potest quin corruptum sit. Commodissimum foret ἐν Ἐπιδαύρῳ, *Epidauri*, aut ἔξω Ἐπιδαύρου, *extra oppidum Epidaurum*, scil. *in agro*, ubi *vinum ministrabat operariis qui in agro opus faciebant*. Prorsus autem a vero hîc aberravit Breviator, sic scribens: Περίανδρος δὲ ὁ ἐξ Ἐπιδαύρου Μέλισσαν ἰδών.

Ibid. ἠσθημένην, *vestitam*, *indutam*: a verbo ἐσθέω, i. q. ἕω & ἕννυμι: unde substantiva ἡ ἐσθὴς, ἡ ἔσθησις, & τὸ ἔσθημα. Ad editam olim scripturam ἡσθημένην nihil ex ms. *A*. adnotatum: in ms. *Ep*. vero recte ἠσθημένην cum *leni spiritu* scribitur. Vide Etymol. pag. 382. sub fin. & H. Stephani Thes. Tom. I. pag. 1382. f. g.

AD CAP. LVII.

a Καὶ ὁ Οὐλπιανὸς. Sic ms. *A*. adiecto articulo.

Ibid. ὥσπερ ἕρμαιόν τι: *veluti insperatum aliquod lucrum nactus*; nempe occasionem movendi quaestionem aliquam ex eo genere, quod amasse Ulpianus perhibetur. Scilicet memoratum a Myrtilo nomen *Tigridis* puellae, in memoriam ei revocat *tigrim* bestiam: cuius nomen cum in *foeminino genere*, τὴν τίγριν, vulgo usurparent Graeci, quaerit Ulpianus, *an reperiatur etiam* probatus aliquis auctor, *qui* τὸν τίγριν masculo genere *dixerit*.

Φιλήμονα - - ἐν Νεαίρᾳ. Voculam ἐν ex ms. *A*. adiecimus. In PHILEMONIS *vers*. 3. cum τὶ ἡμᾶς παρ' ἡμῶν vulgo legeretur, voculam τι, quae versum vitiabat, delevit CLERICUS in Philemonis Reliquiis pag. 314. Nos ita tenendam putavimus, ut post ἡμᾶς reiiceretur.

Versus 4. cum in hunc modum editus esset,

τριγέρανον, οὐ γὰρ γίνεται τοῦτ' αὐτόθι:

DALECAMPIUS ex ingenio sic interpretatus est:

B. *Quam* (feram) *cedo?* A. *Gruem: nulla ibi nascitur.*

Quem secutus *Clericus*, Graeca sic refinxit, tacite suffragante Bentleio,

B. Τί; A. Γέρανον· οὐ γὰρ γίγνεται τοῦτ' αὐτίκα.

Quam emendationem negari nequit probabilem admodum debuisse videri. At quum in Hesychianis Glossis consignatum sit vocab. τρυγέρανος, maiorem etiam speciem habebat *Sopingii* coniectura, in Notis ad Hesychium monentis, respexisse Hesychium hunc ipsum *Philemonis* versum, in quo haeremus, & τρυγέρανον h. l. scriptum oportuisse. Atque hoc ipsum τρυγέρανον sic scriptum dedere veteres nostrae membr. *A.* (In *Epit.* totum omissum testimonium.) Quare optimi illius codicis beneficio veram quidem huius loci scripturam sumus nacti: sed quaenam huic notio sit subiecta, id vero minime liquet. Originem & compositionem vocabuli si spectes, videri poterat τρυγέρανος esse *grus vindemialis*: Hesychium si audias, τρυγέρανος est φάσματι ἐοικώς: quod quid monstri sit, doctiores videant; nec enim, si cum eodem, quem modo laudavi, Sopingio suppleas ὄρνις φάσματι ἐοικὼς, aut (quod probabilius est) Τρυγέρανος· γέρανος φάσματι ἐοικὼς, quidquam inde ad huius loci intelligentiam proficias. Ista igitur adhibitâ scripturâ, recte-ne fecerim quod duas personarum partes distinxerim, haud satis scio. Poterat porro, *eodem versu*, teneri edita scriptura γίνεται, primâ longâ: sed quum γίγνεται dederint eaedem veteres membranae, ne hoc quidem aspernandum putavi.

οὐ κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Ἠοίους. E

Cum τοῦ Φαναγορίτου οἴους in ed. Ven. & Bas. legeretur, Οἴους in sua editione correxit CASAUBONUS, adnotavitque in Animadversionibus: »Exposuimus dudum ad »Strabonis librum primum.« — Scilicet ad Strabonis lib. I. pag. 42. monuerat vir doctissimus, quemadmodum Hesiodi Catalogus praestantissimarum mulierum titulo Μεγάλαι Ἠοῖαι solet insigniri (de quo vide auctores, quos ad Athen. VIII. 364. b. citavimus) sic intelligendum hic esse opus quoddam *Sosicratis Phanagoritae* (ignoti alioquin scriptoris) catalogum certorum hominum exhibens, in quo omnia exempla a voce Οἴους initium cepissent. Quam non vanam fuisse docti viri coniecturam, planius etiam ex nostrarum membranarum scripturâ adparet, quae ηοιους habent: quod vel duabus vocibus Ἢ οἴους potuit efferri, vel una voce Ἠοίους, prorsus ut Hesiodi praedictum opus

vocibus in unam contractis Ἡσίαι vulgo indigi-
apud Pausan. IX. 31. pag. 771 extr. & apud Athe-
nostrum, VIII. 364. b. & X. 428. b. Gentile no-
itis bene curatum inde a prima editione, Φαναγο-
ρου: nisi Φαναγορείτου malueris, auctore Ste-
Byz. in Φαναγόρεια. Reperitur tamen alibi apud
Stephanum idem nomen simplici vocali ι in pen-
formatum, ubi de *Mycale* agitur: ubi, qui cita-
ιστρατος ὁ Φαναγορίτης, videndum ne sit idem
qui *Sosicrates* hic apud Athenaeum nominatur.
ἀντισχόν. ἐπισχὼν malebam: quod & Co-
mice placuit, & a Dalecampio expressum est, *non*
inhibeo. Sed abiicere vulgatum, quod defendi
videbatur, non sum ausus.

ex *Alexidis Pyrauno* (i. e. *Igniario*) adponuntur
, meri illi gryphi sunt: nobis quidem, qui Davos
genere esse nos, non Oedipos, profitemur. Nisi
suspicari liceat, hoc dicere illum hominem, qui fo-
aperiri cupit: *se iamdudum pro foribus in tenebris*
, & spectri ac prodigii speciem offerre praeter-
; aliis dicentibus, esse *statuam ambulantem*; aliis,
idem molarem; aliis, *hippopotamum*; aliis, *murum am-*
; (nisi sub voce τοῖχος aliud quid latet:) aliis,
tigrim. *Seleuci tigrim* autem eamdem intelligi par
Atheniensibus rarum spectaculum dono mis-
Seleuco paulo ante ex Philemonis versibus didici-
ub ἀνδρείας, quod *vers.* 2. habent membranae, quod
plus mutarunt editores, nihil aliud (puto) latere
, nisi ἀνδριὰς, quod etiam Dalec. in versione ex-
. Quod ibidem sequebatur ἀλήθων, per se non
dum erat: nam Graecum verbum est ἀλήθω, idem
ac ἀλέω, *molo*, de quo vide Wetstenium ad Matth.
41. quod, licet Grammaticis Phrynicho & Thomae
minus probatum, tamen etiam in Pherecratis comi-
mento occurrit apud Suidam in Ἀνάδεστος, si mo-
ba ibi scriptura. Sed ἀλέτων ὄνος commodissime
membranae: id est, *lapis molaris*. Vide Polluc. X.
VII. 19. ubi pro edito ἀλέθων, ex msstis codici-
έτων recipi debuerat. Conf. Hesychii Interpretes,
dosam vocem Ἀλετῶναι.

d deinde dicentem Myrtilum Athenaeus facit, *ha-*
videm alia testimonia, sed ea in aliud tempus differre:

haud illepide Grammaticus noster istâ ratione ibi uti consuevit, ubi meminerat quidem se aliquid eius generis, de quo agitur, alicubi legisse, sed nunc locum ipsum in promtu non habebat. Ex toto hoc capite in Epitoma nonnisi haec verba leguntur: Ὅτι εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὁ τίγρις, τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς.

AD CAP. LVIII.

Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος σεμνότερον μὲν τούτων. σωφρονέστερος legebat DALECAMPIUS, sic vertens: *Clearchus de Epaminondâ Thebano scribit, eum graviorem aliis fuisse:* adiectâ Notâ: »In amandis foeminis; ut qui nuptias per»petuo sit aversatus. Probus in eius Vita.« *Ibid.* οὐκ εὐσχημόνως δὲ περὶ τὰς ὁμιλίας ἐσφάλλετο τὴν γνώμην &c. DALECAMPIUS: *in congressu tamen foeminarum parum honestum, iudicioque suo falsum, si quis reputet secum eius factum in uxorem Lacedaemonii:* adiectâ rursus hac Notâ: »Quale »id factum fuerit, nusquam legisse memini.« — Similiter *Gallicus interpres*, postquam parum liquere dixit, sit-ne hîc *gentile* nomen Λάκων, an hominis alicuius *proprium*; adiicit: »*Ce fait est ignoré pour l'honneur d'Epaminondas.*« — Nos *Clearchum*, e quo ista citat Athenaeus, iam saepius ita fatuum scriptorem, & partim in exaggerandis, partim in contorquendis rebus, quas attingit, ineptum deprehendimus; ut nec laudes ab illo profectae, nec vituperia, in alterutram partem momentum ullum habere possint. Caeterum videtur hoc loco illam rem spectasse hic scriptor, quae a Plutarcho cum in Praeceptis Politicis, T. II. Opp. pag. 808. d. e. tum in Apophthegm. pag. 192. e. memoratur: *vilem quemdam hominem ad vincula condemnatum, pro quo frustra Pelopidas apud Epaminondam intercessisset, precibus mulieris, cuius consuetudine homo ille usus erat, ab eodem Epaminonda fuisse condonatum.* Epitomae auctor, ut pleraque alia, quae ex *Clearcho* Athenaeus passim protulit, sic & istud Clearcheum testimonium silentio praetermisit.

Ὑπερίδης δὲ ὁ ῥήτωρ, ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον. Monuit BERGLERUS ad Alciphr. pag. 132. τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν non significare *eiecto filio*, ut vertit Dalecampius, sed *amisso filio*. Et pulcre quidem novimus, communem usum verbi ἀποβάλλειν, quod proprie τὸ ἀποῤῥίπτειν valet, ut ait Eustath. ad Od. α'. p. 41.

l. 16. ab illâ nativâ significatione ita descivisse, ut vix ac ne vix quidem apud tersiorem aliquem auctorem reperias locum, ubi ἀποβάλλειν in notione *abiiciendi* vel *eiiciendi* usurpetur. Sed hic, ubi adiicitur ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας, verbum istud ἀποβαλὼν vix aliâ notione, atque illâ quam a Dalecampio expressam diximus, intelligi posse videtur. Malebam utique ἐκβαλὼν, quod in eâdem narratione habet Plutarchus, sive quisquis auctor est Vitarum duodecim Oratorum, in Plutarchi Opp. Tom. II. p. 849. Sed ἀποβαλὼν cum editis communi consensu tenent ambo nostri codices mssti. Ὑπερίδης per simplicem vocalem in penultimâ constanter scribunt iidem nostri codices.

Μυῤῥίνην. Licet h. l. Μυρίνην scribatur in cod. *A*. & Μύρινην in ms. *Ep*. tamen paulo post recte Μυῤῥίνην scribitur in eodem ms. *A*. quemadmodum supra (pag. 567. f.) editi libri cum msstis exhibebant. Sic & apud Plutarch. apud Alciphr. aliosque. *Ibid*. ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀριστααγόραν. Eamdem contra quam deinde duas orationes dixit. cf. p. 586. a.
d 587. d. 588. c. *Ibid*. Φίλαν. Rectius sic hoc nomen scriptum apud Athenaeum videtur, quam Φιλτὴν apud Plutarch. l. c. *Philam* in meretricum recensu supra etiam nominatam vidimus, p. 587. e. Adde p. 593. f.

AD CAP. LIX.

Ἦν δὲ ἡ Φρύνη ἐκ Θεσπιῶν. Potuerat fortasse Θεσπειῶν recipi, quod est in ms. *A*. Sed cum ad scripturam Θεσπιαῖς pag. 591. b. nullus ex hoc codice dissensus adnotatus sit, Θεσπιῶν tenui quod recte editum erat. Vide Stephanum Byz. in Θέσπεια. De PHRYNE eiusque historia, instar omnium, consulendus IACOBS in Attico Museo, T. III. Fasc. 1. pag. 18 sqq. & in Notis, pag. 36 & seqq.

κρινομένη δὲ ὑπὸ Εὐθίου. De *Euthia*, conf. pag. 591. e. Iudicium, in quo res acta est, *Heliaeam* fuisse discimus ex pag. 591. f. *Ibid*. ὥς φησιν Ἕρμιππος. *Ut ait* HERMIPPUS: scil. in libro DE Isocratis Discipulis, alibi a Nostro citato; ut probabiliter coniectavit IACOBS, l. c.

e καταψηφιούμενοι recte mssti ambo. Perperam καταψηφισάμενοι ed. Ven. Bas. & Cas. 3. Ferri utcumque potuerat καταψηφισόμενοι, quod habent ed. Cas. 1. & 2. Sed usitatior ista futuri formatio in huiusmodi verbis.

Ibid. περιῤῥήξας τοὺς χιτωνίσκους. » Alciphron in Epi-

» ſtola Bacchidis ad Phrynen : [lib. I. Epiſt. 31.] Μηδὲ τοῖς e » λέγουσιν, ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρῥήξαμένη [περιῤῥηξαμένη] » τὰ μαστίδια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ » ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ » γένηταί σοι, ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία. « CASAUBONUS. — Recte περιῤῥήξας geminatâ ρ literâ ms. *Ep.* cum edd. & ex Epit. Euſtathius ad Iliad. χ'. pag. 1355 ſub fin. De re conf. Plutarch. in Vita Hyperidis pag. 849. e. Adde Berglerum ad Alciphr. l. c. & Sextum Emp. adv. Mathem. II. 4. ibique Fabric. & quem & Berglerus & Fabricius laudaverunt Quintil. Inſt. II. 15. 9. *Ibid.* τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτης. Probabile eſt, his ipſis verbis uſum eſſe oratorem, cum nudatam Phrynen iudicibus oſtenderet. Perperam ζάκαρον ed. Ven. & Baſ. Recte ζάκορον ed. Caſ. cum msstis. De quo vocab. reſtituendo auctori iam olim monuerat *Guil.* CANTERUS, Variar. Lect. lib. IV. cap. 17. Deinde vero ἐλέῳ χαρισαμένους a nobis e msstis noſtris, qui in hoc conſentiunt ambo, reſtitutum eſt. Recte dicitur ἐλέῳ χαρίζεσθαι, *miſericordiae indulgere*; quemadmodum χαρίζεσθαι τῷ θυμῷ, τῷ ἔρωτι, & ſimilia. Poſtquam operarum errore in ed. Ven. ἐλέῳ χρισαμένους ſcriptum eſſet, errorem errore cumulans editor Baſileenſis ἐλαίῳ χρισαμένους poſuit : pro quo CANTERUS l. c. ἐλέῳ χρησαμένους legendum cenſuit, quod ipſum Caſaubonus, invitis msstis, tacite recepit. Sed cum non ſatis integra videatur in hac periodo oratio, perquam probabiliter monuit doctiſſimus CORAY in *Notis msstis* : » Legen» dum δεισιδαιμονῆσαί τε ἐποίησε τοὺς δικαστὰς, ὥστε τὴν » ὑποφ. &c. revocatâ particulâ ὥστε, quam abſorpſerant » ultimae literae vocis δικαστάς. « — Tenent tamen vulgatam orationis ſtructuram, quae vel ſic ferenda nobis viſa erat, ambo noſtri mssti.

διόπερ οὐδὲ ῥᾳδίως ἦν αὐτὴν ἰδεῖν γυμνήν. Nihil vitii f ineſſe videbatur in editâ olim ſcripturâ ῥᾴδιον. Sed cum ῥᾳδίως dederint uterque codex mstus, non ſperni hoc a nobis debuit : *non facile, non temere, nudam illam videre licebat*, vel *contingebat*. Subiiciuntur rationes duae, *cur non facile nuda conſpiceretur* : altera ſatis plana, *quoniam publicis non utebatur balneis* : prior haud ita perſpicua, his verbis expreſſa, ἐχέσαρκον γὰρ χιτώνιον ἠμπείχετο. Scripturam ἠμπείχετο, pro olim vulgatâ ἀμπείχετο dedit ms. *A.* Potuerat etiam ἠμπίσχετο ſcribi, quod in Epitomae ſcriptu-

r contineri. De notione vocabulo ἐγχίσαρκον sub-
itari potest. Dalecampius sic vertit: *illam videre*
und facile fuit, quod adstrictâ carni veste id
. Cui H. STEPHANUS praeiverat, in Indice Thes.
Ling. vocem ἐγχίσαρκος interpretans *carni* seu *ca-*
us, hoc uno Athenaei loco in testimonium cita-
ndem sententiam vocabulum illud accipiens do-
IACOBS (Mus. Att. III. 1. pag. 23 & 47 sq.) pul-
lexerat, quam parum commode pro caussâ cur
nudam spectare Phrynen licuisset, hoc adferatur,
le utebatur carni adstrictâ: quare tale quidpiam di-
uisse Athenaeum suspicatus est, »ex veste angustâ
i admodum adstrictâ, qua utebatur Phryne, ele-
formam corporis quodammodo perluxisse.« At ne-
potest, alienam a connexione satis perspicuâ ora-
se istam sententiam. Quare in aliam partem acci-
ἐγχίσαρκον χιτώνιον nobis videbatur, ut signifi-
icam totum corpus (& praesertim carnosas partes,
ura & ubera) *continens & adcurate tegens.* Quam fe-
nem Gallicus interpres accepisse videtur, sic ver-
sa tunique (in Notâ: *Sa chemise, qui n'étoit pas fen-*
les cotés:) *lui enveloppoit étroitement tout le corps.* Sci-
yne, postquam iam satis arte suâ pulcritudinisque
nsisa esset, diversam ingredi viam coeperat ab eâ
noviciae meretriculae consueverant. Illae, si qua
pars prae caeteris pulcra esse videretur, (ut ait
comicus apud Nostrum, XIII. 568. c.) ea ipsa ut
adspectui hominum pateret sollicite curabant: haec,
partes tegendo, eo acriorem in animis libidinoso-
minum cupiditatem sese excitaturam confidebat, ac
m sui adspectum caro pretio vendere consueverat.
ἀμένη θαιμάτια. Probum erat θοιμάτιον
num. quod habet ms. *Ep.* Sed si *plurali numero* hic
auctor, cuius terminationem cum editis tenet ve-
ex *A.* θαιμάτια scriptum oportuit, ut apud Ari-
Lysist. 1093. & Vesp. 408. & in Alexidis testi-
pud Nostrum, XV. 691. e. & f. *Ibid.* καὶ ἀπ' αὐ-
ιλλῆς τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην ἐνεγράψατο.
m huic loco videri poterat verbum hic olim edi-
ενεγράψατο: quod quamquam vix alibi usquam
usurpatum reperitur, qui huic loco proprius vi-
(*ad propositum exemplar depingere, exemplar penicillo*

imitari & effingere,) tamen habet a se formatum nomen a ἀπόγραφος & ἀπόγραφον, ista notione usitatum. Sed illam scripturam ignorant veteres libri: ambo quidem nostri, quorum auctoritati cedere omnes alii debent, ἀνεγράψατο dederunt. Et est hoc probum verbum, *pingere*, & quidem *diligenter & curate pingere* significans; quo sensu Aristoteles usus est in Ethic. ad Nicom. lib. I. cap. 7. ubi τῷ ὑποτυπῶσαι (quod *delineare* significat) τὸ ἀναγράφειν opponitur. Caeterum ab aliis aliam mulierem perhibitam esse *exemplar Apelli* fuisse *Venerem Anadyomenem pingenti*, Plinius tradit lib. XXXV. cap. x. sect. 36. num. 12.

τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. De hac vide eumdem Plinium lib. XXXVI. cap. v. sect. 4. num. 5.

ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τ. ϑ. ἐπέγρ. Ab hac scripturâ nihil varietatis ex ms. *A*. enotatum. In *Epit*. scribitur, ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει ὃν αὐτὸς ἔπλασεν ἐπέγραψε. Inscriptio utique *in basi* fuit: neque vero eo minus τοῦ (nempe Ἔρωτος) non τῇ legendum videtur: nisi statuas, *basin* quidem in theatro fuisse positam, Cupidinem autem non impositum; quod quidem absurdum videtur. Caeterum, quum Cupido ille, quem Phrynae donavit Praxiteles, *Thespiis* ab illa dedicatus sit, ut mox dein docet auctor; intelligi par est, ad illius exemplum aliam simillimam statuam ab eodem Praxitele esse factam, quae in theatro posita fuerit.

Quod subiicitur *Epigramma*, id *Simonidi* tribuitur in Anthol. pag. 331. ed. H. Steph. & in Brunckii Anal. T. I. pag. 143. num 90. Ubi recte Brunckius monuit, quod apud Athenaeum hic legitur ἐπέγραψεν, (nempe ὁ Πραξιτέλης) non inde effici, ipsum statuarium eumdem fuisse *auctorem* elegorum; nec vero magis Simonidis eos esse habendos, ut cuius aetas cum Phrynes aetate non conveniat. De eodem Epigrammate, in quo *Amor ipse loquens* inducitur, consulendus Iacobs, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. I. pag. 258 sq. Apud Nostrum ab editâ scripturâ nil dissentiunt mssti, nisi quod *vers*. 3. pro vitioso ἐμοῖο, recte ἐμεῖο dedit ms. *Ep.*

Ἐκλογήν τε αὐτῇ τῶν ἀγαλμάτων ἔδωκεν, &c. Artificium hoc quo usa erat *Phryne*, quo cognosceret quasnam suarum statuarum Praxiteles ipse pulcerrimas iudicaret, exponit Pausanias, lib. I. cap. 20. pag. 46. *Ibid*. τὸν ἐπὶ Τριπόδων Σάτυρον. Utique τὸν ἐπὶ τῶν Τριπόδων scriptum oportuis-

b ſe videtur. Tamen etiam apud Pauſaniam, loco modo ci-
tato, absque articulo ſcribitur: ἔστι δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυ-
τανείου καλουμένη Τρίποδες: niſi ibi etiam οἱ Τρίποδες dede-
rint meliores libri. Recte vero apud Noſtrum, lib. XII.
p. 542. f. παρὰ τοὺς Τρίποδας ſcribitur: ad quem locum in
Animadv. temere ab operis noſtris poſitum video *Pauſan.
lib. I. c. 46.* pro *cap. 20. pag. 46.*

αὐτῆς δὲ τῆς Φρύνης οἱ περικτίονες ἀνδριάντα ποιήσαντες &c. Confer Aeliani Var. Hiſt. IX. 32. ibique Interpp.

Ibid. ἀνέθηκαν ἐν Δελφοῖς χρύσεον. Sic etiam Aelianus l. c. χρυσοῦν. Rectius Pauſanias ἐπίχρυσον: lib. IX. c. 27. pag. 762. Nempe intelligi par eſt, *ex aere fuiſſe ſtatuam inauratam.* Nam quamvis *marmore felicior Praxiteles & clarior fuit; fecit tamen & ex aere pulcherrima opera;* ut Plinius ait, lib. XXXIV. cap. VIII. ſect. 19. num. 10. *Ibid.* ἐπὶ κίονος Πεντελικοῦ. Sic recte ed. Ven. & Baſ. cum msstis. Satis nota *Pentelici* marmoris laus, ex Pentelico monte Atticae.

ὃν καὶ θεασάμενος Κράτης ὁ Κυνικὸς ἔφη τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνάθημα. *Diogeni* dictum illud tribuit Diogenes Laërt. VI. 60. *Cratetí* cum Athenaeo Plutarchus, De Pythiae Oraculis, Opp. T. II. pag. 401. a. his verbis, *τῆς τῶν
c Ἑλλήνων ἀκρασίας τρόπαιον.* *Ibid.* Φρύνη Ἐπικλέους Θεσπική. Inſcriptionum mori convenientius fuerit Φρύνης & Θεσπικῆς. Ἐπικλέους, ſcil. θυγάτηρ: *Epiclis filia:* non *Illuſtris*, ut vertit Dalec. *Epiclem*, alium puto ab hoc, ſupra nominatum vidimus, XII. 537. c.

AD CAP. LX.

Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Περὶ Ἑταιρῶν. Poſſis *βίβλῳ* intelligere. Sed τῷ (ſcilicet βιβλίῳ vel λόγῳ) ſcriptum reliquiſſe putem Athenaeum, ut pag. 586. a. & hac pag. lit. *d.* alibique. *Ibid.* Κλαυσιγέλωτα. Eſt aliàs commune & adpellativum (quod dicimus) nomen κλαυσίγελως, ſignificans *riſum lacrymis permixtum*, aut *lacrymas riſui mixtas.* Vide Demetrium de Elocut. cap. 28. &, quos ibi Schneiderus laudavit, Xenoph. Ἑλλην. lib. VII. pag. 373. ed. Mori, & Plutarch. Opp. T. II. pag. 1097. f.

τὴν μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσι, φησὶν, ὀνομαζομένην, Σηστὸν καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδ. τοὺς συνόντας αὐτῇ, τὴν δὲ Θεσπικήν. In editis ſic ſcribebatur distingueba-

turque, *ὀνομαζομένην Σηστὸν· καλεῖσθαι δὲ διὰ τὸ* &c. Istam *δὲ* particulam recte ignorant membr. *A*. In *Epit.* breviter sic scribitur, *τὴν μὲν φησὶ καλεῖσθαι Σηστὸν, διὰ τὸ ἀποσήθειν* &c. Ut haec *Sestus*, sic aliam id genus mulierem *Abydum* adpellatam supra vidimus, pag. 586. a.

ὑπισχνεῖτο τειχιεῖν τὰς Θήβας. » Propertius: [lib. II. » Eleg. 5.]

» *Nec quae deletas potuit componere Thebas,*

» *Phryne tam multis facta beata viris.* « CASAUBONUS.

Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Νεαίρᾳ. Vide pag. 567. e.

Ibid. *Ἄμφις ἐν Κούριδι.* Vide pag. 567. f. ibique notata. Habes ibi *Amphidis* versus, in quibus aliae nominantur meretrices: *Phrynes* nulla ibi mentio.

παρεσίτει δὲ τῇ Φρύνῃ Γρυλλίων. Sic ambo mssti, non *Γυλλίων*: recte. *Gryllionis* parasiti iam supra mentio facta, VI. 244. f. Mox *Ἀρεοπαγιτῶν* tenet ms. *Ep.* cum edd.

Ibid. *ὡς καὶ Σάτυρος ὁ Ὀλύνθιος ὑποκριτὴς Παμφίλῃ* An *Πασιφίλῃ*? de qua vide pag. 594. c. d. Sed videtur di-versa illa ab hac. *Satyri, comici histrionis*, meminit Plutarchus, De Laude Sui, Opp. Tom. II. pag. 543. e. Eumdem vero (ut videtur) *tragicas* etiam partes commodissime egisse, ex eiusdem Plutarchi Vita Demosthenis, Tom. I. pag. 849. a. b. intelligitur. Iam mireris quidem fortasse, quo pacto hîc cum *Gryllione Areopagitâ, Phrynes parasito*, componatur *Satyrus histrio, parasitus* nescio cuius *Pamphilae*. At quidni eâ ratione isti duo inter se conferantur, ut significetur, *histrionis* personae, quam *Areopagitae*, convenientius fuisse *parasitari apud meretricem?* Quidquid sit: Graeca verba vix in aliam sententiam, quam quae a nobis in versione expressa est, accipi possunt: a qua longe discedens DALECAMPIUS, praescripta verba sic erat interpretatus: *ut tradit Satyrus Olynthius, histrio, in Pamphila*: eumdemque secutus est VOSSIUS De Historicis Graec. lib. IV. pag. 411. De quorum errore recte monuit IONSIUS lib. II. De Scriptorib. Histor. Philos. cap. XI. num. Rursus tamen eamdem sententiam nuper Gallicus expressit interpres: *selon ce que dit l'histrion Satyrus d'Olynthe dans sa Pamphile.*

Ἀριστογείτων. De hoc Oratore vide quos laudavit Ruhnkenius, in Hist. Crit. Orat. Gr. p. 154.

ὅτι τὸν ἐπιγραφ. κατ' αὐτῆς Εὐθίου λόγον Διόδωρος ὁ Περιηγητὴς Ἀναξιμένους φησὶν εἶναι. Vide pag. 590. d. & conf.

Harpocrat. in Εὐθίας, ibique MAUSSACUM; & RUHNKENIUM in Hist. Crit. Orator. Graec. p. 162. ed. Reisk.

Ποσίδιππος. Sic ms. *A.* ut pag 594. e. & fere constanter alibi: de quo iam ad III. 87. f. monuimus. Promiscue & per simplicem ι & per ει scribitur hoc nomen. Vide Suidam in Ποσίδιππος & ibi Küsterum: adde Etymol. pag. 684. D. In *Epit.* deest *POSIDIPPI* testimonium: de cuius argumento vide p. 590. d. e. f.

Vers. 2. & 3. Quum sic legeretur in editis:

— καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἴη, τόν γε ἀγῶν᾽ ἀκήκοας:

monuit CASAUBONUS: »Scrib. τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ᾽ ἀγῶν᾽ ἀκήκοας.« — Cuius ut expeditissimam, sic certissimam (quae mihi videbatur) emendationem amplexus sum, praeeunte etiam GROTIO in Excerpt. pag. 819. cuius versionem latinam Graecis subiecimus. Eamdem emendationem non spernens quidem IACOBS, in Attic. Mus. III. 1. pag. 45. tamen sic refictum locum malebat:

— — καὶ γὰρ ἦν νέων τέρας
τῶν τότε χρόνων, ἢ (τὸν γὰρ ἀγῶν᾽ ἀκήκοας)

Vers. 4. βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας. Id est: *quod nocere videretur vitae hominum maiorem in modum*: ut interpretatus est BERGLERUS ad Alciphr. p. 125. Quod βλάβης pro βλάβας legitur in Grotii Excerptis, id invito doctissimo viro irrepserat. Quid sit vero dein, quod *versu* 5. scribitur:

f τὴν Ἡλιαίαν εἷλε περὶ τοῦ σώματος:

non exputo. Novimus quidem, in usu forensi dici αἱρεῖν τὴν δίκην, αἱρεῖν τὴν γραφήν: sed non eo sensu, cui hic sit locus. *Dalecampius* quid in animo habuerit, sic vertens, *ad Heliaeam graviore damno perculsa est*, non magis video: nec multum refert. In Athenaei exemplo, quod *Casauboni* olim fuerat, ipsius manu pro εἷλε correctum est εἶπε: quod verbum ad sequentia quidem satis aptum videri poterat, *εἶπε περὶ τοῦ σώματος, dixit pro corpore*, i. e. *capitis caussam dixit;* quamquam ipsa Phryne non dixit caussam suam. Sed τὴν Ἡλιαίαν εἶπε prorsus nihil, quod sciam, significare potest. In Animadversionibus silentio hunc locum, ut bene multos alios, praetermisit Casaubonus. In Epitoma totum praetermissum *Posidippi* testimonium. Membranae *A.* vero nil mutant. Sententia haud obscura, quam his verbis GROTIUS expressit: *Haec* (He-

liaeam) *iudices de capite sortita est suo.* Sed de Graeco verbo quaeritur. Nobis, donec quid aliud certius proferatur, εἶχε scribendum videtur, hoc sensu: εἶχε Ἡλιαίαν, scil. δικαστήριον: *Heliaeam iudicium habuit*, i. e. *Heliastas iudices habuit.* Literas λ & χ aliâs etiam haud raro per librariorum errorem inter se permutatas observavimus.

Sextus versus, cum duobus primoribus verbis *septimi*, deerat in ed. Ven. & Bas. Defectum ex msstis tacite supplevit Casaubonus eisdem verbis, quae & noster ms. A agnoscit. Eadem etiam Natalis Comes, in Mediceo codice reperta, in latinâ versione expresserat; unde Dalecampius quoque in suam versionem recepit.

AD CAP. LXI.

μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα. »Vide LEOPARDUM »Emendat. IX. 21. [in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 186.] »Quidam hoc referunt ad Diogenem. Vide & Iunium, »in Adagio *Ampullas loqueris.*« DALECAMPIUS. — Adde Meursii Lection. Attic. lib. I. cap. 5. Μεγάλα φυσᾷν dicitur is *qui tibias magna contentione inflat*; (Diog. Laërt. VII. 21.) itemque, *qui magnos sibi spiritus sumit.*

Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθενίτης. Videndus omnino Laërtius, lib. IV. sect. 46.

Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδιοποιός. Sic membr. non τραγῳδοποιός. Qui sequuntur *quatuor versus*, quos *a* SOPHOCLE *pronunciatos esse* Athenaeus ait, cum alioqui *ex eorum sint numero, qui ad* HOMERUM *auctorem soleant referri*, leguntur illi in Homeri vita, quae Herodoto auctori tribui solet, pag. 757. ed. Wesseling. Monuit etiam CASAUBONUS; ad verba ταῦτα μέν ἐστιν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων haec notans: »Sic est: nam in Homeri vitâ, cuius auctorem titulus facit Herodotum, habentur praecedentes versus, tanquam Homeri. In *tertio versu* scribe, ἡ δ' ἐπιτερπέσθω, pro αὕτη δέ. *Quartus*,

» ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν, νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ:

» sic scribitur apud Herodotum,

» ὧν ὧρη μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.«

Nos *vers.* 1. quamquam Κλῦε habent ambo nostri mssti, tamen facile nobis persuasimus, Κλῦθι scripsisse Athenaeum, quemadmodum in Homeri vitâ legitur: eamdemque verbi terminationem iam receperant superiores Athenaei

nores, ſed perperam Κλῖθι penacute ſcripſerant. Recte inde μου ed. Caſ. cum mſstis: μεν operarum errore erat in ed. Ven. indeque in ed. Baſ. translatum. Inficete vulgo in Vita Homeri. *Verſ.* 3. Tenendum putavimus ἀδ' valens Homericum ἀδὲ, &c.) quod cum ed. Caſ. agnoſcunt membr. *A.* In Homeri Vitâ ὁ δ' edi ſolet, ne id quidem male; quod apud Noſtrum etiam tenent ed. Ven. & Baſ. In *Epit.* nonniſi tres priores verſus adponuntur, qui in vocem γέρωνειν deſinunt. *Quartum* fortaſſe nimis corruptum in ſuo codice repererat Epitomae auctor, quam ut recipere vellet. Idem verſus in aliis etiam codicibus valde corruptus fuiſſe videtur, ac deinde ex ingenio neſcio cuius ſic refictus, ut vulgo edebatur,

ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν, νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ.

In vetuſtis noſtris membranis *A.* in hunc modum conceptus ſcribitur:

ὧν ἰσχὺς μὲν ἀπήμβλυνται, θεῖος δὲ μενοινᾷ.

Ubi in priori hemiſtichio nihil admodum deſideres; quamquam probabile eſt, quod WESSELINGIUS ad Herodot. monuit, ἰσχὺς, pro ἄρμ, ex gloſſâ huc invectum eſſe. In poſteriori hemiſtichio, quemadmodum ſub contextu etiam notavimus, aut θεῖος δὲ μένει νοῦς fuerit corrigendum, aut cum Herodoteis codicibus θυμὸς δὲ μενοινᾷ ſcribendum.

τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει, λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως. Ad vulgatam olim ſcripturam λέγων ἔν τινι στάσιμος οὗτος, haec commentatus eſt CASAUBONUS: »Carminis lyrici genus vocari στάσιμον veteres Gramma»tici auctores ſunt. Eâ notione ſi hoc loco accipimus, »ſcribendum, λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως. Fuit & »*Staſimus* ſive *Staſinus* dictus vetus quidam poëta: de quo »an haec ſint intelligenda, eſto eruditi lectoris arbitrium.« — De obſcuro poëta *Staſimo* vel *Staſino* (quem *Cypriorum carminum* auctorem nonnulli ſtatuerunt) nullo modo cogitandum hîc videtur. Priorem vero docti Animadverſoris coniecturam firmant noſtrae membr. *A.* in quibus cum ſcribatur ἔν τινι στασίμως οὕτως, illa litera ς in fine vocis στασίμως ex vocali *iota* orta eſt, ad latus adſcriptâ. Vide ad III. 92. d. Animadv. T. II. p. 120. & ad VI. 245. c. praeſertim vero quae ad Polyb. I. 15, 10. olim notavimus. In eamdem ſententiam perſpecte etiam DALECAMPIUS hunc locum interpretatus erat: *Theoridis huius meminit ille* (ſcil.

ipſe Sophocles) *in quadam ſtatione chori ad hunc modum.* Suidas: Στάσιμον· εἶδος μέλους, ὅπερ ἱστάμενοι ᾖδον οἱ χορευταί: ex Scholiis ad Ariſtoph. Ran. 1314. Paulo etiam uberiora vide ad Veſp. 270. b

ὥσπερ αἱ γλαῦκες, ἐπὶ τ ά φ ω ν κάθηται. Ferri potuerat ἐπὶ τ ά φ ο ν, quod cum ed. Ven. & Baſ. habet Epitoma. Sed commodius viſum erat ἐπὶ τ ά φ ω ν, quod habet ms. *A*. cum ed. Caſ. 2. & 3. Temere τάφρων irrepſerat in ed. Caſ. 1. ſed τάφων (ut conſentaneum erat) voluiſſe ſe ſatis oſtendit ipſe CASAUBONUS, in *Animadv.* ſic ſcribens: »ὥσ»περ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. Tumulis interdum »animal aliquod, velut *noctuam* aut aquilam, interdum ali»quid aliud τοῦ ἐπιτηδεύματος aut rerum geſtarum mo»numentum inſculpebant.« — Equidem hic non *ſignum* aliquod intellexerim monumento ſepulcrali inſculptum, ſed ipſam feralem *avem*, quae in locis triſtibus & deſertis habitare amat. Caeterum haud illepide τάφος dicitur de *capulari ſene*: quod Machon apud Noſtrum, p. 580. c. dixerat,

ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως (*ſive* ὁμολογούμενος *ibi moluceris*) σορός.

Et ἔμψυχος τάφος, Lucian. Dialog. Mort. VI. 2. Conf. Iacobs ad Anthol. Vol. II. Part. III. pag. 176.

AD CAP. LXII.

Ἰσοκράτης ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Sic recte edd. Perperam ἀδημον. ms. *A*. Epitoma vocem illam non habet.

Ibid. Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ κ α λ ή ν. »Interpres »καὶ καλήν. Aliter mssti. Locus eſt mihi ſuſpectus.« CASAUBONUS. — Dalecampius: *amicam habuit Metaneiram, & eam quidem pulcram.* Expreſſit Graecum καὶ κ α λ ὴ ν, quod ipſum ſic ſcriptum habent veteres membr. *A*. ſub qua tamen ſcripturâ aliud neſcio quid (fortaſſe patriae nomen) latere ſuſpicor. Scriptura Κ α λ λ ὴ ν, quam praeferunt editi, ſi vel maxime mssti nonnulli iuniores eam tuentur, nullam habet auctoritatem: quoniam diſſentit fons reliquorum omnium operis plenioris exemplorum, vetuſtiſſimus codex noſter *A*. ſiletque Epitoma, in qua poſt verba Μεταν. εἶχεν ἐρωμ. ſtatim iſta ſubiiciuntur, τὴν αὐτὴν δὲ καὶ Λυσίας, (ſcil. ἤρα,) ὥς φησι Δημοσθ. Nec vero *Calle*, meretricis nomen, usquam alibi memoratum reperias.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας *&c.* Extat locus p. 1351 c

ib fin. ed. Reisk. *Ibid.* Ἀλκιδάμας ὁ Ἐλαΐτης &c. Ad ulgatum olim ὁ λαΐτης monuit CASAUBONUS: »Legendum ὁ Ἐλαΐτης. *Alcidamas, Gorgiae discipulus*, patriam »habuit *Elaeam*, Aeolicarum in Asia urbium unam. Inde »dicitur Ἐλαΐτης auctore Stephano. Apud Suidam scribi»tur, Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας: tu scribe Ἐλαίας: »magnum enim discrimen.« — At non tam Ἐλαΐτης, geminâ ι vocali, quam Ἐλαΐτης scribendum istud gentile nomen: & sic scribitur in nostro ms. *A.* Conf. Holstenium ad Stephanum Byz. pag. 108. Ipsum gentile nomen omisit Breviator.

τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, ἐρωμένην φησὶ γενέσθαι Φιλωνίδου. Conf. pag. 586. f. Solenni more hic peccaverat iunior aliquis librarius, a priori Φιλωνίδου ad posterius declinans: unde factum ut *novem verba desiderarentur in editis*, quae nobis optimus noster codex *A.* exhibuit. Eadem verba etiam in suo exemplari habuerat Epitomae auctor, quod vel ex compendiosissimâ ratione, qua hunc locum tractavit, adparet. En locum, qualis in *Epit.* exhibetur: Ἥττητο δὲ ὁ Λυσίας καὶ Λαγίδος· ἧς ἔγραψεν ἐγκώμιον ὁ ῥήτωρ Κέφαλος· καθὰ καὶ Ἀλκιδάμας ὁ Γοργίου μαθητὴς, Ναΐδος. ταύτης δὲ καὶ Φιλωνίδης ἤρα. μή ποτε οὖν καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφάνους Πλούτῳ &c. CASAUBONUS, cum de isto genere erroris hic admisso non cogitasset, suspensae orationi aliam quaesiverat medicinam, ad praecedentia verba, τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λυσίας, haec monens: »Deest verbum ἱστορεῖ, vel ὀνομάζει.«

ὁ δ' ὑμέναιος ἐπιτήδειος ὁ Φιλωνίδης δ' ἐρᾶν φησί. Dalecampius: *Hanc cognatus vester Philonides amare se dicit.* Nempe pro ὑμέναιος ex ingenio ὑμέτερος legebat: cui identer suffragatus est TAYLOR, in Lysiae Fragmentis, num. 129. pag. 33. ed. Reisk. Quod qua necessitate ita statueretur, non vidi equidem. Quidni enim eum, qui cum illa *muliere consuetudinem habebat*, per iocum haud illepidum, ὑμέναιον ἐπιτήδειον, id est, *hymenaeum amicum*, adpellare Lysias potuerit? Caeterum istud, δ' ἐρᾶν φησὶ, ferendum non fuerat; quod quidem citra dubitationis significationem eodem modo Taylor l. c. repetiit. Equidem (si modo sana atque integra reliqua oratio est) fere non dubito, ὁ Φιλωνίδης ὅδε dixisse oratorem. Quis sit *Philonides*, contra quem orationem istam dixit aut dixisse per-

hibetur Lysias, proximâ Animadversione disputabimus.

μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. Praeterierat hic locus doctissimum BRUNCKIUM nostrum, cum Aristophanis Fragmenta colligeret. Quare adiiciat studiosus lector ad *Fragm. ex Aristophanis Gerytade*, p. 233. hoc modo: »XXXIX. Μνημονεύει Ναΐδος τῆς ἑταίρας Ἀρι» στοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ. Athenaeus lib. XIII. p. 592. c.« *μή ποτε δὲ κἀν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει,* d

Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

γραπτέον Ναῒς, καὶ οὐ Λαΐς; »De coniecturâ Athe» naei super versu *Aristophanis* [Plut. 179.] lege doctissi» mum Interpretem [Graecum.] Citatur Athenaei locus » hic & ab Harpocratione, [in Ναΐς.]« CASAUBONUS.— Coniecturam Athenaei, Ναῒς apud Aristophanem, non Λαῒς, scriptum oportuisse, probatam video PALMERIO, Exercitat. pag. 787. KÜSTERO in Notis ad Aristoph. & IACOBSIO in Attic. Mus. III. 2. pag. 223 sq. Ac speciem habet utique haec coniectura; primum quidem *ob aetatem Laidis*, (de qua supra dictum est ad pag. 588. b. c.) collatam cum eo tempore quo in scenam productus Aristophanis Plutus est. At huic quidem difficultati (quod nec Iacobsium fugerat) duobus modis cum BRUNCKIO (ad Comici Plut. 179.) occurri potest: sive, ut statuamus versum illum, de cuius scripturâ dubitatur, tum demum a Comico receptum esse, cum post viginti annos eadem fabula Plutus, mutatis passim nonnullis, iterum in scenam produceretur: sive, ut dicamus, non de *Hiccarensi Laide*, sed de aliâ *superiore* locutum esse Aristophanem; cui rationi etiam consentaneum illud fuerit, quod cum *Euripide* etiam (qui Olymp. XCIII. 4. obiit) collocuta *Lais* perhibetur. (vide supra p. 582. c. d.) Altera ratio, quae suadere videatur non *Laidem* apud Aristophanem l. c. legendum esse, sed *Naidem*, cuius Naidis nomen etiam apud eumdem Comicum *in Gerytade* occurrebat, haec est: quod diserte *Lysias* orator doceat, *Naidem* (non *Laidem*) a *Philonida* amatam fuisse. Et hac ipsa potissimum ratione hic nititur Athenaeus, praeeunte (ut ex Aristophanis vetere Interprete intelligi videtur) *Callistrato* in libro DE Meretricibus, quem paulo etiam ante ipse auctor noster nominavit, pag. 591. d. At hanc difficultatem levavit discussitque idem, quem modo nominavi, Aristophanis Interpres, monens, non de *poëtâ Philonidâ* loqui Comicum

a in Pluto vs. 179. & 309 sq. sed de alio huic cognomine, opulento homine, eodemque & rudi literarum, & stolidi ingenii. Quo ipso haud obscure significare idem doctus commentator videtur, eum, contra quem *Lysias* orationem habuit, *poëtam* fuisse *Philonidam*; illum nempe, cuius & propriae nonnullae fabulae cum ab aliis, tum ab Athenaeo, passim citantur, & sub cuius nomine ipse Aristophanes *Ranas* suas primum ediderat, ut ex illius fabulae argumento discimus.

Ἕρμιππος δ᾽ ἐν τῷ Περὶ Ἰσοκράτους. Monuit IONSIUS, lib. I. de Scriptorib. Hist. Philos. cap. 2. num. 7. non tam ita vertenda ista verba sibi videri, ut Dalec. reddidit, *Hermippus in libro de Isocrate*, quam *Hermippus eo loco ubi de Isocrate agit.*

Λαγίσκαν τὴν ἑταίραν. Articulum adieci utriusque nostrorum codicum auctoritate.

STRATTIDIS de *Isocrate* & *Lagiscâ* citantur versus hi:

Καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν
ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι,
τόν τ᾽ αὐλοτρύπην αὐτόν.

Eosdem ex Athenaeo repetiit Harpocration, in Λαγίσκα. In quibus, praeterquam quod sententia suspensa sit deficiente verbo finito, ex nonnullorum verborum, quae hîc leguntur, amphiboliâ existit difficultas, quam ne suspicati quidem fuisse videntur interpretes. συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι vertunt, *ficos legentem cum adhuc in cubili iaceret.* Gallicus Interpres: *mangeant des figues, étant encore au lit.* At, longe aliud hîc esse συκάζειν, docuit TOUP ad Theocrit. p. 410. scilicet ad Theocriti Idyll. V. vers. 115. ubi vide Graeca Scholia. Habes etiam Glossam apud Hesychium: Συκάζειν· τὸ κνίζειν, ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις. Similemque significatum verbo συκοφαντεῖν tribuunt Suidas, & Etymologus pag. 733. De voce εὐναίαν, ad Λαγίσκαν relatâ, monuit idem TOUPIUS, iocum in ea dictione inde existere, quod Graece dicatur λαγὼς εὐναῖος, *lepus in cubili iacens*; (Hesych. in Εὐναῖος & in Δρομαλός.) Λαγίσκα vero hîc quidem mulieris sit nomen, sed & *lepusculum* possit significare. Quo sensu autem *Lagisca* mulier ἔτι εὐναία hîc dicatur, non aperuit vir doctus. Nobis videbatur hoc dici, *cum adhuc in lupanari illa esset, priusquam in aedes Isocratis fuisset recepta.* Porro facile credam, in vocabulo αὐλοτρύπην quoque ambiguitatem quamdam

ſecutum eſſe poëtam, quam ambiguitatem laſcive ſatis
Gallicus expreſſit interpres: caeterum ſufficiat nobis,
cum VALESIO ad Harpocrat. pag. 120. h. ſtatuere, *αὐλο-
τρύπην* hîc vocari *Iſocratem*, quoniam pater eius multos
tibiarum artifices aluiſſet indeque quaeſtum feciſſet: quâ
de cauſſâ *εἰς αὐλοὺς κεκωμῳδῆσθαι Iſocratem ab Ariſto-
phane & Strattide*, diſerte docet Pſeudoplutarchus, in Iſo-
cratis Vitâ, T. II. Opp. p. 836. e.

Καὶ Λυσίας δὲ, ἐν τῷ κατὰ Λαΐδος - - μνημονεύει αὐ- e
τῆς &c. Si ſatis memor ſui fuiſſet Athenaeus, dicturus
hoc loco erat, *οὗ πρόκειται τὸ μαρτύριον: cuius ſupra ad-
poſitum eſt teſtimonium.* Habes enim paulo ante, p. 586. e.
Aberant quidem h. l. verba nonnulla ab editis libris, quae
nobis exhibuere membr. *A.* Eademque verba ex Farne-
ſiano codice a Caſaubono in orâ ſui olim libri notata vi-
deo, ſed ab eodem in edendo Athenaeo neglecta. Et hîc
quidem non nude, ut ſupra, *ἔτι νέα οὖσα* ſcribitur, ſed
cum emphaſi quadam, *καὶ ἔτι νέα οὖσα*, id eſt, *& illa
quidem cum adhuc iuvenis eſſet.*

AD CAP. LXIII.

Δημοσθένης δὲ &c. Recte *δὲ* particulam adiectam de-
dere mssti. *Ibid. ἐν τῷ περὶ Χρυσίου λόγῳ.* In veteris
codicis *A.* ſcripturâ, *χρυσείου*, quam tenuerant editi
libri, id ipſum quod nos dedimus *Χρυσίου* haud obſcu-
re continebatur: pro quo *περὶ Χρυσοῦ* ſcripſit Brevia-
tor. Iam nusquam alibi quidem Demoſthenis orationem
hoc titulo, *περὶ Χρυσίου*, memoratam novimus: videtur
autem agi de oratione habitâ in eo iudicio, quo *ob au-
rum ab Harpalo acceptum* accuſatus condemnatusque eſt:
cuius iudicii Plutarchus in Vita Demoſthenis Opp. T. I.
pag. 857 extr. meminit, nec tamen orationis ab illo ha-
bitae facit mentionem. Conf. Opp. Tom. II. in decem Ora-
torum vitis, pag. 846. b. c. & Diodor. Sicul. lib. XVII.
cap. 108 extr. *Mox, χωρὶς τῆς μητρὸς* mssti; non
μητέρος.

περὶ γυναῖκας πολυτελὴς recte edd. ubi perperam *πο-* f
λυτελεῖς ms. *A.* Deſunt iſta Epitomae. *Ibid. ὁ γραμμα-
τεύς ποτ' αὐτοῦ εἶπε.* Cum *αὐτὸς εἶπε* eſſet editum,
monuit CASAUBONUS: »Lego *περὶ αὐτοῦ εἶπεν*: alio-
» quin non eſt oratio integra. Pronunciata autem haec ſunt

» a scribâ in aliquo εὐθυνῶν iudicio: cum post exactum ma» gistratus annum ratio reddebatur omnium, factâ omni» bus per praeconem potestate accusandi. « — Satis erat αὐτοῦ: quod ipsum Epitoma hic habet.

AD CAP. LXIV.

a Μυσσίνην δὲ. Sic recte ms. A. Confer pag. 590. c. ibique notata. Omnia ex hoc capite praetermisit Epitomae auctor, usque ad ista de *Mystâ*, *Seleuci amasiâ*, infra lit. c.

Ibid. Δημήτριος εἶχεν ὁ βασ. ὁ τῆς διαδοχῆς τελευταῖος. Recte Dalecampius: *rex Demetrius*, *postremus e successoribus Alexandri*: nempe Demetrius Poliorcetes, Antigoni filius.

Πτολεμαῖός τε, ὁ τὴν ἐν Ἐφέσῳ διέπων φρουρὰν, υἱὸς ὢν τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως. » Si bene se habet hic lo» cus, *nothus filius* fuit *Philadelphi hic Ptolemaeus*. Nam » praefectura Ephesi non conveniebat regis filio Everge» tae. Sed forte redundat υἱὸς ὢν, a quodam sciolo addi» tae voces, qui putabat omnes Ptolemaeos fuisse ex re» giâ Aegypti regum progenie. « Palmerius, Exercitat. pag. 524 sq. — Valckenarius, apud Venemam in Commentar. in Danielis Prophetae c. 1. p. 44. (cuius loci indicium *Boissonadi* nostri eruditae industriae debeo) vix dubitare se professus est, υἱὸς ὢν νόθος τοῦ Φιλαδ. βασιλ. scripsisse Athenaeum, affinitatemque literarum vicinarum vocem νόθος expulisse. — At vel absque illo additamento intelligi potuerat, de spurio regis filio hic agi; cum praesertim complurium concubinarum, quibus usus erat Philadelphus, ipse Athenaeus haud multo ante (p. 576 extr.) mentionem fecerit.

ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, ἔῤῥαινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς. Vix sana aut integra scriptura: certe, quid sit hoc, ἔῤῥαινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς, difficile dictu, & mihi quidem prorsus obscurum. Dalecampius, *altaria cruore illius sparsit*: at id Graece sonabat, ἔῤῥαινε τῷ αἵματι αὐτοῦ τοὺς βωμούς: nisi fortasse sic accipi potest vulgata scriptura, *spargebat sanguinis guttas versus altaria*; ut τοῦ αἵματος sit genitivus partitivus quem vocant, intellecto accusativo μέρος vel τι. In alia omnia abiit Gallicus interpres, Graeca sic refingenda statuens: ἦν ἡ Εἰρήνη ἐχομένη τ. ῥ. τ. θ. τοῦ ἱεροῦ, ἕως καὶ αὐτὴν κατέσφαξαν, καὶ ἔῤῥαινε τῷ αἵματι τοὺς βωμούς. Id est: *Et fir-*

niter tenebat Irene annulos forium, donec & ipsam iugularent, ut sanguine suo altaria conspergeret. Qua lege si agere licuerit, nullus tam desperatus reperietur in vetere scriptore locus, quin felicissime persanari restituique queat.

Δανάην δὲ τὴν Λεοντίου τῆς Ἐπικουρ. θυγατέρα. Licet Δάναϊν h. l. scribatur in ms. *A.* tamen paullo post in scriptura Δανάη & Δανάης nil mutat idem codex. In *Epit.* omissam esse totam hanc narrationem, iam ante monuimus.

καὶ αὐτὴν Σώφρων εἶχεν ὁ ἐπὶ τῆς Ἐφέσου &c. Ad hanc narrationem Casauboni est Animadversio haec: » ὁ δὲ » συλλαβὼν [mox, lit. c.] καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν. Haec » sunt fragmenta periodi longioris: multa enim desideramus. Res videtur sic gesta. Conspiravit in *Sophronem* » *Ephesi* tyrannum (aut illi oppido impositum ab aliquo » rege potentiore, puta Syriae aut Aegypti) *Laodice* eius » uxor, conscia Danaë, veteri amica Sophronis, & Lao» dicae succuba. Illa vero memor prioris amoris, rem ei » aperit. Sophron ipsam comprehendi iubet, fingens nul» lam se ei fidem habere. Ac quoniam Danaë in potesta» te erat Laodices, petit ab uxore, ut eam sibi concedat » torquendam; eam cognitionem in diem tertium diffe» rens. Concedente Laodice quod postulaverat, Sophron » intermedio tempore utitur ad salutem: & nihil dum sus» picante uxore noctu ex arce in urbem aufugit. Rem, » opinor, tenemus: verba amisimus negligentia librario» rum. Lego autem δύ' ἡμέραι. [δύ' ἡμέραι puto » voluerat, pro edito δι' ἡμέρας.] Et pro οὐδὲν τῶν προ» γεγενημένων φιλανθρώπων ἐπισυμβαλλομένη, scribo, ἐπὶ » νοῦν βαλλομένη: vel λαμβανομένη: quod familiare est » Graecis dicendi genus. Athenaeus paullo post, τὰ Εὐρι» πίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω. « Haec doctissimus Animadversor; mire quidem hîc extra oleas vagatus. Haud paulo rectius eumdem in locum sic commentatus est Palmerius, Exercitat. pag. 525. » Optime Casaubonus, in» quit, emendavit ac legit δύ' ἡμέρας. (Nam sic apud » eum lego.) Sed quod ad historiam, quae hoc loco nar» ratur, attinet, cum putavit *Laodicen*, de qua hîc loqui» tur Athenaeus, fuisse *Sophronis* illius *uxorem*, toto coe» lo erravit. Cur enim Sophron, si novisset insidias sibi » ab uxore structas & venenum praeparatum, non ipsam » uxorem comprehendisset, & usus fuisset suo iure, sed

b »Ephesum aufugit? Tum, si Laodice fuisset Sophronis viri »privati uxor, mulier privata, quo iure iussisset Danaën »praecipitari? Certe tanta potestas non nisi reginae con»veniebat. Fuit igitur Laodice non eius uxor, sed regi»na & domina. Ex Appiano in Syriacis, [cap. 65. no»strae edit.] & Polyaeno lib. VIII. disco, *Laodicen* fuisse »*Antiochi*, *Dei* dicti, uxorem; quae etiam eum veneno »sustulit: & post eum ita veneno sublatum hanc de *So»phrone* narrationem intelligi debere patet ex iis, quae in»fra ait *Danaë*, dum ad mortem ducitur: scilicet, *iure*, »dixit, *plures Deos contemnunt: ego enim, quae meum vi»rum servavi, hanc gratiam a Deo accipio; Laodice vero, »quae proprium virum necavit, tantis honoribus digna cense»tur.* De illa igitur *Laodice*, quae post virum veneno sub»latum cum filio Seleuco Callinico adhuc iuvene regna»bat, & cuncta ad libitum moderabatur, haec intelligen»da sunt. *Sophron* autem, qui Ephesum aufugerat, morte »uxoris vel amasiae suae *Danaës* territus rebellavit, & »Ephesi tyrannus factus est, ut ex hoc loco coniicio. Hoc »evenisse necesse est post Olympiadem CXXXIII. qua Se»leucus Callinicus una cum matre iuvenis regnare coepit.«

Haec docte sane PALMERIUS; & recte, maiori ex parte. Cum quibus iungenda sunt, quae idem vir doctus ad Appiani Historiam Syriacam adnotavit, quae a nobis in Notis ad Appianum, Vol. III. pag. 585. adposita sunt. Conferreque in primis iuvabit, quem ibidem laudavimus, Hieronymum, in Comment. in Danielis Prophetae cap. XI. & Vaillant, in Hist. Seleucidar. pag. 26 sq. Unum, in quo parum recte vidisse Palmerius nobis videtur, illud est, quod statuit, *Sophronem* postquam *Ephesum* profugit, contra Syriae reges rebellasse, atque ita Ephesi tyrannidem occupasse. Σώφρων ὁ ἐπὶ τῆς Ἐφέσου nil aliud sonat, nisi *Sophron Epheso praefectus*; quemadmodum recte Dalec. interpretatus est. *Ephesus* autem eo tempore, quo haec gesta sunt, (paulo post Ptolemaei Philadelphi obitum, initio regni Ptolemaei Evergetae) in potestate regum Aegypti erat. Sane, Philadelphum Ephesi praesidium militum habuisse, paulo ante (hac ipsâ pag.) vidimus: ac durante etiam toto Evergetis regno universam Asiae oram usque ad Hellespontum, & nominatim Ephesum, in Aegyptiorum regum potestate fuisse, perspicue Polybius docet lib. V. cap. 34. sect. 6 & 7. & cap. 35, 11. Quare ex

ipsa hac *Phylarchi* narratione, quam hic exhibet Athenaeus, intelligi par est, *Sophronem* eum, de quo agitur, priusquam in aulâ regum Syriae vixisset, Ptolemaei Philadelphi nomine *Ephesō fuisse praefectum, ibique Danaën, Leontii filiam, concubinam* ac veluti *uxoris loco* (si vera est vulgata scriptura, mox lit. d.) *habuisse.* Idem dein Sophron fortasse cum Berenice Philadelphi filia Antiochiam ad aulam regis Antiochi Dei missus erat, eumque vel secuta Danaë erat, vel aliâ nescio quâ occasione Antiochiam & ipsa venerat, ibique Laodicae (prioris uxoris Antiochi, cuius in locum Berenice successit) amicitiam fidemque sibi conciliaverat. Ibi tum, post Philadelphi obitum, Antiocho a Laodice veneno sublato, haec gesta sunt quae hic narrantur. Eumdem hunc locum tractans Valckenarius (apud *Venemam* in Comment. in Danielis Prophetae cap. 1. pag. 40 sqq.) suspectam habuit scripturam illam, παρακολουθοῦσα διότι ἀποκτεῖναι βούλεται τὸν Σώφρονα ἡ Λαοδίκη, & παρ' ἀκολούθου μαθοῦσα legendum censuit. At nulla caussa fuit cur solicitaretur perceptum huic loco verbum παρακολουθοῦσα, id est, *animadvertens, observans, ex indiciis quibusdam cognoscens, intelligens;* quod nec absurde Dalec. reddidit, *ut subauscultavit.* Quo de verbo eâdem notione frequenter apud Polybium occurrente, consuli possunt loca in Lexico nostro Polybiano indicata. Adde Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae, pag. 412. Dictum de eodem verbo nonnihil ad Athen. III. 102. c.

In ipso initio verborum *Phylarchi*, pro Ἡ πάρεδρος, scribi fortasse debuerat Ἦν πάρεδρος &c. & deinde, πρότερον ἐρωμένη· ἡ παρακολουθοῦσα &c. Sed & vulgata ferri scriptura potest. Quae sequuntur, ὁ δὲ συλλαβὼν, καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν περὶ ὧν λέγει, quae in alienam prorsus sententiam Casaubonus accepit, ea in hunc modum interpretatus Dalecampius erat: *quibus cognitis, simulavit dubium Sophron ac incertum id sibi esse quod sciscitabatur.* Ubi illud recte, ὁ δὲ συλλαβὼν, *quibus cognitis:* scilicet *intellexerat Sophron quid esset quod ipsi innueret & significare vellet Danaë.* Sed nil opus est, ut cum eodem interprete ἀπορεῖν pro συγχωρεῖν, legendum censeamus. Nempe hoc dicit auctor: *simulasse Sophronem,* nutu illo a se petiisse aliquid Danaën, & illi (audientibus aliis) dixit, *se illi quidem id gratificaturum, sed tamen biduum sibi*

spatii quo super ea re amplius deliberaret. δι' ἡμέρας, ...luerat Casaubonus, sic recte nobis dedere veteres ...ranae. In illis verbis, οὐδὲν τῶν προγεγενημένων φιλ... των ἐπισυμβαλλομένη, nil mutant membra... Nobis satis esse videtur, ἔτι συμβαλλομένη corrige... *amplius reputans*, vel *rationem habens*. Conf. H. Ste... Thes. Gr. Ling. Tom. I. pag. 702. a. Quod ait τῶν ...ώπων, *benevolentiae documenta* dicit *a Danaë in Lao... profecta*: nempe ex quo Berenice a Ptolemaeo Phil... ho missa esset in matrimonium Antiocho, & post... esset prior uxor *Laodice*, videtur misericordiâ tristis illius tacta *Danaë*, (quae forte ob Sophronis amici... gratiâ & auctoritate in aulâ Antiochi multum pol...) insignia benevolentiae documenta exhibuisse Lao..., & ad levandam tristitiam conditionis illius multum ...isse: quare etiam deinde eâdem familiariter usa est ...ce, & multis in rebus in consilium eam adhibuit: ...etiam παρέδρον τῆς Λαοδίκης *Danaëm fuisse* ait Phy...s: quod quidem & simpliciter intelligi potest *adside... Laodicae*; sed in hanc sententiam dicturus auctor erat ...ον, aut aliquid tale: πάρεδρος sigillatim dicitur, ...*arius, qui in consilium adhibetur*, cuius *intimâ familia...* utitur is qui potestatem habet. Deinde ἀπαγομένην ...ον δὲ, dederunt membranae. Denique eaedem, ὅτι ...ὲν τὸν γενόμενόν μοι ἄνδρα: ubi μὲν deerat editis. ...n vero fieri potest, quod VALCKENARIUS loco ci... tatuit, ut τὸν οὐ γενόμενόν μοι ἄνδρα scripserit & Phy...s & Athenaeus: nec tamen admodum necessariam ...orrectionem putem equidem. Quod enim subiicitur, ...κα δὲ τὸν ἴδιον ἀποκτείνασα: non singularis quaedam ...asis in vocabulo ἴδιον quaerenda esse videtur; nam ...ον (ni prorsus fallor) nil aliud sonat nisi τὸν ἑαυτῆς ..., *suum maritum*: tum vero, quod ait τὸν γενόμε... *praeterito* tempore, id eamdem fere vim habet ac ...ὶ γενόμενον, cum non sonet *meum maritum*, sed *qui ...t meus maritus*, aut, *qui mihi loco coniugis fuerat*. ...στα Σελεύκου τοῦ βασιλέως ἐρωμένη ἦν. » De *Seleuco ...inico* haec intelligenda sunt. A Polyaeno haec eius ...ca vocatur Νύσσα, lib. VIII. [pag. 644. ed. Casaub. ... 1589.] » Sed puto ex hoc loco emendandum esse ...yaenum, & ibi legendum Μύστα, ut hîc. « PALME..., Exercit. pag. 525. — De *Seleuco a Gallis victo*, vi-

de Iustin. XXVII. 2. Scripturam Μύστα apud Nostrum tenent mssti ambo. *Mox*, μεταμφιεσαμένη recte ms. *A*.

AD CAP. LXV.

Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς Λαμπιτοῦς τῆς Σαμίας ἑταίρας ἐρασθείς. In Λαμπιτοῦς, & quod sequitur Λαμπιτὼ, nil mutant membr. *A*. Idem nomen tenet Epit. ubi breviter (& quidem contra Athenaei mentem) sic: Ὅτι Λαμπιτὼ ἡ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἑταίρα Χαριτοβλέφαρος ἐκαλεῖτο. Deinde, omissis aliis omnibus statim ad *Plangonem* (pag. 594. b.) pergit festinans Breviator. Λαμπετὼ scribitur id nomen apud Diogenem Laërt. V. 76. & apud Hesychium Miles. cuius verba Menagius in Notis ad Laërtium adposuit. Est tamen Λαμπιτὼ Graecum nomen, apud Aristophanem in Lysistrata, indeque apud Suidam: quare quamquam ibi de alià muliere agitur, tamen non temere hic solicitanda fuerit librorum nostrorum scriptura.

ἡδέως μὲν αὐτὸς καὶ Λαμπιτὼ προσηγόρευτο, ὥς φησι Δίυλλος, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χαριτοβλέφαρος. Ad vulgatam ad hunc diem scripturam, ἡδέως δὲ αὐτὴν καὶ Λαμπιτὼ προσηγορεύσατο, monuit CASAUBONUS: » Emendabamus ad Diogenem Laërtium, [l. c.] ἡδέως ἑαυ» τὸν καὶ Λαμπ. πρ. Nam scribit ille, *Demetrium ipsum &* » *Lampitonem & Calliblepharum esse appellatum.* « — His in *Animadversionum* CASAUBONI ed. 2. 3. adiiciuntur ista: » Ibi » etiam de *Diyllo* vetere Historico quaedam observaba» mus. Sed quum eandem historiam recitet Laërtius e *Di*» *dymi Symposiacis*, fortasse hìc quoque melius Δίδυμος » scribatur. Nam Symposiacorum Didymi, ut ibidem ob» servabamus, multi veterum meminerunt. « — Apud Laërtium haec leguntur: Δίδυμος δὲ, ἐν Συμποσιακοῖς, καὶ Χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπετὼ καλεῖσθαι αὐτόν φησιν ἀπό τινος ἑταίρας. Apud Nostrum vetus est mendum ἡδέως δὲ αὐτὴν, quod & membranae *A*. agnoscunt, & in suo etiam codice Breviator repererat: quo deceptus ille, *ipsam Lampetonem* (ut paulo ante vidimus) *Charitoblepharon nominatam* ait. Notandum vero, non προσηγορεύσατο, sed προσηγόρευτο scribi in vetustis membranis, in passivo, quemadmodum etiam ἐκαλεῖτο passivâ formâ po-

statur. Utrumque autem horum verborum perspicue ad nominativos Δημήτριος ὁ Φαλ. ἐρασθεὶς refertur: ex quo intelligi par est, αὐτὸς, non ἑαυτὸν aut (quod idem valet) αὑτὸν, scripsisse Athenaeum. Particulae δὲ nullus omnino hic locus erat: sed aut *abiicienda* illa prorsus, aut (quod a nobis factum) in μὲν fuit mutanda. Iam in Δίϋλλος nil mutant membranae: &, licet sua illa ex *Didymi Symposiacis* hausisse Laërtius dicat, non satis tamen caussae id esse videtur, cur hic apud Nostrum *Diylli* nomen suspectum habeamus cum Casaubono, & Vossio De Historicis Graec. lib. III. pag. 360. *Diyllus* Atheniensis in Historiarum suarum libris (de quibus videndus idem Vossius loco cit.) sicut de rebus *Casandri* scripsit, teste Athenaeo nostro lib. IV. pag. 155. a. sic perquam probabile est, etiam res *Demetrii Phalerei* esse persecutum.

Νικαρέτη δὲ ἡ ἑταίρα, ἐρωμένη ἦν Στεφάνου τοῦ ῥήτορος. Locum hunc citans Taylor in Lysiae vita, pag. 153. ed. Reisk. Νέαιρα, pro Νικαρέτη, legendum censuit. »Nam *Nicareta*, inquit, erat lena, quae ex *Neaera* »quaestum fecit.« — Ac fuit sane *Nicareta* lena, quae ex *Neaera* & aliis meretricibus (eis ipsis quae mox deinde hic nominantur) quaestum faciebat, teste Demosthene adv. Neaeram, pag. 1351. ed. Reisk. Tum & illud novimus, *Neaerâ* meretrice usum esse *Stephanum* oratorem, quod ipse etiam auctor noster paulo post docet. At quid mirum, veterem *lenam* iuvenem fuisse *meretricem?* Et quidni primum ipsam *Nicareten*, tum deinde *Neaeram* amare idem Stephanus potuerit? Accedit, quod diserte a *Nicareta* hac *Neaeram* distinguit auctor. Nam cum ait, *Nicareten hanc & Metaniram servas fuisse Casii Elei* (ex vulgatâ quidem huius loci scripturâ) *simul cum aliis insuper meretricibus;* in ipsarum *aliarum* illarum recensu *Neaera* nominatur, ut diversa ab illa *Nicareta*, quae modo nominata erat. Quod autem *Casii Elei* (Κασίου τοῦ Ἠλείου) *servae* istae dicuntur fuisse: suspecta omnino scriptura Κασίου esse debet, quod non videtur Graecum viri nomen: nec fere dubitandum, Χαρισίου ex Demosthene l. c. lin. 4. esse corrigendum, ubi ait: ταύτας παιδίσκας ἐκ μικρῶν ἐκτήσατο Νικαρέτη, Χαρισίου μὲν οὖσα τοῦ Ἠλείου ἀπελευθέρα, Ἱππίου δὲ τοῦ μαγείρου γυνή. Quidquid vero de illo nomine statuas, nullum esse dubium potest, quin idem sit homo qui apud Demosthenem *Charisius*, apud No-

strum *Casius* nominetur: cuius *servam* fuisse *Nicaretam* Athenaeus ait; eiusdemque *libertam* (adeoque prius *servam*) dicit Demosthenes. Illud non urgeo, diserte etiam *meretricem* dici *Nicaretam* apud Nostrum pag. 596. e. Nam illa quidem, quae ibi nominatur, ab hac utique diversa fuerit habenda, ut recte MENAGIUS ad Laërt. II. 114. iudicavit. Nec vero a Demosthene dissidere censendus est Athenaeus, quod hic meretriculas istas fuisse *Casii* (vel *Charisii*) *Elei* ait; ille vero, *Nicaretae* fuisse adfirmat: nam a Charisio Eleo accepisse illas Nicaretam facile intelligitur, quae fortasse etiam lenocinium ita exercebat, ut pars quaestus ex pacto ad illum rediret.

Ἀντείας. Quae Ἄντεια apud Nostrum vulgo, nonnunquam vero etiam Ἀντία in membranis nominatur, eiusdem nomen (ut etiam supra adnotavimus) Ἀντία scribitur apud Demosth. pag. 1351 med. Pro Στρατόλας suspicatus eram Στρατοκλείας fortasse scriptum oportuisse, eiusdem formae nomine cum Ἀριστόκλεια, Θεόκλεια & simil. Sed eamdem mulierculam Στρατόλαν pariter nominant Demosthenei libri: ad quem locum vide Reiskii notata. De *Phila* conf. Nostrum p. 587. e. ibique not. De *Isthmiade* conf. not. ad p. 587. c.

Ξενοκλείδου τοῦ ποιητοῦ καὶ Ἱππάρχου τοῦ ὑποκριτοῦ. Vide Demosth. adv. Neaeram pag. 1353 med. Qui apud Nostrum proxime ante nominatur *Stratoclides*, eum apud Demosthenem non animadverti memoratum.

Φρυνίωνος - - Δημοχάρους δὲ ἀδελφιδοῦς. Δημοχάρους ἀδελφὸς vocatur apud Demosth. ibid. p. 1358.

Ibid. τὴν δὲ Νεαίραν εἶχον ἡμέραν παρ' ἡμέραν, διαιτητῶν γενομένων φίλων, Φρυνίων καὶ Στέφανος. Demosth. ibid. p. 1360 sq.

ὃς καὶ τὴν τῆς Νεαίρας θυγατέρα Σρυμβήλην &c. a τὴν articulum recte dedit ms. *A.* Σροβύλην unde arripuerint editores nescio. Στρυμβήλην quidem exhibent membranae nostrae: & parum abeunt Demosthenei libri, qui Στρυβήλην (rectius fortasse) habent, pag. 1361. l. 6. & pag. 1386. l. 11. *Ibid.* τὴν ὕστερον Φανὼ κληθεῖσαν. Videndum, ne ab hac meretricula, sive ab illius fortasse filia, titulum habuerit Menandri fabula illa, quam Φάνιον inscriptam vidimus IV. 171. a. quae & sub titulo ἐν Φανῷ (forsan ἐν Φανοῖ) citatur VII. 314. b. Confer XIII. 567. c. & ibi not. Pro Φάστορι, quod deinde apud Nostrum

legebatur, haud dubie Φράστορι ex Demosth. p. 1362 sq. fuit corrigendum.

Ἀρχίαν τὸν ἱεροφάντην &c. *DEMOSTHENES* p. 1385.

Ibid. προσαγούσῃ ex Demosthene correximus. *Iota* ad latus olim positum, temere in ς consonam fuerat mutatum. ἱερεῖον, ut recte apud Demosth. legitur, sic & apud Nostrum dedere membranae. *Ibid.* οὐδὲ ἐκείνου φωνῆς &c. Hinc Demosthenis libros correxerunt Taylor & Reiskius, ubi οὐδὲ ἐκείνης vulgo scribebatur.

AD CAP. LXVI.

Πλαγγὼν cum editis constanter tenet ms. *A.* recte, ut pag. 567. e. (ubi quidem Πλάγγων penacute vulgo scribitur.) Conf. p. 558. b. *Pupam* proprie significat id nomen. Perperam Πλανὼν h. l. *Epit.* in qua caeteroquin brevissimis haec tota narratio expeditur.

λόγους οὖν προσενέγκαντος τοῦ νεανίσκου. Ferri poterat λόγον, quod habent edd. ut passim apud Polybium. Vide Lexic. Polyb. pag. 539. col. 1. Sed commode λόγους dedere membr. *A.* Sic λόγους ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος, apud eumdem Polyb. Conf. Lexic. Polyb. p. 371. num. 2.

ἔδωκε. Fors. τὸν ὅρμον ἔδωκε. Recte dein ὡμίλησε dederunt membr. & Πασιφίλαν ἐκάλεσαν, ut in *Archilochi* disticho, non Παμφίλαν. Sic & ms. *Ep.* in qua ἐπεκαλεῖτο. *Ibid.* *MENETOR*, qui περὶ Ἀναθημάτων scripsit, non aliunde (quod sciam) nisi ex hoc Athenaei loco cognitus. In nominis scriptura nil mutant membr.

ARCHILOCHI distichon, in Notis ad Analecta T. III. p. 236. exhibuit BRUNCK; qui quod Πασιφάη pro Πασιφίλη edidit, consulto-ne id fecerit, an imprudenti exciderit, nescio. Caeterum vide IACOBSII Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 178. & Vol. II. Part. III. pag. 75.

Ὅτι δὲ καὶ Μένανδρος &c. Cf. p. 585. d. De illo *Menandri* amore loquentem *Glyceram* fecit Alciphron ad Bacchidem, Epist. 29. lib. I. *Ibid.* Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐρασθέντος. Dalec. *Philemon, eiusdem scorti amator:* pro qua sententiâ τῆς ἑταίρας scriptum oportebat adiecto articulo, quem ignorat codex mstus cum editis. Nec vero opus videtur, ut de eâdem *Glycerâ* hoc dici statuamus. Caeterum nimis concise illud dictum est, ἐνεμνήσθη δέ: ubi vereor ne quid

interciderit. Omissis illis, quae de *Menandro* hîc praecesserunt, ab his statim initium fecit Breviator, *Φιλήμονος δὲ ἑταίρας ἐρασθέντος &c.*

Quod dein edidimus *καὶ χρηστὴν ταύτην ὀνομάσαντος*, id uterque codex ms. dedit. Dein *διὰ τοῦ δράματος* ex ms. *A.* recepimus: licet exactissimam huius scripturae veritatem nolimus praestare. *διά του* saltem, enclitice, aut *διά τινος δράματος*, malueram: aut *διά τινος γράμματος*, ut *γράμματος* idem valeret ac *ἐπιγράμματος*, ut passim alibi observavimus.

AD CAP. LXVII.

Ἅρπαλος δὲ &c. De *Harpalo* conf. p. 586. c. & Animadv. ad pag. 586. d. *vers.* 2.

ἑταίραν οὖσαν. Possis intelligere *ἑταίραν αὐτοῦ*: sed possis etiam simpliciter *ἑταίραν* intelligere, *quae scortum erat*, vel *fuerat*: quemadmodum in aliorum scortorum recensu nominatam *Pythionicam* pag. 567. f. vidimus. Eodem modo Theopompus *Πυθιονίκην τὴν ἑταίραν* dicit, pag. 595. b. atque etiam significantius ibidem, *τρίπορνον*. *Mox*, *Ποσιδώνιος* commode dedit ms. *A.* *Ibid.* *παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφωνίαις.* Postremum vocabulum tacite in *συμφωνίαις* mutaverat Casaubonus: commode id quidem, nec vero necessariâ ratione, ut nobis videbatur, & invitis msstis. *εὐφωνίαι*, cum distinguuntur ab *ὀργάνοις*, haud absurde intelligentur *carmina voce hominum decantata.*

Δικαίαρχος δ' ἐν τοῖς Περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως. Eiusdem operis liber primus citatur infra, XIV. 641. e. ubi recte membranae nostrae, *ἐν πρώτῳ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως.* Ad id quod sequitur, *καὶ ταύτην &c.* nihil ex f ms. *A.* adnotatum: omissa autem illa verba in *Ep.* Vitio certe non caret hic locus. Nisi *abiectam* *καὶ* particulam, aut in *κατὰ* mutatam velis; vide an placeat, *καὶ ταῦτα, ταύτην ἀπ' Ἐλευσ. & quidem.* Nec istud utique vitio vacat, *οὗ ἂν ᾖ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα.* Quem locum ita, ut sub contextu monuimus, emendandum censuit VALCKENARIUS, in Annotat. ad Euripidis Hippol. p. 165. b. ubi *τὸ πόλισμα* idem vir doctus *arcem* interpretatus est. In Graecis videndum, ne caetera sana sint, modo ante *ἀφορώμενος* *interciderit* verbum *ὁρῶν-*

f. De *Pythionicae monumento prope Athenas* conferendus Pausanias, lib. I. cap. 30. pag. 90.

τοῦτο δὲ τὸ μὲν πρῶτον &c. In ed. Ven. & Bas. omissis multis sic legebatur, τοῦτο ἢ Κίμωνος ἢ τινὸς ἑτέρου &c. Quae deerant, ea ex Italicorum msstorum lectionibus tacite adiecit Casaubonus: eademque veteres nostrae membr. *A.* agnoscunt. Eadem iam olim Natalis Comes quoque in versione latina e Mediceo codice expresserat; unde & Dalecampius in suam versionem recepit. Quod φήσειέ τις σαφῶς edidit Casaubonus: voculam istam τις suo iudicio adiecerat Editor, invitis & nostris membranis, & codice Farnesiano, cuius scriptura notata est in orâ libri, qui olim Casauboni fuerat. Nec vero desiderabatur id pronomen; cum iam ante positum sit, ταὐτὸ δὲ πάθοι τις ἂν &c. Breviter Epitoma: - - πολυτάλαντον μνῆμα κατεσκεύασε. περὶ οὗ Δικαίαρχος φησὶν, ὡς ἰδών τις Μιλτιάδου φήσειεν ἢ Περικλέους ἢ Κίμωνος εἶναι.

a μάλιστα μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως δημοσίᾳ κατεσκευασμένον· εἰ δὲ μὴ, δεδογμένον κατασκευάσασθαι. »*Si quis Pythioni-»cae monumentum spectet, putabit sumtu publico id fuisse ex-»structum, aut certe publico decreto factum.* Ex hoc loco recte »exposito rem scitu dignam cognoscimus: discrimen sta-»tuendum esse inter monumenta *sumtu publico* facta, & ea »quae *decreto* tantum *publico.* Non enim fuit ius in repu-»blicâ Atheniensium ornare sepulcra defunctorum quan-»tum aut heredis aut ipsius etiam defuncti ambitio postu-»lasset: verum de tumulis maioris impensae cognosceba-»tur, neque is honos vulgo omnibus, sed claris tantum »viris concedebatur. Diversus fuit publicae sepulturae »honos, qui bene de republicâ meritis deferebatur: atque »his interdum mausolea de publico excitabantur.« CASAUBONUS.

πάλιν δ' ὅταν ἐξετάσῃ Πυθιονίκης τῆς ἑταίρας. Verbum ἐξετάζειν hîc, nisi quid interciderit, (verbi caussa, ὅταν ἐξετάσῃ, καὶ μάθῃ) perinde atque πυνθάνεσθαι, significat *factâ inquisitione comperire, sciscitando cognoscere.*

Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ. Vide

b quae notavimus ad pag. 586. c. *Ibid.* μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον. Tetigimus hunc locum in Animadv. ad p. 587. b. Sunt ista nomina τρίδουλος & τρίπορνος ex *Theopompi* fabricâ, haec talia amantis. Quare etiam in latinâ versione vocabulis utendum putavimus similiter formatis.

ἣν γὰρ πάντες ᾔδεσαν κοινῆς δαπάνης κοινὴν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην. »Duae voces, *κοινῆς δαπάνης*, »*παρέλκουσι*. Quare iis sublatis sic lego: *ἣν γὰρ πάντες* »*ᾔδεσαν κοινὴν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην.*« CASAUBONUS. — Sane si abessent illa verba, nemo ea erat desideraturus. At, quidni adiicere ea *Theopompus* amplificandae & exaggerandae rei caussâ (quod qualibet occasione ille scriptor facere consueverat) potuerit? Poterit *κοινῆς δαπάνης* intelligi, *pretio in commune omnibus proposito, statutâ mercede aequali cuique.* c

Βασίλισσ' ἔσῃ Βαβυλῶνος. Perspectissime sic correxit BENTLEY in Emendatt. in Menandrum & Philem. pag. 111. simul haec adnotans: »Babylonius ille amator, qui no»men dat huic dramati, magnifice hoc pollicetur scorto »suo; & se eodem eam habiturum loco, quo *Harpalus* »Pythionicam.« — Eadem acutissimi viri lectio haud admodum obscure latebat sub codicis nostri *A.* scripturâ, *Βασιλισσαις η Βαβυλῶνος*. Pone ε pro αι, & ipsum verum habes. Conf. ad pag. 598. c. vs. 52. Haec, & plurima alia huius loci, praetermisit Breviator; ab iis quae hac paginâ lit. b. leguntur, ad illa statim properans quae pag. 596. b. sequuntur.

AD CAP. LXVIII.

ὁ Ἅρπαλος Γλυκέραν μετεπέμψατο. Vide omnino pag. 586. c. d. d *Ibid.* ἐν Ῥωσσῷ τῆς Συρίας. Sic haud dubie scriptum oportuit, collato praesertim loco citato. Monuit etiam CASAUBONUS: »Legendum ἐν Ῥωσσῷ, ex ipso au»ctore, qui locum *Theopompi* descripsit ante pluribus.«

Ibid. οὗπερ καὶ σὲ καὶ αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. Etiam de hoc, cum *μέλλειν* perperam legeretur, monuit CASAUBONUS: »Legendum *μέλλει*: non *μέλλειν*. Memineris au»tem sumta haec ex *Epistolâ ad Alexandrum* scriptâ, quam »retulerat Theopompus in suos libros, ut dixit Athenaeus »supra.« — Edidisse illam Epistolam Theopompum testis est Athenaeus: in Historiarum suarum libros retulisse, nusquam dixit.

ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ Σατυρικὸν δραμάτιον γεγραφώς. Vide e pag. 586. d. & ibi notata. *Ibid.* Non spernendum per se fuit ἐπὶ θαλάττης (i. e. *versus mare*) quod editum erat: sed ἐπὶ θάλατταν (*ad mare*) dedere veteres membranae.

f *Duo* primores *versus* ex *Agene* dramate adpositi, ita corrupti sunt, ut de eis certâ ratione corrigendis desperaverim. Neglectâ distributione metricâ sic scripti erant in editis: *Ἔστι δ᾽ ὅπου μὲν ὁ κάλαμος πέφυκεν, ὁ δ᾽ ἐφέτωμα ἄορνον ἐξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε*, & post ἐφέτωμα *asterisco* notabatur suspecta scriptura. Nihil autem praesidii hîc obtulerunt membranae, nisi quod in his ἐξ ἀριστερᾶς recte scribitur, prorsus ut in Electrae Sophocleae prologo; ad cuius imitationem effictos esse istos versus adparebat. Ad verba ὁ δ᾽ ἐφέτωμα adnotavit CASAUBONUS: „ Apparent vestigia vocis ἀέτωμα. Sed locus est misere corruptus. " — Sonat autem ἀέτωμα vel αἰέτωμα *summum aedificii ac praesertim templi fastigium.* Poterit igitur ἀέτωμ᾽ ἄορνον (nam dubio procul vocalis α ad vocem ορνον trahi debuit) intelligi *fastigium ita elatum, ut avium volatum superet.* Possisque suspicari, vocabulo ἄορνος usum esse poëtam, adludentem quodammodo ad *Aornon petram* Indiae, ab Alexandro captam, cum insuperabilis visa esset. Sed, quid inde magnopere promoveatur ad perfectam huius loci intelligentiam, fateor me nondum pervidere: tutissimumque iudicavi, vocabulum ἐφέτωμα, quod cum editis membranae agnoscunt, sive id verum sit, sive ex quocumque alio corruptum, tenere: illud unum ausus sum, ut in fine primi versus, pro πέφυκεν ὁ δ᾽, πέφυκε τόδ᾽ scriberem, quae & necessaria & certa emendatio esse visa erat: nisi forte πέφυκεν ὧδ᾽ scribere satius fuerat. ὅπου ὁ κάλαμος πέφυκε, possis de Syriae eâ regione intelligere, ubi *calamus nascitur odoratus*, de quo Plinius videndus, & Polyb. lib. V. cap. 45. 8-10. At Babylone, non in Syria, templum Pythionicae Harpalus exstruxerat: quare de loco prope Babylonem fuerit cogitandum. Referendis *Samuelis* PETITI in hunc locum commentis (ex eius Miscellan. VII. 10.) non morabor studiosum lectorem. Doctissimus IACOBS in Attico Mus. II. 3. pag. 178. duos versus, de quibus quaerimus, in hunc modum concinnaverat:

Ἔστιν δ᾽, ὅπου μὲν ὁ κάλαμος πέφυχ᾽, ἕλος
ἔνθ᾽ αἰέτωμα, κἀξ ἀριστερᾶς ὁδοῦ.

In *Notis msstis* vero, vestigiis veteris scripturae paulo pressius insistens, initio *secundi versus* ἐφ᾽ ᾧ αἰέτωμα scriptum maluit. Monuitque idem Vir doctus loco cit. p. 179. templum Veneris Pythionicae ab Harpalo ἐν καλάμοις (*in arundinibus*) exstructum fuisse ad imitationem templi Veneris

Samiae, de quo Athen. XIII. 572. f. & Veneris Milesiae, de quo Theocrit. Idyll. XXIX. 4. In quo illud unum mihi dubitationem nonnullam movit, quod *templum*, de quo *vers.* 3. agitur, ab illo sive ἐφετώματι, sive ἀετώματι, quod *in arundinibus situm* ait poëta, *distinguitur*, & *ab alia parte situm* statuitur: nisi forte intelligendum sit, *ab unâ parte fuisse monumentum, in immanem altitudinem elatum, ab alterâ vero templum.* FIORILLO, Observation. in Athen. p. 9. in fine *vers.* 1. ἔδος scribit; initio vero *vers.* 2. φάτνωμ' ἄορνον, quod *laqueare desertum, ubi nullae aves*, interpretatur, provocans ad Suid. & Hesych. v. Φάτνωμα.

Vers. 3. πόρνης ὁ κλεινὸς ναὸς &c. Certissima utique emendatio; de qua CASAUBONUS monuit: »Scribendum »ναὸς, non λαὸς. *Templum* intellige, *Pythionicae consecra»tum.«* — Conf. Sophoclis Elect. vs. 8. Porro haud dubie cum *Iacobsio vers.* 5. ἐνταῦθα δὴ, pro δὲ, & *vers.* 6. παγκάκως, pro παγκάλως, fuit corrigendum. Denique *versu* 7. ἀξιοῦσι, pro ἀξιοῦσι: de quo *Casaubonus* etiam in Animadv. monuerat. Omnia ista errata cum editis communia habent veteres membr. *A.* In Epitomâ vero nihil horum omnium legi, iam ante monuimus.

ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τῷ κυρίῳ καλέσας αὐτὸν φησίν. Cum a & verbum φησὶν & δὲ particulam ignorarent editi, neutrum horum admodum desiderabatur. Nunc, quoniam καλέσας αὐτὸν φησὶν diserte scribitur in membranis, non aspernandum hoc fuit: sed simul ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς scribi debuit, adiectâ δὲ particulâ, qua carere non potest oratio.

In *alterâ* ex eodem Dramate *eclogâ*, cum *duo priores versus* consentientibus membranis sic scripti legerentur nullo prorsus sensu:

— Ἐκμαθεῖν δέ σου ποθῶν
ἄκραν ἀπ' οἴκων κεῖθεν Ἀτθίδα χθόνα,

felicissimam certissimamque IACOBSII emendationem adoptavimus, sic corrigentis:

— Ἐκμαθεῖν δέ σου ποθῶ,
μακρὰν ἀποικῶν κεῖθεν &c.

Qui, cum in Museo Attico (T. II. Fasc. 3. p. 180.) μακρὰν γ' ἀποικῶν posuisset, in *Notis msstis* deinde γε particulam, ut parum necessariam, resecuit. De *tertii versus* constitutione, qui sic vulgo scribitur,

τίνες τύχαι καλοῦσιν ἢ πράττουσι τί;

a minus adsentiri Viro doctissimo potui, sive in Museo Attico sic corrigenti,

τίνες τ' ἐκεῖ ναίουσιν, ἢ πράττουσι τί;

sive in *Notis msstis* ad hunc modum: — Ἀτθίδα χθόνα

τίνες τύχαι καλοῦσιν, ἢ πράττουσί τι.

Quam posteriorem rationem his verbis ipse interpretatus est: » *Ex te scire velim, cum longissime inde remotus vivam,* » *cuiusnam conditionis homines Atticam colant, & quid agere* » *soleant.* « Ad eumdem locum eruditissimus CORAX haec notavit: » Lego & distinguo:

» *Τίνες τύχαι; μέλλουσιν, ἢ πράττουσι τί;*

» Quem versum paraphrastice sic expono: *τίνες αἱ περιέχουσαι αὐτοὺς τύχαι; τί μέλλουσι πράσσειν; ἢ τί πράττουσιν ἤδη;* « — Equidem, *mendosum* & ab hoc loco *alienum* esse verbum *καλοῦσιν*, doctissimis duumviris ultro adsentior: pro illo autem quaerendum putavi aliud, quod simul ad nominativum *τίνες τύχαι* aptum esset, simul accusativum Ἀτθίδα χθόνα commode regeret. Id verbum autem nullum aliud, nisi *κατέχουσιν*, esse videbatur; quod olim hîc positum, confusis primum (ut passim alibi factum observavimus) literis χ & λ, ad extremum in *καλοῦσιν* mutatum est. *τίνες τύχαι κατέχουσιν Ἀτθίδα χθόνα;* *Quaenam fortuna teneat Atticam terram? quaenam sit sors & conditio Atticae terrae?* Sic enim usurpatur verbum *κατέχειν*, cum in bonam, tum in malam partem. *κατέχει με φόβος, πένθος, ἐλπὶς, κίνδυνος.* Sic *οἷα κατέσχε τὸν δυσάθλιον δόμον*, Sophocl. Oed. Col. 370. Sic & *εἰρήνη μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον*, Lucian. Nigrin. cap. 13. Quo adscito verbo nihil amplius desiderari existimavi.

Vers. 5. Cum mendose prorsus in editis legeretur, *τὸν χεδρόπαν ἐμὸν*, IACOBSIUS *χέδροπ' αὖ μόνον* corrigebat. In nostris membr. *χεδρώπαν ὠμὸν* scribitur: id est, *legumen crudum*: & *χεδρώπαν* etiam habent ed. Ven. & Bas. cum membranis. *χέδρωπα*, puto, debuerant: pro quo, metri caussâ, *χέδρωπ'* per apostrophum fuit scribendum. Est autem *χέδρωπα* accusativus casus a nominativo ὁ *χέδρωψ*: a quo obliqui casus quidem aliâs per ο breve formantur: (vide Suid. & Etymolog. in *Χέδροπας*, & Hesych. in *Κέδροπα*, ibique notata:) sed & per ω formari potuerint. Caeterum etiam *τὰ χεδροπὰ*, neutro genere dicitur; unde *τῶν χεδροπῶν* apud Nostrum, II. 55. e. & apud Hesychium, *Χεδροπῶν, ὀσπρίων.* Sin veram h. l.

statuas terminationem αν, tum vero utique corripienda penultima foret, & χειδρόπαν scribendum, ut habet editio Cas. Id autem foret a nominativo ὁ χειδρόπας: quae quidem forma nusquam reperitur. *Vers.* 6. τὸν μάραθον, pro eo quod est in membranis τὸν μάραθον, recte edd. Usurpatur aliâs & τὸ μάραθρον, & τὸ μάραθον, neutro genere: sed & in masculino habes, μάραθοι, II. 70. f. Sententiam autem *versuum* 4-7. hanc esse suspicatus eram: *Quo tempore dicebant Athenienses, servam se vivere vitam:* (id est, quo tempore querebantur, imperio Alexandri se esse subiectos:) *eo tempore coenabant quantum satis erat.* (Id est: eo tempore suppetebat eis sufficiens omnium rerum copia; scilicet, quoniam & frumento a rege donabantur, & sub illius tutelâ tuti, quietique ac felices erant.) *Nunc vero* (ex quo se rursus liberos esse autumant; nempe ex quo ab Alexandro defecerunt, & Harpalum desertorem proditoremque receperunt) *crudum legumen & foeniculum comedunt; tritici autem inopiâ laborant.*

Vers. 7 *sqq.* Καὶ μὴν ἀκούω &c. Hi versus iam supra adpositi erant, pag. 586. d. ubi vide.

AD CAP. LXIX.

Δωρίχαν τε. Sic cod. *A.* idemque dein Δωρίχης, & ἡ Δωρίχα: quemadmodum apud Strabonem scribitur id nomen, lib. XVII. pag. 808. b. qui locus cum hoc conferendus. Eamdem scripturam tenet *Epit.* & Suidas in Δωρίχα, & in Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν καλεῖ. Sic mssti ambo. Vide *Herodotum* lib. II. cap. 134 sq. Conf. Aeliani Var. Hist. XIII. 33. ibique Perizon. Quibus inter se collatis, apud Strabonem l. c. Ῥοδῶπιν corrigendum fuerit, pro eo quod ibi vulgo editur Ῥοδόπιν.

ὧν μέμνηται Κρατῖνος διὰ τούτων. Manifeste intercidit *Cratini* testimonium: quare *lacunae nota* recte hic posita est in ed. Bas. & Cas. cuius tamen nullum vestigium in vetustis nostris membranis comparet. *Mox dein,* τοὐπίγραμμα scripsi praeeuntibus membr. *A.* cum τὸ ἐπίγραμμα esset editum; itemque Ποσίδιππος, quam nominis formam constanter eaedem membranae tuentur. De *Posidippi Aethiopiâ*, quae hic nominatur, aliunde nihil compertum habemus. Quod adiicitur ἔστι δὲ τόδε, id parum

nvenit huic loco, quum iam modo dixerit auctor τόδε ἐπίγραμμα. Quare utique deletum malebam istud admentum, nisi suspicarer aliud nescio quid hic latere: tam suspicionem auget hoc, quod non ἔστι δὲ τόδε, d nude ἔστι τόδε habent veteres membranae; sub quis verbis latet fortasse aliquid, quod ad proximam illam ίων, καίτοι - - μνημονεύσας, pertinebat.

Posidippi Epigramma in Doricham, ex Athenaeo in Analecta Graecor. Poëtar. T. II. pag. 51. recepit *Brunckius*, partim ex *Casauboni*, partim ex Toupii emendationibus, in Epist. Crit. p. m. 121. propositis. Prius distichon cum sic editum legeretur:

Δωρίχα ὀστέα μὲν σ' ἁπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν,
χαίτης ἥ τε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.

monuit Casaubonus: »Scribe,

»Δωρίχα ὀστέα μέν σα πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
»χαίτης, ἥ τε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.

»Priusquam defunctam comburerent, *crinem* secuerant, & »postea in urnam, ubi asservatae reliquiae, coniecerant »cum unguentis.« — Istas Casauboni emendationes, μὲν σὰ πάλαι, (nam sic, μὲν σὰ, haud dubie scribere ille voluerat; non μέν σα, ut perperam editum, & impense in edit. 2. & 3. repetitum) & δεσμὸς, a Toupio Brunckioque adoptatae sunt. Merito vero Iacobs in Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. 1. pag. 156. dubitavit, persanatum sic esse primum versum. Nam »sententiarum (inquit) nexus subabsurdus existat: *Iamdiu quidem vittae crinales & pectoralis fascia tua ossa ornaverunt; sed adhuc Sapphûs carmina manent.* Nisi dicere voluit: *Tu quidem iamdudum periisti, sed adhuc Lesbiae illius poëtriae carmina florent.* Depravatam apud Athenaeum (sic pergit Vir doctus) scripturam, ὀστέα μὲν σ' ἁπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν, sic fortasse paulo audacius licebit refingere:

»Δωρίχα, ἐς σποδιὴν σπατάλη μὲν ἐβήσατο δεσμῶν.

Vittae crinales illae, quibus te olim ornasti, (σπατάλη,) *in cinerem quidem abierunt.* Hoc contextui saltem aptissimum.« — Quid connexio *sententiarum* desideraret, acutissime viderat Vir doctissimus: *verba* auctoris & minori molimine & certiore (ni fallor) ratione a nobis restituta sunt, vetusti codicis nostri beneficio: qui mendosa quidem illa, σ' ἁπαλὰ & δεσμῶν, tenet; nec vero κοσμήσατο habet, sed κοιμήσατο: id est, *ossa tua iacent*,

hîc reposita sunt. Δωρίχα recte in codice nostro scribi, non Δωρίκα, paulo ante docuimus. Quo pacto ex δεσμὸν in δεσμῶν aberrarint librarii, difficile dictu erat: ex δέσμὸν facile in δεσμῶν potuerunt deflectere. Quare suspicatus sum, rariore vocabuli formâ *neutro genere* (τὸ δεσμὸν, pro ὁ δεσμὸς) usum hîc esse poëtam: cuius formae vestigium non modo in plurali δεσμὰ, haud raro occurrente, superest, sed de *singulari* etiam diserte Hesychius monuit: Δεσμόν· οὐδετέρως, Ἀττικοί. Iam possis quidem δεσμὸν vel δεσμὸν χαίτης cum Iacobsio *vittam crinalem* intelligere; quam in sententiam Dalecampius quoque *fasciam* interpretatus erat: nobis vero verosimilius visum erat, *ipsorum crinium fasciculum* hîc dici; qua notione vocabulum δεσμὸς, perinde ac ἡ δέσμη, nonnumquam usurpari docuit H. Stephanus, Thes. T. I. p. 963. d. *Secundo versu*, pro edito olim ἔμπνοος, veteres nostrae membranae ἔκπνοος dedere.

Vers. 4. Vocabulum σύγχρους absurde *concolor* hîc vulgo verti, erudite observavit IACOBS, monens σύγχρουν hoc loco idem valere ac συγχρωτιζομένην vel χρωΐζουσαν aut χρώζουσαν, id est, *πλησίον οὖσαν, ita propinquam ut cutis cutim tangat, adcubantem.* Cf. Suid. in Συγχρωτίζεσθαι, Theocrit. Idyll. X. 18. ibique Schol. & Valcken. ad Eurip. Phoen. vs. 1619. pag. 545.

Vers. 5. Cum ederetur, Σαπφὼ, αἱ δὲ μένουσι &c. CASAUBONUS monuit: » Scribe, Σαπφοῦς αἱ δὲ μένουσι. « — Σαπφῶαι δὲ correxit TOUP: quod adoptavi cum Brunckio, ita quidem ut sub ω iota subscriberem cum Iacobsio. Σαπφῷος, a Σαπφώ: ut Λητῷος a Λητώ.

Vers. 7. Edebatur, Οὔνομα σὸν μακαριστὸν ὁ Ναύκρατι &c. Ubi monuit CASAUBONUS: » Distingue, Οὔνομα σὸν » μακαριστόν. ὃ Ναυκρ. « — Et ὃ hoc accentu scriptum dedit noster codex: in eodem vero μακάριστον antepenacute scribitur.

Postremus versus sic scriptus legebatur:

ἔστ' ἂν εἴη Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγάνη.

Ibi CASAUBONUS: » Postremum ita scribe:

» ἔστ' ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνη.

» *Donec naves secundo Nilo defluent in mare.* « — Ubi de EI in ΕΠΙ mutando nullum esse dubium potuit. Sed de γεγόνη dubitatio nobis oborta est: nec enim satis aptum

huic loco *tempus praeteritum perfectum* visum erat; videndumque putavi, ne aut ipsum γεγάνῃ verum sit, aut ex aliâ verbi formâ fuerit hoc detortum. Tam variae verbi γίγνομαι formae passim reperiuntur, ut fieri possit fuisse etiam formam γεγάνω, quam fortasse etiam alibi reperiremus, nisi a iuniorum librariorum aut ab Editorum pravâ sedulitate obliterata esset. Habes v. g. apud Etymolog. pag. 224. l. 52. formam γέγημι: a qua non multum remotae γεγάω & γεγάνω. Caeterum haud immerito observavit IACOBSIUS, difficile esse conciliare carminis huius argumentum cum eo quod de conviciis in Dolicham a Sapphone coniectis narrant auctores. In *Epitomé* praetermissum istud Epigramma.

Καὶ Ἀρχιδίκη δ' ἦν. Sic recte edd. Perperam δι' ἦν Ms.

Ibid. Φιλεῖ γάρ πως ἡ Ναύκρατις &c. Vide HERODOT. II. 135.

AD CAP. LXX.

»Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἑτέρας Σαπφὼ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Palam est, voce una mutilam esse »orationem. Lego, τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαπφώ. Dis»sentit autem ab aliis: qui *Phaonem* amatum aiunt non »ab *Eresiâ*, sed a *Mitylenaeâ*. « CASAUBONUS. — In *ed. Cas.* 2. & 3. haec adiiciuntur: »*Iohannes* MEURSIUS, vir »eruditissimus, aliter constituebat loci huius lectionem, »& scribebat, Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δέ τις ἑταίρα Σαπφὼ »τοῦ &c. fortasse non male: etsi non video, cur a priore »coniecturâ meâ debeam discedere. Nam quia *Sapphûs* »*Mitylenaeae* paulo ante auctor meminerat; non sine ra»tione, ut *Eresiam* ab illa distingueret, videtur adiecisse, »*istam* posteriorem & prae illa priore obscuram, idem »*cum ipsa nomen habuisse.* « — Casauboni coniectura praesertim in eo, quod mox pag. 597. a. vulgo legebatur, praesidium videri poterat invenire. MEURSIUM vide ad Hesych. Miles. pag. 196. cuius potior nobis visa erat coniectura, quia constanter in totâ hac disputatione nomini cuiusque meretricis ipsum vocabulum ἑταίρα adiicere Deipnosophista consuevit. Ἐρέσου penacute, ut Casaub. in Animadv. scripsit, sic scribitur in membr. *A.* qua ratione & apud Stephanum Byz. nominativus casus Ἔρεσος scribitur. Quod de *Eresia Sapphone* hic traditur, *Phaonis* amo-

re captam illam fuisse, id ad *Mitylenaeam* refertur apud Suidam: qui *Eresiam* Sapphonem *poëtriam* statuit, *Mitylenaeam* vero non fuisse poëtriam. *Duas* item *Lesbias Sapphones* (nam & Eresum & Mitylenen notum est Lesbi oppida esse) distinguit Aelianus Var. Hist. XII. 19. cui e recentioribus viris doctis cum alii adsentiuntur, tum Perizonius in Notis. Rectius vero, ut videtur, BAYLIUS in Dictionario Art. *Sappho*, not. *K*. lubrico fundamento niti distinctionem istam, &, quaecumque de *Sapphone* passim memorantur, ea ad unam *Mitylenensem poëtriam* pertinere docuit: cui suffragatus est OLEARIUS in Differt. de Poëtriis Graecis, sect. LXV. (in Poëtriarum octo Fragm. a Ioh. Christian. Wolfio editis, pag. 181 seqq.) & Fabricius & Harles in Bibl. Graec. lib. II. cap. 15. & Wolfius in Vità Sapphûs, Reliquiis illius praefixà, p. 2. De *Phaone* a *Sapphone* amato, vide loca ab eodem Wolfio in Sapphûs Reliquiis collecta, num. 119. 123-126. praesertim vero Menandrum apud Strab. lib. X. pag. 452. & Ovid. Heroid. Epist. XV.

Νικαρέτη δὲ ἡ Μεγαρίς. Diversa haec ab illâ, de qua pag. 593. f. ut ibi notavimus. *Ibid.* ἀλλὰ καὶ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ὤν. »Deest in his verbis aliquid. »Lego ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γονέων ἔνδοξος καὶ κ. vel brevius, ἀλλὰ καὶ εὐγενὴς καὶ κατὰ παιδ.« CASAUB.— Nobis videbatur καὶ γονέων εὐγενῶν scriptum oportuisse. Nisi magis placeat CORAYI coniectura, καὶ γονέων ἕνεκα, καὶ κατὰ &c. *Ibid.* ἠκροᾶτο δὲ καὶ Στίλπωνος. Vide Laërtium, II. 114.

Βιλιστίχη δὲ ἡ Ἀργεία ἑταίρα. Concubinam aliquam Ptolemaei Philadelphi *Bilistichen* nominatam supra vidimus, pag. 576. f. At illa, si Plutarchum audias, (Amator. pag. 753 extr.) genere barbara servilisque conditionis fuerat, adeoque ab hac diversa.

Λέαινα ἡ ἑταίρα, Ἁρμοδίου ἐρωμένη. Conf. Pausan. lib. I. c. 23. pag. 53. Plin. VII. 24, 24. & lib. XXXIV. cap. 8. sect. 19. num. 12. & Plutarch. de Garrulitate, Opp. T. II. p. 505. d. e. De aliâ meretrice cui *Leaena* (ut vulgo putant) nomen fuit, dictum est supra, pag. 577. d. ubi vide notata. *Ibid.* ἐνατέθεικε ταῖς βασάνοις. Sic pro edito τοῖς βασ. scribendum monuerat CASAUB. in Animadv. idque ipsum recte dedit vetus codex *A*.

Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ. De *Stratocle oratore* vide RUHN.

ad Rutilium p. 32 sq. cuius verba adposuit Reis-
lcem Eiusdem Historiae Criticae Oratorum Grae-
176 sqq. ubi ne hic quidem praetermissus Athe-
s, pag. 179. *Ibid.* τὴν ἐπικληθεῖσαν Λύμην
τὴν καλουμένην Παρόραμα, διὰ τὸ καὶ δύο
φοιτᾷν πρὸς τὸν βουλόμενον. » Sequitur, ὀνομά-
τὴν ἐπικληθεῖσαν Λύμην ἑταίραν τὴν καλουμένην
ραμον. Demiror unde haec lectio: nam prius
ὑν: neque aliter membranae. At in Excerptis
quasi indicaretur hac voce, meretricem istam
s probro, dedecori ac damno, ut est *glama* [*gra-*
oculo. Ita dicta insula Piraeeo vicina, λύμη εἶναι
ιαιῶς, ut est apud Strabonem. [& apud Nostrum,
d.] Pro Παρόραμον quidam codices habent Παρό-
CASAUBONUS. — Leve quidem argumentum:
tamen hoc loco notanda. Et primum quidem,
librorum adtinet scripturam. Statim igitur Λύμην
legitur nisi in ipsâ edit. Casaub. & quidem ex
ed. 2. & 3. eadem scriptura propagata est. Λιμὴν
c scriptum, ut hîc Casaubonus scripsit) nullus
r (quem noverim equidem) habet, nec mstus,
s expressus. Λίμην penacute scribitur in ed. Bas.
n operarum errore sic ibi scriptum: nam Vene-
, ad cuius exemplum Basileensis expressa est,
habet, eamdemque scripturam uterque noster co-
s tuetur. Denique Παρόραμον legebatur quidem
n. & Bas. unde & Casaubonus recepit: sed Παρό-
ıbet & ms. *A.* & *Epit.* eamdemque scripturam
Mediceo codice Natalis Comes repererat, unde
in latinâ versione posuit. Iam quod ad iudicium
e huius loci verâ scripturâ faciendum, dubita-
iris doctis merito moverat id quod continuo subii-
t τὸ δύο δραχμῶν φοιτᾷν πρὸς τὸν βουλόμενον. Ita-
n Παρόραμον esset editum, doctissimus VAL-
IUS in Adnott. ad Theocriti Adoniaz. pag. 315.
ibi professus est, τὴν καλουμένην Δίδραχμον
oportuisse. Quod, quamquam haud parum a
Δίδραχμον recedit Παρόραμον, tamen speciem
haberet, si modo Παρόραμον, non Παρόραμα, ex-
veteres libri. Speciosior videri poterat IACOBSII
â Πάναρμον, si modo terminationem ον agno-
nsseti. Tum & illud ab eodem docto Viro, cum

in Attico Museo, II. 3. p. 176. tum in *Notis mssstis* portune monitum est, *permutandas invicem vices sci* borum ἐπικληθεῖσαν & καλουμένην, ut dicat auct καλουμένην Δάμην ἑταίρας τὴν ἐπικληθεῖσαν Πάροφ cum ne sic quidem satis ad liquidum deducta vi vera huius loci scriptura, tutissimum nos iudic presso pede veteres libros sequi, remque integram diri lectoris arbitrium referre. Nec vero ADAMI, d ri, qui ante Villebrunium Athenaeo in Gallicam li convertendo operam dederat, coniecturam tacebo. tur, teste *Villebrunio*, cum Δάμην in ed. Cas. scribi suspicatus erat, Διδμην fortasse olim scriptum idque per compendium scripturae, quo Διδραχμην retur: adeoque sic legendum, τὴν ἐπικληθεῖσαν Δι μην ἑταίραν &c. At, ut dixi, Δάμην uterque ve dex habet. In Epitomâ quidem breviter sic concep cus: Ἑταίρα δέ τις ἐπεκαλεῖτο Δάμη καὶ Παρόραμα, καὶ δύο δραχμῶν φοιτῶν πρὸς τὸν βουλόμενον φασὶ I Illud unum notari velim, utrumque istorum nomin proprium nomen, sed *cognomen* videri fuisse, vert καλεῖσθαι nullo incommodo etiam de *cognomine* d fuisse; velut pag. 591. c. Σηστὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ τήν τε Ἀντιμάχου Λυδήν. De *Antimachi* (Colo *Lyde* consulendum *Schellenbergium* in Antimachi R pag. 28 sq. monuit nos doctissimus *Boissonade*: qui libellus non ad manus est nobis. Sed auctores cum res, tum recentiores, qui & *amicae* huius *sive uxo timachi*, & *Elegiaci carminis*, quod illius nomen insi habuit, meminerunt, post Fabricium in Bibl. Gr. pag. 571. doctus operis Fabriciani instaurator Ha T. II. pag. 105. abunde indicavit. Fuisse illam & a *gente Lydam*, ex Asclepiadis Epigrammate (Analect ckii T. I. p. 219.) docuit *Lennep* in Animadv. ad p. 168. & *Ruhnkenius* in Epist. Crit. II. p. 293. in Adnotatione ad versum 41. carminis Hermesi quod paulo post subiicitur. Nomen mulieris recti δὴ penacute, quam Λυδὴ, scribi, monuit *Valc* ad Scholia in Eurip. Phoen. vs. 44. pag. 607. qu plura scitu digna, quae ad Elegiacum carmen *Lyd* ptum spectant, vir praestantissimus docuit. Ad edit pturam, Λυδὴν, nullus nec hic, nec paulo post ex *A.* dissensus adnotatus est. In *Epitomâ* autem no

rius hic de *Lydâ* locus praetermissus est; sed & tota illa longa Ecloga desideratur, quam ex *Hermesianactis Elegiacis* deinde adposuit Athenaeus.

προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ἑταίραν Λυδὴν, (sive Λύδην) ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος. Vocabulum ἑταίραν ex membr. restitui: adiectivum ἑτέραν eo minus hic desiderabatur, quod iam τὴν ὁμώνυμον dixit auctor, quod idem valet, ac si ἑτέραν Λύδην dixisset. Huius *alterius* autem *Lydae*, itemque *Lamynthii Milesii*, nullus alius auctor (quod sciam) qui ad nostram aetatem pervenerit, praeter Nostrum, meminit. Nescio an huc spectet *Cleomenes Lamynthius*, cuius Ἐρωτικὰ μέλη commemorantur p. 605. a. *Lyricum* fuisse poëtam *Lamynthium* ex eis intelligitur quae mox ex *Clearcho* subiiciuntur: nam qui ἐν Ἐλεγείοις (*elegiaco carmine*) *Lyden* scripsit, eum *Antimachum* esse constat. Cum autem dicat Deipnosophista, *diversam fuisse Lydam, quam Lamynthius amavit, cognominem Lydae Antimachi;* parum utique cum hoc convenit, quod continuo subiicit: *nam horum uterque barbarae illius Lydae amore inflammatus*, (sive, *desiderio captus*) *carmen composuit Lydam inscriptum.* Quare, si vel tantillum secum constare velimus Athenaeum nostrum, saltem coniectare debebimus, ἑκάτερος δὲ τούτων, non γὰρ, scripsisse illum: ut hoc dixerit, *alios quidem auctores diversam statuere Lydam, Lamynthii amasiam, ab Antimachi Lydâ; Clearchum* vero *eamdem facere.* De ANTIMACHI *Lydâ* consulendus Plutarchus, De Consolat. Opp. T. II. p. 106. ubi leniendi doloris caussâ carmen illud composuisse poëtam ait, postquam *Lyden* uxorem suam morte amisisset. Cf. mox Nostrum p. 598. a.

τὴν Μιμνέρμου αὐλητρίδα Ναννώ. *Nanno* meretricem ex superiorum editionum lectione supra memoratam vidimus, XIII. 558. c. sed ibi Νάννιον mssti libri dederunt, quod est quidem diminutivum ab eodem nomine formatum, sed proprium nomen meretriculae aetate multo inferioris (cf. pag. 567. e. & f. & pag. 587. b.) illi *Nannoni*, quam *Mimnermus* cecinit, Solonis aequalis. *Nannûs Mimnermi* simul cum *Antimachi Lyda* meminit Posidonius, Epigr. x. T. II. Analector. Brunckii pag. 48. itemque Hermesianax, vers. 35 sqq. apud Nostrum mox, pag. 597. f. & sq. ubi vide quae ad vs. 37. notavit RUHNKENIUS. Ex carmine MIMNERMI, cui *Nanno* titulus erat, plusculos versus ipse Deipnosophista noster supra adposuit, XI. 476. a. b. De

quo poëta plura vide apud Harlesium, in Bibl. Gr. I. pag. 733.

καὶ τὴν Ἑρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον. De curi *Leontio* supra dictum, quae hac est posterior, q *HERMESIANAX Colophonius* amavit poëta elegiacus, Philippi & Alexandri aetate vixit, ut ex Pausan. lil c. 9. pag. 23. & ex Nicandri Schol. ad Theriac. 3. do RUHNKENIUS in Epist. Crit. II. p. 283. Edidit autem *mesianax*, cum alia elegiacis versibus conscripta, quae viter ibidem (pag. 284 sq.) Ruhnkenius memoravit, t quod ex hoc ipso Athenaei loco discimus, *Elegiacoru bros III.* quos ab amasiae suae nomine *Leontium* inscri quod carmen & a Parthenio Eroticor. cap. 5. & eius carminis liber secundus ab Antonino Liberali cap. 39. tatur. Ex *tertio* autem eiusdem carminis *libro*, quo co nebatur *κατάλογος ἐρωτικῶν*, id est, *enumeratio Aman* antiquitus celebrium, longam Eclogam hic adponit l nosophista: apud quem quum vulgo legeretur, *τρία βιλία, ὅς ἐν τῷ τρίτῳ κατάλογον ποιεῖται &c.* merito su cta esse debuit illa scriptura ὅς: pro qua quum in v stis nostris membranis ὡς scribatur, vix dubitari p quin ex ὧν fuerit hoc corruptum.

AD CAP. LXXI.

Emendandae illustrandaeque huic eclogae de qua s dictum est, ex *HERMESIANACTIS Leontio* sive *Eleg rum libro tertio* excerptae, post nonnulla minime spern a CASAUBONO in Animadv. tentata, ex professo op dedere *Io. Dan. a* LENNEP, Animadv. ad Coluthum lib cap. 8. deinde RUHNKENIUS, in altera praesertim ed ne Epistolarum Criticarum, ad calcem Homerici Hym Cererem, Lugd. Batav. 1782. ubi totam etiam eclo ex sua mente correctam adposuit: denique *Stephanus* ' STON, Collegii Oxon. in Acad. Oxon. Socius, in libello l dini 1784. edito, cui titulus, *Hermesianax, sive Coniectur Athenaeum atque aliquot poëtarum loca.* Eiusdem Elegia ca quaedam tentata & illustrata esse a doctis viris H RICH, in Observatt. Crit. in Auctores veteres, Fas & ILGEN, in Opusc. Philol. T. I. num. VI. monuit doctissimus amicissimusque *Iacobs*: quibus quidem in s ptis quid sit potissimum quod ad expoliendum hoc

tamen a doctis quos nominavi duumviris collatum fuerit, nonnisi ex *Novis Literariis Ienensibus*, Anni MDCCC. num. 134. compertum equidem habeo. Nec *Westoni* libellus nunc ad manus est, sed Excerptis utor a me olim ex illo confectis, cum libelli usura ex instructissima Goettingensi Bibliotheca, Heynii Viri incomparabilis beneficio, mihi esset concessa.

Vers. 1. Οἴην μὲν: scil. γιγνώσκεις vel οἶσθα, quorum verborum alterutrum, aut aliquod simile, haud dubie praecesserat, quemadmodum infra leguntur vers. 73. & 75. Possis etiam φημὶ δὲ subintelligere, quo vers. 21. utitur poëta. υἱὸς Οἰάγροιο, *Orpheus*: qui & diserte deinde vs. 8. nominatur. Mirum vero, quod huius uxor, quam *Eurydicen* alii omnes nominant, Ἀγριόπη hic (*vers.* 2.) rursusque mox vs. 14. nominetur: quod aliâs nymphae nomen est, ex qua Philammon (ut tradunt Apollodorus, Biblioth. I. 3, 3. & Pausanias IV. 33. p. 362.) Thamyrin genuit, pulcritudine & arte citharâ canendi praestantem: nam pro Ἀργιόπη, quod apud hos auctores vulgo legitur, alii codices Ἀγριόπη praeferunt. *Eodem vers.* 2. Θρῇσσαν cum *iota* scripsimus, praeeunte ms. *A.* Porro, cum κιθάρῃ legeretur in editis, monuit RUHNKENIUS, magis poëticum fore, si Θρῄσσῃ στειλάμενος κιθάρῃ legeris: erudite videns, adiectivum istud ad hoc substantivum esse referendum. At in hac orationis structurâ difficile dictu, quaenam verbo στειλάμενος notio subiiciatur. Possis quidem utcumque pro ὁδεύσας vel πλεύσας accipere, Hesychio & Suida praeeuntibus, & intelligere στειλάμενος σὺν Θρῄσσῃ κιθάρῃ: nec tamen satis commodum hoc videtur. Quod autem caput caussae est, non κιθάρῃ, sed κιθάρην habet vetus codex. Itaque, quum στέλλειν, *instruere*, *ornare* denotet, Θρῇσσαν στειλάμενος κιθάρην percommode id ipsum significare nobis videbatur, quod DALECAMPIUS his verbis expressit, *Thraciâ instructus citharâ*: & verbum στειλάμενος cum accusativo casu eâdem ratione constructum fuerit, quâ verba ἠμφιεσμένος, κεκοσμημένος, ἐξηρτημένος, & similia.

Vers. 4. Cum sic vulgo scriberetur,

> ἔνθα Χάρων ἀκοὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον
> ψυχὰς οἰχομένων, &c.

merito monuit CASAUBONUS: »Non dubium, vocem ἀκοὴν esse depravatam. Non tamen possum (inquit)

» emendare: nisi *αἰνὴν*, aut *πικρὰν* aut *λυγρὰν* vel simile
» epithetum Charonteae cymbae placeat. Dalecampius ac-
» cipit pro *ὡς ὁ λόγος*, *ut fama est*. Durum hoc & *ἀπίθα-
» νον*. « — *κοινὴν* corrigendum censuit LENNEP, *commu-
nem cymbam*; qua scilicet omnes homines sine discrimine transvehi oportet. Sic *εὐρεῖαν σχεδίαν* dixit Theocr. Idyll. XXVI. 41. & *πάγκοινον λίμνην* Sophocles, Electr. 137. & *Ἅιδης κοινὸς* in Ai. vs. 1219. Et probavit hoc, in contextumque recepit *Ruhnkenius*: quod aptissimum utique videri debebat, nisi paulo longius a veteris scripturae vestigiis recederet. VALCKENARIUS in Diatrib. Eurip. pag. 280. *ἄκρην* emendandum se suspicatum profitetur, priusquam amicis ipsius *κοινὴν* placuisset. Ac proxime sane a librorum scriptura absuturum hoc erat, *ἄκρην*, si modo interpretationem satis commodam admitteret: ac fortasse haud ita absurde *Charontea cymba* dici *extrema* potuerit; nempe *postrema omnium* quam ingredi omnes oportet ad *postremum iter* conficiendum. *κοίλην* unice verum putavit TOUP, ad Theocr. pag. 399. quod Homericum quidem esse pulcre novimus, hoc autem loco languide positum foret, & multum abest ut cum *κοινὴν* permutatum velim. *ἀχόρην* proposuit WESTON, *sine choreis*, *illaetabilem*; provocans ad Sophocl. Oed. Col. 1223. ed. Br. Non animadverterat Vir doctissimus, *ἄχορον* in foeminino genere ut in masculino, non *ἀχόρην*, dicendum fuisse. Equidem, quoniam in partes fuit eundum, *κοινὴν* cum Ruhnkenio in contextu posui: sed videndum denique putavi, ne *ἀκορῆ* fortasse poëta scripserit, quod idem ac *ἀκόρεστον* valeret, *insatiabilem*.

Versu 5 & *sq.* sic legebatur in editis, nullo sensu:

— λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖ
ῥεῦμα δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.

LENNEPIUS corrigebat:

— λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖ.
ῥεύματι ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.

RUHNKENIUS, non improbans Lennepii emendationem, malle se tamen professus est,

— λίμνης δ' ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖ
χεῦμα δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένης δονάκων.

De vocab. *χεῦμα* (in quo intelligo inesse variationis gratiam, cum continuo sequatur verbum *ῥυομένη*) provovit vir eruditissimus ad Anytae Epigr. 19. T. I. Analect.

pag. 201. Caeterum obiter monuit, in codice Veneto λίμνῃ scribi. Scilicet in codice Athenaei Veneto hanc *Hermesianactis Eclogam* Ruhnkenii caussâ cum impresso Casauboni exemplo contulerat *Blessingius*, vir doctus, hodie in Electoratu Würtembergensi Verbi Dei Minister, idem qui etiam nostrâ caussâ per idem fere tempus in Appiani codice Veneto eum librum, qui Illyricam continet Historiam, contulerat. Idem-ne autem fuerit Venetus ille codex, quo Blessingius usus est, cum hoc vetustissimo, cuius Parisios translati beneficio Athenaeum instaurare nobis contigit, non satis exploratum me habere iam supra professus sum in Praef. ad Athenaeum p. 107. Sed collatis lectionibus a Ruhnkenio citatis cum his quae e nostro vetusto codice enotatae sunt, intelligi videtur diversum esse illum a Blessingio collatum ab hoc nostro. Quidquid sit, noster etiam Veneto-Parisiensis codex hîc λίμνῃ scriptum habet: nempe (ut ille solet) iota ad latus posito in hunc modum, λίμνηι: ubi (quod iam saepius observavimus) *iota* literae ς locum occupavit; quemadmodum vicissim haud multo ante (pag. 592. b.) ex eisdem membranis scripturam στασίμωι (i. e. στασίμῳ) pro editâ στασίμως ex eodem codice prolatam vidimus. Quo magis probavimus hoc loco Ruhnkenii emendationem λίμνης: qua positâ, etiam ῥυομένης versu sequenti fuit scribendum. *Arundineta* in ripa Stygis saepius commemorari monuit idem praestantissimus RUHNKENIUS, provocans ad Propert. II. 20. 71. eiusque interpretes.

c *Vers.* 7. ἀλλ᾽ ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστον κιθαρίζων. μόνος ζώντων legendum censuerat Lennep. μονόζωστος RUHNKENIUS, id est, μόνος: provocans ad Hesychii Οἰόζωνος, & Schol. ad Sophocl. Oed. Tyr. 856. Quae emendatio quin verissima sit vix dubitandum. Vulgatum tamen loco movere non sum ausus, cum videretur μονόζωστον κιθαρίζων utcumque sic defendi posse, ut intelligeretur μέλος, *solitarium carmen.* *Vers.* 8. παντοίους δ᾽ ἐξανέπεισε θεούς: πομπαίους suspicatus erat *Ruhnkenius*, i. e. Mercurium & Charontem, ex Sophocl. Ai. 844. magis vero probavit *Valckenarii* ἀνταίους, i. e. ἐχθρούς, χαλεπούς. Nos in vulgato adquiescendum putavimus; cum quo *Westonus* contulit Virgilianum illud, *Omnigenûmque Deûm monstra*, ex Aen. VIII. 698.

Vers. 9. Κώκυτόν τ᾽ ἀθέμιστον ἐπ᾽ ὀφρύσι μειδήσαντα. Pro parum commodo ἀθέμιστον, erudite RUHNKENIUS

ἀπόθεστον corrigendum censuit, i. e. *minime desiderabilem, odiosum, horrendum:* de quo vocab. videndus Hemsterhusius ad Hesych. voc. Ἀπόθεστος. *Westonus* ἔχθιστον proposuit. Pro ἐπ' ὀφρύσι, ὑπ' ὀφρύσι scripsit idem RUHNKENIUS ex Apollon. Rhod. III. 1025. Vulgatum ἐπ' ὀφρύσι defendens WESTONUS, ad Iliad. α'. 528. & ο'. 102. & similia loca provocavit; quae tamen nihil admodum huc facere videntur. c

Vers. 11 *sq.* Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθοωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
σκληρὸν, τριστοίχοις δεῖμα φέρον κεφαλαῖς.

Φωνὴν, pro vulgato φωνῇ, correxit LENNEP, probante RUHNKENIO, monenteque »θοοῦσθαι φωνὴν, esse *incitatâ* »*voce latrare; θοοῦσθαι ὄμμα, oculos acriter intendere.* coll. »Nicandr. Theriac. 227. Oppian. Halieut. II. 525.« Adde *Iacobs*, Animadv. Vol. II. Part. 3. pag. 305. ad Brunckii Anal. T. II. pag. 457. vs. 28. Idem RUHNK. *vs.* 12. φέρον correxit, ad ὄμμα referendum, pro vulgato φέρων, quod parum recte ad Ὀρφεὺς retulerat Lennep. Constructio sic concipienda: Ὀρφεὺς ὑπέμεινε βλέμμα κυνὸς, ἐν πυρὶ μὲν τεθοωμένου φωνὴν, ἐν πυρὶ δὲ τεθοωμένου ὄμμα σκληρὸν, φέρον δεῖμα κεφαλαῖς τριστοίχοις. conf. Propert. III. 16, 23. & IV. 7, 52.

Vers. 13. ἔνθεν ἀοιδιάων. »Ἔνθεν, pro ἔνθα, est etiam »vs. 24. Pro ἀοιδιάων ms. Vener. mendose λυδιάων. For»ma ἀοιδιάω reperitur in Odyss. ε'. 61. & κ'. 227.« RUHNKENIUS. — Ex nostro codice Veneto-Paris. *A.* ad vulgatum ἀοιδιάων nullus dissensus adnotatus est.

Vers. 15. υἱὸς Μήνης. *Lunae filius, Musaeus.* Nempe Eumolpi filius & *Selenes*, ut apud Aristophanis Scholiasten ad Ran. 1065. ait Philochorus. *Vers.* 16. Ἀντιόπην. »Pul- d »cherrimam heroinam, Nyctei filiam, Lyci Thebani re»gis uxorem, a Iove compressam, matrem Amphionis »& Zethi.« DALECAMP. — »De hac *Antiopa* nihil mihi »constat. Dalechampius, & Burmannus Secundus ad Pro»pert. II. 21, 51. eam confundunt cum Antiope, Nyctei »filia.« RUHNKENIUS. — De *Antiopa*, sive duabus *Antiopis*, videndi auctores Heynio laudati ad Apollodor. III. 5, 5. ubi tamen de *Musaei Antiopa* altum silentium: quae (ut ex seqq. colligitur) *Cereris* fuerat *sacerdos*. Quod Χαρίτων ἤρανος dicitur *Musaeus*, id *Gratiarum praeses* reddidit Dalec. nec ita male fortasse. Est autem Ἤρανος, inter-

d. prete Hesychio, βασιλεὺς, ἄρχων: (conf. Suid. in voce) itemque σκοπὸς, φύλαξ: & Ἠρανέων, βοηθῶν, χαριζόμενος. Sic & apud Etymol. Ἤρανος, βασιλεὺς, ἢ βοηθός. Apud eumdemque, pag. 24. l. 10. μήλων ἤρανος, est *ovium custos.* Sed rursus apud eumdem, p. 436. l. 34. καὶ ἤρανος, ὁ ἐράσμιος, id est, *amabilis, amasius*: quae notio & cum Homerico usu, Odyss. τ'. 343. conveniens, & huic loco aptissima videbatur. Sed mox dein, vs. 22. ubi *Hesiodum* πάσης ἤρανον ἱστορίης dicit, *omnis doctrinae custodem* intellexi.

Versus 17-20. in hunc modum editi legebantur:

ὥστε πολυμνήστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
εὔοσμον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων.
Ῥάριον ὀργίων ἀνέμω διαποιπνύουσα,
Δήμητρα, γνωστὴ δ᾽ ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδῃ.

Quos sic corrigendos LENNEPIUS censuit:

» ἥ γε πολυμνήστην ποτ᾽ Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν,
» εὔσημον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων
» Ῥάριον, ὀργιάων ἀνεμώλια ποιπνύουσαν
» Δήμητρα· γνωστὴ δ᾽ ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδῃ. «

Ad interpretationem quod spectat, nihil aliud, nisi haec, adiecit idem LENNEPIUS: » Quam recte cuncta quadrent in » *Musaeum*, quippe qui Lycodromidis hymnum in Cere» rem composuit, & ipse vates & χρησμῶν auctor perhi» betur, aestima. Confer quae de *Musaeo* e Veterum scri» ptis notavit Fabricius in Bibl. Gr. Vol. I. p. 102. Praeter» ea nota est locutio ὀργιάζειν vel ὀργιᾷν τὸν θεὸν, pro » *Deo sacra facere.* γνωστὴ δ᾽ ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδῃ qui ad *Cere*» *rem* referunt, [quod Dalec. fecerat,] a mente poëtae » quam longissime aberrare videntur. - - Voluit, nisi fal» lor: *Musaeum adeo magni fecisse Antiopen, ut etiam apud* » *inferos in honorem eius carmina cecinerit.* « — RUHNKENIUS in hoc loco foedissimis maculis contaminato nihil in contextu mutare est ausus, nisi quod *initio versus* 17. ἥ τε, pro olim edito ὥστε posuit, idque Medicei & Veneti codicis auctoritate; monuitque adeo, omnia quae deinceps sequuntur, non de *Musaeo*, sed de *Antiopa*, Cereris sacerdote, esse intelligenda. Tum vero *vs.* 18. pro εὔοσμον, ex cod. Ven. commendavit εὐασμὸν, accusativum ad verbum ἐξεφόρει referendum, significantem *laetum clamorem mulierum in sacris Cereris.* Ad *vs.* 19. nil aliud nisi haec notavit: » Quocunque modo hic versus corrigatur, certum » videtur, Ῥάριον cum Δήμητρα coniungendum esse, ut

» *Ceres Rharia* intelligatur: de qua vide (inquit) quae di- d
» ximus ad Homeri Hymn. in Cer. 450. « — (Nempe Ῥάριος & Ῥαρίας adpellabatur Ceres a *Rhario campo* circa Eleuſin, ubi primum frumentum ſatum a Triptolemo, Rhari filio, perhibebatur.) Pro διαπεπνύουσα vero, ait, in cod. Ven. male διαποιπνύισα ſcribi. Denique ad *vs.* 20. monuit: » Γνωστὴ δ᾽ ἐστὶ &c. Senſus eſt: *Antiope etiam mortua* » *vivit Muſaei carminibus.* Hoc ad οὐδ᾽ ἀγέραστον vs. 15. re- » ferendum. « — Haec ad hunc locum Ruhnkenius. Ex WESTONI in eosdem verſus coniecturis, illud unum opportune obſervatum referam, quod ait: » Ὄργιον eſt *ſa-* » *cerdos*. Vide Hymnum [Homericum] in Apoll. vs. 389. « — Recte id quidem; niſi quod ὀ ρ γ ι ὼ ν acute ſcriptum oportebat. Pro quo vocab. quum aliâs & ὀργεὼν diceretur, (vid. Polluc. VIII. 107. & Suid. in Ὀργεῶνες, & Harpocr. in Ὀργεῶνας) notandum quod ὀργιὼν per *iota* ſcriptum penultimam producat, adeoque ad metrum h. l. peraptum ſit; in quo haeſerat Lennepius. Iam, quod initio *verſ.* 17. ἥ τε ex cod. Ven. & Med. probavit Ruhnkenius, id ipſum etiam noſter cod. *A.* recte exhibet: quod & nos fidenter recepimus, adeoque reliqua omnia ad *Antiopen* retulimus. In πολυμνήστῃσιν nil mutant libri: neque nos aliud quidpiam quaerendum duximus, ſed in Homerico hoc vocabulo (Od. δ'. 770. ξ'. 64. ψ'. 149.) adquieſcendum; modo ſub η penultimae ſyllabae iota notaretur, ut eſſet dativus pluralis, ſubintellecto ſubſtantivo παρθένοις aut γυναιξί. Ἐλευσῖνος πέζαν, *Eleuſinis ſolum* interpretatus ſum cum Dalecampio; πέζαν pro πέδον vel πεδίον accipiens. In eamdem fere ſententiam Etymologus pag. 664. l. 33. πέζα, οὐ μόνον ὁ πούς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. Quum vero *Eleuſis* in Atticae orâ fuerit ſita, perapta huic loco foret illa vocabuli πέζα notio, quae ab H. Stephano in Theſ. T. III. p. 122. e. adnotata eſt, ubi ait, πέζας *maris* exponi τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη, id eſt, *ora maritima.* Sed, quanam auctoritate nitatur illa interpretatio, non contigit mihi reperire.

Verſ. 18. Ad editum εὔοσμον nihil quidem e vetuſto noſtro codice enotatum: ſed facile credo, cum εὔασμὸν ibi ſcriptum eſſet, ab exploratore noſtro aut non animadverſam eſſe illam ſcripturam, aut neglectam ut quae nimis manifeſte mendoſa illi viſa eſſet. Sane quum εὐασμὸν (» quantivis pretii lectionem, « ut perſpecte *Ruhnkenius* iudicavit) in Veneto codice repererit *Bleſſingius*; ſive is co-

d dex idem est cum nostro, sive alius iunior ad nostri exemplum descriptus; non dubito, in nostro etiam, si denuo fuerit excussus, eamdem scripturam iri repertum: nec, quin eam in contextum reciperem, dubitandum duxi.

Vers. 19. ὀργιὼν acute scripsi, ut intelligeretur Antiopa *Cereris* dici *sacerdos*: de quo vocab. paullo ante dixi. Vocem ἀνέμω, quae sine sensu hic ponebatur, cum duabus primoribus syllabis vocis sequentis δια coniungendam, & in ἀνεμώλια mutandam, ut *Lennepius* fecerat, iudicavi; structuramque orationis hunc in modum accepi, ὀργιὼν ποιπνύουσα ἀνεμώλια Δήμητρα Ῥάριον: ut ἀνεμώλια esset accusativus pluralis, qui perinde etiam pro adverbio positus accipi posset, *vana laboravit; in vanum, frustra ministravit Cereri*: nempe, nullum ex hoc officio Cereri praestito nomen, nullam gloriam ad posteritatem nacta est: *sed per Musaei carmina nota facta est & celebratur, etiam postquam in orcum descendit.* In quo illud unum dubitationem movere possit, quod verbum ποιπνύω cum *accusativo casu* personae, cui ministratur, construitur: quod verbum apud Homerum quidem plerumque *sine regimine* positum, semel cum *dativo casu* constructum videtur, Iliad. α'. 473. coll. cum 475. Sed si vel maxime structurâ illâ usum esse Homerum statuas, quid mirum diversam constructionem eiusdem verbi secutum esse posteriorem aliquem poëtam? & quot sunt porro in Graeco sermone verba, quae, contra aliarum linguarum usum, cum duplici accusativo, altero personae, altero rei, construuntur? At de ipso illo verbi regimine apud Homerum etiam atque etiam dubitare licet, ob veterum codicum dissensum; quorum alii non dativum τῷ, sed τὼ δὲ δύ' οἴω exhibent: quorum in numero quum diserte Harleianum codicem Clarkius posuerit, nescio quidem quid sit quod in Heynii Viri Clariss. Variis Lectionibus nuper editis idem Codex Harl. alterius scripturae testis citetur. Pro διαποιπνύουσα ex nostris membranis A. enotatum est διαποιπνωιουσα: nempe πνωι pro πνυοι, & hoc (ex frequente veterum librariorum errore) pro πνυυ.

Versus 21-23. sic scribebantur in editis:

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον
Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἱστορίης
Ἀσκραῖον ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

In ed. Ven. nulla *distinctionis nota* posita est, nisi *post* ἱστο-

plus. In ed. Baſ. & Caſ. deletâ illâ distinctione, *comma* ſitum *post* μέλαθρον & poſt ἐσικέσθαι. RUHNKENIUS eisc plane verbis verſus iſtos repetiit, poſt Ἡσίοδον & poſt ι κέσθαι distinguens, & (quod miratus ſum) nil aliud haec ipſa adnotans: » Ms. Ven. ἔχων Ἑλικωνίδα. *La* » *pius*, in caeteris non audiendus, bene ſcribit ἔχει: » Ἑλικωνίδα κώμην. « — Et ἔχων quidem, mendoſe u que, habet noſter etiam codex *A*. neque aliter ed. Ven. Baſ. Sed, ubinam ἔχειν θ' ſcripſerit Lennepius, aut c potiſſimum ratione hoc probaverit perſpicaciſſimus Rul kenius, exputare non poſſum: nam eodem loco, ubi profeſſo hanc *Hermesianactis* eclogam tractavit Lennepi (Animadv. ad Coluthum lib. III. cap. 8.) ibi verſus iſ prorſus intactos reliquit, & a verſu 20. continuo ad vs. perrexit; neque aliud ſcriptum equidem novi, in quo c nuo eadem ecloga ab eodem retractata ſit. Porro, qu in ed. Caſ. ponitur ἔχονθ', pro ἔχων, id recte ſic a *Caſ* *bono* poſitum videtur; quamquam vellem, rationem ſu emendationis reddidiſſet doctus Editor; qui in Anim verſſ. & hunc & pleraque alia huius eclogae loca, in q bus difficultatis aliquid ineſt, ſilentio praeteriit. Sane, modo comma deleas, quod poſt ἐσικέσθαι importune i ſertum erat, percommode dictum videri debuit, ἐσικέσ ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην: ſive pleonasticâ illâ ratione p ſitum participium ſtatueres, de qua paſſim Grammat monuere; ſive ἔχοντα pro κατέχοντα acciperes, *tenent* *occupantem*, nempe *ſedes fortunarum ſuarum ibi figentem*. S mutandum aliquid eſſet, ἱκόντα utique malim cum *He* *rico* & *Ilgenio*; quod etiam *Weſtonus* probavit, praeeun DALECAMPIO, qui *ultro migravit* in latinâ verſione p fuerat. *Verſu* 21. ſi μέλαθρον placet, quod edd. B & Caſ. habent, duobus inciſis intercipienda fuerint d verba ἀποπρολιπόντα μέλαθρον, ne Βοιωτὸν videatur ad μ λαθρον referendum, cum ad Ἡσίοδον pertineat. Nam *Bo* *ticam domum* non reliquit *Heſiodus*, cum *Aſcram* migrare quae ipſa in Boeotia ſita erat: ſed Cumam Aeolidem maiorum ſuorum ſedem domumque, reliquit. Nam, qu *Heſiodus* ipſe in Ἐργ. vs. 631 ſqq. de *patre* ſuo tradit, HERMESIANAX hic ad *ipſum Heſiodum* refert: ſive id po ticâ quadam licentiâ & per iocum fecerit, de quo paul poſt dicetur; ſive quod, iam tum natum & adultum H ſiodum unà cum patre migrationem inſtituiſſe, famâ acc

pisset poëta. Pro Βοιωτὸν ILGENIUM πατρῷον correxisse intelligo: quod commodum foret, nisi immane quantum discederet a librorum scripturâ. Quare ad μέλαθρον subintelligendum fuerit πατρῷον. Sed, ne qua exsisteret confusio, probabilius nobis visum erat, μέλαθρα olim scriptum fuisse, quod in μελαθραν detortum in nostris membr. *A.* ex quo μελάθρων factum in ed. Ven. unde Basiliensis denique editor μέλαθρον fecit, quod tenuit Casaub. De dictione, πάσης ἤραθον ἱστορίης, diximus ad vs. 16. *Versu* 23. si Ἀσκραῖον teneas, iuncta intelligi debebunt quae longis intervallis distant, Βοιωτὸν – – Ἡσίοδον – – Ἀσκραῖον. At opportune membranae nostrae Ἀσκραίων dedere, ut cohaereant ista Ἀσκραίων ἐσικέσθαι Ἑλικωνίδα κώμην. Vide Hesiodum l. c.

Vers. 24–26. ἔνθεν ὅ γ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν
e πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους,
ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀναρχόμενος.

Cum ἀνερχόμενος olim legeretur, quod & membranae tenent, monuit CASAUBONUS: »Scribe: ὑμνῶν ἐκ πρώτης »παιδὸς ἀνερχομένην: *laudavit Eoeam, Ascraeam virginem, »vix pueritiae annos egressam*, sive *a puero*. παῖς, pro ἡλι»κία παιδική. Sic multa Graeci & Latini: ut apud poë»tam οὐ εἰδὼς τόξων, id est, τῆς τοξευτικῆς. Quid si ve»ro totum distichum ita concipiamus, sententiâ paullulum »diversâ?

»πόλλ' ἔμαθεν, πάσας δὲ λέγων ἀνεγράψατο βίβλους
»ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

»Id est: *Multa studiose scrutatus est de laudibus foeminarum, »& dum omnes recenset, libros conficit Eoeas: in quibus or»ditur a prima puella, cuius nomen in vetusta historia celebra»tur.*« Sic ille. — Contra RUHNKENIUS »non *emendandum* »hunc locum, sed *interpretandum*« censuit. »*HERMESIA»NAX*, inquit, per lusum iocumque fingit, *Hesiodum ca»ptum amore Ascraeae puellae, Eoeae*, ut durum eius animum »flecteret, Ἠοίας μεγάλας, sive Κατάλογον γυναικῶν, cuius »quartus liber Ἠοίας comprehendebat, scripsisse; &, in»stitutâ puellae cum antiquis heroinis comparatione, *sin»gularum heroinarum hymnum ab amicae nomine* Ἠοίη *aut* »Ἢ οἵη *incepisse*. Sunt igitur βίβλοι λόγων nihil aliud, ni»si Κατάλογος γυναικῶν. Nam, ut λέγειν interdum di»citur pro καταλέγειν, *recensere*: sic λόγος, pro κατάλο»γος, *recensio.*« Praeterea ἀναρχόμενος idem RUHNK.

pro ἀνερχομ. correxit, praeeunte CANTERO, Novar. Lect. IV. 3. quos ſequi equidem non dubitavi. De *Heſiodi Eoeis* haud multo ante nonnihil dictum eſt, ad p. 590. b. Iſtam vero ſcripturam, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους, vix ſanam putem eâ quidem ſententiâ, quae Ruhnkenio placuerat. Videndum, ne hoc dixerit poëta: *Heſiodum poſtquam carminum ſuorum initium ab hac puellâ feciſſet*, (i. e. poſtquam primum *Magnas Eoeas* edidiſſet,) *tum demum reliquos omnes ſermonum ſuorum* (ſive *Praeceptorum*) libros (nempe Ἔργα καὶ Ἡμέρας) conſcripſiſſe.

Verſ. 28. *ſqq.* ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων, *&c.* Defendi utcumque poſſit μουσοπόλον, quod habent membranae: nec vero invitus tenui editum μουσοπόλων. Pro ἥδιστον, cum *Homerus* non tam *ſuavitate* carminis, quam granditate cenſeatur, κύδιστον legendum cenſuit RUHNKENIUS. Cuius emendationem (puto) ob oculos habens WESTONUS: » ἥδιστον, inquit, vix *Homero* convenit, » niſi *Penelopen* canenti. « Equidem, quamvis lubens largiar ad ſubſtantivum δαίμονα aptius videri adiectivum κύδιστον, tamen *dulcedinis ſuavitatisque* laude, quae *Homero* hîc tribuitur, fraudare nobiliſſimum poëtam non ſum auſus. Caeterum, ſicut δαίμονα eum adpellat *Hermeſianax*, ſic Columella in Praef. lib. I. DE Re Ruſt. *parens eloquentiae*, ait, *Deus ille Maeonius*: quae verba cum hoc loco contulit Vir doctus in Novis Literar. Ienenſ. ſupra laudatis. Fingit poëta, *Homerum, Penelopae amore captum, illius cauſſâ in Ithacam longum & difficile iter cum carminibus ſuis ſuſcepiſſe.*

Verſ. 33 *ſq.* ἔκλαιεν δ' Ἰκάρου τε γένος, καὶ δῆμον Ἀμύκλου καὶ Σπάρτην. » Ἰκάρου γένος eſt *Penelope*: δῆμος Ἀμύ» κλου καὶ Σπάρτη, *Helena* cum Lacedaemoniis. Ἴκαρον vo» cat, quem Homerus Ἰκάριον. Conf. Muncker ad Hygin. » Fab. 130. « RUHNKENIUS. *Ibid.* ἰδίων ἀπτόμενος παθέων. Hanc exquiſitam ſententiam duxit ab Homero, Iliad. τ'. 301 ſq. Conf. quae ad verſ. 46. notamus.

Verſ. 35 *ſqq.* Μίμνερμος *&c.* » *Mimnermus*, & tibicen & » poëta, tibicinem Nanno amavit: eamdemque carmine, » quod *Nanno* inſcriptum erat, cantavit; ex quo Strabo, » XIV. [pag. 634. ed. Caſ.] Athenaeus, XI. 470. & Stob. » Tit. CXV. pag. 592. plusculos verſus conſervarunt. « RUHNKEN. *Verſ.* 36. καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. » LENNEPIUS eleganter ſcribit, μαλακοῦ πνεῦμα

ταμέτρου. Propertius, I. 9, 11. *Plus in amore valet* *mi versus Homero.* Mimnermo elegiae inventionem nt etiam alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. rnest.] pag. 439 sq.« RUHNKENIUS. — Vulgapturam, πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου defendit ILGE- t melius etiam (iudice viro docto in Novis literar. commodioribusque adlatis exemplis HEINRICH, ieum pag. 52. Ad *vers.* 37 & *sq.* sic olim editos,

ιτο μὲν Ναννοῦς· πολιῷ δ' ἐπὶ πολλὰ κιμόντω †
ημωθεὶς κώμους † εἶχη συνδραμίη.

Animadversio CASAUBONI: » Plane interfecti vervix ipsi Aesculapio sanabiles. Micant tamen hic lae scintillae: sed quae lucem faciant universae sennon magnam. Primum enim, καίεσθαι Ναννοῦς on sit Graecum, clarum ex eo scribendum esse μὲν Ναννοῦς ὕπο. Hoc certum: sequentium inmendatio. Tentabamus tamen,

— ν τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ
ημωθεὶς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη.

e Hesychio, κνημοῦσθαι est φθείρεσθαι. « — LEN- postquam monuit dictionem καίετο μὲν Ναννοῦς ensam esse ab *Hemsterhusio* Observ. Misc. Vol. VI. stichon istud hoc modo corrigendum censuit:

ετο μὲν Ναννοῦς πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκις οὐδῷ
κνημωθεὶς, κώμους στεῖχε σὺν ἀδρανίῃ. «

ὸν eodem sensu accipiens, quo Homerus Iliad. ω'. ος οὐδὸν dixerat. » Voluit itaque poëta, (inquit) mum, cum iam senior esset factus, saepius ad tiones ivisse, & voluptatibus deditum fuisse. « — am egregie in Mimnermum quadret, intelligi, isdem dicto apud Stobaeum, in Floril. Grotii Tit. . 242. quod huiusmodi est:

ὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
θναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

νιυs, placiturum sibi esse professus est, πολιῷ δ'

potest patronymicum nomen esse, ut Χρυσηῒς, Βρισηΐ
equidem fere persuasum habeo, Λυδηΐδος scriptum
fuisse; ut dixerit poëta, Antimachi *Lydam* gente Ι
fuisse: quemadmodum Asclepiades in Epigrammate
laudato ipsam dicentem inducit, Λύδη καὶ γένος εἰ
οὔνομα. Quare etiam continuo subiicit *Hermesianax*,
τωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ: id est, *Sardes adiit*; ι
principem Lydiae urbem, quam *Pactolus* amnis m
perfluit. Quamquam aliâs minus in usu fuit gentilis
ὁ Λυδεὺς, ἡ Λυδηΐς, nihil tamen impediebat poëtar
minus eâ pro suo uteretur arbitrio.

Versiculi 43-46. sic miserrime corrupti in editis lib
gebantur:

Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν, ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
καλλίον' ἴξαον, δῆθεν ἀποπρολιπὼν
ἄκραν ἐς Κολοφῶνα· γόων δ' ἀνεπλήσατο β
ἱρὰς ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

Quos in hunc modum corrigendos LENNEPIUS cen
Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖα
καὶ Λυδίην ἴξεν δῆθεν ἀποπρολιπὼν
ἄκραν ἐς Κολοφῶνα. —

Ad verba καλλίον' ἴξαον, δῆθεν ἀποπρολιπὼν, haec
taverat CASAUBONUS: »Vult dicere, *Antimachum*,
»*Sardibus*, (eam enim urbem intelligit, cum canit Π
»λοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ: Sardes enim ad *Pactolum*
»*nisse Colophonem*, quae fuit Ioniae urbs. Quare le
»test:

»Σάρδεις Ἰαόνων δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
»ἄκραν ἐς Κολοφῶνα.« —

RUHNKENIUS, adlatâ msti Ven. scripturâ Δαρδάνη ι
»spicor, inquit, ab Hermesianacte scriptum esse:
»Λάρνακί νιν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γ

Provocans ad Iliad. ω'. 795. & ad Epigramma quod Ι
Analector. Brunckii T. III. pag. 292. num. 665. In
strosâ scripturâ, καλλίον' ἴξαον, (*vs.* 44.) nihil muta
sus est idem vir doctissimus, lectiones codicum ma
ptorum non minus monstrosas adnotasse contentus
λίω ναίζαον διῆλθεν ex cod. Med. & καλλίονα ἴξαον δ
ex Ven. Ubi fortasse permutatae inter se sunt sedes v
Med. & *Ven.* Nam ex nostro quidem Veneto-Par
enotatam hanc scripturam video, καλλιωναίζαον,
Ruhnkenius codici Mediceo tribuit. Quod si recte

enium positae sunt codicum notae: liquido inde erit, Mediceum codicem vestigia vetustissimarum no- i membranarum pressius esse secutum; Venetum au- xdicem eum, qui a Blessingio Ruhnkenii in gratiam is est, esse nostro codice *A*. iuniorem, & ab eo iam ıullis ad recentissimi illius codicis lectionem declinasse, id exemplum in Aldinâ officinâ typis excusus Athe- est. In δ' ἦλθεν cum Blessingiano codice consentit : quâ sub scripturâ latere δ' ἦλθεν monuit *Ruhn-* & hoc ipsum (iam a *Casaubono* commendatum) in tum recepit. Monstrosas duas voces praecedentes mo (ut nobis videbatur) conatu emendavit ILGE- totum distichon in hunc modum refingens:

κάρνακι δ' εὖτε θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
ηκλαίων αἰάζων τ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν «

nendationi meritam laudem tribuens doctus censor ris Literariis Ienensibus, tamen & ipse rursus no- r parte coniecturam proposuit huiusmodi:

κάρνακί νιν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
ηκλαίων, ξανθαυγῆ δ' ἦλθεν ἀγρὸν προλιπὼν
ἄκραν ἐς Κολοφῶνα. «

γῆ ἀγρὸν intelligens *Sardicum agrum*, qui *arenâ aureâ* perhibebatur. coll. Ovid. Metam. XI. 145 sq. Quae i emendandi ratio, si quod sentimus dicere licet, do- udaciorque quam verisimilior visa nobis erat. Etiam *uhnkenianum* κάρνακι docte sane & ingeniose excogi- : sed, si in partes nobis eumdum esset, haud dubie *ianum* Σαρδιανὴν praelaturi eramus; quod ipsum in latinâ versione expressimus. Deinde *Ilgenianum* ων & αἰάζων (*Iacobsio* etiam laudatum, in Anim- l Anthol. Vol. I. P. II. pag. 55.) non modo proba- , verum etiam in contextum recipiendum duximus. δ' ἦλθεν cum omnibus viris doctis scribere non du- nus. *Versu* 45. commode ἄκραν ἐς Κολοφῶνα ex- editi libri. *Colophonem*, Ioniae oppidum, *ad promon-* *situm* fuisse, adeoque *in alto positum*, Pomponius Me- et, lib. I. cap. 17. Et *nomen* oppidi *foeminino genere* usurpabatur. Sic quidem Strabo, lib. XIV. p. 642. c. Κολοφὼν, πόλις Ἰωνική. Sed fortasse perinde etiam ɔ genere ὁ Κολοφὼν efferri potuit, ut non mutanda vetus scriptura, ἄκρον ἐς Κολοφῶνα, quam tenent : membranae: nisi sub eâ aliud nescio quid latet.

Pro ἀνεπλήσατο, quod e cod. Ven. ἐνεπλήσατο Ruhnkenius laudavit, id ipſum recte noſter cod. *A.* dedit, nec nos aſpernari debuimus. Ex ἱερὰς, quod *verſ.* 46. habet idem codex, recte ἱρὰς fecerunt editores, quod verſui unice aptum erat. *Sacros* autem *libros* dicere videtur Hermeſianax, utpote *Lydae* ſuae ab Antimacho unice *ſacratos*, & ad iuſta ei perſolvenda compoſitos. Quod adiicit, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου, *futurum* παυσόμενος maluerat Gallicus interpres: ſed nihil incommodi habet *indefinitum* tempus, quod agnoſcunt cum editis veteres membranae. Ad rem pertinent Plutarchi verba, a Ruhnkenio etiam adpoſita, ex Conſol. ad Apollon. pag. 106. b. c. ubi de *Antimacho* poëta loquens, ait: Ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην.

Verſ. 49. γιγνώσκεις. Hunc fuiſſe veterem Atticorum in illo verbo (ſicut & in γίγνομαι) uſum, e veterum Grammaticorum ſcriptis monuere Valckenaer ad Phoeniſſ. 1396. & Brunck ad Ran. 52. Potuerit vero nihilominus *Hermeſianax* alterâ formâ molliori uti, quam membranae noſtrae exhibent, γινώσκεις: quo in verbo, etiam hac ſub formâ, prima ſyllaba (quemadmodum in γίνομαι) producitur. Sed infra, ubi idem verbum rurſus *inſertâ* γ *literâ* occurrit (*verſ.* 73.) nihil varietatis e codice noſtro adnotatum eſt. *Ibid.* ὕμνων tenui, recte editum: & poſt ἠράσαθ' cum RUHNKENIO diſtinxi orationem, ut ὕμνων cum πολυφραδίῃ coniungeretur: »Senſus eſt: (ait vir praeſtantiſſimus)» *Alcaeus Sapphonem deperibat, & carminum* »*ſuorum venuſtate rivalem Anacreontem urebat*, veritum ne »Alcaeus hac dote primas teneret apud Sapphonem.«

Verſ. 51 *ſq.* Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων
στελλομένην πολλαῖς ἅμμιγα Λεσβιάσι.

Diſtichon hoc, cuius ſententiam haud ſatis liquido equidem percepi, in hunc modum interpretatus erat DALECAMPIUS:

Et Sappho convenit mellitus Anacreon
mixtim aliis cum Lesbiadibus incedentem.

BARNESIUS, in Anacreontis Vitâ, pag. 28. latinis his verſiculis expreſſit:

Teius hic etenim Sappho mellitus amavit

c *Lesbiadas plures inter ut emicuit.*
Mihi nec vis verbi ἐφωμίλησε satis liquet: quod nescio an rectius idem Barnesius sic partitus sit, ἐφ' ὡμίλησε, ut τὴν ἐφ' ὡμίλησε valeat ἐπὶ ταύτην ὡμίλησε: quae quidem verbi huius constructio nusquam alibi (quod sciam) reperitur. Nec de notione verbo στελλομένην hic subiecta certo constat: quod verbum quum haud raro *proficisci*, & quidem maxime *navi proficisci*, *navigare*, significet; cogitare coeperam de *Sapphûs in Siciliam navigatione*, cuius mentio fit in Chronici Arundeliani Epochâ XXXVII. (conf. Wolfii Vitam Sapphûs, Fragmentis poëtriae praefixam, p. 5.) Sed de illo quidem itinere non cogitasse poëtam, satis certum videtur. Pro Ἀνακρείων, perperam Ἀνακρέων scribitur in cod. *A*. In eodemque ἀμμιγαλαις βιασιν, pro ἀμμιγα Λεσβιάσιν, vocali ι cum αι permutatâ.
Vers. 53. ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον. Notum est, *Sami* in aulâ Polycratis vixisse Anacreontem. λείπων e cod. Ven. citavit Ruhnk. eamdemque scripturam noster codex *A*. tenet; quam praeter necessitatem in προλιπὼν mutarunt recentiores. *Versus* 54. quum sic vulgo scriptus legeretur:

οἰνηρὴν Δοῦριν κεκλιμένην πατρίδα:

perspecte CASAUBONUS monuit: »Inepta lectio. Scribendum, δουρὶ κεκλιμένην: *armis subiugatam*. Ita passim »loquuntur poëtae. Οἰνηρὰ non est proprium alicuius loci »nomen; [ut Dalec. acceperat:] sed commune omnium »*vini feracium*. Vetus poëta in Scholiis Hephaestionis: [pag. 89. ed. Cornel. de Pauw.] »ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰ»γαῖον διανήξαι ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.« — Sic ille: cuius doctam emendationem adoptavimus, praeeunte RUHNKENIO; qui ad Antipatri Sidonii versum provocavit,

οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα.

(in Brunckii Analect. Tom. II. pag. 29. num. 84.) Conf. Iacobs ad Anthol. Vol. I. Part. I. pag. 411. — »De *Teo*, »per Harpagum captâ, vide Herodot. I. 168.« de quo idem RUHNKENIUS monuit.
Vers. 55. »Sequitur, τὸ δὲ μυρίον εἴσιδε λέκτρον. »Quid appellat τὸ μυρίον λέκτρον? Non est verbis opus, »ut falsi convincatur haec lectio. Scribo,

— »τὸ δὲ δὴ ῥίον εἴσιδε Λέκτον.

»Vera & perspicua emendatio. *Lectum promontorium*, Aeo»lidem & Troadem disterminans, insulae *Lesbo* est oppo-

» *situm.* ῥίον, poëticum vocabulum, ἀντὶ τοῦ ἄκρα, *pro-* » *montorium.* « CASAUB. — Etiam hoc, cum Ruhnkenio, adoptare non dubitavimus. Mendosam quidem editorum librorum scripturam tenent veteres membranae.

Sequentes *versiculi*, num. 57-60. sic vulgo scripti legebantur:

Αὖθις δ' οἵα μέλισσα πολυπρίωνα κοδώνην
λειποῦσ', ἐν τραγικαῖς ἦδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀγεῖραιθ' † ἀρειδὴς
. . . . . . Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

Quae monstra procurare cum desperasset Casaubonus, primo istorum versuum felicissima medicina a LENNEPIO adhibita est, πολυπρῆωνα Κολωνὸν corrigente, ut intelligeretur *Colonus*, pagus Atticus, e quo oriundum fuisse *Sophoclem* constat. Pro Κολωνὸν vero RUHNKENIUS, pressius scripturam vulgatam secutus, κολώνην posuit, adpellativum & commune nomen; quod eo etiam aptius hic positum fuerit, quo videretur poëta primâ specie de alio quocumque *tumulo* loqui, a quo descendisset *apis;* cum revera *Colonum* illum, in quo natus est *Sophocles*, in animo habuisset. Denique, pro Αὖθις, idem *Ruhnkenius*, recte haud dubie, Ἀτθὶς correxit; ut isto nomine, Ἀτθὶς μέλισσα, ipse *Sophocles* designaretur. Et eo convenientius huic loco *gentile* nomen est, quod ab externis, quos adhuc nominaverat HERMESIANAX, ad *Atticos* nunc transit poëtas, *Sophoclem* & *Euripidem*. Μέλισσαν adpellatum fuisse *Sophoclem*, testificatur vetus poëtae interpres ad Aiac. 1218. & Suidas in Σοφοκλῆς. Pro πολυπρήωνα sicut vulgo πολυπρίωνα hic scribitur, similiter in Leonidae Epigr. 56. (Analect. T. I. pag. 234.) pro πρηῶνα veteres membranae πριῶνα exhibent. conf. IACOBS Animadv. Vol. I. Part. II. pag. 113 sq. Ad accusativum οἵα adsumendum γιγνώσκεις, (coll. vs. 49.) vel οἶσθα, coll. vs. 75. Sic rursus vs. 85. & 89. *Versu* 58. *delendum* fortasse *punctum* post χοροστασίαις, ut cohaereant ista, ἐν τραγικαῖς ἦδε χοροστασίαις Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα: quod VALCKENARIO placuisse ait *Ruhnkenius:* » ut Sophocles *in canticis chori-* » *cis Bacchum & Cupidinem cecinisse* dicatur, sicut Venerem » cecinit in choro Antigonae vs. 796. « Conf. Athenaeum paulo post, pag. 601. a. b.

De *versu* 59. certâ quadam ratione corrigendo spem om- d

nem extenuat *lacuna*, qua *versiculus* 60. laborat, cui explendae nulla doctrinae copia, nulla ingenii intentio sufficere videtur. In editione Ven. verba Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ initio pentametri scribuntur, ut significetur posterius deesse hemistichium: Casaubonus lacunam in priore hemistichio notavit. In membranis non magis hîc, quam alibi, distinguuntur versus, nec lacunae nota aut vestigium conspicitur. Pro ἀγεῖραιθ' † ἀρειδὸς, quod *vs.* 59. habent editi, in cod. Ven. & Med. ἀγεῖραι θειαρειδὸς scriptum docuit *Ruhnkenius*: »quod fortasse aliis (inquit) profuerit ad veram lectionem eruendam.« — Ex nostro cod. *A.* eadem enotata scriptura, sed nullis accentibus notata: quam eodem modo in contextu nostro repraesentavimus. Istud ἀγεῖραι ex γεγαῖραι corruptum videri erudite RUHNKENIUS monuit, provocans ad Homericum Hymnum in Mercur. vs. 428.

μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ.

In eiusdem *versus* 59. postrema parte vestigia superesse videri nominis Θεωρίδος observavit LENNEP. Et, *Theoridem* quidem meretricem a sene iam tum Sophocle amatam fuisse, docuit Athenaeus p. 592. a. atque etiam mentionem eiusdem fecisse ait Sophoclem in aliquo στασίμῳ: quod satis convenit cum eo quod hîc ait poëta, ἐν τραγικαῖς ἐν χοροστασίαις. Itaque ILGENIUS (ut ex Novis Literar. Ienens. didici) Θεωρίδος εἶδος hic correxit: quam tamen scripturam quo pacto vel reliquo versui vel verbis his sequentibus, Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ, adaptaverit idem vir doctus, non habeo compertum. Nos quidem tale quidiam hariolabamur:

Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα γεραίρειν θείᾳ ἀοιδῇ
Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. — —

Sed fortasse magis etiam probabitur WESTONI in eamdem fere sententiam emendatio, ad membranarum scripturam paulo propius accedens,

Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἐγέραιρεν θεῖος ἀοιδός.

Caeterum, cum Hermesianax omnium & poëtarum & philosophorum, quos recenset, *amicas* nominaverit, verisimile utique videri debet, nominasse illum etiam Sophoclis *Theoridem* & *Archippam*, quarum Athenaeus p. 592. a. b. meminit. Quare probabili coniecturâ RUHNKENIUS statuit, post illa verba, Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ, intercidisse nonnulla ad id argumentum pertinentia. Quod si *Westoni*

placuerit coniectura, ante eadem verba statuenda lacuna fuerit.

Verſ. 61. Φημὶ δὲ κἀκεῖνον &c. De *Euripide μισογύνῃ* agi adparet, quem mox etiam nominatim designat poëta. Difficultate premitur *verſus* 62. sic vulgo scriptus:

καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν.

Ibi CASAUBONUS: »Postrema vox (inquit) nullius pretii »est. Legi potest ἐκ δακίων πάσας ἀμφὶ γυναῖκας. Ver»te: *Aio etiam illum poëtam semper abstinentem, & qui omnium »odium sibi conflavit ex maledictis in omnes mulieres, illum, »inquam, illum tandem* &c. « — LENNEPIUS corrigebat:

»καὶ πάντως μῖσος κτώμενον ἐξ ἀλόχων
»πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, κ. τ. λ.

haud satis video quâ sententiâ. RUHNKENIUS, nihil ipse tentans, satis habuit Casauboni infirmare coniecturam. »Nec δάκος, inquit, pro δηγμὸς dicitur, nec satis acce»dit ad vitiosae lectionis vestigia. « — WESTONUS vulgatum ἐκ συνοχῶν defendit, *ob continentiam* interpretans. — IACOBS, Animadv. in Euripidis Tragoedias, pag. 43. αἰσχρολογῶν corrigebat: speciose, nisi accusativum casum desideraret orationis structura. ADAMUS, ingeniose satis, sic refingebat versum:

»καὶ παλτῶν μῖσος κτώμενος ἐκ συνεχῶν.«

eamdem in sententiam, quae & Casaubono & Iacobsio placuerat. *Verſ.* 63. ὑπὸ σκολιοῖς vitiose scribebatur in ed. Ven. & Bas. In ed. Cas. σκολίοιο scribitur, accentu male posito: sed σκολιοῖο haud dubie voluerat doctus Editor, consentientibus membranis. *Obliquus arcus* fortasse adulteria significat, quae a nonnullis obiecta sunt Euripidi. cf. p. 604. f.

Verſ. 65. Μακεδονίης πάσας κατενίσατο λαύρας. Dalecampius: *Macedoniae omnia pervagatus est lupanaria.* Quo spectat Animadversio CASAUBONI: »πάσας κατενίσατο »λαύρας, est, *omnes Macedoniae vicos lustravit.* Neque enim »λαῦρα est *lupanar*, sed id quod libro superiore diceba»mus. « — Scilicet docuerat eruditus Animadversor, ad lib. XII. pag. 540. f. (Animadv. Vol. VI. pag. 472.) vocabulum λαῦρα proprie significare *vicum* aut *viam publicam in urbe.* Nec tamen a mente poëtae admodum aberrare videtur Dalecampii interpretatio: nam famam eam secutus videtur Hermesianax, quae senem Euripidem perhibebat, cum apud Archelaum Macedoniae regem versa-

rum honestâ vitae ratione usum esse, volupta- cuiusque generis nimium indulsisse. Vide Mo- Vitam Euripidis, Tragoediis poëtae praefigi soli- pturam κατενίσατο tenet mstus codex cum editis: erat ut κατενίσατο scriberet Casaub. in Animadv. 5. Αἰγείων μέδοντος δ' Ἀρχέλεω ταμίην.

Ἀργείαν. In Vita Euripidis historia aliter nar- Omnia incerta. « Casaubonus. — Et, esse Ἀρ- nen proprium (mulieris) apud Theocritum & llodorum, viderique contextum hic desiderare men, adnotavit Ruhnkenius. — Αἰγείων legit us, Aegeam urbem intelligens, quae sedes erat re- donici: (de qua vide Iustinum, VII. 1. ibique k Cellar. Geogr. Antiq. Tom. I. p. 1037 sq.) tum articulam ad istud nomen refert, ut sit Αἰγειάτ- an versus: totumque versiculum sic interpreta- ispensatorem Archelai, cui nomen Craterus, secu- ique ad Aegeam. «— Quem Craterum dicit vir do- est qui in Euripidis vita amasius Archelai fuisse quem eumdem etiam Euripides parum casto mplexus perhibebatur. Possis autem, servatâ enaeum scripturâ Αἰγείων, eumdem intelligere rum ταμίαν Archelai, id est, ab Archelao Ae- tum, sive a rege constitutum quaestorem vel admi- Aegeorum.

r. Cum τοι particulam ignorent veteres nostrae ae, (quam & suo codici Ven. deesse adnotavit oissis haud improbabiliter coniectare, ante vocem rticulam δὴ intercidisse. Ex eisdem membranis ὕβριν, media verbi forma, pro edito εὕρεν re- erat. Narrationem de isto Euripidis fato refelli ab oëta epigrammatico (Analector. Br. Tom. II. p.) monuit idem Ruhnkenius.

9 & seqq. Ad Cytherium progreditur Philoxe- étam lyricum & dithyrambicum: de quo & ipso e eiusdem, quod Galatea inscriptum erat, viden- naeus noster lib. I. cap. 11. pag. 6. & auctores vimus ad I. 5. b. ubi sicut Philoxenum hunc cum oxenis saepe confusum diximus, sic & de ipso Cy- iloxeno diversa narrant auctores; de quorum in- i post Perizonium, ad Aelian. X. 9. Wesselin- i monuit, ad Diodor. Sicul. XV. 6. Hunc igitur,

postquam e lapicidinis Syracusiis profugit, in Cythera insulam rediisse scribit Aristophanis Scholiastes, ad Plut. 290. obiisse autem Ephesi Suidas tradit. Cui consentaneum est, quod hîc (*vers.* 72.) legitur, ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως, *per hanc venit urbem*; nempe *Colophonem*, (ut cum *Dalecampio* monuit RUHNKENIUS) in qua haec scripsit Hermesianax. Pro παιδευθέντα, (*vers.* 71.) *Adr.* HERINGA Observation. cap. 31. pag. 248. παιδόθεν ἄντα legebat, ad Βάκχου καὶ λωτοῦ ταμίην referens. Sequentia verba, οἵα τιναχθεὶς ὠρυγῇ, idem HERINGA, *quanto oestro agitatus fuerit*, interpretatus est. Sed ὠρυγὴ ab Hesychio explicatur φωνὴ, θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. De quo monens RUHNKENIUS: »Vereor, inquit, ne poëta aliud »scripserit.« — Nobis videbatur vulgatum hoc sensu teneri posse, ut intelligeretur *adclamatio Colophoniorum, celebrem poëtam*, per urbem ipsorum proficiscentem, *cum plausu*, aures illius undique *percellente, excipientium*. In hanc sententiam commode dictum foret οἵᾳ τιναχθεὶς ὠρυγῇ, si vocem οἵᾳ ultimâ longâ ferret metrum; sed parum differt οἷα adverbialiter sumtum: *nosti quo pacto, nosti ut* &c. *Orygen*, pro *amicae* nomine acceperat Dalecampius; quem Gallicus secutus est interpres, atque etiam Westonus, ni fallor.

Quod sequitur distichon, (*vers.* 73 *sq.*) sic vulgo scriptum:

> γιγνώσκει καίουσα (καὶ οὖσα ed. Ven. καὶ οὖσαν ms. *A.*) μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείας
> αὐτοῖς Μηλίοις θῆκαθ' ὑπὸ προγόνοις:

Id hoc modo interpretatus erat DALECAMPIUS:

> *Nosti quam magnum suo ploratu desiderium Galateae*
> *Meliis excitarit, ipsius progenitoribus.*

adiectâ notâ: »*Melos* insula, patria Galateae.« — Quem & *Westonus* & *Gallicus interpres* secuti sunt; licet de *Galateae patriâ* nullius alioquin auctoris testimonio constet. Pro γιγνώσκει, recte Dalec. γιγνώσκεις in *secundâ personâ* legebat, quod *vs.* 49. editi cum membranis tenebant, quemadmodum & mox οἶσθα, *vs.* 75. Pro καίουσα idem Dalec. κλαίοντα aut aliquid tale coniectaverat: κλείουσα legebat HERINGA: ἀΐουσα RUHNKENIUS correxit, fidenterque in contextum recepit; quod & nos quin amplecteremur non dubitandum duximus. Tum *versu* 74. μηλείοις, ab HERINGA propositum, cum eodem Ruhnkenio

imus. μήλεια ἄρθρα, sunt artus ovini, VII. 305. f. μή-
ὅγονοι, ovium primogeniti agni. Hesychius: Πρόγονοι·
ἔγονοι ἄρνες. Denique θῆκαθ' ὑπὸ, (sive rectius ac-
b anastrophen retracto, θῆκαθ' ὕπο) pro ὑπεθήκα-
posuit, finxit, desiderium amoremque ipsis inesse agnis.
75 sq. Εὐρυπύλου πολιῆται Κῷοι. Conf. Iliad. β'.
Vers. 76. Post θῆκαν comma posui cum RUHNKENIO,
ta intelligerentur verba ὑπὸ πλατάνῳ μολπάζοντα.
poëtae (ait Vir doctus) umbram sequuntur. «
77. Βαττίδα legebat Dalecamp. cum Scalig. ad Pro-
L. 7, 44. ex Ovidii Trist. I. 6, 2. & ex Ponto III.
At Βιττὶς Graecum nomen mulieris esse monuit
ius. Vide Analect. Brunckii Tom. II. p. 31. num.
& Βιττὼ, in Anthol. passim. Praetulit fortasse Ovi-
mam nominis, quae magis sonora latinis auribus
et.
77 & sq. haec leguntur:
— περὶ πάντα Φιλητᾶν
ματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λακιήν.
n Ruhnkenio ῥήματα restitui, quod non modo msti
, verum etiam Veneta editio: pro quo temere pror-
editionem Bas. πήματα irrepserat, inde in editio-
saub. derivatum. Graeca ista latine sic reddidit Da-
ius: Philetam Battida canentem, alacrem, totis suis car-
, loquaci verborum prolixitate. Similiter Gallicus inter-
ui chanta cette maitresse si volage, & pour la quelle il
tant de plaintes. Ex Westoni in hunc locum com-
one nihil adnotatum habeo. RUHNKENIUS in eam-
re cum Dalecampio sententiam praescripta verba
se videtur: nihil quidem aliud adnotavit, nisi »vo-
λακιὴν in bonam partem pro στωμυλία sumi.« —
onge aliud hic dixisse Hermesianax visus erat. No-
quidem esse viros doctos, (in his Toupium, in In-
Addenda sua in Theocritum) qui diversum sta-
Philetam, elegiacum & epigrammaticum poëtam,
leta, docto Grammatico & Glossographo, saepius ci-
Athenaeo; de quo nonnihil diximus in Animadv.
114. e. & ad IX. 383. b. Sed eumdem virum fuisse
Suidas docet; nec, cur diversos statuamus, ulla
ubest: fuisseque eumdem Hermesianactis non modo
em., sed & amicum & praeceptorem, partim eius-
uidae testimonio constat, partim Scholiastae Nican-

postquam e lapicidinis Syracusiis profugit, in Cythera insulam rediisse scribit Aristophanis Scholiastes, ad Plut. 290. obiisse autem Ephesi Suidas tradit. Cui consentaneum est, quod hîc (*vers.* 72.) legitur, ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως, *per hanc venit urbem;* nempe *Colophonem*, (ut cum *Dalecampio* monuit RUHNKENIUS) in qua haec scripsit Hermesianax. Pro παιδευθέντα, (*vers.* 71.) *Adr.* HERINGA Observation. cap. 31. pag. 248. παιδόθεν ἄντα legebat, ad Βάκχου καὶ λωτοῦ ταμίην referens. Sequentia verba, οἷα τιναχθεὶς ὠρυγῇ, idem HERINGA, *quanto oestro agitatus fuerit*, interpretatus est. Sed ὠρυγὴ ab Hesychio explicatur φωνὴ, θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. De quo monens RUHNKENIUS: »Vereor, inquit, ne poëta aliud »scripserit.« — Nobis videbatur vulgatum hoc sensu teneri posse, ut intelligeretur *adclamatio Colophoniorum, celebrem poëtam*, per urbem ipsorum proficiscentem, *cum plausu*, aures illius undique *percellente, excipientium*. In hanc sententiam commode dictum foret οἷα τιναχθεὶς ὠρυγῇ, si vocem οἷα ultimâ longâ ferret metrum; sed parum differt οἷα adverbialiter sumtum: *nosti quo pacto*, *nosti ut* &c. *Orygen*, pro *amicae* nomine acceperat Dalecampius; quem Gallicus secutus est interpres, atque etiam Westonus, ni fallor.

Quod sequitur distichon, (*vers.* 73 *sq.*) sic vulgo scriptum:

> γιγνώσκει καίουσα (καὶ οὖσα ed. Ven. καὶ οὖσαν ms. *A.*) μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
> αὐτοῖς Μηλίοις θῆκαθ' ὑπὸ προγόνοις:

id hoc modo interpretatus erat DALECAMPIUS:

> *Nosti quam magnum suo ploratu desiderium Galateae*
> *Meliis excitarit, ipsius progenitoribus.*

adiectâ notâ: »*Melos* insula, patria Galateae.« — Quem & *Westonus* & *Gallicus interpres* secuti sunt; licet de *Galateae patriâ* nullius alioquin auctoris testimonio constet. Pro γιγνώσκει, recte Dalec. γιγνώσκεις in *secundâ personâ* legebat, quod *vs.* 49. editi cum membranis tenebant, quemadmodum & mox οἶσθα, *vs.* 75. Pro καίουσα idem Dalec. κλαίοντα aut aliquid tale coniectaverat: κλείουσα legebat HERINGA: ἀΐουσα RUHNKENIUS correxit, fidenterque in contextum recepit; quod & nos quin amplecteremur non dubitandum duximus. Tum *versu* 74. μηλείοις, ab HERINGA propositum, cum eodem Ruhnkenio

adoptavimus. μήλεια ἄρθρα, sunt *artus ovini*, VII. 305. f. μήλειοι πρόγονοι, *ovium primogeniti agni*. Hesychius: Πρόγονοι· οἱ πρωτόγονοι ἄρνες. Denique θῆκαθ' ὑπὸ, (sive rectius accentu ob anastrophen retracto, θῆκαθ' ὕπο) pro ὑπεθήκατο, *supposuit, finxit, desiderium amoremque ipsis inesse agnis.*

Vers. 75 *sq.* Εὐρυπύλου πολιῆται Κῷοι. Conf. Iliad. β'. 677. *Vers.* 76. *Post* θῆκαν *comma* posui cum RUHNKENIO, ut iuncta intelligerentur verba ὑπὸ πλατάνῳ μολπάζοντα. »Nam poëtae (ait Vir doctus) umbram sequuntur.«

Vers. 77. Βαττίδα legebat Dalecamp. cum Scalig. ad Propert. III. 7, 44. ex Ovidii Trist. I. 6, 2. & ex Ponto III. 1, 58. At Βιττὶς Graecum nomen mulieris esse monuit *Ruhnkenius*. Vide Analect. Brunckii Tom. II. p. 31. num. 89. Sic & Βιττὼ, in Anthol. passim. Praetulit fortasse Ovidius formam nominis, quae magis sonora latinis auribus accideret.

Versu 77 & *sq.* haec leguntur:

— περὶ πάντα Φιλητᾶν
ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλιήν.

Ubi cum *Ruhnkenio* ῥήματα restitui, quod non modo mssti habent, verum etiam Veneta editio: pro quo temere prorsus in editionem Bas. πήματα irrepserat, inde in editionem Casaub. derivatum. Graeca ista latine sic reddidit Dalecampius: *Philetam Battida canentem, alacrem, totis suis carminibus, loquaci verborum prolixitate.* Similiter Gallicus interpres: *qui chanta cette maitresse si volage, & pour la quelle il répandit tant de plaintes.* Ex *Westoni* in hunc locum commentatione nihil adnotatum habeo. RUHNKENIUS in eamdem fere cum Dalecampio sententiam praescripta verba accepisse videtur: nihil quidem aliud adnotavit, nisi »vocem λαλιὴν in bonam partem pro στωμυλία sumi.« — Nobis longe aliud hic dixisse *Hermesianax* visus erat. Novimus quidem esse viros doctos, (in his *Toupium*, in Indice ad Addenda sua in Theocritum) qui diversum statuant *Philetam*, elegiacum & epigrammaticum *poëtam*, a *Phileta*, *docto Grammatico* & *Glossographo*, saepius citato ab Athenaeo; de quo nonnihil diximus in Animadv. ad III. 114. e. & ad IX. 383. b. Sed *eumdem virum* fuisse diserte Suidas docet; nec, cur diversos statuamus, ulla ratio subest: fuisseque eumdem Hermesianactis non modo aequalem, sed & amicum & praeceptorem, partim eiusdem Suidae testimonio constat, partim Scholiastae Nican-

dri ad Theriac. verſ. 3. Iam hoc ipſum dicere nobis viſu erat Hermeſianax, poëtam illum *Philetam, qui Bittida amicam cecinit*, eumdem etiam *omne genus verborum* antiquorum, & *univerſum* veterem *ſermonem*, in ſuis Gloſſarum libris *ſervaſſe*, & ab interitu (aut certe a tenebri quibus premebantur) vindicaſſe. ῥύεσθαι, eſt *ſervare, conſervare*: & ad hoc ipſum verbum referenda praepoſitio περὶ; ut περιῤῥύομαι ſimiliter dictum ſit, idemque valeat, ac περισώζω, *facio ut ſuperſit, incolumem conſervo, ab interitu vindico*. Recte vero Φιλητᾶν hîc habent edd. qui aliâs ſaepe Φιλήταν penacute ſcriptum exhibent. Perperam Φιλιταν Ms. (ut frequenter aliâs) neſcio quo accentu.

Verſ. 79 & ſqq. Pergit poëta ad *philoſophos, ſophiſtas & oratores*; quos non magis, quam poëtae, amoris vi reſiſtere potuiſſe ait. De *Sophiſtis* ſive *Dialecticis* accipio *verſum* 81. ſic vulgo non ſine difficultate ſcriptum:

οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις.

Ad quem verſum miratus ſum nihil a viris doctis monitum me reperire. Dalecampius in hunc modum convertit *Quos angunt ſermonum amara ſtudia*. Mihi quidem primum ſuſpectum erat illud pronomen αὐτὴ, quod quam vim hoc loco habere poſſit non exputo. Nec fere dubito, qui id quod ſub contextu monui, οὓς αὖθ᾽ ἡ, ſcripſerit poëta. αὖθ᾽ ex αὖτε decurtatum, *rurſus, porro*. Tum, περὶ haud dubie ad verbum ἐσφίγξατο pertinet. Fuerit igitur naturalis constructio orationis haec: οὓς αὖτε ἡ πικρὰ μῆτις περιεσφίγξατο λόγοις: id eſt, *porro quos amara* (ſive, *acerba, difficilis*) *prudentia* (vel *ſcientia*) *conſtrinxit ratiocinationibus*. Nam λόγοι hîc utique de ſophiſtarum vel dialecticorum *ratiunculis* ſive *ratiocinationibus* accipiendi videntur. Et ferenda utcumque ſic videri poſſet vulgata ſcriptura λόγοις, ut a verbo περιεσφίγξατο regeretur dativus illè caſus; niſi idem verbum περιεσφίγξατο ex communi etiam ad *ſequentem verſum* eſſet referendum. Qui cum ſic ſonet,

καὶ δεινὴ μύθων κῆδος ἔχουσ᾽ ἀρετή:

collato ſuperiore verſu, in hunc modum intelligi debet καὶ οὓς· ἡ δεινὴ ἀρετὴ περιεσφίγξατο, ἡ κῆδος ἔχουσα μύθων: id eſt, *& quos conſtrinxit* (vel *conſtrictos, adſtrictos, occupatos tenet*) *valida illa ars, quae ſermonis* (vel *orationis*) *curam habet*. Nam κῆδος, quod in cod. Ven. legi Ruhnkenius ait, id ipſum noſtrae etiam veteres membra

nae exhibent. Sin editum κῦδος cum RUHNKENIO praeferas, ad id quod hic quaerebamus nihil intererit: nam constructio haec erit: καὶ οὓς ἡ δεινὴ ἀρετὴ μύθων περιεσφίγξατο, κῦδος ἔχουσα: id est, & *quos valida* vel *mira virtus orationis, quae in honore est*, (sive *quae gloriam adfert possidentibus*) *adstrictos & occupatos tenet*. Quare, duobus inter se collatis versibus, fere dubitari non debet, quin λόγοις (vs. 81.) in λόγων sit mutandum; ut λόγων μῆτις dicatur *rationum scientia*, sive *ratiocinationum callida machinatio*.

Vers. 83. Pro edito οὐδ' οἳ δεινὸν, commode monuerat WESTONUS: »Legendum forte οὐδ' οἵδ' αἰνὸν, ob vo»cem δεινὸς ter repetitam in totidem versibus.« — Atqui id ipsum οἵδ' αἰνὸν in scripturâ οιδενον, quam habent Venetae membranae, αι & ε perpetuo miscentes, haud obscure continebatur. Ex eisdem membranis ἀπεστρέψαντο recepimus cum Ruhnkenio. *Vers.* 84. φαινόμενον. Dalec. *quamvis instare prospicerent.* μαινόμενον ab HEINRICO propositum laudat eruditus censor in Novis literar. Ienens. loco supra citato. Nobis nihil hic novandum videbatur.

Qui sequuntur *versiculi* 85-88. ad *Pythagoram* spectantes, eos laudat Bentleius in Differt. de Phalaridis Epistolis, pag. 66. editionis Lond. nihil tamen vel ad emendandum vel ad explicandum conferens. Nec multum quidem in eis, at nonnihil tamen difficultatis inest.

Versu 86. certe, istud ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης, si modo sanum, haud admodum perspicue dictum. τὰ κομψὰ, puto, θεωρήματα intelligi debent. ἕλικας, *curvas lineas* interpretatus est Gallicus interpres: nos generatim de *complicatis figuris* accepimus cum Dalecampio, qui totam phrasin sic reddiderat: *qui circumvolutos & implexos Geometricarum linearum anfractus adinvenit*. Percommode *versu* 87. εὑράμενον scribebatur in ed. Cas. quod ipsum paulo post (vs. 94.) tenent omnes. Sed nil caussae fuisse nobis videbatur, cur a membranarum scripturâ εὑρόμενον, quam eamdem & ed. Ven. & Bas. tenebant, hic discederetur. In Editis libris, cum post εὑράμενον simplici *inciso* distingueretur oratio, & deinde *vers.* 88. βαιῇ τ' ἐν σφ. legeretur, istud καὶ κύκλον a verbo εὑράμενον regi intelligebatur. Quo sensu Dalecampius vertit, *qui - - - linearum anfractus adinvenit, & quantum orbem aether circumeat, eaque omnia in exiguo digessit globo*. Haud admodum incom-

mode id quidem: at, quoniam τε particulam ante ἐ-σφαίρῃ *ignorant* veteres membranae, rectius me facturum existimavi, si verba καὶ κύκλον & sequentia a superioribus, interpositâ *paulo maiore distinctione* discernerem; u accusativus κύκλον ab ἀποτασσόμενον regi intelligeretur & πάντα ad κύκλον referretur. Quod, pro βαιῇ, βίης habent membranae; (quod e suo etiam cod. Ven. adnotavit Ruhnkenius) in eo, praeterquam quod pro αι perperam nudum ι ponitur, rursus (ut frequenter aliâs) *iota* ad latus vocalis η ponendum, in ς literam temere detortum est. Pro ἀποτασσόμενον coniecturam HEMSTERHUSI ἀπομασσόμενον merito laudavit Ruhnk. Perapta sane sententia, *imitando expressit, effinxit.*

Quae de *Socrate* subiiciuntur *vers.* 89 & *seqq.* cum quod ad verba spectat, tum quod ad sententiam, multi implicata sunt difficultatibus. Nos presse, quoad fieri potuit, sequendas veteres membranas putavimus. Edita scriptura talis erat:

Οἵω δ' ἐχλειγμένον † ἔξοχον ἐχρῆν (perperam ἐχρὴν ed. Bas. & Cas.) .... εἶνα (εἶναι. ed. Bas. & Cas.)
πολλῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ,
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει, (μένει. ed. Ven.) ἐκ δ' βαθείης
ψυχῆς κουροτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,
οἰκί' ἐς 'Ασπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
εὗρε λόγῳ (λόγω ed. Ven.) πολλὰς εὑράμενος διόδους.

Ex nostris membr. *A.* nulla alia varietas notata, nisi quod verbum εἶναι non *vers.* 89. ante πολλῶν, sed *vers.* 90. *post* ἀνθρώπων ponitur: quod etiam e suo cod. Ven. adnotavit Ruhnkenius. Tum pro σοφίῃ in nostris membr. perperam scribitur σοφῇ, & pro ἐξεπόνησ', (*vers.* 92.) ἐξεπόνησαν. De editâ scripturâ κουροτέρας (vs. 92.) nihil e nostris membranis notatum, sive quod in eis formae literarum φ & ρ fere similes sint, sive quod illa vox diligentiam effugerit nostri exploratoris: nam, quod in suo codice Ven. & Med. κουφοτέρας scriptum laudat *Ruhnkenius*, id ipsum fere non dubito etiam nostras agnoscere membranas. Dici autem κουφοτέρας ἀνίας *solicitudines quibus amantes agitantur*, ex Theocr. XVII. 52. & Propert. II. 9, 4. idem docuit RUHNKENIUS. Caeterum ne κου-

ρας quidem admodum absurdum erat futurum, quia em fere in sententiam cum κουφοτέρας intelligi posuveniles curas. Monstrosum verbum ἐχλειημένον (vers. feliciffime curavit *Adr.* HERINGA, in duas voces ἠνεν-& ἂν mutans, suffragantibus doctissimis quiie viris, uno WESTONO excepto, cui versum illum fingi placuit:

Οἷον δὲ κλῃδὼν μόνον ἔξοχον ἔχραεν εἶναι.

Quemque oraculum solum omnibus sapientiâ praestare vatibatur. « — Nos *Heringae* adoptare emendationem non ıvimus. Satis perspicue cohaerent ista, Οἵῳ μένει Κύπρις ἐχλίηνε Σωκράτη *&c.* Posterius hemistichium em versus RUHNKENIUS, bene licet gnarus, ex ›ranarum praescripto verbum εἶναι sequenti penta› medium inseri debuisse, tamen hoc modo concinım censuit:

— ὃν ἐχρῆν ἔξοχον εἶναι:

utatis etiam sedibus verborum ἔξοχον & ἐχρῆν, quo s caderet versus; manente vero pentametro, qualis i erat, nisi quod eiiceretur importuna δὲ particula:

πολλῶν ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ.

delentes pariter δὲ, caeterum seriem verborum in disticho eamdem tenuimus, quam praeivere meme. Maiore difficultate premuntur verba ista proxistichi:

— ἐκ δὲ βαθείης
ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας:

nec quid per se significent, nec quo pacto cum praetibus sequentibusque cohaereant, liquido constat. κουας quidem ἀνίας dici *amantium curas* (ut paullo ante imus) consentiunt docti viri. Sed, primum, de verπόνησε dubitant. Id verbum ad *Venerem* referens DAMPIUS, totam ῥῆσιν, de qua quaerimus, sic latine lerat: *ex imo illius animo iuveniles curas* e x t u d i t: â Notâ: »*Amatorias solicitudines* e x p r e s s i t, i n i e c i t *menti*, *gravibus* de philosophia *cogitationibus profundius*

tionis: eadem illa verba, *ἐκ δὲ βαθ. - - - ἀνίας*, *in parenthesi* ponenda HEINRICUS censuit, intelligens significari his verbis *caussam cur irata Socrati Venus* fuerit; scilicet, *quod amatorias curas ex animo suo Socrates expulisset*. IACOBSIUS non opus esse iudicat ad duram & incommodam parenthesin confugere, si modo pro ἐκ δὲ βαθείης αὖ δὲ βαθείας corrigas. Nos, cum in his omnibus nihil satis certi reperiremus, tenendam vulgatam scripturam putavimus, eamque, utcumque potuimus, in Latinâ versione expressimus. ἐκπονεῖν τι significat *meditari*, *tractare aliquid*, *occupari in re quadam*, & *ei operam dare*. Tum vero ἐκ βαθείης ψυχῆς, *ex profundo animo*, fortasse hac sententiâ dixerit poëta, *post profundas animi meditationes*, quo sese ex illis recrearet & animum relaxaret; vel, *omissis profundis cogitationibus*. *Vers.* 94. λόγων πολλὰς εὑράμενος διόδους cum HERINGA scripsit *Ruhnkenius*, suffragantibus item aliis viris doctis. Et nos, percommode quidem hîc poni genitivum λόγων intelligentes, tamen etiam dativum λόγῳ tueri locum suum posse putavimus: *is qui cuique sermoni, cuique rationi aut quaestioni propositae plures exitus reperire potis erat.*

Gravioribus etiam vulneribus foedatus est postremus huius Eclogae locus, de *Aristippo*, sic vulgo scriptus, *verss.* 95 - 98.

> Ἄνδρα Κυρηναῖον δ᾽ εἴσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ
> δεινὸν, ὅτ᾽ ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο
> ὀξὺς Ἀρίστιππος πάσας δ᾽ ἠνήσατο λέσχας
> φεύγων οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίῳ.

In his membranae & Ruhnkenii codex Ven. nil mutant, nisi quod *vers.* 95. careant δ᾽ particulâ, quam tamen & reliquus poëtae usus & praesertim metri ratio necessario flagitabat: tum quod, pro ἠνήσατο, *vers.* 97. recte ἠνήνατο dederint; quod nos cum *Ruhnkenio* fidenter in contextum recepimus, cum in caeteris nihil mutare auderemus. Pro δεινὸν *vers.* 96. δεινὸς correxit & in contextu posuit idem RUHNKENIUS: quae emendatio, ut percommoda, sic minus necessaria nobis visa erat. *Ibidem*, vocula ὅτ᾽ vulgo sic scribitur, tamquam esset adverbium temporis, *quum, quando*: nobis commodius videbatur, interstitio nonnullo separari duas literas, ut esset ὅ τ᾽, idem valens ac καὶ ὁ, referreturque ὁ articulus ad ὀξὺς Ἀρίστιππος. Quam quidem rationem minime probatam *Ruhnkenio* video, qui *post*

», cum in ed. Caf. 3. qua ille usus est, nulla esset dis-
iis nota, *maiorem distinctionem* posuit, hanc adferens
m: » Solet enim poëta noster cuiusque amatoris de-
ionem praemittere, & tum demum nomen subiice-
– At, sive ponas distinctionem post ἠράσατο, sive
, nihil inde in ista poëtae ratione, quam dixit vir
s, mutatur. Et interpungitur quidem oratio etiam
Baf. & Caf. 1. & 2. prorsus quemadmodum Ruhn-
placuit: sed princeps editio Ven. cum ed. Caf. 3.
distinctionem; quam ipsam praecise etiam damna-
tur δὲ coniunctio, medio *versui* 97. interserta; cui
ae (quod etiam pulcre Ruhnkenius intellexerat) vix
is esse potest, si a verbis ὀξὺς Ἀρίστιππος nova
sumat initium. Caeterum sive ὅτι, *quum*, intelli-
re ὅ τι divisis vocibus legas, parum utique interest,
ententiam quidem nihil omnino.
'oce Ἀπιδανῆς (*verf.* 96.) quid statuendum sit,
isputari potest. In cod. Ven. duabus vocibus ἀπ'
cribi, ait Ruhnkenius. Ex nostris membr. nullus
l scripturâ notatus est dissensus. DALECAMPII est
; locum adnotatio huiusmodi: » *Apidanus*, Thes-
fluvius. Interpreti Callimachi Ἀπιδανεῖς, veteres
les. Sed nec Thessala, nec Arcas Lais fuit. Qui-
egunt ἀπιθέος, *morosae*, *difficilis*. « —— Vulgatum
ανῆς, maiusculâ nempe literâ initiali scribendum,
t WESTONUS, & cum eo *Villebrunius*, *Apidanam*
uentes *Laidem*, id est, *Thessalam*, quoniam partem
Thessalia exegit, ubi etiam mortua & sepulta per-
(supra, p. 589. a. b.) ad Peneum fluvium, quem
Apidanus. Eidem scripturae favet etiam prosodia;
nomine fluvii *Apidani* (ut ostendunt poëtarum lo-
idii, Lucani, & Valerii Flacci, qui eo utuntur)
yllaba producatur, quemadmodum hoc ipso loco
ratio desiderabat. Verumtamen tam inauditum est,
ano fluvio *Apidanum* quempiam dici pro *Thessalo*,
ft incredibile, Hermesianactem, ubi de Aristippi
loquitur, *Laidem* illam, origine Hyccaraeam, sede
iam, voluisse *Thessalicam* vocare, eo quod post id
sub finem vitae in Thessaliam migrasset. Quare nil
hanc sententiam adeo nullo loco habitam fuisse a
no Ruhnkenio, ut eam ne commemorare quidem
s sit. Magis audienda H. STEPHANI sententia, cen-

sentis (in Indice Thes. voc. Ἀπιδανεῖς) Ἀπιδανὴν hic dici Peloponnesiam, i. e. Corinthiam. Sane, quemadmodum ab *Apide*, Phoronei filio, non modo *Arcades* Ἀπιδανεῖς olim dicebantur, (vide Callim. H. in Iov. vs. 14. ibique Schol. & Dionys. De Situ Orbis vs. 415. ibique Eustath.) verum etiam Ἀπίαν γῆν *universam Peloponnesum* apud Homerum dictam multi veterum statuerunt: (vide Interpp. Iliad. α'. 270.) sic haud admodum absurdum fuerit, Ἀπιδανὴν *Laidem* apud Hermesianactem interpretari *Peloponnesiam*, nempe *Corinthiam*; cui interpretationi ipse etiam poëta existimari possit viam muniisse, cum continuo ante εἴσω Ἰσθμοῦ dixerit. Quod si quis opponat, in vocab. Ἀπίη apud Homerum primam syllabam corripi; cum in ea voce, quam hic posuerit Hermesianax, primam longam fuisse oporteat: in promtu est ut respondeamus, in vocabulo Ἀπιδανὴ poëtam nostrum e tribus primoribus syllabis, per se brevibus, primam suâ auctoritate producere potuisse; quod ipsum perinde etiam in vocab. Ἀπιδανῆες, cum a Callimacho, tum a Dionysio, factum videmus. Sed ne huius quidem interpretationis rationem ullam habendam eruditissimus RUHNKENIUS censuit; quam nude commemorasse satis habens, continuo sic pergit: » Sed omnino legendum:

» — ὅτ' εὐπιθανῆς Λαΐδος ἠράσατο.«

provocans ad aliorum poëtarum loca, (Analect. Brunck. T. I. pag. 214. num. 16. & pag. 434. num. 8.) ubi πιθανὴ dicitur amica, *facilem se praebens*. Iam a vocab. πιθανὸς novimus quidem formari compositum ἀπίθανος: alterum vero compositum εὐπίθανος admiserit-ne Graeci sermonis usus, dubitare nobis licuerit; pro quo εὐπειθὴς, puto, in usu unice fuit. Sin alterâ formâ uti licuisse statuas Hermesianacti, saltem εὐπιθάνου dicere debebat, aut certe εὐπιθάνης penacute. At, *non* adeo *facilem Aristippo se praebuisse Laidem*, accepimus; cuius amplexus ingenti pretio emisse philosophum supra docuit Athenaeus noster, pag. 588. e. & ab illa non fuisse amatum Plutarchus tradit, in Amatorio, Opp. T. II. pag. 570. d. Quare, si minus placet Ἀπιδανὴν pro gentili nomine accipi, οὐ πιθανῆς potius, quam εὐπιθανῆς, corrigendum equidem censuerim.

Versu 97. pro ἠνήσατο, quod vitiose editum erat, recte ἠνήνατο dedere nostrae membranae; quam scripturam

b e suis etiam mss. Ven. & Med. recepit RUHNKENIUS, simul haec adnotans: » Λέσχαι sunt *disputationes philosophicae.* » φεύγων iunge cum ἠνήνατο. Oppianus, Cyneg. III. 375. » Εἰ δὲ κ' ἀνηναμένη φεύγῃ φιλοτήσιον εὐνήν. Reliquis alii » medicinam faciant! « — Scilicet, postquam ad finem difficilium Hermesianactei huius carminis salebrarum evasisse nobis gratulabamur, supererat in ipsis extremis verbis, οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίω, difficultas quae vereor ne prorsus sit ineluctabilis. De qua expedienda postquam summus desperavit *Ruhnkenius*, timidiuscule, ut par erat, WESTONUS ait: » Lego, si licet,

» φεύγων οὐδὲ μὲν ὄν τ' ἐξεφόρησε βίου. «

Sic quidem scripta verba ex Westoni libello, qui nunc non est in nostra potestate, olim excerpsimus: qui si ita scripsit, viderit ipse quamnam sententiam verbis istis subiectam voluerit: nobis quidem non liquet. ADAMUS, teste suffraganteque *Villebrunio*, sic legerat:

» φεύγων δ' οὐδένα μὴν ἐξεφόρησε βίον. «

Quae verba simul cum praecedente versu his Gallicis reddidit *Villebrunius*: » *Ce génie subtile qui s' amusoit de tout,* » *abandonna sa patrie sans même emporter aveq lui de quoi vi-* » *vre.* « Qua de interpretatione nihil aliud dicam, nisi valde me dubitare, istam sententiam *Adamum*, virum doctum, minimeque absurdum, in animo habuisse. Lubens equidem ab omni coniecturâ abstinuissem: sed quum in latinâ versione aliquid tamen fuerit ponendum, ita interpretatus sum, quasi scriptum esset,

— οὐδαμινὴν ἐξεφόρησε βίον.

οὐδαμινὴν cum Hesychio οὐδενὸς λόγου ἄξιον interpretans: ἐκφορεῖν βίον vero intelligens *edere* (i. e. *agere*) *vitam*: qua fere ratione δεῖγμα ἐκφέρειν, *specimen edere*, Demosthenes & Polybius dixerunt.

AD CAP. LXXII.

c Ἐν τούτοις ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται &c. *Falli Hermesianactem*, ait Athenaeus, quod *aequales statuerit Sapphonem & Anacreontem.* Falsum esse ipsum Athenaeum demonstrare conatus est BARNESIUS, in Anacreontis Vita, sect. 17. p. 29 sq. Athenaei sententiam defendit BAYLIUS, Dict. Art. *Sappho*, not. *A.*

Qui sequuntur versiculi, quos *ANACREONTI* nonnulli

tribuerunt, tum deinde quos *Sapphoni*, desunt illi Epito- c
mae, & unius veteris codicis *A.* stant auctoritate. Ibi sicut continuo tenore non distinctis versibus scriptae sunt hae eclogae, sic nec in editis libris distincti versiculi erant. Anacreontis qui perhibentur versus, pro nostro sensu iudicioque distinximus, cuilibet doctiori liberam potestatem facientes aliter distribuendi. Illorum initium in Stephanianis editionibus Anacreontis tale edebatur: Σφέρ' αἴρει με πορφύρ' ἐνιβάλλων χρυσοκόμης Ἔρως: eodemque modo repetiti sunt in splendida Teii poëtae editione a *Gailio* Parisiis ante aliquot annos procuratâ. Nempe isto modo corrupta legebantur primora verba in Athenaei ed. Ven. & Bas. At duo saltem priora iam pridem recte scripta CASAUBONUS ediderat, Σφαίρῃ δεῦτέ με, tacite quidem sic corrigens, sed praeeuntibus msstis; quorum scripturam nostrae veteres membranae firmant. In proximis quidem verbis, πορφύρ' ἐνιβάλλων, nil mutant eaedem membranae: sed recte PAUWIUS, ut nobis quidem videbatur, Σφαίρῃ tenens, πορφυρέῃ βάλλων corrigendum censuit. Nempe ex ΠΟΡΦΥΡΕΗΙΒΑΛΛΩΝ perperam ΠΟΡΦΥΡΕΝΙΒΑΛΛΩΝ factum erat, H literâ cum N permutatâ. Commode monuit idem PAUWIUS: »*Malis petere* amantes dicuntur saepe amasios. »Hîc σφαίρῃ πορφυρέῃ Anacreontem petierat ipse Arcite»nens.« — Etiam BARNESIUS πορφυρέῃ correxerat: sed tenens ἐνιβάλλων, & initio φέρ' αἶρέ με de suâ coniecturâ legens, in omnia alia abierat; in sequentibus vero etiam multa miscuit, & ex luxurioso ingenio mirâ licentiâ adiecit, quae apud ipsum videat cui libuerit vacaveritque.

Sequuntur vulgo verba haec, νυνὶ ποικίλος λαμβάνω: in quibus nil mutant libri, nisi quod νυνι habeant nostrae membranae: quod recte fortasse in νυνὶ mutatum est a iunioribus; sed & ex τήνῃ (quod ἐκείνῃ valet) corruptum suspicari licet, ut cohaereant προκαλεῖται συμπαίζειν τήνῃ. *Pauwius* quidem in νοῦν mutans, iungenda censuit Ἔρως νοῦν ποικίλος. Pro λαμβάνω vero recte, me iudice, idem vir doctus λαμβάνων legi voluit. Pro ποικίλος, nobis videbatur ποικίλως, vel ποικίλα ultimâ brevi, (neutro plurali adverbialiter posito) scriptum oportuisse: *variis modis me prehendens, & manus iniiciens mihi.* Huc pertinet PAUWII adnotatio: »Senior *Anacreon*, dif»fidens sibi, ad lusum cum istâ non properabat, sed ac»cedebat timidus. Hinc primo *ictus pilae purpureae*, & dein

»ipsa *manus iniectio*, qua renitentem prae verecundiâ ad »lusum adigebat Amor, postquam sphaerâ purpureâ eum »petierat, & assecutus fuerat primum.«

Quod dein vulgo legebatur, ἐστὶ γὰρ ἀπ' εὐκτικοῦ Λέσβου, id cum H. Stephano tenens *Ioh. Christian.* WOLFIUS, in Sapphûs Carminib. pag. 88. *ex optabili Lesbo* interpretatus est. Recte vero BARNESIUS monuerat, in eam sententiam non εὐκτικοῦ, sed εὐκτικῆς scribendum fuisse. Paulo etiam magis mireris, in Athenaei editionibus Casaubonianis ἀπ' Εὐκτικοῦ unciali literâ initio vocis scribi, pariterque in Stephanianis editionibus Lyricorum: nempe, cum εὐκτικοῦ in Athenaei editione Ven. sicut in membranis scriptum esset, nescio quo casu in ed. Bas. maiusculâ literâ initiali Εὐκτικοῦ scriptum est, unde ea scriptura in alios libros derivata. Verissimam equidem iudicavi BARNESII emendationem εὐκτίτου: (coll. Iliad. β'. 592.) quam & *Pauwius*
d probavit. *Postremo versiculo*, consentientibus membranis, editur πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει. Ubi post *Dalecampium* idem *Barnesius*, suffragante rursus *Pauwio*, ἄλλον corrigit. Sin ἄλλην teneas, ait PAUWIUS, ad κόμην fuerit referendum, parum commode. Nobis nihil novandum videbatur; nec vero ἄλλην ad κόμην referendum. Praeter id quod exspectasses, πρὸς ἄλλην Anacreon (aut is qui ei hos versiculos supposuit) dicere potuit, aliquam amicarum dicens illarum quibuscum turpem consuetudinem habuisse *Sappho* perhibebatur. Vide Suidam in Σαπφώ: & Bailii Dict. Art. *Sappho*, cum in contextu, tum in notâ *D*.

Qui *SAPPHONI* deinde tribuuntur versiculi, eos sic distribuimus, ut praeiverat GROTEFENDIUS in *Notis msstis* nobiscum communicatis, & FIORILLO in Observ. in Athen. pag. 72. & ante utrumque BARNESIUS, in Vita Anacreontis, p. 28. Aliter *Wolfius*, in Sapphûs Carminibus, p. 88. parum videns modos esse pure Sapphicos. *Vers.* 1. pro Κεἶναν, quod vulgo legebatur, Κεῖνον scriptum oportuisse recte viderunt docti omnes, facileque adparebat. Ipsa quidem Sappho Κῆνον, non Κεῖνον, dictura erat: & deinde ἐσλᾶς, non ἐσθλᾶς. Vide XI. 475. a. ibique notata. Pro vitioso Μοῦσα εἴνασπες, (*vers.* 1.) omnes item Μοῦσ' ἔνισπες correxere: Wolfio excepto, qui Μοῦσα εἴνεσπες scripsit, a metri ratione prorsus aberrans. Latebat autem ἔνισπες in ipsâ membranarum mendosâ scripturâ εἴνσπες, in qua perperam transpositae literae ι & ν. Pro

Τήϊος (*verſ.* 3.) Τηΐας correxit *Grotefendius*: nobis, quamquam duriuscula videri poterat verborum traiectio, tamen tenenda vetus ſcriptura Τήϊος cum *Barneſio* & *Fiorillo* videbatur: quam e vetuſtioribus etiam codd. derivatam eſſe oſtendebat praepoſitus ὁ articulus; quem quidem, utpote ex interpretatione invito metro adiectum, delevimus, praeeuntibus tribus viris doctis, quos modo laudavimus. Poſtremo verſiculo, ἀγλαὸς tenuit Fiorillo, reclamante metrica ratione: quae cum penultimam productam deſideraret, ἀγαυὸς cum *Barn.* & *Grotef.* corrigere non dubitavi.

Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι &c. Pro οὐκ ἔστι, monſtroſo errore in unâ ed. Caſ. 2. ſcribitur ὅτι δὲ ἐπι ἔστι. *Ibid.* Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποιός. Sic conſtanter cod. *A.* pro quo rurſus, ut alibi, κωμῳδοποιὸς edd.

Αἰσχύλος ἔφη ὁ Ἀλεξανδρεύς. *Alexandrinus* ille *Aeschylus*, (haud abſurdus, ut videtur, poëta; & alioqui vir eruditus, ut ait Deipnoſophiſta) non aliunde, quod ſciam, cognitus niſi ex hoc ipſo Athenaei loco.

AD CAP. LXXIII.

Pulcram *Euripidis* eclogam, Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς &c. praeter Athenaeum noſtrum conſervavit etiam Stobaeus, Eclogar. Phyſ. lib. I. cap. 12. pag. 21 ſq. ed. Canteri; cap. 12. ed. Heereni, p. 269 ſq. Partem eclogae etiam alii laudarunt ſcriptores, quos nominavit Valckenar. in Diatribe Euripideâ, pag. 51 ſq. & Musgrav. in Euripidis Fragm. ex Oedipo, num. 22. Latinam verſionem mutuati ſumus a Grotio, ex Stobaei Excerptis de Rerum Natura, Tit. XII. pag. 148. *Verſ.* 2. Commodius apud Athenaeum ἣν οὐδ᾽ ἂν εἴποις ſcribitur, quam ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἂν εἴπ. apud Stob. *Verſ.* 7. Cum ὅτε editum eſſet, & dein a *verſ.* 8. ἔχει, nihil ſuſpecti habebat oratio. Sed, quoniam ἔχῃ dederunt veteres noſtrae membranae, ſuperiori verſu ὅταν ſcripſi, quod dabant Stobaei codices, ipſi viciſſim vitioſe ἔχει exhibentes, cui poſt ὅταν non erat locus. Ex pluribus latinorum poëtarum locis, quae ad Euripideorum iſtorum verſuum exemplar expreſſa videri poſſunt, adponamus unum Lucretii, ex lib. I. vs. 251 ſq. de quo nos doctiſſimus Boiſſonadus monuit:

Poſtremo, pereunt imbres, ubi eos pater Aether
in gremium matris Terraï praecipitavit;

at nitidae surgunt fruges, ramique virescunt
arboribus; crescunt ipsae, foetuque gravantur.
Hinc alitur porro nostrum genus, atque ferarum.

onf. Columell. De Re Rust. lib. X. vs. 204 sqq. Sed ad mdem versum, in quo versamur, non omittenda CA-SAUBONI Animadversio: »Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα. Egregius locus, quem gravissimo sermoni accommodavit M. Antoninus imperator, re & nomine Philosophus, libro X. sect. 21.] »Συμφέρει, inquit, ἑκάστῳ, ὃ φέρει ἑκάστῳ ἡ τῶν ὅλων φύσις. καὶ τότε συμφέρει, ὅτε ἐκείνη φέρει. Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα· ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς αἰθήρ· ἐρᾷ δ' ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃ ἂν μέλλῃ γίνεσθαι. *Terram* fingebant *Coeli uxorem*. Virgilius: [Georg. II. 325.]

» *Tum pater omnipotens foecundis imbribus Aether*
» *coniugis in gremium laetae descendit.* « —

onfer omnino quae Gatakerus ad Antonini locum citaam notavit.

In *AESCHYLI* eclogâ e *Danaidibus vs.* 1. ubi scribitur,

Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι γαῖαν:

ustra a GROTIO (in Excerpt. e Trag. & Comoed. Graec. ag. 45.) τρῆσαι pro τρῶσαι positum esse monuit VALKENARIUS l. c. » *Amoris vulnus* (inquit) nemini displicet. Phaedra Euripidis in Hippol. vs. 392. ait: ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν. « — Si quid mutandum, βρέξαι χθόνα maluerat lem vir doctissimus. Quin, suâ origine idem valere τρῆσαι & τρῶσαι, τράω, τιτράω, τρώσκω, τιτρώσκω, censuit AUW in Notis ad Aeschyli Fragm. pag. 1097.

Vers. 3. ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσών.

nprovide a *Grotio* εὐνοοῦντος correctum esse ait PAUW c. optime εὐνάεντος scribi censens; quod, a verbo εὐνάζειν deductum, ipsum *matrimonium*, ipsum *concubitum* eximat honeste. »Ἐνεργητικὸν, (id est *activum*) inquit, est εὐνάεις, ut esse debet. εὐνὴ, εὐνήεις, εὐνάεις. « — Non a certa res visa prudentissimo VALCKENARIO, Diatr. Eupid. p. 53. » Loco ἀπ' εὐνάεντος, inquit, monente Ruhnkenio, Athenaei praebet Epitome msta Paris. ἀπ' εὐνάοντος: ex qua vera forsan lectio detegetur. Mihi venit olim in mentem εὐρώεντος, *tenebricosi;* vox poëtis, sed non de *coelo pluvio*, frequentata. « — Epitoma msta Parisina, in ua εὐνάοντος repererat Ruhnkenius, idem ille codex *Epit.* , quo nos utimur. Is in contextu quidem εὐνάοντος haet: sed litera ε ab eadem manu superne adposita vete-

rem ſcripturam εὐνάεντος indicat, quam vetus codex *A.* cum editis tuetur. Videant docti, ne vocab. εὐνάεις a verbo νάω, *fluo*, *ſcaturio*, *mano*, poſſit derivari; ut *bene manans*, *felicibus auſpiciis defluens* ſignificet. Dalecampius quid in animo habuerit, cum ἀπ᾽ εὐνάεντος οὐρανοῦ *a puro coelo* interpretatus eſt, non exputo equidem. Quod ſi εὐνάεις, ex Pauwii mente, *concumbentem*, *generantem* ſignificare poteſt, commodiſſima videri ſcriptura vulgata debebit; quam eâdem notione Gallicus etiam interpres accepit, ſic vertens, *la pluie qui tombe du ciel générateur.*

Verſ. 4. ἔ κ υ σ ε γαῖαν, ἡ δὲ τίκτεται *&c.*
Miras prorſus turbas in primo huius verſus verbo excitarunt docti viri. In *Grotii* Excerptis p. 45. ἔλυσε (ſic) ſcribitur: quod iurares operarum eſſe erratum, pro ἔκυσε, quod verbum in eiusdem *Grotii* verſione per latinum *foecundat* haud incommode expreſſum videri poterat: at non modo in *Erratis* nihil huc ſpectans adnotatum eſt, ſed in *Notis* rurſus eadem repetitur ſcriptura, hac adiectâ adnotatione: »ἔκυσε. Erat ἔλυσε« — Nunc diceres certe, in quapiam Athenaei editione (nam a nullo alio ſcriptore, praeter Athenaeum, ſervata nobis iſta ecloga eſt) ἔλυσε ſcribi. At nulla editio ἔλυσε habet: in omnibus, nullâ exceptâ, ἔκυσε ſcribitur, quam eamdem ſcripturam uterque etiam mstus codex noſter tuetur. Ecce vero, in Aeſchyli Fragmentis a Stanleio collectis, (pag. 630. ed. Pawi) ἔλυσε ſcribitur: at rurſus apud eumdem Stanleium in Notis ad Agamemn. vs. 1400. ubi tota adpoſita ecloga eſt, ἔκυσε legitur. Denique VALCKENARIUS l. c. ait: »Pro ἔκυσε, »vel ἔλυσε, vel ἔδευσε, quod placet *Heathio*, poſui ἔδυ»σε γαῖαν: [nam totam eclogam a ſe correctam adpoſuit] »*terram ſubire ſolet.* Eleganti coniecturâ corrigebat *Ruhnke»nius*, ἔ π λ η σ ε γαῖαν, memor in Alope dediſſe Tra»gicum πλήσας δὲ νηδύν.« — Ego, cur conſtantem librorum ſcripturam ἔκυσε, non dico deſereremus, ſed vel in dubitationem vocaremus, aut ullo modo ſuſpectam haberemus, nullam pervidere cauſſam potui. Nam, etiamſi cum Homeri Scholiaſta ad Iliad. θ'. 371. & cum Heſychio (in hac ipſa voce Ἔκυσε) ſimpliciter *oſculatur* interpretari velles, vel ſic ſatis commode poſitum Graecum verbum debebat videri. Sed & aliam notionem habet id verbum, magis etiam aptam huic loco. Nam κύειν ſubinde quidem de foeminâ uſurpatur, ſignificatque *in utero gere-*

ῖν, *gravidam esse*: sed istâ notione magis in usu est contracta verbi forma *κυεῖν*, a praes. *κυέω*, fut. *κυήσω*: *κύω* vero, fut. *κύσω*, activum potius habet (habere certe potest) significatum, *generare*, *gravidam reddere*, *foecundare*. Sic quidem apud Suidam legimus: Κύει· γεννᾷ, ἢ ἐν γαστρὶ ἔχει. Similiter apud Hesychium: Κύω· ἐγκύμων ἐστὶ, γεννᾷ. Contra apud eumdem, Κυεῖ, ultimâ circumflexâ, non γεννᾷ exponitur; sed solummodo ἐγκυμονεῖ, ἐν γαστρὶ ἔχει. Quin apud Suidam etiam contractae verbi formae idem *activus* tribuitur *significatus*: Ἐκύησεν, ἐγέννησε. Et in Epistolâ Iacobi, cap. I. vs. 18. ἀπεκύησεν ἡμᾶς valet *progenuit nos*. Iam ultro quidem largimur, diversas certo respectu esse notiones, *generare*, & *foecundare*: pater enim *generat* filium, *foecundat* & *gravidam reddit* matrem: sed utraque tamen notio activa est: &, quod paulo ante dixi, quemadmodum *κύω passivâ* notione de *foeminâ* dicitur quae *gravida est*, quae *in utero concepit*; sic *activâ* notione consentaneum est, ut de *mare* dicatur *foecundante* & *gravidam reddente* foeminam: &, isto sensu positum hoc loco esse id verbum, perspicuum videtur ex eo quod continuo subiicitur, ἡ δὲ τίκτεται, *haec vero parit*.

Vers. 6 *sq.* δένδρων τις ὥρα δ᾽ ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειος ἐστί. —

Sic scripsimus praeeuntibus membr. *A*. In *Epit.* desunt duo postremi versus. Commoda foret scriptura, quae VALCKENARIO placuit, δένδρων τ᾽ ὀπώραν, ἣ 'κ &c. si probati libri suffragarentur: nunc in ea, quam veteres dedere membranae, adquiescendum.

AD CAP. LXXIV.

c Ὅσοι τε πόντου τερμόνων &c. Vide EURIPIDIS *Hippolytum*, vers. 3 & seqq.

d Ὅστις Ἔρωτα μὴ μόνον κρίνει θεὸν &c. Eclogam istam, ex eiusdem EURIPIDIS *Auge* decerptam, uno versiculo auctiorem servavit Stobaeus, Serm. LXI. p. 385. (al. 387.) ed. Gesn. unde in Florilegium suum Tit. LXIII. pag. 243. retulit GROTIUS, cuius latinam versionem Graecis versibus subiecimus. Eamdem sententiam Romanus poëta Caecilius apud Ciceronem, Tusc. IV. 32. his verbis expressit:

Amorem - - Deum qui non summum putat,
aut stultum, aut rerum esse imperitum existumo.

Ubi vide quae adnotavit *Daviſius*. Alibi idem Euripides *Amorem* δαίμονα πάντων ἥδιστον θνητοῖς dixerat: apud Noſtrum, XIII. 561. a.

ὃν ὁ σοφὸς ὑμνῶν ἀεί ποτε Ἀνακρέων. Sic noſtrae membr. *A*.

Critiae verſum 3. ubi ait συμποσίων ἐρέθισμα &c. attigit Casaubonus, ad VIII. 339. c. (vide Animadverſionum noſtrar. T. IV. pag. 533 med.) Vocab. ἠπερόπευμα ab Homerico verbo ἠπεροπεύω formatum eſt, quod ſonat *decipere & in fraudem adducere blando verborum lenocinio*.

Verſ. 4. αὐλῶν ἀντίπαλον. » *Tibiarum hoſtem.* Comoediis e & tragoediis ſcribendis minime deditum. « Dalecampius.

Verſ. 7. παῖς διαπομπεύῃ. Sic mstus codex noſter uterque; non διαπομπεύσῃ. Pro προπόσεις, quod recte editum, mendoſe προπόσις ſcribitur in membr. *A*. Quam ſcripturam cum etiam in ſuo exemplari (ut videtur) reperiſſet Breviator, mutavit in πρόποσιν. Ad mendoſam olim eodem in verſu ſcripturam, ἐπὶ δεξιόδμον, recte monuit Casaubonus: » Legendum ἐπιδέξια νωμῶν, ex Homero: & ita in Excerptis. « — Sic ſane & noſter cod. *Ep.* atque etiam membr. *A*.

Verſus 9 & 10. in editis libris ſic ſcripti legebantur:

πλάστιγξ (πλάστιξ ed. Ven. & Baſ.) θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκροισι καθίζοι
κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψεκάδεσσιν.

Ibi notavit Casaubonus: » In *penultimo*, mssti ἐπ' ἄκραισι καθίξει. « — Noſtri quidem mssti ambo ἐπ' ἄκραισι καθίζει exhibent: ubi illud ſtatim liquebat, terminationem verbi, a coniunctione ἔστ' ἂν recti, ex ει in ῃ eſſe mutandam; tum nec illud dubium erat, rectius in msstis noſtris, quemadmodum in editis, per ζ ſcribi hoc verbum, a themate καθίζω, *ſubſideo*, quam per ξ a καθίκω, quod in activâ formâ vix usquam occurrit. Scripturam πλάστιξ cum ed. Ven. & Baſ. tuetur vetus cod. *A*. Sed πλάστιγξ, ut edidit Caſaubonus, ſic recte exhibet ms. *Epit.* Quo de vocabulo, & de re ipſa quae hîc agitur, confer Noſtrum, XI. 487. d. e. & XV. 667. d. e. Qui *cottabus* hîc dicitur, eſt imaguncula illa, quam aliâs *Manem* vocabant, cum *cottabi* nomine plerumque univerſum iſtud ludicrum intelligerent. ἄκραισι recte ad κορυφαῖς refertur. Sed non nimis commodum videtur quod ſimul iungitur adiectivum ὑψηλαῖς, eamdem fere notionem ha-

bens. Vellem ὑψηλαῖς ad ψακάδεσσιν referri posset, quo sensus esset, *Bromii guttis ex alto proiectis*: quod quoniam ob interiectum substantivum κορυφαῖς vix fieri potest, ferendus fuerit ille pleonasmus ἀκραισι ὑψηλαῖς κορυφαῖς: &, verum si quaeris, non prorsus synonyma sunt vocabula ἄκρος & ὑψηλός. Scripturam ψακάδεσσιν, pro editâ ψεκάδεσσιν, dedere ambo mssti. Sic ψακάδιον, II. 60. c. & ψακάζειν, VI. 269. e. Conf. Animadv. ad XI. 505. d. Pro δ' ἡ χαλκοῦ (vers. penult.) est τε ἡ χαλκ. in ms. *A.* δ' ἡ χαλκ. in ms. *Ep.* χαλκοῦ θυγάτηρ, *ex aere facta*.

AD CAP. LXXV.

Ἀρχύτας δὲ ὁ Ἁρμονικὸς &c. Sic recte ms. *A.* quod idem valet ac Μουσικὸς, quemadmodum idem vir cognominatur apud Laërt. VIII. 82. Deest nomen in *Epit.* Ex vitiosâ scripturâ, quae hîc vulgo edebatur, passim in recentiorum scriptis perperam *Harmoniacus* cognominatur hic *Archytas*: quem gente *Mitylenaeum* fuisse Laërtius docet; nisi fortasse *Harmonici* cognomine Athenaeus *Tarentinum Archytam* insignivit, cuius opus Τὸ Ἁρμονικὸν inscriptum, & ipsum ad Musicam spectans, a veterum nonnullis laudatur: de quo vide Menag. ad Laërt. VIII. 82. et Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 493.

Corruptus defectusque omnino videtur locus qui sequitur, his verbis conceptus: Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς. » Tota periodus (ait CASAUBONUS) male affecta. Non negabunt eruditi, qui attenderint paullo diligentius. Lego sic: καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς διατριβάς. « — Priori loco fortasse dixeris nil opus esse bis posito vocabulo ἀκόλαστον, sed ad μέλος e superioribus verbis subintelligi ἐρωτικόν: at Epitomae quidem auctor ipsum vocab. ἀκόλαστον ad μέλος retulit, ita scribens: Ἡγεμὼν δὲ μελῶν ἐρωτικῶν Ἀλκμὰν γένους· καὶ ἐξέδωκε πρῶτος μέλος ἀκόλαστον: tum vero statim sic pergit: ὅς καί φησί που τῶν μελῶν· Ἔρως δ' αὖ με Κύπριδος &c. In posteriore vero parte orationis vix fieri potest quin verbum εἰσαγαγεῖν aut aliquod tale interciderit. Praeterea in

ipso initio verborum praescriptorum adparet, ad ista, f
Ἀλκμᾶνα γεγονέναι, subintelligendum esse verbum φησὶ vel λέγει: nempe Ἀρχύτας φησὶν, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι &c. Membranae *A.* nihil ab editâ scripturâ discedunt.

Ἔρως με δ' αὖτε &c. » Subjiciuntur *ALCMANIS* verba,
» Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρ-
» δίαν ἰαίνει. *Amor dulcis rigans animum me oblectat.* Κατεί-
» βειν, est ἄρδειν. Iam ἄρδειν καρδίαν, pro *oblectare & re-*
» *creare*, elegantissimum est. Sic apud Hebraeos ποτισμὸς
» ὀστέων dicitur *quod suave est & conducibile*; ut Prover-
» biorum cap. tertio: [vers. 8.] & ἄρδειν ψυχὴν, Iere-
» miae cap. XXXI. [vs. 14.] nam hoc significat Hebrai-
» cum verbum *rivvâh*, non μεθύειν, ut verterunt LXX. e
— Haec doctus Animadversor. Poëtae versiculos FIORIL-
LO Observation. in Athen. pag. 71. sic digerendos censuit:

Ἔρως — —
με δ' αὖτε Κύπριδος
ἕκατι γλυκὺς κατείβων
καρδίαν ἰαίνει.

De usu verbi ἰαίνω consulendus HEMSTERHUSIUS, in Notâ ad Hesych. voc. Ἰαίνεσθαι.

συμμέτρως ἐρασθεὶς. Vide ne οὐ συμμέτρως aut οὐ μετρίως scripserit Athenaeus; quemadmodum pag. seq. a. ait, καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς &c. rursusque ibid. lit. c. καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως &c. Sed nihil tamen hic contra librorum fidem mutatum velim.

Eiusdem *ALCMANIS* de *Megalostrata* verba sic edita lege- a
bantur: τοῦθ' ἁδειᾶν Μουσᾶν, ἔδειξε δῶρον μάκαιρα (sic) παρθένῳ ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα. H. STEPHANUS, in Lyricorum Fragmentis, pag. 242. (al. p. 626.) ἁδειᾶν Μουσᾶν scripsit, & deinde μακαίρᾳ παρθένῳ, hac adiectâ versione: *Hoc iucundarum Musarum ostendis donum beatae virgini flava Megalostrata.* Commodiore sententiâ *Ioh. Christ.* WOLFIUS, in Notis ad Olearii Diss. de Poëtriis Graecis, pag. 165. μάκαιρα παρθένων scripsit, versiculos autem sic digessit:

Τοῦθ' ἁδειᾶν Μουσᾶν
ἔδειξε δῶρον μάκαιρα
παρθένων ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

FIORILLO, Observ. in Athen. pag. 71 sq. sic scribendos distribuendosque versiculos praecepit:

Τοῦθ' ἁδειᾶν Μοῖσαν, ἔδειξε

δῶρον μάκαιρα παρθένῳ,
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

ui in versiculorum distributione, non item in verborum scripturâ, obsequendum putavi. Doricam quidem formam Μοῖσαν minime aspernor: intelligo etiam, posse Μοῖσαν Μοῖσαι per adpositionem, quam vocant Grammatici, cum Τοῦτο δῶρον iungi: sed magis placuit *Stephanianum* ἀδειᾶν Μουσᾶν (sive Μοισᾶν malis) δῶρον. Carmen, quod edit poëta vel poëtria, est *munus* vel *donum Musarum*, quo illae poëtam honorant. Tum vero mirifice placuit & unice verum nobis visum erat illud WOLFII μάκαιρα παρθένων, ad ipsam *Megalostratam* relatum, *beata inter virgines*, id est, *beatissima virginum*. Sed quid multa? Ipsum genitivum παρθένων perspicue sic scriptum ledere membr. *A*. De praecedente voce μάκαιρα nihil quidem ex eodem codice enotatum est: sed ipse accentus, in primâ syllabâ positus, satis probabile fecerat μάκαιρα absque *iota* scribi debuisse; & sic scriptum in membranis puto.

οὐδεὶς ἡγεῖτο φορτικοὺς τοὺς ἐρωτικούς. Articulum, qui deerat editis, recte dederunt ambo mssti. Dein in editis sic progrediebatur oratio: ὥστε καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς, καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας. Ubi VALCKENARIUS, in Diatrib. Eurip. pag. 13. (suffragante *Brunckio* in Sophoclis Fragm. ex Niobe) τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας scripsisse Athenaeum censuit; quemadmodum pag. 602. a. Ac sane ex his, quae continuo hîc subiiciuntur, satis adparet de *puerorum amore* hic cogitasse auctorem, de quo etiam paulo post e professo loqui pergit: quare utique suspicari licebat, aut τοὺς τῶν παίδων, ut pag. 602. a. aut τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας (ut hac p. lit. *c.* initio capitis LXXVII.) sic scriptum olim fuisse. At nihil aliud praeter id, quod in editis legebatur, habent veteres membr. *A*. Et possit etiam hoc ipsum satis esse videri; quoniam proximis statim verbis declarat Athenaeus, *quales sint amores*, quos hîc dicit. Verumtamen, si nihil aliud hoc ipso loco scripsisse eum statuas, supervacaneus & perincommode prorsus hic positus erat τοὺς *articulus;* quo omisso sic scripturus auctor erat, ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν ἔρωτας non, τοὺς ἔρωτας·) ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πατρ. &c. et loco illius articuli τοὺς, aliud quidpiam in vetustio-

re exemplari, quo usus Epitomator est, scriptum perspicue intelligi videtur ex ea ratione qua totus l cus in Epit. scribitur, scilicet: Οὕτω δ' ἐναγώνιοι περὶ τὰ ἐρωτικὰ πραγματεία, ὥστε καὶ Αἰσχύλος ὢν ποιητὴς αρτικοὺς διὰ τῶν τραγῳδιῶν ἤγει θέατρα ἔρωτας καὶ ἐδέχοντο οἱ θεαταί. Ubi sub illa çata corruptaque voce αρτικοὺς nil aliud nisi ἀρ... κοὺς latere, quae in vetustiore exemplari cum i iuncta fuisset, nobis persuasimus.

ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον. Ille ὁ μὲν ut Dalec. acceperat, *Sophocles* est, sed *Aeschylu* ex Platonis Symposio Tom. III. pag. 180. a. docuit CKENARIUS l. c.

ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. ὁ δὲ, nempe *So cles*; de quo Plutarchus in Amatorio, T. II. p. 7 ait: Τῶν μὲν γὰρ τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένω θνησκόντων ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον, οὐδ μαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Cuius verba citans idem *Va nius*, apud Athenaeum hoc loco τὸν τῶν Νιόβης legendum censuit, suffragante rursus Brunckio l. c.

AD CAP. LXXVI.

Ibyci Rhegini eclogam, cuius posterior maxim difficultatibus nonnullis premitur, silentio praeterii tomator. Ad eamdem nihil adnotavit Casaubonu Athenaeo recepta est in Lyricorum Fragm. pag. 6 p. 445.) ed. H. Steph. paucis leviter mutatis. Ei versiculos nonnullos sic descriptos citavit Fiorillo not. ad Herodem Atticum, pag. 62.

Αἵτ' οἰνανθίδες αὐξόμεναι
σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν οἰναρέοις
θαλέουσιν. —

Idem, in Observ. in Athen. pag. 65 sq. totam fi emendatam versibusque distinctam dedit:

Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖς
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθουσιν· ἐμοὶ δ' ἔρως
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν.

b *ὥστε ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων*
Θρηΐκιος Βορέας ἀΐσσων
παρὰ Κύπριδος, ἀζαλέαις
μανίαισιν ἔρως ἐμ' ἐθαμ-
βυσε, κραταιὸς παιδόθεν φυ-
λάσσων ἡμετέρας φρένας. —

Nos, de metri ratione incerti, distinguere versiculos non sumus ausi: quae in verbis passim, partim praeeuntibus membranis, partim de coniecturâ mutavimus, eorum rationem reddemus. *μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν.* Pro ῥοὰν, quod perperam in cod. *A.* scribitur, tenendum putavimus ῥοᾶν, commode editum, sive intelligas ἐκ ῥοᾶν τῶν ποταμῶν, sive ὑπὸ (subintellectâ hac praepositione) ῥοᾶν ἐκ τῶν ποταμῶν. conf. II. 43. c. ibique not. *παρθένων κῆπον ἀκήρατον*, facile quisque intelligit, *hortum dici Hesperidum.* Mox, pro ὑφ' ἕρνεσιν utique ὑπ' ἔρνεσιν malebam cum H. STEPHANO & FIORILLO: nec tamen mutare volui membranarum scripturam cum editis consentientem, quum fieri possit ut suo idiomate ἕρνος aspero spiritu extulerit *Ibycus.* Doricam formam θαλέθοισιν, pro θαλέθουσιν, membranae dederunt. Eaedem dein, ἦρος dedere: quae non modo Ionica forma est, sed & Aeolica, teste Eustathio ad Iliad. α'. p. 103. l. 8. & γ'. pag. 329. l. 4. *Mox, κατάκοιτος* recte edd.

Iam quae post vocem ὥραν vulgo legebantur, *τὲ ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων θρηϊκίοις βορέας*, misere corrupta fuisse satis adparebat. H. STEPHANUS, τε tenens & cum ὥραν coniungens, haud secus interpretatus est ac si esset καὶ ὑπὸ στερ. tum vero Θρηϊκίους βορέας scripsit, sic vertens: *& fulgure incendens Thracios Boreas.* Membranae nil mutant, nisi quod Θρηΐκοις (non Θρηϊκίοις) scribant; sub quo latere Θρηΐκιος mihi videbatur, quod ipsum etiam FIORILLO (nescio, de suâ-ne coniecturâ, an praeeunte *Toupio* ad Suid. T. I. pag. 292. ed. Lond. ad quem ipse provocat) recepit; cuius etiam emendatio ὥστε, pro mendoso aut truncato τὲ, perquam est probabilis. Similiter iam olim Dalecampius, *ut Boreas quidam exurens*, quasi ὥς τις scriptum esset. Caeterum sententiam, verbis istis & sequentibus subiectam, parum mihi
c liquere ultro profiteor. Pro edito olim κραταιὸς, haud dubie verum erat κραταιῶς, quod dedere membranae: sed illud obscurius, quid esset quod vulgo ἀζαλέαις μα-

νίαις ἐρεμνὸς ἐθάμβησε ſcriberetur. Poſtrema haec H. Stephanus ſic vertit, *ſiccis furoribus turbidus obſtupuit.* Similiter Gallicus interpres : *cet amour eſt lui-même étonné du trouble dans le quel me jette une mélancolie qui me deſſeche.* At, ſi recte hîc ſtat verbum ἐθάμβησε, haud dubie *activâ* notione accipi debuit cum Dalecampio, cuius haec eſt interpretatio : *torrido furore horrendus me percellit.* Active etiam accepit FIORILLO ; ſed praecedentem vocem ἐρεμνὸς praeter rationem, ut nobis videtur, in ἔρως ἔμ' mutavit. Idem vir doctus dictionem iſtam ἀζαλέαις μανίαις lucem accipere ex eis exiſtimavit, quae in Etymol. M. pag. 151. ad vocab. Ἀσαλὴς notata ſunt, de quibus conſulendus etiam Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 204. quae tamen quid ad hunc locum faciant non ſatis equidem perſpexi. In ἀθάμβησε, quod pro ἐθάμβησε habent membranae, coniectari poterat latere ἀθαμβὴς, ſi quid inde promoveretur.

PINDARI dehinc verba adponuntur haec :

> Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι·
> καὶ κατὰ καιρὸν μὴ πρεσβυτέραν
> ἀριθμοῦ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν.

Quem locum iam ſupra reſpiciens Deipnoſophiſta, pag. 561. b. priora verba ſic recitaverat :

> Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι
> κατὰ καιρόν. —

Ubi licet omiſſa ſit initio *verſiculi* 2. καὶ particula, tamen hîc nolim eidem voculae controverſiam fieri : quae videri poteſt ſuo loco hîc ſtare, cum ibi in ſententiâ e nexu reliquae oraitonis avulſâ commodius fuerit omiſſa. Ne quid tamen diſſimulem, in *Epit.* etiam hoc loco ſic ſcribitur, Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν. Sed, cum reliqua verba non adiecerit Breviator, potuit etiam voculam καὶ ſuo arbitratu omittere. πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ, de *numero annorum* interpretatus ſum, neſcio quam recte.

PINDARI eclogam paulo longiorem, per verſiculos, ut a praeivit SCHNEIDERUS in Pindari Fragmentis pag. 14. diſtribui, etiam atque etiam dolens HERMANNI Fragmentorum Pindaricorum nondum me compotem factum. *Tertium verſiculum* cum nonnullis ſequentibus iam pag. 564. recitaverat auctor noſter. Doricam formam μαρμαριζοίσας (verſ. 3.) cum editis hîc tuentur membr. *A.* (In *Epit.* tota deeſt ecloga.) Pro vocab. προσώπου vero, rectius

θεσσων supra legebatur. Rectius rursus hic καρδίαν (*vers.* 6.) quam ibi ψυχάν. Ipsa illa poëtae verba κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν, cum nonnullis vel praecedentibus vel sequentibus, passim respexit repetiitque Plutarchus; cuius loca huc spectantia indicavit Wyttenbachius, ad libellum De Sera Num. Vind. pag. 55.

Vers. 7. recte ἀτιμασθεὶς dedere membr. ut *Schneiderus* correxit. *Vers.* 9 *sq.* Verissimam iudicavi eiusdem SCHNEIDERI emendationem ψυχὰν, pro vulgato ψυχράν: quamvis, quaenam potissimum verbis his, γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων, insit sententia, minime exploratum habeam. Dalecampius, nullam certam (puto) Graecam scripturam animo sibi fingens, locum sic convertit: *aut matronali gravitate & fastu gelidus per omnes vias incedit.* Gallicus interpres, vulgatum ψυχρὰν secutus, tali usus est paraphrasi: »*ou qu'esclave de femmes* »*fières & hautaines, il s'acquitte auprès d'elles des plus viles* »*fonctions.*« adiecta Nota: »Texte: *il leur porte de l'eau* »*fraiche dans toutes les rues.*«

e Sequitur locus prorsus desperatus, nec nisi audaci lubricaque coniectura sanandus:

> Ἀλλ' ἐγώ γ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὡς
> δαχθεὶς ἑλεκρὰν μέλισσαν
> τήκομαι, —

Ubi Ἀλλ' ἐγώ γ' quidem tenui, a *Casaubono* tacite sic positum, pro ἀλλ' ἐγὼ δ', quod membranae cum edit. vett. exhibent. Pro ἑλεκρὰν vero, praeeuntibus membranis, ἑλεκρὰν scripsi. Dalecamp. vertit: *at ego corde velut ab ape mellifica puncto tabesco:* pro mendoso ἑλεκρὰν, μελιχρὰν cogitans, fere ut SCHNEIDERUS; qui quod superiore versu (ut sub contextu adnotavimus) ἕκατι Κύπριδος correxit: respexerat istud *Alcmanis*, paulo ante apud Nostrum, pag. 600. f. Idem vir doctus, superiora illa Pindari verba, Εἴη καὶ ἐρᾷν &c. cum initio huius posterioris eclogae tali quodam modo in ipso poëtae carmine connexa fuisse acute suspicatus erat:

> Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,
> καὶ κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι
> ἄνθη ξὺν ἡλικίᾳ.
> μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμῷ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν.
> τὰς δὲ Θεοξένοιο ἀκτῖνας &c.

AD CAP. LXXVII.

παρὰ γὰρ ταῖς ἄλλαις ταῖς εὐνομουμέναις πόλεσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος σπουδασθῆναι τόδε τὸ ἔθος. Vellem Graeca ista verba (in quibus nil mutant membr. *A.* ſdet autem *Epit.*) id ſonarent, quod his Latinis *Dalecampius* expreſſit: *In multis civitatibus Graeciae, quae recte legibus administrantur, conſuetudine hoc receptum eſt.* At in eam ſententiam, παρὰ πολλαῖς aut παρὰ ταῖς πολλαῖς ſcriptum oportebat. Verbum σπουδασθῆναι in infinitivo poſitum, haud incommode locum ſuum tueri poſſe videtur, ſi modo in ipſo huius phraſeos initio, ante παρὰ γὰρ, ſubintelligas verbum λέγοντες, aut λέγουσι γάρ. *Mox*, quod ait Κρῆτες γοῦν, ὡς ἔφην, reſpicit pag. 561. f.

καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσιν. » Alii aliter ſ » tradunt. Strabo libro XIII. [pag. 587. c.] Stephanus: » Ἁρπάγιον, οὐδετέρως· τόπος περὶ Κύζικον, ὅθεν ἡρπάσθαι » φασὶ Γανυμήδην. « CASAUBONUS. — Mox μυῤῥίναι, non μυρσίναι, dedere ambo mssti.

Quod dein vulgo legitur Ζηνὶς ἢ Ζηνεὺς, id eodem modo in noſtris membr. *A.* ſcribitur: nec vero inde tuto colligas ab Athenaeo etiam duo iſta nomina ſic fuiſſe adpoſita. Quin ſuſpicari licet, veterem aliquem librarium cum in illo nomine reperiſſet duas diverſas ſcripturas, nec ſecum conſtituere poſſet utra vera eſſet, utramque iunxiſſe. Vide quae notavimus ad VII. 313. f. & ad 313. d. itemque ad VI. 226. e. Idem fortaſſe ſtatuendum de illâ ſcripturâ, ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος, pag. 604. a.

AD CAP. LXXVIII.

Ἱερώνυμος δὲ ὁ Περιπατητικός. Is eſt *HIERONYMUS Rhodius*, cuius *Commentarii Hiſtorici* paulo poſt citantur, pag. 604. d. Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος (ait idem Noſter, X. 424. f.) Ἀριστοτέλους ὢν μαθητής. De *Thebanorum Sacra cohorte*, quae mox commemoratur, conf. pag. 561. f. ibique notata.

Sequitur mira orationis ſtructura, ὁ κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν θάνατος ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος γενόμενος· περὶ Σικελίαν δ᾽ ἐν Ἀκράγαντι ὁ Χαρίτωνος καὶ Μελανίππου. id eſt, *Piſiſtratidarum caedes ab Harmodio & Ariſtogitone commiſſa; in Sicilia vero, Agrigenti, Charitonis & Me-*

lanippi. Dalecampius: *Charitonis & Melanippi conspiratio*. Nobis plane sic videtur, vocabulum ἔρως intercidisse, quod quidem e superioribus verbis non subintelligi potest, sed diserte adiici debebat. Ex Suida (vocab. Ἀντέρως) suspicari etiam licebat, ἀντέρως fortasse hic scripsisse auctorem: si modo aliunde constaret, vocabulum illud, quo longe diversâ notione aliâs *Genius quidam spreti amoris vindex* insigniebatur, (Pausan. I. 30. pag. 75. & VI. 23. pag. 511 sq.) etiam hac notione in usu fuisse, ut *mutuum amorem* significaret: cui quidem usui analogia sermonis non erat repugnatura. De *Charitone & Melanippo* conferendus omnino Aelianus, Var. Hist. II. 4.

ἀναβολὴν τοῦ θανάτου τῷ Φαλάριδι ἐχαρίσατο. Suidas, in Ἀναβολὴ, *Aeliano* auctori haec verba adscripsit: Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσατο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἠμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη. Quae verba apud *Aelianum* quidem nec eo loco, quem modo indicavimus, ubi ex professo historiam istam exposuit, nec alibi hodie leguntur: sed eadem verba ex *Oenomai* Cynici libro DE Oraculorum Falsitate recitavit Eusebius, Demonstr. Evang. lib. V. cap. 35. ubi quidem duo verba ἔτη δύο, vulgo praetermissa, supplenda e Suida fuerint. (Confer eumdem Euseb. lib. V. c. 21. pag. 213. med. & Fabric. Bibl. Gr. T. II. pag. 365.)

προτάξας τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον. Hinc adparet, perperam apud Aelianum l. c. ubi idem distichon recitatur, hexametrum vulgo praeponi. In eiusdem distichi parodiâ, quae legitur apud Eusebium, V. 35. recte praepositus est pentameter. Apud eumdem in distichi hexametro, pro ἁγατῆρες quod hîc aspero spiritu vulgo notatur, ἀγατῆρες scribitur leni spiritu, quod Dorico idiomati convenientius: sic quidem Ἀγησίλαος, Ἀγησίχορος, & similia multa.

ὡς μειράκιον ὂν εὔμορφον. Participium ὂν, quod post μειράκιον perfacile intercidere potuerat, necessario restituendum auctori putavimus. Contra, quae paulo inferius, post ἐπέδωκεν, inseruntur verba, ὁ Κρατῖνος, eis facile carere poteramus. Ferendum non fuisse μίση, quod vulgo scribebatur, sed in μύση mutandum, perspecte monuerat RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Plat. pag. 13. Eâdem notione ἄγος dixit Laërtius, I. 110. ubi de *Epimenide* & *Cratino* eadem narratur historia, quam alii fabulo-

ſam eſſe cenſuerunt, ut paulo poſt ipſe auctor noſter docet. Quod dein editum erat, *αὐτὸν ἐπέδωκεν*, id nihil incommodi habebat: admodum frequenter apud optimos auctores, probatiſſimis in codicibus, *αὐτὸν* pro *ἑαυτὸν* poſitum reperias; ac iam ſaepe in Athenaei libris is uſus a nobis obſervatus eſt. Sed hîc, quum *αὑτὸν* dederint veteres membranae *A.*, nulla cauſſa fuit cur id non reciperemus. Eamdem ſcripturam etiam in ed. Caſ. 3. receptam video. In *Epit.* deeſt tota haec narratio cum reliquis quae ſequuntur, usque pag. 603. a. de Alexandro. Paulo poſt *ἐνεπίμπρασάν τε* commode dedere membranae *A.*

AD CAP. LXXIX.

Μηρῶν ἱμείρων &c. Integrum SOLONIS diſtichon, cuius pars erat iſte pentameter, habes apud Plutarch. in Amator. T. II. pag. 751. c. unde in Solonis Sententias retulit Brunck, Gnomicor. pag. 73. Conf. *Theodori* CANTERI Variar. Lect. lib. II. cap. 9. (in Gruteri Theſ. Crit. Tom. III. pag. 747.)

Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω. AESCHYLI hunc verſum cum ſeq. adpoſuit idem Plutarchus l. c. ubi tamen in priori verſu omiſſum vocab. *ἁγνὸν*, tum *οὐ κατῃδέσω* ſcribitur, pro eo quod apud Athen. eſt *οὐκ ἐπῃδέσω*. Pro *ἅγιον* autem, quod hîc vulgo legebatur, *ἁγνὸν* ſcribendum exiſtimavi, cum *Theod.* CANTERO l. c. & PORSONO ad Euripidis Med. 750.

τῶν τοιούτων ἐρώτων κατάρξασθαι Λάϊον. Conf. Aelian. Var. Hiſt. XIII. 5. & ibi Interpp.

τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου. » *Chryſippi* huius, qui fuit
» *Pelopis* filius, hiſtoriam habes apud Plutarchum in Pa-
» rallelis, T. II. Opp. p. 313. d. Apollodorum in Biblioth.
» lib. III. cap. 5. ſect. 5. Mich. Apoſtolium, in Proverb.
» Cent. XVIII. num. 7. Tzetzen in Hiſt. Chil. I. n. 18. &
» Hyginum, fab. 85. Confer omnino de illo Pet. Baelii
» Lexic. Hiſtoric. in *Chryſippe.* « — Sic *Ioh. Chriſtian.* WOLFIUS, in Poëtriis Graecis, pag. 77. not. 7. Adde Heynium ad Apollod. p. 587. & Valckenar. Diatr. Euripid. p. 23 ſq.

Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. *ὑπ' Οἰδίποδος* fortaſſe ſcripſiſſe *Praxillam* ſuſpicatus erat VALCKENARIUS l. c. Fuerunt certe qui *Oedipodem* non minus quam *Laium*, *Chryſippi* amato-

rem fuisse traderent, teste Scholiaste ad Euripid. Phoen. 66.

Καὶ Κελτοὶ δὲ, τῶν βαρβάρων καίτοι καλλίστας ἔχοντες γυναῖκας, παιδικοῖς μᾶλλον χαίρουσιν &c. Eamdem infamiam Gallis cum ab aliis impactam videas, tum a Diodoro Sicul. V. 32. ubi consule quae Wesselingius adnotavit.

Πέρσας δὲ παρ' Ἑλλήνων, φησὶν Ἡρόδοτος, μαθεῖν τὸ παισὶ χρῆσθαι &c. Vide *Herodot.* I. 135.

AD CAP. LXXX.

b ἐπτᾶσθαι. Sic commode ms. *A.* quod mutari non debuerat. Idem verbum in suo exemplari repererat Breviator; unde ipse quidem οὕτως ἥττητο scripsit.

Ibid. ἀνακλάσαντα: intellige ἑαυτὸν, ut idem valeat ac ἀνακλασθέντα. *Ibid.* οὐκ ἀπειθήσας. » Non poterat melius » exponi τὸ οὐκ ἀπειθήσας, quam ut factum a Dalec. [*pa-»tiisse.*] » Ego fortasse nimis suspectiosus, qui censebam le-»gendum οὐδὲν ἐρυθριάσας, vel ἀπερυθριάσας, *posito omni »pudore:* aut, οὐκ ἀπωθήσας, delicias *non repulit*, ut par »erat, sed osculum repetiit. « CASAUB. — At nullus hîc suspicioni erat locus. Ad ἐπιφωνησάντων intelligendum, πάλιν φιλεῖν: *adclamantibus spectatoribus, & iterum osculari iubentibus:* nempe prorsus ut in nostris amphitheatris qui plaudunt, hi *bis!* clamare solent.

Καρύστιος δ' ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνημ. Praetermissa sunt in Epitomâ haec & quaecumque subiiciuntur omnia usque pag. 605. e. f. quorum tamen nonnulla ad ipsam libri calcem reiecit Breviator. Vide quae notamus ad initium capitis LXXXI. *Mox*, quod vulgo legebatur, ὁ Κρατερὸς ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον: ex responso *Alexandri* satis adparet, per librarii incogitantiam ὁ Κρατερὸς hîc scriptum esse, cum ὁ Χάρων oportuisset. Nam quod rex ait, οὐ γὰρ οὕτως ἐμὲ εὐφρανεῖ, ὡς σε λυπήσει, illud σὲ ad neminem alium, nisi ad *Charonem*, referri potest, *quem carum admodum habuisse illum puerum* paullo ante dicebatur. De quo vulgatae lectionis errore perspecte monuit doctissimus DUTHEIL in *Notis msstis.*

Ibid. Μηδαμῶς, εἶπεν. Recte εἶπεν ed. Ven. Temere εἴπειν ed. Bas. & Cas. ne εἰπεῖν debuisse suspiceris. *Mox* dein, recte ἀπέσχετο ed. Ven. & Bas. cum Ms. Vitio-

ipso initio verborum praescriptorum adparet, ad ista Ἀλκμᾶνα γεγονέναι, subintelligendum esse verbum φησὶ vel λέγει: nempe Ἀρχύτας φησὶν, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι &c. Membranae *A.* nihil ab editâ scripturâ discedunt.

Ἔρως με δ' αὖτε &c. » Subjiciuntur *ALCMANIS* verba » Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρ» δίαν ἰαίνει. *Amor dulcis rigans animum me oblectat.* Κατεί» βειν, est ἄρδειν. Iam ἄρδειν καρδίαν, pro *oblectare & re» creare*, elegantissimum est. Sic apud Hebraeos ποτισμὸ » ὀστέων dicitur *quod suave est & conducibile*; ut Prover» biorum cap. tertio: [vers. 8.] & ἄρδειν ψυχὴν, Iere» miae cap. XXXI. [vs. 14.] nam hoc significat Hebrai» cum verbum *rivvâh*, non μεθύειν, ut verterunt LXX. » Haec doctus Animadversor. Poëtae versiculos FIORILLO Observation. in Athen. pag. 71. sic digerendos censuit

Ἔρως — —
με δ' αὖτε Κύπριδος
ἕκατι γλυκὺς κατείβων
καρδίαν ἰαίνει.

De usu verbi ἰαίνω consulendus HEMSTERHUSIUS, in Notâ ad Hesych. voc. Ἰαίνεσθαι.

συμμέτρως ἐρασθείς. Vide ne οὐ συμμέτρως aut οὐ μετρίως scripserit Athenaeus; quemadmodum pag. seq. a. ait, καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς &c. rursusque ibid. lit. *c.* καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως &c. Sed nihil tamen hic contra librorum fidem mutatum velim.

Eiusdem *ALCMANIS* de *Megalostrata* verba sic edita legebantur: τοῦθ' ἀδεῖαν Μοῦσαν, ἔδειξε δῶρον μάκαιρφ (sic) παρθένῳ ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα. H. STEPHANUS, in Lyricorum Fragmentis, pag. 242. (al. p. 626.) ἀδειᾶν Μουσᾶν scripsit, & deinde μακαίρᾳ παρθένῳ, hac adiectâ versione: *Hoc iucundarum Musarum ostendit donum beatae virgini flava Megalostrata.* Commodiore sententiâ *Ioh. Christ.* WOLFIUS, in Notis ad Olearii Diss. de Poëtriis Graecis, pag. 165. μάκαιρα παρθένων scripsit, versiculos autem sic digessit:

Τοῦθ' ἀδειᾶν Μουσᾶν
ἔδειξε δῶρον μάκαιρα
παρθένων ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

FIORILLO, Observ. in Athen. pag. 71 sq. sic scribendos distribuendosque versiculos praecepit:

Τοῦθ' ἀδεῖαν Μοῖσαν, ἔδειξε

a δῶρον μακαίρᾳ παρθένῳ,
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Cui in versiculorum distributione, non item in verborum scripturâ, obsequendum putavi. Doricam quidem formam Μοῖσαν minime aspernor: intelligo etiam, posse ἁδεῖαν Μοῖσαν per adpositionem, quam vocant Grammatici, cum Τοῦτο δῶρον iungi: sed magis placuit *Stephanianam* ἁδειᾶν Μουσᾶν (sive Μοισᾶν malis) δῶρον. Carmen, quod edit poëta vel poëtria, est *munus* vel *donum Musarum*, quo illae poëtam honorant. Tum vero mirifice placuit & unice verum nobis visum erat illud WOLFII μάκαιρα παρθένων, ad ipsam *Megalostratam* relatum, *beata inter virgines*, id est, *beatissima virginum*. Sed quid multa? Ipsum genitivum παρθένων perspicue sic scriptum dedere membr. *A*. De praecedente voce μάκαιρᾳ nihil quidem ex eodem codice enotatum est: sed ipse accentus, in primâ syllabâ positus, satis probabile fecerat μάκαιρα absque *iota* scribi debuisse; & sic scriptum in membranis puto.

οὐδεὶς ἡγεῖτο φορτικοὺς τοὺς ἐρωτικούς. Articulum, qui deerat editis, recte dederunt ambo mssti. Dein in editis sic progrediebatur oratio: ὥστε καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς, καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας. Ubi VALCKENARIUS, in Diatrib. Eurip. pag. 13. (suffragante *Brunckio* in Sophoclis Fragm. ex Niobe) τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας scripsisse Athenaeum censuit; quemadmodum pag. 602. a. Ac sane ex his, quae continuo hic subiiciuntur, satis adparet de *puerorum amore* hic cogitasse auctorem, de quo etiam paulo post e professo loqui pergit: quare utique suspicari licebat, aut τοὺς τῶν παίδων, ut pag. 602. a. aut τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας (ut hac p. lit. *e.* initio capitis LXXVII.) hic scriptum olim fuisse. At nihil aliud praeter id, quod in editis legebatur, habent veteres membr. *A*. Et possit etiam hoc ipsum satis esse videri; quoniam proximis statim verbis declarat Athenaeus, *quales sint amores*, quos hic dicit. Verumtamen, si nihil aliud hoc ipso loco scripsisse eum statuas, supervacaneus & perincommode prorsus hic positus erat τοὺς *articulus;* quo omisso sic scripturus auctor erat, ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν ἔρωτας (non, τοὺς ἔρωτας·) ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πατρ. &c. At loco illius articuli τοὺς, aliud quidpiam in vetustio-

re exemplari, quo usus Epitomator est, scriptum fuisse perspicue intelligi videtur ex ea ratione qua totus hic locus in Epit. scribitur, scilicet: Οὕτω δ' ἐναγώνιος ἦν ὁ περὶ τὰ ἐρωτικὰ πραγματεία, ὥστε καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς αρτικοὺς διὰ τῶν τραγῳδιῶν ἦγεν ἐς τὰ θέατρα ἔρωτας καὶ ἐδέχοντο οἱ θεαταί. Ubi sub illa truncata corruptaque voce αρτικοὺς nil aliud nisi ἀρσενικοὺς latere, quae in vetustiore exemplari cum ἔρωτας iuncta fuisset, nobis persuasimus.

ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον. Ille ὁ μὲν non, ut Dalec. acceperat, *Sophocles* est, sed *Aeschylus*; ut ex Platonis Symposio Tom. III. pag. 180. a. docuit VALCKENARIUS l. c.

ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. ὁ δὲ, nempe *Sophocles*; de quo Plutarchus in Amatorio, T. II. p. 767. d. ait: Τῶν μὲν γὰρ τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖταί τις οὐθένα βοηθὸν ἄλλον, οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Cuius verba citans idem *Valckenarius*, apud Athenaeum hoc loco τὸν τῶν Νιόβης παίδων legendum censuit, suffragante rursus Brunckio l. c.

AD CAP. LXXVI.

IBYCI Rhegini eclogam, cuius posterior maxime pars difficultatibus nonnullis premitur, silentio praeteriit Epitomator. Ad eamdem nihil adnotavit Casaubonus. Ex Athenaeo recepta est in Lyricorum Fragm. pag. 62. (al. p. 445.) ed. H. Steph. paucis leviter mutatis. Eiusdem versiculos nonnullos sic descriptos citavit FIORILLO in Annot. ad Herodem Atticum, pag. 62.

Αἵτ' οἰνανθίδες αὐξόμεναι
σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν οἰναρέοις
θαλέουσιν. —

IDEM, in Observ. in Athen. pag. 65 sq. totam sic a se emendatam versibusque distinctam dedit:

Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖς
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθουσιν· ἐμοὶ δ' ἔρως
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν.

ὥστε ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος Βορέας ἀΐσσων
παρὰ Κύπριδος, ἀζαλέαις
μανίαισιν ἔρως ἐμ' ἐθαμ-
βησε, κραταιὸς παιδόθεν φυ-
λάσσων ἡμετέρας φρένας. —

ss, de metri ratione incerti, distinguere versiculos non nus ausi: quae in verbis passim, partim praeeuntibus mbranis, partim de coniecturâ mutavimus, eorum ranem reddemus. μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν.) ῥοὰν, quod perperam in cod. *A.* scribitur, tenendum avimus ῥοᾶν, commode editum, sive intelligas ἐκ τῶν ποταμῶν, sive ὑπὸ (subintellectâ hac praepoone) ῥοᾶν ἐκ τῶν ποταμῶν. conf. II. 43. c. ibique not. θένων κῆπον ἀκήρατον, facile quisque intelligit, *hortum Hesperidum.* Mox, pro ὑφ' ἔρνεσιν utique ὑπ' ἔρσιν malebam cum H. STEPHANO & FIORILLO: nec en mutare volui membranarum scripturam cum editis sentientem, quum fieri possit ut suo idiomate ἔρνος ero spiritu extulerit *Ibycus.* Doricam formam θαλέσιν, pro θαλέθουσιν, membranae dederunt. Eaedem), ἔρος dedere: quae non modo Ionica forma est, & Aeolica, teste Eustathio ad Iliad. α'. p. 103. l. 8. γ'. pag. 329. l. 4. *Mox,* κατάκοιτος recte edd. am quae post vocem ὥραν vulgo legebantur, τὸ ὑπὸ οπᾶς φλέγων θρηϊκίοις βορέας, misere corrupta se satis adparebat. H. STEPHANUS, τε tenens & cum coniungens, haud secus interpretatus est ac si esset ὑπὸ στερ. tum vero Θρηϊκίους βορέας scripsit, sic tens: *& fulgure incendens Thracios Boreas.* Membranae mutant, nisi quod Θρηΐκοις (non Θρηϊκίοις) scrit; sub quo latere Θρηΐκιος mihi videbatur, quod m etiam FIORILLO (nescio, de suâ-ne coniecturâ, praeeunte *Toupio* ad Suid. T. I. pag. 292. ed. Lond. ad m ipse provocat) recepit; cuius etiam emendatio τε, pro mendoso aut truncato τὸ, perquam est proilis. Similiter iam olim Dalecampius, *ut Boreas quidam ens,* quasi ὥς τις scriptum esset. Caeterum senten-, verbis istis & sequentibus subiectam, parum mihi ere ultro profiteor. Pro edito olim κραταιὸς, haud ie verum erat κραταιῶς, quod dedere membranae: illud obscurius, quid esset quod vulgo ἀζαλέαις μα-

νίαις ἐρεμνὸς ἐθάμβησε ſcriberetur. Poſtrema haec e H. Stephanus ſic vertit, *ſiccis furoribus turbidus obſtupuit.* Similiter Gallicus interpres: *cet amour eſt lui-même étonné du trouble dans le quel me jette une mélancolie qui me deſſèche.* At, ſi recte hîc ſtat verbum ἐθάμβησε, haud dubie *activâ* notione accipi debuit cum Dalecampio, cuius haec eſt interpretatio: *torrido furore horrendus me perculit.* Active etiam accepit FIORILLO; ſed praecedentem vocem ἐρεμνὸς praeter rationem, ut nobis videtur, in ἔρως ἔμ' mutavit. Idem vir doctus dictionem iſtam ἀζαλέαις μανίαις lucem accipere ex eis exiſtimavit, quae in Etymol. M. pag. 151. ad vocab. Ἀσαλὴς notata ſunt, de quibus conſulendus etiam Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 204. quae tamen quid ad hunc locum faciant non ſatis equidem perſpexi. In ἀθάμβησε, quod pro ἐθάμβησε habent membranae, coniectari poterat latere ἀθαμβὴς, ſi quid inde promoveretur.

PINDARI dehinc verba adponuntur haec:

Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι·
καὶ κατὰ καιρὸν μὴ πρεσβυτέραν
ἀριθμοῦ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν.

Quem locum iam ſupra reſpiciens Deipnoſophiſta, pag. 561. b. priora verba ſic recitaverat:

Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι
κατὰ καιρόν. —

Ubi licet omiſſa ſit initio *verſiculi* 2. καὶ particula, tamen hîc nolim eidem voculae controverſiam fieri: quae videri poteſt ſuo loco hîc ſtare, cum ibi in ſententiâ e nexu reliquae orationis avulſâ commodius fuerit omiſſa. Ne quid tamen diſſimulem, in *Epit.* etiam hoc loco ſic ſcribitur, Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν. Sed, cum reliqua verba non adiecerit Breviator, potuit etiam voculam καὶ ſuo arbitratu omittere. πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ, de *numero annorum* interpretatus ſum, neſcio quam recte.

PINDARI eclogam paulo longiorem, per verſiculos, ut ei praeivit SCHNEIDERUS in Pindari Fragmentis pag. 14. diſtribui, etiam atque etiam dolens HERMANNI Fragmentorum Pindaricorum nondum me compotem factum. *Tertium verſiculum* cum nonnullis ſequentibus iam pag. 564. recitaverat auctor noſter. Doricam formam μαρμαριζοίσας (verſ. 3.) cum editis hîc tuentur membr. *A.* (In *Epit.* tota deeſt ecloga.) Pro vocab. προσώπου vero, rectius

·σων ſupra legebatur. Rectius rurſus hic καρδίαν (*verſ.*) quam ibi ψυχάν. Ipſa illa poëtae verba κεχάλκευται ιλαιναν καρδίαν, cum nonnullis vel praecedentibus vel quentibus, paſſim reſpexit repetiitque Plutarchus; cuius ca huc ſpectantia indicavit Wyttenbachius, ad libellum e Sera Num. Vind. pag. 55.

Verſ. 7. recte ἀτιμασθεὶς dedere membr. ut *Schneiderus* orrexit. *Verſ.* 9 *ſq.* Veriſſimam iudicavi eiusdem SCHNEI-ERI emendationem ψυχὰν, pro vulgato ψυχράν: uamvis, quaenam potiſſimum verbis his, γυναικείῳ θράσει υχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων, inſit ſententia, inime exploratum habeam. Dalecampius, nullam certam puto) Graecam ſcripturam animo ſibi fingens, locum c convertit: *aut matronali gravitate & faſtu gelidus per mnes vias incedit.* Gallicus interpres, vulgatum ψυχρὰν ſe-utus, tali uſus eſt paraphraſi: »*ou qu'eſclave de femmes fières & hautaines, il s'acquitte auprès d'elles des plus viles fonctions.*« adiectâ Notâ: »Texte: *il leur porte de l'eau fraiche dans toutes les rues.*«

Sequitur locus prorſus deſperatus, nec niſi audaci lubri-que coniecturâ ſanandus:

> Ἀλλ' ἐγώ γ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς
> δαχθεὶς ἑλεκρὰν μέλισσαν
> τήκομαι, —

bi Ἀλλ' ἐγώ γ' quidem tenui, a *Caſaubono* tacite ſic poſi-m, pro ἀλλ' ἐγὼ δ', quod membranae cum editt. vett. hibent. Pro ἑλεκρὰν vero, praeeuntibus membranis, ·εκρὰν ſcripſi. Dalecamp. vertit: *at ego corde velut ab ape llifica puncto tabeſco:* pro mendoſo ἑλεκρὰν, μελιχρὰν gitans, fere ut SCHNEIDERUS; qui quod ſuperiore ver-(ut ſub contextu adnotavimus) ἕκατι Κύπριδος rrexit: reſpexerat iſtud *Alcmanis*, paulo ante apud No-um, pag. 600. f. Idem vir doctus, ſuperiora illa Pin-ri verba, Εἴη καὶ ἐρᾷν &c. cum initio huius poſterioris logae tali quodam modo in ipſo poëtae carmine con-xa fuiſſe acute ſuſpicatus erat:

> Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,
> καὶ κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι
> ἄνθη ξὺν ἡλικίᾳ.
> μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμῷ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν.
> τὰς δὲ Θεοξένοιο ἀκτῖνας &c.

AD CAP. LXXVII.

παρὰ γὰρ ταῖς ἄλλαις ταῖς εὐνομουμέναις πόλεσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος σπουδασθῆναι τόδε τὸ ἔθος. Vellem Graeca iſta verba (in quibus nil mutant membr. *A.* ſiet autem *Epit.*) id ſonarent, quod his Latinis *Dalecampius* expreſſit: *In multis civitatibus Graeciae, quae recte legibus adminiſtrantur, conſuetudine hoc receptum eſt.* At in eam ſententiam, *παρὰ πολλαῖς* aut *παρὰ ταῖς πολλαῖς* ſcriptum oportebat. Verbum *σπουδασθῆναι* in infinitivo poſitum, haud incommode locum ſuum tueri poſſe videtur, ſi modo in ipſo huius phraſeos initio, ante *παρὰ γὰρ*, ſubintelligas verbum *λέγοντες*, aut *λέγουσι γάρ*. *Mox*, quod ait Κρῆτες γοῦν, ὥς ἔφην, reſpicit pag. 561. f.

καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσιν. » Alii aliter » tradunt. Strabo libro XIII. [pag. 587. c.] Stephanus: » Ἁρπάγιον, οὐδετέρως· τόπος περὶ Κύζικον, ὅθεν ἡρπάσθαι » φασὶ Γανυμήδην. « CASAUBONUS. — Mox *μυῤῥίναι*, non *μυρσίναι*, dedere ambo mssti.

Quod dein vulgo legitur Ζηνὶς ἢ Ζηνεὺς, id eodem modo in noſtris membr. *A.* ſcribitur: nec vero inde tuto colligas ab Athenaeo etiam duo iſta nomina ſic fuiſſe adpoſita. Quin ſuſpicari licet, veterem aliquem librarium cum in illo nomine reperiſſet duas diverſas ſcripturas, nec ſecum conſtituere poſſet utra vera eſſet, utramque iunxiſſe. Vide quae notavimus ad VII. 313. f. & ad 313. d. itemque ad VI. 226. e. Idem fortaſſe ſtatuendum de illâ ſcripturâ, ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος, pag. 604. a.

AD CAP. LXXVIII.

Ἱερώνυμος δὲ ὁ Περιπατητικὸς. Is eſt *HIERONYMUS Rhodius*, cuius *Commentarii Hiſtorici* paulo poſt citantur, pag. 604. d. Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος (ait idem Noſter, X. 424. f.) Ἀριστοτέλους ὢν μαθητής. De *Thebanorum Sacra cohorte*, quae mox commemoratur, conf. pag. 561. f. ibique notata.

Sequitur mira orationis ſtructura, ὁ *κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν θάνατος ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος γενόμενος περὶ Σικελίαν δ' ἐν Ἀκράγαντι ὁ Χαρίτωνος καὶ Μελανίππου.* id eſt, *Piſiſtratidarum caedes ab Harmodio & Ariſtogitone commiſſa; in Sicilia vero, Agrigenti, Charitonis & Me-*

b *lanippi*. Dalecampius: *Charitonis & Melanippi conspiratio.* Nobis plane sic videtur, vocabulum ἔρως intercidisse, quod quidem e superioribus verbis non subintelligi potest, sed diserte adiici debebat. Ex Suida (vocab. Ἀντέρως) suspicari etiam licebat, ἀντέρως fortasse hic scripsisse auctorem: si modo aliunde constaret, vocabulum illud, quo longe diversâ notione aliâs *Genius quidam spreti amoris vindex* insigniebatur, (Pausan. I. 30. pag. 75. & VI. 23. pag. 511 sq.) etiam hac notione in usu fuisse, ut *mutuum amorem* significaret: cui quidem usui analogia sermonis non erat repugnatura. De *Charitone & Melanippo* conferendus omnino Aelianus, Var. Hist. II. 4.

ἀναβολὴν τοῦ θανάτου τῷ Φαλάριδι ἐχαρίσατο. Suidas, in Ἀναβολὴ, *Aeliano* auctori haec verba adscripsit: Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσατο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη. Quae verba apud *Aelianum* quidem nec eo loco, quem modo indicavimus, ubi ex professo historiam istam exposuit, nec alibi hodie leguntur: sed eadem verba ex *Oenomai* Cynici libro De Oraculorum Falsitate recitavit Eusebius, Demonstr. Evang. lib. V. cap. 35. ubi quidem duo verba ἔτη δύο, vulgo praetermissa, supplenda e Suida fuerint. (Confer eumdem Euseb. lib. V. c. 21. pag. 213. med. & Fabric. Bibl. Gr. T. II. pag. 365.)

c προτάξας τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον. Hinc adparet, perperam apud Aelianum l. c. ubi idem distichon recitatur, hexametrum vulgo praeponi. In eiusdem distichi parodiâ, quae legitur apud Eusebium, V. 35. recte praepositus est pentameter. Apud eumdem in distichi hexametro, pro ἁγατῆρες quod hîc aspero spiritu vulgo notatur, ἀγατῆρες scribitur leni spiritu, quod Dorico idiomati convenientius: sic quidem Ἀγησίλαος, Ἀγησίχορος, & similia multa.

ὃς μειράκιον ὂν εὔμορφον. Participium ὂν, quod post μειράκιον perfacile intercidere potuerat, necessario restituendum auctori putavimus. Contra, quae paulo inferius, post ἐπέδωκεν, inseruntur verba, ὁ Κρατῖνος, eis facile carere poteramus. Ferendum non fuisse μίσῃ, quod vulgo scribebatur, sed in μύσῃ mutandum, perspecte monuerat Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Plat. pag. 13. Eâdem notione ἄγος dixit Laërtius, I. 110. ubi de *Epimenide & Cratino* eadem narratur historia, quam alii fabulo-

ſam eſſe cenſuerunt, ut paulo poſt ipſe auctor noſter docet. Quod dein editum erat, *αὑτὸν ἐπέδωκεν*, id nihil incommodi habebat: admodum frequenter apud optimos auctores, probatiſſimis in codicibus, *αὑτὸν* pro *ἑαυτὸν* poſitum reperias; ac iam ſaepe in Athenaei libris is uſus a nobis obſervatus eſt. Sed hîc, quum *αὑτὸν* dederint veteres membranae *A.*, nulla cauſſa fuit cur id non reciperemus. Eamdem ſcripturam etiam in ed. Caſ. 3. receptam video. In *Epit.* deeſt tota haec narratio cum reliquis quae ſequuntur, usque pag. 603. a. de Alexandro. Paulo poſt *ἐνεπίμπρασάν τε* commode dedere membranae *A*.

AD CAP. LXXIX.

Μηρῶν ἱμείρων &c. Integrum *Solonis* diſtichon, cuius pars erat iſte pentameter, habes apud Plutarch. in Amator. T. II. pag. 751. c. unde in Solonis Sententias retulit Brunck, Gnomicor. pag. 73. Conf. *Theodori* Canteri Variar. Lect. lib. II. cap. 9. (in Gruteri Theſ. Crit. Tom. III. pag. 747.)

Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω. *Aeschyli* hunc verſum cum ſeq. adpoſuit idem Plutarchus l. c. ubi tamen in priori verſu omiſſum vocab. *ἁγνὸν*, tum *οὐ κατῃδέσω* ſcribitur, pro eo quod apud Athen. eſt *οὐκ ἐπῃδέσω*. Pro *ἅγιον* autem, quod hîc vulgo legebatur, *ἁγνὸν* ſcribendum exiſtimavi, cum *Theod.* Cantero l. c. & Porsono ad Euripidis Med. 750.

τῶν τοιούτων ἐρώτων κατάρξασθαι Λάϊον. Conf. Aelian. Var. Hiſt. XIII. 5. & ibi Interpp.

τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου. » *Chryſippi* huius, qui fuit » *Pelopis* filius, hiſtoriam habes apud Plutarchum in Pa» rallelis, T. II. Opp. p. 313. d. Apollodorum in Biblioth. » lib. III. cap. 5. ſect. 5. Mich. Apoſtolium, in Proverb. » Cent. XVIII. num. 7. Tzetzen in Hiſt. Chil. I. n. 18. & » Hyginum, fab. 85. Confer omnino de illo Pet. Baelii » Lexic. Hiſtoric. in *Chryſippe.* « — Sic *Ioh. Chriſtian.* Wolfius, in Poëtriis Graecis, pag. 77. not. 7. Adde Heynium ad Apollod. p. 587. & Valckenar. Diatr. Euripid. p. 23 ſq.

Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. *ὑπ' Οἰδίποδος* fortaſſe ſcripſiſſe *Praxillam* ſuſpicatus erat Valckenarius l. c. Fuerunt certe qui *Oedipodem* non minus quam *Laium*, *Chryſippi* amato-

rem fuisse traderent, teste Scholiaste ad Euripid. Phoen. 66.

Καὶ Κελτοὶ δὲ, τῶν βαρβάρων καίτοι καλλίστας ἔχοντες γυναῖκας, παιδικοῖς μᾶλλον χαίρουσιν &c. Eamdem infamiam Gallis cum ab aliis impactam videas, tum a Diodoro Sicul. V. 32. ubi consule quae Wesselingius adnotavit.

Πέρσας δὲ παρ' Ἑλλήνων, φησὶν Ἡρόδοτος, μαθεῖν τὸ παισὶ χρῆσθαι &c. Vide *Herodot.* I. 133.

AD CAP. LXXX.

b ἡττᾶσθαι. Sic commode ms. *A.* quod mutari non debuerat. Idem verbum in suo exemplari repererat Breviator; unde ipse quidem οὕτως ἥττητο scripsit.

Ibid. ἀνακλάσαντα: intellige ἑαυτὸν, ut idem valeat ac ἀνακλασθέντα. *Ibid.* οὐκ ἀπειθήσας. » Non poterat melius » exponi τὸ οὐκ ἀπειθήσας, quam ut factum a Dalec. [*paruisse.*] » Ego fortasse nimis suspectiosus, qui censebam le» gendum οὐδὲν ἐρυθριάσας, vel ἀπερυθριάσας, *posito omni » pudore:* aut, οὐκ ἀπωθήσας, delicias *non repulit*, ut par » erat, sed osculum repetiit. « CASAUB. — At nullus hîc suspicioni erat locus. Ad ἐπιφωνησάντων intelligendum, πάλιν φιλεῖν: *adclamantibus spectatoribus, & iterum osculari iubentibus:* nempe prorsus ut in nostris amphitheatris qui plaudunt, hi *bis!* clamare solent.

Καρύστιος δ' ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνημ. Praetermissa sunt in Epitomâ haec & quaecumque subiiciuntur omnia usque pag. 605. e. f. quorum tamen nonnulla ad ipsam libri calcem reiecit Breviator. Vide quae notamus ad initium capitis LXXXI. *Mox*, quod vulgo legebatur, ὁ Κρατερὸς ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον: ex responso *Alexandri* satis adparet, per librarii incogitantiam ὁ Κρατερὸς hîc scriptum esse, cum ὁ Χάρων oportuisset. Nam quod *rex* ait, οὐ γὰρ οὕτως ἐμὲ εὐφρανεῖ, ὡς σὲ λυπήσει, illud σὲ ad neminem alium, nisi ad *Charonem*, referri potest, *quem carum admodum habuisse illum puerum* paullo ante dicebatur. De quo vulgatae lectionis errore perspecte monuit doctissimus DUTHEIL in *Notis msstis.*

Ibid. Μηδαμῶς, εἶπεν. Recte εἶπεν ed. Ven. Temere εἰπεῖν ed. Bas. & Cas. ne εἰπεῖν debuisse suspiceris. *Mox dein*, recte ἀπέσχετο ed. Ven. & Bas. cum Ms. Vitio-

ſe ἀπέχετο ed. Caſ. quod ex ἀπείχετο corruptum putare poteras.

Ῥαδαμάνθυος δὲ τοῦ Δικαίου Ἴβυκος ἐραστήν φησι γενέσθαι Τάλων. De *Talo*, immo de pluribus huius nominis, qui paſſim confunduntur, conſule HEYNII Notas ad Apollodor. pag. 220 ſeqq. ubi quidem invito excidit doctiſſimo viro, ut *Talon Rhadamanthi amasium* ſcriberet, quem *amatorem Rhadamanthi perhiberi ab Ibyco* Athenaeus ait.

Ἀγαμέμνονά τε Ἀργύννου ἐρασθῆναι λόγος. Recte Ἀργύννου ed. Caſ. 1. cum Ms. Minus recte Ἀργύνου ed. Ven. & Baſ. & prorſus vitioſe Ἀργήννου ed. Caſ. 2. & 3. Recte vero deinde Ἀργυννίδος & Ἀργύννου libri omnes. Conf. Stephan. Byz. in Ἄργυννος, & ibi Interpp. *Mox*, Κηφισῷ ſcripſi cum membr. *Dein*, εἵσατο de certâ coniecturâ correxi. Ad vulgatam olim ſcripturam, θάψας εἰς αὐτὸ, quam vetus etiam codex cum editis tenet, monuit CASAUBONUS: »Lego, imo legendum eſt, τελευτήσαντα αὐτὸν θάψας, εἵσατο καὶ ἱερὸν αὐτόθι. Stephanum lege in Ἄργεννος.« — Immo Stephanum in Ἄργυννος, ut modo dixi. Praeterea εἵσατο (non εἴσατο) ſcribere voluerat, debuerat certe, doctus Animadverſor: de quo verbo vide notata ad V. 209. c. Adde *Paul.* LEOPARDI Emendatt. lib. IV. cap. 4. in Gruteri Theſ. Crit. T. III. pag. 68.

Λικύμνιος δὲ ὁ Χῖος ἐν Διθυράμβοις. *Alcymnium* poëtam nemo novit, niſi corrupti hoc loco Athenaei libri. *LICYMNIUM Chium, Lyricum & Dithyrambicum*, Plato noverat, & Ariſtoteles, & Apollodorus, & Parthenius, & Sextus Empiricus, (ubi vide quae Fabricius monuit, ad lib. XI. ſect. 49.) & Athenaeus noſter, hoc ipſo libro XIII. pag. 564. c. Quorum ſcriptorum teſtimonia qui inter ſe contulerit, eum nobis adſenſurum confido, eiusdem poëtae nomen hîc in corrupti nominis locum fuiſſe ſubſtituendum; *Alcymnium* vero ex albo Graecorum poëtarum expungendum eſſe, in quod relatus eſt a *Voſſio*, Inſtitut. Poëtic. lib. III. cap. 16. ſect. 3. & a *Fabricio*, Bibl. Graec. T. III. pag. 637.

Ἀντίγονος ὁ βασ. ἐπεκώμαζε τῷ Ζήνωνι &c. *Antigonum* e *Gonatam* dicit, Macedoniae regem; qui maximi alioqui fecit *Zenonem*. Vide Laërt. VII. 6. & quos ibi Menagius laudavit auctores. Iſtud ἐπεκώμαζε τῷ Ζήνωνι non valet id quod Dalecampius in verſione poſuit, *comeſſabundus Ze-*

...noni illudere solitus; sed quod a nobis repositum, *comissatum ire solebat apud Zenonem*. Conf. Laërt. VII. 13. & Aeliani Interpretes, KÜHNIUM & PERIZONIUM ad Var. Hist. IX. 26. Sic quod Polybius (lib. XXVI. cap. 10, 5. nostrae editionis) dixerat *παρῆν ἐπικωμάζων*, id ipsum Diodorus (ut ad Polybium adnotavimus) his verbis expressit, *ἐπὶ κῶμον παρεγένετο*.

AD CAP. LXXXI.

Φιλομεῖραξ δὲ ἦν ὁ Σοφοκλῆς &c. Diximus paulo ante, plurima ex eis quae hîc disputat Deipnosophista, silentio praetermissa esse in Epitomâ. Scilicet & alia, & quae de *Laio* cap. 79. & quae de *Sophocle* hoc capite traduntur, consulto praeterierat Excerptorum horum auctor: at idem tamen in ipso libri exitu, post illa verba, *ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους*, nonnulla ex his, quae suo loco praeterierat, in compendium redacta adposuit. Quod quo pacto a docto modestoque viro, nec sane illo imprudente, factum sit, haud fuerit ab hoc loco alienum paucis ostendisse. Igitur post praedicta verba, *τοὺς δακτύλους*, sic ille pergit: *Φησὶ Πίνδαρος*· (ex Athen. p. 601. d.) *ὃς τοῦ προσώπου τῆσδ᾽ ἀκτῖνας* (sic ille consulto, pro *τὰς Θεοξένου ἀκτῖνας*, masculi amoris mentionem declinans) *μαρμαριζοίσας δρακὼν* (sic, pro *δρακεὶς*) *μὴ πόθῳ κυμαίνεται &c. - - καρδίαν ψυχρᾷ φλογί*. Tum haec subiicit: *Τῶν δὲ φαύλων ἐρώτων, ὧν πολὺς ἀριθμὸς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ τῷ ῥήτορι*, (id est, *Athenaeo*) *Λάϊον τινὲς φασὶν ἄρξασθαι*, (pag. 602 extr. & seq.) *ξενισθέντα Πέλοπι, καὶ ἁρπάξαντα κατ᾽ ἔρωτα τὸν υἱὸν Χρύσιππον*. Tum: *Ὅτι ἦν μὲν ἐρωτικὸς Ἀλέξανδρος*, (ex hac pag. 603. lit. c.) *ἦν δὲ περὶ* (sic pro vulgato *πρὸς*) *τὸ καθῆκον ἐγκρατής. αἰχμαλώτους οὖν λαβὼν τὰς Δαρείου παῖδας καὶ τὴν γυναῖκα, οὐ μόνον ἀπέσχετο* &c. usque *ἢ αὐτὸν βασιλεύειν ἢ Ἀλέξανδρον*. Tum: *Ὅτι παῖδές εἰσι καλοὶ, Γλυκέρα ἡ ἑταίρα ἔφη*, (pag. 605. d.) *ὅσον ἐοίκασι γυναικὶ χρόνον*. Tum: *Ὅτι Σοφοκλῆς ποτε* (ex cap. seq. pag. 604. e. f.) *κατ᾽ ἔρωτα γυμνὸς συνών τινι, ἀπώλεσε τὴν χλανίδα ὑπεστρωμένην οὖσαν καὶ ἁρπασθεῖσαν. Εὐριπίδου δὲ τὸ γεγονὸς διαγωθάζοντος, Σοφοκλῆς τῷ περὶ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ χρησάμενος, εἶπεν· ὡς ἐμὲ μὲν ἥλιος χλιαίνων γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦντι ἑταίραν*, (sic vitiose, pro *ἑτέραν*, quod metrica ratio exigit) *βορρᾶς ὡμίλησεν. σὺ δ᾽ οὐ*

σοφὸς, ὃς τὸν ἔρωτα ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπά- e γεις. Denique: Ὅτι οὐ καλῶς ὁ Φρύνιχος εἶπε, (ex hoc capite, in quo versamur, pag. 604. a.) Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρειαῖσι (sic, pro παρῇσι) φῶς ἔρωτος. εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἀλείψει γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλαὶ φαίνοιντο, οὐ γὰρ δεῖ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ εἰκάζειν. οὐδ' ἐκεῖνο δέ με ἀρέσκει, (sic Breviator noster istam *Eretrici* Grammatici sententiam, suam fecit; &, quod factum nollem, disputationem illam negligentius perlegens, ironicas quaestiones, quas ludimagistro *Sophocles* opposuit, ita interpretatus est, quasi illi adsensus esset poëta.) τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι, Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνήν· οὐδ' ὁ ποιήσας χρυσοκόμην Ἀπόλλωνα. χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησε ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. οὐδ' ὁ φὰς ῥοδοδάκτυλον. εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψει τοὺς δακτύλους, πορφυροβάφου χεῖρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσει. Περικλῆς, φησὶ, (nempe φησὶν ὁ ῥήτορ οὗτος, *Athenaeus*: pag. 604. d.) ποιεῖν μὲν ἔφη, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. In his finem Epitomator fecit Excerptorum ex hoc *tertio decimo Athenaei libro*: tum vero, priusquam ad decimi quarti libri Epitomen progrederetur, continuo scripturae tenore ista adiecit: Ἐκ τοῦ β'. βιβλίου. Ἔργον εἰς τρίκλινον *&c.* quae a nobis in *Epitomâ libri secundi*, partim cap. LXXXVI. & LXXXVII. partim capite tertio exhibita sunt: de quibus etiam nonnihil adhuc in fine Animadversionum ad hunc tertium decimum librum dicemus.

ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. *Euripidem*, quamquam vulgo μισογύνην & vocari & haberi solitum, consulto tamen φιλογύνην, *mulierosum*, adpellat auctor noster; nec ea scriptura solicitari a Dalecampio debuit, qui μισογύνης hîc legendum putaverat. Vide pag. seq. f. & praesertim p. 557. e.

Ἴων οὖν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ἐπιδημίαις. De isto *IONIS* scripto vide notata ad III. 107. a. Animadv. T. II. pag. 233 sub fin. *Ibid.* ἀνδρὶ παιδιώδει παρ' οἶνον. f παιδιώδης, & quod idem valet παιγνιώδης, dicitur qui *iocis urbanis indulget.* Vide Valcken. ad Herodot. II. 157. Eâdem notione vocabulo παιδιώδης usus est Aristoteles, Ethic. VII. 7.

Sequentia *Ionis* verba, sic vulgo edita, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἑστὰς ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων, παῖς ἐὼν δῆλος ἦν, εἶπέ τε

ἐβούλει με ἡδέως πίνειν; ingenii coniecturam ſecutus DALECAMPIUS, latine ita convertit: *Ad ignem ſtabat qui vinum miniſtraret, pudore, ut erat manifeſtum, rubicundior.* In orâ idem notabat: »Alii, *calore:* quoniam ad ignem ſta»bat.« — Iam ſaepe obſervavimus, ubi in Notis ſuis interpres ille *Alios* dicit, non revera *aliorum ſententiam* illum referre; ſed *aliam ſuam coniecturam*, diverſam ab ea quam in contextu ſecutus eſt, proponere. At nunc hoc non agimus. Recte, me quidem iudice, ille viderat, mendoſam defectamque eſſe Graecam orationem. Longe vero aliter TOUPIUS iudicavit, in Epiſtola Critica pag. 91 ſq. (ed. Lipſ.) ubi totum hoc Ionis ἀποσπασμάτιον adponens, feſtivum illud utique & venuſtum, nihil in praeſcriptis verbis mutandum cenſuit. »Primum, inquit, notandum »illud, παρὰ τὸ πῦρ ἑστὼς ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων, παῖς ἐὼν »δῆλος ἦν. *Servus, qui a cyatho erat, ad ignem adſtabat: hinc* »*puer manifeſtus.* Haec mens *Ionis.* Interpres autem nihil »videbat.« — Haec ille; vir non minus ſupercilio, quam doctrinâ & ingenio, ſuper criticorum vulgus eminens: cuius, ut dicam quod ſentio, non magis equidem Latina iſta, quam vulgata Graeca intelligo. Poſſet intelligi, ſi hoc dixiſſet: *cum ad ignem adſtaret pincerna, adparebat valde puerum* (i. e. *valde iuvenem*) *illum eſſe.* At ne hoc quidem ſatis erat dixiſſe, *iuvenem* eum fuiſſe: *formoſum fuiſſe*, ſignificare *Ion* haud dubie voluerat. Praeterea, quod continuo ſubiicitur, ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθριάσαντος, id manifeſte (ſi quid iudicare valeo) oſtendit, paullo ante dictum eſſe *fuiſſe illum rubore faciei inſignem.* Quare vix dubitandum, quin aut ἐρυθρὸς ἐὼν δῆλος ἦν, aut aliquid tale, hic ſcriptum olim fuerit: coniectaturus eram, ἐρυθέων δῆλος ἦν, ſi certus eſſem ἐρυθέω Ionico idiomate pro ἐρυθαίνω in uſu fuiſſe. Porro, cum ſequatur εἶπέ τε, nihil habet τε particula quo referatur; niſi aliud quoddam verbum, cum quo iungatur εἶπέ τε, praeceſſerit: quare ἐκάλεσε, παρεκάλεσε, aut aliquod tale verbum ante εἶπέ τε omnino deſideravi. Quod inter ἐγχέων & παῖς comma erat interpoſitum, id ex ed. Baſ. in ed. Caſ. propagatum: quam diſtinctionem ſicut editio Ven. cum Msto ignorat, ſic & nos eiecimus, ut cohaererent iſta ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων παῖς. Pro olim edito ἑστὼς, Ionicam verbi formam ἑστεὼς membranae dedere.

a ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος. Poſterius ex iſtis duobus nomi-

nibus fortasse non ab Athenaei, nedum ab Ionis manu est, sed haesitationi debetur librarii. Vide quae ad pag. 601. f. notavimus. Nisi potius Ἐρετριεὺς ὁ Ἐρυθραῖος scripserat & Ion & Athenaeus, ut esset Ἐρετριεὺς proprium nomen, quod eidem homini iterum iterumque deinde tributum videmus; Ἐρυθραῖος vero gentile, *ex Erythrâ* vel *Erythris*, Ioniae oppido.

Quae dein subiicitur *Sophoclis cum Grammatico* memoratu haud sane indigna disputatio, eam in alienum prorsus sensum acceptam fuisse a festinante Epitomâe auctore, paullo ante monuimus. Multa utique *pictoribus* perinde atque *poetis* licita sunt; at latior aliquando poëtae potestas est: quippe cui multa narrare & verbis exprimere licet, quae si eodem modo imitari & penicillo effingere pictor ausus fuerit, recte ei dixeris:

Quodcunque ostendis mihi sic, incredulus odi.

Mox quum vulgo legeretur, οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. γελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ ὁ Σοφοκλῆς, monuit TOUPIUS: »Scribe, ut »Graeca sibi constent, Οὐκ ἄρα δὴ - - - εἴκαζον ἄν. »*Quare haud equidem compararem: haud adsimilarem.*« — Nobis probabilior visa erat PORSONI ratio, in Adpend. ad Toup. p. 490. monentis: »Potius *deleverim* ἄν, & reposuerim οὐκ ἄρα δεῖ - - - εἰκάζειν. Γελάσας δὲ ἐπὶ &c.« — Et δεῖ, pro δὴ, ex membr. *A.* quidem non adnotatum: sed, Epitomatorem δεῖ - - εἰκάζειν hoc loco scripsisse, supra vidimus. Vocula ἂν vero ante γελάσας satis perspicue verbum ἀναγελάσας prodere videbatur. De utroque, & δεῖ, & ἀναγελάσας, perspecte CORAYUS etiam monuit, in *Notis msstis*. Dein percommode utique ἀναγελάσας δὲ scriptum foret: sed & omittere coniunctionem *Ioni* licuerat. Initio vero phraseos, licet perapte οὐκ ἄρα scriptum videri debuerit, tamen tenendam putavi veterem membranarum scripturam οὐ κάρτα. Frequenter eâ voculâ uti Ionicam dialectum novimus: eâdemque in hac ipsa narratione paullo post iterum iterumque usum esse *Ionem* videmus.

οὐδ᾽ ὁ ποιητὴς, ἔφη, λέγων χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα. *Pindarum* dicit, cuius vide Oden Olymp. VI. 71. VII. 58.

Ibid. οὐδὲ ὁ φὰς ῥοδοδάκτυλον. Poëtarum pater, Iliad. α'. 477. & alibi. *Mox* CASAUBONUS, cum πορφυροβαφοῦς edidisset, haec adnotavit in Animadversionibus:

b. » πορφυροβαφοῦς χεῖρας καὶ οὐ καλῆς γυναικὸς ποιήσεις. *Fe-* » *ceris manus convenientes purpurei coloris infectrici potius quam* » *pulchrae mulieri.* πορφυροβαφεὺς, *infector* est *purpurei colo-* » *ris*: mulier πορφυροβαφὴς, *quae eam artem exercet*. Olim id » artificium fuit muliebre. Homerus: [Iliad. δ'. 141.]

» Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
» Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. « —

At vocab. πορφυροβαφὴς ex formationis ratione (sicut κοκκινοβαφὴς, μελαμβαφὴς, & similia) passivam significationem, non activam habuerit, & *purpurâ tinctum* denotaverit. Nec vero πορφυροβαφοῦς, sed πορφυροβάφους in ed. Ven. & Bas. scribebatur; temere id quidem, pro πορφυροβάφου, quod recte & membranae *A.* & *Epit.* exhibent. Eodemque modo ex certâ coniecturâ Toupius corrigi iusserat.

Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει. Verba ista in Animadv. repetenti Casaubono imprudenti (puto) excidit, ut τῆς ἐπιῤῥαπίσεως scriberet, quae scriptura nusquam reperitur, neque quidquam quo commendetur habet. Casauboni *Animadversio* haec est: » *Cum illi risissent, Eretrieus pudore suffusus est, quod fuerat* » a Sophocle *obiurgatus*. Aspero nimis verbo ἐπιῤῥαπίσεως » usus hic Athenaeus: nam Sophocles puerum hunc non » *obiurgaverat*, sed *leviter* tantum *reprehenderat*: aut, ut di- » cam melius, *erroris sui admonuerat*. ἐνωπεῖσθαι nove usur- » pavit, pro δυσωπεῖσθαι. « — Primum notemus, non suis verbis *Athenaeum* haec scribere, sed ipsis *Ionis* verbis usum esse. Porro ἐπιῤῥαπίζειν, ἐπιῤῥαπισμὸς, ἐπιῤῥάπισις, *reprehensionem* quamcumque, sive graviorem, sive leniorem significant: vide IV. 168. f. ibique not. tum V. 219. a. X. 422. c. & Polyb. II. 64, 4. Nec male H. Stephanus in Indice Thesauri generalem hunc significatum verbo Ἐπιῤῥαπίζω tribuit, *Taxo*, *refello*, *reprehendo*. Poterat adiicere, *verbis castigo*. Conf. Toupii Nov. Cur. in Suid. p. 200 sq. Ionicone idiomate ἐπιραπίξει (quam terminationem habent membranae nostrae) usurpaverit *Ion*, nescio: tutiusque putavi, editum ἐπιῤῥαπίσει tenere. Caeterum non *ad puerum*, ut ait Casaubonus, sed ad *Ludimagistrum*, imperite cum Poëtâ disputantem, pertinebat illa reprehensio. De verbo ἐνωπήθη, speciosum erat quod Casaubonus statuit, idem valere ac δυσωπήθη. Dalecampius quamnam vel originem verbi vel propriam notionem spectarit

nescio: commode quidem latine vertit, *repressus est Entriensis.* Consulendus vero de illo verbo BENTLEIUS, in Epist. ad Millium, pag. 65. cuius expositionem laudavit adposuitque *Hemsterhusius* ad Hesychianam Glossam Ἐνώπηται. Nempe Ionicum verbum fuit Νωπέω, idem valens ac ταπεινόω & καταπλήσσω, (*deprimo, reprimo, percello*) ut ex Hesychii & Photii Glossis Ἐνώπηται & Νενώπηται intelligitur. Ab eodem fonte manasse videtur Πρωνωπής, quod προτεταμένος, προνενευκὼς interpretantur.

εἵρετο γάρ μιν – – – ἀφαιρετέοντα. Recte εἵρετο c ed. Ven. cum Msto: Ionicâ verbi formâ, pro communi ἤρετο. Vitiosum εἴρητο, nescio quo sensu, tenuit Toupius, nihil de isto verbo adnotans. Prorsus temere & corrupte εὔχετο ed. Cas. 3. per incogitantiam operarum repetito verbo praecedente. ἀφαιρετέοντα ex membranis recepi, quod vel idem prorsus sonat ac ἀφαιρέοντα, yel ἀφαιρεῖν (aut ἀφαιρεῖσθαι) ζητοῦντα aut μέλλοντα, *cum tollere vellet, cum in eo esset ut tolleret.* Non habeo quidem in promtu aliud exemplum eiusdem formae in hoc verbo: sed suspicor, si minus aliis Graecis, Ionibus certe fuisse in usu. Monuit *Henr.* STEPHANUS, in Thes. Ling. Gr. T. I. pag. 186. b. »Αἱρετέω, τῶ, f. ήσω, pr. ηκα, in vulgaribus Le»xicis Graecis adnotatur idem valere quod αἱροῦμαι. Sed »apud Graecos lexicographos nondum reperi.« — Nos teneamus interim hoc exemplum satis probabilis auctoritatis, donec alia in lucem fuerint producta.

ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα. »ὑπάγεσθαι, *dolis aliquem* »*capere, deceptumque suae potestatis facere.*« HEMSTERHUS. ad Aristoph. Plut. pag. 58.

Περικλῆς ποιεῖν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. d
Tenui *pronomen* με, commode adiectum in editis, quo quidem vix videtur carere posse oratio. Ignorat illud tamen uterque codex mstus. Ludit poëta in verbi στρατηγεῖν ambiguitate, quod & generatim *praetorem esse, exercitui praeesse* significat; & *variis artificiis dolisque hostem decipere*, quae στρατηγήματα dicuntur Graecis. Fuit autem *Pericles* in eâ praeturâ collega *Sophoclis*, teste Cicerone lib. I. DE Offic. cap. 40. & Plutarcho, in Pericle pag. 156. quorum uterque memorat quo pacto Sophoclem Pericles reprehenderit formam pueri cuiusdam laudantem: quod dictum Periclis fortasse ad eamdem rem pertinebat, quam hic ab Ione narratam tradit Athenaeus. Annos eo tempore na-

ἑτῶν poëtam fuisse LXVII. scribitur vulgo in Sophoclis Vita, Tragoediis eius praefigi solita: sed, LVII scriptum oportuisse, Brunckius docuit, praeeunte Musgravio in Chronologiâ Scenicâ, primo Volumini Tragoediarum Euripidis praefixâ.

Ταῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι. Vix ac ne vix quidem ferendum postremum verbum: quod nec commodum hoc loco sensum admittit, & ipsâ formâ suâ (nam πρήσσοι saltem scriptum oportuerat) mendam profitetur, denique haud dubie per scribae dormitationem huc irrepsit. Rectissime, si quid video, TOUPIUS monuit: »Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ παίζοι: *cum biberet, vel hilarior esset.*« Sic idem *Ion*, cuius haec tota narratio est, πίνειν & παίζειν iunxit apud Nostrum, lib. X. pag. 447. f. & pag. 463. c. Doctam sane, sed vereor ne longius quaesitam emendationem HUSCHKE proposuit, in Analectis Criticis (Lips. 1800.) pag. 24. ἢ βρυάζοι, i. e. *quum biberet & convivaretur;* provocans ad Glossas Hesychianas: Ἐβρύαζεν· εὐωχεῖτο. Ἐβρυάζοντο· εὐφραίνοντο. Cuius emendationis indicium *Boissonadi* nostri diligentiae debeo.

οὔτε σοφὸς, οὔτε ῥεκτήριος ἦν. ῥεκτήριος, Ionicum vocab. a verbo ῥέζω, fut. ῥέξω: idem valens ac δραστήριος, *vir strenuus, actuosus, natus rebus agendis. Mox* notanda formula, εἷς τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων, *unus ex probis honestisque & commodis hominibus Atheniensibus.*

AD CAP. LXXXII.

ἔξω τείχους. Sic, *absque articulo*, scriptum dedere membranae: recte, puto, & ex Graecorum in istâ formulâ usu. *Mox*, περιεβάλοντο, in Aoristo, ex eisdem adoptavi membranis. Pro eo vero, quod hîc legitur, *pueri pallium fuisse substratum*, Epitomae auctor (ut supra ad initium capitis praecedentis, vidimus) *Sophoclis* τὴν χλανίδα ὑπεστρωμένην dixit. χλανὶς non tam *penula* intelligi debet, ut interpretatur Dalecampius, quam *mollis & delicata laena.* Vide V. 197. a. & XI. 509. d. ibique not. *Dein*, μετ' οὖν τὴν ὁμιλίαν recte membranae, adiecto articulo.

τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ παιδὶ, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι. »Non caret mendo vox postrema: hoc certum habeo: »quid autem rescribam incertus sum.« CASAUBONUS. —

pompum, cuius verbis ista refert Athenaeus, persuasum habeo. Quemadmodum mox deinde στέφανον δάφνης ait, sic hîc haud dubie στέφανον κιττοῦ scripserat: & sicut hîc diserte adiectivum χρυσοῦν adiecit, sic & ibi στέφανον χρυσοῦν δάφνης intelligere debemus; quemadmodum etiam paulo post diserte ait, δάφνης στέφανον χρυσοῦν. *Coronam hederaceam* dicit, & *coronam lauream*, utramque *ex auro effictam*; id est *coronam auream*, alteram *folia hederae imitantem*, alteram *lauri folia*. Simillimâ ratione στέφανος ἐλαίας χρυσοῦς, lib. V. pag. 201. d. est *corona oleagina ex auro*: & pro eo, quod hîc dicitur στέφανος χρυσοῦς κιττοῦ, ibi nominatur στέφανος κίσσινος ἐκ χρυσοῦ. Eadem, qua usi sumus, emendatio CASAUBONO olim placuerat; cuius manu, in Athenaei exemplo quod ipsius fuerat, hoc loco in orâ notata haec leguntur: »Scr. καὶ »στέφανον χρυσοῦν.« — A qua sententiâ discedere ille non debuerat, cum Athenaeum ederet, aut Animadversiones in eum conscriberet.

τῷ δὲ Λυκόλᾳ, τῷ τοῦ Τριχολέου υἱῷ Φυσκίδᾳ. »Φυσκί»δα, stirpis & familiae nomen putant. Quidam φύσκωνα »interpretantur, *obesum*, *ventricosum*.« DALECAMPIUS. — Potior utique videtur prior interpretatio. *Physcidas* dictus videtur, qui a *Physco* genus derivaret. *Physci* Aetoli, Amphictyonis filii, Deucalionis nepotis, Stephanus Byzant. meminit in Φύσκος.

Πλεισθένους ἀνάθημα. *Pleisthenes* ille quis fuerit, nec memini, nec laboriosius nunc quaerere vacat. Apud Suidam, suo loco, nudum nomen Πλεισθένης legitur: nihil amplius. Illud vix dubitandum puto, intercidisse hîc ante id nomen nonnihil, quo declarabatur *quodnam* fuerit istud *donarium*. C

Φιλόμηλος. *Philomelus*, ante Onomarchum & Phayllum, imperator Phocensium; qui primus Delphos occupaverat, & donaria spoliare coeperat. Eiusdem mentio facta VI. 264. d. Quod deinde Λαμψακηνῶν ἀνάθημα hîc dicitur, id Κνιδίων fuisse perhibetur apud Plutarchum, De Pythiae Oraculis, pag. 597 extr. ubi eadem narratur historia. *Ibid.* ἐν Μεταποντίῳ recte dedere membranae. Sic enim Graeci dixerunt, Μεταπόντιον: non Μετάποντον, aut Μετάποντος, quod est viri nomen, non oppidi.

ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ μάντεων. Nisi mox rursus subiiceretur ἐμμανῶν γενομένων τῶν μάντεων, suspicaturus eram τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ νεανιῶν scriptum oportuisse. Et

ic eo inclino, ut suspicer, utrobique νεανιῶν pro ων restituendum auctori. Sic sane apud Plutarchum ur, (l. c. pag. 598. a.) ὁρμήσαντες ἐπὶ τὸν στέφανον εανίσκοι, καὶ μαχόμενοι περὶ τοῦ χρυσοῦ πρὸς ἀλλ-ους, διέσπασαν τὸν ἄνθρωπον. Statuere utcumque lice-, priori loco teneri μάντεων ita posse, ut deleto com-quod ante γενομένης nos interposuimus, intelligere-vox ista ex lauro a vatibus edita fuisse: sed, vel sic, po-ore certe loco ἐμμανῶν τῶν νεανιῶν legendum fue-At nobis quidem etiam priori loco isti ἐν τῇ ἀγορᾷ τεις minime placent: ac fere non dubitamus, ὑπὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ νεανιῶν scriptum oportuisse, eaque a interserto commate a sequentibus γενομένης φωνῆς e distinguenda; licet deinde sub finem periodi parum mode, praeter necessitatem certe, repetita videri pos-verba ὑπ' αὐτῶν: nempe repetita ista sunt perspi-itis caussâ, ob longiorem periodi ambitum. Tenui editam scripturam Προκοννησίου, geminâ ν literâ: lici tamen ν, ut in nostris membranis, sic etiam apud hanum Byzantinum Προκόννησος & Προκοννήσιος vulgo itur. Lepide vero Villebrunius hunc Pharsaliae casum, post sextam & centesimam incidit Olympiadem, in tempus posuit, quo ex Hyperboreis rediit Aristeas onnesius, quem Croesi & Cyri aetate vixisse constat. ϕθη διὰ τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνηρημένη. Sic percom-e membranae: pro quo quum διὰ τὸ τὸν τοῦ θεοῦ στέ-ν ἀνηρημένη editum esset, CASAUBONUS monuerat: ribe, διότι τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἦν ἀνηρημένη. « — pe verbum ἀνηρημένη diversâ prorsus notione acci-s. Cui praeiverat DALECAMPIUS in versione: comper-est, ob Dei coronam quam sustulerat, dilaniatam . Ad editam olim scripturam docte acuteque adno-rat CORAYUS: » Expungo tantum τὸ articulum. ἀνη-ένη, est interfecta. «

AD CAP. LXXXIV.

Λεώνυμος ὁ Σπαρτιάτης &c. Vide Diodorum Sicul. XX. Quod vero hunc ait auctor primum hominum ob-acccepisse mulieres, id falsum esse monuit CASAUBONUS lotâ ad oram sui olim libri scriptâ, nisi de Graecis ho-bus unice intelligas.

non ἐστίν. Gallicus interpres, ἐστὶν tenens, pc τι particulam ὅτι inserendam censuit, quo sent qua verbis inesset: sed vereor, ne haud multo dior, quam vulgatis Graecis, Gallicis hisce sent sit: *Si jamais devenus amoureux des femmes, vous pe soit impossible d'arriver au but de vos desirs, sachez mour a son terme, comme dit Clearque.* Illud quid adparet, commodam aliquam viam quaesivisse sophistam nostrum, qua ad sequentem disputati *hominibus statuarum amore captis* transiret: sed vid conatus non multo felicius, quam alibi saeper ei cessisse: inde confusa & intricata oratio; qu facilius per librariorum negligentiam magis etiam corrumpique potuit.

τῇ τε γὰρ περὶ τὴν Πειρήνην χαλκῇ βοῒ βοῦ βη. περὶ τὴν Πυρήνην, quod ante nos edebatur, v ca *Pyrenaeos montes*, ut recte Dalecampius verti ut Villebrunius, *aux environ de Pyrene;* quem lo mo novit. At nemo facile dubitaverit, verum ide nobis uterque dedit codex mstus, περὶ Πειρήνην. *ad Pirenem*, notum illum prope Corinthum fonten saepius mentio facta apud Nostrum, veluti hoc 588. d. & II. 45. b. Neque admodum, puto, turl debet, quod in eiusdem fontis descriptione apud Pa lib. II. cap. 3. aliae quidem aeneae memorentur bovis autem aeneae nulla fiat mentio; aut quod *sis* istud de tauri libidine, ad aeneae vaccae cor accensâ, observatum Valerius Maximus ait lib. V 11. extern. num. 3. De usu verbi ἐπαναβαίνειν & νειν in ea re, de qua hîc agitur, monuit Hemst ad Luciani Dial. Deor. XXII. c. 4. In *Epit.* ver στη, pro ἐπανέβη, scribitur.

οὗτος γὰρ τοῦ ἐν Σάμῳ Παρίου ἀγάλματος ἐρα Eumdem furorem in Cnidiam Praxitelis Venerem a notavit Plinius, lib. XXXVI. cap. v. sect. 4. num. vide Harduin.) & Lucianus, Amorib. cap. 15. Opp. ed. Bip. pag. 273 sqq. *Ibid.* προβαλλόμενος κίον. σαρκίον nescio an obscoeno sensu dixerint G strumentum aliquod explendae masculae libidini in Sed eodem sensu σάκιον aut σακίον legendum t sum ex Hesychianâ Glossa, Σάκαν, τὸ τῆς γυναι latâ cum alia eiusdem Hesychii, quae sic vulgo

χοῖρος· χοιρίσκακα, μηχάνημά τι οὕτως ἐκαλεῖτο. Notum est enim χοῖρον alioqui Graecos τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον dixisse. Caeterum memini hunc locum ita alicubi expositum legere, quasi dixisset auctor, *vivam mulierem* adiisse hominem illum, cum qua libidinem suam expleret.

μνημονεύει καὶ Ἄλεξις. καὶ particulam adiectam dedere

a membr. *A*. In *Alexidis vers.* 2. carebat ed. Bas. voce ἕτερον, quam tacite ex msstis adiecit Cas. Eamdem vero vocem etiam editio Ven. dabat, quam ille non consuluit.

Ibid. vers. 3. ἑαυτὸν, pro edito αὑτὸν, eaedem dedere membr. *Mox*, quod in *Philemonis* fragmento legitur λιθίνου ζώου, de illo usu vocabuli ζῶον diximus ad V. 196. e. & passim alibi.

Κτησικλέους δέ ἐστιν ἔργον τὸ ἄγαλμα. Istud artificis nomen alibi non reperi. *Ctesilaum*, nobilem sculptorem, Plinius nominat, XXXIV. VIII. 19. & ibid. num. 14. Ac fortasse Κτησιλάου aut Κτησίλεω scriptum apud Nostrum oportebat: sed vulgatum tenent ambo nostri mssti.

Πολέμων δὲ ἢ ὁ ποιήσας &c. Conf. XI. 479. f. *Ibid.* Ἐν

b Δελφοῖς, φησὶν, ἐν τῷ πινάκων θησαυρῷ. Cum ἢ ἐν τῷ πινάκων vulgo legeretur, delevi cum Dalecampio ἢ particulam, quae haud dubie per scribae incogitantiam e superioribus verbis huc irrepsit. Satis notum est, varias fuisse Delphis *cellas*, quos *thesauros* vocabant, in quibus variorum populorum donaria servabantur. Vide Lexic. Polyb. in Θησαυρὸς, & Pausan. lib. X. cap. XI. Fuerit igitur etiam aliqua e cellis, ὁ τῶν πινάκων θησαυρὸς nominata, i. e. *tabularum pictarum thesaurus*: nisi forte sub vocab. πινάκων latet *populi* nescio cuius *nomen*. Certe a populis vel civitatibus nomina invenerant plerique ex illis thesauris: & in eo quidem, de quo hìc agitur, non modo pictae tabulae, sed & marmoreae statuae fuerunt.

Ibid. καὶ τῆς ὁμιλίας καταλιπεῖν στέφανον. Possis suspicari, καὶ τῆς ὁμιλίας μισθὸν κατ. στεφ. scriptum oportuisse: sicut paulo post scribitur, δεδωκέναι γὰρ αὐτῷ μισθόν. Sed vocab. στέφανον, pro *munere* accipiendo, ut saepe aliâs, possit etiam στέφανος ὁμιλίας satis commode *munus* intelligi *congressus caussâ datum*. Conf. supra, XII. 538. b. & Lexic. Polyb. voce Στέφανος.

AD CAP. LXXXV.

Σεκούνδου μέν τινες -- ἀλεκτρυὼν &c. Eamdem histo Aelianus retulit, lib. XII. De Nat. Anim. cap. 37. Philo auctorem citans. *Ibid.* οἰκέτης Νικομήδους τοῦ Βιθ βασιλέως. Deerat nomen Νικομήδους ed. Ven. & Bas. cite a Casaub. adiectum. Agnoscunt id autem h. l. a nostri mssti.

ἐν Αἰγείῳ δὲ παιδὸς ἠράσθη χήν. Pro mendoso 'Αγ in quo nil mutant membranae, Αἰγείῳ scripsi cum Aeli lib. V. De Nat. Anim. c. 29. ubi eadem res traditur. rectius etiam foret ἐν Αἰγίῳ: nam Αἴγιον proprie bitur Achaici illius oppidi nomen. Vide Steph. By Indicem nostrum Historicum & Geographicum in P bium. Apud Plinium, eamdem rem referentem, X. 26. olim *Argis* legebatur, ubi *Aegii* correxit *Harduinu*

ἐρασθῆναι [χῆνα] Λακύδους. Vix abesse potest vox να, quae in libris quidem hodie non comparet, sed ἐρασθῆναι facile potuit excidere. De *Lacyde* habet e Plinius l. c. & Aelian. Nat. Anim. VII. 41.

Δελφῖνα δ' ἐν 'Ιασῷ παιδὸς ἐρασθῆναι λόγος. Eam historiam habes apud Plinium, IX. 8, 8. & uberius a Aelian. Nat. Anim. VI. 15. Alios auctores laudarunt docti ad Aelianum. Magis etiam mirabilem de delpl historiam, quam vel haec est, vel ea quae mox sub tur, narrat Herodotus I. 23 sq.

ὁ δὲ λόγος ἐστὶν αὐτῷ ὁ περὶ 'Αλεξ. Articulum ὁ περὶ 'Αλεξ. repetitum dedere membr. *A.* Ex eisdem, *lo post*, scripturam δωδεκάτῃ adoptavimus.

Φύλαρχος γοῦν. Perperam Φίλαρχος ms. *Ep.* ut pa alibi. *Ibid.* Κοίρανος, φησὶν, ὁ Μιλήσιος &c. Eamdem paulo uberius, sed cum nonnullâ varietate, narrat Ae nus, Nat. Anim. VIII. 3. Conferendus etiam Pluta De Solertiâ Animal. pag. 985. *Ibid.* λαβόντας δελφῖ καὶ μέλλοντας κατακόπτειν. Multos olim religioni sibi xisse *delphini comedere carnem*, docuit Casaub. in Anima ad Athen. VI. 283. c. *Ibid.* ναυαγίᾳ χρησάμενος. commode ms. *A.* & *Ep.* conf. p. 611. b. Vocab. ναυά *fragmentum* potius, *navis* sonat, quam ipsum *naufragi* Recte dein συγκηδευόντων scribitur in ed. Ven. & Bas utroque cod. msto.

ὅσην ἐλέφας τὸ ζῶον φιλοστοργίαν ἔσχεν εἰς παιδ

...nf. Aelian. Nat. Anim. XI. 14. Duas voces τὸ ζῶον, ... deessent vetustis editionibus, e msstis tacite adiecit Casaubonus: & agnoscunt easdem nostrae membr. *A.*

Ibid. ἡ τοῦ Ἰνδοῦ γυνὴ παιδίον αὐτῆς τριακοσταῖον παρακατέθετο. Aelianus adiicit, παρακατέθετο φωνῇ τῇ Ἰνδῶν, ἀκούουσιν ἐλέφαντες. Apud Nostrum nude παρέθετο scribitur in *Epit.* παρεκατέθετο habet ed. Cas. duplici augmento: sed παρακατέθετο editt. vett. atque ita etiam puto ms. *A.* ἐτίθει αὐτὸ ἐν σκάφῃ. Potuerat fortasse ἐν σκάφει ...ibi cum ms. *A.* a recto casu τὸ σκάφος, idem valente ac σκάφη. Tenendum tamen putavi ex ed. Cas. ἐν σκάφῃ, ...od & ms. *Ep.* tuetur, & Aelianus: moxque apud Nostrum in τὴν σκάφην consentiunt libri. Caeterum novimus, nimis frequenter in vetustis membranis confundi perutarique ει & η. Apud Epictetum, Dissert. III. 22, 71. ...ι σκάφην vulgo *labrum* interpretantur, fortasse haud se...s atque hic *cunae* intelligendae erant, sed corrigenda ...nda in voculâ praecedente: & pro vulgato ἵν' αὐτὸ ...σῃ εἰς σκάφην sic scriptum oportuisse suspicor, ἵν' ...τὸ λούσῃ· δεῖ σκάφην· (scil. ἔχειν.) *oportet habere cunas.* ...ox, πεποιήκοι recte ms. *Ep.* nescio an & ms. *A.*

καὶ κατεκοίμιζεν αὐτό. Sic, in *imperfecto* tempore, ...n κατεκοίμισεν, scribendum monuit CASAUB. in Anim...lv. Eodem vero modo scribitur in utroque nostro codice.

AD CAP. LXXXVI.

Περσαίου τοῦ Κιττιέως ἐν τοῖς Συμποτικοῖς Ὑπομνήμασι. Confer IV. 162. b. c. ibique notata. *Persaeum* a Zenone, Antigoni invitationem declinante, loco sui ad Antigonum missum esse novimus ex Laërt. VII. 6. Ibi tum haec gesta sunt quae deinde narrantur. Exprobrat autem hic Athenaei Myrtilus Cynicis, quod, cum Stoici vellent videri, ...co hilaritatis & mitium morum Stoicorum veterum, rusticos mores & durum vitae institutum adfectarent.

καὶ ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἀνὴρ μεθυσθείη ἄν. Dalecampius in contrariam prorsus sententiam vertit: *Boni quidem ac probi viri numquam inebriantur.* Immo, *non alienum esse a Sapientis personâ inebriari aliquando,* laxiores quidem Stoici censuerant. Sed opportune monitum a CASAUBONO ad hunc locum video: » Discedit a suae sectae placitis PERSAEUS, cum ait apud Deipnosophistam, καὶ ὁ καλὸς κ'

» ἀγαθὸς ἀνὴρ μεθυσθείη ἄν. Nam Stoicorum sente
» erat: Ὁ σοφὸς οἰνωθήσεται μὲν, οὐ μεθυσθήσεται δέ. «
Vide Laërt. VII. 118. & notata ad Epicteti Dissert. I.
23. Nempe quod in scholae praeceptis οἰνοῦσθαι dice
Stoici, id in *Convivalibus Commentariis* PERSAEUS μεθύ
σθαι dixit: & satis notum est, non semper strictissimo
turpiori sensu usurpare id verbum solitos esse Grae
Et severior etiam Seneca, De Tranq. Animi cap. 15. *A*
quando, inquit, *vectatio iterque & mutata regio vigorem da*
convictusque & liberalior potio: nonnumquam & usque ad ebri
tatem veniendum, non ut mergat nos, sed ut deprimat.

εἶθ' ὅταν παραδυῇ τὸ οἰνάριον. Rectius fortasse παρ
δύη editum erat: sed restituendam putavi consentien
utriusque veteris codicis scripturam παραδυῇ, in Ao
passivi, donec quis certo nos docuerit, Graece ita n
modo dici potuisse.

τῶν ἐξ Ἀρκαδίας θεωρῶν. » Idem *Persaeus* cum scri
» Ὃ καὶ πρώην ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀρκ. θεωρῶν πρὸς Ἀν
» γονον παραγενομένων, legatos appellat θεωροὺς, n
» πρέσβεις: quod quam vim habeat dictum libro sex
» cap. XIII. [vide Animadv. ad VI. 251. b. & ad V. 19
Scilicet θεωροὶ proprie sunt *legati rei sacrae caussâ missi*,
qui solemnitati cuidam interessent.] » Sed adulatur Pers
» Antigono regi, tanquam servus hero suo, aut liber
» patrono: nam & inter ministros eius fuerat, τροφεὺ
» baiulus filii eius, cui nomen Alcyoneo: auctor Dio
» nes Laërtius. [VII. 36.] « CASAUB. *Ibid.* ἐκεῖνός τε. Is
τε particulam dedit cod. *A*. In *Epit.* non ultra verba ἀσ
μοσύνης ἐπιδείκνυνται continuatur haec Persaei dispu

ἐν ταῖς διαζώστραις γυμναὶ ὠρχοῦντο. Pro n
voce διαζώσφαις, quam editiones omnes hîc teneba
διαζώστραις dedere membranae; probum vocabulum, l
xicographis licet ignotum, quod idem valet ac διάζ
apud Thucydidem lib. I. cap. 6. ubi ait: καὶ τὸ πάλαι
ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ
αἰδοῖα ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο. Suspicatus apud Nostrum er
αὐταῖς διαζώστραις: id est, *solis subligaculis, nonnisi*
ligaculis praecinctae, caeterum nudae. Sic Polybius II. 2
γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων, *nudi cum solis scutis*, n
nisi scutis tecti: nam *scutis* ibi vel *clypeis* in versione,
armis, repositum malim.

ἐκ τῶν κλινῶν ἀνόρμων. Sic rursus eaedem mem

e; multo commodius, quam quod editum erat ἀφόρ-ν. Ex eisdem recepi scripturam *αὐτὸν* (i. e. ἑαυτὸν) in istis σκληρὸν αὐτὸν εἰσῆγεν. Verbum εἰσῆγεν ἑαυτὸν aliquanto plus sonare videtur quam *praebuit sese*; nempe *ostentavit se ut talem*. Quaerit doctissimus CORAY in Notis mstis.: »An σκληρὸν αὐτὴν εἰσεῖδεν? « Id est, *ine eam intuebatur*. At in εἰσῆγεν nil mutant membr. nec sollicitandum id verbum equidem putem.

ἐν τῷ ἀγοράζειν πάνυ νεανίσκος ἦν. » Scribendum νεανικὸς ἦν: *temerarius, animosus & cupidus emtor*. Sic Grae»ci loquuntur. De huiusmodi *venditionibus*, Suetonius in »Augusto, cap. LXXV. « CASAUBONUS.

καὶ τῷ πωλοῦντι, ἄλλῳ τινὶ θᾶττον προσθέντι, ἠμφισβήτει. CASAUBONO obsecutus sum, ad vulgatam scripturam προσθέντος monenti: » Lego προσθέντι. *Rixa»tum* ait *cum vendente, quod alteri citius addixisset*, nec sibi »facultatem licendi fecisset. Interpres προσθεῖναι hîc acci»pit pro *licere*, πλειστηριάζειν: ego, pro *addicere*. « — Nec tamen, sic prorsus in liquido positam esse loci huius vel lectionem vel interpretationem, contendam. Nam, ut taceam non suppetere alia exempla verbi προσθεῖναι in alterutram partem usurpati, difficultatem etiam habent proxime sequentia verba, καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸν πεπρακέναι: quae sic accipienda fuerint, quasi dixisset, καὶ οὐ νομίμως αὐτὸν πεπρακέναι, i. e. *& non legitime illum vendidisse*, vel, *& non conclusam, non ratam esse venditionem*: quam in partem Gallicus interpres reddidit: *disant qu'il l'avoit adjugée trop tôt à un autre, dont le marché étoit par consequent nul.* Dalecampius vero quam sententiam postremis illis verbis subiecerit, minus percepi, cuius haec est interpretatio: *& cum venditore, pretio ab alio quodam celerius aucto, decertavit, negans ab ipso addictam fuisse.* Priora Graeca verba, PURSANUS, tenens vulgatum προσθέντος, ad *Dalecampii* mentem sic refingenda censuerat, καὶ τῷ πωλοῦντι, ἄλλου τινὸς θᾶττον προσθέντος, ἠμφισβήτει.

φησὶ γὰρ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος &c. » Sequens *narratio An»tigoni Carystii de Zenone*, qui discipulum suum, reliquias »pudoris servantem, bene & naviter reddit impudentem, »male accipit Dalecampius. « CASAUBONUS. — Vellem vero planius mentem suam aperuisset doctus Animadversor, &, quid esset quod in Dalecampii versione reprehendendum censeret, exposuisset. Athenaei verba haec sunt:

Μή ποτε αὐτός ἐστιν ὁ Περσαῖος ὁ περὶ τῆς αὐλητρίδος διαπυκτεύσας; φησὶ γὰρ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος, γράφων ὧδε· Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, Περσαίου παρά τινος αὐλητρίδιον πριαμένου, διοκνοῦντος εἰσαγαγεῖν πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ τὴν αὐτὴν οἰκεῖν οἰκίαν, συναισθόμενος συνείλκυσε τὴν παιδίσκην, καὶ συγκατέκλεισε τῷ Περσαίῳ. Quae sic latine convertit Dalecampius: *Num vero, inquit Cynulcus, Persaeus ille est, qui de tibicinâ pugilatu dimicavit? Scribit enim Antigonus Carystius in Vita Zenonis Citiensis, Persaeo inter potandum mulierculam tibicinam emptam ducere domum cunctante, quod simul habitarent, id ubi sensit, puellam in aedes illum* [nempe, *Zenonem*] *pertraxisse, & cum Persaeo conclusisse.* Qua in versione nihil equidem erratum ab interprete video, nisi quod sermonem hunc *Cynulco* tribuat; cum ex Athenaei mente *Myrtilus*, qui superiora dixerat, idem etiam verba ista Μή ποτε αὐτὸς (sive, Μή ποτε δ' αὐτὸς malueris) & sequentem Antigoni narrationem adiecerit. Neque in Antigoni Graecis verbis, quae eadem membranae cum editis tenent, obscuri quidquam aut quod aliter accipi debuisset video. Illud quidem satis adparet, diversam esse hanc historiolam, quam ex *Antigono Carystio* refert Athenaeus, ab illa, quam paulo ante ipsius *Persaei* verbis retulerat; cum Antigonus de re loquatur quae *Athenis* accidisset, *Persaeus* vero de re quae accidisset *in Macedonia* apud regem Antigonum Gonatam. At mens Myrtili, id est Athenaei, haec esse videtur, ex eo quod de puellâ a Persaeo inter potandum emtâ Antigonus Carystius narrat, suspicari licere, philosophum illum, quem Persaeus in Convivalibus suis Commentariis dixerit, nullum fortasse alium nisi ipsum *Persaeum* intelligi debere. Adnotavit h. l. DALECAMPIUS in orâ: » Παιδίσκην. Laërtius in eius vita: qui locus est corru» ptus. « — Scilicet Laërtius in Zenonis vitâ de eadem re loquens, de qua Antigonus Carystius loquebatur, paulo aliter eam narrat. Sic enim apud Laërt. VII. 13. vulgo legitur: Σύν τε Περσαίῳ τὴν αὐτὴν οἰκίαν (ὁ Ζήνων) ᾤκει. καὶ αὐτοῦ αὐλητρίδιον εἰσαγαγόντος πρὸς αὐτὸν, ἀποσπάσας πρὸς τὸν Περσαῖον αὐτὸ ἀπήγαγεν. Id est: *Et cum Persaeo easdem aedes Zeno habitavit. Quumque ille* (Persaeus) *mulierculam tibicinam ad ipsum* (Zenonem) *introduceret, abstrahens eam* (i. e. *manu prachendens*) *ad Persaeum* (nempe, in conclave quod Persaeus habitabat) *abduxit.* Ubi

praeter rationem, ut nobis videtur, & interpres latinus, & Kühnius in Notis, καὶ Ἀντιγόνου pro καὶ αὐτοῦ legendum censuerunt.

f Πολύστρατον Ἀθηναῖον, μαθητὴν Θεοφράστου. Sic commode editi, omissâ δὲ particulâ, quam post μαθητὴν interserunt membranae. Restituenda tamen Athenaeo fortasse fuerat illa ipsa scriptura, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου: nam & alibi passim simillimâ pleonasticâ ratione particulam istam ab eodem positam mihi videor observasse. *Polystratum* quemdam Epicureum commemorat Laërtius X. 23. de quo hîc non cogitandum. Duos aut tres alios *Polystratos* nominavit Harpocration, sub ipsa voce Πολύστρατος: quorum an unus fuerit philosophaster ille, qui ab Athenaeo hîc commemoratur, & parum interest scire, & nunc quaerere non vacat nobis.

AD CAP. LXXXVIII.

τῆς ἀποσκευῆς τῆς Δαρείου. Sic commode ms. *A*. Ex toto hoc capite nihil habet *Epit.*

a χυτρεψοὺς εἰκοσιεννέα. Quinam sint potissimum, quos hoc nomine insignit, & quid hi differant a τοῖς ὀψοποιοῖς, non definiam equidem: nisi fortasse hos, qui *olera aut carnes simplici ratione elixant*, χυτρεψοὺς dixit, eo quod ollis maxime utantur; cum solertiores coqui, ad *obsonia paranda*, *sartaginibus* potius uterentur. DALECAMPIUS in orâ notavit: »Lego χυτρίψους, *mediastinos*, *qui ollas per»fricarent & abstergerent.*« Quem secutus Gallicus interpres, *garçons de cuisine* interpretatus est. At pro hoc hominum genere sane exiguus fuerit numerus, qui hîc nominatur: &, verum si quaeris, pro isto significatu, χυτροτρίβας dicturus auctor erat, non χυτρίψους. *Dein* ποτηματοποιούς, non ποτιματοποιούς, dedere membranae, recte, a vocabulo τὸ πότημα, quo & *poculum*, & ipsam *potionem* significari adnotavit Hesychius. De *poculis* hîc accepit Dalecampius: nos de variis *potionum* generibus.

Καὶ ὑμῖν δὲ, ὦ ἑταῖροι, λέγω &c. Haec verba (sicut plurimis in locis alia, quorum connexio cum superioribus minus commoda videri potest) nonnisi hoc consilio adposita sunt, ut transitum sibi pararet Athenaeus ad recitandos adhuc plusculos aliquos versiculos, quos ex *Chaeremonis* fabulis excerptos in Commentariolis suis habuerat.

Chaeremonis eclogam ex *Oeneo* ſuis de coniecturis correctam & latinâ verſione donatam exhibuit Grotius, in Excerpt. ex Trag. & Comoed. Graec. p. 845 ſq. cuius latinam verſionem Graecis noſtris ſubiecimus.

Primus verſus cum ſic olim ſcriptus legeretur,

Ἔκειτο γὰρ ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνάφως:

monuit Casaubonus: » Vetus lectio σεληνόφως: me» lius: nam ita dictum, ut λυκόφως. Ait, *huius mammam* » *ſplendorem albeſcentem emiſiſſe qualis eſt lunae.* « — Mihi videbatur dicere, ſplenduiſſe illius mammas *ad lunae lucem*, vel *in lunae luce*. Temere prorſus factum, ut εἰς vocula omitteretur in ed. Caſ. 2. & 3. Scripturam σεληνόφως recte dederunt membranae noſtrae.

Verſ. 3. » τῆς δ' αὖ χορίας λαγόνα τὴν ἀριστερὰν » ἔλυσε. Forte τῆς δ' αὖ βορέας λαγ. *Huius boreas nuda-* » *vit latus.* aut χορεία: nam *inter ſaltandum & tripudiandum* » idem fieri amat. « Casaubonus. — χορεία recte adoptavit Grotius. Cui hactenus accedunt membranae noſtrae, quod χορείας exhibeant: nempe cum praecedentem articulum τῆς videret ſcriba, ad reliquam orationis ſtructuram parum adtendens animum, ſubſtantivum hoc nomen ad articulum illum retulerat.

Verſ. 4 *ſeq.* — γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν
ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. —

Pro edito olim γυμνοῖς, γυμνὴ corrigebat Valckenarius in Notis ad Euripidis Phoeniſſ. vs. 131. p. 46. Nos γυμνῆς tenuimus, a Grotio recte poſitum, quod ipſum etiam membranae noſtrae dederunt. Conſtructio naturalis eſt: ἔφαινε τοῖς αἰθέρος θεάμασιν γραφὴν ζῶσαν γυμνῆς λαγόνος.

Sextum verſum minus expedio: — χρῶμα δ' ὄμμασι
λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀνταύγει σκιᾶς.

In quo nihil mutavit Grotius: nec membranae quidquam mutant. At equidem nec conſtructionem orationis, nec vim quam hic ineſſe velimus vocabulo ἔργον, ſatis percipio. Nec ſane ſatisfecit Dalecampius, ἀργὸν ἀνταύγει legens: quod in orâ ſic interpretatur: » *contra ſidera* » *exiguum quidpiam ſublucebat*; ut ἀργὸν hic ſit ἀργῶς, *re-* » *miſſius.* « — Tum vero, a verbo ἀνταυγέω, videtur ἀντηύγει ſcriptum oportuiſſe. ἀντούργει corrigebat Weston in libello cui titulum fecit *Hermeſianax*; ubi & alias bene multas in hanc *Chaeremonis* eclogam ab eodem viro

varià quidem fortunâ tentatas coniecturas reperiet
ofus lector. Rationem qua hunc versum cum extre-
verbis superioris versus interpretatus est *Westonus*, in
nentariolis meis adnotare neglexi: nec liber ipse nunc
a potestate est. Gallicus interpres (nec ita male fortas-
n hunc modum reddidit: *l'éclat de sa blancheur bravoit
yeux l'obscurité de la nuit.*

rs. 8. recte ἀλλὰ προσαμπ. edebatur, ubi perperam
s est in membr.

rsu 9. quum & in edd. & in membr. scriberetur ἢ δὲ
ἄντων, monuit CASAUBONUS: »Scribe ἐ κ ρ α γ έ ν-
ν. « — Idque cum Grotio adoptavimus. Sic περιῤῥή-
τοὺς χιτωνίσκους, pag. 590. e. Quod sequebatur in
, χλανίδων, id minime male habebat. Sed, quo-
versus admittebat χλανιδίων, quod dedere mem-
æ, recipiendum hoc putavi.

rs. 10 & seq. Verborum istorum sententiam, κἀξεπε-
γίζετο ὥρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδος ἔρως, huiusmodi
hrasi exposuit WESTONUS: » *Harum formarum notam,
fa sigillo, amor impressit, sed sine spe. Species autem cor-
s, quam admirabar, omnibus numeris absoluta, festivissi-
erat.* «

rs. 12. Ὑπτώμεναι δ' ἔπιπτον &c. Si genuina est
e vocis scriptura, statuendum fuerit verbum ὑπτάω,
μαι: quod non videtur ferre analogia grammatica,
fit a fonte ὕπτιος: unde, sicut ὑπτιάζω & ὑπτιόω
antur, sic & ὑπτιάω & ὑπτιάομαι, (ignota quidem
ographis forma) duci potuit; ὑπτάω non videtur
ari potuisse. At, si ὑπτιώμεναι probes, statuendum
, primam verbi illius syllabam ob debiliorem posi-
m πτ corripi potuisse: quod in voce quidem Αἰγυ-
& Αἰγύπτιοι Homero & Theocrito licuisse satis con-
an in hoc verbo idem sibi permiserit *Chaeremon*, ne-

Caeterum, quum hic subito ad complurium *florum*
nemorationem pergat oratio, in istâ vero eclogâ,
deinde ex *Alphesiboea* subiicitur (in qua *flores celebra-*
poëtâ diserte significare videtur Athenaeus) ne ulla
m ullius floris fiat mentio, perquam probabilis vide-
bet WESTONI coniectura, in Hermesian. p. 49. sta-
is, sedem sex postremorum versuum huius eclogae
sede illorum septem versuum, qui deinde tamquam
lphesiboea desumti adponuntur, temere fuisse per-

mutatam: quod ex ipsius Athenaei errore accidere potuit, qui, ubi versus ex poëtis adponit, non ipsos poëtarum libros ob oculos habuisse putandus est, sed suos commentariolos; in quibus multa saepe turbata fuisse facile credas. Itaque *Westonus* quidem censuit, istos versus qui deinde recitantur, *Καὶ σώματος μὲν &c.* huc reponendos, & *undecimo ex Chaeremonis Oeneo versui* subiiciendos. Poteras vero etiam coniectare, recte istos suo loco stare, sed hos sex, *Ὑπτώμεναι δ' ἔπιπτον &c.* istis deinde ex *Alphesiboea* citatis subiungi debuisse. Sin neutra harum rationum placuerit, supererit ut statuamus, post septem illos ex *Alphesiboeá* citatos intercidisse alios nonnullos, in quibus *florum* facta fuisset mentio.

Vers. 13. Nihil opus fuisse intelligo, cur *συγκλῶσαι* in *σκυλῶσαι* mutaret *Grotius*. Adnotavi tamen, quo intelligeretur ratio versionis latinae, quam Graecis versibus subieci, ab illo mutuo sumtam. *Violarum πτερὰ* (id est proprie, *alas*) dixit (puto) poëta pro *florum foliolis*, *alarum instar expansis*.

Sequuntur *versus 14 & sequens*, sic vulgo editi:

κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα
πέπλων οἰκίας εἴδωλον εἰσομόργνυται.

In quibus nil mutant membranae, nisi quod *κρόκον τε* plene scribant pro *κρόκον θ'*. Ad verba *πέπλων οἰκίας* adnotavit Casaubonus: »Nemo ista assequatur. Sed legendum, vel monente versu, *πέπλων σκιᾶς*.« — Et hoc quidem, quoniam istud nimis manifeste mendosum, in contextu posui, sed *uncis* (utpote mihi suspectum valde) *inclusum*: nam idem vocabulum supra quidem (vers. 6.) membranae etiam cum editis agnoscunt, sed hoc loco quam vim habere possit parum perspexi. Nec vero felicior *Grotii* emendatio *ἰοῖς*, cum nec ad sententiam commoda sit, & metro adversetur, ob primam in illo verbo longam; de quo, post *Brunckium* ad Lysistr. 157. passim in his libris monuimus. Desiderares aliquod adiectivum nomen ad *ὑφάσματα* relatum, quod *candida* aut *nitentia* significaret. Eam notionem in animo habuisse Westonus videtur, cum *ἔνωχρ'* corrigeret: quod vocab. tamen & longius abest a veteris scripturae vestigiis, & *pallida* magis, quam *candida*, significat.

Vers. 16. Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος.
Ibi Dalecampius: »*Persicum amaracum* vocat, tan-

e »quam *e Persiâ* primum advectum.« — Iam de *amaraco* (qui vulgo putatur esse quam *maioranam* vocare solemus) perlegi veterum auctorum loca a *Bodaeo Stapelio* ad Theophrast. pag. 546. & p. 687 sq. collecta: & Cyzicenum quidem amaracum, itemque Cyprium, olim prae caeteris laudatum vidi; *Persiae*, tamquam patriae, nullam ab ullo veterum auctorum mentionem factam reperi. Ac fateor, etiam alioquin suspectam mihi esse istam scripturam Πέρσης: sub quo vocabulo suspicor latere aliquem genitivum nominis, regionem aut terram nescio quam indicantis, qui genitivus a verbo ἐκτραφεὶς regeretur. Quo minus audendum putavi, ipsum hoc ἐκτραφεὶς cum *Grotio* in εὖ τραφεὶς mutare.

In *postremo versu*, qui, contra quam & metrum & sententia exigebat, sic vulgo scriptus erat,

λειμῶσι μαλθακοῖσιν ἐξέτεινον αὐχένας:

GROTIUM secutus sum, ita rescribentem:

λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν αὐχένας.

Posteriorem emendationem, ἐξέτεινεν, SCALIGERO deberi idem Grotius monuit, qui msstis quibusdam Scaligeri notulis usus erat, ab Andr. Schotto secum communicatis.

AD CAP. LXXXVIII.

d. Ἐπικατάφορος δὲ ὢν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ ἐπὶ τὰ ἄνθη, ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ φησίν. Ad editum olim Ἀλευσιβόᾳ notaverat CASAUBONUS: »Non est vox Graeca. Lege Ἀλφεσιβοίᾳ. Auctor Suidas.« — Nempe sub voce Χαιρήμων apud Suidam, laudato Athenaeo auctore, cum alia *Chaeremonis* dramata, tum Ἀλφεσίβοια nominatur; satis notum in priscis fabulis nomen, quod haud dubie restitui hoc loco auctori debuit. Caeterum, quum in praescriptis verbis haud obscure declarare Athenaeus videatur, in subiectâ eclogâ *mentionem fieri florum*, quorum tamen nullum ibi vestigium adparet, nasci inde illa dubitatio debuit, & coniecturae illae, quas superiori capite ad versum duodecimum Eclogae ex eiusdem *Chaeremonis Oeneo* recitatae exposuimus. Monuerat etiam hoc loco DALECAMPIUS: »Haec »non pertinent ad *flores*, sed ad descriptionem pulchritu»dinis.«

Eclogae huius, quae ex *Alphesiboeâ* ducta perhibetur, *duo priores versus*, consentientibus membranis, sic editi erant:

Καὶ σώματος μὲν ὄψεις κατειργάζετο, d.
στίλβοντα λευκῷ χρώματι διαπρεπῆ.

Quos, quoniam priori verſui nec metri ratio nec ſententia conſtabat, ita concinnaverat GROTIUS in Excerpt. pag. 845:

Καὶ σώματος μὲν ὄψις ἐξηυγάσατο
στίλβοντι λευκῷ χρώματι διαπρεπής.

Cuius emendationis potiſſima pars, quod, pro κατειργάζετο, de verbo αὐγάζω cogitaverat vir praeſtantiſſimus, haud dubie feliciſſima atque veriſſima erat: ſed reliqua partim ſic nondum ſatis perſanata erant, partim minori molimine confici potuerunt; modo pro voce ὄψεις, quae ex interpretamento irrepſit, ὄψανα ſcriberes cum IACOBSIO in Exercitat. Crit. T. I. p. 23. (coll. Aeſchyli Choëph. vs. 532. & Heſych. in Ὄψανον) cuius doctae emendationis primum indicium, ſicut plurimarum aliarum, *Boiſſonado* me debere lubens profiteor. Nunc enim & verbum κατειργάζετο leviter in κατηυγάζετο mutare ſatis fuit, & in στίλβοντα & διαπρεπῆ nihil mutare oportuit. Sed poſteriori verſui:

στίλβοντα λευκῷ χρώματι διαπρεπῆ,

nondum conſtabat metri ratio. Cui malo medelam, non quidem perinde certam & indubitatam, ſed tamen luculentam admodum, & perquam probabilem, adtulit neſcio an HERMANNUS ad Euripidis Hecubam pag. 130. (cuius liber nobis non ad manus eſt) an primus idem IACOBSIUS, qui haec tradit in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. III. pag. 291. ſic ſcribens:

στίλβοντα, λευκοχρώματ', εἴδει διαπρεπῆ.

Ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ » ἔαρος τέκνα « προσηγόρευε τὰ ἄνθη. » Etiam » Theophraſtus *novellas plantas* vocat νήπια, Hiſtoriarum » libro octavo: Ἔνιοι δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊ- » σπορεῖν εἰώθασι, διὰ ψυχρότητα τῆς χώρας, ὥσπερ οἱ Φω- » κεῖς· ὅπως ἂν οἱ χειμῶνες μὴ νήπια καταλαμβάνωσι. « CASAUBONUS.

Ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστιν. Rurſus e Κένταυρος titulus illius dramatis nominatur apud Noſtrum, XV. 676. e. item, ex ipſo Athenaeo, apud Suidam in Χαιρήμων. Apud Ariſtotelem in Arte Poët. cap. 1. Ἱπποκένταυρος vulgo nominatur: ubi vide quae adnotarunt viri docti, & conf. Hemſterhuſ. ad Luciani Prometh. cap. 5. Quod δρᾶμα πολύμετρον Athenaeus dixit, id Ariſtoteles ibidem

e his verbis expresserat, Χαιρήμων ἐποίησεν Ἱπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Sunt vero, sicut duo illi versus qui pag. 676. e. apud Nostrum recitantur, sic & hi qui hîc adpositi, puri iambi, licet nonnihil corrupti. Nam in *vers.* 2. secunda vox ἀλόχων haud dubie mendosa: & in decurtato *versu* 3.

Θηρωμένων τὰ λειμώνων τέκνα: —

facile e quartâ senarii sede pellas spondeum pedem, si transpositis verbis τέκνα λειμώνων legas; quod ipsum etiam a FIORILLO factum video loco mox citando. At reliqua sanatu haud ita facilia:

Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν
ἀνθέων ἀλόχων ἐστράτευσαν, ἡδοναῖς
Θηρωμένων &c.

In his αὐτῶν (vers. 1.) si probum est, ad ἀνθέων fuerit relatum: quod tamen minus placet. αὖθις aut nescio quid aliud equidem malebam. αὐτοὶ corrigendum Gallicus interpres censuit, & deinde (*vers.* 3.) θηρώμενοι. Et θηρώμενοι quidem vel θηρώμεναι utique legendum videtur: nam θηρᾶσθαι passivâ formâ, haud dubie activâ notione accipi hîc debuit. ἡδοναῖς, si probum, (id est *voluptatibus*) sic intelligi debuerit, *quaerentes flores, qui voluptatibus* (ipsorum) *inservirent, voluptatem eis adferrent.* Vox ἀνθέων (*vers.* 2.) δισυλλάβως efferenda; quasi ἀνθῶν esset. Sed scripturam ἀλόχων nec versus ullo pacto admittit, nec sententia. FIORILLO, in Observat. in Athen. pag. 97. tenendo reliqua, totam eclogam sic sanandam censuit:

Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν
ἀνθῶν ἀκρολόγων ἐστράτευσαν ἡδοναῖς,
Θηρωμένων τὰ τέκνα λειμώνων. —

Docte sane: provocans nimirum ad Athen. X. 432. c. ubi similiter vocem ἀκρολόγου in locum vulgatae ἀκρολόχου felicissime, ut nobis videbatur, substituit. Et in Animadv. quidem ad illum locum commendavimus etiam nos huius loci emendationem: cuius tamen ratio haud perinde certa & in liquido posita videtur. Vellem saltem sensum aperuisset vir ingeniosus, quem verbis istis sic correctis inesse intellexisset: nam persuasum habeo, minus fidentem illum fuisse futurum in proponendis multis e suis coniecturis, si sententiam verbis propositis subiectam clarâ semper & explicitâ mentis notione cogitasset. Positâ hoc loco scriptu-

τὰ ἀκρολόγων, cogitare (puto) debebimus *infinitum exercitum ἀκρολόγων ἀνθῶν, legentium flores*, (i. e. apum) *venantium filios pratorum; adversus quem exercitum alii*, nescio qui, *expeditionem suscepissent*. Sed in eâ ratione, quo spectet vocab. ἡδοναῖς prorsus non adparet. Si esset ἡδονὰς τῶν λειμῶνος τέκνων, posses *dulcedines* intelligere *florum*. Nobis oborta erat suspicio, ἀρτιλόχων fortasse pro ἀλόχων scriptum oportuisse, valere autem ἀρτίλοχος idem ac ἀρτιλόχευτος, quod ex Epigrammate (nescio quo) citavit H. Stephanus, Thes. T. II. pag. 733. d. *nuper natum* interpretans. Suo iudicio utatur eruditus lector: sed in eclogâ tam brevi, tamque abruptâ, vereor ne difficile sit futurum, non modo quid verissimum sit, sed & quid verisimillimum, definire.

In eclogâ ex eiusdem *Chaeremonis* fabulâ *Baccho*, lepide ἐνιαυτοῦ παῖς vocatur *hedera*: nempe, ut flores dicuntur *veris filii*, quia verna tempestate nascuntur; sic *hedera filia anni*, quia (ut monuit Dalecamp.) toto anno viret & viget.

Ad *vers.* 1. ex eiusdem *Ulysse*, ubi *rosae* ex vulgatâ olim scripturâ ὡρῶν σώματα dicebantur, nihil adnotavit Casaub. Commode vero Dalecampius *vernae tempestatis indicium* interpretatus est; nempe σήματα corrigens, quod ipsum vocabulum in Graeco versu & *Pursanus*, & *Fiorillo* posuerunt. *Versu* 2. vero, ubi parum feliciter idem Dalecampius τιθήνημ' ἔαρος *veris nutricem* latine vertit, in illum errorem Casaubonus graviter animadvertit his verbis: »In subiecto versu, cum dicuntur *rosae* τιθήνημ' ἔαρος, quid intelligi voluerint interpretes per *veris nutricem*, ne ipsi quidem sciverunt. Est vero τιθήνημα idem »ac θρέμμα, τέκνον, *soboles*.«

In illo ex *Thyeste*, cum κρίνοισιν invito metro legeretur, κρίνεσι corrigendum monuit Piersonus ad Moerin, pag. 132. Eamque ipsam scripturam opportune nobis membranae nostrae obtulerunt.

ἐν δὲ Μινύαις. Ista verba cum deessent editioni Venetae & Basileensi, ad subiectos versus adnotavit in orâ Latinae versionis Dalecampius: »*Natalis* hos versus citat »*ex Minyis* eiusdem poëtae. In meo codice non legitur is »titulus.« — Ubi illud, *in meo codice*, nil aliud valet, nisi *in editione Bas.* In ed. Cas. e msstis adiecta sunt ista verba, quae & nostrae agnoscunt membranae: & ex Athe-

νίαι apud Suidam in dramatum Chaeremonis re-
minantur. Μινύας autem *Argonautas* intelligi, e fa-
tum. Confer Heynii Notas ad Apollodor. p. 178.
x istâ fabulâ recitantur hi:
λὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾷν παρῆν,
αισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου.
υvis agi mihi videbatur, quae *maturescere* coepis-
r hae vero ὀπώρα Κύπριδος potius, quam Διονύ-
pellentur, parum percepi. Nec mihi multo clario-
c locum reddidit, sed aliis fortasse erit profutura,
io huc spectans MITSCHERLICHII ad Horat. T. I.
. de qua me *Boissonadus* monuit. »Comparatur,
illa aetatis ἀκμὴ, quae amori aptissima est, ma-
uiuscumque generis fructibus, dicta inde simplici-
ύρα: quo exquisito sensu haud dubie accipienda
aeremonis apud Athenaeum, πολλὴν ὀπώραν Κύ-
&c. « — Haerebam etiam in voce χρόνου, sic nu-
l. Satis quidem notae formulae, πολλοῦ χρόνου,
ρόνου, & aliae similes, intellectâ praepositione διὰ
novimus etiam, nude χρόνῳ dativo casu dici, pro
cessu temporis, progrediente tempore. Sed genitivum
ude sic positum nusquam observare me memini.
o capite *Epitoma* nil nisi haec pauca habet: Ὅτι
ν ἔαρος τέκνα προσαγορεύει τὰ ἄνθη· τὸν δὲ κισσὸν,
ιαστὴν, καὶ ἐνιαυτοῦ παῖδα· τὰ ῥόδα δὲ, ἔαρος
. καὶ ἀλλαχοῦ, ῥόδα ὀξυφεγγῆ.

AD CAP. LXXXIX.

γὰρ γέρων ἀοιδὸς κελαδεῖ Μναμοσύναν. Nec metrum
Euripideis verbis expedio, & in Fragmentis Euri-
Barnesio aut Musgravio editis frustra quidpiam
ctans quaesivi. Dorica forma vocabuli Μναμοσύ-
care videtur, esse ista verba e chori cantu decer-
nsus, ni fallor, quo illa hîc sua facit Athenaei
s, hic est, ut dicat: *Quemadmodum etiam senex can-*
c Mnemosynen celebrat, sic & ego, vetus & vete-
Veneris castris miles, adhuc celebro mulierum
dinem.
ιλία ἢ Μιλησία. De hac muliere consuli potest
ι Dissertatio DE Poëtriis Graec. sect. 72. p. 187 sq.
lf. ubi de eâ, praeter hunc Athenaei locum, alia

teſtimonia ex Heſychio & Suida, item ex Plutarchi vita Periclis, Opp. T. I. pag. 363. b. & ex Luciani Eunucho, cap. 7. collecta ſunt.

Δίνων δ' ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Περσικῶν τῆς πρώτης συντάξεως. Dalecampius: *Dinon in primâ constructione quinti libri Rerum Perſicarum.* In eam ſententiam oportuerat ἐν τῇ πρώτῃ συντάξει τῆς πέμπτης. Gallicus interpres in hunc modum accepit: *Dinon liv. 5. de la première édition de ſon Hiſtoire de Perſe.* Nobis ſecus viſum. σύνταξιν Graeci dicunt quodvis *ſcriptum*, praeſertim vero *opus hiſtoricum*: ſic ſaepe Polybius, cuius locâ in Lexico Polybiano indicavimus. Videtur *DINON* duo opera de Rebus Perſarum edidiſſe, ſive, ut aliis verbis dicam, *Hiſtorias ſuas Rerum Perſicarum in duas Partes* distribuiſſe, utramque pluribus libris comprehenſam; quarum partium alterâ vetuſtior Perſarum hiſtoria, alterâ recentior exponebatur.

ὅτι ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξου (ſic ms. *A.* pro olim edito Ξέρξῃ) ἀδελφὴ, ὄνομα Ἀνοῦτις. (ſic idem codex, non Ἀνούτις.) Ad haec CASAUBONUS monuit: »Si Cteſiae fidem habemus, omnia nomina in iſtis ſunt corrupta. Nam illa mulier impudiciſſima, de qua loquitur, non *Anutis*, ſed *Amytis* vocabatur: neque *Xerxis* fuit ſoror, ſed *Xerxis* quidem filia, » *Artaxerxis* vero ſoror. Poſtremo, eius maritus non *Bagazus*, ſed *Megabyzus* Cteſiae multis locis nominatur. » Quare ita conſtituenda lectio fuerit ex huius mente: ὅτι » ἡ Μεγαβύζου γυνὴ, ἥ τις ἦν ὁμοπάτριος Ἀρταξέρξῃ » ἀδελφὴ, ὄνομα Ἄμυτις, &c. De huius *impudicitiâ* mul» ta idem Cteſias. « — Confer quae ad Luciani Timonem, c. 22. notavit HEMSTERHUSIUS.

τὴν Ὀξυάρτου παλλακίδα — — — ἀπεστάλκει δῶρον ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς Στατίρᾳ τῇ βασιλέως γυναικί. *Statiram* dicere videtur, *Darii regis* uxorem. *Oxyartes* intelligendus (puto) fuerit Darii frater, qui *Oxathres* apud alios nominatur. Sed quisnam fuerit *Aegyptiorum* ille *rex?* Puto, aut *regem* improprie nominavit auctor eum, qui nonniſi praetor Aegypti fuiſſet; aut σατράπης ſcripſerat, & βασιλεὺς librariorum debetur imperitiae.

In *Theopompi* teſtimonio recte Ξενοπείθειαν edd. ubi Ξενοπείθειαν membr. corrupte haud dubie. *Ibid.* Χρύσην. Sic recte membranae, non Χρυσῆν.

Ὦ πόνηρε. Sic antepenacute ſcriptam vocem exhibent c

ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. conſentiente utroque noſtro msto; id eſt, *o miſer!* Pro quo praeter rationem ὦ πονηρὲ, i. e. *o peſſime*, poſitum in ed. Caſ. 2. & 3.

Καὶ τὴν κατάγουσαν δὲ Πεισίστρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα ὡς Ἀθηνᾶς Σωτείρας εἶδος ἔχουσαν. Ad editam olim ſcripturam ὡς Ἀθηνᾶς πεῖραν εἶδος ἔχουσαν, adnotavit CASAUBONUS: »In msto Bibliothecae Palatinae legere me me»mini, cum is liber eſſet in manibus meis, ὡς Ἀθηνᾶ πει»ρῶν. Utrumque mendoſum: neque nos Clio Herodoti »quicquam docet quod ſit ſanando huic vulneri.« — Nempe hiſtoriam, ad quam haec ſpectant, habes apud Herodotum lib. I. cap. 60. ubi traditur quidem, *ita armatam inſtructamque in curru iuxta Piſiſtratum ſediſſe illam mulierem, ut Minervae ſpeciem quodammodo referret*: ſed nihil utique adiicitur, ex quo intelligatur quo pacto corrigenda ſit huius loci apud Noſtrum menda. Codicis Palatini (haud ita pridem Pariſios translati) ſcriptura, quam in Animadv. retulit Caſaubonus, eiusdem Caſauboni manu notata eſt etiam in orâ exempli editionis Baſileenſis, quod ipſius olim fuerat. Noſter codex *A.* vulgatum tenet. Dalecampius verterat, *quoniam geſtum et ſpeciem Palladis prae ſe ferret.* Inde *Purſanus* in graeco ſuo libro πεῖραν καὶ εἶδος correxit: neſcio qua notione vocabulum πεῖραν accipiens. Eamdem ſcripturam ſuo ex ingenio TOUPIUS, in Emendatt. in Suid. p. m. 351. reſtituendam Athenaeo cenſuit; eamque, ut conſueverat ſua praedicare inventa, ſpretâ Valckenarii emendatione, unice veram contendit. Nos VALCKENARIUM probavimus, ad Herodot. l. 60. ſic corrigentem, ὡς Ἀθηνᾶς Σωτείρας εἶδος ἔχουσαν. Scilicet *Minervae Servatricis ſpeciem referens illa mulier*, exſulem *Piſiſtratum* (velut qui ad ſalutem patriae neceſſario reſtitui in amiſſam potentiam deberet) in arcem Athenarum & *in tyrannidem reduxit.* Confer Valerium Max. lib. I. cap. 2. extern. num. 2. De Ἀθηνᾷ Σωτείρᾳ, praeter teſtimonia a Valckenario citata, conſule Heſychium & ibi Interpretes. πεῖραν Toupius cum Schol. ad Sophocl. Aiac. 2. intelligebat δόλον καὶ τέχνην, vertens: *quae artes & oculos Minervae haberet.* At hìc nonniſi de *formae ſpecie* agebatur. In *Epit.* locus iſte ſic concinnatus: Καλὴ δὲ ἐγένετο καὶ ἡ παραιβατήσασα Πεισιστράτῳ ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηνᾶ δῆθεν, ἡ στεφανόπωλις· ἣν καὶ ἐξέδωκε Πεισίστρατος Ἱππάρχῳ τῷ υἱῷ.

καλὴν φασι γεγονέναι. Si φησὶ teneas, quod libri habent, referendum id ad *Phylarchum* auctorem fuerit. At mihi non dubium videbatur, φασὶ scripsisse Athenaeum. Tam frequenter autem ista inter se permutata videas, ut liberum fere editori esse debeat, alterutrum seligere, quod commodissimum videatur.

Ἐξέδωκε δὲ καὶ Ἱππάρχῳ &c. Non animadverterat Dalecampius, verba haec esse *Cleidemi* auctoris, (sive *Clidemum* latine dicere malueris) cuius testimonio utitur Deipnosophista. Sed praeterea levicula res totam hanc narrationem foede turbaverat. Cum Ἱππίαι (i. e. Ἱππίᾳ) scriptum esset in vetustis membranis, recentiori cuidam scribae accidit id, quod multis usu venisse iam saepius monuimus, ut ultimam literam ι pro ς acciperet, adeoque Ἱππίας scriberet. Quam scripturam adoptantes editores Athenaei, quum iam sequentia verba τῷ μετ' αὐτὸν τυραννεύσαντι ad *Hippiam* referri non possent, mirâ quadam parenthesi medendum turbis istis censuerunt, in hunc modum distinguentes orationem: Ἐξέδωκε δὲ καὶ Ἱππάρχῳ τῷ υἱεῖ, τὴν παραιβατήσασαν αὐτῷ γυναῖκα Φύην τὴν Σωκράτους θυγατέρα (καὶ Χάρμου τοῦ πολεμαρχήσαντος θυγατέρα ἔλαβεν Ἱππίας περικαλλεστάτην οὖσαν) τῷ μετ' αὐτὸν τυραννεύσαντι. Ita fiebat, ut cohaerere viderentur ista, Ἐξέδωκε Ἱππάρχῳ γυναῖκα Φύην τῷ μετ' αὐτὸν τυραννεύσαντι, atque adeo fingeretur Cleidemus contrarium dixisse eius quod de Hipparcho & Hippia diserte Thucydides contendit, lib. VI. cap. 54. ubi vide quae viri docti adnotarunt. Sed de hoc quidem utcumque statuisses, ex impeditissimâ orationis consecutione intelligi par erat, mendo premi hunc locum. Nunc, quum Ἱππίᾳ in dativo casu scriptum dederint optimae nostrae membranae, perspicue fluit oratio, nullâ parenthesi impedita: & omnis evanuit difficultas. Nam illa quidem locutio turbare neminem debet, ἔλαβεν Ἱππίᾳ (τῷ υἱῷ) τὴν Χάρμου θυγατέρα, nempe γυναῖκα. Sicut enim is, qui sui iuris est, dicitur λαβεῖν γυναῖκα, aut etiam nude λαβεῖν τοῦ δεῖνος θυγατέρα, subintellecto nomine γυναῖκα: sic, ubi de *filio familiâs* agitur, nullo incommodo etiam *pater* dici potest λαβεῖν τῷ υἱῷ γυναῖκα, *uxorem ei sumere* vel *capere*, id est, *seligere ei dandam & matrimonio iungendam.*

συνέβη δὲ, ὥς φησι, τὸν Χάρμον &c. Forsan & hic ὥς φασι scriptum oportuit: ut non dicat Athenaeus,

isse *haec* Cleidemum, sed ut ipsa etiam verba ὥς φασι t pars narrationis Cleidemi. De re, quae hîc agitur, mino conferri merentur quae ad Harpocrat. pag. 198. tavit *Henr.* VALESIUS.

τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα &c. » Hesiodus cum τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα dixit, non [ut Dalec. accerat] » aliquam foeminam laudavit, cui esset *Chalcidi* nonen; sed *urbem in Euboeâ* notissimam ex Historicis & Geographis. Hanc poëta vocat καλλιγύναικα, *habentem pulchras mulieres*, ut Homerus veterem Helladem,

» Οἳ δ' εἶχον Φθίην τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. « CAUBONUS.

AD CAP. XC.

περὶ οὗ ἱ σ τ ο ρ ῶ ν Νικίας. Recte ἱστορῶν ms. *A.*

Ibid. διαθεῖναί φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν i πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειόν. Quodnam fuerit nomen illi pido, non docet auctor; nec alibi proditum legimus. *psseli*, Arcadiae regis, meminit Pausanias, lib. VIII. cap. p. 608. sed nec oppidi ab illo conditi, nec *pulcritudinis taminis* ab eodem instituti, facit mentionem. Fuerit forsse oppidum *Telpusa* vel *Thelphusa*: certe hujus in agro num fuisse *Cereris Eleusiniae*, quod continuo deinde apud ostrum memoratur, idem Pausanias docet lib. VIII. cap. ʃ. pag. 648. Festinans Breviator minus accurate hunc loum excerpsit, sic scribens: διετέθη δὲ καὶ περὶ κάλλους ναικῶν ἀγὼν ἐν τῷ περὶ Ἀλφειὸν πεδίῳ π α ρ ὰ Κ υ ψ έ λ ῳ. Debebat ὑπὸ Κυψέλου: nam oppidum Arcadiae, cui *psclus* nomen, nemo novit. Sed forte recentior libraus peccavit. Nam auctor quidem Epitomae non ignorat, de *viro* hîc agi, non de *oppido*: continuo enim sic per- t: καὶ ἐνίκησεν ἡ αὐτοῦ γυνὴ Ἡροδίκη.

εἰς ἣν κ α τ ο ι κ ί σ α ν τ α Παῤῥασίων τινὰς &c. Sic haud ibie scriptum oportuit. Imperitus librarius pluralem τις ob oculos habens, etiam participium in plurali posuit. ui *condit urbem*, is *colonos* εἰς αὐτὴν κατοικίζει, i. e. *habitatum mittit* vel *legit*, *colonis eam frequentat*. Itaque κατοισαντα *singulari* numero erat dicendum, ad quem & vera ista referuntur, ἀναστῆσαι τέμενος, & ἐπιτελέσαι ἀγῶ, & genitivus αὐτοῦ in istis, αὐτοῦ τὴν γυναῖκα. *Mox* ἀν, recte καὶ α ἱ ἀγωνιζόμεναι dedere ambo mssti, adie-

cto articulo; quem in editis absorpserat praecedens ad particula.

ἀγῶνα κάλλους, φησὶ, γενέσθαι παρὰ Ἠλείοις. Istud pul *critudinis certamen* *virorum* fuisse, non *mulierum*, intelli gitur ex his quae continuo subiiciuntur. *Mox*, *τὸν στέ φανον δ᾽ αὐτοῖς δίδοσθαι μυῤῥίνης.* Sic recte mssti no stri. Monuerat CASAUBONUS: »Scribe *μυρίνης*. Sic me »lius quam *μυρίνην*.« — In eisdem nostris msstis, paull post, *γίνεσθαι* scribitur, non *γίγνεσθαι*. *Κρίσεις* cum edi tis recte ms. *Ep.* Mendose *κρίσις* ms. *A.* qui tamen infini tivum *γίνεσθαι* tenet.

καθάπερ καὶ παρὰ Τενεδίοις καὶ Λεσβίοις. De *Tene* conf. pag. praec. *e.* De *Lesbiis* vide Suidam in Καλλιστεῖα & Schol. ad Iliad. ι'. 130.

ταύτην δὲ τύχης ἢ φύσεως εἶναι, τιμὴν δὲ δέον πρ κεῖσθαι σωφροσύνης. Nullo sensu olim edebatur distingue baturque, *ταύτην δὲ τύχης ἢ φύσεως εἶναι τιμὴν*, (in ed Ven. etiam maiori distinctione, *εἶναι τιμήν.*) *δέον προκεῖ σθαι σωφροσύνης.* Recte post *εἶναι* distinguit cod. *A.* & τι μὴν ad sequentia refert, sed idem *τιμὴν δὲ νέον προκεῖσθαι* scribit: quod per se quidem haud incommode intelligi pos sit, *honorem vero nuper propositum esse modestiae morum.* At quum parum conveniat haec sententia connexioni oratio nis, *τιμὴν δὲ δέον* corrigendum putavi. Fortasse sati erat, *τιμὴν δέον* absque coniunct. In *Epit.* desunt ista; & ex toto capite seq. nihil excerptum.

AD CAP. XCI.

Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν· Ἵππων, ἔφη, ὁ ἄθεος. De *HIPPONE*, qui *Atheus* est co gnominatus, videndus FABRICIUS, Biblioth. Graec. T. I pag. 819. & praesertim BRUCKERUS, in Hist. Crit. Philo sophiae, T. I. pag. 1103. ubi collecta & sub examen re vocata reperias quaecumque de hoc philosopho ex vete rum scriptorum testimoniis cognita habemus. *Hexametr* illius, qui hic adfertur, vulgo in editis (nescio an & i vetustis membranis) sic scribitur, ut comma non ante τῆς sed post hanc voculam ponatur; quasi *τῆς* idem hic va leret ac *ταύτης*. Deinde, si proba est (quod mihi secu videtur) distinctio verborum, quae ex membranis disert adnotata, *οὔ κε, νεώτερον οὐδέν·* comma istud post οὔ κε consulto adiectum fuerit, quo indicaretur, οὔ κε idem ac

ἂν valere, & separandam esse voculam κι a se-
vocabulo νεώτερον: ubi suspicari poteras, νεώτερον
Hipponem pro νεανικώτερον, ut haec esset sententia:
ultifariâ eruditione nihil possit esse iuvenilius, nihil pue-
nam νεώτερον si velles rarius, mirabilius, intelligere,
quidem sententia menti auctoris prorsus erat repu-
a. Sed, quod iam significavi, temere eam distin-
m ita positam arbitror, versumque istum eodem mo-
ipsum oportuisse, quo paullo post & in superiori-
litionibus scriptus erat & a nobis editus est, ubi sub
ιις nomine, qui eumdem suum fecit, iterum adpo-
ubi quidem in membr. *A.* rursus, ut hic, post οὐ
ıma ponitur, & νεώτερον ἄλλο scribitur. Quod si h. l.
s *deletam distinctionem* malueris, nihil repugno.
ıe *Heraclito* tribuitur sententia, ea sic edebatur:
μαθῆ νόον ἔχειν, οὐ διδάσκειν. Ibi διδάσκει
ode dedere membranae: de prima voce autem ex
nihil enotatum. Quod si vero cogitabis eamdem
tiam apud Laërt. IX. 1. & alios, quos ibi *Menagius*
it, (in his, apud A. Gellium in Praef.) his verbis
πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει: facile credas, librarium
m temere πολυμαθῆ ad νόον retulisse, vocabulum
μαθίη vero haud dubie restitui debuisse auctori.
ιonis verba, ex *Sillis* puto decerpta, in quibus
fecit *Hipponis* versum paullo ante adpositum, nimis
a sunt, quam ut definire possis, quid sit quo re-
ır prima verba, Ἐν δέ. Illud quidem satis probabi-
ἐν pro ἔνεστι accipi debere. Vocabulum πλατυσ-
quod aliàs proprie *dilatationem* vel *distentionem* signi-
hoc loco pro *ostentatione* & *iactantiâ*, aut etiam pro
tate accipiendum videri monuit H. Stephanus, in
III. 353. d. Alibi, quod sciam, hâc notione non oc-
: sed satis commoda ista vocabuli a proprio signifi-
ı figuratum translatio.
ἐὰν μέν τις σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δου-
ππον ἐγκατακλεισθέντες &c. Haud male δούρειον
ı erat: quam scripturam lib. IX. pag. 383. f. metrica
desideraverat. (vide ibi not.) Sed quum ferri potue-
ριον, quod habent membranae, revocandum hoc pu-
Sic quidem, ipso etiam metro flagitante, scribitur
Aristoph. in Avib. vs. 1128. Conf. Hesych. in Δού-
ππος, & ibi Interpp. Caeterum progressionem con-

V 3

nexionemque disputationis hoc loco parum percipio. *Vituperat* Athenaei Cynulcus *multiplicem atque vanam eruditionem*: & tamen *exprobrat* Myrtilo, *quod nesciat nomina eorum enumerare, qui in equo Troiano fuissent inclusi*, & similia. Nisi fortasse hoc dicit, *Mulierculatum meretricum* nomina nosse Myrtilum, *fortium virorum* nomina ignorare.

ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως &c. »Animadvertenda nobis sequentia verba sunt. *Si quis te roget*, inquit, *nomina eorum* »*qui Durium equum sunt ingressi*, ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς »ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου (σχολῇ γὰρ) »ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀκάτου Ἀργείου Ἰλιοπερσίδος. Primum, τὸ σχολὴ locum hic non habet: nisi scribatur, »σχολῇ γὰρ τοῦτό γε. Ita Graeci loquuntur. Deinde »quis est hic *Acatus*, auctor antiquissimus? Tu vero ne »quaesieris: non enim invenias. Legendum est, geminatâ »literâ σ, quae semel posita duabus dictionibus inservit, »ἐκ τῆς Σάκα τοῦ Ἀργείου Ἰλ. SACAS veteris tragici no»men est, Suidas: Σάκας ὄνομα κύριον, τραγῳδίας ποιητής. »Potest etiam legi, Σακάδου Ἀργείου, vel Σακάδα »τοῦ Ἀργείου. Haec certissima coniectura est: constat »enim, SACADAM *Argivum* poëtam fuisse, qui & Odas & »Elegias scripsit. Plutarchus, DE Musicâ: [Opp. T. II. p. 1134. a.] »Γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος, ποιητὴς μελῶν »τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ποιητὴς »ἀγαθὸς, καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται. [Eadem paginâ apud Plut. idem Σακάδας iterum iterumque nominatur.] »Moneo etiam emendandum apud Pollucem »nihili verbum Σακοδανόμος, & scribendum ὁ δὲ Σακάδα »νόμος: lib. IV. cap. x. [sect. 79.]« CASAUBONUS. — Videri utique primâ specie potuerat huc spectare id quod Suidas habet in Σάκας, de tragico poëtâ huius nominis: cum praesertim etiam corruptam & capite truncatam eiusdem nominis scripturam in serie vocum a litera A incipientium idem Suidas adnotaverit: Ἄκας· ποιητὴς τραγῳδίας: quae glossâ, cum alterâ illâ collata, eam speciem habebat, quasi ex hoc ipso Athenaei loco, iam tum perinde corrupto, ducta fuisset. At nomen ab initio integrum, Σακάτου, habent veteres nostrae membranae. Prorsus autem nihil huc spectare illum Suidaë *Sacam*, tragicum poëtam, liquido ostendit MAUSSACUS ad Harpocr. voc Καθελών. Pertinent nempe illae glossae, altera recte scripta, altera corrupta, ad Aristophanis Av. vs. 31. & ex

c vetere Scholio ad eum locum ductae sunt: quae observatio praeterierat Küsteri diligentiam cum Suidam ederet. Quare nihil aliud superesse nobis visum erat, nisi ut fidenter Σακάδου Ἀργείου aut Σακάδα τοῦ Ἀργείου corrigeremus: cuius *Sacadae Argivi*, lyrici & elegiaci poëtae, praeter Plutarchum & Pollucem, Pausanias etiam frequentem fecit mentionem. Confer Fabricianam Bibl. Graec. Harlesii industriâ instauratam auctamque, T. II. p. 136 sq. nam ipse Fabricius nimis concise poëtam hunc expediverat. Poëma quidem *SACADAE*, Ἰλίου πέρσις inscriptum, nulli alii scriptori, praeter Deipnosophistam nostrum memoratum: sed *STESICHORI* Ἰλίου πέρσιν cum alii laudarunt, tum praesertim Pausanias, X. 26. pag. 862. & Harpocration in Καθελών. Quare apud Nostrum hîc pro ἐκ τῶν Στησιχόρου malles fortasse ἐκ τῆς Στησιχόρου: sed nil mutant membranae, & ad τῶν facile substantivum βίβλων vel ποιημάτων subintelligi potuerit. Cur vero dicat, *ne haec quidem ex Stesichori*, (*vix enim*;) *sed ex Sacadae*, id quidem minus adparet. Pro vulgato σχολὴ γὰρ, satis putavi σχολῇ γὰρ corrigi: si quid amplius desideras, σχολῇ γὰρ ἂν suffecerit, quod malle se ait CORAYUS in *Notis msstis*. Sed, quo sensu ipsa haec verba σχολῇ γὰρ hîc adiecta sint, id ipsum dubitari potest. Haud incommode quidem Dalecampius reddidisse videtur, *id enim difficile fuerit*. Similiter, ac paullo etiam planius, Gallicus interpres: *car à peine t'en fourniroit-il*: id est, *nam vix illorum nomina apud Stesichorum reperias*: quod eam vim habere possit, ut dicat, *Stesichorum*, licet poëma Ἰλίου πέρσιν scripserit, tamen (utpote *amatorium* poëtam, & *ludicra lasciva*que *carmina amantem*, ut ipse Myrtilus pag. 601. a. professus erat) *mulierum* magis, quam *fortium virorum*, memoriam celebrasse. Caeterum de *titulo* etiam *carminis*, quod hîc memoratur, & diffident libri, & inter viros doctos controversia agitur. Ἰλιοπερσίδος unâ voce hîc edebatur. In membr. *A. duabus vocibus*, Ἰλίου περσίδος sive πέρσιδος (nam de *accentu*, quo notatur in membranis postrema vox, haud satis certus sum) scribitur: pro quo omnino Ἰλίου πέρσεως (a nominativo ἡ πέρσις, *devastatio*, *expugnatio*: conf. Aristot. Poët. cap. 18. & cap. 23 extr. pag. 60. & pag. 85. edit. Winstanl.) legendum videbatur SALMASIO, Exercit. Plin. pag. 600. col. 1. c. praeeunte *Scaligero* ad Eusebii Chron. pag. 72. Qua ratione

etiam apud Pausan. X. 25. p. 860. pro vulgato Ἰλίου περσίδι *Sylburgius* Ἰλίου πέρσει corrigendum censuit; quod ipsum *Maussacus* apud Harpocrationem, voc. Καθελὼν, in contextum etiam recepit, ubi pariter ἐν Ἰλίου περσίδι dederant libri. Ac sane a nominativo ἡ πέρσις analogia Grammatica utique in secundo casu τῆς πέρσεως, in tertio τῇ πέρσει desiderabat. At apud eumdem Pausaniam, lib. X. cap. 25. pag. 862. & cap. 27. pag. 865. iterum iterumque ἐν Ἰλίου περσίδι scribitur. Quo in librorum in hanc formationem nominis consensu nihil equidem audendum putavi, nisi ut, quemadmodum apud Pausaniam *retracto accentu* πέρσιδι pro περσίδι scribi suaserat KÜHNIUS, (ad pag. 860.) sic ego hoc loco πέρσιδος, pro περσίδος, scriberem.

καὶ συνεχῶς Φυλάρχου μνήμην ποιούμενος. Commode d Dalecampius: *quamvis identidem Phylarchum cites.* Ac sane aut καίτοι legendum aut (quod satis esse videtur) ipsa καὶ particula in illam sententiam accipienda.

AD CAP. XCII.

ὑμᾶς τοὺς φιλοσόφους. Primam vocem, cum abesset editis, dedit ms. *A.*

οὓς οὐ μόνον Λυσίμαχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκήρυξε τῆς ἰδίας e βασιλείας ἀπελαύνων. An fortasse *Antiochum* regem dicere voluerat auctor? *a quo philosophos regni finibus eiectos* aiebat supra, lib. XII. cap. 68.

Ἄλεξις γοῦν ἐν Ἵππῳ. ἐν Ἱππεῖ videtur legendum, sicut XI. 471. e. & 481. f. sive ἐν Ἱππίσκῳ, ut III. 120. b. VI. 230. b. & alibi. Locus hic praeterierat doctissimi HARLESII diligentiam, cum in recensu fabularum *ALEXIDIS*, T. II. Biblioth. Graec. pag. 407. sic scriberet: »Ἱππεὺς (pro quo male apud Grotium & alios ex »corrupto Athenaei codice, Ἵππος:) Athen. XI. 471. e. »481. f.« — Nam ex hoc loco (XIII. 610. e.) ducta est illa ecloga, quam ex *ALEXIDIS* Ἵππῳ in Excerpta sua recepit GROTIUS, p. 571. cuius Latinam versionem Graecis versibus subiecimus. Ad *vers.* 2. πολλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ, conf. Meursium, DE Fort. Athen. p. 65.

Vers. 5. cum αἰρεῖν legeretur in editis, quod *navem solvere* intelligere potuisses, multo commodius ἐρρεῖν dedere

embr. *A.* quod est proprium verbum quo utuntur Grae- in illa phrasi, ἔῤῥε ἐς κόρακας.

Καὶ Σοφοκλῆς δέ τις ψηφίσματι ἐξήλασε πάντας φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς. » Non erat praetermittendum [quod :it Dalec. in versione] » illud τις, velut otiosum; non :st enim: sed eo adiicitur, ne quis putet hunc esse *Sophoclem* Sophoclis fil. poëtam, cuius noti omnibus cothurni. Nam, qui Athenis philosophos censuit exigendos, alius fuit, Anticlidae filius, Suniensis. Pollux, libro IX. [sect. 42.] Ἔστι δὲ καὶ νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν φιλοσοφούντων γραφεὶς, ὃν Σοφοκλῆς Ἀμφικλείδου Σουνιεὺς εἶπεν· ἐν ᾧ τινὰ κατ' αὐτῶν προειπὼν, ἐπηγάγεν· μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τῶν σοφιστῶν διατριβὴν κατασκευάσασθαι. « CASAUBONUS. — Confer Laërt. lib. V. sect. 38. ique Menag. Adde Athen. XI. 508. f. & Adnot. ad V. 87. d. De *Demochare* consulendus RUHNKENIUS in Hist. rit. Orator. Graecor. pag. 179 sqq. ed. Reisk. Quem uod *consobrinum* (ἀνεψιὸν) *Demosthenis* nominat Athe- aeus, cum fuerit eius *ex sorore nepos:* (ἀδελφιδοῦς) de o confer quae notavimus ad VI. 252. f.

Καὶ Ῥωμαῖοι δὲ - - ἐξέβαλον τοὺς σοφιστὰς τῆς Ῥώμης. *Epicureos* Româ pulsos, L. Postumio, M. Popilio, Coss. A. U. DLXXX. vel DLXXXI. commemoraverat Noster libro XII. cap. 68. Nunc, ubi generatim *eiectos sophistas* ait, videtur illud senatusconsultum dicere, quod *contra Philosophos & Rhetores*, C. Fannio, M. Valerio Messala Coss. A. U. DXCIII. factum Aulus Gellius refert, lib. XV. cap. 11. & Suetonius de Claris Rhetorib. cap. 1.

Ἀνάξιππος ὁ κωμῳδιοποιός. Sic membr. *A.* tam onstanter, quam constanter κωμῳδοπ. absque ι post δ ribunt edd. In *ANAXIPPI vers.* 1. τούς γε scripsi cum ROTIO in Excerpt. pag. 863. cuius etiam latinâ usus sum ersione.

καὶ μάλιστα ἡ Λακεδαιμονίων. Vide Fabricium ad Sexum Empir. lib. II. sect. 21. not. 5. ubi aliorum auctoum in eamdem rem testimonia citantur. In verbis, quae quuntur apud Nostrum, si vera est scriptura, quam um editis veteres nostrae membranae tenent, οὔτε ῥητορικὴν, utique vel ante vel post illa tale aliquid desideratur, quale in editis libris suppletum est, ubi οὔτε φιλοσοφίαν adiicitur. Sed satis esse videtur id, quod Epitoma habet, οὐ προσίενται τὴν ῥητορικήν.

Orationes olim ita per volumina distributas fuisse, ut inter se iunctae & ab aliis diversi argumenti separatim editae fuerint hae, in quibus *de contractibus* agebatur.

ὃν ἐκ τῶν φερομένων ὡς αὐτοῦ διαλόγων θαυμάζομεν, -- πλὴν εἰ μὴ ὡς ἀληθῶς τοῦ σοφοῦ Σωκράτους ἐστὶ συγγράμματα, &c. Haec haud dubie ad *Aeschinem Socraticum* referuntur: de cuius Dialogis pariter Diogenes Laërtius, II. 60. monuit, iam olim contendisse nonnullos, non esse illos *ipsius Aeschinis*, qui pro suis venditaret; sed, cum revera *Socratis* essent, fuisse *Aeschini a Xanthippe donatos.* At Epitomae auctori hic accidit, quod iam saepius eidem usu venisse observavimus, ut nomina permutaret, & *Lysiae* tribueret, quae ad *Aeschinem* spectabant. Sic enim ille: Ὅτι διάλογοί τινες φέρονται Λυσίου, θαυμαζόμενοι μὲν, ὑποπτευόμενοι δὲ Σωκράτους εἶναι &c.

AD CAP. XCIV.

Ἀλλ' ὅ γε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ λόγῳ οὑτωσί· Πρὸς e Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέως. » Meminit huius *Lysia-* » *cae orationis* Harpocration in Κατάπληξις: itemque Dio- » nysius Halicarnassensis, nisi fallor. Cogitemus de alio » Harpocrationis loco. Ἀσπασία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην » τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραφομένῳ Ἀσπασίᾳ. » Videtur significare Dialogum a Lysia fuisse conscriptum » contra Aeschinem, cui dialogo fuerit titulus *Aspasia.* » Non obscure hoc verba illa designant: si modo inuti- » lem vocem διαλεγόμενος mutaveris in διαλόγῳ. Verum, » ut dixi, de eo loco adhuc cogitemus: nam dialogi illius » Aeschines auctor fuit, teste Diogene Laërtio, non Ly- » sias. Desunt fortasse quaedam verba: & hoc potius vo- » luit Harpocration, de illo turpiculo Aeschinis scripto » verba apud iudices Lysiam fecisse. « Casaubonus. — Nos in titulo orationis Lysiacae, pro χρέαυς, quod olim edebatur, χρέως posuimus, membranarum nostrarum auctoritate. Hanc fuisse nominis formam Atticis usitatam, (τὸ χρέως, gen. τοῦ χρέως) diserte docuit Etymologici M. auctor, pag. 814 med. & ex Lexico Rhetorico Eustathius, ad Iliad. ν'. pag. 939. init. Oratio autem ista apud Harpocrationem nusquam eodem titulo, adiecto vocabulo χρέως vel χρέους, memoratur: sed nude Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν, in vocibus Ἀσπασία,

ιστικτον, & Κατάπληξ. Semel (voce Χύτροι) citatur Λυας ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, περὶ τῆς δημεύσεως τῶν 'Αμφάνους χρημάτων. Apud Laërtium vero, II. 63. haec guntur: καὶ Λυσίας δὲ κατ' αὐτοῦ (fcil. κατ' Αἰσχίνου υ Σωκρατικοῦ) συγγέγραφε λόγον, περὶ Συκοφαντίας γράψας. Quae *Aldrobandino*, *Menagio* aliisque viris ctis eadem vifa erat oratio, quam χρέως infcriptam eipnofophifta ait: quod etiam DALECAMPIUS in ora noverat: »Laërtius tradit, eam orationem ab Aefchine [a Lyfia *fcribere voluerat*] infcriptam fuiffe *De Calumniâ.*« uos omnes erraffe contendit TAYLOR, in Lyfiae Fragm. 3. num. 2. At favere tamen illorum fententiae hoc viri poterat, quod in ipfo orationis exordio (paulo poft, . f.) dixiffe *Lyfiam* refert Deipnofophifta, *hac ipfa cauffâ, am defendendam fufcepiffet Aefchines, nullam aliam facile κοφαντωδεστέραν reperiri poffe.* Nihil autem prorfus, quo fententia aut refelleretur vel infirmaretur, *Taylor* prolit. Quod eiusdem orationis mentionem feciffe Diofium Halicarnaffeum Cafaubonus exiftimabat, in eo iidem falfum effe virum doctiffimum, recte idem *Tay* monuit. De Harpocrationis verbis, voce 'Ασπασία, ae Cafaubonum exercitum habuerunt, confulendus Megius ad Laërt. II. 63.

διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολύν. βρένθος, *faftus tumidus, & rogantia contemtoria.* De quo vocab. & coniugato verbo νθύω copiofe docteque, ut folet, differuit HEMSTERUSIUS, Dial. Mort. X. 8.

ὀφείλων ἀργύριον ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς Σωσινόμῳ τῷ τραζίτῃ καὶ 'Αριστογείτονι. Recte 'Αριστογείτονι membr. per breve in penultimâ. Recte item eaedem Σωσινόμῳ, ɔn Σωσίμῳ. *Sofinomus menfarius*, Demofthenì etiam meoratus, in Orat. pro Phormione, pag. 959. l. 26. ed. eisk. Iftud ὀφείλων ἀργύριον ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς vertit alecampius, *cum argenti drachmas tres deberet.* Pariter Gal:us interpres: *Cet homme devant trois dragmes d'argent à fime le banquier.* Lepide vero! nempe, trium drachmam cauffâ, quas debebat Aefchines, quae ne *tribus* quim *libris* (quas vocamus) *Francicis* aequivalent, in eo at ille ut *bonis eiiceretur!* At, nifi & res ipfa loqueretur, & Graeci fermonis ufus, faltem ex eo quod contiɔo fubiicitur, διὰ τοὺς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα, erfpicuum erat de *ufuris* agi. ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς, fonat,

autem iſtis in locis Brunckius *τί παθὼν* (non *τί μαθὼν*) ſcriptum oportuiſſe cenſuit. Cui ſi quis oppoſuiſſet mirum codicum tam multis in Ariſtophanis locis (cui accedit hic locus *Pherecratis*) conſenſum in ſcripturam *μαθών*: huic Brunckius regerere potuerat, non modo non intelligi quo pacto *τί μαθὼν* idem ac *τί παθὼν* valere poſſit; verum etiam, ſi ita uſus ſermonis Atticorum, nullis legibus adſtringi ſe patiens, tuliſſet, intelligi non poſſe quid ſit cur tam mirus idiotismus nec a vetere Scholiaſte Ariſtophanis, qui omnia talia diligenter adnotare conſueverat, nec ab ullo alio vetere Grammaticorum adnotatus expoſitusque fuerit.

ἁρμόζοντα δεῖ εἶναι. Sic de coniectura ſcribendum putavi, pro vulgato *δεῖν εἶναι.*

AD CAP. XCV.

οὔτε τόκους οὔτε τ' ἀρχαῖον. Recte *τ' ἀρχαῖον* dedit ms. C. *A. cum articulo*, qui abeſſe hîc non poteſt. Idem codex, *mox*, recte *ἠνεχυράσθη*, non *ἠνεχυράθη*. Perperam vero, ni fallor, idem deinde *προδόσεις*, ubi recte *προπόσεις* edd. *πρόδοσις*, eſt *proditio*, *antedatio*, *elargitio*, item *arrha*: quarum notionum nulli hîc locus eſſe videtur. Paullo poſt cum eodem codice *τὰς αὑτῶν οἰκίας* ſcripſi, cum *αὐτῶν* quidem haud male hîc habuiſſent editi, at deinde tamen (lit. e.) aſperum ſpiritum in *αὑτοῦ νομίζει εἶναι* tenuiſſent.

ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, &c. » Peſſime vulgo iſta » capiuntur, *ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον, ὡς περὶ στήλην, διαφθείρονται.* Senſus eſt: *Pecunia omnis, » quam ab amicis poteſt Aeſchines corradere nomine erani, non » impenditur ab eo in ſolvendis bonâ fide reliquiis penſionum » quas debet*, atque adeo propter quas a ſodalibus ſtipe col» latitiâ fuit adiutus: *ſed univerſa iſta pecunia*, quanta quan» ta eſt, *apud proximum cauponem perit, ſicut navis quae ad » columnas impegerit.* Cicero ad Piſonem: [Orat. pro P. Sextio, cap. 8.] » *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad colum» nam adhaereſceret, in tribunatus portum profugerat.* » CASAUBONUS. — De Ciceronis verbis a Caſaubono adlatis videndi Oratoris Interpretes, & in his ERNESTUS in Clavi Ciceronianâ, voce *Columna*, qui de *columnâ Maeniâ* quidem, quae in foro Romano fuit, interpretatur; ſed » al-

„allegoriam ductam, ait, ab his, qui *in columnis maritimis* „*adhaerescunt*, h. e. *ad eas illisi naufragium faciunt.*“ — At ego *columnas* (στήλας) *in mari, ad quas allisae naves frangantur*, nemini nec Graeco scriptori, nec Latino, usquam memoratas novi. Nec sane in Lysiae verbis, de quibus agitur, video cur necesse sit de *columnâ in mari* cogitare, *ad quam naves frangi soleant.* In *Circo*, ubi ludi aguntur Circenses, *cippus* sive *meta* erat, quam στήλην vocabant, (vide saltem Sophoclis Elect. vs. 720. & 744.) cui si in circumagendo curru nimis adpropinquasset auriga, impactum frangebatur peribatque vehiculum. Ab hac igitur *circensi columnâ* sive *metâ* desumtam esse metaphoram qua
r Lysias usus est, existimo equidem cum REISKIO, in Indice Graecitatis Lysiacae, pag. 887. Porro, τοῦτον τὸν κάπηλον, non cum Casaubono de *vicino quodam caupone*, sed *de ipso Aeschine* accipiendum esse, recte VALESIUS monuit, in Notis ad Harpocrat. voc. Πληρωταί: commodeque κάπηλον h. l. *veteratorem* interpretatus est: notum est enim, haud infrequenter Graecos vocabulum illud odiosâ quadam notione usurpasse, *fraudulentum hominem* & *veteratorem* designantes. In quo tamen me conturbat id, quod paulo post idem Lysias subiicit, (lit. *e.*) eumdem Aeschinem spectans, αὐτὸν δὲ (*ipsum Aeschinem*,) ἀντὶ καπήλου μυροπώλην ἀπέδειξεν: ubi κάπηλον nec *cauponem* commode intelligere possis; nam, si ipse *caupo* fuisset, non *a vicinis cauponibus* (quod paulo ante aiebat orator) vinum emturus erat, quod sodalibus propinaret: nec *veteratorem* ibi commode interpreteris; nec enim sententia Lysiae haec fuerit, desiisse Aeschinem esse veteratorem, postquam myropola factus est. Quare ibi (nescio quam recte) κάπηλον notione quadam magis generali, quae eadem propria & primaria huius vocabuli notio est, *institorem* interpretatus sum.

τούτου τεθνεῶτος. Sic recte codex mstus uterque: non τεθνειῶτος.

e οὕτω διέθηκεν, ὥστε τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς καὶ τοὺς υἱοὺς πτωχοὺς ἐποίησεν, *&c.* Ista, ὥστε - - ἐποίησεν, & dein ἀπέδειξεν, ad *Aeschinem* retulit Dalecampius & Gallicus interpres: ego ad *mulierem* referenda ista verba censui. Usum verbi διατιθέναι eâ notione, quae hîc obtinet, copiose declaravit HEMSTERHUS. ad Luciani Nigrin. c. 38.

ἀντὶ καπήλου. De hoc vocab. paulo ante dictum est:

ſuſpicor autem corruptum hic eſſe, & in alterius (neſcio cuius) locum, temere irrepſiſſe: aut ſcriptum olim fuiſſe ἀντὶ λόγων (vel διαλόγων) καπήλου, *pro inſtitore ſermonum* vel *Dialogorum.* Vide ſupra, pag. 611. d. & confer Laërtium, II. 61. ubi ait, *oblatis nonnullis dialogis Aeſchinem dona accepiſſe a Dionyſio:* item Laërt. II. 62. ubi memoratur, *ſtipulatâ mercede orationes eumdem ſcripſiſſe* his, qui lege apud iudices experiebantur.

ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. »Non eſt illepidus iocus Ly»ſiae in anum decrepitam: ἧς, ait, ῥᾷον τοὺς ὀδόντας »ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Notata eſt dicti »huius venuſtas a Demetrio Phalereo in libello DE Inter»pretatione. [immo, DE Elocutione, cap. 128.] A mala »manu ſunt iſta, ὅσου ἐλάττους ἦσαν, quae in multis li»bris poſt verbum ἀριθμῆσαι comparent. Studioſus qui»dam lector ad vocem ἐλάττους adnotaverat in orâ ſui »libri, velut cauſſam explicans dicti huius, παρ' ὅσον ἐλάτ»τους ἦσαν. Inde error librarii, qui primus Lyſiae ver»ba illo emblemate vermiculavit.« CASAUBONUS. — Sane & apud Demetrium l. c. verba iſta deſunt, ubi ſic legitur, ἧς ῥᾷον ἄν τις ἀριθμήσειεν τοὺς ὀδόντας ἢ τοὺς δακτύλους: & apud Suidam in Ῥᾷον: ubi fontem, e quo ducta iſta verba, indicare neglexit Küſterus. At, de *Athenaei codicibus* ſi quaeris, nullus eorum eſt, quin iſta verba qualia in editis leguntur, ὅσου ἐλάττους ἦσαν, agnoſcat: neque ſolum in opere pleniore, verum etiam in Epitomâ eadem verba leguntur. Nec profecto eliminanda erant, quod cum Caſaubono Taylorus cenſuit; ſed emendanda, quemadmodum perſpecte TOUPIUS docuit, Emend. in Suid. Part. III. p. m. 396. nempe ὅσῳ pro mendoſo ὅσου ſcribendo. Ad comparativum ῥᾷον ſubintelligi debet τοσούτῳ: de cuius vocabuli ellipſi, haud infrequenti Graecis in iſtâ dicendi formulâ, monuit Leisnerus ad Lamb. Boſii Ellipſes Graecas, pag. 211. Confer ſimilia exempla ex Thucydide a Dukero prolata, ad Thucyd. lib. VI. cap. 89.

Τάδ' οὐχ ὑπάρχων &c. »Poſtremo ait Myrtilus: Ἐγὼ »δὲ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸν τραγικὸν ποιητὴν,

»Τάδ' οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος,

»καταπαύσω τὸν λόγον. Quem dicit eſſe ARISTARCHI »verſum, reperio apud Demoſthenem, aut quicunque

ctor orationis contra Neaeram: Ὥστ' οὐχ ὑπάρχων, quit, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονί. Suidas e *Philemonis Thersitâ* petitum esse versum ait: ii, e *Menandri Olynthiâ*. Bene est: emersimus iam ex ingratissimorum nobis sermonum coeno; quod suspenso pede calcasse, fraudi nobis, spero, apud aequum ectorem non erit.« CASAUBONUS. — Orationem con- Neaeram vide, inter Demosthenicas, pag. 1345. edit. sk. Apud Suidam (in Ὡς οὐχ ὑπάρχων) versiculus non *Philemoni*, sed *Chaeremoni*, adscribitur. Nihil au- prohibet quo minus credamus, & auctorem orationis ntra Neaeram, & Chaeremonem poëtam, ab *Aristarcho* a *tragico* mutuatos esse hunc versum, Euripidis aequa- Perquam sane probabile est, postquam semel in scenâ nunciatus esset, in proverbium abiisse. Et in Prover- eumdem versum recensuit Zenobius, Cent. VI. num. dicens, Menandrum in Olynthiâ proverbii huius fe- e mentionem.

In *Epitomâ*, in fine huius libri, post verba ἢ τῆς χειρὸς ς δακτύλους, sequuntur ista: Φησὶ Πίνδαρος· ὅς τὰς προσώπου τῆσδ' ἀκτῖνας &c. tum alia nonnulla ex hoc o XIII. excerpta, suis locis praeterita; de quibus omni- supra dixi, in Animadv. ad p. 603. e. cap. 81. Quibus ique subiiciuntur haec: Ἐκ τοῦ β'. βιβλίου. Ἔργον εἰς κλινον &c. *usque* φησὶ Μένανδρος. (Quae a nobis subie- sunt *Epitomae libri secundi*, cap. 86. Tom. I. huius edit. g. 276 sq. eademque prioribus versibus commodius dis- utis repetita in Animadv. T. III. pag. 617.) Tum se- itur: Πάλιν: Τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν &c. *usque* κεκρα- ν. (Quae posuimus in fine Epitomae libri II. cap. 87. m. I. nostrae edit. pag. 277.) Tum sequuntur haec: ετῖνος· Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι μεί- φαιδραὶ τράπεζαι τρισκελεῖ σφενδάμνιναι. (Quae suo o inseruimus in Epitomâ lib.. II. cap. 32. pag. 187. no- ae edit. Ad quem locum confer Animadversiones, T. pag. 338 sq.) Tum: Ἀντιφάνης· Τί φῄς; ἐνθάδ' οἴσεις . *usque* καὶ τίς (sic) ὄψεται. (Quae habes in Epit. lib. cap. 87. pag. 278. nostrae edit.) Porro: Ὁ αὐτός· Εὐ- ίπιζε ψυκτῆρα, λεκάνην, &c. usque ζωμήρυσιν. (Quae nostra editione eodem loco habes, ubi proxime prae- lentia.) Tum sequuntur haec: Ἡδύ ἐστιν ἐν δαιτὶ &c. ue φησὶν ἐν τῇ Μελαμποδίᾳ Ἡσίοδος. (Quae eisdem ver-

» *argumento*: &, ut cum *Herodoto* dicit auctor, Κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλέει κακὰ ἔπεα καὶ μαινόμενα. « Casaub. — In *Homerico verſu* 4. ſcriptura iſta veterum membranarum, ὤλεσ' ἐνὶμ μεγάρῳ, geminatâ μ literâ, vetuſtatem ſpirare videtur; indicans ultimam ſyllabam voculae ἐνὶ, quae aliâs corripitur, produci hîc debere. Et pro eo, quod vulgo apud poëtam editur, ἄασεν ἐν μεγάρῳ, (Od. φ'. 296.) hactenus quidem cum membranis noſtris conſentit Galeni & veteris codicis a Bentleio collati ſcriptura, quod, eliſâ ultimâ vocali primi verbi, deinde voculam ἐνὶ agnoſcant, hoc modo, ἄασ' ἐνὶ μεγάρῳ. De qua ſcripturâ Clarkius monuit.

Apud *Herodotum*, lib. I. c. 212. poſt κακὰ ἔπεα, hodie non leguntur iſta, καὶ μαινόμενα, quae hîc habet » Codicibus antiquior Athenaeus: « ut ait Valckenar. ad Herod. At potuit iſta verba ſuo arbitrio adiicere Athenaeus, adaptaturus Herodoti teſtimonium ad id quod dicere coeperat, Τὸν Διόνυσον μαινόμενον οἱ πολλοὶ λέγουσιν. Euſtathius ad Iliad. σ'. pag. 1212. l. 12. eumdem Herodoti locum ſpectans, ſcribit: ὅτε καὶ, καθ' Ἡρόδοτον εἰπεῖν, τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα κατιόντος, ἀναπλώει ἔπεα μαινομένῳ πρέποντα: & duobus etiam aliis locis, (ad Iliad. φ'. pag. 1330. l. 28. & ad Od. τ'. pag. 685. l. 16.) a Wesselingio ad Herodot. citatis, in eâdem ſententiâ eodem verbo ἀναπλώει utitur, quod Herodoti ſermoni melius quam ἀναπλέειν convenire monuit idem Weſſeling. Et illo quidem ipſo loco, quem citavimus, haud dubie hunc Athenaei locum in mente habuerat Euſtathius, quod ex praecedentibus ibi verbis fit perſpicuum; nec vero ſcripturam ἀναπλώει ex Athenaei codice hauſit: nam noſter quidem codex Epitomae, quem eo quo Euſtathius uſus eſt haud paulo meliorem cognovimus, aeque ac vetus codex plenioris operis, editam apud Athenaeum ſcripturam ἐπαναπλέει κακὰ ἔπεα καὶ μαινόμενα tuetur. Uterque vero codex mstus, ἐς τὸ σῶμα, loco editi εἰς, recte dedit. b

Κλέαρχός τε ὁ κωμῳδιοποιός. Sic conſtanter membranae. *Clearchus* ille *Comicus poëta* non aliunde, niſi ex Athenaeo noſtro notus eſt; qui eiusdem fabulam *Citharoedum* citat lib. X. pag. 426. a. & XIV. 623. c. item eiusdem *Pandroſum*, XIV. 642. b. Eclogam ex *Corinthiis* in Excerpta ſua retulit Grotius pag. 827. Eamdem habes

in Brunckii Gnomicis, p. 202. Simillimam ſententiam ab Alexide in Phrygio expreſſam ſupra vidimus, X. 429. e.
c Ξενοφῶν δὲ τὸν Ἀγησίλαον μέθης μὲν ἀπέχεσθαι ὁμοίως ᾤετο χρῆναι καὶ μανίας, σίτων δὲ ὑπερκαίρων ὁμοίως καὶ ἀργίας. Ad hunc locum nulla exſtat *Caſauboni* animadverſio. Atqui idem tamen, (ut ab hoc initium faciam) loco iſtorum verborum ὁμοίως καὶ ἀργίας, ſuâ auctoritate, praeter rationem, ac non minus contra Xenophonteorum librorum fidem, quam contra id quod in Athenaei libris repererat, ὁμοίως καὶ λαιμαργίας in ſua editione poſuit. Nam apud Athenaeum cum editiones veteres Ven. & Baſ. tum codices mssti, tam plenioris operis, quam Epitomae, id ipſum habent quod nos edidimus, σίτων δὲ ὑπερκαίρων ὁμοίως καὶ ἀργίας: niſi quod in noſtro quidem cod. *Epit.* ἀργείας pro ἀργίας ſcribitur. In Xenophonteis libris (De Ageſilao Rege, pag. 526. edit. Baſil. 1569.) totus locus ſic conceptus vulgo legitur: ὃς (ſcil. Ἀγησίλαος) μέθης μὲν ἀποσχέσθαι ὁμοίως ᾤετο χρῆναι καὶ λαιμαργίας, σίτων δὲ ὑπὲρ καιρὸν ὁμοίως ὡς καὶ ἁμαρτίας. Ibidemque in orâ, pro corrupto vocabulo ἁμαρτίας, notata eſt ab editore, ex hoc Athenaei loco, ſcriptura ἀργίας. Totam autem iſtam apud Xenophontem vulgatam ſcripturam Editor Athenaei Baſileenſis ad oram ſuae editionis adnotavit. Iam in priori membro orationis, ubi Xenophontei libri καὶ λαιμαργίας habent, Athenaei libri vero καὶ μανίας, non praeciſe definire praeſumo utra ſcriptura vera ſit: illud quidem ſatis adparet, perapte τὴν μέθην cum μανίᾳ conferri: & facile credi poteſt, Athenaeum in ſuo Xenophonteo codice καὶ μανίας ſcriptum reperiſſe: ſimul vero fatendum, ratione non deſtitui iſtam apud Xenophontem ſcripturam, qua ἡ μέθη cum τῇ λαιμαργίᾳ (*ebrietas* cum *voracitate vel guloſitate*) haud ſane incommode confertur. At, ſi (quod Casaubonus fecit) priori loco teneas Athenaei ſcripturam μανίας, poſteriori vero loco pro ἀργίας, quod libri omnes habent, λαιμαργίας ponas, quid inde lucraris, niſi ut Xenophontem aut Ageſilaum abſurdiſſime praecipientem facias, *guloſitatem haud ſecus ac guloſitatem eſſe fugiendam?* Nam σῖτοι ὑπέρκαιροι (ſive, ut apud Xenoph. ſcribitur, ὑπὲρ καιρὸν) quid quaeſo ſunt aliud niſi ipſa λαιμαργία, *guloſitas, voracitas?* At perapte praecipitur, *immodicum cibum haud ſecus fugiendum eſſe atque iner-*

tiam & ignaviam; ſcil. quia *ex immodico cibo* naſcitur *inertia.* Cuius praecepti ad ſimilitudinem iam probabile fit, prius praeceptum eodem modo concipi debuiſſe, quo in Athenaei libris conceptum legitur, ſcilicet *ebrietatem perinde fugiendam eſſe atque furorem;* quippe cum *ex ebrietate furor* naſcatur. Sed, ſicut teneri haud dubie hac parte debuit librorum Athenaei ſcriptura, ſic dubitari non debet mendum ineſſe in praecedentibus illis verbis, Ξενοφῶν δὲ τὸν Ἀγησίλαον μέθης μὲν ἀπέχεσθαι ᾤετο χρῆναι: quae ſi teneas, hanc habent ſententiam: *Xenophon cenſuit, Ageſilaum debere ebrietate abſtinere.* Quaſi vero Xenophon praecepta vitae dediſſet Ageſilao! quem ille & aliàs ut perfectiſſimum exemplar vitae virtutisque propoſitum nobis voluit, & eo ipſo loco, unde iſta verba ducta ſunt, diſerte ait, *Ageſilaum ita cenſuiſſe.* Ac ne fortaſſe Athenaei errore haec aliter hic tradi ſuſpicemur vetat veterum noſtrarum membranarum ſcriptura, in quibus Ξενοφῶντος δὲ, non Ξενοφῶν δὲ, ſcribitur: ex quo intelligi par eſt, ſic ſcripſiſſe Athenaeum, Ξενοφῶντος δὲ ὁ Ἀγησίλαος: *Xenophontis Ageſilaus*, id eſt, Ageſilaus ille cuius ingenium & mores Xenophon depinxit: qua ratione ὁ τοῦ Πλάτωνος Σωκράτης & alia ſimilia dicuntur. Breviator, omiſſo *Ageſilai* nomine, ſic ſcripſit: Ξενοφῶν φησὶ μέθης ἀπέχεσθαι ὁμοίως χρῆναι &c. Idem, pro σίτων δὲ ὑπερκ. quod habent membranae, σίτων τε ὑπερκ. poſuit.

Ἀλλ' οὐχ ἡμεῖς γε οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων ὄντες, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων πληθούσης ἀγορᾶς, ἐπὶ τὰ μουσικὰ ταῦτα ἐρχόμεθα συμπόσια. Recte ἡμεῖς γε edd. ubi τε habet vetus cod. *A.* Nimis frequenter inter ſe permutantur iſtae voculae. In Epit. deſunt haec, & reliqua huius capitis. Adnotavit ad hunc locum CASAUBONUS: » Obiter de voce ἔξοινος aliquid etiam hic. De ea Pollux quoque lib. VI. cap. 3. [ſect. 21.] qui tamen cenſor deductum ab ἔξοινος vocabulum ἐξοινία improbat, uſurpatum Athenaeo haud ſemel Adeo interdum diverſi guſtus ſunt » vel eruditiſſimi Critici. Scribe, οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων » ὄντες, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων. « — Cui obſequendum putavi, cum deſiderari utique videretur poſteriore loco particula οὔτε, a praecedente verbo ὄντες abſorpta. De formulâ πληθούσης ἀγορᾶς nonnihil dictum ad VI. 270. d. ubi πληθυούσης ἀγορᾶς, quod perinde eſt. Suidas, voce Πλήθουσα ἀγορὰ, interpretatur ὥρα τρίτη. Rectius idem

ibi: Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν· περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην, ἢ ἕκτην. Ipsa illa verba πληθούσης ἀγορᾶς in ed. Bas. t Cas. itemque in Dalecampii versione, duobus commabus intercepta sunt; ut nescias, ad praecedentia-ne, an d sequentia referantur. In ed. Ven. *commate* nonnisi *ante* πληθ. ἀγ. posito, ad sequentia referuntur. Nos cum Galco interprete ad superiora retulimus, ut ἔξοινοι γινόμενοι πληθούσης ἀγορᾶς dicantur, *qui iam medio die aut etiam ante meridiem vino capti sunt.* Nam ἔξοινος (quemadmodum ad X. 444. d. demonstravimus) non *vinosus* aut *ebriosus* dicitur, sed *vino captus*, *ebrius.*

Quod vero adiicitur, καὶ γὰρ ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανὸς πάλιν τινὸς ἐπελάβετο εἰπόντος· Ἔξοινος οὐκ εἰμὶ &c. mira videri poterat huius ῥήσεως cum superioribus connexio per coniunctionem καὶ γὰρ, *etenim.* Sed, nisi librariorum culpâ aliquid hic peccatum est, hoc dixisse videtur Athenaeus: *Consulto dico non esse nos* τῶν ἐξοίνων: *nam eodem vocabulo usus est aliquis convivarum, dicens,* ἔξοινος οὐκ εἰμί. *Quem suo more interpellans Ulpianus, Apud quemnam, inquit, veterum reperitur hoc vocabulum* ἔξοινος? Nempe hoc ad exteriorem habitum coloremque pertinet, quem grammaticis suis observatiunculis inducere placuit auctori nostro: ipsum verum si quaeris, nihil est aliud, nisi quod, cum antea de vocabulo ἔξοινος ex professo verba faciens (X. 444. d.) non habuisset in promtu *poëtae* alicuius *testimonium*, qui eo vocabulo usus esset, nunc, quoniam nuperrime in tale aliquod testimonium *Alexidis* inciderat, proximam arripuit occasionem qua istud inventum cum lectoribus suis communicaret. Atque ita delectatus hoc invento erat noster Grammaticus, ut de eodem iterum moneret libro XV. p. 685. f. Et ibi quidem, ut hîc, Εἰσοικιζόμενον titulum facit fabulae *ALEXIDIS*, in qua illud vocab. occurrebat. Videtur autem haec fabula non diversa fuisse ab illâ, cuius titulus Οἰκιζόμενος perhibetur lib. XI. pag. 502. d. ac fortasse ibi, pro Ἄλεξις ἐν Οἰκιζομένῳ, scribi debuerat Ἄλεξις Εἰσοικιζομένῳ. Nullâ vero prorsus auctoritate Dalecampius ἐν Συνοικιζομένῳ hîc legebat.

AD CAP. II.

Ἐπεὶ δὲ ἑκάστης ἡμέρας &c. Fluctuat in fictione sua

Athenaeus: nam plerumque quidem ita inducit hoc drama, quod *Eruditorum virorum Sermonibus convivalibus* constat, quasi inter *unum* solummodo *continuum convivium* omnes isti sermones agitati fuissent: nonnumquam vero, veluti hoc loco, *pluribus deinceps diebus acta* apud Larensium *convivia* & *per illa continuatos eruditos hos sermones* fingit. Illud vero neminem turbare debet, quod, quum sermonem, quem nunc orditur, de *hominibus* Γελωτοποιοῖς, veluti *suo nomine* instituere videatur, (φέρε λέγωμέν τι καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων. καίτοι γε οἶδα καὶ Ἀναχαρσιν &c.) deinde tamen initio capitis v. pag. 615. *e.* totam istam disputationem ab *Ulpiano* habitam esse ait. Neque necesse est, ut ob eam caussam (quemadmodum nonnullis visum erat) statuamus, hoc loco aliquid a librariis esse praetermissum.

οὗτος μὲν φύσει γελοῖος ἐστιν, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπιτηδεύσει. Tenui hoc, multo commodius sic editum, quam quod habet uterque noster codex, ἐπιτηδεύει.

Εὐριπίδης δὲ ἐν τῇ Δεσμώτιδι Μελανίππῃ. Rectius sic hoc loco, quam XII. 523. d. Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ. Vide Hygin. Fab. 186. & Strabonem, VI. 265. a. b. ibique Casaub. Adde Barnes. & Musgr. in *EURIPIDIS* Fragm. *ex Melanippe*: denique Fabricium Bibl. Graec. T. I. pag. 651. qui diversas iudicavit Μελανίππην τὴν σοφὴν, & Μελανίππην δεσμῶτιν, quas pro eâdem habuere Barnesius & Musgravius, praeeunte GROTIO, qui hanc ipsam Eclogam, quae hic adponitur, ad Μελανίππην σοφὴν retulit, in Excerpt. pag. 393.

In *EURIPIDIS vers.* 3. tenui scripturam satis commode editam, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν: nam quid sub illis monstris lateat, quae veteres membranas invaserunt, οἵτινες τι εἴ τι σοφῶν, non potui hariolari. Epitoma, omissis his ipsis verbis, nude sic habet, οἵτινες ἀχάλινα ἔχουσι στόματα. Pro ἐπὶ σοφῶν MUSGRAVIUS σοφῶν ἔπι maluerat. *Vers.* 4. ἀχάλινα ἔχουσι & καὶ εἰς absque apostropho scribunt ms. *A.* & *Ep.* *Postremos duos versiculos*, sic vulgo scriptos:

οἰκοῦσι δ' οἴκους, καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σώζουσι. —

» omni aenigmate obscuriores « esse, conquestus est MUSGRAVIUS, in Euripidis Fragm. ex Melanippe, num. 20 mira quaedam comminiscens, ut hanc extorqueret sententiam: *Famulis autem, qui aedes & in aedibus convecta custo-*

diunt, magis confido. Nos cum GROTIO vulgatam scripturam, quam eamdem veteres membranae agnoscunt, tenuimus; & eiusdem *Grotii* interpretationem, qua Barnesius etiam usus est, eclogae subiecimus. Istud, *εἰκοῦσι δ' οἴκους*, DALECAMPIUS reddiderat, *alienas domos frequentant*: TOUPIUS, in Notâ ad novam editionem Emendatt. T. I. pag. 447. (quod me *Boissonadus* docuit) *domos divitum administrant.* Conf. Emend. in Suid. Part. II. p. 295. ed. Lips. Codex *Epit. vers.* 7. in contextu quidem sic habet, *ἔσω δόμων κομίζουσι*, sed scriptura *σώζουσι* ab eadem manu inter lineas notata: quod (quemadmodum iam aliàs subinde observavimus) ita accipiendum, ut pro *σώζουσι*, quod veteres codices dabant, suo arbitratu Breviator, interpretem simul agens, *κομίζουσι* scripserit, sed tamen noluerit lectorem ignorare genuinam veterum librorum scripturam.

AD CAP. III.

c 'Αναξανδρίδης δ' &c. » *ANAXANDRIDAE* verba super » *inventoribus* τῶν γελοίων ita legerem: Καίτοι πολύ γε πονοῦμεν. τὸν δ' ἀσύμβολον βίον εὗρε γελοῖα λέγων 'Ραδάμανθυς καὶ Παλαμήδης. Sed non discedendum temere ab » editâ lectione: τὸν δ' ἀσύμβολον εὗρε γελοῖα λέγειν 'Ραδ. » καὶ Παλ. quam ita interpretor: *Inventum est Rhadaman-* » *thi & Palamedis, ut is qui symbolam conferre non posset,* » *ridicula dicta diceret.* « CASAUBONUS. — De *Palamedis* inventis vide I. 17. e. & quem ibi laudavimus ERASMUM, in Adagio *Palamedeum inventum.* De *Rhadamantho* quae narrant fabulae, breviter commemoravit Heynius, in Notis ad Apollodor. pag. 335 sq. Neutri vero istorum serio tribuit (puto) poëta inventum illud, de quo hîc agitur: sed, si quid video, haec est sententia: *Ars dicendi ridicula, qua confidens consequi possis convivia sine symbolâ, ita ingeniosa est, ut Palamede digna sit; ut a Palamede inventa videri possit. Rursusque: Qui ridiculis dictis exhilarare noverit convivas, is ut absque symbolâ ad convivia adhibeatur, (& vicissim: qui ἀσύμβολος ad convivia vult adhiberi, is ut ridicule dictis exhilarare noverit studeatque convivas) id ita aequum est, ut ipse iustissimus Rhadamanthus nil aequius pronunciare possit.* Versuum genus haud satis mihi perspectum. Primus versiculus,

— Καίτοι πολύ γε πονοῦμεν,

» nomina vel unius syllabae fuerunt, ut *Mus*, servus Epi» curi: estque verbum vetus, *πᾶς δοῦλος δεσπότῃ μονο*» *σύλλαβος*: vel duarum, ut *Davus*, *Geta*, *Manes*, *Si*» *chus*, *Mysus*, *Dromo*, *Sabas*, *Adon*, *Telus*, *Cion*, *Ba*» *bys*, *Crexus*, & similia his. Per *servos* autem pleraque in » *comoediis* administrantur. Contra in *tragicam scenam reges* » utplurimum & *proceres* prodeunt. Tragoedia enim non » fit nisi de principibus: neque tragoediae argumentum in» grediuntur *meretrices*, sine quibus nulla fere Plauti nec » Terentii comoedia, neque veterum Graecorum *τῆς νέας* » *κωμῳδίας*, quos Latini sunt imitati. Ideo dicebat *Deme*» *trius* quidem, *πάντας ἐξιέναι παρ' αὐτοῦ Πευκέστας καὶ* » *Μενελάους, ἔτι δὲ Ὀξυθέμιδας*: *Lysimachus* vero, *Ἐγὼ* » *πόρνην ἐκ τραγικῆς σκηνῆς οὐχ ἑώρακα ἐξιοῦσαν*: *non vi*» *di*, ait, *e tragicâ scenâ prodeuntem in pulpitum meretricem.* » Male capiunt interpretes illa, *οὐχ ἑώρακα.* « CASAUBONUS. — Adde Erasmi Adag. *Omnis herus servo monosyllabus*, pag. 153. Diverso sensu homines Grammaticos per iocum *μονοσυλλάβους* dictos vidimus lib. V. pag. 222. a.

τόν τε Βίθυν χλευάζων. Recte *Βίθυν* ms. *Ep.* (nescio an & ms. *A.*) quemadmodum supra, VI. 246. d. e.

Ibid. *ἔτι δὲ Ὀξυθέμιδας.* *Oxythemidis* mentio facta, VI. 253. a. *Ibid.* *τὴν αὐλητρίδα Λαμίαν λέγων.* Tenui penacutam scripturam, quam exhibebant edd. De *Lamia* satis supra dictum, cum alibi, tum lib. XIII. cap. 38 extr. & seq. *Mox*, ubi editur *παλιν ὑπολαβὼν*, deerat *πάλιν* ed. Ven. & Bas. adiectum in ed. Cas. ex msstis, consentiente nostro ms. *A.*

σωφρονέστερον τῆς παρ' ἐκείνῳ Πηνελόπης ζῇ. Satis adparet *Penelopen* hoc loco, ubi *meretrici* opponitur, generatim pro *uxore* poni: de quo etiam DALECAMPIUS in *Indice Rerum & Personarum* monuit. Caeterum uxor Lysimachi *Arsinoe* fuit; cuius pag. seq. lit. *c.* fit mentio.

AD CAP. IV.

Ὅτι δὲ καὶ Σύλλας, ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, φιλόγελως ἦν, προείρηται. » De *Sylla* locus, quo reiicimur, est libro » sexto. « CASAUBONUS. — Vide lib. VI. cap. 78. Articulum *τῶν*, qui ad voc. *Ῥωμαίων* praeter necessitatem adiiciebatur in editis, ignorant ambo codices mssti.

αἰχμάλωτον ἀγαγὼν Γένθιον. Sic scripsi per *θ* literam,

quam eamdem tenuerant Athenaei codices lib. X. p. 440. a. ibi vide notata: sic & alibi apud Polybium constanter scribi monuimus olim ad Polyb. lib. XXX. cap. 33. ubi suo loco inseruimus hanc eclogam ab Athenaeo servatam; de qua consulat studiosus lector quae ibi adnotavimus. Scriptura Γέντιον per τ hoc loco debebatur emendationi editoris Basileensis, qui sic scripsit pro mendoso Γένιον, quod cum editione Ven. tenent ambo nostri mssti.

οὗτοι δ' ἦσαν. Dixerat modo *αὐλητὰς ἅμα πάντας, tibicines simul omnes:* nunc nonnisi *tres* nominat. Quare incommode dictum *οὗτοι δ' ἦσαν, hi erant;* omninoque τούτων δ' ἦσαν malim; id est, *in his erant.*

Ibid. Ἕρμιππος ὁ Λυσίμαχος. » Pro Ἕρμιππος ὁ Λυσίμαχος, scribe ὁ Λυσιμάχου, vel Λυσιμάχιος.« CASAUBONUS. — Editam scripturam, non utique ferendam, tenet ms. *A.* quae quo pacto corrigi debeat, nullâ certâ ratione definias. Tutissimam viam Breviator elegit, duas postremas voces omittens. DALECAMPIUS in versione posuit *Theodorum Boeotium, Theopompum, Hermippum, Lysimachum:* a quo (puto) VALESIUS accepit, quod in Polybii Fragmentis, quae Excerptis DE Virtutibus & Vitiis adiecit, pag. 202. sic scripsit, Ἕρμιππος καὶ Λυσίμαχος. Quod Casaubonus coniecerat, *Λυσιμάχιος*, id locum habere vix potest: si gentile nomen, *Lysimachensis*, placet, Λυσιμαχεὺς fuerit legendum.

τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρούσεις μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως. Cum κατὰ τῆς ἁρμ. κινήσεως insolitâ prorsus praepositionis κατὰ constructione in ed. Cas. legeretur, ipsa illa praepositio fraudi fuit doctissimo VALESIO, ut, tenens eam in Graecis Polybii verbis, ῥῆσιν istam latine sic converteret, *Illis vero modulato ac numeroso digitorum motu tibias percurrentibus.* Quem vellem non essem secutus, cum haec Polybiana in Reliquiis Historiarum Polybii ederem. Nihil quidem hoc loco ad scripturam editionis Casaubonianae ex vetere nostro codice *A.* adnotatum est: sed haec talia (praesertim quum compendiose scripta sit vocula κατὰ in ed. Cas. 1. cuius exemplum cum illo codice collatum est) facillime effugiunt aciem vel oculatissimi diligentissimique exploratoris. In ed. Ven. & Bas. μετὰ τῆς ἁρμ. κιν. scribitur, recte omnino; nec dubito eodem modo in vetustis membranis scribi. Quam scripturam ob oculos habens DALECAMPIUS, totius ῥήσεως senten-

tiam haud ita male in hunc modum expresserat: *Motu corporis tibiarum modis apto illis per scenam lente incedentibus.* Potuerat pressius ad verbum sic reddere: *Illis igitur tibiarum modos cum conveniente corporis motu exsequentibus.* Διαπορεύεσθαι τὰς κρούσεις, *percurrere, obire, exsequi modos*, simili ratione Polybius hîc dixit atque alibi (lib. XVI. cap. 26. sect. 2.) διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας, *beneficia narrando percurrere, verbis persequi, enarrare.* In Athenaei Epitomâ h. l. scribitur, διαπορευομένων τὰς κρούσεις ἁρμοζούσῃ κινήσει, quod idem valet ac μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως. Scriptura κατὰ temere prorsus in editionem Casauboni irrepserat; nec a docto editore, cum commentarium conscriberet, animadversa erat.

Paullo post, ubi ἀγων. μᾶλλον ἐκέλευε editur, ibi ἐκέλευεν scribitur in cod. *A.* Praestare autem videtur ἐκέλευσε, quod habet *Epit.* In ἀπαγαγεῖν, quod sequitur, (pro quo ἐπαγαγεῖν me malle professus sum in Notis ad Polybium) nil mutant libri: sed pro ἐπ' αὐτοὺς perperam in *Epit.* ἑαυτοὺς scribitur. Commode ἐπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς (i. e. ἐφ' ἑαυτοὺς vel ἐπ' ἀλλήλους) intelligeretur *ducentes adversus se invicem, in se invicem concurrentes.* Quid sonet ἀπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς, minus percepi. Habes tamen mox rursus, consentientibus libris, ἀπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους. Nempe ἀπάγειν dixerit auctor, *facta conversione reducere & denuo concurrere.*

καὶ λαβόντες οἰκείαν κίνησιν ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις μεγάλην ἐποίησαν σύγχυσιν. Ad vulgatam scripturam οἰκίαν * ταῖς &c. monuit CASAUBONUS: »*Asteriscum* li»cet tollas per hanc lectionem, quam libris tacentibus »comminiscimur, λαβόντες οἰκείαν ἔννοιαν ταῖς ἑαυ»τῶν ἀσελγείαις.« — VALESIUS, in Graeco contextu *asteriscum* omittens, nec vero nomen substantivum supplens, versionem latinam hanc adposuit, *convenientem lasciviae suae licentiam nacti*: quasi substantivum ἐξουσίαν in animo habuisset. Nos, ex quo Polybium olim edideramus, haec Athenaei interim retractantes, suspicabamur οἰκείαν κίνησιν ταῖς &c. h. l. scriptum fuisse. Nec tamen insigne aliquod momentum huic coniecturae tributuri eramus, cum penitus nos confirmavit doctissimi perspicacissimique CORAYI in eamdem emendationem consensus; cuius est ad hunc locum *Nota msta* haec: »λαβόντες οἰκίαν * ταῖς ἑαυ»τῶν ἀσελγ. Casaubonus, sublato asterisco, emendat οἰκεί-

ἔννοιαν. Equidem malim *οἰκείαν κίνησιν.* Meminit infra, pag. 629. b. *καλῶν καὶ ἐλευθερίων κινήσεων. α* — Lege illum locum, pag. 629. b. & c. & confer quod hîc modo dixerat *μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως*: denique cogita quam facile, post *οἰκείαν* in *οἰκίαν* detortum, absorberi vox *κίνησιν* potuerit: nec fere dubitaveris verissimam esse hanc emendationem. Epitomae auctor, omissis verbis *καὶ λαβόντες οἰκείαν*, nude sic scripsit: *ταχὺ δὲ συννοήσαντες οἱ αὐληταὶ, ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις, μεγάλην ποιήσαι σύγχυσιν*: satis commodâ sententiâ, si comma post *ἀσελγείαις* tollas.

Quod editum erat *τὶς τῶν χορευτῶν ἐκ τοῦ χοροῦ στραφεὶς*, id nescio utrum de *Casauboni* consilio receptum sit, an illo invito temere irrepserit: illud video, in ed. Ven. & Bas. quemadmodum & in ms. *A. ἐκ τοῦ καιροῦ στραφεὶς* legi; a Casaubono vero in Animadversionibus nihil quidquam ad hunc locum adnotatum. *ἐκ τοῦ καιροῦ* valet *ex tempore*, (sicut vertit Dalec.) vel *de improviso*: familiaris Polybio formula, de qua vide Lexic. Polyb. pag. 318. num. 4. Breviator hoc loco, reliqua adponens, ipsa illa verba *ἐκ τοῦ καιροῦ* omisit. Caeterum in totâ hac narratione insunt multa haud satis utique perspicua.

AD CAP. V.

πάντων ἀνακαχχασάντων. Sic ms. *A.* (In *Epit.* desunt haec.) Nec vero opus fuerat istam deserere scripturam. Hesychius, in iustâ literarum serie: *Καχχάζει· ἀτάκτως γελᾷ, ἀσμένως, ἀθρόως.*

ἐπὶ ταῖς ἀνικίοις ταύταις θέαις. Quum *ἀνοικείαις* scriptum esset in ed. Ven. itemque in ed. Bas. nisi quod in hac per operarum errorem *ἀνοικείας* esset positum; Dalecampius interpretatus erat, *ob indecentem eius spectaculi apparatum.* Casaubonus, postquam *ἀνηκόοις* suâ in editione posuit, nihil de huius loci scripturâ adnotavit in Animadversionibus. Diceres, e mstis libris tacite, ut multa alia, sic & hoc ab illo esse restitutum. Si verum quaesiveris, ingenio Casauboni deberi istam novationem reperies, aut ex recentiori quodam & vitioso libro ductam esse: veteres quidem membranae perspicue *ἀνικίοις* exhibent, quod nos suo loco restituimus. Est lusus in verbo: quo genere delectari solet noster Athenaeus. *Anicius*

triumphalia haec ſpectacula ediderat: hinc adpellat ea Dei- e
pnoſophiſta ἀνικίους θέας, *Anicia ſpectacula*, adludens ad proprium in hac re vocabulum ἐπινικίους θέας vel ἀγῶνας, (vide hac pag. lit. *a.*) ſignificansque indigna illa hoc nomine fuiſſe.

περὶ γὰρ θαυματοποιῶν ἤδη προειρήκαμεν. » *De praeſti» giatoribus dictum eſt*, inquit, *in praecedentibus*: libro nem» pe primo, ut ex illius fragmentis patet; nam Athenaei » quidem verba οἴχεται: nos in libris DE Venatione am» phitheatrali & Circenſibus pridem multa ſcripſimus. « CASAUBONUS. — Θαυματοποιῶν mentio fit in Epitoma lib. I. cap. 35. Sed ibidem etiam, initio eiusdem capitis, Matreas ὁ πλάνος commemoratur; & extremo eodem capite *Cephiſodorus* quoque & *Pantaleon* πλάνοι ἔνδοξοι obiter nominantur.

Διονύσιος ὁ Σινωπεὺς - - ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὁμώνυμοι. *DIONYSII Sinopenſis* fabula Ὁμώνυμοι, id eſt, *Cognomines*, citatur apud Noſtrum, IX. 381. Eodemque titulo laudatur Antiphanis fabula, III. 74. d. Qui hoc loco ſcripturam Ὁμωνύμῳ in ſingulari numero invexit, is a duabus praecedentibus vocibus in dativo ſingulari poſitis deceptus erat, immemor ſic loqui ſolere Athenaeum; v. c. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰσοστάσιον, IV. 134. c. & XIII. 568. a. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Πύλαι δράματι, XIV. 649. a. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι, III. 124. b. & alia ſimilia. Quod ſi hîc omiſſo verbo ἐπιγραφομένῳ ſic ſcriptum eſſet, ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, tum vero intelligi deberet drama aliquod Dionyſii, cuius titulus fuiſſet vel Κηφισόδωρος vel Πλάνος.

DIONYSII verba, quae adponuntur, ita vulgo ſcripta f
erant, quaſi metri legibus non eſſent adſtricta. Sunt autem perfectiſſimi ſenarii iambici, modo *verſu* 1. pro edito φησὶν, quod nec ad verſum commodum erat, nec ad ſententiam, φασὶν ſcriberes; quemadmodum etiam in *Epit.* ſcribitur, ubi tota quidem ecloga brevibus his verbis comprehenditur: Κηφισόδωρον οὖν τινα φασὶ εἰς τοῦτο τοῦ βίου καταχρώμενον, perperam etiam omiſſis (in noſtro quidem cod. *Epit.*) verbis τὴν σχολὴν, ad ſententiam & ad orationis ſtructuram neceſſariis. Metrica haec eſſe, in membranis *A.* etiam eo indicatur, quod ibi non, ut in editis libris, τινὰ ἐν Ἀθήναις ſcribitur, ſed τιν' ἐν Ἀθήναις cum apoſtropho.

Verf. 2 *sq.* Ad ista verba: — τὴν σχολὴν
εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον:

haec notavit CASAUBONUS: » *Novi*, inquit, *Cephisodorum* » *planum*, τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρ. » Lego cum Dalec. τὸ γένος τοῦ βίου: vel sic, εἰς τὴν σχολὴν τὸ πλεῖον μέρος τοῦ βίου καταχρ. Vitam partiuntur » etiam sapientes in otium & negotium, σπουδὴν καὶ σχολήν. Plano huic pro negotio erat otium. Proxima, & » obscura sunt, & (ut puto) corrupta. « — At nullo modo solicitanda videntur superiora ista verba; quae nihil insolens habent, modo genitivum τοῦ βίου non ad μέρος, sed ad τὴν σχολὴν referas. καταχρώμενον τὴν σχολὴν τοῦ βίου εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Satis obvia dicendi formula εἰς τοῦτο τὸ μέρος, eique simillimae, πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος: quarum exempla collegimus in Lexico Polyb. pag. 380. Verbum καταχρᾶσθαι cum accusativo casu constructum etiam apud alios, eosque probatissimos auctores, reperitur; velut apud Lucian. in Prometh. cap. 4. ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικήν: quem locum, cum aliis, H. Stephanus adposuit in Thes. Gr. Ling. T. IV. pag. 616. g. Obscurior utique est, atque etiam corruptus, ut videtur, *quintus versus*, sic vulgo scriptus,

ἢ συγκαθεῖναι τῇ ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ.

Corruptum dico: nam συγκαθεῖναι τῇ, pro ταύτῃ, *eâ*, *ibi*, vel *eâdem ratione*, (nempe *cursu*) vix accipi apud Comicum poëtam posse videtur. An συγκαθεῖναι γῇ, pro εἰς γῆν, id est, εἰς πεδίον, *demittere se*, *descendere in planitiem*, dici potuerit, doctiores videant. Istud ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ intelligunt *baculo subnixum*: mihi videbatur dicere poëta *baculo inequitantem*; quo artificio arduos montes commode descendere vidi nonnullos.

NICOSTRATI versus, qui adponuntur, hypermetri sunt: sane, nisi in *primo versu* tollas voces τὸν πλάνον, in *tertio* vero verbum ἔχοντας, metro non constat ratio. Poterit vero *tertius* etiam, servato verbo ἔχοντας, sic concipi:

ἀγκαλίδας ἔχοντας, ὡς (vel, ὥστε) παρελθεῖν μηδένα.

Caeterum, abrupte haec dicta esse, intelligi par est: exposueratque haud dubie sequentibus versibus, (qui adpositi hic non sunt) quo consilio id fecerit planus. ἀγκαλί-

Ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν: ex notiſſimâ fabulâ Aeſopicâ ductum, verſu anapaeſtico trimetro catalectico continetur.

καὶ Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς. Vera videtur ſcriptura Λυγκέας, lib. XIII. pag. 560. e. ubi eiusdem auctoris *Aegyptiaca* laudantur.

AD CAP. VII.

καὶ τῶν αὐτῶν οὐκ αἰεί. Sic ms. *A.* e

Ἁ μὲν Ἀθηναῖ' ὄργανα &c. Iſta *MELANIPPIDIS* verba ſic continuo tenore ſcribuntur in editis: Τὰ μὲν Ἀθαναία ὄργανα ἔῤῥιψέ τε ἱερᾶς ἀπὸ χειρός. εἶπέ τε, ἔῤῥετε αἴσχεα σώματι λύμα· ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι. Ad haec CASAUBONUS: »Poſtrema, inquit, ſunt verba eclo»gae Melanippideae *de Minerva tibias proiiciente*: ἔῤῥετε »αἴσχεα σώματι λύμα· ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι; ita »ſcribendum cum interrogatione. *Egone animum applicem* »*rei turpi?* κακότητα appellat τὴν ἀσχημοσύνην, *indecoram* »*vultus compoſitionem* tibias inflantium. Clemens Alexan»drinus, Paedagogi libro ſecundo: [pag. 185. ed. Potter.] »Προνοητέον δὲ μάλιστα τῆς εὐσχημοσύνης· ᾗ καὶ τὴν Ἀθη»νᾶν φησιν ὁ μῦθος, ἥ τις ποτὲ ἦν, προμηθουμένην αὐτῆς, »τῶν αὐλῶν ἐπιῤῥίψαι [ἀποῤῥίψαι] τὸ εὐτερπὲς, διὰ τὸ »ἀπρεπὲς τῆς ὄψεως.« — Ad eamdem eclogam haec adnotaverat DALECAMPIUS: »Apud Ovidium, lib. VI. Faſto»rum, *Pallas: Ars mihi non eſt tanti, valeas mea tibia, di*»*xit*, &c. Apud Plutarchum, περὶ Ἀοργησίας, Satyrus, »ut tibias abiiciat, ſic illam monet: Οὔτοι πρέπει τὸ σχῆ»μα· τοὺς αὐλοὺς μέθες, καὶ θ' ὅπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐ»θημόνει. Vide LEOPARDUM, cap. 13. lib. II. Emend.« — Eodem pertinet id quod idem DALECAMPIUS ad extremum librum quartum Athenaei, eodem LEOPARDO praeeunte, adnotaverat: »Plutarchus in Alcibiadis vitâ ſcribit, eum »noluiſſe diſcere tibiae cantum, quod vultus eo ſic de»formetur, ut vix agnoſcant familiares: ideoque Palla»dem abieciſſe tibiam.« — Confer quae notavit Potterus ad Clement. Alex. l. c. De *Marſya* conf. Noſtrum, IV. 184. a. & X. 448. a. tum quos laudavit Heynius ad Apollodor. I. 4, 2. & Weſſeling. ad Diodor. Sicul. III. 58. De argumento vero & huius eclogae *Melanippidis*, & proximae ex *Teleſtae Argo* praeſertim conſulenda eruditiſſimi

BOETTIGERI Commentatio in Muſeo Attico, T. I. Faſc. 2. pag. 285 & ſeqq. cui titulus Germanicus in hanc ſententiam: *Inventio Tibiae, & Marſyae punitio.* Adſcribamus nos hoc loco ſuper ea re, quae hîc agitur, Ariſtotelis verba ex Politicor. lib. VIII. cap. 6 ſub fin. Εὐλόγως δ' ἔχει καὶ τὰ περὶ τῶν αὐλῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μεμυθολογημένον. φασὶ γὰρ δὴ τὴν Ἀθηνᾶν εὑροῦσαν ἀποβαλεῖν τοὺς αὐλούς. οὐ κακῶς μὲν οὖν ἔχει φάναι καὶ διὰ τὴν ἀσχημοσύνην τοῦ προσώπου τοῦτο ποιῆσαι δυσχεράνασαν τὴν θεόν· οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον εἰκὸς, ὅτι πρὸς τὴν διάνοιαν οὐδέν ἐστιν ἡ παιδεία τῆς αὐλήσεως· τῇ δὲ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην περιτίθεμεν, καὶ τὴν τέχνην.

MELANIPPIDIS verſiculos ſic ſcribendos cenſuit doctiſſimus GROTEFEND, in Notis msstis:

— — — Τὰ μὲν Ἀθηναῖ' ὄργανα
ἔῤῥιψεν θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρὸς,
εἶπέ τ'· "Ἔῤῥετ' αἰσχρὰ σώματι λύματα! „(*Troch.*)„
ἦ μέ γ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι; „ (*Dactylicus.*) „

Eodem fere modo FIORILLO, in Obſerv. in Athen. p. 48. niſi quod primum verſum ſic conſtituit:

— — — Τὸν μὲν Ἀθαναῖ' Ἐργάνη.

τὸν intelligens αὐλόν: Ἐργάνην vero accipiens pro *cognomine Minervae*, ex Aeſchyli Perſ. 461. ὄργανα enim reſpuere verſum ait. [De Ἐργάνῃ, Minervae cognomine, conf. Pauſan. I. 24. pag. 56.] Idem αἴσχεα *verſ.* 3. tenet: ſed λύματα cum Grotefendio ſcribit: tum *verſu* 4. δ' ἐγὼ tenet, ubi γ' ἐγὼ ſcripſit Grotef. Nos verſuum diſtributionem ab his duumviris accipientes, in verbis nil mutare auſi ſumus, niſi praeeunte vetere noſtro codice: in quo tamen quod (*verſ.* 1.) ἀθάνατα (ſic) ſcribitur, pro eo recte Ἀθαναία a Caſaub. editum putavi; ſed eliſâ ultimâ vocali Ἀθαναῖ' cum viris doctis ſcripſi. Pro Τὰ, quod in eclogae initio dabant editi, Ἀ ſcripſi cum membranis, dorice pro Ἡ, articulo foeminini generis ad Ἀθαναία referendo: nec tamen diſſimulare debeo, nude α, absque ſpiritu, & absque accentu, in membr. ſcribi. *Verſu* 3. λύμα tenendum putavi, doricam vocis formam, pro communi λύμη. *Verſu* 4. doricam formam κακότατι uterque codex msstus dedit: in *A.* quidem ſuperne adpoſita vocalis η. In *Epit.* totus locus ſic conceptus: Ὅτι Μελανιππίδης διασύρει τὴν αὐλητικὴν, λέγων· Ὅτι Ἀθάνα (ſic Dores ſcribunt, pro Ἀθηνᾶ) ὄργανα ἔῤῥιψεν ἱερᾶς ἀπὸ χειρὸς, εἶπέ

τε· Ἔῤῥετε αἴσχεα σώματι λύμα. ἐμὲ δ' ἐγὼ κακίστατι δι.ϊδωμι.

Ἀλλ' ὅ γε Σελινούντιος Τελέστης. Recte Τελέστης penacute scribitur in *Epit.* non Τελεστὴς, ut editum erat, nescio an consentiente ms. *A.* De dithyrambico hoc poëta conf. Fabricii Biblioth. Graec. T. I. pag. 598. & Harles. T. II. pag. 157 sq.

Quae ex *Telestis Argo* hic adponuntur eclogae, maiorem quamdam, quam ista *Melanippidis*, difficultatem habent, si ad metri legem revocare velis. Quare, liberum cuique relinquens tentare in hoc genere quidquid maxime visum fuerit probabile, satis habui ipsa verba quam potui emendatissima adponere, varietate scripturae cum nonnullis doctorum virorum aut nostris coniecturis sub contextu subiectis. In *primâ eclogâ* nihil ab editâ scripturâ, quod sciam, discedit vetus codex *A.* nisi quod ὀρίοις pro ὀρείοις habet. In ipso initio, ubi legitur Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν &c. satis adparet, σοφὸν ad ὄργανον referri: pro Ὃν autem perquam probabile nobis videbatur, Ἓν scribi debuisse; ut esset ἓν σοφὸν ὄργανον, *unum omnium sapientissimum instrumentum.* In H. Stephani Lyricorum Fragmentis, (ubi hi *Telestis* versiculi exhibentur, pag. 256 sq. al. pag. 640 sq.) pro Ὃν σοφὸν scribitur Ἣν σοφὸν, nullo sensu, nec ullâ auctoritate. Dein, cum ait poëta χειροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ, *Marsyam* φῆρα nominat, utpote unum e *Silenis*; nec caussa erat, cur θηρὶ pro φηρὶ scriberet Fiorillo, Observ. in Ath. pag. 46. nam perinde erat. Θῆρα quidem *Panem* nominatum supra vidimus, X. 455. a. In vocabulo χειροκτύπῳ haeseram. Dalecampius reddidit, *manibus percussuro*: haud male, ad literam: sed ad lyram aut ad citharam aptius hoc videri debuit, quam ad tibiam; in qua opus est quidem digitorum quadam agilitate, nec vero manuum pulsatione. De apta tibiarum tractatione accepit tamen etiam Gallicus interpres, sic vertens: *il (cet instrument) fut la gloire du satyre Marsyas, fils d'une Nymphe, tant il en jouoit habilement.* Eamdemque notionem doctissimus Boettiger in Attico Museo l. c. pag. 309. secutus videtur. Ac videtur revera hoc vocabulo usus poëta, quo significaret, *Marsyam*, multicalamis fistulis substitutâ tibiâ, *solerti digitorum agitatione* ex unâ tibiâ, aut e duabus admodum, eamdem variorum sonorum harmoniam elicuisse, ad quam efficiendam olim iunctis pluribus fistulis opus

isset. Conf. Diodor. Sicul. III. 58. Fuit quum cogitarem, vocem χειρόκτυπος fortasse passivâ notione hic accipiendum, ut respiceretur fabula ea, quam in artificioso opere Athenis expressam Pausanias retulit, lib. I. cap. 24 init. ibi 'Αθηνᾶ fingebatur τὸν Σειληνὸν Μαρσύαν παίουσα, ὅτι δὴ τοὺς αὐλοὺς ἀνέλοιτο, ἐῤῥίφθαι σφᾶς τῆς θεοῦ βουλομένης: *Minerva percutiens* vel *pulsans Silenum Marsyam, quod tibias sustulisset, quas abiectas voluerat Dea.* Sed & de ipsa scripturae probitate addubitare licebat: ac sane haud improbabiliter IACOBSIUS χοροιτύπῳ correxit, ut mox videbimus. At nihil temere mutandum; quin potius in librorum scriptura fidenter adquiescendum, cum praesertim paulo post (pag. seq. *a.*) idem poëta in tractandâ tibiâ rursus laudet *manuum agilitatem*, τὰν τῶν χειρῶν ὠκύτατα.

Pro εὐηράτοιο, metri caussâ fortasse εὐεράτοιο legendum cum viris doctis, de quorum ratione mox dicam. Quod sequebatur αἱ γὰρ, in αἵ οἱ γ' ἄρ' mutarunt iidem. At interiectioni αἶ non erat hîc locus. Dativus casus, quem illi voculâ οἱ expressum voluerunt, in ipsa vocula αι (quae sic absque spiritu accentuque in membr. *A.* scribitur) inerat. Est *iota ad latus positum*, pro *subscripto.* ᾇ γὰρ, dorice pro ᾗ γὰρ, *quippe cui.* καὶ γὰρ proposuerat CASAUBONUS, cuius est ad hunc locum haec una brevis Animadversio: » Corrupta sunt ista: αἱ γὰρ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ. Lego: καὶ γὰρ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ'. « — A quo istud ἄγαμον, ut haud dubie verum, cum praesertim sequatur καὶ ἄπαιδα, nil cunctatus recepi. In *Epitomâ* ecloga ista in hunc modum expeditur: Ὦ ἀντικορυσσόμενος οἷον ὁ Σελινούντιος Τελέστης, φησὶ ψεῦδος εἶναι τὸ τὴν 'Αθηνᾶν δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν ἐκ χερῶν βαλεῖν νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος. οὐ γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλους ὀξὺς ἔρως ἤγειρεν· ὡς οὐκ ἂν εὐλαβηθείσης &c.

Ad *metri rationem* quod spectat: quum regnare in hac eclogâ genus trochaicum videretur, BOETTIGERUS in Mus. Att. T. I. Fasc. 2. pag. 352. quatuor priores versus sic digerendos legendosque censuerat:

Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόφ
δίαν 'Αθανᾶν ἐν δρυμοῖσιν οὔρεσίν τε συσκίοις
λυγρὸν αἶσχος ὀφθαλμοῖσιν ἐκφοβηθεῖσαν βαλεῖν
ἐκ χερῶν χεροκτυποῦντι θηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.

Vides vocem *πᾶσαν* commodiſſimo loco, coniecturâ perquam probabili, inſertam; pro *ἀναχέρευτες* vero, nihili vocabulo, *ἀχόρευτος* reſtitutum poëtae: quod & nos quin reciperemus non dubirandum duximus.

Sequitur *tertia ecloga*, ſic olim edita: *Τὰν οὖν περιθειοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμ' ἀελλοπτερύγων σὺν ἀγλαᾷᾶνω † κυτᾶτι χειρῶν κόμψω † δὲ* Poſt quae verba, *nullâ* interpoſitâ *diſtinctionis notâ*, ſequuntur iſta, *κἀν τῷ 'Ασκληπιῷ ὁ Τελέστης ἐδήλωσε &c.* Nil aliud hic adnotaverat CASAUBONUS, niſi quod pro mendoſis iſtis, *σὺν ἀγλαᾷᾶνω † κυτᾶτι χειρῶν κόμψω † δὲ*, ſcribi iuſſit, *σὺν ἀγλαᾶν ὠκυτᾶτι χειρῶν κόμψῷ γε.* Eam eclogam GROTEFENDIUS his verſiculis a poëtâ comprehenſam olim fuiſſe coniectavit:

Τὰν ὦν περιθειοτάταν Βρομίῳ
παρέδωκεν σεμνᾶς δαίμονος
ἀερθὲν πνεῦμ' ἀελλοπτερύγων
(*σὺν ἀγλαᾷ ὠκυτᾶτι*: gloſſema.)
χειρῶν κομψᾷ διακάμψει. α

Poſtrema vero, ipſe vir doctus, recte-ne emendaverit, ſe dubitare, ingenue profeſſus eſt. FIORILLO in hoc modum concinnavit verſiculos:

Τὰν ὦν περιθειοτάταν Βρομίῳ
παρέδωκε σεμνᾶς δαίμονος
ἀερθὲν πνεῦμ' ἀελλοπτερύγων
σὺν ὠκύτατι ἀγλαᾷ
χειρῶν κόμψων. — —

Equidem de reſtituendis *verſiculis*, quales ipſe poëta modulatus ſit, deſperans, bene nobiſcum agi putavi, ſi, quid Athenaeus hic ſcriptum reliquerit, conſtituere ſatis probabili ratione poſſemus. Et, ut ab illa emendatione incipiam, *ἀγλαᾶν ὠκυτᾶτι*, quam Caſaubono iam H. Stephanus l. c. praeiverat, ut nihil eâ ſimplicius & expeditius, ſic nihil certius eſſe iudicavi. Inauditam vocem *περιθειοτάταν* ignorant veteres membranae; quae, pro editis olim verbis *λέγει τὰν οὖν περιθειοτάταν*, haec monſtroſa habent, *λεγε γαν ὦ μεριθοτάταν*: ſub quibus quid ſit quod lateat, eruditi videant. Nos ſuſpicati ſumus, *λέγει· τὰν οὖν ἐριθειοτάταν*: exiſtimantes, ut in aliis adiectivis praepoſita vocula *ἐρι* ſignificatum auget, ſic *ἐρίθειος valde divinum* poſſe ſignificare. In *Epit.* tota iſta ecloga praetermiſſa eſt. Pro *ἀελλοπτερύγων*, membranae *A.* *αἰολοπτερύγων* dede-

nt. Eaedem membr. in ſcripturâ *κόμψω δὲ* quidem nil mant; ſed *poſt χειρῶν* interpoſito *puncto* orationem disguunt: recte vero: nam concluditur ſententia in ipſis rbis, *σὺν ἀγλαῶν* (ſive *ἀγλαᾷ* malueris) *ὠκυτάτι χειν*. Nec dubitandum nobis videtur, deinde ſic perrexiſſe o nomine Athenaeum, *Κομψῶς δὲ κἀν τῷ Ἀσκληπ* &c.

In *quarto* TELESTIS *fragmento*, quod ex eius *Aeſculapio* ctum, nihil prorſus mutat codex *A*. In *Epit.* autem tom deſideratur. Scribebatur illud in hunc modum: *Ἢ ύγα καλλιπνόων* (corrupte quidem *καλλιπιόνων* ed. Ven. : Baſ. & *καλιπνόων* ed. Caſ.) *αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα αὐδον ἅρμοσε πρῶτος Δούριδος ἀντίπαλον μούσης. νομοαίολον φναὶ πνεύματος εὔπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.* Quae ſic digerenda emendandaque GROTEFENDIUS cenſuit:

Ἢ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα,
αὐλὸν ὃς ἥρμοσε πρῶτος,
Δώριδος ἀντίπαλον Μούσης, (*ſive Μώσης*) *νομοαίολον ὀρχμᾷ,*
πνεύματος εὔπτερον αὔραν
ἀμφιπλέκων καλάμοις. — — — —

Ad initium primi verſiculi adnotavit idem Vir doctus: »Verbum in ſuperioribus apud poëtam, quae ab Athenaeo omiſſa ſunt, latebat.« — Tum ad *verſ.* 3. »'Ορχμὰ Heſychius *καλαμὸν* interpretatur. Pro *νομοαίολον ὀρχμᾷ*, forſan *νομοαιόλῳ ὀρχμᾷ* melius legetur, quod equidem cum emendato a me verſu ſecundo conſtruam. Verſus ſunt hexametri trimetrique heroici alternantes.« — Eodem modo verſus iſtos FIORILLO conſtituit, loco cit. p. 3. niſi quod tertium ita ſcripſit:

Δούριδος ἀντίπαλον Μούσης νομοαίολον ὀμφάν.

In eodem loco emendando, cum alios viros doctos laboraſſe, tum *Voſſium* ad Catull. pag. 227. & *Huſchke* in Epiſt. Crit. pag. 47. adnotavit ibidem Fiorillo. Et, ab eodem HUSCHKIO accepiſſe Fiorillum iſtud *ὀμφὰν*, ex Novis Literar. Ienenſ. A. 1803. n. 204. intellexi, ubi cenſor Obſervationum Fiorilli probat eiusdem *Huſchkii* coniecturam *verſ.* 2. *Αὐδὸν* pro *αὐλὸν* corrigentis. Nobis neutrum placuit: atque ita probabile viſum erat, *αὐδὰν* ſcripſiſſe poëtam, ut in contextum hoc recipere non dubitaremus. *αὐλῶν αὐδὴ*, eſt *tibiarum ſonus*. Nec enim *αὐδὴ*, ut Euſtathius voluit, ad Iliad. *α'*. p. 42. l. 49. de *humanâ* ſolum

pag. 113. in hunc modum:

> Οἷά τε κύκνον ᾄδοντα ποικιλόπτερον
> μέλος ἀοιδᾶν, καὶ τεοῖσιν ἐφ' ἱεροῖς
> οὐδὲν αὐλὸς ὕστερον χορευέτω· &c.

Ubi rursus de digerendis versibus non disputo: de
borum ac sententiae constitutione quaero, in qua pluri
ille a vero aberravit, praeeunte ex parte Casaubono
edd. sic legebantur ista, ac distinguebantur:

> Οἷά τε κύκνον ἄγοντα
> ποικιλόπτερον μέλος
> τᾶν ἀοιδᾶν.
> κατεᾶς † ἐπιερεῖς βασίλεια.
> οὐδ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω.

Cuius loci eam partem, quae corruptissima erat, iam
dem felicissime *Adrian.* HERINGA (loco modo ci
curaverat, orationem *post* μέλος *interpungens*, ac d
sic scribens:

> Τᾶν ἀοιδᾶν
> καὶ γὰρ σύ, Πιερὶς, βασίλεια·
> ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω.

Ad sententiam adcommodatissime: *Nam cantuum tu,*
sa, regina es: tibia vero postea prodeat, vel, *deinde*
suas agat. Perspecte, Πιερὶς, *Musa*: ubi mendosum
dem ἐπιερεῖς tenent veteres membranae. Pro κατεᾶς
eaedem membr. recte κατέστας exhibent, dorice pr
τέστης, *constituta es*, aut simpliciter, *es*. Itaque κατέστ
Πιερὶς scripsi. Si tamen recte accepi ea, quae ex m
A. notata sunt, non nude κατέστας ἐπιερεῖς habent
sed κατέστας ασεπιερεῖς: in quo latere potest κατ
ᾆσαι, Πιερὶς, βασίλεια. Quod si ita est, possis g
vum τᾶν ἀοιδᾶν ad superiora referre, ἄγοντα μέλο
ἀοιδᾶν: sed possis ea etiam cum his ipsis sequentibu
modo iuncta cogitare, τᾶν ἀοιδᾶν κατέστας, Πιερὶς,
λεια, εἰς τὸ ᾆσαι αὐτὰς, *Canticorum tu es, Musa, Re*
ut illas tu canas. *Vers.* 15. mendosum οὐδ' αὐλὸς
quidem eaedem membranae; pro quo *Fiorillo*, nescio
spectans, οὐδὲν αὐλὸς legebat. At ὁ δ' αὐλὸς, quo
lecampius in versione expresserat, opportune rectissi
Epitoma dedit; in qua post verba ποικιλόπτερον μ
interposito puncto, omissisque istis τᾶν ἀοιδᾶν usqu
σίλεια, sic pergitur, ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω. D
etiam CASAUBONUS monuit: »Scribe cum Dalecam

ὁ δὲ αὐλὸς ὕστερον χορευέτω, ex superioribus Athenaei verbis & Excerptis. At pro depravatissimis hisce, κατοῖς † ἐπισμοῖς βασίλεια, censeo legi posse, sublato puncto a fine superioris vocis ἀοιδᾶν, hoc modo: τοῖς ἐπὶ ἱεροῖς βασίλεια. «

Versu 16. Do[illegible] formam ὑπηρέτας cod. *A.* dedit: cod. *Ep.* communem ὑπηρέτης habet cum edd. Quos κώμους ibi dicit poëta, sunt *comessationes, compotationes, lasciva convivia;* a quibus etiam peculiaris modus αὐλήσεως sigillatim κῶμος, itemque alius τετράκωμος nominatus est; ut ex Tryphone Grammatico (pag. seq. *c.*) docet Deipnosophista. Sed non debeo praeterire, in cod. *A.* κωμῶν h. l. ultimâ circumflexâ scribi: quod an verum sit, atque idem fortasse ac κωμάζων valere possit, eruditi videant. Codex *Epit.* quidem cum editis κώμων tenet, in quo adquiescendum putavi.

In his quae subiiciuntur, incerta sunt omnia, & prorsus desperata pleraque: quae ad liquidum perduci suo ingenio posse confisus erat *Sam.* PETITUS, Miscell. lib. VII. cap. XI. cuius late commemorandis commentis non morabor lectorem. Haud absurde ille tamen, *versu* 17. cum ita legeretur in editis,

πυραμάχοις τε πυγμαχίαισιν,

postremam vocem sic corrigendam censuit, πυγμαχίαις τε, de *rixis pugnisque* interpretans, quae, postquam vino incaluere homines, facile oriuntur. Adnotaverat h. l. CASAUBONUS: » In Epitomâ scribitur, θηροαμάχαισί τε πυγνμαχίαισι νέων θέα. Prima dictio, θηρομάχοις scribatur » melius. « — In nostro cod. *Ep.* sic scribitur, καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτης κώμων μόνον. θῆροα μάχοις τε πυγμαχίαι σινεων θέα. At in membr. *A.* perspicue θυραμάχοις τε: in qua scripturâ nihil videtur desiderari. Dativus casus ab ὑπηρέτης pendet: θυραμάχοι vero sunt, *qui ad fores eorum, apud quos comessatum eunt, pugnant contenduntque,* cum eos admittere nolunt hi qui intus sunt. Inde etiam in αὐλήσεων generibus pag. seq. memoratur τὸ θυροκοπικὸν & κρουσίθυρον. *Vers.* 18. νεων θεα sic absque spiritu accentuque in ms. *A.* scribitur. Epitomae auctor νέων θέα legisse videtur, id est, *iuvenum spectaculum:* quod verum esse potest: sed in proximis, εἰς πάροινον ἔμμεναι στρατηλάτας, manifeste luxata turbataque, & defecta, ut videtur, oratio.

Inde a *verf.* 19. & *feqq. ad Bacchum* converti videtui tio, qui in penultimo verfu fatis diferte defignatur. » cuntur ifta (fic commode *Sam.* PETITUS l. c.) adv » illos tibicines, qui praecinebant choro, & modos » bant antequam melica fua cantaret chorus. Illos i » diris devovet, & Bacchum iratum imprecatur,

» Παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προαυλέχοντα.

» *Deturba, o Bacche, de fcenâ.* « — Sic ille: nec tai quid valeant ifta, Φρυναίου ποικίλου, definire aufu: Suâ de coniecturâ *Dalecampius* interpretatus erat: *L Bacche rex, Phrynichi filium, varii chori praefidem* Gallicus interpres: *Frappe donc, o Bacchus, cet homn préfide à la flute Phrygienne.* Φρυγαίου ait fe legere, voc lo per contemtum formato. Mihi non liquet. Sed vic eruditi, an de *Phryne* five *Phrynide* cogitari hic del citharoedo, qui eisdem temporibus, quibus vixit Tel poëta, primus Athenis citharâ ceciniffe perhibetur quo videndus Suidas, & Scholiaft. ad Ariftoph. Nub.

Verfus 20. eodem modo quo a nobis editus eft,

φλέγε τὸν ὀλοσιαλον κάλαμον.

fcribitur in utroque noftro codice. Adnotaverat hoc co CASAUBONUS: » Nullius pretii vox eft, τὸν ὀλο » λοκάλαμον. Mutato fpiritu vox Graeca fuerit, nor » elegans; qua fignificaverit poëta, *tibiam* nihil effe » nifi *arundinem fputo plenam*. Vel ita fcribe, ὀλεσιαυλ » λαμον. «.

In fesquipedali verbo, quod *verfu* 21. continetur, calem ο, poft βαρυ in editis (nefcio an & in ms. *A.*) fertum, recte ignorat ms. *Ep.* Idem codex *vs.* 22. τρυπάνῳ δέμας habet, & in his verbis eclogam finit. cod. *A.* finis *verf.* 22. & initium *vs.* 23. fic fcribitur, αν α δε σοι absque accentibus. Idem codex *vs.* 23. δια dedit: & *vs.* 25. Δώριον, recte.

AD CAP. IX.

Ἔφιππος ἐν Ἐμπολῇ. » EPHIPPI *Empolam* qui muta » Ἔμπορον, caftigandi, non laudandi funt. Expofuimus » dem ad Suetonium. « — *Ephippus* in *Mercatore*, fcripf Dalec. Vide quae notavimus ad XIII. 571. e. Perperam πόλῃ penacute, pro Ἐμπολῇ, hic editum erat. Pergit p cipere CASAUBONUS: » Prima *Ephippi* verba ita fcribe

» — Κοινὴ γὰρ, ὦ μειράκιον,
» ἡ 'ν τοῖσιν αὐλοῖς μουσική. « —

t recte quidem ἡ 'ν (*verſ.* 2.) pro edito olim ἦν ſcribi ffit: ſed, cur κοινωνεῖ mutaretur, quod cum editis xdex *A.* tenet, nihil cauſſae erat. Vulgatum recte tenuit rotius, in Excerpt. pag. 675. Pro συναρμόσωσι ve-), quod *verſu* 4. conſentiente cod. *A.* editum erat, ve-um iudicavi id quod ms. *Ep.* dabat, συναρμόσῃ τις. le totâ quidem eclogâ nonniſi haec verba habet Epito-a: Περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας Ἔφιππος ποῖν, ὡς ὅταν εὖ συναρμόσῃ τις, τόθ' ἡ μεγίστη τέρψις ξευρίσκεται.

Τὴν δὲ συναυλίαν &c. » Quid ſit συναυλία, habes apud » Pollucem, [IV. 83.] & in Scholiis Comici, initio Equi-»tum. Euſtathius Athenaei ſuper ea re verba deſcribit » ad Iliad. φ'. « [pag. 1324. l. 32.] CASAUBONUS. — Vide omnino HEMSTERHUSIUM ad Luciani Dial. Marin. III. 2. Quod ex *SEMI Delii* definitione ἡ συναυλία hîc declara-tur eſſe ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίης αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χω-ρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος, id cum SAMUELE PETITO (Miſcell. VII. 12.) ſic videtur intelligendum: » *quando* » *alternis tibicen & cantor canebant* & concentum efficiebant, » *ita* tamen *ut ſolos carminis rhythmos & ſonos*, ad quos mo-» dos ſuos faciebat tibicen, *accineret & ſaltaret cantor*, non » autem ipſa verba. « — » Niſi deſcripſerit ibi *SEMUS* » (quod verius exiſtimavit HEMSTERHUSIUS l. c.) *certum* » *aliquod συναυλίας genus in Sacris Deliis adhibitum.* « — In *Semi* verbis, pro eo quod editum erat ξυναυλίας, uter-que codex mstus συναυλίας dedit.

Ἀντιφάνης - - ἐν τῷ Αὐλητῇ λέγων· Ποίαν, φράσον γὰρ &c. » *ANTIPHANIS* Ecloga, merum Augiae ſtabulum. Ex-ſpectandus νέος Ἡρακλῆς. Interea videamus an poſtrema ſic poſſint emendari:

» Ἡδυντικὸν μάλ' ἐστὶ, νοῦ χωρὶς πάλη
» συννευμάτων προβλήμαθ' οἷς σημαίνεται
» ἕκαστα. —

Tantum hîc video: caetera relinquo τοῖς ὀξυδερκεστέροις. « CASAUBONUS. — Iſte homo ὀξυδερκέστερος nos usque il-e Hercules eſſe ſibi viſus erat idem, quem modo nomi-navi, *Sam.* PETITUS: cuius in hanc *Antiphanis* eclogam, quemadmodum & in alias obſcuriſſimas veterum poëta-rum eclogas, ingenioſa audire commenta iuvaret, ſi, non

dico, quantum ingenio, tantum etiam Graeci sermonis cognitione ille valuisset, sed si modo aliqua grammaticae Graecae syntaxeosque notitiâ tactus fuisset. Nunc bene est, si ex singulorum verborum emendatione aut interpretatione, quae ab hoc viro proponuntur, raris quibusdam locis leves nonnullae lucis scintillulae emicant. Nobis in totâ ecloga nihil satis liquere, ultro profitemur.

Vers. 1. pro ἤδε τὴν, *Petitus* unâ voce ᾐδέτην legebat, in *duali* numero. Pro ἐπίσταται γὰρ, (*vers.* 2.) Gallicus interpres ἐπίστασαι γὰρ corrigit: *car tu la sais.* Mire, sed suo more, *Petitus* haec expedivit, sic legens: ταύτην ἐπιστάται γάρ. » Hoc est, (inquit) *Quod enim praefectos at» tinet*, qui caeteros in hac arte instituunt, *novi ego quam » illi cecinerint synauliam.* « Nam quod *vers.* 3. legitur μαθόντες, id idem pro μανθάνοντες accipiebat, *tyrones* intelligens.

Inde a *tertio versu*, reliqua omnia uno continuo tenore sic vulgo scribebantur: Μαθόντες ὥστε τοὺς αὐλοὺς, σύ τε αὐτὴ τελετῇ ψεθείθαμεν συντυγχάνεις αὐλῶν πέραινε. δέξεται δὲ τ' ἄλλα σοι ἡ δυτικὸν ἐστιν (*comma* hic interponunt ed. Bas. & Cas.) οὗ χωρὶς πάλιν συννεύματ' οὐ προβλημάθοις σημαίνεται ἕκαστα. Quibus in verbis nos, utcumque licuit, senarios distinximus, qui perspicue inesse videbantur. In *Epit.* tota deest ecloga: codex *A.* nihil ab editis discedit, nisi quod pro ἡδυτικὸν perspicue ἡδύ τι κοινὸν habet, quod restituimus auctori; (nisi tamen ἡδύ τι καινὸν fortasse debuit:) tum quod pro ἐστιν οὗ sic habet ἐστιν ου absque spiritu accentuque, ut plane id debuisse videatur, quod Casaubonus voluit, νοῦ χωρίς: nisi forte ἐστὶ λόγου χωρὶς olim scriptum fuerat, quemadmodum paulo ante in *Semi* verbis: nam, quod *Petito* placuit, στίχου χωρὶς, id nemo facile probaverit. Pro τοὺς αὐλοὺς, (*vers.* 3.) τοὺς ἰούλους legebat *Petitus*: tum pro σύ τε, idem Σὺ δέ; *Tu vero.* Porro, pro αὐτὴ τελετῇ ψεθείθαμεν, idem αὐτῇ τερετῇ ἐψελλίσαμεν, quod sic interpretatur: » *Ad hos tibiarum modos ego* accinebam, vel » potius *balbutiebam*, & inconditum aliquem sonum profe» rebam. Τερετὴ dixit (sic pergit *Petitus*) ut puto, pro » τερετισμὸς ἢ τερέτισμα: ita enim apud Pollucem [IV. » 83.] vocantur μέλη οὐλημάτων. « — At in tibiarum modis apud eumdem Pollucem [IV. 79.] memoratur etiam τελεστήριον; quod an huc spectet, docti viderint: &,

quid sub ψελλίθαμεν lateat, id velim ab alio Oedipo felicius nobis aperiri. Pergit idem PETITUS: (nec enim alienum fuerit, nonnulla adhuc eiusdem inventa hîc adposuisse, quo per se iudicare, qualia sint, ii ex lectoribus nostris possint, quibus ipsum adire non licuerit) sic igitur ille: » Adhuc alter: Συντυγχάνῃς αὐλῶν περ: *Assequebaris» ne tuâ voce tibiarum modos*, ut ita posses aequabiliter con» centum efficere? Quaerenti respondet: Αἰνῇς. *Laudares*, » si interfuisses & me audivisses. *Quin & alia tibi forent oble» ctamento*: δέξεται δὲ τ' ἄλλα σοι: si & caeteros *nostros » cantus audivisses*: cuius rei caussas aperit versibus sequen» tibus. Ἡδυντικὸν γάρ ἐστι στίχου χωρὶς πάλη συννευμάτων &c. *Suave namque est, carminis verbis versibusque non » cantatis*, sed illius tantum rhythmo & numeris, ac tibia» rum modis, nihilo tamen minus *per vocis transitum & » melodiam carmen ipsum dignoscere & intelligere*. Nam συννεύ» ματα sunt tibiarum modi, & numeri cantilenae, per » varias soni figuras transducti, tota denique melodia. «

Λίβυν (temere Λιβὺν ed. Cas. 2. & 3.) δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταί. » Euripides Hercule Furente, [*vs.* » 683 *sq.*]

» Παρά τε χέλυος ἑπτατόνου

» μολπὰν, καὶ λίβυν αὐλόν. « CASAUBONUS.

Alia eiusdem Euripidis loca, quibus *tibiam* poëta Λίβυν αὐλὸν & Λίβυν λωτὸν vocat, indicarunt Interpretes Hesychii, ad voc. Λίβυς τε λωτός. De cuius nominis ratione confer Athen. IV. cap. 80. pag. 188. nostrae ed. & Polluc. IV. 74.

ἐπειδὴ Σειρίτης, ὃς δοκεῖ πρῶτον εὑρεῖν τὴν αὐλητικὴν, &c. » Tibias Phryges invenerunt Olympus & Marsyas. » Plinius & Clemens Alexandrinus. *Sirites* hiç non *tibias » reperit*, sed viam excogitavit inflandi arte tibias. Adi ad » Iulium Pollucem libro IV. cap. x. Atque hic *Sirites* κα» τηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτος, id est, *primus ad Matris Deûm » sacra tibiam adhibuit*. « CASAUBONUS. — Breviter Epitoma: Λίβυν δὲ τὸν αὐλὸν καλοῦσιν οἱ ποιηταί· ἐπεὶ Λίβυς τις νομὰς τὴν αὐλητικὴν πρῶτος εὗρεν. Et equidem in pleniore opere malebam ὃς δοκεῖ πρῶτος εὑρεῖν τὴν αὐλ. sed quum mox dein subiiciatur κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτος, priori loco variationis caussâ haud incommode adverbium πρῶτον fuerit positum. Modorum Olympi & Marsyae meminit Pollux IV. 78. *Siritae* mentionem nusquam facit,

nec Pollux, nec alius (quod ſciam) ſcriptor praeter *Dinon*, e quo iſta retulit Athenaeus.

Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνομασίαι. (Sic, non ὀνόματα, ſcribitur in utroque noſtro codice.) — » Αὐλήσεις, qua-
» rum ſpecies & nomina deinceps enumerantur, *modos ti-*
» *biales* dicam potius, quam [cum Dalec.] *cantiones tibia-*
» *les*: etſi ſcio αὐλεῖν Latinis dici *canere tibiis*, & αὔλησιν
» Caelio Aureliano *cantionem tibiarum*. Sed ea interpreta-
» tio confundit diſcrimen quod eſt inter ᾠδὴν, *ſonum hu-*
» *manae vocis*, & αὔλησιν, quae *tibiarum inflatu* editur.
» Erant autem *Tibiales modi*, pro diverſitate argumenti,
» diverſi. Κῶμος, eſt ille *tibiarum inflandarum modus*, quo
» utebantur *quando ibant comeſſatum*: qua de re multa ob-
» ſervamus alibi. Idem ſentiendum de caeteris αὐλήσεων
» appellationibus. De *gingra* dictum eſt libro quarto. [IV.
» 174. f.] Heſychius: Γίγγρος· αὔλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγ-
» γρον: ſcribe γίγγραν. De *Tetracomo* audiamus veteres
» potius quam interpretem. Τετράκωμος· (verba Heſychii:)
» μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον, εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον.
» ἐκαλεῖτο δὲ, τέσσαρες κῶμοι. Appellat μέλος quam No-
» ſter αὔλησιν: quia miſcebatur in tetracomo cantus cum
» tibiis. Similiter Πολεμικὸν Athenaeus inter αὐλήματα re-
» cenſet: Heſychius vocat μέλος: utrumque recte. Ea-
» dem ratione Ἡδύκωμος Athenaeo eſt αὔλησις: Heſychio
» γένος ᾠδῆς. Et *Mothon* ei grammatico eſt ſaltationis genus:
» [Noſtro] *modus tibialis cum ſaltatione cani ſolitus*. Et, ut
» redeamus unde ſumus digreſſi, τετράκωμος a Polluce
» [IV. 99. & 105.] inter ſaltationis ſpecies refertur, ſicut
» & κνισμὸς & μόθων: unde autem dictus ſit τετράκωμος,
» quaerit Pollux eodem loco. Ἐπίφαλλος in Excerptis eſt
» ἐπίφαυλος. Sic mox in iisdem [pag. 621. f.] φαυλοφόροι
» ſcriptum, pro φαλλοφόροι. Euſtathius ἐπίφαλλος, recte.
[Et noſter cod. *Ep*. recte ἐπίφαλλος, & φαλλοφορ.] » Non
» eſt obſcura nominis ratio. Χορεῖος, apud Heſychium
» eſt Χορεῖον· αὔλημά τι. At καλλίνικος eidem ſaltationis
» nomen eſt. Iungebantur nempe tibiae cum ſaltatione. Sic
» ille: Καλλίνικος· εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀνα-
» γωγῇ. Fuit *Sicinnis* genus cantionis & ſaltationis, atque
» ut puto etiam αὐλήσεως, pyrrichae adfinis: militum
» nempe, & σύντονος. [vide pag. 630. b. & c.] *Sicinnocyrbe*,
» quae hî recenſetur inter αὐλήσεις, quid diſtaret a *ſicin-*
» *nide* parum explicant veteres. Erat fortaſſe non militaris

» αὔλησις, sed *in circulis & stationibus coactae hominum tur-* » *bae usurpari solita.* Species est aut pars *comi tibialis* ille » modus, qui hic dicitur θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. Nam » comissatores inverecundi, cum incaluerant vehementius, » *fores pulsabant, tibias simul inflantes* convenienter ei quod » agebant. [Hinc θυραμάχους adpellat *Pratinas* poëta dithyrambicus, pag. praec. d.] » Eiusdem argumenti, sed » remissior modus est παρακλαυσίθυρον. [apud Plutarch. in Amatorio.] » Qui est κνισμὸς in nostris libris, apud Eu- » stathium κνισμὸς per ν. Sed Hesychius: Κνισμός· μέλος » τι κνισμῷ αὐλούμενον. [Idem valet κνισμὸς & κνισμός: sed κνισμὸς cum editis & Hesychio agnoscunt etiam nostri mssti ambo: item Pollux lib. IV. sect. 100.] » De *mo-* » *thone* consule comici veterem interpretem. « [ad Plut. 179.] Casaubonus. — De plerisque istorum modorum consuli item Pollux potest, & eius interpretes. E veteribus omnia collegit digessitque Meursius, in Orchestra, sive de Saltationibus veterum. In nominum scriptura nil variant libri nostri; nisi quod pro βουκολιασμὸς, cum hoc loco, tum pag. 619. a. in *Epit.* βουκολισμὸς scribitur, quod inde etiam Eustathius habet, ad Iliad. σ'. pag. 1223. l. 15. Sic & Etymol. M. pag. 208. l. 9. Sed βουκολιασμὸς cum editis & msto *A.* tenet Hesychius. Tum vero ubi apud Nostrum nude τὸ αὐτὸ καὶ κρουσιθ. editum erat, ibi τὸ δ' αὐτὸ &c. dedere membr. *A.*

AD CAP. X.

Καὶ ᾠδῆς δὲ ὀνομασίας - - Ἱμαῖος &c. » Deinceps enu- » merantur ᾠδῆς ὀνομασίαι, *appellationes cantus variae.* Prima est, ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον. Eadem cantio & ἐπαυταῖος dicta, & ἐπί- » νοστος, auctore Hesychio. Si scriberemus ἐπαντλαῖος, » esset eadem fere nominis ratio, ac τοῦ ἱμαῖος; nam ἱμᾷν » est ἀντλεῖν: [vide Interpp. Hesychii, ad voc. Ἱμαῖος.] » etsi videtur Athenaeus noluisse vocem ἱμαῖος inde esse » derivatam. Manifesta etiam sit ratio, si ἐπακταῖος scri- » bemus: ab ea quae dicitur poëtis ἀκτὴ Cerealis, id est, » farina. Exemplum ἐπιμυλίου sive molaris cantilenae ex- » tat apud Plutarchum in Convivio sapientum hoc:

» Ἄλει μύλα, ἄλει·

» καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλεῖ,
» μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

»Sunt auctores, qui *himaeam* cantilenam propriam scri» bunt fuisse *aquam haurientibus*, quod Graeci dicunt ἱμᾷν. » Callimachus:

» Ἀείδει καὶ πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.

» Aristophanes in Ranis [vs. 1332.] vocat ἱμονιοστρόφου » μέλη. « CASAUBONUS. — Vide Schol. ad Aristoph. Ran. l. c. &, qui indidem sua habet, Suidam in Ἱμαῖον ᾆσμα. Apud Athenaeum hîc non Ἱμαῖος, sed Ἱμάλιος legendum censuit ILGENIUS, in Disquisitione de Scoliorum Poësi, pag. XXIII. Quem omnino de variis cantilenarum generibus, quae hîc commemorantur, consuluisse iuvabit. παρὰ τοὺς ἀλέτους recte tenent mssti nostri cum editis; minus recte περὶ τοὺς ἀλέτους editur apud Eustath. Iliad. σ'. pag. 1223. l. 12. De vocab. ἄλετος paulo post dicemus.

» Subiicit Athenaeus: ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δ' » ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλε» τῶν. (ἀλετῶν cum circumflexo in ultimâ habet *Epit.* & Eustathius loco mox citando; sed ἀλέτων penacute tuetur cod. *A.* cum editis.) » Falluntur eruditi viri qui νό» στον hic [cum Dalecampio] in ea significatione acci» piunt, quam vulgo apud Homerum habet & alios, pro » *reditu in patriam.* Eustathius [ad Od. υ'. pag. 724 sub fin.] » postquam Athenaei hunc locum descripsit, sic vocem » explicat: Λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὁμη» ρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἔφορον » τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὔνοστος ἐλέγετο· οὗ παρώνυμον, νό» στιμον. Id est: *Significat* νόστος in hoc Athenaei loco, » non quod apud Homerum *& vulgo, sed molarem quen» dam Deum, molitoribus praefectum, qui & Eunostus dici» tur: inde est* νόστιμον. Haec Eustathius. Sed de voce νό» στιμον quod ait, recte accipe: nam apud Poëtam νό» στιμον ἦμαρ nihil ad hanc dictionis νόστος significatio» nem: sed significat & καρποφόρον, ut explicant veteres. » Est & *Himalis* inter *Cereris* cognomina, ut *Sito.* Vide li» bro decimo. [X. 416. b. ibique not. conf. III. 109. a. & ibi not.] » Pro ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, legitur apud Hesy» chium, τῶν ἀλεύρων: id est, *qui efficit ut farinae mensura » sit cumulata.* « CASAUBONUS. — Istud apud Eustathium, τὸν ἔφορον τῶν ἀλετῶν, latine vertens doctus Animadver-

or *molitoribus praefectum*, videtur τῶν ἀλετῶν derivasse a
ing. ὁ ἀλέτης vel ἀλετὴς, quod possit *molitorem* significa-
e, quemadmodum ἡ ἀλετρὶς *molitrix* dicitur. At licet foe-
ininum nomen cum apud Homerum tum apud alios re-
eriatur; masculinum tamen illud nec apud veterem au-
torem ullum facile legas, nec ab ullo Grammaticorum ad-
otatum reperias. Eustathius ipse quidem istud τῶν ἀλε-
ῶν (quemadmodum cum Athenaei Epitomâ ille scripsit;
ro quo rectius, ut videtur, ἀλέτων habent edd. cum ms.
f.) non aliter accepisse videtur ac Hesychius, qui (in
oc. Ἰμαλιά) τῶν ἀλεύρων scribit. Certe & ipse paulo an-
e verba a Casaubono recitata (ad Od. υ'. pag. 724. lin.
8.) ex Pausaniae Lexico haec verba adponens, ἀλετρί-
ες, αἱ τὸν ἱερὸν ἀλετὸν ἀλοῦσαι, perspicue intelligere de-
uit, τὸν ἀλετὸν idem ac τὸ ἄλευρον valere. Idemque Eu-
tathius ad Od. α'. pag. 9. l. 45. ex Lexico quodam Rhe-
orico haec verba adponit, Hesychii verbis (in voc. Εὔ-
νοστος) simillima: Εὔνοστος· θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφο-
ᾷν τὸ μέτρον (τὸν ἐπίμετρον Hesych.) τῶν ἀλεύρων. Vo-
abulum ὁ ἄλετος, τοῦ ἀλέτου, in Lexicis vulgo exponi
oler *molitio*, *molitura*, *ipsa molendi actio*, citato Plutarcho
uctore. Et sic haud dubie accipiendum apud Nostrum
aulo ante, ubi de Ἰμαίῳ vel ἐπιμυλίῳ ᾠδῇ agitur, ἣν
περὶ τοὺς ἀλέτους (*inter molendum*) ᾖδον. *Farina* vero, τὸ
ἄλητον (sive, ut apud Hesychium scribitur, ἀλητὸν)
er η vocalem aliâs dici solet. Itaque ad ista Athenaei ver-
a, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων adnotavit CORAYUS:
Forte ἀλήτων, quod est synonymum vocis ἀλεύρων,
farinae sc. *triticeae*: de quo vocab. consulendus Foesius in
Oeconom. Hippocr. « — Idem vocab. ἄλητον eodem si-
nificatu occurrebat apud Nostrum, XI. 500. f. in Rhin-
honis poëtae fragmento. Sed perinde fortasse & τὸ ἄλε-
τον vel ἀλετὸν & τὸ ἄλητον dixere veteres. Vocabulum
νόστιμον quis veterum (quod aiebat Casaubonus) per καρ-
ποφόρον exposuerit, non potui reperire. Apud Hesychium
est: Νόστιμος· ὥριμος, καὶ τὰ ὅμοια. Apud Suidam, in Νό-
στος, est Νόστιμον, τὸ ἡδύ. Item apud Eustath. ad Iliad.
δ'. pag. 162. l. 20. & ad Od. α'. pag. 9. l. 42. νόστιμον ἔδεσ-
μα vel βρῶμα, τὸ ἡδύ.

ἡ δὲ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ ἔλινος. » *Telam texentium*
» *cantilena*, ἔλινος in omnibus Athenaei codicibus nuncu-
» patur: sed melius in Epitoma αἴλινος. Cave autem

» confundas αἴλινον cuius hic ex *Epicharmo* fit mentio, cum
» aliorum scriptorum *aelino*: nam illi *aelino* [de quo mox, pag. 619. d.] » nihil commune cum textoribus: sed tristis
» cuiusdam cantilenae est nomen, ut in versu intercalari
» apud Aeschylum in Agamemnone: [*vers.* 123.]

» Αἴλινον, αἴλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάτω.

» Eustathius, de *lino* & *aelino* cantilenis disputans: [ad Iliad. σ'. pag. 1223. l. 11.] »Ἡ μέντοι ἐξ Ἐπιχάρμου χρῆ» σις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον ᾠδὴν τῶν ἱστουργούντων εἶναι, οὐ
» τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ
» τὸ λινον.« CASAUBONUS. — At, quum longe diversam esse hanc cantilenam, quae ἔλινος hoc loco ex codicum plenioris operis scripturâ nominatur, ab illô αἰλίνῳ carmine, quod paulo post memoratur, intellexisset vir doctus; haud video qua caussâ inductus Epitomae scripturam αἴλινος hic praeferendam alteri censuerit: nam, Eustathium eamdem scripturam nonnisi ex eâdem Epitomâ hausisse, id quidem nimis certum; adeoque illius testimonium nullum novum momentum huic scripturae addere poterat. Scripturam per ε vocalem insigni cum veri specie defendit ILGENIUS, Disq. de Scolior. Poësi, pag. 16. ita quidem, ut geminâ λ literâ scribi debuisse censeat, ἔλλινος, ab ἐν & λίνον, ut *carmen* significaretur *de lino*: quo & refert idem Vir doctus, quod verbum ἐλλινεῖν apud Suidam ὑμνεῖν exponitur. Monuitque insuper, iam Homeri aetate ἐλλίνους eiusmodi videri in usu fuisse, quum Deae a poëta inducantur inter texendum canentes, ut Calypso, Od. ε'. 62. & Circe, κ'. 222. coll. 226. Pro ἱστουργούντων, quod consentiente Epitomâ recte editum est, temere ἱστορούντων scribitur in ms. *A*. In eodem vetere codice, singula cantilenarum nomina, quae commemorat Deipnosophista, in orâ libri notis numeralibus α', β', γ', &c. insigniuntur.

ἡ δὲ ταλασιουργῶν, ἴουλος. Nil mutant libri: & ex Epitomâ habet etiam Eustathius ad Iliad. σ'. pag. 1223. l. 10. ἴουλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν, ἢ ἐριουργῶν: ubi postremum vocabulum ex *Semi Delii* verbis (mox dein apud Nostrum, lit. *e*.) desumtum.

Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν &c. » Ait, τὰ δράγματα τῶν
» κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας. Alii [ali-
» bi] scribunt ἀμάλλας: inde ἀμαλλοδετῆρες apud Home-
» rum & Theocritum: utraque γραφὴ in optimis libris.«

CASAUBONUS. — Apud Athenaeum in ſcripturam ἀμάλας conſentiunt noſtri mssti cum editis.

» Sequitur, συναθροισθέντα δὲ, καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γε-
» νόμενα δεσμην, οὔλους καὶ ἰούλους. Appellarunt οὔλους,
» tanquam ὅλους; nam ex pluribus manipulis fiebat unus
» οὖλος: vel a torto vimine quo conſtringebantur; nam
» οὖλον eſt τὸ συνεστραμμένον. Id vinculum veteres ἀμάλ-
» λιον, poſteriores οὐλόδετον dixerunt. At ἴουλοι appellati
» faſces iſti, inquit Euſtathius, [ad Iliad. σ'. pag. 1221. l.
» 6.] πρὸς ὁμοιότητα ἴσως ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἥβην ἰούλου ἐν
» τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολύποδος ζωϋφίου· ἢ διὰ τὸ ἰέναι
» εἰς ὁλότητα. In totum quae *fimbriatis* ſimilia ſunt, ἴουλοι
» Graecis dicuntur. « CASAUBONUS.

καὶ τὴν Δήμητρα &c. » *Cererem*, inquit, *vocabant* ὁτὲ μὲν
» Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ. *Chloae* cognomine colebatur in At-
» tico agro, ubi fuiſſe ſcribit Pauſanias [lib. I. c. 22. p. 51.]
» Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. Idem ſcriptor cupientem ſcire eius
» cognominis cauſſam, ad ſacerdotes reiicit: quae tamen
» magis eſt anceps, quam obſcurà. Eupolis, Maricâ: [apud Scholiaſten Sophoclis ad Oedip. Colon. vs. 1600. edit. Brunck. aliis 1671.]

» ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ
» κριὸν Χλόῃ Δήμητρι. —

» Sophocles, Oedipo Coloneo:

» Τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
» πάγον μολοῦσαι. —

» Multa ibi Scholiaſtes. « CASAUBONUS. — Ἰουλὼ commode edd. cum accentu in ultimâ; ut Λητὼ, Σιτὼ, & his ſimilia. In membr. *A.* vero Ἰούλω penacute ſcribitur. In *Epit.* deſunt iſta verba: quare etiam ignorat Euſtathius.

ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὑρημάτων. Sic recte ms. *A.* non ὑπὸ τῶν. Idem valet ὅθεν, quod habet *Epit.* *Mox*, ubi editur οὔλους καλοῦσι, καὶ ἰούλους, δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι, eſt CASAUBONI Animadverſio haec: » Lego, » ut orationi conſulam & veritati: οἱ αὐτοὶ καὶ Δημη- » τρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. « — At nihil mutat vetus codex *A.* Et ſic conciſe interdum loquuntur Grammatici: ut non magnopere opus videatur adiectis verbis οἱ αὐτοί. Etiam δημήτρουλοι tenet idem cod. *A.* absque *iota* in medio: nec ita male, voce ex Δημήτηρ & οὖλος compoſitâ. Δημητρίουλοι quidem (ex Δημήτηρ & ἴουλος) Euſtathio dicuntur, ad Iliad. σ'. pag. 1221. l. 8. nempe rurſus ex Epi-

tomâ, ubi ſic: ὅθεν καὶ ἴουλοι, εἰς τὴν Δήμητρα ὕμνοι, καὶ Δημητρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. Vocabulum οὖλος, ut carminis nomen, non adnotavit Breviator. Nec apud Pollucem οὖλος vel οὔλων carmen memoratur: ſed ἴουλος, IV. 53. item I. 38. ubi diſerte etiam monetur, eſſe *hymnum in Cererem*.

καὶ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει. Cum nulla distinctione interpoſitâ vulgo ſcriberetur, καὶ πλεῖστον οὖλον &c. nos *post* καὶ *comma* interpoſuimus, & Πλεῖστον maiusculâ initio vocis literâ ſcripſimus, quo indicaremus, contineri iſtis verbis preces ad Cererem dirigi vulgo ſolitas. Nempe ſic abrupte Grammatici uſitatas olim formulas adponere ſolent, in quibus poſita ea vocabula erant, quorum vim rationemque illi interpretari volunt. Verba iſta reperens CASAUBONUS in Animadverſionibus, duo poſtrema ſic ſcribit, οὖλον ἵει: conſulto-ne, an caſu, neſcio: illud video, ut in editis, ſic & in utroque noſtro msto & apud Euſtathium, penultimam formulae illius vocem ἴουλον ſcribi, non οὖλον: nec vero, cur ſolicitetur ea ſcriptura, quidquam cauſſae video. De voce ἵει monuit CASAUBONUS: »Antiquum erat verbum ἵεω: cuius poſt»ea locum obtinuit ἵημι.« — Nempe perperam ἵει cum leni ſpiritu ſcribebatur in editis: de quo errore monere Animadverſor voluit. Recte vero ἵει ms. *A.* & *Ep.* & Euſtathius. In noſtro ms. *Ep.* vero ſuperne adpoſita litera ἰ (cum hoc accentu) indicare videtur exclamationem ἰώ, *Io*: quae tamen aliena eſſe ab hoc loco videtur.

ἄλλοι δὲ &c. »Cum paulo ante dixerit, eſſe *iulum* τῶν »ταλασιουργῶν, deinde ex aliorum ſententiâ *manipulorum* »*victoribus* attribuiſſet, repetit poſtea id quod prius dixe»rat: ἄλλοι δέ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν: *iulum* nem»pe.« CASAUBONUS. — At non ſuo nomine haec repetit Athenaeus: ſed poſtquam primum *Tryphonis* verba de variis cantilenarum modis adpoſuerat, deinde adpoſuit quae ſuper eodem argumento *Semus Delius* ſcripſit.

Αἱ δὲ τῶν τιτθευουσῶν ᾠδαὶ, καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται. »De *nutricularum naeniis*, quae hîc nominan»tur καταβαυκαλήσεις, dictum affatim ad Theophraſteas »Notationes Morum, capite περὶ λαλιᾶς. Quintilianus li»bro I. cap. 10. *Chryſippus etiam nutricum, quae adhibentur* »*infantibus, allectationi ſuum quoddam carmen aſſignat.*« CASAUBONUS. — Recte καταβαυκαλήσεις edd. ubi mendoſe καταβαυκαλ. uterque codex mstus. In τιτθευουσῶν, quod

ibent veteres membranae, nil aliud nisi *τιτθευουσῶν* la-
re existimavi.
*Ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑώραις τις ἐπ' Ἐριγόνῃ, ἣν καὶ Ἀλῆ-
ν λέγουσιν ᾠδήν.* » Positum est *ε* pro *αι*, cum additur,
Ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑώραις τις ἐπ' Ἠριγόνῃ: nam *αἰώρας*
ntelligit. Multa ita scripta in libris Glossographorum.
Ut in Pollucis libris, [IV. 55.] *ᾆσμα ταῖς ὥραις προσᾳ-
δόμενον*: male. [Hodie ibi *αἰώραις* editur.] Recte autem
ruditissimus LEOPARDUS, *ἣν καὶ ἀλῆτιν* [pro men-
so *αὐλῆτιν*] » *λέγουσιν ᾠδήν*. Vae illis, qui tanti viri ob-
ervationum reliquos decem libros nobis invident. « CA-
UBONUS. — Perperam in edd. *ἑώραις* cum aspero spi-
ı scribebatur: pro quo recte Casaub. in Animadv. *ἐώ-
ς* posuit. Nec vero hic solum primâ vocali brevi scri-
ur id vocabulum, sed & apud Sophoclem in Oed. Tyr.
1264. ed. Brunckii, ubi diphthongum *αι* ipsa metri ra-
respuit: eiusdemque scripturae vestigium satis clarum
vocab. *μετέωρος* superest. *ἐώρα* etiam scribitur apud He-
h. in Ἀλῆτις: ut Suidam taceam, cuius glossa, Ἐώρα·
νσις ἢ μέτεωρσις, ex Scholiaste Sophocl. ad Oed. Tyr.
54. (aliis 1287.) ducta est; quod Küsterum fugerat.
eterum, ut multo frequentior, sic & probatior uti-
e vocabuli illius scriptura per *αι* diphthongum est. Con-
endus autem super hoc loco prae caeteris, quem Ca-
bonus merito laudavit, *Paul.* LEOPARDUS, Emenda-
n. lib. VI. cap. 14. Ἐώραι autem hic non de quibuslibet
illis intelligi debent, sed de *festis* illis *diebus*, qui in *Eri-
nae honorem* (quae ex arbore, sub qua patris Icarii ca-
ver invenerat, sese suspendit) Athenis agebantur: quo
festo videndus Meursius in Graeciâ Feriatâ, voce Αἰώ-
: Potterus, Archaeol. Graec. lib. II. cap. 19. & Hesy-
i interpretes ad voc. Αἰώρα. Ἀλῆτις & ipsa *Erigone* di-
est, ab *erroribus*, quibus discurrens cadaver quaesivit
erfecti patris; & *carmen*, in illius honorem cantari so-
m. In *Epit.* desunt omnia, quae de hoc cantilenae ge-
e hic leguntur.
i Θεόδωρος. Pollux IV. 55. *ἦν δὲ καὶ ἀλῆτις ᾆσμα ταῖς
ραις προσᾳδόμενον, Θεοδώρου ποίημα τοῦ Κολοφωνίου.*
Ibid. *λέγεται δὲ γενέσθαι τρυφῶν τις.* » Ne errent ty-
ones in subiectis verbis, *λέγεται δὲ γενέσθαι Τρύφων
ις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλον ἐστί.* Legendum est enim
ρυφητὴς, aut literâ minusculâ *τρύφων τις*, eâdem sen-

ad pag. 618.d. Sed de *Lino* praesertim videndus Herodotus II. 79. & interpretes Homeri ad Iliad. σ'. 570. aliique quos laudavit Küsterus ad Suid. voc. Λίνος, & Hesychii interpretes, voc. Λίνον. Adde Cononem, Narrat. XIX. & *Ilgenii* Disquis. de Scolior. Poësi, pag. 15 sq.

ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Cum μολπῷ esset editum, monuit CASAUBONUS: »Scribendum μολ»πῇ, ut apud Eustathium [ad Iliad. σ'. pag. 1223. l. 9.] »& Breviatorem. At μολπὸς, est *poeta* vel *cantor.* « — μολπᾷ, doricâ nominis formâ, scripsi praeeuntibus versis membr. *A.* Videntur ista verba ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ e chori cantu quodam apud *Euripidem* ducta. Vocalem α recentior aliquis librarius cum ω permutavit: cuius confusionis iam frequentia exempla observavimus.

AD CAP. XI.

Κλέαρχος - - - νόμιον καλεῖσθαί τινα, φησὶν, ᾠδὴν ἀπ' Ἠριφανίδος. *Nomiam cantionem* in versione latinâ posuit *Dalecampius*, sic dictam existimans, quod esset »metricis »legibus composita.« Quem locum inanimadversum praeteriit Casaub. At νόμιος ᾠδὴ est *pastorale carmen.* Apollonius Rhod. I. 577.

— ὁ δέ τ' εἶσι πάρος, σύριγγι λιγείῃ
καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος: —

id est, ποιμενικὸν, ut ait vetus interpres. Similiter Suidas: Νόμιος μέλος, τὸ ἐν τῇ νομῇ ᾀδόμενον. Caeterum *Eriphanidem* illam, illiusque carmen, praeter Athenaeum &, quem ille citat *CLEARCHUM*, nemo veterum novit. Μεσορείους cum editis tuetur ms. *Ep.* Dein, ubi legebatur τοὺς λεγομένους Ἰνοῦς δρόμους, adnotavit CASAUBONUS: »Legam lubens, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρό»μους. *Iûs* noti errores per omnes fere orbis plagas. Ta»men Ἰνοῦς libri scripti.« — Etiam nostri ambo Ἰνοῦς tenent: sed haud dubie *vagam Io*, non *Ino*, dicere voluerat *Clearchus*: ad cuius scriptoris mirum & hyperbolicum loquendi genus pertinet hoc quod ait, *meras fabulas & nugas esse Iûs qui perhibentur errores*, si cum huius cursibus conferantur. μῦθον h. l. dixit, pro eo quod aliâs λῆρον dicunt Graeci. velut paulo post, p. 620.b. θηρῶν recte dedit ms. *Ep.* προσαγορεύοντας Βῶρμον. Ad editam olim scripturam Βῶρκον adnotavit CASAUBONUS: »*Borcum* Hesychius due-

» bus locis *Bormum* nominat. Βῶρμον, ait, θρῆνον ἐπὶ Βώρ» μου νυμφολήπτου Μαριανδυνοῦ. Accedit scriptura Excer» ptorum, ubi *Borbus* appellatur. β & μ, ut scimus, [ob figurarum similitudinem] » passim permutantur. « — Hesychio accedit Pollux, lib. IV. 54. Βώριμος δὲ, Μαριανδυνῶν γεωργῶν ᾆσμα· ὡς Αἰγυπτίων, μανέρως. Idem nomen est, Βῶρμος & Βώριμος: nisi apud Pollucem ipsum Βῶρμον debuerant fortasse librarii. Et apud Athenaeum, quum Βόρβον quidem codex Epitomae, Βῶρβον vero ms. *A.* exhibeat, uterque haud dubie Βῶρμον debuit.

1 βαδίζοντα ἐφ' ὕδωρ ἀφανισθῆναι. » ἀφανισθῆναι hic est, » *correptum a Nymphis disparuisse*, ut Hylam. Ideo Hesy» chius Νυμφόληπτον dicit. « CASAUBONUS.

ὁ παρ' Αἰγυπτίοις καλούμενος Μάνερως. Cum Μάνερος esset editum, monuit CASAUBONUS: » Μανέρως melius, » ex aliis scriptoribus. « — De *Maneros* videndus prae caeteris Herodotus, II. 79. tum Plutarch. de Isid. & Osir. T. II. Opp. pag. 357. denique Hesychius, Suidas, item Pollux l. c. Quorum apud plerosque Μανέρως penacute scribitur, apud omnes vero per ω longum: & ω habent etiam apud Athenaeum ambo nostri codices; sed accentum in antepenultimâ Μάνερως, ad similitudinem Atticae nominum in ως formae.

AD CAP. XII.

Οὐκ ἀπελίποντο &c. Miro absurdoque commento verba ista, usque οὐδὲ ῥαψῳδοί, tamquam iustus aliquis versus adponebantur in ed. Cas. 1. Quo spectat ipsius CASAUBONI Animadversio haec: » Importunitatem vero spe» cta, Lector, istorum correctorum; [nempe in officinâ Commelianâ Heidelbergensi. e qua prodiit prima Casauboniana editio] » qui versus inveniunt etiam in solutâ om» ni lege oratione: quod cum alibi factum ab iis perpe» ram, tum isto loco sane quam ridicule, in his verbis: » Οὐκ ἀπελίποντο δὲ ἡμῶν &c. « — Sic ille: nihilominus eamdem ineptam rationem tenuerunt hi, qui *secundam & tertiam Casaubonianam editionem* procurarunt.

3 Κάσσανδρον τὸν Μακεδονίας βασιλεύσαντα. Non improbo scripturam Κασανδρ. simplici literâ sibilante, quae frequentissima in Graecis libris scriptura. Cum tamen *geminam σ literam* praeiverit vetus codex *A.* qui aliâs defectu

magis, quam copiâ, in hoc genere peccare ſolet, exiſtimavi e vetuſtiſſimis libris hanc ductam eſſe ſcripturam. b

Ibid. οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὡς διὰ στόματος ἔχειν τῶν ἐπῶν τὰ πολλά· καὶ Ἰλιὰς [forſ. καὶ ἡ Ἰλιὰς] ἦν αὐτῷ καὶ Ὀδυσσεία ἰδίως γεγραμμέναι. » *Caſſander Macedo*, inquit, » *adeo* φιλόμηρος *fuit, ut & plurimos poëtae verſus memoriâ* » *teneret, & haberet Iliadem & Odyſſeam* ἰδίως γεγραμμένας. » Puto hoc velle Athenaeum: Homeri poëmata a Caſſan- » dro fuiſſe emendata, quemadmodum ante ıuerant ab » Alexandro & Ariſtotele. Caſſander igitur poëſin utram- » que Homericam habuit non ex publicis & vulgatis co- » dicibus deſcriptam, ſed propriâ ipſius induſtriâ corre- » ctos. CASAUBONUS.« — Ab *Alexandro* emendata fuiſſe Homerica carmina, non memini qui dixerit ex antiquis: uſum illum eſſe exemplo ab *Ariſtotele* emendato, Plutarchus ait in eius Vita. De *Caſſandro* diſſentire nobis licuerit a Caſauboni ſententiâ. Sane non dicit Athenaeus, *correctos eſſe a Caſſandro Homeri codices:* ac ne placet quidem illa interpretatio verborum ἦν αὐτῷ γεγραμμέναι, *habebat ſcriptam Iliadem & Odyſſeam.* Ex optimorum quorumque Graecorum ſcriptorum uſu nil aliud valent iſta verba, *niſi deſcripsiſſe ipſum Caſſandrum* Homerica carmina; tum quod ait ἰδίως, id eſt, *privatim, privato ſtudio, proprio ſtudio, ſua manu, ſuumque in uſum.* Eamdem fere in ſententiam accepta haec video a FABRICIO in Bibl. Graec. T. I. pag. 272. & a F. A. WOLFIO, in Prolegom. ad Homer. pag. 173.

ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ Ὁμηρισταί. » De *Homeriſtis* » Diomedes libro III. *Olim partes Homerici carminis in thea-* » *tralibus circulis cum baculo, id eſt virga, pronuntiabant, qui* » *ab eodem Homero dicti ſunt Homeriſtae.* « CASAUBONUS. — De iſto hominum genere, quibus primam Homericorum Carminum conſervationem maxime debemus, poſt ea quae a *Fabricio* in Bibl. Graec. lib. II. cap. 2. ſect. 22. & ab aliis doctis viris qui partim ab ipſo, partim ab *Harleſio* laudantur, diſputata ſunt, conſulendus WOLFIUS l. c. ſect. 23. pag. 96 ſqq.

Κλέαρχος δ' ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Γραφῶν &c. » *CLEAR-* c » *CHI* liber, qui Παραγραφῶν [at Παραγράφων penacute editum erat] » hic inſcribitur, alibi nomen habet περὶ Γρι- » φῶν: [XIV. 648. f.] quae lectio magis placet, ut dictum » initio ſeptimi. Tamen ne id quidem verum cenſeo: ſed

περὶ Γρίφων. Vide infra, cap. XV. [ad pag. 648. f.] Totum locum ita debes vertere: *Clearchus libro priore* De *Griphis, Simonides, inquit, Zazynthius ſedens ſuper ſellâ in theatro, Antilochi verſus recitabat.* Sed quis iſte fuerit *Antilochus*, diſcam lubens, ſi eſt qui me doceat. In Excerptis Ἀρχιλόχου invenimus, non Ἀντιλόχου. Iuvat, quod modo nominatus *Archilochus* inter eos *poëtas quorum verſus recitabantur.* Quare ita legamus; aut certe, τὰ περὶ Ἀντιλόχου, ut intelligamus eam partem ψ. ψ'. Iliad. [verſ. 301 ſeqq.] quae eſt de *Antilocho.* « ASAUBONUS. — De titulo libri *Clearchi*, vide quae noivimus ad VII. 275. b. Perſpicue hoc loco, ut pag. 648. f. ερὶ Γραφῶν ſcribitur in vetuſtis membr. In *Epit.* omiſſus bri titulus. Scripturam τὰ Ἀντιλόχου tuetur ms. *A.* um editis: nec tamen vidi cur τὰ Ἀρχιλόχου ex *Epit.* ecipere dubitarem. Pari errore apud Plutarchum (De Muca, T. II. Opp. pag. 1133. f.) *Archilochum* in *Antilochum* nutarunt librarii, ubi aeque ac hîc manifeſtum vitium erat: e quo cum alii monuerunt, tum BURETTUS, in Obſerationibus ad praedictum Plutarchi libellum, in Commenariis Academiae Inſcript. T. X. pag. 286. In libro, qui ερὶ Γραφῶν, id eſt De *Picturis*, inſcriptus erat, occaſioem *de Rhapſodis* diſputandi inde fortaſſe ceperat CLEARHUS, quod illi *baculum manu tenentes* (a quo etiam noen inveniſſe putantur) in *pictis tabulis* oſtendere conſueerant auditoribus formas hominum rerumve, de quibus gebatur in carminibus quae ab illis decantabantur.

Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν, λέγει, ἐν ταῖς δείξεσι τῶν Σιωνίδου τινὰς ἰάμβων ὑποκρίνεσθαι. Eſt ad hunc locum CAAUBONI Animadverſio, quae in ed. 1. ſic ſcribitur: » Scribe Μασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει, non λέγειν. « — Qua x Animadv. ſumtum eſt quod in ed. Caſ. 2. & 3. hoc loo, quum in contextu Μνασίωνα ſcribatur, in orâ poſita t haec nota: γρ. Μασίωνα. Atqui de hoc non cogitaerat Caſaubonus; qui nihil aliud hîc monere voluerat, iſi λέγει absque ν literâ ſcriptum oportuiſſe, pro λέειν, quod vitioſe in ed. Baſ. poſitum erat, & inde temee in ed. Caſ. propagatum. Igitur cum ſic ſcripſiſſet Animdverſor: » Scribe Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει, non λέγειν « typotheta literam ν, quam in verbo λέγειν deere debuerat, in voce Μνασίωνα delevit. Quare ad oram contextus Athenaei non debuit Μασίωνα, tamquam ſcri-

omnia dixisse hos auctores, sed in nonnullis rebus diversa tradidisse: quare etiam singulorum verba seorsim adposuit Athenaeus.

Ὁ δὲ Ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ Πύρητος τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀλέξου, καὶ ἄλλων τοιούτων ποιητῶν προφέρεται. Videntur haec continuata esse eiusdem *Aristoxeni* verba, cuius sunt proxime praecedentia. Eademque Suidas ex alio scriptore, qui ex eodem Aristoxeno hauserat, paullo etiam uberiora, quam ab Athenaeo exhibentur, ob oculos habuisse videtur, cum illa scriberet, quae apud eum sub voce Σωτάδης leguntur: cum quibus conferenda quae habet Strabo lib. XIV. pag. 648. b. De *Sotade* autem hoc *Maronitâ*, *Ionicarum cantilenarum poëtâ*, (quem non confundendum esse cum Sotade comico poëta monuerat ipse Athenaeus, VII. 293. a.) consulenda quae collegerunt *Fabricius* & *Harlesius*, Bibl. Graec. Tom. II. pag. 495 sq. ed. Harles. In scripturâ Πύρητος nil mutat ms. *A*. In *Epit.* desunt, praeter *Sotadis* nomen, reliquorum poëtarum nomina. Apud Suidam l. c. Πύῤῥος vulgo scribitur, qui in nostris libris Πύρης. Quod adiicitur, καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος: id ad *Alexam* sive *Alexum*, qui postremo loco nominabatur, retulit Dalecampius, & cum eo Gallicus interpres. Videndum vero, ne non ad hominem, sed ad ipsum hoc carminum genus, de quo agitur, pertineat illud nomen. κίναιδος hoc genus apud Suidam vocatur l. c. ubi ait: Σωτάδης - - ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους, διαλέκτῳ Ἰωνικῇ. καὶ γὰρ Ἰωνικοὶ λόγοι ἐκαλοῦντο οὗτοι. Ac fortasse κίναιδος scripserat Athenaeus; aut certe vocab. κιναιδολόγος eamdem in partem accipiendum. Sic quidem Epitomae auctor acceperat, qui Athenaei verba sic in compendium redegit: Ἐν δὲ τῷ Ἰωνικῷ λόγῳ, τῷ καὶ κιναιδολόγῳ [perperam quidem κινωδολόγῳ scribitur in nostro cod.] καλουμένῳ, ἤκμασε Σωτάδης ὁ Μαρωνείτης. Paulo post, ubi κακῶς μὲν εἰπόντος edidimus, particulam μὲν dedit uterque codex mstus.

Εἰς οὐχ ὁσίαν τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ. Non sperno ὠθεῖς, quod habent edd. cum Plutarcho, De Pueror. Educat. II. 16, 17. Sed nil opus erat, apud Nostrum veterum librorum deserere scripturam. Nec tamen probavi ὤθει in imperativo, quod est in ms. *A*. sed ὠθεῖ, quod de-

dit ms. *Ep.* De *Sotadeorum versuum* (sive *commatum*, ut Quintilianus ait, I. 8, 6.) metrica ratione, vide HERMANNUM DE Metris, pag. 334. Paulo ante ferri poterat ὅτι, quod est in ms. *A.* sed in ὅτε adquiescendum putavi, quod consentiente *Epit.* editum erat. Mox dein, εἰς μολυβῆν κεραμίδα recte ms. *A.* nec male μολιβῆν ms. *Ep.* κεραμὶς reddi poterat *dolium*, sed & generatim *vas*.

Θεοδώρου τοῦ αὐλητοῦ Φίληνος. Vocab. αὐλητοῦ in ed. Cas. ex msstis adiectum est. Ad nomen Φίληνος nihil e ms. *A.* monitum. Casauboni manu in orâ ed. Bas. adnotatum video: »Fors. Φίλαινος.« Videndum vero, ne verum sit Φιλῖνος, quod habet ms. *Ep.*

b In *SOTADIS vers.* 2. διὰ δενδροφόρου φάραγγος dedit uterque codex mstus; non ἐκ δενδρ. Utramque voculam perinde admittit metri ratio. Mox βροντὴν ἠλέματον mire Dalec. *ingentem clavam* interpretatus erat: in quem cum nihil animadvertisset Casaubonus, monuit SPANHEMIUS ad Callimachi Hymn. in Cer. vs. 91. idem valere ac latinorum *brutum fulmen*. Hesychius: Ἠλεμάτους· ἄφρονας. Idem rursus: Ἠλέματος· μάταιος. Quid dicere istis verbis voluerit poëta, nemo non videt.

AD CAP. XIV.

οὐδὲ γὰρ σχινίζεται. »*Magodo* dicitur esse *hilarodus* σεμνότερος, quoniam οὐδὲν [οὐδὲ dedit uterque noster codex] »σχινίζεται. Etymologici auctor postquam »retulit *hominum delicatorum* morem, *lentiscum habendi in* »*ore*, ut dentibus candorem concilient: *inde*, ait, *dicitur* »σχινίζεσθαι. Vellem adiecisset de significatione eius vo»cis aliquid. Neque enim huic Athenaei loco illa signifi»catio convenit, qua sumitur pro *lentiscum rodere*: sed »*insignem* aliquem *in gestu mollitiem* designat: qualis fuit »pantomimorum aut Gaditanarum puellarum, in theatro »Romano saltantium. Ita autem libri omnes, σχινίζεται: »quorum consensus facit, ut diffidam coniecturae meae »scribendum esse σχοινίζεται, eoque verbo notari »*impudicos & omnifarios mimorum motus.* Nam σχοινίζεσθαι »est *flectere se instar iunci*: & vocem fractam atque effoemi»natam Graeci vocant σχοινίνην vel σχοινίων. Hesychius: »Σχοινίνην φωνὴν, τὴν σαθρὰν καὶ διεῤῥωγυῖαν. Fuit etiam »genus quoddam saltationis, σχοίνιον Hesychio, σχοινίον

» Plutarcho de Musicâ [Opp. T. II. pag. 1132. d. & Polluci, IV. 65. 79.] » nominatum, similem, ut probabile est, » ob caussam. Arbitrium esto docti & acuti lectoris. Cae- b
» terum, quid eâ dictione significari auctor voluerit, cla» ret ex sequentibus verbis, [lit. c.] σχινίζεταί τε καὶ πάν» τα ποιεῖ τὰ ἔξω νόσμου. « CASAUBONUS. — Ante Casaubonum iam H. STEPHANUS, Thes. Gr. Ling. T. III. pag. 1204. c. d. adnotaverat, σχοινίζεται h. l. nonnullos (nescio quos) legendum censuisse, σχοινίζεσθαι interpretantes *obscoene penem agitare*: respicientes scil. Aristophanis Vesp. vs. 1333 sq. (1342 sq. ed. Br.) ubi σχοινίον pro *pene* usurpatur. At scripturam σχινίζεται cum editis libris & recentioribus msstis, tuetur & vetus cod. *A.* & *Epit.* Verbum σχοινίζεσθαι vero ne alibi quidem usquam in veterum scriptis reperitur: & eâ notione, quam H. Stephanus dixit, ne aptum quidem huic loco erat futurum, cum continuo deinde idem verbum de eo homine etiam usurpetur, qui partes *mulierum* agit. Itaque vulgatum tenens *Petrus* VICTORIUS, Variar. Lect. XXXIV. 4. (suffragante VOSSIO, Instit. Poët. II. 23. 2.) interpretatur *delicate, molliter, effoeminate agere*: » quia molles homines σχῖνον, i. e. *lenti» scum* semper in ore tenebant, ut dentes candidiores red» derent: unde iidem dicebantur σχῖνον τρώγειν. « Sic habes apud Suidam: Σχῖνον διατρώγειν· ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων, καὶ λευκαινόντων τοὺς ὀδόντας. - - διὰ γὰρ τὸ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας, ἤσθιον σχῖνον. Caeterum quum vocabulo σχῖνος & *lentiscus* arbor significetur, (cuius resina *mastiche* vocatur,) & *scilla*, bulbi quaedam species; Casaubonus quidem & Victorius nonnisi de *lentisco* cogitarunt: sed cautior H. STEPHANUS, Thes. T. III. p. 1200. g. ait: » Σχινίζομαι, *ad dentes repurgandos & candefaciendos » lentiscum mando, vel etiam scillam.* Dissentiunt sane veteres: nam Dioscorides quidem lib. I. cap. 90. citante eodem Stephano ibidem, & Martialis Epigr. 22. lib. XIV. cuspidem ex *lentisci* fronde, loco pennae, scalpendis dentibus adhiberi solitam docent. Suidas vero l. c. & qui paria habent, Zenobius Proverb. Cent. v. num. 96. & Diogenian. Cent. VIII. num. 13. de *scilla* loqui videntur. Minime ambigue quidem Etymologus, p. 740 sub fin. ait: Σχῖνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ σχινίζεσθαι. Nec tamen diffitendum, post ista omnia nondum satis de-

nratum definitumque videri, quamnam potissimum vim erbo σχηνίζεται subiectam h. l. voluerit auctor.

ψάλλει δ' αὐτῷ ἄῤῥην ἢ θήλεια, ὡς καὶ τῷ αὐλῳδῷ. δί-νται δὲ ὁ στέφανος τῷ ἱλαρῳδῷ, ὡς καὶ τῷ αὐλῳδῷ· οὐ ῷ ψάλτῃ, οὐδὲ τῷ αὐλητῇ. Vossius, Instit. Poët. lib. II. ap. 21. sect. 3. Dalecampium fere secutus, sic ista latine nvertit: *Simul cum hilarodo canit mas vel femina. Co-natur autem hilarodus, & aulodus; non cantor, vel tibi-n.* At ψάλλειν hic non est *canere*; sed *fides vel lyram pul-re ei qui assa voce canit, lyrâ ei praeludere & succinere, & râ cantum illius comitari*: quemadmodum αὐλῳδὸς est, *i ad tibias canit*; αὐλητὴς vero, *qui tibias inflat*. Pari mo-) οἱ αὐλῳδοὶ & οἱ αὐλητεὶ diserte distinguuntur lib. XII. ag. 539. f.

ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα. Commode γυναῖ-κας ms. *Ep.* in plurali, sicut μοιχοὺς &c. sed nec incom-ode γυναῖκα ms. *A.* in sing. cum edd. quemadmodum ox deinde ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα &c.

καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον &c. Sic mssti cum edi-t. ἐπίκωμον unâ voce corrigendum censuit Toup ad esych. voc. Ἐπίκωμος, Emendatt. Tom. IV. novae edit. ag. 309. *Ibid.* πρὸς τὴν ἐρωμ. tenet ms. *A.* cum edd.

Φησὶ δὲ ὁ Ἀριστόξενος τὴν μὲν ἱλαρῳδίαν, σεμνὴν οὖσαν, αρὰ τὴν τραγῳδίαν εἶναι· τὴν δὲ μαγῳδίαν, παρὰ τὴν κωμῳ-ίαν. Dalecampius: *Aristoxenus scribit, post tragoediam, larodiam gravissimam esse; post comoediam, summam esse ma-diae gravitatem.* Quam in versionem nihil animadvertit Ca-ubonus. Simillimamque cum Dalecampio in sententiam ossius acceperat, Instit. Poët. II. 31. 6. ubi ait: »re-cte *Aristoxenum* scripsisse, *quemadmodum* ἱλαρῳδία *tragoe-diae cedit gravitate, ita eâdem comoediae cedere* μαγῳδίαν.« t quis umquam praepositionem παρὰ ita usurpatam ud ullum Graecum auctorem observavit, ut *post* signi-caret? quae plane e contrario *praetergressionem* & *eminen-am* significat, cum id, de quo agitur, *superat alterum*. uod si, omisso participio οὖσαν, sic scriberetur, τὴν μὲν αρῳδίαν σεμνὴν παρὰ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, tunc sensus eret, *hilarodiam graviorem esse tragoediâ, magodiam gravio-m comoediâ.* At hoc non magis, quam id quod doctis iris visum erat, dixit Aristoxenus. Sententia eius haec t: *hilarodiam esse parodiam* (*sive iocosam quamdam imita-nem*) *tragoediae: magodiam esse ridiculam quamdam imita-*

tionem comoediae. Nempe praepositio παρὰ eodem modo hic accipienda, quo in vocabulo παρῳδία usurpatur, ut valeat *ad exemplum* vel *ad imitationem*: denique eodem modo, quo in istis verbis apud Nostrum, l. 19. d. ἐποίησε δ' οὗτος καὶ παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπορίας. Inde est etiam, quod, quae *hilarodia* apud Nostrum vocatur, eadem ἱλαροτραγῳδία (id est, *hilaris & iocosa Tragoedia*) adpellatur apud Suidam, in Ῥίνθων, ubi ait: Ῥίνθων, Ταραντῖνος, κωμικὸς, ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης ἱλαροτραγῳδίας, ὅ ἐστι φλυακογραφία. Denique id ipsum, quod modo dicebam, Stephanus Byz. voc. Τάρας satis perspicue his verbis expressit: Ῥίνθων Ταραντῖνος, φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον. De vocab. φλύαξ, quod in his locis occurrit, vide notata ad III. 86. a. Idem vocabulum paulo post apud Deipnosophistam habes.

Quod subiicitur οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες, ὑπεκρίθησαν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν: videri poterat his verbis eadem fere inesse sententia, quam modo tribuebamus proxime praecedentibus, τὴν δὲ μαγῳδίαν, παρὰ τὴν κωμῳδίαν. Atqui cum ait, πολλάκις δὲ οἱ μαγ. &c. satis adparet, contineri debere his verbis aliquid diversum ab eo quod modo dixerat auctor. Et differt revera. Nempe generatim dixerat, *magodiam esse aliquam imitationem comoediae.* Nunc ait: *magodos interdum sumentes ea ipsa argumenta, quae a comicis quibusdam poëtis tractata sunt, suo more & habitu atque eâ formâ*, quae ipsorum instituto propria est, *illa effingere agereque.* διάθεσις est, *forma, habitus, adparatus.* cf. V. 201. f. Sic & sigillatim in re theatrali, τραγικὴ διάθεσις καὶ πρόσωπον, *adparatus* vel *habitus & persona tragica.* V. 198. a.

ἔσχε δὲ τοὔνομα ἡ μαγῳδία ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι. » *Magodiam* vult auctor sic dictam ἀπὸ τοῦ » οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι. Hesychius [in Μαγῳδὴ] ma- » gum aliquem profert nomine Chrysogonum, a quo μα- » γῳδὴ saltatio est nominata. « CASAUBONUS. — » Cur *ma-* » *godia* dicatur, hanc caussam adfert: quia, ut in Persia » Magi dicebantur pluvias ciere, & multa miranda phar- » macis suis praestare, ita hi quoque suo carmine prodi- » giosa multa, & mirificas exponerent medicamentorum » vires. Ut videantur non dissimiles fuisse medicis nostris » circumforaneis. « VOSSIUS l. c. — Commode μαγικά τινα scribitur in *Epit.* Forte tamen suo iudicio Brevia-

tor voculam τινὰ adiecit. προφέρεσθαι cum editis tuetur (ni fallor) codex *A*. Idem verbum paulo ante positum erat, p. 620. f. Nec vero spernam προσφέρεσθαι, quod habet ms. *Ep.* Vide Animadv. ad l. 14. c. & Lexicon nostrum Polybianum, in Προσφέρεσθαι.

AD CAP. XV.

Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις - - ὥς φησι Σωσίβιος. Sosibius, Spartanus, III. 78. c. Grammaticus Ptolemaei Philadelphi aetate, qui plura scripsit partim Athenaeo, partim aliis laudata.

e In *Alexidis vers.* 4. vix probum esse potest quod vulgo scribitur,

ἐὰν δὲ πτισάναν καὶ τρυβλίον, θαυμάζομεν.

Satis enim adparet, ut vocab. πτισάναν aliâ formâ hîc effertur ac versu superiore, nempe Spartanâ & Doricâ dialecto, sic & formam vocabuli τρυβλίον hîc nonnihil mutatam esse debere. Nec tamen e ms. *A*. discrepantia ab editis adnotata: Epitomae auctor vero posterius vocabulum consulto omisit, sic scribens: ἐὰν δὲ πτισάνας, θαυμάζομεν. Quâ formâ Lacones aut Dores extulerint id vocabulum nescio: id unum reperio, pro eo quod vulgo τρυβλίον scribi solet, subinde τρύβλιον mutato accentu scribi, subinde etiam τριβλίον per *iota* vocalem in primâ syllabâ: nisi fortasse huc pertinet, quod apud Hesychium legitur, Λιδρίον· τρυβλίον.

Vers. 5 *sq.* καὶ πάλιν, ἐὰν μὲν σευτλίον, παρείδομεν·
ἐὰν δὲ τευτλίον, ἀσμένως ἠκούσαμεν.

Quum in Euphorionis Comici versum commentarer, apud Nostrum XI. 503. a. ubi (si fidem habemus libris) ridentur qui pro eo quod Attici σευτλίον dicebant, τεῦτλα amabant dicere, turbaverant me sequioris aetatis Grammatici, Moeris, Thomas Magister, & Etymologici M. auctor, uno ore praecipientes, Τεῦτλον & τευτλίον (per τ literam initio vocis) *Attice* dici, σεῦτλον vero & σευτλίον *communi* Graecorum linguâ. Itaque pro eo quod vulgo ibi scribitur, τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα, coniectaveram inverso verborum ordine sic scriptum oportuisse, τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα. Et memineram quidem, cum alibi passim apud veteres scriptores Atticos reperiri scripturam per σ literam, tum in Antiphanis versu apud Nostrum, IV. 169. e.

ſed *Alexidis* teſtimonium, quod hic legitur, ob oculos habens, nec vero ſatis diligenter expendens, exiſtimaveram Grammaticorum illorum praeceptum hoc ipſo *Alexidis* teſtimonio diſerte confirmari. Quod plane contra eſſe, nunc maxime intelligo: nam ex orationis conſecutione connexióneque fit perſpicuum, σευτλίον a poëta poni tamquam dictionem Athenis uſitatam, τευτλίον vero ut peregrinam & Laconicam: quod perſpecte HEMSTERHUSIUS viderat, monens ad Luciani Iudicium Vocalium cap. 8. Tom. I. pag. 314. ed. Bipont. »ex Alexidis verbis, quae » hic proferuntur, conſtare *Lacones* τευτλίον & τεῦτλον » dixiſſe. « Itaque Euphorioni l. c. ſua maneant: & iunctis collatisque inter ſe illius & Alexidis teſtimoniis colligamus, ad *ſequioris aevi Atticiſmum* pertinere id quod de vocabulis Τεῦτλον & Σεῦτλον a praedictis Grammaticis monitum eſt. Confer eiusdem HEMSTERHUSII notata ibid. ad cap. 7. p. 309 ſq. & inſignem Aelii Dionyſii locum, quem idem vir ſummus ex Euſtathii Comment. ad Iliad. ε'. pag. 736. ed. Baſ. ibidem adpoſuit. Poſtremum *ALEXIDIS* verſum, cum defuiſſet ed. Ven. & Baſ., ex msstis adiecit Caſaub. & agnoſcit eumdem uterque noſter codex.

δικηλισταὶ] cum editis tenet ms. *A*. Sic & Suidas in Σωσίβιος & in voce Δικηλιστῶν. Similiter Heſychius: Δίκηλον· φάσμα, ὄψις, εἴδωλον, μίμημα. ὅθεν καὶ ὁ μιμολόγος παρὰ Λάκωσι, Δικηλίτας. Nam idem eſt δικηλίτας & δικηλιστάς. Sed apud eumdem Heſych. habes etiam Δείκελον· (per ει diphthongum) φάσμα, ὁμοίωμα. Et apud Suidam: Δείκηλα· μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δει δίφθογγον: quae gloſſa reperitur quidem etiam ſub voce Δίκηλα, in vocum ſerie a δι incipientium; ſed & ibi diſerte adiicitur, τὸ δει δίφθογγον. Quare praeſtat fortaſſe ſcriptura *Epitomae*, δεικελισταί: quam inde habet etiam Euſtathius ad Od. ρ'. pag. 628. l. 4. Apud Plutarchum Δεικηλίκται, ſi vera ſcriptura. Vide Heſychii Interpp. & quem illi laudant MEURSIUM in Miſcellan. Lacon. lib. III. c. 6.

ὡς ἄν τις σκευοποιοὺς εἴπῃ. Vocab. σκευοποιὸς eâ notione hîc accipiendum, qua, Polluce teſte, II. 47. vetus comoedia ſic vocavit eum, quem ſequiores προσωποποιὸν dixere: *qui perſonas & alium adparatum ſcenicum conficit.* Confer Ariſtoph. Equit. 232. & Ariſtotelis & Plutarchi loca ab H. STEPHANO citata, Theſ. T. III. pag. 834.

ἄλλοι δ' αὐτοκαβδάλους. Sic ms. uterque cum editis, ſ

am hîc, tum mox iterum. Hesychius: Αὐτοκάβδαλα, αὐτοσχέδια ποιήματα, εὐτελῆ: id est, *tumultuaria & vilia poëmata*. Itaque αὐτοκαβδάλους dictos ait SALMASIUS, Exercit. Plin. p. 76. » quod ludicra, non praemeditata, ex tempore funditarent, risus captandi gratiâ. « Caeterum vide Hesychii Interpp. ad eamdem vocem.

οἱ δὲ φλύακας, ὡς Ἰταλοί. » Legit Eustathius οἱ δὲ φλοίακας, per οι. Vulgo φλύακας. Vide lib. III. cap. IX. *Italos* hîc accipe Magnae Graeciae incolas. In his erant Tarentini. Stephanus DE Urbibus: ἀνεγράφη καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον. Tamen illum locum aliter acceperunt eruditissimi viri. « CASAUBONUS. — Vide ad III. 86. a. notata, Animadversion. T. II. pag. 75 sq. Ut ἴαμβος, de quo mox, sic & φλύαξ, non modo de *poëmatis genere*, sed & de ipso poëtâ dicitur. In nostro ms. *Ep.* cum scribi debuisset Ἰταλοὶ δὲ φλύακας, omissae sunt duae priores syllabae vocis Ἰταλοὶ, vacuo spatio relicto; pro ultimâ syllabâ λοὶ vero, perperam λα scribitur. Eustathius tamen in suo exemplo Epitomae veram & integram scripturam repererat: nam ipse quidem hunc locum ob oculos habens, ad Iliad. ι'. pag. 836. l. 47. sic scribit, Ἰταλοὶ δὲ φλοίακας.

Θηβαῖοι δὲ, τὰ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζειν εἰωθότες, ἐθελοντάς. Recte τὰ πολλὰ ed. Cas. consentiente ms. *A*. In *Epit.* desunt ista, τὰ πολλὰ - - εἰωθότες. Recte vero ἐθελοντάς ed. Ven. cum msstis: temere ἐθέλοντας ed. Bas. & Cas.

Στράττις ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοινίσσαις &c. » Recitantur » STRATTIDIS elegantes versus e *Phoenissis*: quibus probatur, *Boeotos aliter locutos esse ac Graecos alios. Sepiam*, » inquit, (*vers.* 2 *sq.*) vocant ὀπιτθοτίλαν; vel ὀπισθοτίλαν, » ut Hesychius scribit & Eustathius, apud quem omnium » harum vocum Thebanae dialecti interpretationem legat qui » volet, in Commentariis ad Odyss. ῥαψ. ρ'. [p. 628. l. 5 seqq.] « CASAUB. — Scriptura ὀπισθοτίλαν in nostro cod. *Ep.* inter lineas indicatur; sed in contextu ὀπιτθοτίλαν scribitur, quemadmodum in edd. & in ms. *A*. Recte: nam, ut ἴττω verbi caussa pro ἴστω Cebes Thebanus suo idiomate dixit apud Platonem in Phaedone, ττ pro στ posito, sic consentaneum est etiam τθ pro σθ extulisse Thebanos. Vocabulum interpretatur Eustathius, ἡ ὀπίσω τιλῶσα τὸν παρ' αὐτῇ θολόν. Sed de hoc & aliis huius loci vocabulis

adponamus quae DALECAMPIUS adnotavit: »᾽Οπισθοτίλας, quia parte corporis posteriore stercus, i. e. atramentum, effundit. ᾽Ορτάλιχος, pipio aurorae nuncius: »σακτὴς, saginator: κωτίλας, garrula. Iunius Adag. 99. »Cent. VI.«

Vers. 4. τὸν ἀλεκτρυόνα δ᾽ ὀρτάλιχον. Sic Boeotus apud Aristophanem, Acharn. 871. ubi etiam Graecus interpres adnotavit, eo nomine Boeotorum dialecto *gallum gallinaceum* significari. Theocritus vero Idyll. XIII. 12. de *avium pullis* dixit *nondum volucribus*. Utrumque significatum notavit Hesychius.

Ibid. τὸν ἰατρὸν δὲ σακτάν. Sic acute σακτὰν scribitur in edd. ac puto etiam in ms. *A*. Penacutam scripturam σάκταν ex *Epit.* habet Eustathius. Et legitur quidem eodem modo scriptum vocab. apud Aristoph. in Plut. 681. at ibi *saccum* denotat, non *medicum*. *Vers.* 5. βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν. »*Pons*, sive γέφυρα, Thebanis φλέφυρα: »ita codices Athenaei. Breviator βλέφυραν.« CASAUBONUS. — At βλέφυραν non modo codex Epitomae dedit, unde & Eustathius habet: sed eodem modo in membr. *A*. scribitur. Vice versa vero τὰ γλέφαρα dixere Dores, pro τὰ βλέφαρα: ut docet Maittaire, in Dialectis pag. 140.

Vers. 7. τὸ γελᾷν δ᾽ ἐκκριδδέμεν. »Falsum est, »Thebanorum dialecto dici τὸ γελᾷν ἐκκριδδέμεν. Verum »est quod reponemus, τὸ γελᾷν δὲ κριαδέμεν. Auctor & »fundus nobis huius emendationis Hesychius, qui Boeoticam esse hanc vocem scribit, significantem γεννᾷν. Sed »narro tibi, Lector, vitiosi etiam hîc doctissimi illius Critici sunt codices, & scribendum ex his Strattidis versibus γελᾷν: nam, ut contra Strattidem ex Hesychio »emendemus, lex metrica vetat. Quare ita scribe in optimis illis glossis: Κριαδέμεν, γελᾷν. Βοιωτία ἡ λέξις. Non »dubitabis, *Strattidis* versum hunc ab Hesychio esse spectatum.« CASAUBONUS. — Apud Hesychium pro γεννᾷν ex hoc Strattidis versu γελᾷν corrigendum esse, ante Casaubonum iam docuerat socer eiusdem H. STEPHANUS, in Indice Thes. pag. 1293 sq. Perperam vero apud eumdem Hesychium Κριαδέμεν scribi, oportuisseque κριδδέμεν, dorice & Boeotice pro κρίζειν, perquam probabile fecerunt viri docti, qui doctissimas Glossas suis Animadversionibus illustrarunt. Nec vero dissimulari debet, editam apud Athenaeum scripturam in vetustissimis codicibus non

periri: nam in *Epit.* omissum est posterius hemistichium multimi versus cum toto versu postremo; in ms. *A.* ve- (quemadmodum sub contextu notavimus) ἐκκριδδαίω- ν scribitur, manifesto quidem vitio. Simplici verbo δὴ ριδδέμεν scripsisse Strattidem, statuit VALCKENARIUS, Epist. ad Roever. pag. 76. Commode autem DALECAM-IUS monuit, ab hoc verbo derivatum videri Latinorum *dere.*

Vers. 8. » Claudit postremus versus Strattidis:

» Νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον.

Scribe, ἦν τι ἢ νεοκάττυτον. Emendationem Dalecampii vitii manifestam lex metrica arguit, ut alia taceam. Significat, *calceos* νεοκαττύτους, id est, *quibus suppacta recens solea*, *dici Boeotis* νεασπάτωτον, vel νεόσπατ. Ex hac voce licet coniicere, Boeotis σπάτος *corium* dici. Quare de illis accipio Glossographi verba: Σπάτος· δέρμα, σκύτος. Non dicit, ut fere solet, cuias vox ea sit; sed hoc nos docet hic Strattidis versus. Idem interpretatur σπάτειον, δερμάτινον. Ergo etiam σπατοῦν, *opus ex corio facere* aut *sarcire*, dixerunt: id est, ut exponit Strattis, καττύειν. « CASAUBONUS. — Praeter rationem utique Dalecampius νεοκατάτρυτον correxerat, *perforatum nuper* intelligens. Sed, ad metricam quod spectat rationem, non felicior est Casauboni emendatio,

νεασπάτωτον δ' ἦν τι ἢ νεοκάττυτον.

Est enim penultima vocis νεοκάττυτον longa. Certe in verbo καττύεται apud Aristoph. Eq. 314. & in nomine κάττυμα, ib. vs. 869. syllaba τυ producitur. Veram poëtae scripturam opportune conservavit vetus noster codex *A.* in quo (ut indicatur in notulis ex illo excerptis) postrema vox in τουν exit: unde prodit absolutissimus senarius,

νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον ἤ.

In secundâ syllaba vocis νεασπάτωτον non est quod haereamus, aut cur νεόσπατ. corrigamus: nil mutat vetus liber, nec vetat quidquam quo minus credamus vocali ibi usus esse Boeotos, ubi alii Graeci ο posuissent. De vocab. κάττυμα nonnihil dictum ad XIII. 565. e.

AD CAP. XVI.

Ἐστεφανωμένοι κιττῷ σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις. Imperite in editis ista sic scripta erant, quasi a voce Κιττῷ,

& dein rurſus a verbo Ὠνομάσθησαν, verſus quidam caperent initium: tum etiam vitioſe ἐπέῤῥαινον ſcribebatur in edd. & in cod. *A*. Quo ſpectat quod ad hunc locum monuit CASAUBONUS: »Scribe *Semi Delii* teſtimonium, quod »homines infruniti verſu conſtare exiſtimarunt: Οἱ αὐτο»κάβδαλοι ἐστεφανωμένοι κιττῷ σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις: »non autem ἐπέῤῥαινον. Neque enim eſt ab ἐπιῤῥαίνω: nam »id quidem ineptiſſimum: ſed a περαίνω. Ῥήσεις ſunt *integri* »*poëtarum loci*. περαίνειν ῥῆσιν, plane eſt ῥαψῳδεῖν. Alii »dicunt, ῥήσεις εἰπεῖν: nam & περαίνειν, pro εἰπεῖν, uſur»parunt Attici. σχέδην, eſt ἡσυχῇ, & *cum lentitudine quadam decorâ*: vel ponitur pro βάδην, cui mox [lit. *d*.] »opponitur στάδην.« — De voce σχέδην erudite, ut ſolet, CORAYUS in Notis msstis monuit: »Forſ. αὐτο»σχέδην. Quatuor primores literae vocis αὐτοσχέδην »abſorptae fuere a quatuor praecedentibus ιττῳ. Contra»rium plane accidit in Luciani Fugitivis, T. VIII. pag. »328. edit. Bipont. μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ: ubi legen»dum νόμῳ, expunctis quatuor literis αὐτο, quas pepe»rit vox praecedens. Porro tuetur noſtrum αὐτοσχέδην »cum ipſum αὐτοκαβδάλων nomen, tum Heſychii aucto»ritas, qui αὐτοκάβδαλα exponit αὐτοσχέδια ποιήματα.« — Quae ſane inſignem veri ſpeciem habent: niſi forte ſtatuere licet, ut σχεδιάζειν ſubinde pro αὐτοσχεδιάζειν ponitur, ſic & σχέδην idem atque αὐτοσχέδην valere. De notione vocabuli ῥῆσις, cum alibi nonnihil obſervavimus, tum ad XI. 501. a. Confer Caſauboni Notas ad Theophraſti cap. 15. περὶ Αὐθαδείας, ſub fin. pag. 286. περαίνειν Graeci nonnumquam pro εἰπεῖν dicunt, quemadmodum Latini *exſequi*. Confer Caſaub. ad Athen. IX. 396. b. Animadv. Tom. V. pag. 184. Diverſâ notione Dialectici dicunt περαίνειν, pro *concludere*, quemadmodum etiam latine *efficere* eâdem notione dicimus: de quo verbi uſu diximus in Notis ad Epicteti Diſſertat. lib. I. cap. 7. pag. 102 ſqq. Eſt autem iſtud verbum, in quo errarunt hoc loco alii, recte ſcriptum in Epitomâ, ubi ſic: Σῆμος δὲ φησί, τοὺς αὐτοκαβδάλους ἐστεφανωμένους κιττῷ, περαίνειν ῥήσεις. Ex *Semi Delii* verbis ab Athenaeo hîc adpoſitis nonnulla excerpſit Suidas, in voce Σῆμος.

καὶ ἐστεφάνωνται χειρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες. Ad ἐστεφάνωνται vel adiici vel intelligi debere κιττῷ, monuit TYRWHITT, ad Ariſtotelis Artem Poët. pag. 130. & ab illo

us *Fiorillo* ad Herod. Attic. pag. 158. χειρίδας ἀνθι-
ulec. *manicas anthino colore* (i. e. *violaceo*) *tinctas* in-
erat: quem secutus est *Vossius*, Institution. Poët. II.
. 5. At ἀνθινὰ dicuntur *vestes floridae*, i. e. *variegatae*,
lores. Vide Animadv. ad VII. 281. d. *Ibid.* παραν-
ν καλύπτων αὐτοὺς &c. Recte παραντῖνοι dedere am-
stri mssti: quam scripturam iam e codicibus Lon-
sibus commendaverat BENTLEY, in Diss. de Phalari-
pist. pag. 351. Conf. XII. 522. d. & ibi notata. Pro
ντων, vitiose καλύπτρων scribitur in ed. Cas. 3.
ῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες. διὰ τοῦ πυλῶνος,
stibulum cum Dalecampio interpretatur Vossius l. c.
per maiorem portam; intelligentes *mediam* e tribus illis,
in scena fuisse Pollux tradit, IV. 124.
νάγετ' εὐρυχωρίαν &c. In edd. & in cod. *A.* plene
tur, Ἀνάγετε: in mss *Ep.* ἀνάγετ', elisâ ultimâ
li. Quum autem ista verba veluti soluto sermone
pta vulgo scriberentur, monuit TYRWHITTUS l. c.
st eum *Fiorillo*, latere hic particulam *carminis ithy-*
ici ex eo genere, e quo est carmen ab Athenaeo
rvatum lib. VI. cap. 63. Sed *primum versiculum* eius
menti, quod hîc adponitur, sic integrandum conie-
rat idem politissimus *Tyrwhitt*:
Ἀνάγετ' ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν.
le reliquos ita, ut a nobis factum, digerendos do-
adiectâ hac Notâ: »Versiculus quem ab iambico
inxi, *Phallicus* κατ' ἐξοχὴν dicebatur. Vide Terent.
ur. pag. 2440. ed. Putsch.« — Haec, ut multa alia,
n Tyrwhitti libro caream, *Boissonado* meo debeo. Quid
ero quod ἐσφυρωμένος hîc dicatur, nec mihi liquet, &
mine certâ ratione declaratum reperio. Absque in-
etatione, post Budaeum, adposuit id verbum H. Ste-
us, Thes. III. 1192. f. g. DALECAMPIUS, *malleo du-*
nterpretatus est, adiectâ notâ: »Sic aeneam imagi-
n Bacchi vocat.« Quem secutus est *Vossius* l. c. At
tam ad *Bacchi* simulacrum, quam ad ipsius *phalli for-*
referendum verbum videtur. De quo etiam cogi-
idem DALECAMPIUS, duas emendationes proposuit:
μωμένος, *adstrictus*: & ἐσφηνωμένος, *arctatus.* « —
em haud dubie respexit CORAYUS, quaerens in *Notis*
is ad hunc locum: »An ἐσφηνωμένος?« — Sic sane
tur: *cuneatus*, *acuminatus*.

προπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται. Eodem modo, ad verbum, & ad literam, cum editis libris ſcribitur in utroque noſtro msto. At, quid ſit *προπόλιον*, nemo novit. Perſpecte idem doctiſſimus CORAYUS: »An *προβόλιον*?« — Nempe diminutivum nominis *προβολὴ*, quod ſignificat *quidquid praetenditur, quo nos tegimus, praecingimus,* aut *munimus.* Sed merito mireris, quo pacto idem *Semi Delii* locus apud Suidam vulgo ſcriptus exhibeatur, in voce Σῆμος; ubi ſic: *οἱ δὲ φαλλοφόροι οὐ χωρὶς ἑρπύλλου καὶ παιδέρωτος ἔσκεπον τὰς ὄψεις, κιττῷ καὶ ἴοις στεφανούμενοι.* Quae verba quidem in hunc modum intelligi poſſunt, *Phallophori non nisi ſerpyllo & paederote tegebant faciem* &c. Sed in Suidae editione Mediolanenſi ita ſcribitur, *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου.* De quo monens TOUPIUS in Emend. in Suid. P. III. pag. 413. ait, »aliud eſſe *οὐ χωρὶς ἑρπύλλου*, aliud »*οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου.* Nempe hoc, *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου*, ſonare *nonniſi ſerpyllo.*« — Quod mihi plane contra videtur. *οὐ χωρὶς ἑρπύλλου* valere poteſt *nonniſi ſerpyllo.* *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου ἔσκεπον τὰς ὄψεις*, ſi quid video, vix Graecum eſt. At, voculam *ἐξ* quidem non de nihilo eſſe, nec temere in Suidae editionem principem irrepſiſſe, ex hoc ipſo Athenaei loco ſatis intelligitur: ſed, eâ poſitâ, deſiderabatur dativus caſus a verbo *ἔσκεπον* pendens, qui fortaſſe ſub ipſâ illâ ſcripturâ *οὐ χωρὶς* latet: aut, ſi genuina ſunt haec verba, intercidit apud Suidam illud ipſum nomen in dativo caſu poſitum, cuius loco in Athenaei libris hodie corrupta vox *προπόλιον* legitur.

αὐνακάς τε περιβεβλημένοι. »Alii has veſtes appel»lant *καυνάκας*: & ita fortaſſe ſcribendum hîc quoque.« CASAUBONUS. — Omiſſa iſta ſunt in *Epitomâ*, in qua poſt verba *ἴων καὶ κιττοῦ* ſic continuatur oratio: *καὶ πρῶτον μὲν ᾄδουσί τι ἐν ῥυθμῷ· εἶτα προτρέχοντες τωθάζουσι στάδην οὓς ἂν* &c. omiſſis etiam verſiculis illis, Σοί, Βάκχε, &c. Itaque vox *αὐνακας*, quae hîc vulgo ponitur, unius codicis *A.* (e quo tenent alii) ſtat auctoritate: nec enim apud alium quemquam vel veterem auctorem vel Grammaticum ea vox reperitur. *καυνάκην*, *Perſicum veſtimenti genus*, nominavit Ariſtoph. Veſp. 1137. & 1149. ed. Br. Inde maxime habent Grammatici, Suidas in Καυνάκης, Heſychius in Καυνάκας, Pollux VII. 58 ſq. & idem alibi. De quo vocab. confer quos laudarunt He-

Hesychii Interpp. l. c. *Gaunace* per *g* literam scribitur apud Varronem, de L. L. IV. p. 46. T. I. ed. Bipont. ad quem locum vide notata T. II. eiusdem edit. p. 112.

οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες. »Cogitemus »de proximis verbis, *οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας* »*τὰς χεῖρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ.* Venerat in mentem, »*κατὰ μέσας τὰς χορείας*: sed nihil pronuntiare, tutius »est.« CASAUBONUS. — *θύρας* scriptum oportuisse, perspecte monuit KÜHNIUS olim nostrâs, ad Polluc. IV. 124. Atque id ipsum non modo nobis perspicue scriptum obtulit vetus cod. *A.* verum etiam Casaubono Farnesianus codex obtulerat; nam ipsius Casauboni manu hoc ipsum *θύρας* ex illo codice in orâ ed. Bas. adnotatum video: quo magis miror insuper habitam a docto Viro hanc unice veram scripturam. De literis Χ & Θ librariorum errore subinde inter se permutatis, diximus ad VIII. 343. f. Animadv. T. IV. pag. 563. Aliud exemplum eiusdem generis notavimus lib. XI. pag. 496. d.

d *Versiculorum*, qui sequuntur, *tertius & quartus* sic scribebantur:

> *καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος*
> *κεχρήμεθα πανώδασιν, ἀλλ' ἀκήρατον*
> *κατάρχομεν τὸν ὕμνον.*

Ibi monuit CASAUBONUS: »Distingue post *ἀπαρθένευτον* »maiore distinctione: & postea scribe,

> » — *οὔτι ταῖς πάρος*
> » *κεχρήμεθα νῦν ᾠδαῖσιν.*« —

Vulgatum *πανώδασιν* non nisi ed. Cas. habebat: in ed. Ven. & Bas. *κανώδασιν* legebatur, non minus monstrose. Ex ms. *A.* scriptura enotata est huiusmodi, *κεχρημε κανωδαισιν*: sub qua an aliud quid lateat, doceant nos ingeniosiores; nobis visum erat, *κεχρήμεθα μὰν ᾠδαῖσιν* debuisse librarium. Particula *μὰν* Dorice non modo pro communi *μὴν* usurpatur, sed frequenter etiam pleonasticâ quadam ratione reliquae orationi interseritur.

εἶτα προτρέχοντες. Praetuli hoc, quod dedit ms. *Ep.* nescio an & ms. *A.* e quo quidem nullam ab edito *προστρέχοντες* discrepantiam enotatam video. Quae subiiciuntur verba, *στάδην δὲ ἔτραττον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ*: dubitari potest satis-ne integra sint. Omisit illa Breviator: nil autem mutat codex *A.*

AD CAP. XVII.

περὶ Ἀμοιβέως, τοῦ καθ' ἡμᾶς κιθαρῳδοῦ. Fingit Athenaeus citharoedum ſuae aetatis *Amoebeum*, deſumto nomine a ſuperiore quodam Amoebeo, cuius meminit pag. ſeq. *d.* *Mox ἀεὶ*, γεγονότων correxi, ut uſus & analogia ſuadebat; & otioſam *δὲ* particulam, quae hic inſerta erat, delevi. Mendoſam editorum ſcripturam, tenet quidem (quod ſciam) codex *A.* In *Epit.* vero deſunt iſta verba.

Amoebeum autem ſuum, *ſeu ad coenam venientem*, eo maxime conſilio hic finxit Athenaeus, quo occaſionem captaret, poſt plurimas *edulorum ſpecies* ſuperioribus libris recitatas, duas etiam nunc, quas olim neglexerat, nobis adponendi. Quarum in priore, ex *Eubuli Amp.* ducta, cum *verſ.* 1. vitioſe *ἐν τάλαις ἔτι* editum eſſet, monuit Casaubonus: »Omnino ſcribe *ἐν τύλαις ἔτι.* — Hanc ipſam ſcripturam ex ſua Epitomê iam olim Hoeschelius commendaverat: eandemque communi conſenſu ambo noſtri exhibent mssti. *Verſ.* 5. *κατηλόηται* bene edd. Sic & *Epit.* quamquam in noſtro codice videri poſſit mendoſe *κατηλόκται* ſcriptum: nempe currente calamo litera *η* fere ſimillima fit literae *κ*: ex quo natos varios poſteriorum ſcribarum aut Editorum errores iam ſaepius obſervavimus. Quod in cod. *A.* ſcribitur *κατηλόϊσται*, id eam formam habet, quaſi a verbo *κατηλοΐζω* deductum: quod quidem verbum nusquam alibi, quod ſciam, reperitur, nec analogiae videtur eſſe conſentaneum. *Verſ.* 6. *ἀκροκώλια* quae dicantur, expoſitum eſt ad II. 63. e. *Verſ.* 7. *ἀλλᾶντος τόμος.* Similiter ſupra, IX. 403. a. & VI. 468. f.

Verſ. 9. *παρεγκέκοπται στεμυί' ἐντὸς ἢ δέκα.* Ad vitioſum *στάρνι'* adnotaverat Casaubonus: »Non diſplicet coniectura Dalecampii, *τ' ἄρνια*, *agnicula.* Magis tamen placet vel *ἄρνια*, pro *ἄρνεια*, ſupple *κρέα*; »ut dicimus *λαγῷα* ſimpliciter, pro *leporinae fruſtis*: vel »*στέρνια*, ut ea ſignificentur, quae in ſuperioribus libris *στηθύνια* & *στηθίδια* dicebantur. Culinae & macelli ſunt vocabula.« — Poſt nominata *ciborum* plura genera, conſentaneum erat, ut *vini* etiam fieret mentio: & *κάπτειν* & *ἐγκάπτειν* perinde & de *potu* & de *cibo* dicitur. conf. Animadv. ad IX. 388. d. Quare cum certius

nil haberem, probabilissimum visum erat παρεγκέκαπται σταμνί', quod proposuit VALCKENARIUS, Animadv. ad Ammon. pag. 21. probavitque & copiosius illustravit TOUPIUS, in Cur. Noviss. pag. 298 sq. ubi cum alia erudite ingenioseque observata, tum illud, quod apud Hesychium in Ἐγκάπτει, pro eo quod vulgo scribitur ἐκπνεῖ, haud dubie ἐκπίνει scriptum oportuerit. Videndum tamen ne quid aliud lateat sub isto στέρανι', quod hic habet codex *A*. ad Casauboni στερνία proxime accedens. In *Epit.* omissus hic versus est.

Vers. 11. ὡς λύκος χανών. Vide Suid. in Λύκος ἔχανεν, & supra, IX. 380. b. *Postremo versu* commode editum est συχνὸν δράμης: ubi mendose συχνω δραχμῆς ms. *A*. unde συχνῶς legendum videri poterat: sed placet συχνὸν, scil. χρόνον. In *Epit.* omissis postremis verbis, ecloga in haec desinit, καὶ τῶνδ' ἁμάρτῃς.

ANTIPHANIS ex *Philothebano* quatuor priores versus iam alià occasione adpositi erant lib. IV. pag. 169. c. d. Quod *anguillam Boeoticam*, *cognominem* dicit *mulieris quae intus est*, sive *hospitae*, ut vertit Dalecampius: videtur significare, nomen mulieris fuisse *Copaidem*, ut h. l. adnotavit idem DALECAMPIUS; nam in Boeoticis anguillis praesertim laudatae erant quae *Copaides* vocabantur: de quibus & alibi passim dixit Deipnosophista, & ex professo lib. VII. pag. 297. c. d.

Versu 3. pro eo, quod pag. 169. μιχθεῖσα legebatur, hoc loco τμηθεῖσα cum editis agnoscunt ambo mssti nostri. *Versus* 4. quum imperite in ed. Ven. sic scriptus esset,

χλιαίν' ἔτ' αἴρε' 'θέξεται παφλάζεται,

eodemque fere modo in ed. Bas. repetitus; HOESCHELIUS ex Epitoma sic corrigi iussit,

χλιαίνεται, ἐξαίρεται, παφλάζεται.

Atque ita etiam in nostro cod. *Epit.* scribitur: eamque scripturam tacite in contextum recepit Casaubonus. At codex *A*. ita habet, χλιαίνετ' αἰρεθέξεται παφλάζεται: in quo (nisi quod perperam ξ pro ψ positum) perspicue id ipsum continetur, quod pag. 169. legebatur,

χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται.

Quod *versu* 5. ait coquus, προσκάεται, id *excoquitur* interpretatus est Dalec. notans in orâ, proprie *aduri* significare. Ac sane alienum ab hoc loco videri debuit, *aduri*

intelligere. Sed, ut *πυροῦν*, sic etiam *κάειν* & *προσκάειν* recte de *coquendis ad ignem & fervefaciendis cibis* dici videtur. Confer quae notavimus ad istud Aristophanis, *τὴν κακκάβην κάε*, apud Nostrum, IV. 169. c. *Eodem verf.* quid sit quod edebatur *χαλκεὺς ἔχων μυκτῆρας*, non video. Ex ms. *A.* nil enotatum: in cod. *Epit.* *χαλκεῦς* scribitur cum circumflexo, haud multo quidem melius; sed ita tamen, ut aliquod verae scripturae *χαλκοῦς* vestigium in ipso accentu supersit. *Verf.* 6. *ἐξελθεῖν πάλιν* restitui ex ed. Ven. & Bas. consentiente cod. *A.* *ἐξέλθοι* quidem *Epitoma* habet: sed nil caussae fuerat, cur id in veteris scripturae locum reciperet Casaubonus.

Verf. 8. *λέγεις μάγειρον ζῶντα.* Quo pacto hoc dicatur, parum liquet. Possis *interrogative* accipere, *An dicis tu, coquum hunc* (nempe, *me*) *vivere?* id est, *strenuum esse, actuosum, operi intentum?* Possis etiam cum Dalecampio *alteri personae* tribuere. B. *Nae tu vivum* (*strenuum*) *coquum dicis.* Sed in aliam sententiam idem interpres acceperat, nempe: *Vera-ne, o coque, narras?* Quae Graece sic reddidit Pursanus: *λέγεις, μάγειρε, τ' ὄντα;* Eadem ratio Gallico placuit interpreti.

Quod de *impasto mugile* ait *verf.* 9. id pertinet ad illud *mugilum* genus, cui peculiare nomen *νῆστις* a *ieiunando* erat. Vide lib. VII. cap. 49. ibique notata. Ac videri possunt haec in eamdem sententiam dicta, in quam (ut in Animadv. ad VII. 308. b. Tom. IV. pag. 292. diximus) a multis doctis viris accipiuntur illa Aristotelis verba, *κεστρεὺς ὅταν ᾖ μὴ νῆστις, φαῦλος*: nempe, *malum in cibo mugilem esse, nisi ieiunus sit.*

Verf. 10. »Decimus *Antiphaneae ῥήσεως* olim corru»ptus est:

»*κεστρεὺς λεπισθεὶς καὶ † σπασθεὶς, χρωσθεὶς, στραφεὶς.*

»Dalec. *ἀλλ̓ πασθεὶς*: recte, si negligere modulum versus »rectum est. Idem dixeris de Breviatore, qui scribit, *Κε»στρεὺς λεπισθεὶς, πασθεὶς, στραφεὶς, χρωσθεὶς.* Nos »legimus, *κεστρ. λεπ. καταπλυθεὶς, χρ. στρ.* servato metro, planâ sententiâ.« Casaubonus. — Ad *καὶ σπασθεὶς*, quod in ed. Cas. in contextu positum, nihil e nostro cod. *A.* adnotatum, nisi ignorare eum *καὶ* particulam cum cod. *Ep.* Videndum vero, ne in eodem cod. *A.* non *σπασθεὶς* legatur, sed *πασθεὶς*, quemadmodum in

ed. Ven. & Baſ. & in ms. *Ep*. Quorum tamen verborum quum neutrum aptum huic loco videretur, probabilem Caſauboni emendationem κατατπλυθεὶς adoptavi. στραφεὶς *ante* χρωσθεὶς non modo Epitoma habet, verum etiam vetus codex *A*. reclamante metro; cui ſatisfecere iam olim editores, iſtud ad finem verſus reiiciendo. Sed quum Caſaubonus, de vi verbi χρωσθεὶς nihil monens, admiſſâ ſuâ emendatione nunc planam huius verſus ſententiam eſſe dixerit; velim ſcire, an χρωσθεὶς cum Dalecampio intellexerit ille *oleo perunctus;* quod Graece χρισθεὶς, non χρωσθεὶς ſonat. χρωσθεὶς ſane nihil aliud niſi *coloratus* valet: quod intelligi poſſit de *caeruleo vel glauco colore, quem induit piſcium cutis* cum aceto elixatorum. Quam notionem, ut videtur, ſecutus Gallicus interpres, pro καὶ σπασθεὶς, quod in ed. Caſ. legebatur, καὶ σπάθαις legens, ſic convertit: *il a les plus belles couleurs ſur les cotés.* Nempe σπάθας *coſtas* intelligebat: quo tamen Graeco vocabulo non tam generatim *latera* vel *coſtae*, quam ſigillatim *oſſa coſtarum* (τὰ τῶν πλευρῶν ὀστᾶ) adpellantur, ut Pollux docet, II. 181.

Verſ. 11. Cum ait μέρος δρόμου περῶν, idem valet περῶν ac περαίνων. Sic quidem vulgo Graece dicitur, ὁδὸν vel δρόμον περαίνειν, non περᾶν.

b *Verſ.* 12. σίζει κεκραγώς. Ex *Epit.* hoc recipiendum putavi, *ſtridet magna voce.* Sic quidem ſaepe uſurpatum verbum σίζειν, de *piſcibus elixis* aut *frixis*, in ſuperioribus libris vidimus: ut IV. 136. c. VI. 268. f. VII. 285. c. d. &c. ἥξει quidem intelligi poterat *veniet in menſam, adponetur*, ut ſaepius alibi. At, hoc ſumto, ſtatuendum fuerit κεκραγὼς hîc dici pro σίζων: quod minus commodum. Praeterea agitur hîc de piſce qui adhuc paratur, & de ſtatu in quo ille etiam nunc eſt; quandoquidem continuo etiam ſubiiciatur, παῖς δ' ἐφέστηκεν ῥάνων ὄξει, *adſtat puer aceto illum irrorans.* ῥάνων cum editis tenet vetus cod. *A*. idem valens ac ῥαίνων, quod Breviator hîc poſuit, uſum loquendi magis ſpectans, quam id quod metrica lex deſiderabat.

Verſ. 13 *ſq.* Quod ait, Λίβυς τε καυλὸς - - σιλφίου: conf. Animadv. ad I. 28. d. & ad II. 63. d.

Verſ. 15. Εἶτ' οὐκ ἐπῳδούς φασιν ἰσχύειν τινές. In cod. *Ep*. ſcribitur φησὶν ἰσχύειν τινάς. Nos tenendum id putavimus, quod conſentiente vetere cod. *A*. editum re-

perimus. Potuerint autem haec eiusdem coqui, qui adhuc locutus erat, verba esse, de arte sua gloriantis. Sed facile patiar, *alteri personae* tribui, quemadmodum Dalecampius accepit, sic vertens:

B. *Et sunt qui nihil posse incantatores putent?*

Puerimque fortasse eiusdem personae *B.* illa etiam, (*vers.* 16 *sq.*)

ἐγὼ γὰρ ἤδη τρεῖς ὁρῶ μασσωμένους,
σοῦ ταῦτα συστρέφοντος. —

Sed quae his subiiciuntur, Ἥ *τε σύντομος* &c. haud dubie rursus coqui verba sunt, cuius vel solae vel principes certe in totâ hac eclogâ sunt partes. Iam quod ait, *ἐγὼ γὰρ - - μασσωμένους*, id ad verbum sonat hoc ipsum quod in versione posuimus: *Ego enim iam tres video manducantes*: sed, quid sit quo spectet qui haec loquitur, minime mihi liquere profiteor. Mire quidem DALECAMPIUS *tres pisces mandentes* huc induxit: quos (in adiectâ ad oram Notâ) finxit »Instar mandentium os dimoventes, quod »fit (inquit) a moribundis piscibus.« — Quem locum, ut multos alios, silentio praeteriit Casaubonus. Gallicus interpres *tria fercula ad comedendum parata* intelligit: »*trois »mets à manger*:« quae notio quo pacto e Graecis verbis elici possit, ipse viderit. Nec illud satis perspicuum, quid hic valeat *σοῦ ταῦτα συστρέφοντος*. *Haec dum tu convertis* interpretatur Dalecampius; *haec*, intelligens *anguillam & mugilem*. Similiter Gallicus interpres: *pendant que tu retournes ces autres choses-là*. Vide vero, ne sententia sit: *has dum tu ῥήσεις & pulcras loquendi formulas torques*: aut simpliciter, *haec dum tu paras*.

Vers. 17 & *seqq.*

— Ἥ *τε σύντομος*
τῆς κυφονώτου σῶμ' ἔχουσα σηπίας,
ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη
τευθὶς, &c.

Cum *σηπία* vulgo legeretur, Dalecampius (ut modo dicebam) de *tribus piscibus* hic agi statuens, primum piscem posuit *sepiam*, alterum *teuthidem* sive *loliginem*, tertium *sargum*, quem ex vocab. *σαργὸς* (*vers.* 21.) exsculpsit, *σάργος* legens. Eamdem rationem Gallicus secutus est interpres. Et scripturam quidem *σηπία* (*vers.* 18.) tuetur etiam vetus noster cod. *A*. Sed tota reliqua orationis structura satis ostendebat *σηπίας* scriptum opor-

uisse, quemadmodum & KOPPIERS in Observatis Philol. ag. 57. & TOUPIUS in Curis Noviss. pag. 241. ex ingeio correxerunt: eamque ipsam scripturam perspicue nois exhibuit noster codex *Epit.* Quo fit ut tota ista ῥῆσις, t sequentia verba usque ad finem *versus* 23. ad *teuthidem* eferantur: quod etiam ex participio ἐκκαλουμένη intelligi ar erat, in foeminino genere posito, ad substantivum τευλς relato, non ad fictum a Dalecampio σάργος. Adpelitur autem *loligo* primum σύννομος: quod vocabulum si nde positum intelligas, significabit *gregalem* piscem, ut ertit Dalec. id est ex eo genere qui *gregatim vivunt*, ἐκ ῶν συναγελαζομένων, ut ait Aristoteles apud Nostrum, 'III. 326. b. Possis vero etiam intelligere σύννομον σηπίας, *uae eodem cum sepiâ pastu utitur, unà cum sepiâ vitam agit;* t, quod continuo adiicitur, *corporis formam illi similem ha-et*, σῶμ' ἔχουσα σηπίας: sive cum KOPPIERSIO (Obervat. Philol. pag. 57.) σχῆμ' ἔχουσα legere malueris. υφοτάτου, pro vulgato κουφοτάτου scripsi moente TOUPIO l. c. cui iam praeiverat Dalecampius: *cuius orpus gibbo dorso prominet.*

Vers. 19. ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη dicitur τευθίς: empe, cuius anteriores manus *in modum ensium* prominent.

Vers. 20 & *seqq.* — μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν
σαρκὸς πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασι,
ξανθαῖσιν αὔραις σῶμα πᾶν ἀγάλλεται.

Cum πυρωθεὶς ederetur, in promtu erat πυρωθεῖσ' nempe πυρωθεῖσα) corrigere: quod iam olim a *Conr.* GESERO factum video, DE Aquatilib. pag. 497. & post eum aliis doctis viris. In his PIERSONUS, Verisimil. II. 10. g. 251. simul σάρκας corrigendum censuit; ut esset υρωθεῖσα (κατὰ) σάρκας. At, sicut in scripturam σαρκὸς m editis consentit uterque codex mstus, ut cohaereant a, λευκαυγῆ φύσιν σαρκὸς, *candidam carnis naturam;* sic & erque codex πυρωτοῖς dedit, dativum casum, ad ῥαίσμασι ἀνθράκων referendum, *igneis* vel *ignitis ictibus pruarum.* Quibus positis, non opus videtur, ut ῥαπίσμασι in πίσμασι mutetur, quod ABRESCHIO placuerat in Add. Aristaenet. pag. 122. suffragante PIERSONO l. c. & COAYO in Notis msstis. Quid dicat ξανθαῖσιν αὔραις *vers.* . minus liquet: *flammis* intelligebat GESNERUS; αὐαῖς legendum PIERSONUS censuit.

& dein rursus a verbo 'Ωνομάσθησαν, versus quidam caperent initium: tum etiam vitiose ἐπέῤῥαινον scribebatur in edd. & in cod. *A*. Quo spectat quod ad hunc locum monuit CASAUBONUS: »Scribe *Semi Delii* testimonium, quod »homines infruniti versu constare existimarunt: Οἱ αὐτο»κάβδαλοι ἐστεφανωμένοι κιττῷ σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις: »non autem ἐπέῤῥαινον. Neque enim est ab ἐπιῤῥαίνω: nam »id quidem ineptissimum: sed a περαίνω. Ῥήσεις sunt integri »*poëtarum loci.* περαίνειν ῥῆσιν, plane est ῥαψῳδεῖν. Alii »dicunt, ῥήσεις εἰπεῖν: nam & περαίνειν, pro εἰπεῖν, usur»parunt Attici. σχέδην, est ἡσυχῆ, & *cum lentitudine qua»dam decorâ:* vel ponitur pro βάδην, cui mox [lit. d.] »opponitur στάδην.« — De voce σχέδην erudite, ut solet, CORAYUS in Notis msstis monuit: »Fors. αὐτο»σχέδην. Quatuor primores literae vocis αὐτοσχέδην »absorptae fuere a quatuor praecedentibus ιττῷ. Contra»rium plane accidit in Luciani Fugitivis, T. VIII. pag. »328. edit. Bipont. μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ: ubi legen»dum νόμῳ, expunctis quatuor literis αὐτο, quas pepe»rit vox praecedens. Porro tuetur nostrum αὐτοσχέδην »cum ipsum αὐτοκαβδάλων nomen, tum Hesychii aucto»ritas, qui αὐτοκάβδαλα exponit αὐτοσχέδια ποιήματα.« — Quae sane insignem veri speciem habent: nisi forte statuere licet, ut σχεδιάζειν subinde pro αὐτοσχεδιάζειν ponitur, sic & σχέδην idem atque αὐτοσχέδην valere. De notione vocabuli ῥῆσις, cum alibi nonnihil observavimus, tum ad XI. 501. a. Confer Casauboni Notas ad Theophrasti cap. 15. περὶ Αὐθαδείας, sub fin. pag. 286. περαίνειν Graeci nonnumquam pro εἰπεῖν dicunt, quemadmodum Latini *exsequi*. Confer Casaub. ad Athen. IX. 396. b. Animadv. Tom. V. pag. 184. Diversâ notione Dialectici dicunt περαίνειν, pro *concludere*, quemadmodum etiam latine *efficere* eâdem notione dicimus: de quo verbi usu diximus in Notis ad Epicteti Dissertat. lib. I. cap. 7. pag. 102 sqq. Est autem istud verbum, in quo errarunt hoc loco alii, recte scriptum in Epitomâ, ubi sic: Σῆμος δὲ φησὶ, τοὺς αὐτοκαβδάλους ἐστεφανωμένους κιττῷ, περαίνειν ῥήσεις. Ex *Semi Delii* verbis ab Athenaeo hîc adpositis nonnulla excerpsit Suidas, in voce Σῆμος.

καὶ ἐστεφάνωνται χειρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες. Ad ἐστεφάνωνται vel adiici vel intelligi debere κιττῷ, monuit TYRWHITT, ad Aristotelis Artem Poët. pag. 130. & ab illo

is *Fiorillo* ad Herod. Attic. pag. 158. χειρίδας ἀνθι- alec. *manicas anthino colore* (i. e. *violaceo*) *tinctas* in- erat: quem secutus est *Vossius*, Institution. Poët. II. . 5. At ἀνθινὰ dicuntur *vestes floridae*, i. e. *variegatae*, *olores*. Vide Animadv. ad VII. 281. d. *Ibid.* ταραν- ν καλύπτων αὐτοὺς &c. Recte ταραντῖνον dedere am- stri mssti: quam scripturam iam e codicibus Lon- sibus commendaverat BENTLEY, in Diss. de Phalari- ist. pag. 351. Conf. XII. 522. d. & ibi notata. Pro ντον, vitiose καλύπτρον scribitur in ed. Cas. 3.
ἡ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες. διὰ τοῦ πυλῶνος, *stibulum* cum Dalecampio interpretatur Vossius l. c. *per maiorem portam*; intelligentes *mediam* e tribus illis, in scena fuisse Pollux tradit, IV. 124.
νάγετ' εὐρυχωρίαν &c. In edd. & in cod. *A.* plene tur, Ἀνάγετε: in ms. *Ep.* ἀνάγετ', elisa ultima i. Quum autem ista verba veluti soluto sermone pta vulgo scriberentur, monuit TYRWHITTUS l. c. st eum *Fiorillo*, latere hic particulam *carminis ithy- lei* ex eo genere, e quo est carmen ab Athenaeo ervatum lib. VI. cap. 63. Sed *primum versiculum* eius enti, quod hic adponitur, sic integrandum conie- rat idem politissimus *Tyrwhitt*:
Ἀνάγετ' ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν.
le reliquos ita, ut a nobis factum, digerendos do- adiecta hac Notâ: » Versiculus quem ab iambico inxi, *Phallicus* κατ' ἐξοχὴν dicebatur. Vide Terent. ur. pag. 2440. ed. Putsch. « — Haec, ut multa alia, a Tyrwhitti libro caream, *Boissonado* meo debeo. Quid ero quod ἐσφυρωμένος hic dicatur, nec mihi liquet, & mine certâ ratione declaratum reperio. Absque in- etatione, post Budaeum, adposuit id verbum H. Ste- us, Thes. III. 1192. f. g. DALECAMPIUS, *malleo du- interpretatus* est, adiectâ notâ: » Sic aeneam imagi- n Bacchi vocat. « Quem secutus est *Vossius* l. c. At tam ad *Bacchi* simulacrum, quam ad ipsius *phalli for-* referendum verbum videtur. De quo etiam cogi- idem DALECAMPIUS, duas emendationes proposuit: σφιγμένος, *adstrictus*: & ἐσφηνωμένος, *arctatus*. « — em haud dubie respexit CORAYUS, quaerens in *Notis* is ad hunc locum: » An ἐσφηνωμένος? « — Sic sane tur: *cuneatus*, *acuminatus*.

προπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται. Eodem modo, ad verbum, & ad literam, cum editis libris ſcribitur in utroque noſtro msto. At, quid ſit *προπόλιον*, nemo novit. Perſpecte idem doctiſſimus CORAYUS: » An *προβόλιον*? « — Nempe diminutivum nominis *προβολὴ*, quod ſignificat *quidquid praetenditur, quo nos tegimus, praecingimus,* aut *munimus.* Sed merito mireris, quo pacto idem *Semi Delii* locus apud Suidam vulgo ſcriptus exhibeatur, in voce Σῆμος; ubi ſic: *οἱ δὲ φαλλοφόροι οὐ χωρὶς ἑρπύλλου καὶ παιδέρωτος ἔσκεπον τὰς ὄψεις, κιττῷ καὶ ἴοις στεφανούμενοι.* Quae verba quidem in hunc modum intelligi poſſunt, *Phallophori non nisi ſerpyllo & paederote tegebant faciem* &c. Sed in Suidae editione Mediolanenſi ita ſcribitur, *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου.* De quo monens TOUPIUS in Emend. in Suid. P. III. pag. 413. ait, » aliud eſſe *οὐ χωρὶς ἑρπύλλου*, aliud » *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου.* Nempe hoc, *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλ-* » *λου*, ſonare *nonniſi ſerpyllo.* « — Quod mihi plane contra videtur. *οὐ χωρὶς ἑρπύλλου* valere poteſt *nonniſi ſerpyllo.* *οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου ἔσκεπον τὰς ὄψεις*, ſi quid video, vix Graecum eſt. At, voculam *ἐξ* quidem non de nihilo eſſe, nec temere in Suidae editionem principem irrepſiſſe, ex hoc ipſo Athenaei loco ſatis intelligitur: ſed, eâ poſitâ, deſiderabatur dativus caſus a verbo *ἔσκεπον* pendens, qui fortaſſe ſub ipſâ illâ ſcripturâ *οὐ χωρὶς* latet: aut, ſi genuina ſunt haec verba, intercidit apud Suidam illud ipſum nomen in dativo caſu poſitum, cuius loco in Athenaei libris hodie corrupta vox *προπόλιον* legitur.

αὐνακάς τε περιβεβλημένοι. » Alii has veſtes appel- » lant *καυνάκας*: & ita fortaſſe ſcribendum hîc quoque. « CASAUBONUS. — Omiſſa iſta ſunt in *Epitomâ*, in qua poſt verba *ἴων καὶ κιττοῦ* ſic continuatur oratio: *καὶ πρῶτον μὲν ᾄδουσί τι ἐν ῥυθμῷ· εἶτα προτρέχοντες τωθάζουσι στάδην οὓς ἂν* &c. omiſſis etiam verſiculis illis, Σοὶ, Βάκχε, &c. Itaque vox *αὔνακας*, quae hîc vulgo ponitur, unius codicis *A.* (e quo tenent alii) ſtat auctoritate: nec enim apud alium quemquam vel veterem auctorem vel Grammaticum ea vox reperitur. *καυνάκην*, *Perſicum veſtimenti genus*, nominavit Ariſtoph. Veſp. 1137. & 1149. ed. Br. Inde maxime habent Grammatici, Suidas in Καυνάκης, Heſychius in Καυνάκας, Pollux VII. 58 ſq. & idem alibi. De quo vocab. confer quos laudarunt He-

ſychii Interpp. l. c. *Gaunace* per *g* literam ſcribitur apud Varronem, de L. L. IV. p. 46. T. I. ed. Bipont. ad quem locum vide notata T. II. eiusdem edit. p. 112.

οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες. »Cogitemus »de proximis verbis, *οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας* »*τὰς χεῖρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ.* Venerat in mentem, »*κατὰ μέσας τὰς χορείας*: ſed nihil pronuntiare, tutius »eſt.« CASAUBONUS. — *Ͽύρας* ſcriptum oportuiſſe, perſpecte monuit KÜHNIUS olim noſtrâs, ad Polluc. IV. 124. Atque id ipſum non modo nobis perſpicue ſcriptum obtulit vetus cod. *A.* verum etiam Caſaubono Farneſianus codex obtulerat; nam ipſius Caſauboni manu hoc ipſum *Ͽύρας* ex illo codice in orâ ed. Baſ. adnotatum video: quo magis miror inſuper habitam a docto Viro hanc unice veram ſcripturam. De literis Χ & Θ librariorum errore ſubinde inter ſe permutatis, diximus ad VIII. 343. f. Animadv. T. IV. pag. 563. Aliud exemplum eiusdem generis notavimus lib. XI. pag. 496. d.

d *Verſiculorum*, qui ſequuntur, *tertius & quartus* ſic ſcribebantur:

καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος
κεχρήμεθα πανώδασιν, ἀλλ' ἀκήρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Ibi monuit CASAUBONUS: »Distingue poſt *ἀπαρθένευτον* »maiore diſtinctione: & poſtea ſcribe,

» — *οὔτι ταῖς πάρος*
» *κεχρήμεθα νῦν ᾠδαῖσιν.* « —

Vulgatum *πανώδασιν* non niſi ed. Caſ. habebat: in ed. Ven. & Baſ. *κανώδασιν* legebatur, non minus monſtroſe. Ex ms. *A.* ſcriptura enotata eſt huiusmodi, *κεχρημε κανωδαισιν*: ſub qua an aliud quid lateat, doceant nos ingenioſiores; nobis viſum erat, *κεχρήμεθα μὰν ᾠδαῖσιν* debuiſſe librarium. Particula *μὰν* Dorice non modo pro communi *μὴν* uſurpatur, ſed frequenter etiam pleonaſticâ quadam ratione reliquae orationi interſeritur.

εἶτα προτρέχοντες. Praetuli hoc, quod dedit ms. *Ep.* neſcio an & ms. *A.* e quo quidem nullam ab edito *προστρέχοντες* diſcrepantiam enotatam video. Quae ſubiiciuntur verba, *στάδην δὲ ἔτροχαζον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ*: dubitari poteſt ſatis-ne integra ſint. Omiſit illa Breviator: nil autem mutat codex *A.*

AD CAP. XVII.

περὶ Ἀμοιβέως, τοῦ καθ' ἡμᾶς κιθαρῳδοῦ. Fin
naeus citharoedum suae aetatis *Amoebeum*, desu
mine a superiore quodam Amoebeo, cuius men
seq. *d.* *Mox dein*, *γεγωνότερον* correxi, ut usus
logia suadebat; & otiosam *δὲ* particulam, qua
serta erat, delevi. Mendosam editorum scriptura
quidem (quod sciam) codex *A.* In *Epit.* vero d
verba.

Amoebeum autem suum, *sero ad coenam veni*
maxime consilio hic finxit Athenaeus, quo oc
captaret, post plurimas *coculorum ῥήσεις* superi
bris recitatas, duas etiam nunc, quas olim ne
nobis adponendi. Quarum in priore, ex *Eυ*
ducta, cum *vers.* 1. vitiose *ἐν πάλαις ἔτι* editi
monuit CASAUBONUS: »Omnino scribe *ἐν πύλ*
— Hanc ipsam scripturam ex sua Epitomâ iam d
SCHELIUS commendaverat: eamdemque comm
sensu ambo nostri exhibent mssti. *Vers.* 5. *κα*
ται bene edd. Sic & *Epit.* quamquam in nostro c
deri possit mendose *κατηλόκται* scriptum: nemp
te calamo litera *η* fere simillima fit literae *κ*: ex
tos varios posteriorum scribarum aut Editorum
iam saepius observavimus. Quod in cod. *A.* scrib
τηλδϊσται, id eam formam habet, quasi a v
ταλοΐζω deductum: quod quidem verbum nusqu
quod sciam, reperitur, nec analogiae videtur eff
taneum. *Vers.* 6. *ἀκροκώλια* quae dicantur, expo
ad II. 63. e. *Vers.* 7. *ἀλλᾶντος τόμος*. Similiter su
403. a. & VI. 468. f.

Vers. 9. *παρεγκέκαπται σταμνί' ἐννέ' ἢ* d
vitiosum *στάρνι'* adnotaverat CASAUBONUS: »
» plicet coniectura Dalecampii, *τ' ἄρνια*, *agnic*
» gis tamen placet vel *ἄρνια*, pro *ἄρνεια*, sup
» ut dicimus *λαγῷα* simpliciter, pro *leporinae fr*
» *στέρνια*, ut ea significentur, quae in superi
» bris *στηθύνια* & *στηθείδια* dicebantur. Culinae
» celli sunt vocabula.« — Post nominata *ciborum*
nera, consentaneum erat, ut *vini* etiam fieret m
κάπτειν & *ἐγκάπτειν* perinde & de *potu* & de
citur. conf. Animadv. ad IX. 388. d. Quare cu

il haberem, probabilissimum visum erat παρεγκέκαπται τ α μ ν ί', quod proposuit VALCKENARIUS, Animadv. ad Ammon. pag. 21. probavitque & copiosius illustravit TOUPIUS, in Cur. Noviss. pag. 298 sq. ubi cum alia erudite ingenioseque observata, tum illud, quod apud Hesychium in Ἐγχάπτει, pro eo quod vulgo scribitur ἐκπνεῖ, haud dubie ἐκπίνει scriptum oportuerit. Videndum tamen ne quid aliud lateat sub isto σ τ έ ρ α ν ι', quod hîc habet codex *A*. ad Casauboni στερνία proxime accedens. In *Epit.* omissus hîc versus est.

Vers. 11. ὡς λύκος χανών. Vide Suid. in Λύκος ἔχανεν, & supra, IX. 380. b. *Postremo versu* commode editum est σ υ χ ν ὴ ν δ ρ ά μ η ς: ubi mendose συχνῶ δραχμῆς ms. *A.* unde σ υ χ ν ῶ ς legendum videri poterat: sed placet συχνὴν, scil. χρόνον. In *Epit.* omissis postremis verbis, ecloga in haec desinit, καὶ τοῦδ' ἁμάρτῃς.

ANTIPHANIS ex *Philothebano* quatuor priores versus jam aliâ occasione adpositi erant lib. IV. pag. 169. c. d. Quod *anguillam Boeoticam, cognominem* dicit *mulieris quae intus est,* sive *hospitae,* ut vertit Dalecampius: videtur significare, nomen mulieris fuisse *Copaidem,* ut h. l. adnotavit idem DALECAMPIUS; nam in Boeoticis anguillis praesertim laudatae erant quae *Copaides* vocabantur: de quibus & alibi passim dixit Deipnosophista, & ex professo lib. VII. pag. 297. c. d.

Versu 3. pro eo, quod pag. 169. μ ι χ θ ε ῖ σ α legebatur, hoc loco τ μ η θ ε ῖ σ α cum editis agnoscunt ambo nostri nostri. *Versus* 4. quum imperite in ed. Ven. sic scriptus esset,

χλιαίν' ἐτ' αἴρε' 'θέζεται παφλάζεται,

eodemque fere modo in ed. Bas. repetitus; HOESCHELIUS ex Epitoma sic corrigi iussit,

χλιαίνεται, ἐξαίρεται, παφλάζεται.

Atque ita etiam in nostro cod. *Epit.* scribitur: eamque scripturam tacite in contextum recepit Casaubonus. At codex *A.* ita habet, χλιαίνετ' αἰρεθέζεται παφλάζεται: in quo (nisi quod perperam ξ pro ψ positum) perspicue id ipsum continetur, quod pag. 169. legebatur,

χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται.

Quod *versu* 5. ait coquus, προσκάεται, id *excoquitur* interpretatus est Dalec. notans in orâ, proprie *aduri* significare. Ac sane alienum ab hoc loco videri debuit, *aduri*

perimus. Potuerint autem haec eiusdem coqui, qui adhuc locutus erat, verba esse, de arte sua gloriantis. Sed facile patiar, *alteri personae* tribui, quemadmodum Dalecampius accepit, sic vertens:

B. *Et sunt qui nihil posse incantatores putent?*

Puerintque fortasse eiusdem personae *B.* illa etiam, (*vers.* 16 *sq.*)

ἐγὼ γὰρ ἤδη τρεῖς ὁρῶ μασσωμένους,
σοῦ ταῦτα συστρέφοντος. —

Sed quae his subiiciuntur, Ἥ *τε σύντομος* &c. haud dubie rursus coqui verba sunt, cuius vel solae vel principes certe in totâ hac eclogâ sunt partes. Iam quod ait, *ἐγὼ γὰρ - - μασσωμένους*, id ad verbum sonat hoc ipsum quod in versione posuimus: *Ego enim iam tres video manducantes*: sed, quid sit quo spectet qui haec loquitur, minime mihi liquere profiteor. Mire quidem Dalecampius *tres pisces mandentes* huc induxit: quos (in adiectâ ad oram Notâ) finxit »Instar mandentium os dimoventes, quod »fit (inquit) a moribundis piscibus.« — Quem locum, ut multos alios, silentio praeteriit Casaubonus. Gallicus interpres *tria fercula ad comedendum parata* intelligit: »*trois* »*mets à manger*:« quae nescio quo pacto e Graecis verbis elici possit, ipse viderit. Nec illud satis perspicuum, quid hic valeat *σοῦ ταῦτα συστρέφοντος*. *Haec dum tu convertis* interpretatur Dalecampius; *haec*, intelligens *anguillam & mugilem*. Similiter Gallicus interpres: *pendant que tu retournes ces autres choses-là*. Vide vero, ne sententia sit: *has dum tu ῥήσεις & pulcras loquendi formulas torques*: aut unde, *haec dum tu paras*.

Vers. 17 & *seqq.*

— Ἥ *τε σύντομος*
τῆς κυφονώτου σῶμ' ἔχουσα σηπίας,
ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη
τευθίς, &c.

Cum *σηπία* vulgo legeretur, Dalecampius (ut modo dicebam) de *tribus piscibus* hic agi statuens, primum piscem posuit *sepiam*, alterum *teuthidem* sive *loliginem*, tertium *sargum*, quem ex vocab. *σαρκὸς* (*vers.* 21.) exsculpsit, *σάργος* legens. Eamdem rationem Gallicus secutus est interpres. Et scripturam quidem *σηπία* (*vers.* 18.) tuetur etiam vetus noster cod. *A*. Sed tota reliqua orationis structura satis ostendebat *σηπίας* scriptum opor-

tuisse, quemadmodum & KOPPIERS in Observatis Philol. pag. 57. & TOUPIUS in Curis Noviss. pag. 241. ex ingenio correxerunt: eamque ipsam scripturam perspicue nobis exhibuit noster codex *Epit.* Quo fit ut tota ista ῥῆσις, & sequentia verba usque ad finem *versus* 23. ad *teuthidem* referantur: quod etiam ex participio ἐκκαλουμένη intelligi par erat, in foeminino genere posito, ad substantivum τευθὶς relato, non ad fictum a Dalecampio σάργος. Adpellatur autem *loligo* primum σύννομος: quod vocabulum si nude positum intelligas, significabit *gregalem* piscem, ut vertit Dalec. id est ex eo genere qui *gregatim vivunt*, ἐκ τῶν συναγελαζομένων, ut ait Aristoteles apud Nostrum, VII. 326. b. Possis vero etiam intelligere σύννομον σηπίας, *quae eodem cum sepiâ pastu utitur, unà cum sepiâ vitam agit;* &, quod continuo adiicitur, *corporis formam illi similem habet*, σῶμ' ἔχουσα σηπίας: sive cum KOPPIERSIO (Observat. Philol. pag. 57.) σχῆμ' ἔχουσα legere malueris. κυφονώτου, pro vulgato κουφονώτου scripsi monente TOUPIO l. c. cui iam praeiverat Dalecampius: *cuius corpus gibbo dorso prominet.*

Vers. 19. ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη dicitur τευθίς: nempe, cuius anteriores manus *in modum ensium* prominent.

Vers. 20 *& seqq.* — μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν
σαρκὸς πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασι,
ξανθαῖσιν αὔραις σῶμα πᾶν ἀγάλλεται.

Cum πυρωθεὶς ederetur, in promtu erat πυρωθεῖσ' (nempe πυρωθεῖσα) corrigere: quod iam olim a *Conr.* GESNERO factum video, DE Aquatilib. pag. 497. & post eum ab aliis doctis viris. In his PIERSONUS, Verisimil. II. 10. pag. 251. simul σάρκας corrigendum censuit; ut esset πυρωθεῖσα (κατὰ) σάρκας. At, sicut in scripturam σαρκὸς cum editis consentit uterque codex mstus, ut cohaereant ista, λευκαυγῆ φύσιν σαρκὸς, *candidam carnis naturam;* sic & uterque codex πυρωτοῖς dedit, dativum casum, ad ῥαπίσμασι ἀνθράκων referendum, *igneis* vel *ignitis ictibus prunarum.* Quibus positis, non opus videtur, ut ῥαπίσμασι in σπίσμασι mutetur, quod ABRESCHIO placuerat in Add. ad Aristaenet. pag. 122. suffragante PIERSONO l. c. & CORAYO in Notis msstis. Quid dicat ξανθαῖσιν αὔραις *vers.* 22. minus liquet: *flammis* intelligebat GESNERUS; αὐγαῖς legendum PIERSONUS censuit.

ὥστε γ' εἴσιθι. » In *penultimo*,

» ὥστ' εἴσιθι, μὴ μέλλε, χώρει. δεῖ γὰρ ἠριστηκότας, c.

» versum corrumpunt prima verba, ὥστ' εἴσιθι: quae non » sunt *Antiphanis*, sed Sophonis [coqui,] qui Antiphaneam ῥῆσιν pronuntiabat. Quamquam fieri potest, ut » ea fuerit ultima dipodia praecedentis versus, cuius cae» tera omnia, more suo, Athenaeus praetermiserit. « CASAUBONUS. — ὥστ' εἴσιθι cum editis habet *Epit.* Sed ὥστε γ' εἴσιθι dedit vetus cod. *A.*

Ad *CLEARCHI* eclogam ex *Citharoedo* nil aliud nisi haec monuit CASAUBONUS: » Depravatus est Clearchi ultimus,

» τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαργον γίνεται.

» Legam, περίαυγον, aut περιαυγὲς, *vox clara.* Cur non » ita dici queat, sicut φωνὴ λαμπρὰ & μέλαινα? « — περίλαμπρον correxerat GESNERUS, DE Aquatilib. pag. 293. atque ita etiam GROTIUS, in Excerpt. pag. 827. ubi versiculos latine sic reddidit:

Manduca congrum candidum, & si quid tenax
praeterea est. Namque haec spiritum corroborant,
& voci pariter clarum concinnant sonum.

Nobis in mentem venerat, ut ἰσχνὴ φωνὴ dicitur *vox tenuis, exilis*, sic e contrario περίσαρκον φωνὴν dixisse hunc poëtam *validam, claram* & *sonoram*: veluti *carnosam* & *corpulentam.* Similiter certe & ὑπέρογκος φωνὴ apud Pollux. II. 116. dici videtur vox *admodum sonora.* Id si sumere licet, in unâ literâ erraverint librarii, περίσαργον pro περίσαρκον scribentes. Sed de *primo versiculo* mireris nihil a *Casaubono* monitum; cum praesertim scriptura, quae in ipsius editione Athenaei legitur, non minus a recta ratione, quam a librorum scripturâ discedat. Nam pro eo quod in ed. Ven. & Bas. consentiente ms. *A.* (in *Epit.* enim omissa haec ecloga) ita scribitur:

Γόγγρῳ τε λευκῷ πᾶσι τοῖς κολλώδεσι
βρόχθιζε &c.

in ed. Cas. sic legitur:

Γόγγρον τε λευκὸν πᾶσι τοῖς κολλώδεσι
βρόχθιζε &c.

Atqui si, ut compositum verbum καταβροχθίζω apud Nostrum, III. 94. d. & VI. 270. b. sic etiam simplex βροχθίζω cum *accusativo casu* construendum statuas, non poterant post Γόγγρον τε λευκὸν ista πᾶσι τοῖς κολλώδεσι sic nude adiici: sed cum GESNERO (cuius emendationem ob ocu-

los habuisse Casaubonus videtur) totus primus versus in hunc modum corrigendus erat:

Γρόγγρον τε λευκὸν πᾶσι σὺν κολλώδεσι.

Quod si ita edere voluerat vir doctus, nec ei paruere operae; recte facturus erat, si in Animadversionibus, quae aliquot post annis prodiere, de illo errore monuisset lectorem. Nos GROTIUM secuti sumus, tenentem in priori hemistichio id, quod libri dabant, Γόγγρῳ τε λευκῷ, tum in altero hemistichio πᾶσί τε τοῖς κολλώδεσι scribentem. Verbum βροχθίζω, ab ὁ βρόχθος (*guttur*) derivatum, proprie sonat *guttur exerceo*, aut *guttur impleo*: adeoque haud incommode cum *dativo casu* eius rei, qua guttur implemus, aut in qua illud exercemus, construi posse videtur.

εἰ ἐξέλθοι ᾀσόμενος. Non displicet quod editum erat ὅτε ἐξέλθοι: immo miratus sum veteres nostros libros hanc non agnoscere scripturam. Qui quum in εἰ ἐξέλθοι consentiant ambo, restituere hoc auctori debuimus. Et est quod differat. ὅτε ἐξέλθοι sonat, *quoties prodiret in theatrum* vel *in odeum*; εἰ ἐξέλθοι, *si prodiret*, vel *si quando prodiret*: quo simul significatur, raro id factum, & aegre sibi persuaderi passum esse illum artificem ut in scenam prodiret.

AD CAP. XVIII.

ἄλλων δ' ἄλλα γ' ὀσημέραι. Sic ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. quod in ἄλλων δέ γ' ἄλλα ὀσημ. tacite mutavit Casaubonus: haud video qua caussa.

πάντων δ' ἐπαινούντων τὴν παιδιὰν ταύτην. »De »*Musicâ* deinceps tractatur. Ait, πάντων δ' ἐπ. τὴν παι»διὰν ταύτην. Musicam παιδιὰν vocat, non male. Est »enim animi quaedam oblectatio ad modum *lusus*. Cen»seo tamen, παιδείαν ταύτην scripsisse Athenaeum. »Confirmant sequentia [mox, lit. f.] καὶ γὰρ τὰ ἤθη παι»δεύει.« CASAUBONUS. — Si ista verba πάντων δ' ἐπαινούντων &c. Masurius dicens induceretur, utique magis consentaneum foret ut παιδείαν legeremus. Sed Athenaeus suo nomine ista scribens, nullo incommodo παιδιὰν (id est *aliquod lusus genus*) nominare potuerat *Musicam*, conferens eam cum aliis παιδιαῖς, de quibus adhuc agebatur.

ὁ μὲν κωμῳδιοποιὸς Εὔπολις. Rursus recte κωμῳδιοποιὸς dedit cod. *A.* ubi κωμῳδοπ. edd. Pro *EUPOLIDE*, temere

Eubulum in versione nominavit Dalecamp. Inde factum, ut, quae hîc adponitur poëtae ecloga, eam GROTIUS in Excerptis bis posuerit, primum sub *Eupolidis* nomine, p. 507. deinde rursus in *Eubuli* eclogis, pag. 661. Sed luxatum vulgo metrum parum felici successu restituere conatus est idem vir praestantissimus. Nam cum sic vulgo scriberetur: Εὔπολις ἄνδρες φίλοι φησὶ καὶ μουσικὴ

πρᾶγμ᾽ ἐστὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον,
ἀεί τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις:

in Excerptis ex Eupolide, haec sic Grotius digessit:

— Καὶ μουσικὴ πρᾶγμ᾽ ἐστὶ βαθὺ καὶ καμπύλον,
ἀεί τε καινὸν εὑρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.

In Excerptis vero ex Eubulo, in hunc modum:

— Πρᾶγμα δ᾽ ἔστι μουσικὴ
καὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον· ἐξευρίσκει τε
ἀεί τι καινὸν τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.

Nos, quum editam scripturam accuratissime teneant ambo mssti, nisi quod (ut aliâs, sic & hic) continuo tenore non distinctis versiculis adponant verba, nihil in his novare consultissimum duximus.

Etiam in *ANAXILAE* ecloga neglectum metrum: quod si in posteriore versu sic restituit GROTIUS, Excerpt. p. 861. ut voculam ἀεὶ (pro qua αἰεὶ scripsimus cum ms. *A.*) omitteret, ita scribens:

καινὸν κατ᾽ ἐνιαυτόν τι τίκτει θηρίον.

Quod si singula tenere verba volueris, sic constituendus versus fuerit:

αἰεί τι καινὸν κατ᾽ ἐνιαυτὸν θηρίον
τίκτει. —

Sequuntur ista: Μέγας γὰρ, ὦ μακάριοι, κατὰ τὸν Θεοφίλου Κιθαρῳδὸν, θησαυρός ἐστι καὶ βέβαιος ἡ μουσικὴ &c. Ubi si tollas ἡ articulum, quem quidem cum editis libris tenent ambo mssti, perfecti prodeunt duo senarii,

θησαυρός ἐστι καὶ βέβαιος μουσικὴ
ἅπασι τοῖς μαθοῦσι παιδευθεῖσί τε.

Ac completa fuerit sententia, si statuas, versum eum, qui hos apud poëtam praecesserat, in vocem μέγας desiisse: nec opus est, ut maiori novatione cum GROTIO (Excerpt. pag. 707.) statuas, primum versum in haec verba exiisse, Μέγας καὶ μακάριος. Ex hoc ipso Athenaei loco idem Grotius titulum fabulae *THEOPHILI* fecit *Citharoedum*, probabiliter sane; quemadmodum & *Clearchi* comici fabulam

Citharoedum fuisse paulo ante vidimus. Huc respexit Fabricius, cum in Bibl. Gr. T. I. pag. 751. *Theophili Citharoedum* laudari ab *Athenaeo* diceret: ubi non occurrebat doctissimo Bibliothecae Graecae instauratori, (T. II. p. 501.) quo loco huius fabulae Athenaeus fecisset mentionem. Cum vero eiusdem Theophili fabula exstiterit Φίλαυλος, Athenaeo laudata XIII. 563. a. & 587. f. possis etiam coniectare, *citharoedum*, qui ista dixisset, esse fortasse unam e personis illius fabulae.

τοὺς θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφόρους καταπραΰνει.
» *Furiosi & qui mente* non constant, *διάφοροι τὰς γνώμας*
» dicuntur: quasi *in diversa rapti.* Quod autem Musicâ gra-
» viores animi motus demulceantur componanturque igno-
» rat nemo. Illustre & certum in Saule exemplum, om-
» nibus Christianis notum. Multa in hanc sententiam pro-
» ferri possent ex antiquis scriptoribus: quibus lubens su-
» persedeo. Afferam tantum quae de ea re legi in Graecis
» commentariis libri Hermogenis περὶ Ἰδεῶν: non enim
» omnium manibus teritur ille liber. Probaturus scriptor
» ille, Musicam vim quandam in animum habere: Ὁ Τι-
» μόθεος, ait, αὐλήμασιν ἐκίνει πρὸς θυμὸν καὶ ὅπλα τὸν
» Ἀλέξανδρον. καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ
» αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρουν. φασὶ δὲ καὶ τοὺς
» Πυθαγορείους, εἴ ποτε κινηθοῖεν αὐτοῖς τὰ πάθη, ἢ τινας
» ἑτέρους ὑπ' αὐτῶν κατεχομένους θεάσαιντο, διὰ τῶν ἐν
» αὐλοῖς τε καὶ κιθάρας [forf. κιθάραις] ῥυθμῶν μετάγειν
» ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον τὴν ψυχήν· καὶ Πυθαγόρας δὲ, ὡς Ἰάμ-
» βλιχός φησιν, ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου Αἱρέσεως, μέ-
» σῳ νυκτῶν ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινὰ σὺν αὐλητῇ κω-
» μάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος, (scripti, καὶ
» αὐλ. Sed deesse aliquid patet.) τόν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆ-
» σαι σπεύδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας, πα-
» ρακελευόμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπί
» τι καταστηματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον.
» Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος, ὁ Πυθαγόρου μαθητὴς,
» ὁ Κωλυσανέμας ἐπίκλην, σπασαμένου τινὸς ἤδη κατὰ τοῦ
» πλησίον τὸ ξίφος, ὃς ἐδόκει τὸν πατέρα τοῦ θυμουμένου
» ἀνῃρηκέναι, ἀνακρουσάμενός τι καταστηματικὸν τῇ κι-
» θάρᾳ μέλος, ἣν ἔτυχε μετὰ χειρὸς ἔχων, διεκώλυσε τὸν
» φόνον γενέσθαι, χαλάσας τοῦ νεανίσκου τὸν θυμὸν μαλθα-
» κωτέρῳ ῥυθμῷ. Habes hic nonnulla quae non temere alibi
» legas: at, quod de Pythagora narrat, paucis perstrin-

celebre templum Cereris & Proserpinae erat, sed & ipsius e *Cereris* cognomen. Ex eodem tamen Hesychio colligas, ipsam Cererem nonnisi apud Syracusios Ἑρμιόναν fuisse cognominatam: aliis quidem Ἑρμιονὶς Δημήτηρ adpellabatur, ut apud Pausan. II. 34. pag. 192. (nam perperam ibi vulgo τῆς Ἑρμιονίδος, interposito commate, a verbis ἱερὸν Δήμητρος discernitur; quasi *Hermionis* ibi diceretur ager Hermionensis:) aliis vero ἡ ἐν Ἑρμιόνῃ Δημήτηρ, ut Nostro, X. 455. d. ex certissimâ veterum membranarum scripturâ. Et hoc loco cum in eisdem membr. εἰς τὴν Ἑρμιόνι Δήμητρα scribatur, haud dubie pariter τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ debuerat librarius; sed ex pravo more, cuius iam nimis frequentia exempla notavimus, ι pro ῃ posuit: praeterea vocula ἐν absorpta est ab ν literâ, in quam exit vox proxime praecedens; quod ipsum etiam superiori loco in editis libris acciderat. Caeterum etiam ipsum Ἑρμιόνι (nempe ἐν Ἑρμιόνι) ferri fortasse potuerat: quandoquidem nomen eiusdem oppidi non modo Ἑρμιόνη fuit, sed & Ἑρμιὼν, genit. Ἑρμιόνος: sed ista quidem minus usitata forma.

Δάματρα μέλπω. Sic recte ed. Cas. ut ratio suadebat, dabantque libri omnes superiore loco, X. 455. d. Corrupte h. l. μ' ἔαπω ed. Ven. & Bas. cum ms. *A*. In *Epit.* haec desunt.

Κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν. » De *Clymeno* di» ctum lib. X. (loco modo cit.) Eius coniux Proserpina » Graecis dicta & Μελίβοια & Μελιτώδης. Estque, opi» nor, duarum harum appellationum eadem ratio. Lege » Theocriti Scholiasten ad Idyll. XV. [vs. 94.] & Porphy» rium in disputatione de antro Nympharum. [T. I. Ho» meri Barnesiani, pag. CXIX.] « CASAUBONUS.

ὕμνων ἀνάγων Αἰολίδ' ἅμα βαρύβρομον ἁρμονίαν. f » In *Lasi* verbis perperam scribuntur multa, quae ita pro » virili emendare conabamur: Δάματρα μέλπω κόραν τε » Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ἀνάγων Αἰολίδ' ἀνὰ βα» ρύβρομον ἁρμονίαν, *Hymnum meum redigens ad Aeolicam* » *harmoniam*; id est, *aptans ei harmoniae.* « CASAUBONUS. — In *Epit.* ista desunt. In edd. sic scribebatur, Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν ὕμνον, ἀναγνῶν Αἰολίδ' ἅμα βαρυβρ. ἁρμ. nec aliter in ms. *A*. Nos, ἀνάγων cum Casaubono corrigentes, pro ὕμνον, quod ille abiecit, ὕμνων scripsimus, genitivum ab ἁρμονίαν pendentem, praeeunte IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. II. p. 265.

f Particulam ἅμα autem tenuimus, nullam magnopere caussam videntes, cur aut in ἀνὰ mutaremus cum Casaub. aut cum Iacobsio abiiceremus. ὕμνον ἀναγνῶν mordicus tenet Gallicus interpres, vertens *hymnum recitans*.

εἰκότως Αἰολίδα φησὶν &c. »Subiicitur: ἐπεὶ οὖν τὸ μέ»λος ἐστὶν ὑποδώριον, καὶ τὰ μέλη εἰκότως Αἰολίδα φη»σὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λάσος. Manifesto παρέλκουσιν »haec verba, καὶ τὰ μέλη: nisi aliquid latet hîc gravio»ris mali. Caeterum, Αἰολίδα μολπὰν dici eam quae sit *Do»rica*, Strabo nos dudum admonuit.« CASAUB. — Cum non καὶ τὰ μέλη, sed nude τὰ μέλη scribatur in vetere codice, eo fit manifestius, temere a scribâ repetita fuisse ista verba, cum a proxime praecedente voce ὑποδώριον ad superiorem ὑποδώρια aberraret oculis. De Αἰολίδι μολπᾷ locus Strabonis quaerentibus nobis non occurrebat: γλῶτταν Αἰολίδα, *sermonem Aeolicum eumdem cum Dorico fuisse* ait Geographus, lib. VIII. pag. 333. a. Caeterum quo pacto hîc rationes suas subduxerit Athenaeus, aut (e quo haec ducta sunt) Heraclides Ponticus, parum utique liquet nobis. Fuit autem cum dubitarem, verba ista, Ταῦτα δ' ἀείδουσι (sive, ut codex noster habet, ᾄδουσι) πάντες ὑποδώρια τὰ μέλη, essent-ne Athenaei aut Heraclidis, ut vulgo accipi video, an *Lasi* poëtae, duobus superioribus versibus accensenda. At dissimulari non potest, nihil poëtici coloris illis inesse.

PRATINAE primum versum, prosaicâ formâ in utroque nostro msto conceptum, recte ad metri legem concinnatum exhibebant editi libri; quorum scripturam lubens tenui, nisi quod ἀνειμέναν, doricâ verbi formâ, cum ipsis msstis pro communi ἀνειμένην posuerim. *Versu* 2. pro Ἰαστὶ οὖσαν, quod cum ms. *Ep.* dabant editi, perspecte Ἰαστὶ μοῦσαν correxit TOUP, in Epist. Crit. pag. m. 22. cuius scripturae vestigium in ms. *A.* superesse videtur, in quo Ἰαστὶν pro Ἰαστὶ scriptum. Dein cum sic editum esset: — ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων

ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει.

νέῳ pro νέων corrigebat idem TOUPIUS l. c. minus feliciter. νεῶν mutato accentu scriptum oportuisse, PORSONUS docuit, in Appendice ad novam Toupii editionem, pag. 488. Nempe νεῶν, participium verbi νεᾶν, quod apud Aristoph. legitur, Nub. 1117. ed. Br. Unde apud Hesych. Νεᾷν· νεάσαι γῆν. Similier CORAY, in *Notis msstis*: »An

» νεῶν? ex νεόων vel νεάων. Νεώσατε Hesychio est ἀρο- » τριάσατε. « — Et eodem modo νεῶν, ultimâ circumflexâ, scribitur in ms. *Ep.* nescio an & in *A*. In fine tertii versus, vocem Σίμων, complendi metri caussâ, adiecit Toupius; nescio quid secutus. Sane quodlibet aliud disyllabum nomen, quod penultimam brevem haberet, perinde hariolari poteras.

Quae continuo subiiciuntur, ea sic edita legebantur: ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σαφέστερον φησὶν πρέπει τοῖς παισὶν ἀοιδὰν λαβράκταις αἰολὶς ἁρμονία. Quae latine sic convertit Dalecampius: » Idem aliquanto post manifestius in- » quit:

» *Avidos cantionum iuvenes Aeolica docet harmonia.* «

Corruptissimum locum alii viri docti, ut desperatum, puto, intactum reliquerunt: & Epitomator quoque totum praetermisit. Nobis ad percipiendam sententiam nonnihil contulere optimae membranae *A*. sic scripta verba exhibentes, ut nos edidimus, πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ λαβρ. &c. Voci ἀοιδὰ in fine superne adposita ν litera communem vocabuli formam indicabat: eam literam pro ν accipientes posteriores scribae, ἀοιδὰν scripsere. De restituendo metro cogitent ingeniosiores. Vocabulum λαβράκτης, quod in Lexicis frustra quaesivi, idem sonare videtur ac Homericum λαβραγόρης, Iliad. ψ'. 479. quod ibi interpretantur προπετῆ ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτ' ἔστι, λάβρον καὶ θρασύν.

Πρότερον μὲν οὖν, ὡς ἔφην. Tenui hoc, commode sic a editum, ut intelligatur ipse *Heraclides Ponticus* ita scripsisse, cuius est haec tota disputatio inde ab initio capitis XIX. Sic rursus initio capitis XXI, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν: quae sunt eiusdem Heraclidae verba. Sin ὡς ἔφη cum ms. *A*. malueris, haec duo verba Athenaeus suo nomine inseruisse statuendus fuerit. Eadem duo verba, quemadmodum alia talia, omisit Breviator.

Δώριον μὲν αὐτὴν οὐ νομίζειν, &c. » E libris non- » nulla adiecimus: sed est oratio adhuc suspensa & ἀκατάλ- » ληλος. Fortasse aliquid deest amplius. In quibusdam scri- » ptum offendimus, Δώριον μὲν οὐ νομίζων, pro νομίζουσι. » Neutrum rectum est. Scribo, νομίζειν. *Non ausi sunt,* » inquit, *harmoniam Aeolidem, Doricam* appellare: sed *hy-* » *podoricam*, ceu *paullo minus quam Doricam*, dixerunt. « Casaubonus. — In ed. Ven. & Bas. decem deerant ver-

ba, Δώριον μὲν αὐτὴν - - διόπερ: de quibus adiiciendis iam olim *Hoeschelius* ex Epitomâ monuerat. Ubi cum mutatâ orationis constructione νομίζουσι posuisset Breviator, id etiam in contextu posuit Casaubonus: sed, quod ille maluerat, νομίζειν, id ipsum exhibuit nobis vetus codex *A*. Idem codex cum *Epit.* post Δώριον insertum dedit pronomen αὐτὴν, quod a Casaub. omissum erat. Pro διὸ καὶ, quod ediderat Casaubonus, nude διὸ scribitur in *Epit.* sed διόπερ dedit ms. *A*. idque ipsum etiam e codice Farnesiano adnotatum ab ipsius Casauboni manu in orâ ed. Basil. Caeterum totam hanc *Heraclidae Pontici* de variis *Harmoniae Musicae generibus* disputationem, (quae etiam per duo sequentia capita, XX. & XXI. continuatur) quod ad argumentum remque ipsam spectat, iis Viris excutiendam relinquere debeo, qui, praeter subtiliorem universae rei musicae notitiam, ea cognita habent, quae cum a Platone & Aristotele passim, tum a Plutarcho & aliis e veteribus, qui ex professo de Musicâ Veterum scripsere, tradita sunt: quorum e scriptis summa quaedam delibata capita erudite luculenterque, ut solet, exposuit praestantissimus auctor *Itinerum iuvenis Anacharsidis*, capite XXVII. Ad *Heraclidem Ponticum* vero quod adtinet, e quo latum istum locum adposuit Athenaeus, meminerit Lector, fuisse illum Aristotelis discipulum; cuius in scriptis Diogenes Laërtius, in eius Vitâ, lib. V. sect. 87. nominavit περὶ Μουσικῆς, α'. β'. Quare (quod supra, ad initium huius capitis, pag. 624. c. adnotare oblitus sum) quum apud Athenaeum nostrum cum eodem loco, quem modo citavi, tum etiam libro X. p. 455. d. *tertius* laudetur *Heraclidae liber* περὶ Μουσικῆς, statuendum cum Meursio fuerit (ut Menagius monuit ad Laërt. l. c.) apud Diogenem scriptum oportuisse περὶ Μουσικῆς, α'. β'. γ'. Nisi fortasse aliud eiusdem scriptum respexerat Athenaeus, quod hoc titulo idem Laërtius ibidem commemorat: καὶ Μουσικὰ δέ· Περὶ τῶν παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ, [nempe, μουσικῶν, ut puto:] α'. β'. γ'. Denique Plutarchus in Commentatione De Musicâ, haud procul initio, eiusdem *Heraclidae* opus Musicum hoc titulo laudat, Ἡρακλείδης ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν ἐν Μουσικῇ: nisi ibi Εἰσαγωγῇ legendum, quo titulo (Μουσικὴ Εἰσαγωγὴ) eiusdem auctoris scriptum laudavit Porphyrius, in Commentario in Harmonica Ptolemaei, lib. I. cap. 3.

AD CAP. XX.

Ἑξῆς ἐπισκεψώμεθα τὸ τῶν Μιλησίων ἦθος, ὃ διαφαίνου- b
σιν οἱ Ἴωνες &c. Haec (quod iam modo dixi) sunt etiamnum eiusdem *Heraclidae Pontici* verba, cuius est superior disputatio. Mira autem videri possunt, quae de *Milesiis* & omnino de *Ionibus* scriptor ille disputat; prorsus certe contraria his quae de Ionum ingenio & moribus, & sigillatim de Ionica poësi, vulgo ubique traduntur. Nempe (quod ipse etiam hic auctor mox diserte significat, atque etiam pag. praeced. *c. d.* significaverat) non de recentioris aetatis Ionibus hîc loquitur, sed de priscis illis, qui ex Atticâ egressi primi colonias illas Ionicas, quae dicuntur, in Asiae ora condiderunt. Ex his igitur ii, qui principem Ionicam urbem *Miletum* condiderunt, iam in ipsis coloniae auspiciis *ferox* illud, quod Heraclides dixit, *ingenium* satis prodiderunt: qua de re videndus Herodotus, lib. I. cap. 146.

οὐδὲν φιλάνθρωπον οὐδὲ ἱλαρὸν ἐνδιδόντες. Possis ἱλαρὸν *laetum* intelligere: sed cum φιλάνθρωπον iunctum rectius intelliges *mite, come, humanum, benignum*: quemadmodum latine *laetâ fronte* dicimus. Sic & I. 3. c. & VI. 253. d. idem vocab. recte accipies. Vicissim ἵλεως, quod proprie *propitium, benignum* significat, subinde pro ἱλαρὸς poni, docuit Noster, lib. VIII. pag. 363. c. ἐνδιδόντες potest significare, *praebentes, a se edentes, prae se ferentes*: cuius tamen usus commodum aliud exemplum non habeo in promtu. Fortasse vero, in scripto de Re Musicâ, tali quadam notione verbum hoc posuerat Heraclides, qualem apud Nostrum, XII. 520. b. & XIII. 556. a. observavimus; ubi proprie *canticum praeire, incinere* significat, & dein generatim *praeire alteri, exemplo praeire.* Quam fere in sententiam commode Dalecampius praescripta graeca verba his latinis reddidit: *nullâ comitate humanitateve invitabant adeuntes.*

διὸ καὶ τῇ τραγῳδ. Sic codex ms. uterque: non διότι.

Φασὶ δὲ, Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας c
τούτῳ ποιῆσαι σκαιὰ μέλη &c. Cum in editis, consentiente vetere codice *A.* sic legeretur, ἐν τῷ γένει τῆς (temere τῶν ed. Cas.) ἁρμονίας αὐτοῦ τούτῳ &c. monuit ad hunc locum Casaubonus: »Scribe, Φασὶ δὲ Πύθερμον »τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας ταύτης ποιῆσαι

» σκαιὰ μέλη: aut fortaſſe, σκολιὰ μέλη. Sequitur de » hoc *Pythermo*; οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος † Ἱππῶναξ ἐν » τοῖς Ἰάμβοις. *Ananii* nomen mutavit Dalecampius in » *Clazomenius*: & Hipponactem, qui fuit Epheſius, Clazo- » menium ab Athenaeo putat appellatum. Haec vero con- » iectura immanis eſt. Lego Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ. Ita ſolet » loqui Athenaeus de iis ſcriptis quorum incertus auctor. » *Ananio*, vetuſtiſſimo poëtae, non ſemel iniqui fuerunt » operis huius interpretes. Plura de eo nos in ſuperiori- » bus. Si cui ſervandus potius videatur locus vacuus, ad » denotandum deeſſe Ananii teſtimonium, non repugna- » bo. « — *Clazomenium* dici potuiſſe *Hipponactem* exiſtimans Dalecampius, niſus erat Suidae teſtimonio, qui Epheſium quidem fuiſſe tradit, ſed a tyrannis inde pulſum Clazomenis habitaſſe. At *Ananii* nomen obliterari utique non debuit: quo de vetere poëtà ſi legeris quae ad III. 78. f. adnotavimus, perquam probabilis atque etiam certa videbitur Caſauboni coniectura, Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ: cum praeſertim in vetuſtis membranis nulla ſit lacunae nota, ſed ante vocem Ἱππῶναξ ob itaciſmi confuſionem perfacile intercidere vocula ἢ potuerit. Quare, quin illam adoptarem emendationem non dubitavi. In *Epit.* inde a verbis οὗτός ἐστι Πύθερμος reliqua omnia, quae de *Pythermo* hîc ſubiiciuntur, deſunt. Quod in ſuperioribus verbis Caſaubonus τῆς ἁρμονίας ταύτης legi voluit, *omiſſâ voce* τούτῳ, quam tenet uterque codex mstus; ei emendationi praeferendam duxi *Epitomae* ſcripturam, quae ſic habet, ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας ταύτῳ, omiſſâ voce αὐτοῦ, quae in ms. *A.* & edd. perincommode inſerta erat. In eadem *Epit.* poſt iſta, ἐν τῷ γεν. τῆς ἁρμ. τούτῳ, haec ſubiiciuntur, ἁρμόττοντα τοῖς ἤθεσι τῶν Ἰώνων ποιῆσαι σκαιὰ μέλη: ubi iſta, ἁρμ. τοῖς ἤθ. τῶν Ἰώνων ex his deſumta quae in opere pleniore paulo poſt leguntur. Quaenam vero σκαιὰ μέλη hîc dicantur, merito dubites. Si genuinum illud vocab. eſt, quod cum editis ambo codd. mssti tenent, intelligi debebunt *dura*, *rudia*, *aſpera carmina*. Has enim, praeter alias, expoſitiones vocabuli Σκαιὸς legas apud Heſychium, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ἀπάνθρωπος, τραχὺς, σκληρός. Sed, quae emendatio nonniſi obiter in medium coniecta a Caſaubono eſt, σκολιὰ, ea, praeter reliquam veri ſpeciem, etiam veteris cuiusdam teſtimonii auctoritate firmatur. Nam in Proverbiorum e Bibliotheca Vaticana

Appendice, Cent. II. num. 14. (in Paroemiographis ab c Andr. Schotto editis, pag. 299.) haec leguntur: Οὐδὲν ἦν ἄρα πλὴν ὁ χρυσός. Αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ. ἀνατιθέασι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι. Quibuscum si contuleris quae continuo dein apud Athenaeum subiiciuntur, primum non dubitabis, qui ibi *Pythermon* nominatur, eumdem esse cum Athenaei nostri sive Heraclidae *PYTHERMO Teio*; tum vero videbis σκολιὸν, non σκαιὸν, dici huius poëtae idem illud carmen, cuius Heraclides apud Nostrum meminit. *Pythermonis*, poëtae Lyrici, meminit Fabricius, Bibl. Graec. lib. II. cap. 15. sect. 53. γ'. eiusdem Paroemiographi testimonio usus: quo loco & ipsum Fabricium & doctissimum Graecae Bibliothecae Instauratorem, (T. II. p. 136.) praeterierat alterum hoc Heraclidae Pontici apud Athenaeum testimonium; in quo rectius, ut videtur, *Pythermus*, quam ibi *Pythermon*, nominatur poëtae illius nomen, consentientibus msstis libris cum editis.

Iambicus ille versus *ANANII* sive *HIPPONACTIS*,

χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἄλλα:

haud dubie respicit ipsius *PYTHERMI* verba ista, quae continuo subiiciuntur, cum ait auctor noster: λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος·

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν χρυσός.

Continuo quidem tenore, nec ullâ interpositâ distinctione, sic vulgo ista scribuntur: λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος οὐδὲν ἦν ἄρα &c. Ubi verbum λέγει ad Hipponactem referunt Interpretes, totamque ῥῆσιν sic reddidit Dalecampius: *id nimirum significans, aurum merum Pythermum esse, aliudque praeterea nihil.* Similiter Gallicus interpres: *Hipponax indique que les poësies de Pytherme étoient infiniment précieuses, en les comparant à l'or.* Sed, quod ex Paroemiographo protulimus testimonium, id perspicue demonstrare videtur, λέγει ad *Pythermum* esse referendum, cuius ipsa verba hic adponuntur: quae tamen cum sint a reliquo carmine abrupta, haud satis liquet quamnam in sententiam illa dixerit poëta. Ne ipsius quidem illius iambi, quem *Ananii aut Hipponactis* esse ait Heraclides, satis perspicua sententia: quem Dalecampius sic interpretatus est,

Pythermus aurum loquitur, aliud nihil:

in eamdemque sententiam Gallicus interpres. At videndum, ne hic potius sensus sit: *De auro sic loquitur Pythermus, quasi reliqua omnia nihil sint.* Porro ipsa *Pythermi*

verba etiam diversimode adferri video. Illud quidem non moror, quod ἆρα sic cum circumflexo accentu scribitur in editis, nescio an & in ms. *A*. Pro quo rectius ἄρα, penacute, apud Paroemiographum. Sed, primum, pro τἄλλα πλὴν χρυσὸς, quod hîc apud Nostrum legitur, Paroemiographus, omissâ voce τἄλλα, habet πλὴν ὁ χρυσός: adiecto articulo. Tum vero eadem Pythermi ῥῆσις, omisso quidem auctoris nomine, apud Diogenianum paroemiographum, Cent. VII. num. 94. in hunc modum effertur: Οὐδὲν ἦν τἄλλα πάντα πλὴν χρυσός. Rursus apud Suidam hoc modo: Οὐδὲν ἦν παρὰ τ' ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός. Ad quem locum nihil de fonte, unde ducta sunt ista verba, nec de diversâ apud alios scripturâ, adnotavit Küsterus. Apud Nostrum, quum in ed. Bas. & Cas. λέγει δ' αὕτως scriberetur, nihil quidem ex ms. *A*. adnotatum est: sed haud dubie verum erat λέγει δ' οὕτως, quod dedit ed. Ven. nec fere dubito eodem modo etiam in cod. *A*. scribi. Denique in *Pythermi* verbis pro Οὐδὲν ἦν, quod in eisdem editionibus Bas. & Cas. scribitur, ex eâdem editione Ven. scripturam Οὐθὲν per θ adscivi; quam eamdem in vetere cod. *A*. ut frequenter aliâs, sic & hoc loco non dubito repertum iri.

Quod subiicitur, διόπερ ὑπολαμβάνω οὐχ ἁρμονίαν εἶναι τὴν Ἰαστὶ, id ambigue dictum. Possit enim significare, existimare Heraclidem, *harmoniam* prorsus *non esse* (non mereri *harmoniae* nomen) eam quae *Ionica* dicatur. Sed videtur ita accipiendum, *quae in Pythermi carminibus inesse perhibetur harmonia, non esse illam Ionicam harmoniam*, quam intelligebant ii qui tria summa harmoniae genera olim statuerunt, *Doriam*, *Aeolicam* & *Ionicam*. Quid vero sit, quod adiicit, τρόπον δέ τινα θαυμαστὸν σχήματος ἁρμονίας, id Oedipus aliquis nobis exponat, aut quo pacto ista emendanda sint nos doceat: nam quod σχῆμά τι corrigit PURSANUS, eo quidem quid lucremur non video. σχῆμά τι si scripsisset, (nempe τρόπον τινὰ καὶ σχῆμα ἁρμονίας) utcumque intelligi posset: ac videtur καὶ σχῆμά τι Pursanus voluisse. Sed σχήματος cum editis tenet uterque codex mstus. In *Epit.* tota ῥῆσις sic scripta: Διόπερ οὐχ ἁρμονία ἡ Ἰαστί· τρόπος δέ τις θαυμαστὸς σχήματος ἁρμονίας. Fortasse vero ἁρμονίας σχῆμα nil aliud Heraclides dixit nisi ipsam harmoniam: ut τρόπος σχήματος ἁρμονίας hîc idem valeat, ac si nude dixisset τρόπος ἁρμο-

Appendice, Cent. II. num. 14. (in Paroemiographis ab Andr. Schotto editis, pag. 299.) haec leguntur: Οὐδὲν ἦν ἄρα πλὴν ὁ χρυσός. Αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ. ἀνατιθέασι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι. Quibuscum si contuleris quae continuo dein apud Athenaeum subiiciuntur, primum non dubitabis, qui ibi *Pythermon* nominatur, eumdem esse cum Athenaei nostri sive Heraclidae *PYTHERMO Teio*; tum vero videbis σκολιὸν, non σκαιὸν, dici huius poëtae idem illud carmen, cuius Heraclides apud Nostrum meminit. *Pythermonis*, poëtae Lyrici, meminit Fabricius, Bibl. Graec. lib. II. cap. 15. sect. 53. γ'. eiusdem Paroemiographi testimonio usus: quo loco & ipsum Fabricium & doctissimum Graecae Bibliothecae Instauratorem, (T. II. p. 136.) praeterierat alterum hoc Heraclidae Pontici apud Athenaeum testimonium; in quo rectius, ut videtur, *Pythermus*, quam ibi *Pythermon*, nominatur poëtae illius nomen, consentientibus msstis libris cum editis.

Iambicus ille versus *ANANII* sive *HIPPONACTIS*,

χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἄλλα:

haud dubie respicit ipsius *PYTHERMI* verba ista, quae continuo subiiciuntur, cum ait auctor noster: λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος·

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν χρυσός.

Continuo quidem tenore, nec ullâ interpositâ distinctione, sic vulgo ista scribuntur: λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος οὐδὲν ἦν ἄρα &c. Ubi verbum λέγει ad Hipponactem referunt Interpretes, totamque ῥῆσιν sic reddidit Dalecampius: *id nimirum significans, aurum merum Pythermum esse, aliudque praeterea nihil.* Similiter Gallicus interpres: *Hipponax indique que les poësies de Pytherme étoient infiniment précieuses, en les comparant à l'or.* Sed, quod ex Paroemiographo protulimus testimonium, id perspicue demonstrare videtur, λέγει ad *Pythermum* esse referendum, cuius ipsa verba hic adponuntur: quae tamen cum sint a reliquo carmine abrupta, haud satis liquet quamnam in sententiam illa dixerit poëta. Ne ipsius quidem illius iambi, quem *Ananii aut Hipponactis* esse ait Heraclides, satis perspicua sententia: quem Dalecampius sic interpretatus est,

Pythermus aurum loquitur, aliud nihil:

in eamdemque sententiam Gallicus interpres [illegible]
dum, ne hic potius sensus sit: *De auro* [illegible]
thermus, quasi reliqua omnia nihil sint. P[illegible]

verba etiam diverſimode adferri video. Illud quidem non moror, quod ἆρα ſic cum circumflexo accentu ſcribitur in editis, neſcio an & in ms. *A.* Pro quo rectius ἄρα, penacute, apud Paroemiographum. Sed, primum, pro τἄλλα πλὴν χρυσὸς, quod hîc apud Noſtrum legitur, Paroemiographus, omiſſâ voce τἄλλα, habet πλὴν ὁ χρυσός: adiecto articulo. Tum vero eadem Pythermi ῥῆσις, omiſſo quidem auctoris nomine, apud Diogenianum paroemiographum, Cent. VII. num. 94. in hunc modum effertur: Οὐδὲν ἦν τἄλλα πάντα πλὴν χρυσός. Rurſus apud Suidam hoc modo: Οὐδὲν ἦν παρὰ τ' ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός. Ad quem locum nihil de fonte, unde ducta ſunt iſta verba, nec de diverſâ apud alios ſcripturâ, adnotavit Küſterus. Apud Noſtrum, quum in ed. Baſ. & Caſ. λέγει δ' οὕτως ſcriberetur, nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum eſt: ſed haud dubie verum erat λέγει δ' οὕτως, quod dedit ed. Ven. nec fere dubito eodem modo etiam in cod. *A.* ſcribi. Denique in *Pythermi* verbis pro Οὐδὲν ἦν, quod in eisdem editionibus Baſ. & Caſ. ſcribitur, ex eâdem editione Ven. ſcripturam Οὐθὲν per θ adſcivi; quam eamdem in vetere cod. *A.* ut frequenter aliâs, ſic & hoc loco non dubito repertum iri.

Quod ſubiicitur, διόπερ ὑπολαμβάνω οὐχ ἁρμονίαν εἶναι τὴν Ἰαστὶ, id ambigue dictum. Poſſit enim ſignificare, exiſtimare Heraclidem, *harmoniam* prorſus *non eſſe* (non mereri *harmoniae* nomen) eam quae *Ionica* dicatur. Sed videtur ita accipiendum, *quae in Pythermi carminibus ineſſe perhibetur harmonia, non eſſe illam Ionicam harmoniam*, quam intelligebant ii qui tria ſumma harmoniae genera olim ſtatuerunt, *Doriam*, *Aeolicam* & *Ionicam*. Quid vero ſit, quod adiicit, τρόπον δέ τινα θαυμαστὸν σχήματος ἁρμονίας, id Oedipus aliquis nobis exponat, aut quo pacto iſta emendanda ſint nos doceat: nam quod σχῆμά τι corrigit PURSANUS, eo quidem quid lucremur non video. σχῆμά τε ſi ſcripſiſſet, (nempe τρόπον τινὰ καὶ σχῆμα ἁρμονίας) utcumque intelligi poſſet: ac videtur καὶ σχῆμά τι Purſanus voluiſſe. Sed [illegible]τος cum editis tenet uterque codex meus. In [illegible] ſic ſcripta: Διόπερ οὐχ ἁρμονία[illegible]υμαστὸς σχήματος ἁρμονίας. [illegible] nil aliud Heracli-des dixit [illegible]τος σχήμ[illegible] [illegible]

Appendice, Cent. II. num. 14. (in Paroemiographis ab Andr. Schotto editis, pag. 299.) haec leguntur: Οὐδὲν ἦν ἄρα πλὴν ὁ χρυσός. Αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ. ἀνατιθέασι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι. Quibuscum si contuleris quae continuo dein apud Athenaeum subiiciuntur, primum non dubitabis, qui ibi *Pythermon* nominatur, eumdem esse cum Athenaei nostri sive Heraclidae PYTHERMO *Teio*; tum vero videbis σκολιὸν, non σκαιὸν, dici huius poëtae idem illud carmen, cuius Heraclides apud Nostrum meminit. *Pythermonis*, poëtae Lyrici, meminit Fabricius, Bibl. Graec. lib. II. cap. 15. sect. 53. γ'. eiusdem Paroemiographi testimonio usus: quo loco & ipsum Fabricium & doctissimum Graecae Bibliothecae Instauratorem, (T. II. p. 136.) praeterierat alterum hoc Heraclidae Pontici apud Athenaeum testimonium; in quo rectius, ut videtur, *Pythermus*, quam ibi *Pythermon*, nominatur poëtae illius nomen, consentientibus msstis libris cum editis.

Iambicus ille versus *ANANII* sive *HIPPONACTIS*,

χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἄλλα:

haud dubie respicit ipsius *PYTHERMI* verba ista, quae continuo subiiciuntur, cum ait auctor noster: λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος·

Οὐθὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν χρυσός.

Continuo quidem tenore, nec ullâ interpositâ distinctione, sic vulgo ista scribuntur: λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος οὐδὲν ἦν ἄρα &c. Ubi verbum λέγει ad Hipponactem referunt Interpretes, totamque ῥῆσιν sic reddidit Dalecampius: *id nimirum significans, aurum merum Pythermum esse, aliudque praeterea nihil.* Similiter Gallicus interpres: *Hipponax indique que les poësies de Pytherme étoient infiniment précieuses, en les comparant à l'or.* Sed, quod ex Paroemiographo protulimus testimonium, id perspicue demonstrare videtur, λέγει ad *Pythermum* esse referendum, cuius ipsa verba hic adponuntur: quae tamen cum sint a reliquo carmine abrupta, haud satis liquet quamnam in sententiam illa dixerit poëta. Ne ipsius quidem illius iambi, quem *Ananii aut Hipponactis* esse ait Heraclides, satis perspicua sententia: quem Dalecampius sic interpretatus est,

Pythermus aurum loquitur, aliud nihil:

in eamdemque sententiam Gallicus interpres. At videndum, ne hic potius sensus sit: *De auro sic loquitur Pythermus, quasi reliqua omnia nihil sint.* Porro ipsa *Pythermi*

verba etiam diversimode adferri video. Illud quidem non moror, quod ἆρα sic cum circumflexo accentu scribitur in editis, nescio an & in ms. *A*. Pro quo rectius ἄρα, penacute, apud Paroemiographum. Sed, primum, pro τἄλλα πλὴν χρυσὸς, quod hic apud Nostrum legitur, Paroemiographus, omissâ voce τἄλλα, habet πλὴν ὁ χρυσός: adiecto articulo. Tum vero eadem Pythermi ῥῆσις, omisso quidem auctoris nomine, apud Diogenianum paroemiographum, Cent. VII. num. 94. in hunc modum effertur: Οὐδὲν ἦν τἄλλα πάντα πλὴν χρυσὸς. Rursus apud Suidam hoc modo: Οὐδὲν ἦν παρὰ τ' ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός. Ad quem locum nihil de fonte, unde ducta sunt ista verba, nec de diversâ apud alios scripturâ, adnotavit Küsterus. Apud Nostrum, quum in ed. Bas. & Cas. λέγει δ' ὄυτως scriberetur, nihil quidem ex ms. *A*. adnotatum est: sed haud dubie verum erat λέγει δ' οὕτως, quod dedit ed. Ven. nec fere dubito eodem modo etiam in cod. *A*. scribi. Denique in *Pythermi* verbis pro Οὐδὲν ἦν, quod in eisdem editionibus Bas. & Cas. scribitur, ex eâdem editione Ven. scripturam Οὐθὲν per θ adscivi; quam eamdem in vetere cod. *A*. ut frequenter aliâs, sic & hoc loco non dubito repertum iri.

d Quod subiicitur, διόπερ ὑπολαμβάνω οὐχ ἁρμονίαν εἶναι τὴν Ἰαστὶ, id ambigue dictum. Possit enim significare, existimare Heraclidem, *harmoniam* prorsus *non esse* (non mereri *harmoniae* nomen) eam quae *Ionica* dicatur. Sed videtur ita accipiendum, *quae in Pythermi carminibus inesse perhibetur harmonia, non esse illam Ionicam harmoniam*, quam intelligebant ii qui tria summa harmoniae genera olim statuerunt, *Doriam*, *Aeolicam* & *Ionicam*. Quid vero sit, quod adiicit, τρόπον δέ τινα θαυμαστὸν σχήματος ἁρμονίας, id Oedipus aliquis nobis exponat, aut quo pacto ista emendanda sint nos doceat: nam quod σχῆμά τι corrigit Pursanus, eo quidem quid lucremur non video. σχῆμά τε si scripsisset, (nempe τρόπον τινὰ καὶ σχῆμα ἁρμονίας) utcumque intelligi posset: ac videtur καὶ σχῆμά τι Pursanus voluisse. Sed σχήματος cum editis tenet uterque codex mstus. In *Epit.* tota ῥῆσις sic scripta: Διόπερ οὐχ ἁρμονία ἡ Ἰαστί· τρόπος δέ τις θαυμαστὸς σχήματος ἁρμονίας. Fortasse vero ἁρμονίας σχῆμα nil aliud Heraclides dixit nisi ipsam harmoniam: ut τρόπος σχήματος ἁρμονίας hîc idem valeat, ac si nude dixisset τρόπος ἁρμο-

νίας. Dalecampius ita vertit: *Harmoniam tamen illam opinor vere Ionicam non fuiſſe, ſed admirabili quadam concentus ſpecie modulatam.*

δεῖ δὲ τὴν ἁρμονίαν εἶδος ἔχειν ἤθους ἢ πάθους. Sic ms. *A.* e & ſic etiam *Epit.* quamquam in noſtro cod. *Ep.* corrupte ſcribitur εἶδος ἔχειν εἴδους ἢ πάθους.

AD CAP. XXI.

Τρεῖς οὖν αὗται, καθάπερ ἐξαρχῆς εἴπομεν εἶναι ἁρμονίας, ὅσα καὶ τὰ ἔθνη. »Scribendum, εἰσὶν ἁρ»μονίαι.« CASAUBONUS. — Commode *Epit.* Τρεῖς οὖν αὗται ἁρμονίαι, ὡς εἴπομεν ἐξ ἀρχῆς. Sed accuſativum cum infinitivo, εἶναι ἁρμονίας, licet praeceſſerit nominativus αὗται, cum editis tenet vetus codex *A.* Ac ferri hoc fortaſſe utcumque poſſit, ita quidem ut intelligas quaſi dixiſſet, Τρεῖς οὖν αὗταί εἰσιν ἁρμονίαι, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν εἶναι τρεῖς ἁρμονίας. Sin cum Caſaubono εἰσὶν ἁρμονίαι corrigas, nondum idcirco recte procedet oratio, immo peius fiet malum: nam quae deinde ſequitur conſtructio infinitiva, τὴν δὲ Φρυγιστὶ καὶ τὴν Λυδιστὶ -- γνωσθῆναι, ea prorſus nihil habebit quo excuſari poſſit: ſic rurſus paulo poſt, μαθεῖν οὖν -- τοὺς Ἕλληνας. Nunc hi pariter accuſativi cum infinitivo ex illo καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν poſſunt pendere. Id ni ferendum iudicaveris, oportebit initio tali quadàm ratione refingere orationem, Τρεῖς οὖν λεκτέον ταύτας, καθάπερ &c.

Λυδοὶ μὲν γὰρ αὐτῷ συνηκολούθησαν, διὰ τὸ τὴν Σίπυλον εἶναι τῆς Λυδίας. »*Sipylum* aſſignat *Lydiae;* alii Phry»giae. Lege Strabonem.« CASAUBONUS. — Strabonem vide lib. XI. pag. 571. d. Sedes *Tantali* regis *Sipylus* fuerat, patris Pelopis.

TELESTIS Selinuntii verba, quum veluti nullo metro adſtricta continuo tenore in ed. Ven. & Baſ. adpoſita fuiſſent, Caſaubonus, neſcio qua auctoritate quove iudicio confidens, in hosce verſiculos digeſta edidit:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς a
συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
κρέκον Λύδιον ὕμνον.

Qua in distributione quum ne veſtigium quidem metri

a inesse iudicaret FIORILLO, sic scribendos distinguendosque versiculos censuit: (Observationum in Athenaeum pag. 43.)

— — Πρῶτοι παρὰ κρα-
τῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐ-
λοῖς συνοπαδοὶ Πέλοπος
Ματρὸς ὀρείας Φρύγιον
ἆσαν νόμον. τοὶ δ' ὀξυφώνοις
πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

In *Epit.* deest illa ecloga. Codex *A.* ab editis non dissentit, nisi quod pro ψαλμοῖς vitiose ψαλμοὶ habet.

AD CAP. XXII.

Οὐ παραληπτέον δὲ, τὴν Μουσικὴν, φησὶν Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, ὡς Ἔφορος ἱστορεῖ, ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ παρεισῆχθαι. » Polybii locus insignis extat libro quar» to magni historici. [cap. 20. & seq.] Ita autem ille inci» pit: Οὐ γὰρ ἡγητέον μουσικὴν, ὡς Ἔφορός φησιν ἐν τῷ » προοιμίῳ τῆς ὅλης πραγματείας, οὐδαμῶς ἁρμόζοντα λό» γον αὐτῷ ῥίψας, ἐπ' ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ παρεισῆχθαι τοῖς » ἀνθρώποις. Pro οὐχ ἡγητέον, dixit Athenaeus οὐ παρα» ληπτέον: nisi ille scripserat Οὐ γὰρ ὑπολ ηπτέον. « CASAUBONUS. — Temere prorsus Οὐ παραλειπτέον δὲ edebatur apud Nostrum. Οὐ παραληπτέον δὲ habet uterque noster vetus codex. Quod si ita scriptum reliquit Athenaeus, παραλαμβάνειν ille dixerit pro *admittere* & *probare* id quod aliquis tradidit: quod Graece aliâs quidem non tam παραλαμβάνειν, quam ἀποδέχεσθαι sonat. Quod Casaub. coniectavit, Οὐ γὰρ ὑπολ ηπτέον: aptissimum utique huic loco verbum erat ὑποληπτέον, idem valens ac ἡγητέον, quo Polybius usus erat: sed connexioni orationis apud Athenaeum non convenit γὰρ coniunctio; recte vero & suo loco stat δὲ particula. Quare si quid mutandum, Οὐχ ὑποληπτέον δὲ scribendum fuerit.

b εἰς τὴν ὅλην πολιτείαν τὴν μουσικὴν παραλαβεῖν. Tria verba τὴν μουσ. παραλ. ex Athenaeo olim restituimus Polybio, in cuius exemplaribus illa desiderabantur.

Ibid. παρὰ γοῦν μόνοις Ἀρκάσιν οἱ παῖδες. Manifeste vitiosum erat Ἀρκάδων, quod hîc edebatur, nescio an con-

ſentiente cod. *A*. In *Epit.* quidem *παρ' οἷς μόνοις* commode ſcriptum.

χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς. c
» *Praebent ſe chori loco Bacchicis tibicinibus.* Scriptura haec » omnium eſt exemplarium Athenaei: in Polybio eſt *αὐ-* » *λοῖς*. « CASAUBONUS. — *τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς* cum ed. Ven. & recentioribus msstis tuetur vetus noſter cod. *A*. & *Ep*. quam ſcripturam, poſtquam editor Baſileenſis ſuo iudicio vulgatam olim apud Polybium lectionem *τοῖς Διον. αὐλοῖς* Athenaeo obtruſiſſet, auctori noſtro rurſus reſtituit Caſaubonus. Eamdem ipſam vero apud Polybium quoque meliores codices mssti, qui nobis contigerant, exhibuere. Vide quae notavimus, ad Polyb. IV. 20, 9. Sed apud eumdem Polybium corrigat aequus Lector levem errorem, qui imprudentibus nobis, cum in contextu, tum in Notis ibi exciderat, ut *αὐλήταις* penacute pro *αὐληταῖς* ſcriberemus.

Dein ubi conſentiente ms. *A*. edebatur, *καὶ παρ' ὅλον δὲ τὸν βίον ἐν ταῖς συνουσίαις ταῖς κοιναῖς, οὐ διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς διὰ τῶν ἀνὰ μέρος ᾄδειν ἀλλήλοις προστάττοντες*: tota ῥῆσις omiſſa in ms. *Ep*. Commode vero monuit CASAUBONUS: » Supple cum labe » ſententiae omiſſa verba, & ſcribe, [ut apud Polybium] » *οὐχ οὕτω τὰς ἀγωγὰς* [immo vero *τὰς διαγωγὰς* cor- » rigendum erat] *ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμά-* » *των*. « — De alia menda, quae continuo poſt iſta verba inſederat libros, monere oblitus eſt doctus Animadverſor: nam pro *ὡς διὰ τῶν*, quod vulgo hic legebatur, haud dubie *ὡς δι' αὐτῶν* cum Polybianis libris ſcripſerat Athenaeus. Paulo poſt recte *οὐδὲν αὐτοῖς αἰσχρὸν ἐστι* edd. ubi perperam *αὐτὸν* ms. *A*.

καὶ μὴν ἐμβατήρια &c. Conf. pag. 630. f.

συνόδους κοινὰς καὶ θυσίας ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατεί- d
θισαν. Apud Polybium *συνόδους* olim *conventus* interpretati ſumus, minus commode. Commodius h. l. Dalecampius *congreſſus*. Ut *συνουσία*, ſic & *σύνοδος*, ſonat *congreſſum*, cum *plures unà ſunt*: ſed ſigillatim, *convivium*; ut hoc loco. Vide IV. 149. b. V. 186. a. & 210. f.

τὸ τῆς φύσεως ἀτέραμνον. Sic recte mssti noſtri, cum e
Polybianis libris. Iidem noſtri libri recte *Κυναιθεῖς* cum Polybianis, ubi *Κιναιθεῖς* editum erat; de quo corrigendo errore monuit CASAUB. in Animadv.

ὁμοῦ τῷ τόπῳ καὶ τὸν ἀέρα. Idem hoc valet ac id quod :evius Polybius dixerat, ἀέρα καὶ τόπον. ὁμοῦ τῷ τόπῳ em sonat ac ἅμα vel σὺν τῷ τόπῳ. *Ibid.* πρὸς αὐτὰς ὰς ἐν ἀλλήλοις παρατριβὰς ὁρμήσαντες. Quod hîc vul-o legebatur, πρὸς μὲν αὐτὰς, ad id ex ms. *A.* nil ad-otatum: in *Epit.* autem desunt ista verba. At voculam ἐν non modo ignorant Polybiani libri: sed prorsus ei on erat hîc locus, quia nihil sequitur quod ad eam re-ratur. Quare eam delere non dubitavi. Ortam vero ıspicor hanc voculam ex vocabulo μόνας, quod olim octus aliquis librorum horum lector, tamquam interpre-mentum vocabuli αὐτὰς, superne adscripsisset.

εἰς ἅς ποτε &c. Cum vulgo consentientibus libris εἰς ς τε πόλεις hîc legeretur, otiosa prorsus erat τε parti-ıla, neque habebat quo referretur. Quare non dubi-ndum nobis videbatur, esse eam voculam ex ποτὲ de-ırtatam, quae apud Polybium h. l. legitur. *Ibid.* οἱ μὲν λλοι παραχρῆμα πάντες αὐτοὺς ἐξεκήρυξαν. Sic ms. *A.* orsus ut apud Polybium. πάντες αὐτοὺς *Epit.* omissâ oce παραχρῆμα. αὐτοὺς pro vitioso ἑαυτοὺς scribendum onuerat etiam CASAUBONUS.

AD CAP. XXIII.

Ἀγίας δ' ὁ Μουσικός. De hoc vide notata ad III. 86. f. *Ibid.* Φρύγιον ποιεῖν ὀδμήν. ἡ Φρύγιος ὀδμὴ, venustâ trans-atione a sensu auditus ad sensum olfactus, dicitur *odor suavis & mollis, qualis est Phrygia harmonia.* Ita acci-piendum in istis, Ἀγίας ὁ Μουσικὸς ἔφη τὸν στύρακα τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμὴν τοῖς αἰσθανομένοις. « CASAUBONUS. — At hrygia *harmonia* non tam *suavis & mollis* erat, quam *gra-s, vehemens & severa*, ad animos religione, superstitio-e & sacro quodam furore implendos comparata: & *sty-ıcis* odor *acer & vehemens* est, ut ex Dioscoride (lib. I. ap. 70.) adnotavit Gallicus interpres.

Ἀλκαῖος γοῦν ὁ ποιητὴς --- ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνόμε-ς φησίν· Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. Doctus olim oratii interpres *Christian. Dav.* IANI, in Commentatio-ı *de Alcaeo Poëta Lyrico*, Halae 1782. editâ, insigne hoc LCAEI fragmentum ad iustos metri modulos redigens & evibus Notis illustrans, de argumenti summa haec mo-

nuit: »Gloriam suam bellicam, ex eaque summam feli- »citatem ita declarat *Alcaeus*, ut domum suam non au- »ro, non argento, non pretiosâ supellectile, sed spoliis »atque exuviis victorum a se caesorumque hostium ple- »nam exornatamque describat.«

Ipsa *Alcaei* ῥῆσις prorsus non distinctis versiculis ad- posita erat in ed. Ven. & Bas. eodemque modo exhibe- tur in Henr. Stephani Lyricorum Fragmentis, pag. 276. Eamdem in tredecim versiculos nullâ certâ ratione distri- butam, caeterum eisdem verbis quibus superiores edi- tiones, exhibent Casaubonianae Athenaei editiones, in quibus tota sic concepta:

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ·
πᾶσα δ' Ἄρει κεκόσμηται στέγη,
λαμπραῖσι κυνέαισιν· καττᾶν
λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι
νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα.
χάλκειαι δὲ πασσάλοις κρυπτοῖσιν
περικείμεναι λαμπραὶ κναμίδες
ἕρκος ἰσχυροβελὲς θώρακές τε νέῳ λίνῳ,
κοῖλαί τε κατασπίδες βεβλημένον.
παρ' δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι,
παρ' δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπτατίδες,
τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθαι. ἐπειδὴ
πρώτιστα ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδε.

Ad quae spectant Casauboni Animadversiones hae: »In »*Alcaei* versibus non capio illa, θώρακές τε νέῳ λίνῳ: »& censeo scribendum, νέω λίνω dorice: *thoraces novi* »*lini;* id est, *linei novi:* vel ἀσπίδες τε [θώρακές τε scri- »bere voluerat] νεόλινοι. Parum etiam intelligo proxima »verba: κοῖλαί τε κατασπίδες βεβλημένον: sed »neque alius quisquam mortalium capiat, quin emenda- »rit prius. Lego, κεῖνται δὲ καὶ ἀσπίδες βεβλημέ- »νων: *iacent* in meis aedibus *& clypei occisorum:* vel κοῖλαι »καὶ ἀσπ. Scripti quidam βεβλημέναι: quod etiam »ferri potest. Quemadmodum autem necessario haec erant »emendanda: sic errant graviter, qui haec, παρ' δὲ Χαλ- »κιδικαὶ σπάθαι, *prope sunt Chalcidicae spathae*, censent »corrigenda, & legunt χαλυβδικαί.« [Hi qui sint nescio, nisi *Natalem Comitem* in animo habuit, qui *aereos enses* interpretatus erat.] »Veteres *Chalcidica* appellabant opera »*ex ferro aut aere* aliove metallo: quia Chalcide in Euboea

» coepta conflari opera ex aere: quod probant antiqui ar»gumento ex ipso nomine petito. Stephanus: Τινὲς Χαλκιδεῖς φασι κληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. Vel *Chalcidicas* expone *Scythicas*. Chal»cis enim urbs nobilis fuit Scytharum, cuius meminit » idem Stephanus. Utriusque interpretationis subobscure » meminit Hesychius. « [Eum vide in Χαλκιδική: sed confer eumdem in Χάλυβοι & Χαλυβδική: pro quibus, ut ab interpretibus monitum est, Χάλυβες & Χαλυβική scriptum oportebat, quod etiam literarum series ostendit.] » Simi»liter apud Poëtam νώροπα χαλκὸν [Iliad. β'. 578. λ'. 16. &c.] » existimarunt quidam e veteribus dici a gente illa, » quae postea leviter mutato nomine appellata est *Norica*: » ibi enim antiquissima ex aere & ferro facta esse opera. » Clemens Alexandrinus: Νώροπες ἔθνος ἐστι Παιονικόν· » νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. κατειργάσαντο χαλκὸν, καὶ σί» δηρον ἐκάθηραν πρῶτοι. Ait *Alcaeus*: Παρ' δὲ ζώματα πολ» λὰ καὶ κυπαττίδες. Lego κυπασίδες. Hesychius: Κύ» πασις, περίζωμα καὶ χιτῶνος εἶδος. Ex Alcaeo colligas, » *cingulum militare* ita dictum, aut aliquam aliam armatu» rae partem. Plura Suidas: apud quem scriptum κύπασ» σις. Postremo addit Lyricus: ἐπειδὴ πρώτιστα ὑπὸ ἔργον » ἔσταμεν τόδε. Corrigo πρώτιστοι: *quia primi stetimus in* » *eâ pugnâ*. « Haec Casaubonus.

Nos cum in digerendis versiculis, tum in verborum lectione constituenda, eam maxime secuti rationem sumus, quam Iani praeiverat loco paulo ante laudato: nonnulla tamen haud spernenda optimus codex *A*. nobis contulit: nam in *Epitomâ* nihil fuit praesidii, quippe in qua brevissime ista expediuntur in hunc modum: Ἀλκαῖος - - - ἐπισεμνυνόμενος φησί· Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα: dein statim ad illa transitur, Καί τοι ὑμῶν ἄττις ἴσως &c. Versiculi sunt alternatim longiores brevioresque, quorum modulos hoc schemate descripsit vir doctus, quem secuti sumus:

— — | — ∪ ∪ — | ∪ — | — —
— ∪ ∪ — | ∪ — | — — | ∪ —

Vers. 2. scripturam Ἄρῃ ex ms. *A*. recepimus. *Marti*, i. e. Martis in honorem. *Vers.* 3. λαμπραῖσιν κυνίαισι praeivit *Iani*. Perperam κυνίαισιν ms. *A*. καττᾶν dorice, idem quod κατὰ τᾶν, i. e. καθ' ὧν. *Vers.* 4. ἴππειοι recte *Iani*. *Vers.* 5 & 6. τάγαλματα, *Idem*: primâ per

crasin productâ; articulo non sine vi & emphasi adiecto. ἄγαλμα Graeci dicunt *ornatum* quemvis. Vide Valcken. ad Phoen. pag. 291. & Ruhnk. ad Tim. p. 5. χάλκεαι δ' αὖ, ex eiusdem *Iani* emendatione.

Septimum octavumque versum idem vir doctus in hunc modum digesserat scripseratque:

> κρυπτοῖσι περὶ λαμπραὶ κναμῖδες
> κείμεναι, ἔρκος ἰσχυρὸν βέλους.

statuens vulgatam scripturam περικείμεναι ex Grammatici alicuius scholio ortam esse, cum a poëta per tmesin separata fuisset praepositio a suo verbo. At prior ex istis versiculis praescriptae rationi metri repugnat, quum vocabulum λαμπραὶ (sequente voce a consona incipiente) ultimam producat, quae in illâ sede brevis esse debebat. Nullâ vero vel mutatâ vel transpositâ literâ, recte procedebat versiculus:

> κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ:

Turbasse virum doctum videtur vocab. κναμῖδες, initio proximi brevioris versiculi ponendum; quod ibi, si penultimam longam statuas, stare utique non poterat. Et effertur quidem aliâs scribiturque κνημῖδες, circumflexâ productâque penultimâ, atque ita etiam h. l. in ed. Ven. & Bas. scribebatur: sed in ed. Cas. (sive consilio id factum fuerit, sive casu) κναμίδες penacute, penultimâ brevi, recte scriptum nobis videbatur: quam scripturam nescio an vetus cod. *A.* tueatur. Eadem sane nomina foeminina in ις exeuntia, quae vocalem iota in genitivo, sicut in nominativo, producunt, eamdem syllabam nonnumquam correptam habere observarunt qui Prosodiae praecepta tradiderunt. Illam igitur scripturam tenentes, posteriorem versiculum sic constituimus:

> κναμίδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς.

Ubi pro ἔρκος, quod in ed. Cas. legebatur, ἄρκος ex ed. Ven. & Bas. revocavimus; quae scriptura & nostrarum membranarum auctoritate firmatur, & Hesychii testimonio, apud quem habes, Ἄρκος· ἄρκεσμα, βοήθεια. Latine, *tutamen, id quod* (pericula) *arcet.* Tum, pro mendoso ἰσχυροβελὴς (quod in ἰσχοβελὲς mutandum *Valckenarius* l. c. censuerat, *Iani* vero in ἰσχυρὸν βέλους) eaedem membr. opportune ἰσχυρῶ βέλευς dedere, doricos genitivos pro ἰσχυροῦ βέλους. *Vers.* 9. νέω λίνω haud cunctanter fuit corrigendum cum Casaub. Tum *ibid.* & *vers. sq.* καὶ κοῖλαι δὲ, pro

vulgato κοῖλαί τε, IANI praeivit, postulante metri ratione. Idem dein κατ' ἀσπίδας βεβλημένων scripsit, eâdem sententiâ quam Casaubonus voluerat; & commodius etiam, servatâ praepositione κατὰ, & ad verbum βεβλημ. relatâ. Ac vellem equidem scripturam βεβλημένων firmari veterum librorum auctoritate; sed βεβλημέναι habet vetustissimus codex *A.* cum aliis iunioribus, e quibus excerptas lectiones habuit Casaubonus: eamdemque scripturam etiam Stephanica editio Lyricorum exhibet, pariter fortasse ex aliquo Athenaei codice msto ductam; nam editiones quidem Athenaei omnes in mendosum βεβλημένον consentiunt. *Vers.* 11. παρ' δ' αὖ Χαλκ. (pro vulgato παρ' δὲ) rursus ex *Iani* emendatione est. Cum eodem (*vers.* 12.) κυπαττίδες geminâ τ literâ scripsi: rursusque cum eodem (*vers.* 13.) λαθέσθ' pro λαθέσθαι. De voc. κυπασσὶς vel κυπαττὶς vide Pollucem VII. 6. & alios *Iacobsio* laudatos in Animadvers. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 59 sq. Geminatam τ literam, pro geminâ σ, ex Dorismo esse, haud ita multo ante observavimus. Deinde cum eodem IANI πρώτιστα ὑπ' ἔργον malueram: sed πρώτισθ' ὑπὸ ἔργον (sic) scriptum dedere membr. *A.* Ipsa postrema verba in hunc modum interpretatur idem vir doctus, iam saepius a nobis laudatus: » *Quoniam » ante omnia hoc munus suscepimus, huic muneri nos ante » omnia addiximus,* h. e. quoniam bellatoris munere & » gloriâ nihil nobis in his terris prius aut carius est. «

τὰ πολλὰ πρεσνέμειν οὐ τοῖς ἄλλοις. » Vulnus ac» ceptum dissimulat periodus haec: Οἱ παλαιοὶ τὴν ἀν» δρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν, » καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ προσνέμειν οὐ τοῖς ἄλλοις. In Epi» tomâ est, τὰ πολιτικὰ, non τὰ πολλά. Lego, καὶ » ταύτῃ τὰ πολλὰ (vel τὰ πολιτικὰ) δεῖν προσ» νέμειν οὐ ταῖς ἄλλαις: *& huic virtuti censebant defe» rendam esse reipublicae administrationem, non aliis.* Vel, τοῖς » ταύτην ἔχουσι τὰ πολιτ. δεῖν προσν. οὐ τοῖς ἄλλοις: *bel» licâ virtute praeditis committendam esse rempublicam, non aliis.* » Quanti autem veteres fortitudinem fecerint, quae Ro» manis ἁπλῶς *virtus* est dicta, ut observat Iustinianus Im» perator, non est hîc locus exponendi pluribus. Ipsa » utriusque linguae vocabula multa, primorum hominum » iudicium hoc fuisse, arguunt clare: ut omittam gravis» simas rationes ex penetralibus cum philosophiae tum hi-

» ſtoriae, quibus id poſſit demonſtrari. « CASAUBONUS. c
— τὰ πολιτικὰ προσνέμειν cum Hoeſcheliano codice tuetur etiam noſter codex Epitomae; ignorat autem tria verba, οὐ τοῖς ἄλλοις. Vetus cod. *A.* nihil ab editâ lectione diſſentit: quae ut haud dubie corrupta eſt, ſic certam vix reperias medicinam. Nec enim dubitandum videtur, plura quaedam verba per veteris alicuius librarii errorem intercidiſſe; quae in hac aliorum vetuſtorum codicum clade nemo hodie facile reſtituturus eſt.

Ἀρχίλοχος οὖν. Sic commode edd. cum *Ep.* Quod pro οὖν vitioſe τοῦ ſcribitur in ms. *A.* id fere non dubito quin ex γοῦν fuerit corruptum. Diſtichon *ARCHILOCHI* ex Athenaeo in Analecta Graecor. Poëtar. recepit *Brunck*, Tom. I. pag. 40. Apud alios auctores (quos laudavit IACOBS, Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 107.) initio hexametri, pro Εἰμὶ δ' ἐγὼ, legitur Ἀμφότερον. Sic & legerat Theodorus Prodromus, cuius exſtat parodia eiusdem diſtichi in Euchariſterio ſermone, quem edidit Vir clariſſimus DE LA PORTE DUTHEIL in *Notice des Manuſcrits*, T. VI. pag. 528. ubi ait: Τὴν δὲ περὶ τὰ πολιτικὰ τῶν πραγμάτων σοφὴν οἰκονομίαν καὶ μεταχείρισιν τί ἄν τις ἢ καὶ πόσον εἰπὼν ἐναργῶς παραστήσειεν; Ἁρμόσει γὰρ ἐπὶ σοὶ ἐκεῖνο τὸ Ἀρχιλόχειον, μικρόν τι παρῳδηθέν. ὑπάρχεις γὰρ

Ἀμφότερον, θεράπων μὲν πραγματικοῖο θεοῖο,
καὶ, Μουσάων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

Sicut ibi Μουσάων ſcribitur, ſic & apud Athenaeum ſcribitur in *Epit.* reclamante metro, ni καὶ particula extra verſum ponatur. Recte Μουσέων ms. *A.* cum edd. in quo vocab. duae poſteriores ſyllabae pro unâ debent efferri.

Ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος - - - ποιήσας· Ἀλκὴν δ' εὐ- d
δόκιμον &c. » *Aeſchylus*, inquit Noſter, *vir tantus in poëſi*, » *nihilominus inſcribi monumento praeoptavit fortitudinem &* » *fortia ſua facta*; ποιήσας, id eſt, *factis verſibus*, qui ſe» quuntur: Ἀλκὴν &c. In Aeſchyli vita legimus, Geloos » apud quos extremum ille vitae diem obiit, publicum ei » funus feciſſe virtutis ergo, eiusque tumulo tetraſtichum » inſcripſiſſe, cuius pars poſterior ii ſunt verſus, quos ad» fert Athenaeus, & *ab ipſo Aeſchylo* ſcribit *eſſe compoſitos*: » quod in ipſius vitâ non legas. Minus commode iſta do» cti acceperunt. « CASAUBONUS. — Vide Aeſchyli Vitam, Tragoediis poëtae praefigi ſolitam; e qua tetraſtichon iſtud

in Analecta recepit *Brunck*, Tom. II. pag. 523. Conf. Iacobsii Animadv. Vol. I. Part. II. pag. 276. Pentametri scriptura, qualis in Athenaei editionibus exhibebatur, ex Aeschyli vitâ huc translata erat. Nos eam scripturam Athenaeo restituimus, quam veteres nostrae membr. *A.* (nam in *Epit.* totum distichon deest) dedere,

καὶ βαθυχαῖται κεν Μῆδοι ἐπιστάμενοι.

Nec tamen imus inficias, magis nobis placere, alteram istam lectionem,

καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Sicut autem h. l. *βαθυχαῖται* vel *βαθυχαιτήεντες* Medi & Persae dicuntur, sic eâdem sententiâ *κομήτας* eosdem adpellaverat oraculum Milesiis datum, apud Herodot. VI. 19.

AD CAP. XXIV.

Διόπερ καὶ οἱ ἀνδρειότατοι Λακεδαιμόνιοι μετ' αὐλῶν στρατεύονται. Mire vero haec, & quae sequuntur, de *Musicae usu in bellis*, per *caussalem* particulam *διόπερ* cum superioribus coniunguntur. Nec enim cum proximis haec connexa sunt, sed cum eis quae cap. 22. dicta sunt de vi Musicae animos & ingenia molliendi. Nempe *Lacedaemonii* & alii nonnulli populi ad *tibiarum aut ad lyrae modos* adversus hostes ducebantur, ut *temperaretur nimius animorum ardor & impetus*, qui multarum saepe turbarum & cladium caussa esse solet. vide Thucyd. V. 70. & Aulum Gellium I. 11. Atque id ipsum Polybius spectabat initio eius disputationis, quam c. XXII. ex illo auctore adposuit Athenaeus, pag. 626. a. Itaque, nisi initio huius capitis XXIV. intercidisse nonnihil statuas, quo resumta fuerit superior de vi Musicae molliendi animos oratio, ista omnia quae cap. XXIII. leguntur, veluti per parenthesin interposita censeri debent. Sed iam saepius in his libris simili quodam modo interruptum disputationis nexum observavimus, quum reliquis iam scriptis (ut videtur) mediam aliam quamdam disputationem intersereret auctor.

Κρῆτες δὲ μετὰ λύρας &c. Confer supra, lib. XII. pag. 517. a. *Herodoti* locus, quem mox respicit Deipnosophista, exstat lib. I. cap. XI. *Homericus* qui deinde recitatur versus, contractus est ex Odyss. ρ'. 262. & 271.

μετὰ τὴν περὶ τὸν Ἀχ. Sic commode ed. Bas. & Cas. deletâ *δὲ* particulâ, & positâ distinctione post *φιλοτιμίαν*,

ubi nulla erat in ed. Ven. Qui deinde adponuntur versus, sunt ex Iliad. α'. 603 sq.

Quae ex *Philochoro* (fortasse ex illius *Atthide*, quae a cum alibi nominatim citatur a Nostro, tum pag. 637. f.) hîc adferuntur, in his sententia quidem haud admodum obscura est; in verborum structurâ haesitavi. Φιλόχορος δέ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες, οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δ' Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες. Si totam orationem, inde ab οἱ παλαιοὶ σπένδοντες, *Philochori* esse statuas; pro μέλποντες in fine videtur μέλπουσι scriptum oportuisse. Si nihil erroris in scripturâ inest, in qua quidem veteres membranae nil mutant, nisi quod suo fere more αἰεὶ pro ἀεὶ exhibeant, statuendum fuerit, propria *Philochori* verba nonnisi illa esse, ὅταν σπένδωσι &c. usque μέλποντες; quae nos eis notis intercepimus, quibus propria auctorum adposita verba distinguere consuevimus. Sic fuerit verbum διθυραμβοῦσι (quod nusquam alibi facile reperias) ab Athenaeo fabrefactum, pro διθυράμβους ᾄδουσι, sive pro eo quod Philochorus dicit τὸν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ μέλπειν. Breviator quidem perapte ista in hunc modum concinnavit: φησὶ δὲ Φιλόχορος ὅτι οἱ παλαιοὶ ἔσπενδον, Διόνυσον μὲν ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ διθυραμβοῦντες, Ἀπόλλωνα δὲ μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες.

Ἀρχίλοχος γοῦν φησίν· Ὡς Διονύσοι' ἄνακτος &c. Istud *Archilochi* fragmentum ad alienum versuum genus referens Brunckius, Analector. T. I. pag. 46. n. 36. non meminerat, iam pridem docuisse Bentleium (in Dissert. de Phalar. pag. 295. edit. Lond.) esse duos perfectissimos trochaicos, in quibus nihil mutandum, nisi elidenda ultima vocalis vocabuli Διονυσίοιο: de quibus versibus ita constituendis denuo nuper monuere Iacobs in Animadv. Vol. I. Part. 1. pag. 170 sq. Porsonus ad Eurip. Orest. vs. 5. & Hermannus de Metris, pag. 118. & hic quidem initio prioris versus Ὃς pro Ὡς legendum censuit. Porsono viro doctissimo, excidisse videtur, ut prorsus contrarium eius, quam ipse voluerat, scriberet. Videtur enim ille (quod & nobis visum erat) statuere, particulam ὡς *Athenaei* esse, non poëtae, idem atque ὅτι valentem, tum vero priori versui primam deesse voculam, quae Καὶ fortasse fuisset: hanc ipsam vero sententiam ille (aliud,

puto, animo agens) BENTLEIO tribuit; qui tamen versum hunc plane ita scripserat, ut ab his ipsis verbis, Ὡς Διονύσοι' ἄνακτος inciperet. Sic quidem perspicue scribitur in Bentleii libro, cuius exemplum ob oculos habeo, Anglico sermone Londini 1699. editum, pag. 295. quam eamdem paginam Vir doctus citavit: nec aliter scriptum est in eiusdem libri versione latina pag. 165. Quo magis miratus sum, cum PORSONUM, postquam eodem modo a se scriptos versus exhibuit, haec subiicientem vidi: »Versus iam recte disposuerat *Bentleius* in Phalar. p. 295. »in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum puta»ret, opinor, ὡς esse Athenaei, non Archilochi.«

Οὐκ ἔστι διθύραμβος, ὅκχ' ὕδωρ πίῃς. CASAUBONO obsecutus sum, ad vulgatum olim οὐχ ὕδωρ πίῃς monenti: »Lege *EPICHARMI* verba, ὄκχ ὕδωρ πίῃς.« — αἴχ' ὕδωρ πίῃς praetulit GROTIUS, Excerptor. p. 477. Sed ad vestigia scripturae propius accedit Casauboni emendatio; cui suffragatus est *KOENIUS* ad Gregor. de Dialect. pag. 81. Quod vero idem Koenius pro ἔστι h. l. ἔσσι legi iusserit, id imprudenti puto excidit, aut ab operis peccatum est, cum ἔντι scribi ille voluisset. Sic enim scriptum oportebat, si restitutam Doricam formam velles.

ἡδονῆς χάριν ἐπιπολαίου. ἐπιπόλαιον ἡδονὴν Dalecampius interpretatur *leviusculam voluptatem.* Nobis ἡδονὴ ἐπιπόλαιος videbatur dici ἡ ἐπιπολάζουσα, i. e. πλεονάζουσα, *redundans, nimia, effusa.* Qua de notione verbi πλεονάζω haud ita multo ante diximus. Conf. X. 438. a.

Λακεδαιμόνιοι δὲ, εἰ μὲν ἐμάνθανον τὴν μουσικὴν, οὐδὲν λέγουσιν. Videtur εἰ, ut passim alibi, sic & hic pro ὅτι accipiendum. Sed ne sic quidem satis perspicua auctoris sententia. Videtur autem hoc dicere: *Lacedaemonii eruditos quidem se esse musicos non profitentur.* In verbis nil mutant libri, nisi quod, pro δὲ εἰ, in ms. *A.* δ' εἰ cum apostropho scribitur. Quod sequitur cum in editis libris, tum in utroque msto, ὁμολογεῖται παρ' αὐτῶν, vix sanum est: nec fere dubito, παρ' αὐτοῖς legendum, *apud ipsos in confesso est, communi consensu praedicatur:* aut περὶ αὐτῶν, *de illis, super illis, ad illos quod spectat, omnes in hoc consentiunt.* Quae si placet posterior ratio, verbum λέγουσιν, ubi aiebat auctor οὐδὲν λέγουσιν, non ad Lacedaemonios fuerit referendum, sed ad alios Graecos, aut omnino ad scriptores qui de Musicâ Veterum scripse-

re. At in his quae continuo ſubiiciuntur, *καί φασι τρὶς ἤδη σεσωκέναι διαφθειρομένην αὐτήν*: in his, inquam, verbum *φασὶ* nonniſi ad ipſos *Lacedaemonios* pertinere poſſe videtur: nam ſi ad alios referretur, ad infinitivum *σεσωκέναι* adiici debuerat accuſativus *αὐτοὺς*, *illos*, ſcil. *Lacedaemonios*. Ad poſtrema iſta verba ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: » *Soliti gloriari Lacedaemonii, ſe τρὶς* » *ἤδη σεσωκέναι διαφθειρομένην τὴν μουσικήν*: hoc eſt, *ter a* » *ſe muſicos eſſe coërcitos*, qui in emendanda veteris muſicae » harmonia perverſe fuerant ingenioſi. Recte ſcriptum » *τρὶς*: conſentiente hiſtoriâ, quae in tres Muſicos, *Ter*» *pandrum*, *Timotheum*, & *Phrynidem*, ſimilem ob cauſſam » animadverſum teſtatur. «

AD CAP. XXV.

οἱ περὶ Δάμωνα τὸν Ἀθηναῖον. *Damon*, ſophiſta & Mu- c
ſicus, Periclis praeceptor: de quo Plutarch. in Pericle & in Ariſtide. Conf. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 352.

τὸ Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίων τυράννου. Haud improbabilem per ſe ſpeciem habebat veterum librorum h. l. ſcriptura *Κλεοσθένους*. Sed communi librorum conſenſu alibi ubivis *Κλεισθένης* nominatur illi *Sicyoniorum tyrannus*. Vide Herodot. lib. VI. cap. 126 & ſeqq. Athen. VI. 273. c. & XII. 541. b. Aelian. Var. Hiſt. XII. 24. &c. Quare tenui ſcripturam Athenaeo in ed. Caſ. reſtitutam. *Ibid.* *ἰδὼν γὰρ, ὥς φασι, φορτικῶς ὀρχησάμενον.* » *Φορτικῶς ὀρχήσασθαι* eſt, *inepte & indecore ſaltaſſe*: » non, *laborioſe*: [ut Dalec. vertit.] non etiam *graviter*: » [ut idem.] Neutrum horum ſignificat *τὸ φορτικῶς*. « CASAUBONUS. — Sic XIII. 607. d. *πολλὰ τῶν φορτικῶν ἐποίουν*: *multa inepte & indecore fecerunt*. cf. p. 631. d. Vis ſcire qualis fuerit illius hominis ſaltatio, Herodotum lege, VI. 129.

Quod dein poſuimus, *ἀταξία καὶ τὸ φορτικὸν*, adie- d
ctum articulum recte dedere ambo noſtri codices.

ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων. DALECAMPIUS: *figuras depingentes* (in orâ: » ut noſtro ſeculo fit a Muſicis «) *quae cantionum eſſent notae*. Ad quae CASAUBONUS: » Fallitur, inquit, eruditus interpres, qui in » his, *συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις*, » *καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων*: » *σχήματα* interpretatur de iis quas vulgo Muſici *table-*

» *turas* vocant. Atqui ſic exponi mens auctoris debuerat: » *Poëtae ſaltationes liberis aſſignabant, & figuris* ſaltationum » *utebantur tantum pro ſignis eorum quae voce canebantur; ſem-* » *per in iis animum ſervantes virilem & generoſum: quam ob* » *cauſſam* ὑπορχήματα *appellarunt;* quaſi dicas, *ſaltationes* » *voci ſubſervientes. Si quis autem figuras exprimeret non ſer-* » *vato modo, & cantionibus congruens nihil diceret in ſaltatio-* » *ne, eum improbabant.* διατίθεσθαι τὴν σχηματοποιΐαν, ut » libro primo, διατίθεσθαι ὑπόρχημα. [vide I. 20. e. ibique not.] » Venuſte dictum eſt, λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν, » pro *exprimere aliquid ſaltando, congruentia ſaltationis cum* » *eo quod voce canitur.* Hoc vocat λέγειν: ut apud poëtas » indices animi oculorum nutus dicuntur *loquaces.* Quas » nominat *figuras ſaltationis*, Ariſtoteles *rhythmos figuratos*, » inquiens in libello De Poëticâ: Οἱ ὀρχησταὶ διὰ τῶν » σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤθη, καὶ πάθη, καὶ » πράξεις. Proprium huius ſtudii vocabulum eſt σχήματα. » Ariſtophanes Pace: [vs. 322 ſq.]

» — Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
» πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα·

» id eſt, *ſaltationis cauſſâ.* Et σχηματίζειν, idem ac *ſaltare.* » Ibidem,

» Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
» οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

» Quod ait de appellatione *hyporchematum*, illuſtrat Lucia- » nus in libro De Saltatione: [cap. 16.] Ἐν Δήλῳ δέ γε » οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ με- » τὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ » καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι » προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα » τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Lege Athe- » naeum libro primo. « — Vide locum paulo ante citatum. In his oblitus eſt doctus Animadverſor monere, pro ἐπιτυγχάνων, quod in maſculino genere ſcriptum habent editiones omnes, ac neſcio an & ms. *A.* (nam in *Epit.* verba nonnulla h. l. deſunt) ἐπιτυγχάνον oportuiſſe, cum μηδὲν conſtruendum. Notandus autem hîc rarior uſus ipſius verbi ἐπιτυγχάνω: quod cum dativo perſonae conſtructum ſignificat *incidere in aliquem, occurrere alicui;* nunc cum dativo rei, *congruere, convenire, conſentaneum eſſe.* Paulo ante, τὰ τοιαῦτα recte dedere mssti.

Ἀριστοφάνης ἢ Πλάτων ἐν ταῖς Σκευαῖς. Nullius fru-

gis erat quod hîc editum legebatur *ἐν ταῖς Σκηναῖς*. *Platonis* fabulam *Σκηνὰς* nemo novit: & *Aristophanis Σκηναὶ* nullibi usquam exstiterunt, nisi in vitiosâ editorum librorum scripturâ apud Athenaeum IV, 169. c. Nempe *ἐν ταῖς Σκευαῖς* perspicue hîc scriptum in vetustis membr. *A.* Et apud Suidam & Eudociam in recensu fabularum *PLATONIS Comici* diserte etiam *Σκευαὶ* nominatur: quod vocab. quum *Apparatus* recte interpretatus apud Suidam esset Aemil. Portus, nescio cur Küsterus *Scevae* in latinâ versione ponere maluerit. Obscurior autem videtur fuisse fabula, ut incertus auctor. Ipsam quidem non viderat Athenaeus: non nisi ex *Chamaeleonte* Grammatico notam habuit. Duo versus ex hac fabula hîc adpositi, quum non essent vulgo ex metri lege distincti, legitimos esse iambicos tetrametros monuit PORSONUS, in Praefat. ad Euripid. Med. edit. sec. p. XLI. Quod in priore versu *Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖθ'* per θ in cod. *A.* scribitur, id poterat indicare, non *εὖ*, sed aliam vocem sequi debuisse: quae tamen qualis esset, non potui exputare. Tentaveram *Ὥστ' εἴ τις εὖ ὀρχοῖθ', οἷον θέαμ' ἦν*: sed id metro parum convenit. Mox dein, *ἀπομιμούμενον* cum edd. tuetur ms. *Ep.*

ὅθεν καὶ Σωκράτης ἐν τοῖς Ποιήμασι &c. Quis sit *SOCRATES*, cuius hîc laudantur *Poëmata*, discere velim a doctis. Nomen quidem *Σωκράτης* cum editis tuentur ambo nostri codices mssti. Fuerit-ne *Epigrammaticus* ille *poëta*, cuius Diogenes Laërtius II. 47. meminit? de quo quidem apud alios omnes scriptores altum silentium. Poëtae huius testimonium ita invocat Athenaeus, ut videatur pro satis antiquo illum habuisse.

AD CAP. XXVI.

Ἀμφίων δὲ ὁ Θεσπιεὺς, ἐν δευτέρῳ περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι Μουσείου. *AMPHION* ille nonnisi ex hoc Athenaei loco notus nobis. *Μουσεῖον*, *Musarum templum* interpretari malui, quam *Museum* cum Dalecampio. *Lucum Musarum* vocat Pausanias, lib. IX. cap. 29. Idem cap. 30. pag. 767. ait, multorum ibi poëtarum & aliorum musicâ arte clarorum virorum statuas conspici.

In subiecti *Epigrammatis versu* 1. pro *ἐν Μούσαις ἐδίδασκον*, quod tenent libri omnes, praeter rationem Gallicus interpres *ἐν Μωσαῖ'* corrigendum censuit. Ad *versum* 2. ubi

legitur Ἄνακος Φιαλεὺς, adnotavit CASAUBONUS: »Scribebam Φιγαλεύς. *Phigalia*, vetus Arcadiae oppidum, »non obscuri nominis. Sed rectum est Φιαλεύς: cuius vo»cis praes est nobis Stephanus DE Urbibus. *Phialia*, ea»dem quae Phigalia.« — Vide Indicem nostrum Historic. & Geograph. in Polyb. voce Φιγαλία. De nomine Ἄνακος monuit KOENIUS ad Gregor. DE Dialectis p. 279. esse Aeolicam vel Doricam formam, respondentem communi Ἄναξ, ut ἀλώπεκος pro ἀλώπηξ, & alia similia.

Versu 3 *& sq.* ubi sic scribebatur,

— ἦρα θεοῖσι

† τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ᾽ ἀπέκειτο γέρας.

adnotavit idem CASAUBONUS: »Lego ἦ ῥα θεοῖσιν ἐν »Σικυῶνι.« — Cuius emendationem adoptavit BRUNCK in Analect. T. III. p. 184. num. 171. Et ἦ ῥα quidem haud dubie divisis vocibus fuit scribendum: sed ista novatio ἐν Σικυῶνι eo minus probanda nobis visa erat, quod ex Deipnosophistae narratione perspicue liquet, in *Helicone* repertum fuisse monumentum cum ista Inscriptione; non *Sicyone*. Quare nec PORSONO Viro doctissimo adsentire possum, in Notis ad Euripidis Med. 44. τοῖς Σικυῶνι corrigenti, eamdem in sententiam quam Dalecampius praeiverat, *Diis Sicyoniis* vertens. ταῖ (id est τᾷ) Σικυῶνι tuentur veteres nostrae membr. cum editis. In *Epit.* deest posterius distichon. τᾷ Σικυῶνι καλὸν nobis videbatur id ipsum sonare, quod in latinâ versione posuimus, *Sicyoni honorificum*. Nomen huius oppidi Polybius quidem in masculino genere solet efferre, ὁ Σικυών: sed diserte Stephanus Byz. docuit, perinde & ὁ & ἡ Σικυὼν in usu fuisse. Atque ita apud Strabonem habes, lib. VIII. pag. 382. c. τὴν δὲ Σικυῶνα &c. Quod de vocalium α & οι confusione ex scribarum festinatione orta l. c. docuit Porsonus, eius confusionis in vetusto nostro Athenaei codice nullum exemplum observare meminimus.

Οὐ κακῶς δὲ Καφησίας ὁ αὐλητὴς &c. *Caphesiae* nomen, quod lib. XII. p. 538. f. corruptum vulgo legebatur, recte hic scriptum in edd. & in utroque codice msto. Dictum illius tibicinis, quod hic laudatur, idem a Zenone philosopho olim laudari solitum refert Diogenes Laërtius, VII. 21. Confer *Pauli* LEOPARDI Emendatt. lib. IX. c. 20. in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 185 sq.

Ἔστι δὲ καὶ τὰ τῶν ἀρχαίων δημιουργῶν ἀγάλματα τῆς

παλαιᾶς ὀρχήσεως λείψανα· διὸ καὶ συνέστη τὰ κατὰ τὴν b *χειρονομίαν ἐπιμελεστέρως διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν.* Tales videtur dicere *veterum artificum statuas*, qualis fuit illa Glauco Carystio Olympiae posita, Glauciae Aeginetae opus: de qua Pausanias, lib. VI. cap. x. pag. 475. ait: *Σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκότων.* Quibus ex verbis simul intelligitur, *chironomiam* (quam latine *manuum gesticulationem* dicunt) fuisse saltationem quae speciem exhibebat *σκιαμαχίας*, id est, dimicationis cum umbrâ, nullo contra stante adversario. *Chironomiam* vero, ait apud Nostrum (pag. 631. c.) Aristoxenus, eamdem esse cum *Pyrrhichâ*, quam consentiunt omnes fuisse saltationem armatam celerrimis motibus peragi solitam. Confer Meursii Orchestram, voc. Χειρονομία & Πυῤῥίχη: & Athenaeum mox deinde lit. *c.* & p. 630. *d.* & *e.*

ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα παραλαμβάνοντες. Possit verbum *παραλαμβ.* hoc loco pro *ὑπολαμβάνοντες* accipiendum videri: *existimantes in eo quod bonum sit inesse magnum*: quemadmodum haud multo ante (p. 626. a.) *παραληπτέον* pro *ὑποληπτέον* positum videri potuit. Sed poterit fortasse etiam usitatiore notione accipi, tali quodam modo, *in eo quod bonum esset simul comprehendentes magnum; simul cum bono etiam magnum amplectentes.*

αἱ καλούμεναι πυῤῥίχαι, - - - καὶ αἱ πολλαὶ παρονο- c *μασίαι αὐτῶν.* Desunt postrema verba *Epit.* Particulam *καὶ*, quae desideratur in edd. & in ms. *A.* adieci praeeunte CASAUBONO in Animadv. Idem ibidem monuerat, *punctum* quo *post πυῤῥίχαι* incommode distinguebatur oratio, *commate* permutandum esse. De *Pyrrhichâ* quae vocabatur, saltatione, item de aliis omnibus *saltationum generibus*, quae in hac disputatione commemorantur, consulendus MEURSIUS, in *Orchestra*, sive *De Saltationibus Veterum* libro singulari, qui exhibetur in Gronoviani Thesauri Graecarum Antiquit. Tomo octavo: ibi omnia veterum de hoc argumento testimonia collecta reperiet studiosus lector. De eodem argumento CASAUBONUS h. l. adnotavit: » Saltationis olim multi modi, schematis & nominibus discreti. Exempla aliquot referuntur ab Athenaeo, & a Iulio » Polluce libro quarto, cap. XIV. Sed, multas appellationes ab utroque esse praetermissas, non est dubium. Lucianus: [de Saltat. cap. 33.] Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχή-

c »σεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γρα-»φῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, »καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἵα ἑκάστη, καὶ »ὑφ' ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι »παρέξειν. Auctores qui de Saltatione scripserunt, indi-»catos hîc a Luciano, habes enumeratos infra post ali-»quas paginas.« — At paucos admodum de hoc argumento Auctores nominatim commemoratos a Deipnosophista video equidem: nec vero dubito, omnia quae ab illo hîc traduntur, verbo tenus fere e vetustioribus auctoribus ducta esse.

ἧς μνημονεύει. Tenendum hoc putavi, tacite sic a Casaubono correctum: nam aliena utique ab hoc loco nobis visa erat ὧς particula, quam tuetur quidem ms. *A.* cum edd. In *Epit.* omissa sunt ea verba quae parentheseos notis intercepimus. *Ibid.* Ἀριστοφάνης τ' ἐν Κενταύρῳ. De hoc *Aristophanis* dramate vide notata ad VII. 301. b.

ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. »Saltationem ἀπό-»κινον, inquit Athenaeus, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. »Pollux: [IV. 101.] Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκινος καὶ ἀπό-»σεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσχύος [an τῆς ὄσχης voluerat vir doctus? ὀσφύος scribitur apud Poll.] »περιφορᾷ. *Mactrismus* & *bactrismus* sive *bactriasmus*, idem. »β pro μ positum ex pravâ consuetudine scribentium: »nam verior lectio nostra, quam Pollucis. Hesychio μα-»κτὴρ appellatur.« CASAUBONUS. — In μακτρισμὸν apud Athenaeum consentiunt duo nostri optimi codices. Apud Pollucem, pro eo quod editum est βακτριασμὸς, alii codices ματρισμὸς exhibent: quibus inter se collatis duabus scripturis, perquam fit probabile verissimam esse hanc quam Athenaei libri praeferunt. Et sic rursus infra, (lit. f.) ubi ait, γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις ἴγδις καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε: quem locum spectans IUNGERMANNUS commode monuit ad Polluc. l. c. ut nomen ἴγδις ab ἡ ἴγδη (*mortarium*) derivatum est, sic μακτρισμὸς derivatum esse a μάκτρα, quod item *mortarium* significat. Quod in citato Pollucis loco Casaubonus ὀσχύος scripsit, (si modo consulto sic ab eo scriptum, non temere excidit calamo, aut ab operis peccatum) videtur *Oschophoria*, festum Atheniensium in animo habuisse: quo in festo sicut propria canebantur carmina, ὀσχοφορικὰ dicta, (Poll. IV. 53.) sic & peculiare saltandi genus in usu fuit. Conf.

pag. 631. b. Sane, quaenam sit illa *τῆς ὀσφύος περιφορὰ*, quam nobis vulgata apud Pollucem lectio exhibet, quam *lumborum circumvolutionem* latine reddidit interpres, intelligi vix posset, nisi lucem adfunderent Etymologi verba a Iungermanno cum Polluce collata, e quibus liquet non solicitandum esse apud Pollucem vocabulum *ὀσφύος*. Confer eumdem Polluc. IV. 99.

»Sequitur, *ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ὠρχοῦντο, ἃς καὶ* »*μαρκυπίας ὀνομαζομένας οἶδα*. Videtur postulare ana-»logia, ut *μακτροποιοὺς* scribatur: caeterum incerta ve-»ritas.« CASAUBONUS. — Omissum id verbum in *Epit.* In ms. *A*. *μαρκτυπίας* scriptum; perperam (ut videtur) ρ literâ ante *κτ* positâ, cum *μακτρυπίας* debuisset librarius. Sed fortasse ne haec quidem vera fuerit scriptura. Perspecte quidem CORAYUS in *Notis msstis* quaerit: »An *μακτριστρίας*, ut postulat analogia vocis *μα-*»*κτρισμός*? an *μακτριππίας*, a *μακτρίζω* & *ἵππος*?« — Mire nobis quidem prior placet ratio a docto Viro proposita: nisi forte verum fuerit *μακτροτυπίας*.

AD CAP. XXVII.

Τὰ δὲ στασιμώτερα, καὶ ποικιλώτερα, καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Insignem utique veri speciem habet quod hîc adnotavit doctissimus CORAY: »Videtur »legendum *ἀποικιλώτερα*, ut & interpres legit aut le-»gendum existimavit.« — Nempe Dalecampius ex coniecturâ sic interpretatus erat, *in quibus* minus *varietatis est*. Gallicus vero interpres, nec ita male fortasse, in eamdem fere nobiscum sententiam accepit, quam suo sermone ille his verbis expressit: *Quant aux danses ou plus graves, ou plus variées dans les figures, ou plus simples, ce sont le dactyle*, &c. Vocab. *στάσιμος*, ut hic de *saltatione*, sic de *carmine* usurpatum vidimus, lib. XIII. pag. 592. b.

δάκτυλοι, ἰαμβικὴ, Μολοσσικὴ, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις. »*Dactylum* saltationem describit Hesychius: ex »quo & Polluce multa hîc studiosorum diligentia illustra-»bit.« CASAUBONUS. — De *dactylo*, quod huc spectet, fere nihil apud Pollucem reperias, nisi singula haec verba: *δάκτυλος, ὁ ῥυθμός*: II. 156. & *δακτύλους αὐλητικούς*: IV. 56. Hesychius: *Δάκτυλος· οὕτω καλεῖται ῥυθμοῦ εἶδος καὶ κρούματος. χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ μάλιστα αὐληταί*. Plu-

ra MEURSIUS collegit in Orcheſtra, ſub voce Δάκτυλος. Nec vero δάκτυλος, ut Caſaubonus hic tacite edidit, habent veteres libri: ſed δάκτυλοι (plurali numero) cum ed. Ven. & Baſ. tuentur mssti *A.* & *Ep.* Quare auctori hoc reſtituimus. Tum ἰαμβικοὶ etiam plurali numero in ed. Ven. & Baſ. ſcribitur: ſed ἰαμβικὴ, in ſingulari, ut edidit Caſaub. ſic exhibent ambo noſtri mssti. Deinde, nullâ interpoſitâ diſtinctionis notâ iungebantur in editis duae voces μολοσσικὴ ἐμμέλεια: & ſic etiam in ms. *Ep.* factum video, licet reliqua nomina omnia adcurate a ſe invicem diſtincta ſint. Adſentiendum tamen MEURSIO putavi, vocem μολοσσικὴ interſerto commate ab ἐμμέλεια ſeparanti. Ἐμμέλεια, κόρδαξ, σίκιννις, tria ſaltationum genera erant, quorum primum *tragoediae*, alterum *comoediae*, tertium *ſatyrico dramati* proprium cenſebatur; ut docuit Noſter lib. I. cap. 37. Confer mox deinde c. 28. huius libri; & Meurſium in Orcheſtrâ, voce Ἐμμέλεια. Caeterum, ſi quis utique iungendas voces ſtatuerit Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, non magnopere repugnabo: videndumque fuerit, ne ſimiliter dein iungendae fuerint voces σίκιννις Περσικὴ, tum Φρύγιος νιβατισμὸς, & Θράκιος καλαβρισμός. Videri ſane poterat ἐμμέλεια eſſe generale nomen; quod h. l. reſtrictum fuerit adiecto vocabulo Μολοσσικὴ: quamquam nusquam alibi haec duo ita coniuncta facile reperias. Sed *Sicinnum*, a quo *Sicinnis* ſaltatio nomen habet, quem barbarum aut Cretenſem auctor noſter facit pag. 630. b. alii *Perſam* ſtatuunt. vide ibi not. Porro νιβατισμὸς Heſychio dicitur *genus ſaltationis barbaricae*: quo referre poſſis adiectum vocabulum Φρύγιος. Denique καλαβρισμὸς, ſive (quod idem eſt) κολαβρισμὸς, diſerte Θρᾴκιον ὄρχημα καὶ Καρικὸν ait Pollux, IV. 100. Adnotaverat ad hunc locum CASAUBONUS: νυικατισμὸς, Heſychio dicitur νιβατισμός. In Excerptis νικτισμός. « — Atqui noſter quidem ms. *Ep.* cum Hoeſcheliano erravit: ſed in ms. *A.* νιβατισμὸς ſcribitur, ut apud Heſychium. Scripturam καλαβρισμὸς tenet uterque cod. ms. cum editis. κολαβρισμὸς eſt apud Pollucem l. c. Utraque ſcriptura habet quo ſe tueatur. Sic perinde & κολαβρίζειν & καλαβρίζειν dicitur, quod & σκιρτᾷν & χλευάζειν exponitur: item κόλαβρος & κάλαβρος, *porcellus*. Vide Suid. in Κολαβρισθείη, ibique Küſterum, & Heſychium in Καλαβρισθεῖεν, & in Κολαβρίζειν. Ad hoc ſaltationis genus pertinuiſſe

videntur κολαβροὶ versus cantusque, de quibus nonnihil d dictum supra ad IV. 162. e. & plura infra dicentur ad XV. 697. c.

τελεσιάς. τελεσειὰς scribitur h. l. in ms. *A.* sed recte τελεσιὰς pag. seq. *a.* & sic h. l. ms. *Ep.* cum editis. Quae autem de nominis illius origine paulo inferius (p. 630. a.) tradit auctor, ea hoc loco statim adiiciuntur in Epitoma, ἀπὸ Τελεσίου, πρώτου μετὰ ὅπλων ταύτην ὀρχησαμένου: quae ipsa verba, praeter rationem, eodem hoc loco in plenioris operis editione tacite adiecit Casaubonus, non animadvertens eadem paulo post posita fuisse ab auctore, ubi etiam in eâdem ed. Cas. repetuntur. Τελεσίας, penacute, vulgo scribitur apud Pollucem, IV. 99. τελεσία vero apud Hesychium.

οἱ περὶ Πτολεμαῖον Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου ἀδελφὸν ἀνεῖλον. »*Ptolemaeus* ille, de quo hîc sermo, ille fuit, qui » Alorites dictus fuit ab Aloro urbe, unde credo erat ori» undus. Extat haec historia apud Diodorum Siculum lib. » 15. & 16.« PALMERIUS, Exercitat. pag. 527. — Diodorum vide lib. XV. cap. 71. ibique Wessel. & XVI. 1. & quae ibi ab eodem Palmerio adnotata sunt.

κερνοφόρος. »Ea est quam saltabant *cernophori*, de quibus e » libro septimo.« CASAUBONUS. — Scribere voluerat »libro undecimo, capite septimo.« Nempe vide ad XI. 476. c. notata. Conf. Polluc. IV. 103.

μόγγας. »In Excerptis μίγγας.« CASAUBONUS. — Sic & in nostro ms. *Epit.* Utra vera sit scriptura, aut verae propior, non liquet. Nullum huius nominis vestigium nec apud Hesychium, nec apud Pollucem reperias: nisi huc spectare censeas γίγγραν, de quo Pollux IV. 102. ἦν δὲ γίγγρας, inquit, πρὸς αὐλὸν ὄρχημα, ἐπώνυμον τοῦ αὐλήματος. In αὐλημάτων generibus relatum *gingram* supra vidimus, pag. 618. c.

θέρμαυστρις. Sic antepenacute scribitur in ed. Ven. & in ms. *Ep.* nescio an & in ms. *A.* θερμαυστρὶς *acute* in ed. Bas. & Cas. θερμαστρὶς apud Hesych. & Polluc. IV. 102. & paulo post apud Nostrum. Apud alios θερμαΰστρίς. Est autem idem fere saltandi modus, quem *capreolum* (*des caprioles*) hodie vocamus. Conf. Lucian. DE Saltat. c. 34. & Eustath. ad Odyss. θ'. p. 315. l. 29 & sqq.

Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα. »*Anthema* saltatio a *floribus* est appellata, ut ex nomine

, nam ἄνθος & ἄνθεμον significatione non differunt: etiam ex subiectis verbis, quae quidem ita concir in Excerptis: Ποῦ μοι τὰ ῥόδα; ποῦ μοι τὰ ἴα; ι τὰ καλὰ σέλινα; Πῶ μοι ταδὶ τὰ ῥόδα; ταδὶ ; ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα; « CASAUB. — Eadem ver: deerant editis, non modo codex etiam noster *Epit.* 'etus cod. *A.* nobis obtulit. ἄνθεμα est nominativus : intellige ἡ ὄρχησις ἡ καλουμένη τὰ ἄνθεμα. In ς fuit cum suspicarer latere fortasse proprium *popu*n: quemadmodum, verbi gratia, apud Polybium Ἠλείους) in ἰδίους transformatos vidimus. Sed cum subinde τῷ στρατιώτῃ aut ὁπλίτῃ opponatur, involuisse isto vocabulo videtur Athenaeus, non esἐν ὅπλοις vel ἐνόπλιον saltationem. Tenent quilgatam scripturam ambo nostri codices.

ὲ δὲ Συρακουσίοις καὶ χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς ἐν ἴδιος καὶ αὔλησις. DALECAMPIUS: *Apud Syra'hitoneas peculiaris Dianae & saltatio & tibiarum can*Quo spectans CASAUBONUS, monuit: » *Chitonae* *Chitoneae Dianae propriam saltationem*, fuisse & ipsam natam *Chitoneam*, per est verosimile. Quia tamen Athenaeus non dicit, interpretes ipsum potius sequi at. « — Atqui id ipsum dicere videtur Athenaeus. si modo sana est vulgata huius loci scriptura, (in dem codex *A.* nihil mutat; tacet autem Epitoma, ἡσιν ignorans) vocabulum χιτωνέας vix aliter inotest, nisi tamquam nominativus singularis, ὁ χι, saltationis nomen indicans. Ex Casauboni interme, ἰδία in foem. gen. scriptum oportebat: nunc, δ ι ο ς scribatur, mira quidem videri possit verboiectio, sed ordo naturalis hunc in modum conci: Παρὰ δὲ Συρακουσίοις χιτωνέας τίς ἐστι, Ἀρτέδιος, ὄρχησις καὶ αὔλησις. Ad Ἀρτέμιδος autem ex ltationis nomine subintelligendum fuerit cognomen ις. De *Chitonea Diana* vide Stephanum Byzant. ibiolstenium, & quem hic laudavit interpretem Graeallimachi, ad Hymn. in Iov. vs. 77. Quae sequunba, ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος: ea cum e praecedentibus iungit MEURSIUS, in Orchestra, ωνικὴ: confertque cum illis Pollucis, IV. 103. τὸ μὲν Ἀρτέμιδι ὠρχοῦντο Σικελιῶται μάλιστα. At, ι *Dianae* honorem peragebantur saltationes, non vi-

dentur eae fuisse *παροίνιοι*, id est, *lascivae & petulantes.* Quare si vel maxime statuas, *Syracusiorum* illam in *Dianae* honorem celebratam saltationem ex *Ionia* fuisse translatam; nunc hoc dicere censendus fuerit auctor noster, *fuisse vero & aliam Ionicam saltationem*, quae fuerit *παροίνιος*, id est, *inter pocula usitata & petulans.* Ac tales sane vulgo habentur quae sigillatim *Ionicae* adpellantur: quod idem Meursius l. c. ex vetere Horatii interprete docet; qui *modos Ionicos* (lib. III. Od. 6.) interpretatur *Saltationes lascivas ac petulantes, instar Ionum.*

καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ πάροινον ἠκρίβουν ὄρχησιν. „*Angelica παροίνιος* Hesychio est *ἀγγελικὴ παροίνιος.*« CASAUBONUS. — Desunt praescripta verba in *Epit.* In editâ vero scripturâ nil mutat cod. *A.* Pro *πάροινον* tamen malebam *παροίνιον*, ut apud Hesych. utque apud Nostrum proxime ante legebatur, *ὄρχησις παροίνιος.* Cur autem apud Polluc. IV. 103. pro olim edito *τὸ παραγγελικὸν*, praeter librorum (quod sciam) auctoritatem, *τὸ παραγγελτικὸν* correxerint editores, haud satis caussae fuisse videtur. Caussam nominis declaravit Pollux his verbis: *τὸ ἀγγελικὸν ἐμιμεῖτο σχήματα ἀγγέλων*: ubi lepide interpres: *Angelicum, Angelorum referebat formas*: cum *nunciorum* debuisset. Quod vero *ἠκρίβουν* ait auctor, non liquet quinam sint qui *ἠκρίβουν*: utrum *Syracusani*, an *Iones?* an omnino, *Veteres?*

καὶ γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις, ἴγδις, καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε. De his vide paullo ante dicta, ubi de *μακτρισμῷ* egimus. *ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεως* haec adpellavit Pollux, IV. 101. *σοβάς.* Ad editam olim penacutam scripturam *σόβας* nihil quidem dissensionis e codice *A.* adnotatum est: probavi vero acutam scripturam, quam praeivit ms. *Epit.* Sic etiam H. STEPHANUS scripserat in Thes. Gr. Ling. T. III. pag. 892. h. & MEURSIUS in Orchestra. Apud nullum autem veterum, nisi hîc apud Athenaeum, huius saltationis fit mentio: verumtamen, qualis fuerit, colligi potest ex alio eiusdem vocabuli significatu apud Hesychium: *Σοβάδες· ὑπερήφανοι, ἄστατοι, μαινόμενοι:* & plenius etiam ex eo quod apud Suidam legitur: *Σοβάδες· αἱ διώκουσαι πόρναι.*

ἔτι δὲ μορφασμός. Pollux IV. 103. *ὁ μορφασμὸς παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν.* *Ibid. καὶ λέων.* Pollux IV. 104. *ὁ δὲ λέων, ὀρχήσεως φοβερᾶς εἶδος.* Quae proxime sequun-

ſ tur, ἀλφίτων ἐκχύσεις, χρεῶν ἀποκοπὴ, & στοιχεῖα, non memorantur apud Pollucem. De *Pyrrhicha* conf. p. 630. d. e. & 631. a. b. c. quae quum fuerit *militaris ſaltatio in armis* & ad veram pugnam exercitatio, mireris eamdem hîc in *ridiculis ſaltandi generibus* recenſeri. Itaque *ridicula* haec *pyrrhicha* cum MEURSIO de illa intelligi debebit, quam ſequiore aetate inventam commemorat auctor noſter pag. 631. a. Pro καὶ λέων, perperam in ms. *Epit.* ἐλαίων ſcribitur.

τὴν τοῦ κελευστοῦ, καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα. Deſunt haec *Epit.* » κελευστὴν vocant *remigum & nautarum* » *hortatorem.* « DALECAMP. — Saltationis hoc nomine alii non meminere. Pro πινακίδα poſſis coniectare, πινακίδας fortaſſe ſcriptum oportuiſſe. τὰς δὲ πινακίδας (ſic Pollux IV. 103.) ὠρχοῦντο οὐκ οἶδα εἴ τ' ἐπὶ πινάκων, εἴ τε πίνακας φέροντες. Heſychius vero: Πινακιδοῦς· ὄρχησις ποιά.

σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως, ξιφισμὸς, καλαθισμὸς, καλλαβίδες. » Inter *ſchemata ſaltantium* nominatur *xiphismus*, » *calathismus, callabides.* Auctore Heſychio, ξιφίζειν etiam » *ſaltare* ſignificat. Saltationem autem xiphismum, alio no» mine *cola* vocabant, teſte eodem in voce Κῶλα. Καλλα» βίδες, alibi in hoc libro κολλαβίδες: minus probo: nam » exiſtimo eſſe Heſychii καλλαβίδα. « CASAUBONUS. — Ad poſtremum vocab. quod ſpectat, confer quae paullo ante (ad hanc pag. lit. c.) de vocab. καλαβρισμὸς dicta ſunt. Perperam vero καλλακίδες hîc edebatur: ſed καλλαβίδες dedit ms. *A.* κολλαβίδες ms. *Ep.* ſed vocali α ſuperne adpoſita. ξιφίζειν Heſychius non generatim *ſaltare* interpretatur, ſed ἀνατείνειν τὴν χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. Tum idem: Ξιφισμός· σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως. Conf. Noſtrum, I. 15. e. In καλαθισμὸς conſentiunt h. l. ambo noſtri mſsti cum editis.

ἦν δὲ ὁ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. Longe aliter τὸν σκῶπα Pollux interpretatur, IV. 103. quem eumdem & σκωπίαν dictum ait. Cum Noſtro autem conſentit Heſychius, in Σκωπευμάτων: unde ſimul intelligitur, idem eſſe τὸν σκῶπα & τὸ σκώπευμα. Pertinebat illa Heſychii gloſſa ad ipſum *AESCHYLI* fragmentum, quod hîc adponitur ex Θεωροῖς. De quo dramate haec adnotavit CASAUBONUS: » *Aeſchyli Theoros* invenio duplicem habuiſſe titu-

» lum, ut multa alia dramata. Nam Hesychius, in Ἰαμβὶς, nominat Θεωροὺς ἢ Ἰσθμιαστάς. « — Confer quae ad voc. σκοπὸς paullo post notamus.

Καλλαβίδας δὲ βαίνει, σποδεμίδας δὲ χέζει. Idem *Eupolidis* fragmentum paulo auctius repetitur pag. 646. f. ubi ὄζει pro χέζει habet ms. *A.* sed verum est quod hic legitur. Similem iocum habes, XV. 685. a.

Θέρμαστρις, ἑκατερίδες. Ad editam olim scripturam pertinet CASAUBONI Animadversio: » Sunt e schematis » etiam θαυμαστρὶς & κατερίδες. Immo θερμαστρὶς & ἑκατερίδες. Ita legendum ex Polluce, cuius verba: [IV. 102.] » ἑκατερίδες καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. Aliis » Criticis [apud Hesychium] *thermastris* exponitur ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα. « — In *Epit.* desunt ista verba, & post κεκυρτωκότων (pag. praeced. extr.) nil aliud ex hac regione nisi haec leguntur: διποδισμὸς ἐπαγκωνισμός: tum statim illa, καλεῖται δ' ἡ σατυρικὴ ὄρχησις σίκιννις &c. In ms. *A.* quasi unum continuum vocabulum hic scribitur θαυμαστεισεκατερίδες. In quo latet primum vocab. θέρμαστρις, aut θέρμαυστρις, ut paulo ante (pag. praec. *e.*) scribebatur, ubi vide quae notavimus: sive acute scriptum malueris θερμαστρὶς aut θερμαυστρίς. Etiam apud Pollucem varie scribitur idem nomen: apud quem, praeter locum modo citatum, rursus IV. 105. sic habes: τραγικῆς ὀρχήσεως τὰ σχήματα, σιμὴ χείρ, ὁ καλαθίσκος, χεὶρ καταπρανὴς, ξύλου παράληψις, διπλῆ, θερμαΰστρίς. Sed θαυμαστὶς apud Athenaeum legebat *Iul. Caes.* SCALIGER, in libello DE Comoedia & Tragoedia, cap. 14. (in Gronoviano Thes. Antiq. Graec. T. VIII. p. 1523 extr.) dicens esse schema » *admirantis*, contracto ore, » & cervice reflexa, passis manibus. « Dein vero in eâdem codicis *A.* scripturâ perspicue continetur vocab. ἑκατερίδες, quod eodem modo apud Pollucem (loco a Casaub. citato) scriptum legitur: nam quod in Amstelodamensi editione Ἡκατερίδες scribitur, id operarum errore factum. Pertinet huc id quod apud Hesychium his verbis legitur: Ἑκατερεῖτο· πρὸς τὰ ἰσχία πηδῶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις. Proxime apud Nostrum subiicitur σκοπός: quod non differre videtur ab eo schemate quod paullo ante, σκῶπα, σκωπίαν & σκώπευμα nominatum vidimus; quod etiam ex collatis inter se duabus glossis Hesychianis perquam fit probabile, quae sunt huiusmodi. Prior: Σκω-

ωμάτων· σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. Altera: Ὑπόσκοπον χέρα· Αἰσχύλος. ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα. σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός.

Quod sequitur schema, χεὶρ καταπρηνὴς, idem habes apud Pollucem IV. 105. Sed, quod perabsurde in editis scribebatur, χεὶρ καταπρηνὴς χερσὶ, μηδιποδισμός: id vero mireris absque animadversione a doctissimo Casaubono esse praetermissum. Quod fere per se patebat, id ex Polluce l. c. & ex Hesychio in Διποδία & Σιμὴ χεὶρ extra dubium ponebatur, χεὶρ σιμὴ & διποδισμὸς apud Nostrum scriptum oportuisse; de quo perspecte Meursius monuit in Orchestra, sub voc. Διαποδισμὸς & Χείρ. Verae scripturae satis clarum vestigium Casaubonus etiam in Epitoma potuerat observare, in qua διποδισμὸς scriptum, non μηδιποδισμός. Proxime praecedentia verba omissa esse a Breviatore, paulo ante diximus. ξύλου παράληψιν Pollux IV. 105. in tragicae saltationis schematibus recenset: στρόβιλον vero, IV. 101. in lascivarum saltationum genere ponit. Fuit autem στρόβιλος, ait Scaliger l. c. »cum in modum *turbinis* versarentur, quod etiam nunc faciunt.« Tum idem ibidem: ἐπαγκωνισμὸς, quasi *incubitatio*: cogitabundi fuit.« — Nempe, velut qui *cubito innititur*. Sed verbum ἐπαγκωνίσασθαι longe aliter interpretatur Hesychius, nempe ἐπανάπαυσθαι: quod parum utique huc quadrat.

καλαθίσκος. Sic hoc loco scriptum dedit cod. *A*. recte, quemadmodum apud Hesych. & apud Polluc. IV. 105. Corrigendam scripturam olim editam Meursius monuit. Paullo ante καλαθισμὸν suo loco, consentientibus libris, recte nominatum vidimus.

καὶ Τελεσιὰς δ' ἐστὶν ὄρχησις. Haec quoque iam supra nominata est, pag. praec. *d*. quamquam nunc ita de ea loquitur Deipnosophista, quasi nunc primum in illius mentionem incideret. Nempe superiora ex alio auctore ducta erant: nunc haec sunt *Hippagorae* verba. Quae autem hic de *Telesia* saltatione traduntur, ea ab Epitomae auctore superiori loco, ubi primum huius nominis mentio fit, statim adposita esse, nec vero idcirco pleniori operi ibidem a Casaub. inseri debuisse, suo loco monuimus.

AD CAP. XXVIII.

Καλεῖται δ' ἡ μὲν Σατυρικὴ ὄρχησις &c. Conf. l. 20. ibique not. Eadem habet vetus Interpres Comici ad Nub. 541. Pollux, IV. 99. Ammonius De Diff. Vocab. in Κόρδαξ. Hesychius in Σίκιννις. *Ibid.* Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ α'. τῶν περὶ Χορῶν. Sic edd. In membranis mendose scribitur ἐννπωτῳ περὶ Χορ. cum debuisset scriba ἐν τῷ α'. τῶν π. Χ. aut ἐν πρώτῳ π. Χ. *Ibid.* σίκιννις. σικιννὶς acute h. l. scribitur in ms. *A.* Accentum in antepenultima cum editis servat ms. *Ep.* Caeterum constanter *geminatâ* ν literâ hoc nomen scribitur in his libris, quod alibi passim simplici efferri solet. De qua διττογραφίᾳ etiam A. Gellius monuit, Noct. Att. XX. 3. ita scribens: *Quos sicinistas vulgus dicit, qui rectius locuti sunt,* sicinnistas, *literâ* n *geminâ dixerunt.* Sicinnium *enim genus veteris saltationis fuit: saltabundi autem canebant quae nunc stantes canunt.*

Σίκιννόν τινα βάρβαρον εὑρετὴν αὐτῆς γενέσθαι. »Sicinnus ille *barbarus*, a quo dicta est *sicinnis* saltatio, ipse est »liberorum Themistoclis paedagogus, homo Persa: qui »meretur astutiâ suâ inter claros Graeciae propugnatores »illorum temporum nominari. Huc facit Clementis Alexandrini locus: [Paedagog. lib. I. pag. 130. ed. Pott.] Ὁ »τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγὸς Σίκιννος, οἰκέ»της ῥᾴθυμος ἦν. ὀρχεῖσθαί φασιν αὐτὸν καὶ σικιννίζειν εὑ»ρηκέναι.« Casaubonus. — Confer Etymologum p. 712 extr. apud quem, pro corrupto Σικανοῦ, ex Plutarchi Themistocle pag. 118. Σικίνου vel Σικίννου corrigendum esse post Sylburgium Meursius monuit in Orchestr. voc. Σίκιννις. Hinc igitur fieri potuerat, ut Περσικὴ diceretur σίκιννις pag. praec. *d.* de quo ibi monuimus.

Σκάμων. »Super *sicinnide* laudatur Σκάμων ἐν πρώ»τῳ περὶ Εὑρημάτων. Paullo post dicitur idem *Scammo:* »apud Eusebium *Scammo.* Clementi *Scamo*, ut hîc. Et om»nino rectum Σκάμων, ut apud Suidam.« Casaubonus. — Apud Nostrum, ut hîc, sic & deinde pag. 637. b. recte Σκάμων exhibent veteres nostrae membranae.

Πρώτη δὲ εὕρηται ἡ περὶ τοὺς πόδας κίνησις &c. »Anti»qua saltatio *pedum motu* solum peragebatur: postea ac»cessit *motus & gesticulatio manuum:* quae etsi recens in»ventum non est, (nam Lesbonax auctor antiquissimus »χειροσόφους appellavit [teste Luciano, de Saltat. c. 69.] »quos alii ὀρχηστάς:) ante Augustum tamen perfecta non

Tunc consummata est *ars pantomimorum*, sólertium dquid vellent pedibus manibusque loqui. Propterea ibitur hîc, Πρώτη δὲ εὕρηται ἡ περὶ τοὺς πόδας κίνη- τῆς διὰ τῶν χειρῶν. « CASAUBONUS.

ν σίκιννιν ποιητικῶς ὀνομάσθαι ἀπὸ τῆς κινήσεως. Quid uod dicat statuere nonnullos, ποιητικῶς *nomina- esse sicinnin* ἀπὸ τῆς κινήσεως, haud satis adparet. *Poë- licentiâ* interpretatur Dalecampius. Gallicus interpres, *inversion poëtique* : nempe, quod ex vocab. κίνησις, inversionem quamdam syllabarum σίκιννις factum sit. ε τὸ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι ait Hesychius & Etymolo- Ac fortasse haec erat illorum, quos hîc dicit auctor er, sententia, compositum esse ex utroque verbo vo- ılum, quo magis signanter indicaretur *summa velocitas*. um vero est, quod dehinc legebatur in editis, οὐ γὰρ πάθος αὕτη ἡ ὄρχησις, διὸ οὐδὲ ἀναδύνει: & ma- etiam mirum, nihil in hanc scripturam a Casaubono animadversum, cum praesertim prorsus non adpareat, pacto *Dalecampius* verbo ἀναδύνει eam sententiam sub- e potuerit, quam his latinis expressit: *ideoque saltan- motus ac gestus nihil mutatur*. Si probum esset h. l. ver- ι ἀναδύνει, unice vera videri deberet Gallici interpretis rpretatio: *Mais comme elle ne caractérise aucune passion, elle t pas en vogue*: id est, *non emergit, non eminet, nullam ritatem habet*. — TOUPIUS vero, Emend. in Suid. pag. q. οὐδὲ ἀνδάνει corrigendum censuit: *haec enim sal- caret adfectu, & proinde ne placet quidem*. In eam- ıque fere sententiam quaesiverat CORAYUS, in *Notis is*: » An οὐδὲ (vel οὐδὲν) ἡδύνει? « — At οὐδὲ βρα- νει, non ἀναδύνει perspicue dedit & vetus cod. *A*. & L. Istud igitur utique restituere auctori debui: idque ım etiam CASAUBONUS restituendum Athenaeo ex Epi- â Hoescheliana postmodum monuit in opere DE Saty- Poësi, lib. I. cap. 4. pag. 146. ubi totam ῥῆσιν sic in- rretatur: » *Sunt qui dicant sicinnim appellatam esse* ἀπὸ ς κινήσεως, i. e. *a motu saltationis Satyrorum, qui est con- tatissimus: haec enim saltatio caret affectu: idcirco etiam ıtitudinem nullam admittit*. « — Nec tamen dissimulare de- ı, minime nobis liquere quo pacto hae connexae inter int sententiae, *adfectum non habet haec saltatio: idcirco encitudinem quidem admittit*. Atque etiam id ipsum » Mi- ım est, (ut ait idem CASAUBONUS ibid. pag. 149.) di-

» cere Athenaeum *carere affectu saltationem*, quae quidem » *concitatissima* est, & plurimâ utitur φορᾷ. « — πάθος fortasse dixerat auctor ille, e quo ista desumsit Athenaeus, non *quemlibet adfectum*, sed *graviorem aliquem animi adfectum*, qualis in Tragoedia dominatur. Sed certiora nos eruditi doceant.

ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. Loco hoc (collato cum pag. 631. a. ubi ait, *inde a quinto aetatis anno pueros Lacedaemonios pyrrichen saltare didicisse*) opportune usus est Iacobs (Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. III. p. 75 sq.) ad illustrandum Stratonis Epigr. XXVIII. in Analect. Brunckii T. II. pag. 365. ubi ait:

ὡς μέλλων αἰῶνα μένειν νέος, ἢ διὰ παντὸς
ὀρχεῖσθαι πυρίχην. —

Caeterum de *pyrrhichâ*, quemadmodum & de aliis saltationum generibus, omnino consulenda quae iam saepius nobis laudatus Meursius in Orchestra collegit.

μηδ' αἰδεῖσθαι κακοὺς εἶναι. » Recte scribitur, φεύγειν, » μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακοὺς εἶναι: etsi apud poë» tam, unde habet, erat

» — *μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.* « Casaubonus.

Recte *μηδ' αἰδεῖσθαι* scriptum in edd. & in ms. *Ep.* quod in *μηδὲ δεῖσθαι* mutatum in ms. *A.* Versus desumtus ex Delphici oraculi responso, quod Croeso redditum tradit Herodotus lib. I. cap. 55.

AD CAP. XXIX.

ἀπὸ Πυῤῥίχου Λάκωνος τὸ γένος τὴν προσηγορίαν λαβεῖν e *&c.* Quod in ed. Cas. legitur *ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Λάκωνος*, articulum illum cum editionib. Ven. & Bas. ignorat uterque noster codex mstus. Est autem ad hunc locum Casauboni Animadversio haec: » *Pyrrhicham* dixere quidam » *a Pyrrhicho Lacone esse nominatam*: qui opinationis suae » hanc afferebant rationem, Λακωνικὸν γὰρ εἶναι μέχρι καὶ » νῦν ὄνομα τὸν Πύῤῥιχον: *quoniam*, aiebant, *Laconicum no*» *men etiam nunc est Pyrrichus.* Intellige *nomen viri proprium.* » Non est vanum argumentum: nam etiam in propriis » nominibus differentia potest observari inter Graeciae » populos. Πύῤῥιχος autem Dorica vox est, & cum est » κύριον ὄνομα, & cum ἐπιθετικόν. Theocritus, [IV. 20.] » λεπτὸς μὰν χ' ὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. « — *Cretensem facit*

Pyrrichum Pollux, IV. 99. item Hesychius, in Πυῤῥιχίζειν: quos cum *Aristoxeno*, e quo ista duxit Athenaeus, sic conciliandos MEURSIUS censuit, in Miscellan. Lacon. lib. II. cap. 12. ut statueret, fuisse Pyrrhichum Cretensem quidem natione, sed Lacedaemonium genere.

ἐμφανίζει δ' ἡ ὄρχησις, πολεμικὴ οὖσα, ὡς Λακεδαιμονίου τὸ εὕρημα. Haec est scriptura membranarum *A.* quam eamdem tenuere editiones Ven. & Bas. nisi quod in his temere omissum participium οὖσα. Percommodam scripturam, quae in ed. Cas. recepta est, ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ εὕρημα, iam olim ex Epitomâ commendaverat *Hoeschelius*: eamdemque noster codex *Epit.* agnoscit. Fortasse Λακεδαιμόνιον τὸ εὕρημα scripserat Athenaeus. Quod adiicitur, ἐμβατήρια μέλη: conf. quae notavimus ad Polyb. IV. 20, 12.

κρατήσαντας Λακεδαιμονίους Μεσσηνίων διὰ τὴν Τυρταίου στρατηγίαν. Vide Pausan. lib. IV. cap. 15. & seqq. Iustin. III. 5. & Suidam in Τυρταῖος. *Ibid.* ἔνρυθμον κίνησιν ποιοῦνται. ἔνρυθμον scribebatur in ed. Ven. & sic rursus edidit Casaub. postquam suo arbitrio editor Basileensis εὔρυθμον posuisset. Et codex quidem *Epit.* εὔρυθμον habet: sed ex ms. *A.* nullus a scripturâ editionis Casaub. dissensus hic adnotatus; idemque codex *A.* mox pag. 631. b. rursusque pag. 636. e. pro edito olim εὐρύθμους perspicue ἐνρύθμους exhibet. Quod vocabulum, ex Platone etiam de Legib. citatum, nescio cur suspectum habuerit H. Stephanus, Thes. T. III. pag. 725 extr. Sane, ut ἄῤῥυθμος sonat *absque rhythmo*; sic ἔνρυθμος, *in rhythmo*, *cum rhythmo*, *numerosus*. ἔνρυθμος, ἐν ῥυθμῷ: ut ἔμμετρος, ἐν μέτρῳ.

ἂν δειπνοποιήσωνται. »Fors. ἐπὰν δειπν.« CORAY, in *Notis msstis.* — Nil mutant membr. *A.* In *Epit.* alia est verborum structura, ἔθος δειπνοποιουμένοις καὶ παιανίζουσι. *Ibid.* Cum perperam παιονίσωσιν scriptum esset in ed. Ven. & Bas. commode παιανίσωσιν correxit Casaubonus: sed παιωνίσωσιν dedere veteres membranae.

1 *ἐκλιπούσης δὲ αὐτῆς, συμβέβηκε τοὺς πολέμους καταλυθῆναι.* Recte ἐκλιπούσης dedit ms. *A.* in aoristo, praeteriti vim habente. Brevius Epitoma, παρ' ὃ καὶ οἱ πόλεμοι κατελύθησαν: commode tamen adiecta καὶ particula, quae in opere pleniore fortasse per librarii errorem intercidit. Quod paulo post subiicitur, ἡ δὲ καθ' ἡμᾶς πυῤῥίχη, Διονυσιακή τις εἶναι δοκεῖ, &c. illud est *pyrrhichae* genus, quod

in *ludicris* relatum ſupra vidimus, pag. 629. f. Quo autem referatur quod ait καθ' ἡμᾶς, i. e. *noſtrâ aetate*, haud ſatis liquet: cum incertum ſit, ſint-ne haec ſuperioris cuiusdam ſcriptoris verba (*Ariſtoxeni*, *Ariſtoclis*, aut *Philochori*,) an ipſius *Athenaei* ſuo nomine ſcribentis. In Romanorum quidem Caeſarum hiſtoria *pyrrhicharum* publicis in ſpectaculis peractarum ſubinde fit mentio. Infra (extremâ hac pag. 631.) iterum οἱ καθ' ἡμᾶς habes.

τὰ περὶ τὸν Πενθέα. Dalecampius in verſione *Penthei ſupplicium*; & in orâ: »Regis Thebarum: quem ſa»cra Bacchi contemnentem, & vites ſuccidentem, Mae»nades cum Agave matre, & ſorore, praeciſo capite diſ»cerpſerunt. Ovid. lib. III. Metamorph. &c.«

τοὺς ὀρθίους ῥυθμούς. *numeros rectos* in verſione poſuit Dalecampius; tum in orâ: »Ὀρθίους, *intentos*, *ſonoros*. »Eos canebat Arion, cum in mare deſiluit.« — Vide Herodot. I. 24. ubi pro ὄρθιον codices nonnulli ὄρθριον exhibent, ſicut hîc apud Athen. veteres noſtraë membranae ὀρθρίους. Natus videtur error ex Ariſtophanis Eccleſiaz. 741. ubi ad ὄρθιον νόμον, quem vocant Muſici, adludens Comicus ὄρθριον νόμον dixit, de gallo gallinaceo loquens. Tota ῥῆσις, inde a Τακτέον, deeſt *Epit.* Recte vero ὀρθίους ῥυθμοὺς ſcribitur in edd. Vide Heſychium in Ὄρθιον νόμον, & Polluc. IV. 65. Dictus autem eſt ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος, auctore vetere Comici Interprete ad Acharn. vs. 16. διὰ τὸ εἶναι εὔτονος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν: eſtque εἰς πόλεμον ἐρεθιστικὸς, ut ait Euſtath. ad Iliad. λ'. p. 758. l. 8. Quod vero ait auctor, Τακτέον δ' ἐπὶ τῆς πυῤῥίχης &c. id latine ſic fortaſſe reddendum erat, *Ad pyrrhicham componenda ſunt pulcerrima carmina.*

AD CAP. XXX.

Ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Vocab. ἀναπάλη, quod apud nullum alium, quod ſciam, auctorem occurrit, cum editis agnoſcunt ambo noſtri mssti. *Ibid.* ἐνρύθμους φοράς τινας ἀποτέμνοντες. »Forte ἀποτείνοντες.« Coray, in *Notis msstis.* Commodiſſimum erat ἀποτελοῦντες, quod inter lineas habet ms. *Ep.* (conf. p. 636. e.) Nec vero abiicere auſus ſum vulgatam ſcripturam, quam cum editis & msto *A.* ipſe etiam codex *Epit.* in contextu agnoſcit.

Potuit apud orchesticae artis magistros in usu esse id verbum. Simplex quidem τέμνειν simili quadam ratione usurpavit Graecorum sermo, dicentium ὁδὸν τέμνειν, *viam sequi, viam conficere*. Dalecampius in versione sic posuerat: *concinno quodam impetu corporis, sed interscisso*. Editum olim εὐρύθμους tenet quidem ms. *Ep.* sed perspicue ἐνρύθμους scriptum dedit ms. *A.* cum hîc, tum rursus p. 636. e. Confer modo notata ad pag. 630. f. Quas autem φορὰς hîc dicit auctor, eaedem videntur esse πρόσοδοι χορῶν, quas Hesychius dicit, cuius verba sunt, e nescio quo vetustiore Grammatico descripta: Γυμνοπαιδία. ἔνιοι μὲν ἑορτήν φασι Σπαρτιατικὴν, ἐν ᾗ τοὺς ἐφήβους κύκλῳ περιθεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν, τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νῶτα. ταῦτα δ' ἐστὶ ψευδῆ. ἐν ἀγορᾷ γὰρ ἑορτάζουσι· πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι χορῶν γεγυμνωμένων. Προσόδους autem χορῶν intelligebam, *cum chori adversus se invicem progrediuntur, quasi pugnaturi*. Nec vero, quoniam *choros* hîc nominat Hesychius, itemque alii nonnulli auctores qui de *Gymnopaedia* loquuntur, idcirco apud Athenaeum pro eo quod subiicitur, σχήματά τινα τῶν χειρῶν, cum MEURSIO (in Orchestra, voc. Γυμνοπαιδία) σχήματά τινα τῶν χορῶν corrigendum existimem. Quid autem sit quod adiicitur κατὰ τὸ ἁπαλὸν, id quidem non exputo. Nec enim puto Graecam istam ῥῆσιν id sonare, quod Gallicus interpres his verbis expressit, *avec un air libre & gracieux*: cui Dalecampius praeiverat, ita scribens: *molli quadam manuum figuratione*. Nec percipio quid sit quod Meursius interpretatur, *species quaedam chororum ad mollius*. Nihil quidem (quod sciam) mutat codex *A.* & in cod. *Ep.* eamdem cum editis scripturam prae oculis habeo: sed videndum, ne fortasse κατὰ τὸ ἄπαλον scripserit auctor, id est, *per id tempus quo feriantur & interquiescunt luctatores* sive *maiores natu athletae*. Quo pertinere possit Hesychiana illa glossa: Ἄπαλον· ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ παλαίειν. Ac fortasse priscum illud nomen ἐναπάλη, quod paulo ante commemoratum est, similem aliquem significatum habebat. Sed pulcre quidem intelligo, hariolari hoc esse, non interpretari.

τρόποι δ' αὐτῆς οἵ τε ὠσχοφορικοί. »Saltationis »τρόποι ὀσχοφορικοὶ ii sunt qui ab *oschophoris* serva»bantur, cum *oschophoria* celebrabant. Excerpta, ὠσχοφο»ρικοί: quam scripturam alibi quoque observavimus. No-

» ta celebritas Athenienfium ex Harpocratione, Plutar-» cho, & Photii Grammaticis Excerptis. « CASAUBONUS. — Perperam οἰσχοφορικοὶ ed. Ven. & Baf. Ferri fortaffe potuerat ὀσκοφορικοὶ, quod habet vetus codex A. Sic fane etiam mssti libri apud Pollucem IV. 53. improbantibus quidem viris doctis. Diserte tamen eamdem scripturam per σκ pro σχ etiam Suidas commemoravit, in voc. Ὠσχοφόρια, ubi ait: Ὦσκαι δὲ καὶ ὦσχαι, τὰ μετὰ τῶν βοτρύων κλήματα. Poffis cogitare, ex archaismo in hoc vocabulo manfiffe literam κ pro χ. Vitium editionum veterum correcturus Cafaubonus, ὀσχοφορικοὶ fcripfit: nec id male. Obtinet quidem ea fcriptura apud Harpocrationem, in Ὀσχοφόρος, & in Excerptis ex Procli Chreftomathiâ apud Photium, pag. 522. l. 30. ed. Hoefch. & pag. 525. fub fin. eamdemque Suidas etiam adnotavit. Sed probatior ufitatiorque fcriptura ea eft, quam Epitoma exhibet, ὠσχοφορ. per ω longum initio vocis: quam fcripturam habet Hefychius, & Suidas, aliique, & in his Plutarchus in Thefeo, Opp. T. I. p. 10. ubi fefti *Ofchophoriorum* apud Athenienfes origo & ratio fufe defcribitur. Vide Meurfii Graeciam Feriatam, aut Potteri Archaeologiam lib. II. cap. 19. fub voce Ὀσχοφόρια vel Ὠσχοφόρια.

καλεῖται δ' ἡ πυῤῥίχη καὶ χειρονομία. De χειρονομίᾳ vide pag. 629. b. ibique notata. c

Ἡ δ' ὑπορχηματικὴ, &c. Vide pag. 628. d. e. & I. 15. d. ibique not.

φησὶ γοῦν ὁ Βακχυλίδης· Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Tribus verficulis auctius hoc BACCHYLIDIS fragmentum habes apud Dionyfium Halic. DE Compof. Verbor. T. V. ed. Reisk. pag. 206. Inde in Lyricorum Fragmentis pofitum, & in Analectis Brunckii T. I. pag. 152. num. 14. qua occafione Notis illuftravit IACOBS, in Animadv. Vol. I. Part. 1. pag. 287. Cur vero hoc potiffimum loco ifta *Bacchylidis* verba citaverit Athenaeus, (five quisquis eft auctor, e quo ille haec haufit,) cauffa videtur ea effe, de qua BENTLEIUS in Epift. ad Millium pag. 70. monuit: fcilicet, quod ducti fint illi verficuli ex *carmine* quodam *hyporchematico*. Nam, praeter Ἐρωτικὰ, Ἐπινίκια, Ὕμνους, aliaque carminum genera, etiam Ὑπορχήματα edidiffe *Bacchylidem*, ex Stobaeo difcimus, Serm. XI. p. 296. ed. Schow.

βέλτιστοι δ' εἰσὶ τῶν τρόπων οἵτινες καὶ ὀρχοῦνται. Quaenam ſit horum verborum ſententia, haud ſatis percepi: ac dubitare ſubiit ſatis-ne ſana eſſent. Dalecampius vertit: *Elegantiſſimi illi modi ſunt quos ſaltant.* Gallicus interpres: *Les modes les plus parfaits des chants ſont ceux qui peuvent être accompagnés de la danſe.* Nempe hi *τοὺς τρόπους* (ut conſentaneum erat) intelligebant *τῶν μελῶν* vel *τῶν ὕμνων.* Sic vero *οἱ τρόποι οἵτινες καὶ ὀρχοῦνται,* (i. e. *carminum modi qui etiam ſaltantur*) idem fere ſonare videtur ac *οἱ ὑπορχηματικοί.* Sed in illa dictione hoc prorſus inuſitatum, quod verbum *ὀρχοῦνται*, cum conſtanter aliàs *activum* habeat ſignificatum, *paſſivâ* notione ſit accipiendum. Id ſi licet, ſententia praeſcriptorum verborum fortaſſe haec fuerit: *Optimi* (ſaltationis hyporchematicae) *modi ſunt illi ipſi qui etiam vulgo ſaltantur;* id eſt, *qui etiam maxime in uſu ſunt.*

d *εἰσὶ δὲ οἵδε, προσῳδιακοὶ, ἀποστολικοὶ, (οὗτοι δὲ καὶ παρθένιοι καλοῦνται) καὶ οἱ τούτοις ὅμοιοι.* » Errant qui con» fundunt *modos proſodiacos & apoſtolicos.* [Nempe Dalec. ſcripſerat, *Proſodiaci, qui & Apoſtolici & Parthenii* appellantur.] » Diverſi enim ſunt. Προσῴδιον ſive *προσόδιον* » (nam utrumque praeferunt multorum ſcriptorum codi» ces) [conf. VI. 253. b.] carmen eſt ab iis cantari ſo» litum, qui ad Apollinem accedebant. Exempla quae paſ» ſim ſunt obvia, non adferemus, ne operam abutamur. [Vide Suid. in Προσῴδιον, & in Προσόδια, (ubi ſua debet Scholiaſtae Ariſtoph. ad Av. 854.) praeſertim vero Etymologum pag. 690. Et conf. Kühn. ad Pauſan. p. 427.] » Inde & *προσῳδιακὸν* ſive *προσοδιακὸν μέτρον* apud me» tricos: & *proſodiaca ſaltatio* hîc. [Scripturam per *ῳ* tenent apud Noſtrum mssti cum editis.] » *Apoſtolicus mo» dus*, quod ex ipſo nomine licet coniicere, is eſt, qui con» venit *τοῖς ἀποστόλοις* vel *ἀποστολεῦσι*: quae erant apud » Graecos praefecturae nauticae vocabula. « CASAUBONUS. — At non tam a praefecto navium, quam ab ipſa *ἀποστολῇ* denominatum hoc genus videri debet. Commodius VOSSIUS, Inſtit. Poëtic. III. 13. 8. ubi de variis melicorum poëmatum generibus, praeeunte Proclo in Chreſtomathia, agit: » Ἀποστολικὰ, inquit, dicuntur quae ſcri» buntur *in gratiam eius quem dimittimus & alteri commenda» mus.* « Puta, *cui fauſtam navigationem precamur proficiſcenti.* Quod adiicitur, *οὗτοι δὲ καὶ παρθένιοι καλοῦνται*, id ita

dictum, ut ad solos modos *ἀποστολικοὺς* referri videatur. d
At id parum adcurate positum, & omnino minus subtiliter hîc distincta genera: quae commodius Proclus distinxit, apud Photium pag. 522. edit. Hoesch. (nam Schotti editio nunc nobis non ad manus est) & eo praeeunte Vossius l. c. toto cap. 13. *Παρθένιοι τρόποι* sunt modi *quos canebant saltabantque virgines*. Sic quidem & *παρθένια* apud Proclum sunt *carmina a virginum choro cantata*: & apud Scholiasten Aristoph. ad Av. vs. 919. *παρθένεια*, (sic enim ibi scribendum, non *παρθενεῖα*) *ἀντὶ τοῦ, ἃ αἱ παρθένοι ᾄδου.* *παρθενεῖα* vero, *περισπωμένως, τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα.* Sed de *Partheniis* confer quae disputavit SCHNEIDERUS, in Pindari Fragmentis, pag. 17 sq.

τὸν γὰρ ὕμνον οἱ μὲν ὠρχοῦντο, οἱ δὲ οὐκ ὠρχοῦντο ἢ τοὺς εἰς Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον, καὶ τὸν Παιᾶνα δὲ, ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ οὔ. Tredecim verba, *τὸν γὰρ ὕμνον* - - - *καὶ τοὺς εἰς*, cum in ed. Ven. & Bas. deessent, ex Italicorum codicum lectionibus adiecit Casaub. eademque ex Farnesiano codice manu eiusdem Casauboni ad oram exempli editionis Bas. adscripta video. Sed, ut in nostro cod. *A.* sic & in illo Farn. non *καὶ τοὺς εἰς Ἀφροδίτην*, (ut de suo ingenio edidit Casaub.) sed *ἢ τοὺς εἰς Ἀφροδ.* scribitur: quae scriptura licet minus commoda videri possit, tamen in loco praesertim alioquin non satis expedito, recipienda nobis visa erat. Quo accedebat quod dein non nude *καὶ τὸν Παιᾶνα*, sed *καὶ τὸν Παιᾶνα δὲ*, dederint eaedem nostrae membr. *A.* Priora verba sic corrigenda censuit Gallicus interpres: *τῶν γὰρ ὕμνων τοὺς μὲν ὀρχ. τοὺς δὲ οὐκ ὀρχ.* Nobis nihil novandum videbatur.

ὁ μὲν κόρδαξ παρ᾽ Ἕλλησι φορτικός. De notione vocabuli *φορτικὸς* dictum ad pag. 628. c. quae notio firmatur ex his quae de *cordace* alii auctores tradunt: verbi caussa Hesychius, *Κόρδαξ· εἶδος ὀρχήσεως ἀσέμνως κωμώσης*: & Schol. Aristoph. ad Nub. v. 540. *Κόρδαξ, κωμικὴ ὄρχησις, ἢ τις αἰσχρῶς κινεῖ τὴν ὀσφύν.*

ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις. Est aliàs Persicum nomen *cidaris, insigne regum* significans. *Ibid. ὁ ἀλητήρ. ὁ ἀλητὴρ, molitor.* Fortassis *ἀλήτης*: *erro, mendicus.* « DALECAMP. — Ἀλητὴρ, *molitor*, possit esse Dorica forma, respondens communi *ὁ ἀλετὴς*, unde foemininum *ἡ ἀλετρὶς, molitrix.* Conf. ad XIV. 618. d. Animadv. Vol. hoc VII. p. 361.

τοσαῦτά μοι - - *λέλεκται.* Isti dictioni *λέλεκταί μοι* ad- e

e curate respondet latina formula, *Dixi.* Quare non sollicitanda illa videtur.

AD CAP. XXXI.

Τὸ δὲ παλαιὸν ἐτηρεῖτο περὶ τὴν μουσικὴν τὸ καλὸν &c. » Redit Athenaeus ad sermonem *de Tibiis*: [generatim quidem *de Musices studio*, tum sigillatim de *Tibiis*:] » & *Olim*, » inquit, ἦσαν ἴδιοι καθ᾽ ἑκάστην ἁρμονίαν αὐλοὶ, καὶ ἑκά» στοις αὐλητῶν ὑπῆρχον αὐλοὶ ἑκάστῃ ἁρμονίᾳ πρόσφοροι ἐν » τοῖς ἀγῶσιν. Πρόνομος δ᾽ ὁ Θηβαῖος πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ » τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. Prior periodus planissima: » *fuisse olim & harmonias tres, & tria genera tibiarum diversarum.* » Posterior, de *Pronomo*, obscura est, quia corrupta. De» sunt enim nonnulla; ut facile intelligent eruditi, qui » mediocrem attentionem adhibuerint. Eruditissimus vir » [Dalecampius] ita vertit: *Pronomus Thebanus pro varie» tate tibiarum modos distinxit.* Haec sententia neque prae» cedentibus cohaeret, neque ex edita lectione potest eli» ci: & omnino falsa est. Nam contra, primus omnium » *Pronomus* discrimen tibiarum, quod obtinuit apud vetu» stiores, sustulit. Pausanias, in Boeoticis: [IX. 12. pag. » 734 sq.] Τέως μέν γε ἰδέας αὐλῶν τρεῖς ἐκτῶντο οἱ αὐ» λητταί. καὶ τοῖς μὲν αὔλημα ηὔλουν τὸ Δώριον· διάφοροι » δ᾽ αὐτοῖς ἐς ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἐπεποίηντο οἱ αὐλοί· » τὸ δὲ καλούμενον Λύδιον ἐν αὐλοῖς ηὔλουντο ἀλλοίοις. Πρό» νομος δὲ ἦν ὃς πρῶτος ἐπενόησεν αὐλοὺς ἐς ἅπαν ἁρμο» νίας ἔχοντας ἐπιτηδείως· πρῶτος δὲ διάφορα ἐς τοσοῦτον » μέλη ὑπ᾽ αὐτοῖς ηὔλησε τοῖς αὐλοῖς. Quamobrem ita » emendabis, ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς » ἁρμονίας. « CASAUBONUS. — In vulgatâ scripturâ ἀπὸ τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμ. nil mutat ms. *A.*, nec ms. *Epit.* nisi quod pro ἀπὸ τῶν in hoc ὑπὸ τῶν scribitur: perperam: nam ὑπὸ τῶν αὐλῶν significat *ad tibiarum sonum*; ut ὑπ᾽ αὐλῶν ὀρχεῖσθαι, IV. 177. a. & χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν, *ad aeneae tubae sonum proruperunt*, Sophocl. Electr. 711. Casauboni emendationem, sane quam probabilem, integram adoptavit *Meursius*, Lection. Attic. VI. 4. p. 320. & *Salmasius*, Exercit. Plin. p. 84. KÜHNIO ad Pausan. l. c. sufficere fortasse visum erat, si legeretur ἀπ᾽ αὐτῶν αὐλῶν. At non responsurum hoc erat sententiae quam desiderare hic locus videtur: ἀπ᾽ αὐτῶν αὐλῶν sonat, *ipsis*

tibiis, vel *solis tibiis*: si *eisdem tibiis* velles, ἀπὸ τῶν αὐτῶν oportebat. Quamquam fatendum est, ne apud Pausaniam quidem difficultate vacare vulgatam lectionem: nam in eam, quam Casaubonus voluit, sententiam scriptum oportebat τοῖς αὐτοῖς ηὔλησεν αὐλοῖς, non αὐτοῖς ηὔλησε τοῖς αὐλοῖς. Atque etiam praepositio illa ὑπὸ, apud Pausaniam, dubitationem movere possit: quae sane multo commodius abfutura erat. Nam, ut ὑπ' αὐλῶν, sic & ὑπ' αὐλοῖς (*ad tibiae sonum*) ᾄδειν, χορεύεσθαι, aut tale quid, dici quidem posse intelligo hac notione, *ad tibiae sonum cantare*, *saltare*, aut tale aliquid facere. (veluti apud Apollonium Rhod. I. 540.

ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ. —

Sic illi ad Orphei citharam feriebant remis impetuosam ponti aquam.) Sed ὑπ' αὐλοῖς ηὔλησε, *tibias inflavit*, *tibiis cecinit*, Graece dici potuisse, aegre mihi persuadeo. De *Pronomo* conf. IV. 184. d.

ὡς Ἀντιγενίδου εἰπόντος. *Antigenidas tibicen* supra me- f
moratus, IV. 131. b. ubi vide notata. De quo, praeter viros doctos quos ibi laudavimus, consuli possunt auctores ab Harduino laudati ad Plin. XVI. xxxv. 66.

Ποσειδωνιάταις τοῖς ἐν τῷ Τυρσηνικῷ (Τυῤῥηνικῷ ms. *Ep.*) a
κόλπῳ. *Posidoniatae* sunt incolae Paesti, quae Graecis Ποσειδωνία. Quod quum fuerit Lucaniae oppidum, minus adcurate dixit Aristoxenus, ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ κόλπῳ: quum debuisset ἔν τινι κόλπῳ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης. De eodem oppido loquens Strabo, lib. V. pag. 251. τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον, dicit, ὃς νῦν Παιστάνος καλεῖται· καὶ ἡ πόλις ἡ Ποσειδωνία, Παῖστος, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Sed parum adcuratam orae illius notitiam etiam in his prodidit idem Aristoxenus, quae continuo subiiciuntur, ubi *Tuscos aut Romanos factos esse* ait *Posidoniatas*.

καὶ ἀπολοφυράμενοι πρὸς ἀλλ. Sic uterque codex mstus. b
Mox, οὕτω δὴ οὖν φησὶ recte edd. non φασὶ, ut perperam ms. *A*. Deest verbum ms. *Ep*.

διαφθοράν. CASAUBONO obsecutus sum, ad vulgatam olim scripturam, καὶ ἐς μεγάλην διαφορὰν προελήλυθεν ἡ πάνδημος αὕτη μουσικὴ, monenti: »Omissio literae unius depravat totam sententiam. Legendum διαφθοράν. Tantulum errorem non deprehenderunt acuti homines: qui etiam non animadvertunt, allusum esse voce

πάνδημος ad *volvivagam* Venerem, quae Graecis *πάνδημος* cognominatur. Et de hac & de coelesti Apuleius in Apolog. multa.« — Vulgatum errorem tenet ms. *A.* In *Epit.* desunt ista, inde a verbis *οὕτω δὴ* &c. Alia exempla eiusdem permutationis vocabulorum *διαφθορὰ* & *διαφορὰ* collegit Dorville ad Charit. p. 305. quibus plura facile adiici possent. Quod mox sequitur, *ἀναμιμνησκόμεθα*: tenui hoc, commode sic editum. Per se quidem haud improbabile erat *ἀναμιμνησκώμεθα*, quod habet ms. *A.* sed parum id congruebat cum eo quod initio legitur, Ὅμοιον ποιοῦμεν Ποσειδωνιάταις.

AD CAP. XXXII.

ἔοικεν ἡ παλαιὰ τῶν Ἑλλήνων σοφία τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. »Videtur, ait, *antiqua Graecorum sapientia τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη.* Putem scribendum *δεδεμένη.* Duriusculum hoc, fateor: at illud plus quam durum.« Casaub. — Ad verbum si latine reddere volueris vulgatam scripturam, dices, *veterem sapientiam deditam fuisse philosophiae*: qua tamen notione verbum *δίδοσθαι* alibi positum vix reperias. Nec tamen dissentiunt libri. Ipsum *εἶναι δεδομένη* tuetur ms. *A.* quod uno verbo *δεδόσθαι* complexus est Epitomae auctor: *ἐνδεδεμένη* malebam, *illigata, arcte coniuncta.* Sed ampliandum existimavi. Quidquid sit, quod hic scripserat auctor, eamdem quam in animo habuerat sententiam paulo post his verbis expressisse videtur, *πρὸς τὴν μουσικὴν οἰκειότατα διέκειντο οἱ ἀρχαῖοι*: ubi recte *οἰκειότατα* edd. perperam *οἰκειότητα* veteres membranae.

πάντας τοὺς χρωμένους τῇ τέχνῃ ταύτῃ σοφιστὰς ἀπεκάλουν. Sic Sophocles de citharoedo loquens, *σοφιστὴν* adpellavit, teste Pindari Scholiaste, & Eustathio ad Iliad. ι'. pag. 1028 extr. Confer Brunckii Lexicon Sophocleum, voce Σοφιστάς. In *Aeschyli* qui adponitur versu, cum sit *καλὰ παραπαίων χέλυν*, verbum *παραπαίειν* contra vulgarem usum pro simplici *παίειν* accipiendum: quod tamen vix ferendum videtur. Mire sane iuncta verba *καλὰ* (i. e. *καλῶς*) *παραπαίων*: quum *παραπαίειν* alioquin ex constanti omnium auctorum usu, ipsiusque Aeschyli, (vide Prometh. 1055. al. 1064.) nil aliud significet, nisi *παραφρονεῖν, ἀγνοεῖν, ληρεῖν, μαίνεσθαι, ἁμαρτάνειν*, & si-

tibiis, vel *solis tibiis*: si *eisdem tibiis* velles, ἀπὸ τῶν αὐτῶν oportebat. Quamquam fatendum est, ne apud Pausaniam quidem difficultate vacare vulgatam lectionem: nam in eam, quam Casaubonus voluit, sententiam scriptum oportebat τοῖς αὐτοῖς ηὔλησεν αὐλοῖς, non αὐτοῖς ηὔλησε τοῖς αὐλοῖς. Atque etiam praepositio illa ὑπὸ, apud Pausaniam, dubitationem movere possit: quae sane multo commodius absfutura erat. Nam, ut ὑπ' αὐλῶν, sic & ὑπ' αὐλοῖς (*ad tibiae sonum*) ᾄδειν, χορεύεσθαι, aut tale quid, dici quidem posse intelligo hac notione, *ad tibiae sonum cantare, saltare*, aut tale aliquid facere. (veluti apud Apollonium Rhod. I. 540.

ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ. —

Sic illi ad Orphei citharam feriebant remis impetuosam ponti aquam.) Sed ὑπ' αὐλοῖς ηὔλησε, *tibias inflavit, tibiis cecinit*, Graece dici potuisse, aegre mihi persuadeo. De *Pronomo* conf. IV. 184. d.

ὡς Ἀντιγενίδου εἰπόντος. *Antigenidas tibicen* supra memoratus, IV. 131. b. ubi vide notata. De quo, praeter viros doctos quos ibi laudavimus, consuli possunt auctores ab Harduino laudati ad Plin. XVI. xxxv. 66.

Ποσειδωνιάταις τοῖς ἐν τῷ Τυρσηνικῷ (Τυῤῥηνικῷ ms. *Ep.*) κόλπῳ. *Posidoniatae* sunt incolae Paesti, quae Graecis Ποσειδωνία. Quod quum fuerit Lucaniae oppidum, minus adcurate dixit Aristoxenus, ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ κόλπῳ: quum debuisset ἔν τινι κόλπῳ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης. De eodem oppido loquens Strabo, lib. V. pag. 251. τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον, dicit, ὃς νῦν Παιστάνος καλεῖται· καὶ ἡ πόλις ἡ Ποσειδωνία, Παῖστος, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Sed parum adcuratam orae illius notitiam etiam in his prodidit idem Aristoxenus, quae continuo subiiciuntur, ubi *Tuscos aut Romanos factos esse* ait *Posidoniatas*.

καὶ ἀπολοφυράμενοι πρὸς ἀλλ. Sic uterque codex mstus. b Mox, οὕτω δὴ οὖν φησὶ recte edd. non φασὶ, ut perperam ms. *A*. Deest verbum ms. *Ep*.

διαφθοράν. CASAUBONO obsecutus sum, ad vulgatam olim scripturam, καὶ ἐς μεγάλην διαφορὰν προελήλυθεν ἡ πάνδημος αὕτη μουσική, monenti: »Omissio lite»rae unius depravat totam sententiam. Legendum δια»φθοράν. Tantulum errorem non deprehenderunt acuti ho»mines: qui etiam non animadvertunt, allusum esse voce

» πάνδημος ad *volvivagam* Venerem, quae Graecis πάν-» δημος cognominatur. Et de hac & de coelesti Apuleius » in Apolog. multa.« — Vulgatum errorem tenet ms. *A.* In *Epit.* desunt ista, inde a verbis οὕτω δὴ &c. Alia exempla eiusdem permutationis vocabulorum διαφθορὰ & διαφορὰ collegit Dorville ad Charit. p. 305. quibus plura facile adiici possent. Quod mox sequitur, ἀναμιμνησκόμεθα: tenui hoc, commode sic editum. Per se quidem haud improbabile erat ἀναμιμνησκώμεθα, quod habet ms. *A.* sed parum id congruebat cum eo quod initio legitur, Ὅμοιον ποιοῦμεν Ποσειδωνιάταις.

AD CAP. XXXII.

ἔοικεν ἡ παλαιὰ τῶν Ἑλλήνων σοφία τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. » *Videtur*, ait, *antiqua Graecorum sapientia* » τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. Putem scribendum » δεδεμένη. Duriusculum hoc, fateor: at illud plus » quam durum.« CASAUB. — Ad verbum si latine reddere volueris vulgatam scripturam, dices, *veterem sapientiam deditam fuisse philosophiae*: qua tamen notione verbum δίδοσθαι alibi positum vix reperias. Nec tamen dissentiunt libri. Ipsum εἶναι δεδομένη tuetur ms. *A.* quod uno verbo δεδόσθαι complexus est Epitomae auctor: ἐνδεδεμένη malebam, *illigata, arcte coniuncta.* Sed ampliandum existimavi. Quidquid sit, quod hic scripserat auctor, eamdem quam in animo habuerat sententiam paulo post his verbis expressisse videtur, πρὸς τὴν μουσικὴν οἰκειότατα διέκειντο οἱ ἀρχαῖοι: ubi recte οἰκειότατα edd. perperam οἰκειότητα veteres membranae.

πάντας τοὺς χρωμένους τῇ τέχνῃ ταύτῃ σοφιστὰς ἀπεκάλουν. Sic Sophocles de citharoedo loquens, σοφιστὴν adpellavit, teste Pindari Scholiaste, & Eustathio ad Iliad. ε'. pag. 1028 extr. Confer Brunckii Lexicon Sophocleum, voce Σοφιστάς. In AESCHYLI qui adponitur versu, cum ait καλὰ παραπαίων χέλυν, verbum παραπαίειν contra vulgarem usum pro simplici παίειν accipiendum: quod tamen vix ferendum videtur. Mire sane iuncta verba καλὰ (i. e. καλῶς) παραπαίων: quum παραπαίειν alioquin ex constanti omnium auctorum usu, ipsiusque Aeschyli, (vide Prometh. 1055. al. 1064.) nil aliud significet, nisi παραφρονεῖν, ἀγνοεῖν, ληρεῖν, μαίνεσθαι, ἁμαρτάνειν, & si-

milia. Quare vide, ne *περιπαίων* fortasse scriptum oportuerit. Vulgatum tuentur tamen ambo mssti nostri.

δῆλον καὶ ἐξ Ὁμήρου, ὅς, διὰ τὸ μεμελοποιηκέναι (perperam *μελοποιηκ.* ed. Cas. 3.) *πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν ποίησιν, ἀφροντιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖ στίχους, καὶ λαγαροὺς, ἔτι δὲ μειούρους.* *Homerus* (ait auctor) propterea *quod universam suam poësin ad cantandum comparavit, secure tam multos versus acephalos, & in medio defectos, & ad extremum curtos fecit.* (*ἀφροντιστὶ ἐποίησε, secure id fecit;* sive, ut commode Dalec. reddidit, *facere non dubitavit.*) Versus *ἀκεφάλους, λαγαροὺς,* & *μειούρους*, (quorum mox exempla ex quoque genere adponuntur) vocabant veteres Grammatici eos, quorum vel *in ipso initio*, vel *in medio*, vel *in extrema voce, syllaba esset naturâ aut usu brevis, ubi tamen metri lex productam syllabam desideraret.* Horum versuum primam notationem *Chamaeleonti* auctori tribui ab HEYNIO video, ad Iliad. *γ'*. 172. nescio quo indicio. Primarium quidem de hoc argumento locum, qui hodie supersit, esse hunc ipsum Athenaei locum, in quo versamur, idem Vir praestantissimus ad Iliad. *α'*. 342. professus erat; ex Athenaeo autem habet Eustathius quae de eodem argumento cum alibi, tum praesertim ad Iliad. *μ'*. pag. 858. ed. Bas. disputavit: apud neutrum vero horum *Chamaeleontis* mentionem in hac re factam reperio, quamquam non est dubitandum ex vetustiore aliquo Grammatico esse haec ab Athenaeo translata. Mirum vero quod ait Deipnosophista, *secure admisisse tales versus Homerum eam ob caussam, quoniam universam suam poësin ad cantum comparatam esse voluisset.* Quod ita intelligendum, quod *in canendo* syllaba brevis a cantore, in eâdem syllabâ longius morante & eam quasi protrahente, hoc ipso producatur. (Conf. Eustath. ad Iliad. *α'*. vs. 342. pag. 86. l. 27. cuius verba Barnesius etiam ad Iliad. l. c. adposuit.) At, pari ratione, in *recitandis* versibus, si consonam, quae sequitur brevem vocalem, in pronunciando gemines, aut alio modo syllabae aliàs brevi paulo longius immoreris, producta illa syllaba fuerit. Quod ipsum quum etiam extra versum in solutâ oratione, pro loquentis adfectu, haud ita raro usu veniat; eo magis subinde sibi licitum putarunt poëtae, ut vel geminatâ consonâ uterentur, ubi vulgo nonnisi simplici erat locus, aut ut in eodem vocabulo eamdem syllabam aliàs quidem corriperent, nonnum-

quam vero etiam producerent: idque minime mirum videri debet priscâ illâ aetate maxime factum, qua nondum tam certis severisque legibus, quam procedente tempore, stabilita definitaque erat pronunciandi ratio. De Homericorum carminum cantu conf. pag. 638. a. b.

Pro *acephali* versus (i. e. *initio claudi*) exemplo, adfertur ille, ἐπειδὴ νῆάς τε &c. ex Iliad. ψ'. 2. cui multi sunt apud Homerum similes, ab ἐπειδὴ incipientes: qui nihil singulare erant habituri, si his, qui primi literis consignarunt Homerica carmina, placuisset ἐππειδὴ scribere, quemadmodum v. c. ὅππότε pro ὁπότε scripserunt, & ἔδδεισε pro ἔδεισε, & id genus alia. Similis ratio est alterius versus, ab Ἐπίτονος incipientis; ubi quidem alia etiam ratio productae primae syllabae reddi potest, de qua Clarkius ad vocem ἀθανάτοισιν Iliad. α'. 398. monuit. Ductus est autem ille versus,

Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς ἶφι κταμένοιο,

ex Odyss. μ'. 423. sed ita, ut pro βέβλητο, quod ibi legitur, τετάνυστο hîc legatur, & loco duorum postremorum verborum ῥινοῖο τετευχὼς, adiecta sint ista ἶφι κταμένοιο, ex Iliad. γ'. 375. — Quo pertinet CASAUBONI Animadversio, ubi ait: » Versus *acephali* exemplum ex » Homero affertur:

» Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς ἶφι κταμένοιο.

» Cui licet addas ex eodem poëta:

» Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. «

Deinde, pro exemplo versus λαγαροῦ, i. e. *claudicantis in medio*, adfertur primum ille,

Αἶψα δ' ἄρ' Αἰνείαν υἱὸν φίλον Ἀγχίσαο.

Qui locus duobus modis me conturbat. Primum enim ipsum illum versum nusquam in poëtae carminibus reperire mihi contigit: tum vero, quid in eo insit, cur in τῶν λαγαρῶν ponatur numero, prorsus exputare non possum; nisi in eumdem censum referri placeat omnes illos hexametros, qui, quod penultimum pedem pro dactylo spondeum habent, *spondaici* solent adpellari: cuius generis sexcenti utique apud Homerum, sed & apud alios quosque poëtas, reperiuntur. Alter versus, quem ut λαγαρὸν citat auctor noster, ille est ex Iliad. β'. 731.

Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες.

Ubi recte ἡγείσθην dedit ms. *A*. Ad scripturam παῖδες vero, pro qua παῖδε vulgo apud Homerum, nihil ex eo-

dem cod. *A.* adnotatum. (In *Epit.* omiſſi ſunt omnes iſti verſus.) *Claudicans* autem *in medio* dicitur hic verſus, ob penultimam vocabuli Ἀσκληπιοῦ, cum per ſe *brevis* ſit, pro *longá* uſurpatam. Ad quem verſum vide quae a Barnesio, & ab Heynio praeſertim, adnotata ſunt; a quo quae laudatur Bentleii coniectura, proxima vero videtur, Ἀσκληπιόφιν cantaſſe Homerum, idque a ſequioribus in Ἀσκληπιοῦ eſſe mutatum.

Μείουροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς. » Extremum ver» ſum [nempe, extremam partem verſus, aut extremum pedem] » appellat ἐκβολήν. Euſtathius, [ad Iliad. μ'. pag. » 858. l. 40.] deſcriptis verbis Athenaei, Ἔνθα, inquit, » σημείωσαι ὅτι ἐκβολὴν ἔφη τὴν λήγουσαν, ὡς ἐκ μετα» φορᾶς τῶν ποταμίων ἐκβολῶν. Vulgo Grammatici τὴν λή» γουσαν appellant *ſyllabam* dictionis *ultimam*. Si ita acci» pit hîc Euſtathius, incogitanter nimis ἐκβολὴν in hoc » Athenaei loco interpretatur τὴν λήγουσαν. Nam, exem» pli gratiâ, hic verſus,

» Καλὴ Κασσιέπεια, θεοῖς δέμας ἐοικυῖα,

» *miurus* eſt: vitium tamen non in ultimâ ſyllabâ poſtre» mae dictionis, ſed in primâ ſyllabâ. Sed Euſtathius, opi» nor, λήγουσαν intelligit *dictionem*, non autem *ſyllabam*. « Casaubonus. — Ecce vero rurſus verſum, qui nuſquam talis, qualis hîc conſentientibus libris citatur, reperitur apud Homerum: ſed pro eo hodie Iliad. θ'. 305. ſic conceptus legitur:

» καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι.

ubi ſyllaba μας in δέμας, cum alioqui brevis ſit, producitur ob digamma aeolicum, a quo ex antiquâ pronunciandi ratione incipiebat vox εἰκυῖα. Qui ſi verſus (quod credi Athenaeo poteſt, diſerte teſtificanti) in vetuſtioribus quibusdam libris talis ſcriptus fuit, qualis hîc exhibetur, vocalis ε initio verbi ἐοικυῖα ex vetuſtiſſimâ item ratione ει pronunciari atque adeo produci debuit: quin etiam, ſi literis curate conſignatum verſum velles, ειοικυῖα ſcribi debuerat, quemadmodum l. c. Heynius monuit.

Qui ante iſtum adponitur μείουρος verſus,

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν:

is eſt ex Iliad. μ'. 208. Ad quem multas rationes commenti ſunt interpretes, cur in voce ὄφιν primâ, cum naturâ brevis ſit, pro longâ uſus ſit poëta: quarum rationum haud dubie veriſſima illa, quam Heynio etiam pro-

batam video, quae statuit, geminatâ in pronunciando literâ φ syllabam illam produci potuisse, productamque adeo a poëta in hoc versu esse; quapropter, curatius si scriptum versum velles, ὄφφιν vel ὄπφιν scriptum oportuisse: quemadmodum v. c. in voce σκύφος prima syllaba brevis producitur geminatâ φ literâ, & σκύπφος scribendo; quod fecit Anacreon, apud Athen. XI. 498. c. & Panyasis, ibid. lit. d.

Tertius, qui tamquam μείουρος adponitur, Homericus versus, ex Odyss. ι'. 212.

τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤϊα:

is non *defectu* claudicat, sed *excessu*; nempe quod in fine dactylum habet pro spondeo aut trochaeo. Sed & huic incommodo facile mederi potuit pronunciatio, ita vocabulum efferens quasi ἦα scriptum esset, aut duas vocales ι & α in unam syllabam complectens.

AD CAP. XXXIII.

Διετήρησαν δὲ μάλιστα &c. Sic ms. *A.* ignorans καὶ ante μάλιστα: nec habet eam particulam *Epit.* in qua quidem mutata orationis structura. *Ibid.* πλείστῃ αὐτῇ χρώμενοι. Sic commode uterque cod. mstus, non πλεῖστον.

εὔτικος εἰς χορόν. »Non puto Graecum verbum esse »εὔτυχος. Ita lego cum Excerptis, Λάκων ὁ τέττιξ, »εὔτυκος εἰς χορόν: vel εὔτυκτος. *Laconicus est musicus,* »*aptus ad choreas.* « CASAUBONUS. — Nobis scripturam εὔτυκος non modo codex *Epit.* dedit, sed & vetus cod. *A.* Et est probum vocabulum εὔτυκος, *facilis, paratus, promtus:* quo usus est non modo Theocritus, Idyll. XXIV. 86. sed & Callimachus, H. in Lav. Pall. vs. 3. ubi vide Spanhemium, idem vocabulum Aeschylo etiam vindicantem. Conf. Schützium ad Aeschyli Suppl. vers. 981. & 1001. Complendum senarium hoc modo,

Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυκός ἐστιν εἰς χορόν:

censuit WAKEFIELD, Silv. Critic. Tom. II. p. 36. a quo etiam ipsum versum erudite illustratum ait Fiorillo, ad Herodem Attic. pag. 106.

διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ &c. »Sequitur, διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διε»τέλουν οὕτως προσαγορεύοντες τὰς ᾠδάς. *Propterea poëtae* »*sua cantica sic nominare perseverarunt.* Quomodo? nempe »μέλη. Colligo ex superioribus. Proprie μέλος dicitur *car-*

» men *μεμελοποιημένον*: id est, *in cuius compositione habita*
» *ratio harmoniae, ut cani possit*. Talia sunt Lyricorum in-
» primis carmina. Sed & aliorum antiquorum poëtarum
» carmina habuisse *μελῳδίαν*, ut Homeri, Xenophanis, So-
» lonis, Theognidis, Phocylidis, nec non Periandri, an-
» te dictum Athenaeo: qui nunc ait, ex eo factum esse,
» ut omnes poëtae sua carmina appellent *ᾠδὰς* & *μέλη*.
» Exemplum quod adiectum est, imperfectum ad nos per-
» venit: ut neque de auctore constet, neque de senten-
» tiâ multo magis. Quis enim dubitet illa esse corrupta,
» *καὶ μέλεα μελιπτέρωτα* Μοῦσαν? Scribo, *καὶ μέλεα*,
» *ἢ μέλη πτερωτὰ Μουσᾶν*? *carmina alata Musarum*.
» Poëtae se vocant *alites*, & *θείους ὄρνιχας*: versibus suis
» tribuunt *alas*: vulgata res. « CASAUBONUS. — At, quae
de Xenophane & Solone aliisque ait vir doctus, plane
contra auctor noster paulo ante dixerat, melodiam hos car-
minibus suis non adhibuisse. Deinde silentio non prae-
terire debuerat Animadversor, in istis, *γλυκυτάτων πρύ-
τανιν ὕμνων*, vocem *ὕμνων*, cum abfuisset superioribus
editionibus, a se fuisse adiectam: quod recte quidem uti-
que ab illo factum, sed ex coniecturâ puto docti alicuius
viri, quam lectionibus codicum Italicorum mixtam Ca-
saubonus repererat: nam vetus quidem codex noster *A*.
mendose *ὑμῶν*, non *ὕμνων*, exhibet; in *Epit.* autem de-
sunt ista omnia, *δι' ὃ καὶ οἱ ποιηταὶ* usque Μουσᾶν. Iam
ad sententiam quod spectat auctoris, haud sane satis per-
spicua ea est, & in verbis fortasse etiam deest nonnihil.
Interim hoc dicere videtur: *quoniam antiquitus cantari so-
lita sint carmina, inde factum, ut constanter poëtae* (*Lacedae-
monii certe*) *carmina sua nominaverint ᾠδὰς, ὕμνους, & μέ-
λη*. Pro edito olim *μελιπτέρωτα*, vetus noster codex *με-
λιπτέρωτα* dedit: quod mutare non sum ausus, quam-
quam non nimis feliciter compositum videri possit nomen
μελιπτέρωτον, *carmen mellitis alis praeditum*, i. e. *dulce ala-
tumque*. Gallicus interpres, diserte professus » se nihil in
contextu mutandum censere « Graecam *ῥῆσιν* in qua ver-
samur suo sermone sic reddidit: » *Aussi leurs poëtes appel-*
» *loient-ils l'ode,*

» *Le président des chansons enchanteresses.* «

& les vers lyriques,

» *Les traits ailés des Muses.* «

Ubi haud obscurum videtur, versionem istam ADAMI

nisse: nec vero animadvertisse VILLEBRUNIUM, cum suam am faceret, pro *μέλη* *Adamum* *βέλη* legendum statuisse.

Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ χρηστομουσεῖν &c. Cum deessent ria priora verba, sic ad hunc locum commentatus est CASAUBONUS: » *καὶ τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους.* Non bene ista cohaerent: neque enim alia hîc incipit sententia, sed continuanda ista cùm superioribus. *Choragos*, inquit, *hodie vocant eos qui pecuniâ suâ chorum conducunt & instruunt: at primitus* *χορηγὸς* dicebatur *is qui erat vere* *ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ*: cuius erat officium, videre ne imperitiâ chori aut lasciviâ vetus musica corrumperetur, sed pura atque sincera servaretur. Lege sic integrum locum: *Ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθωμένους* [at, pro isto nihili verbo, recte *μισθουμένους* dedere ambo nostri codd.] » *τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, (καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει) πρὸς τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους.* Etsi autem verissimum est, hanc esse genuinam vocis *choragus* significationem; vix tamen reperias ex omnibus antiquis scriptoribus Graecis qui ita usus sit eo verbo, quod in historiâ praesertim Atticâ frequentissimum est. Athenis enim inter publica munia, divitibus necessario obeunda, fuit *τὸ λειτουργεῖν.* [*χορηγεῖν*, puto, scribere voluerat.] Inde postea manavit latius eius verbi significatio. « — Haec ille in *Animadversionum editione prima*: quibus in *edit.* 2. & 3. haec insuper adiecta: » Nam simpliciter accipi coepit *χορηγεῖν*, pro *παρέχειν* & *necessariis praesidiis instruere.* Notio prima vocis *χορηγὸς*, ut ait Athenaeus, *chori magistrum* designat, (qui & *coryphaeus*, & *mesochorus*) ut *στρατηγὸς*, *exercitus praefectum.* Atque in hac primaeva significatione accipit Chrysostomus, Homiliâ duodecimâ in Epist. ad Philipp. *Καθάπερ ἐν χορῷ καὶ στρατοπέδῳ τὸν χορηγὸν καὶ στρατηγὸν δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς λοιποὺς, καὶ οὕτω δεῖ βαδίζειν εὐτάκτως.* Appellat hîc *choragum*, quem alii *coryphaeum*: quare idem alibi *κορυφαῖον* & *στρατηγὸν* solet iungere, ut in simillimo huic loco, Homil. XXXIII. ad Hebraeos. « — Ab editâ olim scripturâ, *καὶ τὸ χρηστομουσεῖν*, nil dissentit vetus codex *A.* ubi durum videtur, *καὶ* cum Casaubono in *πρὸς* velle mutare. Suspicatus olim eram, cohaerere forfasse haec verba *καὶ τὸ χρηστομουσεῖν* cum illis superio-

ribus, *εἰκότως οὖν ἐγίνετο χαίρειν τοὺς ἀκροωμένους*: ut reliqua omnia, *ἐκάλουν δὲ - - σημαίνει*, in parenthesi posita intelligi deberent. Sed commodiorem rationem praeivit *Epitoma*: cuius scripturam miror silentio praetermissam a Casaubono. Nam ibi post verba *τοὔνομα σημαίνει*, interposito puncto, sic continuatur oratio, ut nos edidimus: *ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ χρηστομουσεῖν*. In ms. *A.* utique intercidisse nonnihil videri debet. Quod nisi ita prorsus scripserat Athenaeus, ut habet Epitoma; perquam probabile est tamen, in eamdem fere sententiam verba nonnulla ab illo hic posita fuisse.

ἔσται δ' ἴσως τοῦτο μᾶλλον. Sic mstus uterque cum editis. Sed vix dubito, *ἔτι δ' ἴσως &c.* scripsisse Athenaeum: quemadmodum etiam CORAYUS vir acutissimus coniectaverat in *Notis msstis*.

Ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν ἡρώων. » *HOMERI* locus de » *Achille, fortium laudes ad lyram canente*, extat in nono » Iliadis. [*ι'*. 189.] Cogimur hoc dicere propter interpretum incuriam, qui falsissimam Athenaeo sententiam affingunt. « CASAUBONUS. — Vocabulum *ἡρώων* interpretationis caussâ vel ab Athenaeo vel ab aliquo interpolatore adiectum. De *Phemio* habes in Odyss. *α'*. 337 sq.

Ὅτε γὰρ, φησὶν, ἠγήσατο τὴν εἰς Πέρσας ἀποδημίαν ὁ Κῦρος &c. » Antiquos etiam barbararum gentium musicos, » graves fuisse viros, & qui a rerum actu alieni non essent, illustri exemplo docet nos Dipnorhetor. *Astyagi* » *enim praedixisse cantorem* quemdam *futuram Cyri virtutem*, » *& bellum ab eo contra Astyagem suscipiendum.* Profert *DINONIS*, qui *Persica* ediderat, locum non sane obscurum, » neque depravatum, perperam tamen ab interpretibus » acceptum. Graeca sonant: *Quo tempore Cyrus (qui in* » *Astyagis aulâ initio satellitum praefectus fuerat, deinde mili-* » *tum, postea abiit) relicto Astyage ad Persas se contulit: re-* » *ge cum amicis convivante, Aggares quidam, omnium eius* » *cantorum clarissimus, vocatus in coenationem, cum alia pro* » *more, tum ad extremum hoc cecinit: Dimitti in paludem fe-* » *ram apro truculentiorem; quae si semel locorum circa se fuerit* » *potita, facile cum paucis adversus multos pugnabit.* « CASAUBONUS. — In prioribus *DINONIS* verbis, quae in *Ep.* omissa, nil mutat ms. *A.* in quibus tamen insolita est illa constructio, *ἠγήσατο τὴν εἰς Πέρσας ἀποδημίαν*, quum *ἡγεῖσθαι* cum accusativo casu vix aliter construi soleat,

quam in huiusmodi dictione, ἡγεῖσθαι ὁδόν τινι, *praeire alicui viam*. Si proba hoc loco scriptura, videtur hoc dicere voluisse Dinon, *quum Cyrus primum in Persiam proficisceretur*. Fortasse vero εἰσηγήσατο scripserat & Dinon & Athenaeus, i. e. *postquam proposuisset iter in Persiam suscipiendum, postquam cum Astyage egisset de itinere in Persiam (a se) suscipiendo*: quod si placuerit, finienda dein parenthesis fuerit in vocabulo ὁπλοφόρων, ut cohaereant ista, ὅτε εἰσηγήσατο τὴν εἰς Πέρσας ἀποδημίαν καὶ ἀπῆλθεν. Sic sane multo commodius progressura erat oratio. Caeterum nihil hîc nos iuvat Herodotus, qui, partim proprio motu, partim magorum hortatu, ab Astyage Cyrum, etiam tum puerum, in Persiam missum ait, lib. I. cap. 120 & seq.

e Recte dein εἰς τὸ ἕλος habent edd. ubi in ridiculo errore uterque codex versatur, alter τὸ ἔλεος, alter τοὺς Ἕλληνας exhibens. Paulo post vero, pro edito μετ' ἀλίγων, eorumdem codicum consentientem scripturam μετ' ὀλίγον recipiendam putavi. Denique, quamquam percommodum videri debuit quod editum erat, οὐδὲν ἤνυσεν; aliud tamen praescripsere veteres libri, in οὐδὲν ὄνησεν consentientes, a quibus praeter rationem discessere iuniores. Et ms. *A.* quidem nil aliud mutat: in *Epit.* vero ὅμως οὐδὲν ὤνησεν scribitur: sed in eâdem perperam omissa sunt verba καὶ μεταπεμπόμενος.

AD CAP. XXXIV.

ἀποθανεῖν αὐλούμενον, *mori ad tibiae sonum*, sive *audientem tibiarum cantum*. Sic ψαλλόμενος, apud Suidam hac voce, ὁ ἀκροώμενος ψάλτου: & κιθαριζόμενος, ὁ κιθάρας ἀκροώμενος. Conf. Animadv. ad VIII. 348. vs. 7. & quem ibi laudavimus LEOPARDUM, Emendation. lib. X. c. 4.

f Εὐφορίωνα τὸν αὐτὸν ἐποποιὸν ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων. *EUPHORIONEM, eumdem & poëtam epicum, & auctorem libri DE Ludis Isthmicis, in quo sambucae mentionem fecit.* Desunt haec *Epit.* In ms. *A.* vero perperam h. l. περὶ Ἴσμων scribitur: sed περὶ Ἰσθμίων, ut recte hîc editum, sic & in eodem cod. scribitur paulo post, pag. 635. a. & f. De eodem & libro & auctore loquens Deipnosophista IV. 182. e. aiebat, Εὐφορίων δὲ, ὁ ἐποποιὸς, ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων. Adnotavit h. l. CASAUBONUS: » Musicum instru-

» mentum, quod *sambucam* dicebant, *Parthis & Troglody-* » *tis* assignat Euphorion. Certum est, vetustissimos Orien- » tis populos eo organo esse usos. Inde transiit postea » ad Graecos & res & nomen. Daniel propheta cap. 3. ἢ » ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγος, καὶ » κιθάρας, σαμβύκης τε. In Chaldaico textu Danielis est » *sabbecâ.* « — De *sambuca* instrumento musico nonnihil etiam supra dictum, IV. 175. d. ubi λυροφοίνιξ σαμβύκη, auctore Iuba, memoratur, quasi *lyra Phoenicia*, Syrorum inventum. Vide etiam infra, pag. 637. b. De variis etiam aliis instrumentis musicis plura iam supra disputata sunt libro IV. cap. 75 & seqq.

Πυθαγόραν ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Conf. IV. a 183. f.

οὗ τό τε σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν ἀποδείκνυσι Βίτων ἐν τῷ πρὸς Ἄτταλον περὶ Ὀργάνων. &c. » *Sambucam mili-* » *tarem* descripserunt Graeci & Latini scriptores nonnulli: » sed obiter, & parum plene aut exacte. Extat accuratior » eius descriptio in Mechanicis Athenaei, non quidem ex » Bitone aut Andreâ Panormitâ, ad quos reiicit nos hoc » loco Dipnosophista: verum ex Damio quodam Colo- » phonio. Plura nos de his rebus in Polybianâ editione; » quam, defuncti molestissimo hoc labore, aut curabimus » θεοῦ διδόντος, brevi, aut aeternis tenebris semel damna- » bimus. « Casaubonus. — Immo vero Athenaeus ille cuius exstat *de Machinis* libellus (in veterum Mathematicorum Operibus, Parisiis MDCXCIII editis) diserte declaravit, (pag. 7.) se *sambucas* non descripturum, utpote satis notas. Exstat autem *sambucae* alicuius descriptio, a Damio Colophonio constructae, in eiusdem, quem laudat Athenaeus noster, *Bitonis* libello περὶ πολεμικῶν Ὀργάνων, ibid. pag. 110 seq.

καὶ Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης, (sic recte ms. *A.* cum ed. Ven. non Πανορμήτης) ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν τῶν κατὰ πόλιν, (intellige φησὶν) ὡς ἀπὸ δύο ὄνων προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι. » Nihil demutant ab » editâ lectione veteres libri, cum de *sambucâ militari* scri- » bitur, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων προσάγοιτο &c. Placet tamen » iure clarissimi viri Iusti Lipsii coniectura, haud teme- » re suspicantis, ἀπὸ δύο νεῶν potius esse scribendum. « Casaubonus. — Vulgatam scripturam Lipsius, Poliorcet. lib. I. dial. 6. pag. 37. fere cum Dalecampio sic inter-

retatus erat: *quod duabus suculis ad muros hostiles admo-*
eatur. Et est ὄνος nomen machinae cuiusdam tractoriae,
ui nescio an hîc locus esse potuerit. Nec vero, ubi de
mbuca militari agitur, opus est ut constanter de *navi* aut
e *navibus* cogitetur, quibus illa imposita fuerit: nam et-
m in terrâ sambucae locus erat: & in ea quidem, quam
iton l. c. describit, nulla fit *navium* mentio. Verumtamen
NDREAS ille, ignotus quidem alioqui scriptor, in *Rebus*
iculis oppidatim expositis videtur de *Marcelli sambucis*, ad
ppugnandas Syracusas adhibitis, verba fecisse. Atqui il-
rum sambucarum unaquaeque *duabus iunctis navibus* erat
nposita, Polybio teste, VIII. 6, 2. Atque etiam illa sam-
uca, quam Mithridates in Rhodi oppugnatione exstru-
it, *duabus navibus* erat imposita: σαμβύκην τινὰ, ait Ap-
ianus, DE Bello Mithrid. cap. 26. μηχάνημα μέγιστον ἐπὶ
ύο νεῶν φερόμενον ἐποίει. Denique ipse etiam AN-
REAS, ab Athenaeo citatus, continuo deinde diserte *na-*
is facit mentionem. Unde sane quam probabilis sit do-
orum virorum coniectura, ἀπὸ δύο νεῶν (nisi ἐπὶ δύο
εῶν malueris) corrigentium.

Quae his subiiciuntur, ea plane ex *Polybio* ad verbum
re transscripsisse *Andreas* ille videtur; cuius quidem ver-
, uti vulgo legebantur, haud dubie corrupta erant, at-
ue etiam, ut videtur, defecta. Apud Polyb. VIII. 6, 11.
: legitur: Εἰκότως δὲ τὸ κατασκεύασμα τῆς προσηγορίας
τευχε ταύτης. ἐπειδὰν γὰρ ἐξαρθῇ, γίγνεται τὸ σχῆμα
ς νεὼς ταύτης (*duas* naves iunctas, pro *unâ* nunc nu-
erat) ἑνοποιηθὲν, παραπλήσιον σαμβύκῃ. Ad quae verba
de, si lubet, quae, cum Polybium ederemus, notavi-
us. ANDREAE verba apud Athenaeum in hunc modum
ita legebantur: καλεῖσθαί τε σαμβύκην, ἐπειδὴ ὅταν
αρθῇ γίνεται σχῆμα νεὼς καὶ κλίμακος ἑνοποιούμενον.
οιον δέ τι ἐστὶ καὶ τὸ τῆς σαμβύκης. Quibus in verbis
hil prorsus mutat ms. *A.* Magis autem placet ἐπεὶ,
od pro ἐπειδὴ habet *Epit.* Tum pro ἑνοποιούμενον prae-
urus eram ἑνοποιουμένων, quod habet idem cod.
. nisi similiter ἑνοποιηθὲν ad σχῆμα relatum legeretur
ud Polybium. Quod autem deinde *interposito puncto* sic
gebatur, ὅμοιον δέ τι ἐστι καὶ τὸ τῆς σαμβύκης: id ve-
, licet in eadem verba consentiat uterque codex mstus,
inime fuit ferendum. Necessario haec superioribus iun-
, & unâ eâdemque periodo comprehendi debuerunt:

quare tali quodam modo omnino refingenda nobis visa erant, γίνεται σχῆμα – – ὅμοιον οἷον δή τι ἐστὶ καὶ τὸ τῆς σαμβύκης: nempe τῆς σαμβύκης, ὀργάνου μουσικοῦ, *figura similis qualis est sambucae, instrumenti musici.*

ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην, b τὰς δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ὥσπερ ἐκ πότου μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι. » Allegoricus sermo est, quo usus Mar» cellus, cum diceret, ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ &c. *Archi» medes*, inquiebat, *navibus meis ceu cyathis aquam haurit e » mari: sambucae autem colaphis percussae, tamquam e compo» tatione cum dedecore sunt eiectae.* Interpretes, cum allego» riam non animadverterent, integerrimum locum emen» dare aggressi sunt: nam pro ἐκ πότου scribit Dalecam» pius εἰς πόντον: plane absurde. Apud Polybium legitur » hodie, ὥσπερ ἐκασπόνδους: [immo ἐκσπόνδους, ut in Animadversion. ed. 2. & 3. scribitur:] » id quoque absur» dum: sed videtur scripsisse ἐκ σπονδῶν: quod more suo » velut interpretans Athenaeus, mutavit in ἐκ πότου. Re» fert & Plutarchus Marcelli iocos: sed καθίζων ibi scri» ptum, pro κυαθίζων: emenda igitur. « Casaubonus. — Testimonium Polybii servatum est in Excerptis antiquis ex Polybii libro octavo, legiturque in *Reliquiis libri octavi Historiarum Polybii*, cap. 8. sect. 6. nostrae editionis. Quod ait, ταῖς ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν, istud ταῖς ναυσὶν pro *ablativo instrumenti*, ut Casaubonus, sic ante eum H. Stephanus acceperat, in Indice Thes. pag. 1307. f. Pariter vetus Polybii interpres, *navibus suis ceu trullis aquam haurire.* Nos pro *dativo* accepimus, *navibus suis ex mari potum infundere.* Nam cyathis potus ex paterâ haustus infunditur in calicem. Tum quod ait, τὰς σαμβύκας ῥαπιζομένας: memineram quidem, compositum verbum ἐπιρραπίζειν leniori quadam notione usurpari, pro *conviciari, obiurgare, verbis castigare*: (conf. IV. 168. f. X. 422. d. XIII. 604. b.) sed hîc recte intelligi videtur *colaphis percutere.* In vocab. τὰς σαμβύκας (quod etiam antepenacute τὰς σάμβυκας scribi poterat) notanda ambiguitas, de qua ad Polyb. l. c. & ad eiusdem Polybii librum V. 37, 10. monuimus; qua non animadversâ perit omnino iocus, qui in Marcelli dicto inest: nempe idem vocabulum & *sambucam* instrumentum musicum significat, & *sambucistriam* puellam quae instrumentum illud pulsat. In ἐκσπόνδους, quod est apud Polybium, nihil mutandum.

AD CAP. XXXV.

Εἰπόντος δ' ἐπὶ τούτοις Αἰμιλιανοῦ. Ecce rursus *ἀνακολουθίας* genus satis usitatum Nostro. Nec enim sequitur apodosis, huic protasi ad verbum respondens. Sed post bene multa Aemiliani verba, eiusdem sermonem sic concludit Athenaeus: *Τὴν ἀπορίαν οὖν* &c. Ac tum demum sequitur, (cap. 36.) *Καὶ ὃς* (scil. *Οὐλπιανὸς*) *ἔφη*.

c *πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν.* Possis *αὐλοὺς* hîc generatim intelligere quaelibet *musica instrumenta quae inflantur*: nec tamen sine caussâ (ut e sequentibus adparet) hoc potissimum vocabulo utitur auctor. Sed *κιθάραν* certe generatim hic dixit, pro *quolibet instrumento ψαλτικῷ*, id est, *quod fidibus tensum est, & vel plectri ope vel nudis digitis pulsatur*.

ψάλλω δ' εἴκοσι &c. Repetitur idem *ANACREONTIS* fragm. pag. 635. quod BARNESIUS, (num. 84.) in tres versiculos distinguens, quo primum versiculum compleret, suo iudicio vocem *πάσαις* adiecit: *ψάλλω δ' εἴκοσι πάσαις*. Poteras v. c. *Λυδὴν* coniectare, *Lydiam magadin*, ex eo quod sub finem paginae legitur, *Λυδῶν τε εὕρημα*. Verbum *ἡβᾷς* idem BARNESIUS interpretatus est *iuvenum-more-insolescis*.

d *οὐκ εἶπε δὲ τοῦτο οὐδὲ Πύῤῥανδρος ἐν τῷ Περὶ Αὐλητῶν.* Haec verba cum deessent vetustis editionibus, ex Italicis codicibus tacite adiecit Casaubonus: eademque vetus noster cod. *A.* agnoscit; sed pro *Πύρανδρος*, quod Casaub. ediderat, *Πύῤῥανδρος* geminâ *ρ* literâ scriptum dedit: recte. Sic sane idem nomen scribitur apud Aristophanem, Equit. vs. 897. ubi quidem de alio homine agitur.

οὐδὲ Φίλλις ὁ Δήλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος περὶ Αὐλητῶν, καὶ Εὐφράνωρ. » Melius *Φύλλις*. Hic est *Phyl-» lis*, quem musicum appellat & cum Aristoxeno bis ter-» ve laudat Scholiastes Aristophanis. « CASAUBONUS. — Scholiasten Comici vide ad Ran. 1337. & Vesp. 1231. ubi qui *Φύλλις ὁ μουσικὸς* nominatur, eiusdem nomen *Φύλλης* scribendum esse diserte monuit Suidas in hac voce; apud quem ipsum tamen *Φύλλις* scribitur in voc. *Σκολιόν*. Apud Scholiasten Luciani vero (ad libellum, Pro lapsu inter Salutandum, cap. 6. Tom. III. ed. Bip. pag. 292.) qui sua ab eodem Aristophanis Scholiaste mutuatus videtur, *Φίλων ὁ μουσικὸς* scribitur. Sed nostri codices constanter scripturam

Φίλλις tenent: ſic enim hic cum editis habet ms. *A.* tum rurſus pag. 636. b. uterque codex mstus cum editis: eodemque modo codex *Epit.* lib. I. pag. 21. f. Φίλλις ὁ Δήλιος, μουσικός: ubi vide not. Qui deinde hic nominatur Εὐφράνωρ, eius nomen temere Ηὐφράνωρ ſcribitur in ed. Caſ. 3. Is eſt autem *EUPHRANOR* ὁ Πυθαγορικὸς, cuius liber περὶ Αὐλῶν citatur apud Noſtrum, lib. IV. cap. 80. p. 182. c. rurſusque ibid. cap. 84. pag. 184. e. Priori loco citatur etiam *Alexonis* liber περὶ Αὐλῶν, quem hîc commemorare neglexit Deipnoſophiſta.

Ὁ δὲ *μάγαδις* καλούμενος αὐλός. Sic ms. *A.* quemadmodum & conſtanter aliàs, & mox rurſus in eiusdem *Tryphonis* verbis, ubi etiam editi ſcripturam μάγαδις tenuere. Priora iſta verba omiſit Breviator: ſed mox μαγάδις ἐν ταυτῷ agnoſcit idem cum aliis. Recte vero priore etiam loco μάγαδις, non μάγαδος, habent veteres membranae: nam eodem modo ſcripta eadem *Tryphonis* verba ſupra etiam relata ſunt, lib. IV. pag. 182. d.

ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ φησί· Μάγαδιν λαλήσω &c. »De iſto verſu, Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα »σοι καὶ μέγα, diximus libro IV. cap. XXV.« CASAUBONUS. — Vide IV. 182. d. ibique notata. Mirum vero, utroque loco pariter corruptum poëtae nomen; & utrobique item μέγαν pro μέγα vulgo ſcribi: quae quidem quin corrigeremus non dubitavimus. Videndum tamen, ne fortaſſe (quod ex p. 638. a. colligi poſſe videtur) μάγαδιν in eo verſu dixerit Anaxandrides *certum* quoddam *cantionis aut melodiae genus* ex fidium & tibiae cantu mixtum, quod ὁ μάγαδις maſculo genere fuerit nominatum: qui cantus quum partim *acutus* fuerit, partim *gravis*; τὸν μάγαδιν μικρὸν, *acutum* dixerit poëta; τὸν *μέγαν* vero, *gravem*.

AD CAP. XXXVI.

Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα Ἀντεξηγήσεσιν. Conf. XI. 468. e. Videntur ſignificari *Expoſitiones dramatum Ionis*, *aliorum Expoſitionibus oppoſitae*. Sic h. l. interpretationi *Ariſtarchi* (lit. *c. d.*) aliam opponit; loco ſuperiore vero (XI. 468. c. d.) *Epigenis* ſive *Epimenis* interpretationi ſuam oppoſuit.

μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον. »Eadem »interpretatio apud Heſychium: ſed quam in vulgatis li-

» bris pessime acceptam ex Athenaeo emendandam esse stu» diosos velim monitos.« CASAUBONUS. — Hesychium vide in *Μαγάδεις*, & quae ibi a doctis viris adnotata sunt. Dicebatur autem *αὐλὸς κιθαριστήριος*, *tibia quae citharae accinit*, interprete Hesychio l. c. & Polluce, IV. 81. atque ipso Didymo apud Nostrum, paullo post. *Ibid.* *οὐ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν πρώτῳ περὶ Αὐλῶν τρήσεως, λέγοντα.* Sic commode ms. *A.* Nempe intellige, *οὐ μνημονεύειν φησὶ Δίδυμος Ἀριστόξενον.* Eiusdemque scripturae vestigium etiam in editionibus Ven. & Bas. superest, quae accusativum *λέγοντα* tenuerunt. Sed quum in his temere *μνημονεύει Ἀριστόξενος* scriptum esset, tenens hoc Casaubonus, etiam *λέγοντα* tacite in *λέγων* mutavit.

F *πέντε γένη εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικοὺς, κιθαριστηρίους, τελείους, ὑπερτελείους.* Cum deesset postremum vocabulum, monuit ad h. l. doctissimus CORAY in *Notis msstis*: »*Quatuor* tantum, non *quinque* habes hîc *ti»biarum genera.* Legendum igitur existimo, *παιδικοὺς, δακτυλικοὺς, κιθαριστ.* conf. lib. IV. pag. 176. F.« — Idem vocab. excidisse restituendumque Athenaeo censuerat MAHNE, in Diatribâ de Aristoxeno, pag. 136. Ac quisquis superiorem illum locum attentius inspexerit, vix aliter coniectare possit. At *post τελείους* vocabulum *ὑπερτελείους* communi consensu adiectum dedere ambo nostri codices mssti: quod quidem quam facile ibi intercidere per iuniorum librariorum festinationem potuerit, in oculos incurrit. Deinde vero quod vulgo sic continuata erat oratio, *ἢ ἐλλείπειν οὖν δεῖ &c.* desunt verba ista Epitomae, e msto *A.* vero nulla adnotata dissensio: satis autem adparet, particulae ἢ non fuisse hîc locum; nisi forsasse statuas intercidisse aliud orationis membrum, quod ab ἢ item incepisset: at id quum parum sit verisimile, vulgatam scripturam sub contextu adnotasse contentus, abieci importunam particulam; de qua delendâ MAHNIUS etiam l. c. monuit. Deinde vero quod subiicitur, *ἐλλείπειν οὖν δεῖ παρὰ τῷ Ἴωνι τόν τε σύνδεσμον*: possunt quidem haec ita intelligi, ut interpretatus est idem MAHNIUS: *Igitur in illo loco Ionis necesse est omissam esse copulam τε.* At id si voluisset auctor, scripturus erat *ἐλλείπειν οὖν ἀνάγκη* aut aliquid simile: nam ad verbum *ἐλλείπειν* perincommode *δεῖ* adiectum videtur; quod proprie sonat, *omittere oportet.* Praeterea, sicut in totâ hac

Φίλλις tenent: sic enim hic cum editis habet ms. *A.* tum rursus pag. 636. b. uterque codex mstus cum editis: eodemque modo codex *Epit.* lib. I. pag. 21. f. *Φίλλις ὁ Δήλιος, μουσικός*: ubi vide not. Qui deinde hic nominatur *Εὐφράνωρ*, eius nomen temere *Ηὐφράνωρ* scribitur in ed. Cas. 3. Is est autem *EUPHRANOR ὁ Πυθαγορικός*, cuius liber *περὶ Αὐλῶν* citatur apud Nostrum, lib. IV. cap. 80. p. 182. c. rursusque ibid. cap. 84. pag. 184. e. Priori loco citatur etiam *Alexonis* liber *περὶ Αὐλῶν*, quem hic commemorare neglexit Deipnosophista.

Ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός. Sic ms. *A.* quemadmodum & constanter aliàs, & mox rursus in eiusdem *Tryphonis* verbis, ubi etiam editi scripturam *μάγαδις* tenuere. Priora ista verba omisit Breviator: sed mox *μαγάδις ἐν ταυτῷ* agnoscit idem cum aliis. Recte vero priore etiam loco *μάγαδις*, non *μάγαδος*, habent veteres membranae: nam eodem modo scripta eadem *Tryphonis* verba supra etiam relata sunt, lib. IV. pag. 182. d.

ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ φησί· Μάγαδιν λαλήσω &c. » De isto versu, *Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα*, diximus libro IV. cap. XXV. « CASAUBONUS. — Vide IV. 182. d. ibique notata. Mirum vero, utroque loco pariter corruptum poëtae nomen; & utrobique item *μέγαν* pro *μέγα* vulgo scribi: quae quidem quin corrigeremus non dubitavimus. Videndum tamen, ne fortasse (quod ex p. 638. a. colligi posse videtur) *μάγαδιν* in eo versu dixerit Anaxandrides *certum* quoddam *cantionis aut melodiae genus* ex fidium & tibiae cantu mixtum, quod *ὁ μάγαδις* masculo genere fuerit nominatum: qui cantus quum partim *acutus* fuerit, partim *gravis*; *τὸν μάγαδιν μικρὸν*, *acutum* dixerit poëta; *τὸν μέγαν* vero, *gravem*.

AD CAP. XXXVI.

Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα Ἀντεξηγήσεσιν. Conf. XI. 468. e. Videntur significari *Expositiones dramatum Ionis*, *aliorum Expositionibus oppositae.* Sic h. l. interpretationi *Aristarchi* (lit. *c. d.*) aliam opponit; loco superiore vero (XI. 468. c. d.) *Epigenis* sive *Epimenis* interpretationi suam opposuit.

μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον. » Eadem » interpretatio apud Hesychium: sed quam in vulgatis li-

» bris pessime acceptam ex Athenaeo emendandam esse stu- » diosos velim monitos. « CASAUBONUS. — Hesychium vide in Μαγάδεις, & quae ibi a doctis viris adnotata sunt. Dicebatur autem αὐλὸς κιθαριστήριος, *tibia quae citharae adcinit*, interprete Hesychio l. c. & Polluce, IV. 81. atque ipso Didymo apud Nostrum, paullo post. *Ibid.* οὗ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν πρώτῳ περὶ Αὐλῶν τρήσεως, λέγοντα. Sic commode ms. *A.* Nempe intellige, οὗ μνημονεύειν φησὶ Δίδυμος Ἀριστόξενον. Eiusdemque scripturae vestigium etiam in editionibus Ven. & Bas. superest, quae accusativum λέγοντα tenuerunt. Sed quum in his temere μνημονεύει Ἀριστόξενος scriptum esset, tenens hoc Casaubonus, etiam λέγοντα tacite in λέγων mutavit.

πέντε γένη εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικοὺς, κιθαριστηρίους, τελείους, ὑπερτελείους. Cum deesset postremum vocabulum, monuit ad h. l. doctissimus CORAY in *Notis msstis*: »*Quatuor* tantum, non *quinque* habes hîc *tibiarum genera.* Legendum igitur existimo, παιδικοὺς, δακτυλικοὺς, κιθαριστ. conf. lib. IV. pag. 176. F. « — dem vocab. excidisse restituendumque Athenaeo censuerat MAHNE, in Diatribâ de Aristoxeno, pag. 136. Ac quisquis superiorem illum locum attentius inspexerit, vix aliter coniectare possit. At *post* τελείους vocabulum ὑπερτελείους communi consensu adiectum dedere amo nostri codices mssti: quod quidem quam facile ibi incidere per iuniorum librariorum festinationem potuerit, in oculos incurrit. Deinde vero quod vulgo sic continuata erat oratio, ἢ ἐλλείπειν οὖν δεῖ &c. desunt verba illa Epitomae, e msto *A.* vero nulla adnotata dissensio: satis autem adparet, particulae ἢ non fuisse hîc locum; nisi fortasse statuas intercidisse aliud orationis membrum, quod ab ἢ item incepisset: at id quum parum sit verisimile, vulgatam scripturam sub contextu adnotasse contentus, abieci importunam particulam; de qua delendâ MAHNIUS etiam l. c. monuit. Deinde vero quod subiicitur, ἐλλείπειν οὖν δεῖ παρὰ τῷ Ἴωνι τὸν τε σύνδεσμον: possunt quidem haec ita intelligi, ut interpretatus est idem MAHNIUS: *Igitur in illo loco Ionis necesse est omissam esse copulam* τε. At id si voluisset auctor, scripturus erat ἐλλείπειν οὖν ἀνάγκη aut aliquid simile: nam ad verbum ἐλλείπειν perincommode δεῖ adiectum videtur; quod proprie sonat, *omitters oportet.* Praeterea, sicut in totâ hac

φύσει *infinitâ* oratione utitur auctor, sic & hoc loco ad infinitivum ἐλλείπειν nullum adiici verbum finitum debuit; sed intelligebatur, ut supra, verbum φησὶν, scil. ὁ Δίδυμος. Unde omnino fit probabile, δὴ (sive δῆλον malueris) non δεῖ, hic scripsisse Athenaeum. Adiectâ igitur τε particulâ versum *Ionis* sic scriptum oportuisse censuerat *Didymus*:

Λυδός τε μάγαδίς τ' αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς:

id est, *Et Lydia tibia, & tibia magadis, praeeat clamori.* At, quum *magadis instrumentum chordis tensum*, (ut continuo deinde traditur) *inventum* fuerit *Lydium*, possit etiam αὐλὸς μάγαδις *Lydium* statui inventum: quare in eamdem sententiam, quam *Didymus* voluerat, etiam absque τε particulâ post μάγαδις insertâ dicere *Ion* potuerat:

Λυδὸς τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς:

Et tibia Lydia magadis (i. e. *magadi accinens*) *praeeat clamori.*

Ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικὸν, &c. Vocabulum μάγαδις cum editis hîc tenet ms. *A.* tanto probabiliore ratione, quod ad *Anacreontis* testimonium hic provocetur, qui μάγαδιν, non μαγάδα, dixerat: cuius verba paullo ante (lit. *c.*) adposita sunt; rursusque eodem modo repetuntur p. 635. c. Nec tamen specie caret μαγὰς, quod h. l. habet *Epitoma*: nam a nominativo μαγὰς formatus videri poterat dativus casus μαγάδι, qui modo praecesserat, rursusque paullo post eodem modo scriptus occurrit, pag. 635. a. & iterum ibid. lit. b. quum contra ab ἡ μάγαδις tertius casus proprie τῇ μαγάδιδι formari debuisset, quemadmodum secundus τῆς μαγάδιδος, hac pag. lit. c. & pag. 635. c. Et ipsum illud vocab. ἡ μαγὰς adnotarunt etiam Hesychius & Suidas, interpretantes *ligneum fulcrum super quo tenduntur chordae*: ut adeo haud incommode pro toto etiam instrumento usurpari id nomen potuerit. Sed potuit etiam penacuta scriptura dativi casus, μαγάδι, pro μαγάδιδι poni, sive per librariorum errorem, sive quod ita usus tulerit, in tertio casu, licet in primo ἡ μάγαδις & in secundo τῆς μαγάδιδος dicere consuevissent.

Λυδῶν τε εὕρημα. Perperam αὐδῶν τε ms. *A.* & mox rursus idem τὰς αὐδὰς pro τὰς Λυδάς: sed in *Ionis* versibus deinde recte Λυδαὶ ψάλτριαι. Versus isti quum in editis sic scripti legerentur:

Ἀλλ' αἱ Λυδαὶ ψάλτριαι παλαιθετῶν
ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε:

nonnisi haec adnotavit CASAUBONUS: » παλαιθετῶν » ὕμνων ἀοιδοί. Ferri potest, pro *dudum compositorum*. τιθέναι, pro ποιεῖν, translatitium. Tamen haec dictio nescio » quomodo parum satisfacit. An παλαιδετῶν? Hesychius, » Παλαιδέτης· πρεσβύτης, pro παλαιετής. « — Equidem, cur hoc mallemus, nullam caussam vidi. Apud eumdem Hesychium habes Παλαιοθέτης· πολυπράγμων, δραστήριος: ubi si statuere liceret, Παλαιθέτης scriptum oportuisse, legitime inde formaretur genitivus plur. παλαιθετῶν: sed huc non convenit notio activa, illi formae nominis propria. Apud Suidam, in Κᾶλα, habes Κᾶλα παλαίθετα, i. e. ξύλα ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου: *ligna a longo tempore reposita*. Eâdem vocabuli formâ ὕμνοι παλαίθετοι fuerint ὕμνοι πάλαι τεθέντες, *hymni*, non quidem *a longo tempore repositi*, sed *olim instituti*, *ex veteri instituto cani soliti*, πάλαι νενομισμένοι: ab illo usu verbi, quo νόμοι τίθεσθαι, *leges ferri*, dicuntur. Quare παλαιθέτων, penacute scriptum, malebam. Sed eumdem priorem versum in ipso initio claudicare adparebat: ubi perspecte BENTLEIUS, in Epist. ad Mill. p. 56. Ἀλλ' εἶα Λυδαὶ corrigi iussit. Idque ipsum exhibuerunt veteres nostrae membr. *A*. in quibus absque accentibus quidem spiritibusque, quod sciam, sed eisdem prorsus literis αλλεια λυδαὶ scriptum. (In *Epit*. deest totum testimonium.) *Posteriori* autem *versu*, si teneas ἀοιδοὶ, in foeminino genere fuerit hoc accipiendum, & eaedem quae modo *psaltriae*, id est, *fidium pulsatrices* dicebantur, nunc etiam ἀοιδοὶ (*cantatrices*) fuerint adpellatae: quod per se quidem non incommodum: sed, cùm ad verba κοσμήσατε ξένον, *ornate*, *honorate hospitem*, desideraretur dativus vel ablativus casus rei, *quâ ille hospes honoraretur*, perquam probabile nobis videbatur ἀοιδῇ scripsisse poëtam.

a Θεόφιλος δ' ὁ κωμῳδικὸς ἐν Νεοπτολέμῳ. Eadem THEOPHILI fabula citata est lib. XIII. pag. 560. a. Ferri potest κωμῳδικὸς, idem valens ac κωμικὸς vel κωμῳδιοποιός. Et usus fortasse eo vocabulo *Didymus* est, e quo haec cum superioribus ducta videntur. Nusquam autem alibi, quod quidem meminerim, ita loquitur Athenaeus: sed raro quidem κωμικὸς dicit, frequentius vero ac paene constanter κωμῳδιοποιός. Et hic fortasse κωμικὸς ille scripserat; librarius autem, alteri vocabulo κωμῳδιοποιὸς, ut longe frequentius occurrenti, adsuetus, id ipsum hic quoque po-

nere inftituerat, fed deinde vocab. *κωμικὸς* in exemplari a animadvertens, primoribus literis *κωμῳδι* terminationem *νος* adiecit. Similiter quidem & aliâs fubinde in eisdem vetuftis membranis infolitam quamdam fcripturam e duobus aliis temere & inconftanter compofitam obfervavimus. *THEOPHILI* verba in ed. Ven. & Baf. fic fcribebantur: *Πονηρὸν υἱὸν καὶ πατέρ' ἔστι μαγαδίζειν &c.* omiffis iftis *καὶ μητέρα*, quae ex msstis tacite adiecit Cafaubonus, atque ita primum verfum complevit. Eadem verba agnofcit ms. *A*. In *Epit.* totum deeft teftimonium. *Tertio verfu*, pro *ὑμῶν*, quod in ed. Ven. erat, *ἡμῶν* legitur in ed. Baf. & Caf. eodemque modo (ni fallor) in ms. *A*. Abruptorum verborum fententia haud fatis certa. Dalecampius, cum duo verba *καὶ μητέρα* non haberet in fuo exemplo, fic converterat: *Improbi cum patris eſt, tum filii, rotae infidentibus μαγαδίζειν.* Gallicus interpres: *Ce coquin de fils, le père, la mère peuvent magadizer, affis fur la roue; mais aucun de nous ne chantera cette chanfon.* — *τὸν τροχὸν*, *rotam*, inftrumentum fuiffe poenale examinandis & torquendis reis inferviens, monuit DALECAMP. Vide fis notata ad Epicteti noftri Differtat. lib. II. cap. 6. fect. 18.

παλαιὸν μὲν, φησὶ, τὸ ὄργανον εἶναι. Sic ms. *A*. cum ed. Ven. Baf. & ed. Caf. 3. Verba ifta defunt *Epit.* Caeterum conf. IV. 183. e. f.

χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ. Satis ex h. l. adparet quid b dicatur proprie *ψάλλειν* & *ψαλμός*. Conf. quae notavit FABRICIUS ad Sextum Empir. VI. 1.

διόπερ καὶ Πίνδαρον - - ψαλμὸν ἀντίφθογγον. *Pindari* verba paulo poft adponuntur, cap. feq. lit. *d*. & *e*. At pro eo quod hîc ait auctor, *magadin a Pindaro* dictam effe *ψαλμὸν ἀντίφθογγον*, ibi contra perfpicue poëta *barbiton* *ψαλμὸν ἀντίφθογγον* vocat, nempe quod *refponderet τῇ πηκτίδι*, quae eadem putatur effe cum *magadi*. Videant ftudiofi quae fuper hoc loco commentatus eft BURETTE, in Commentar. Academ. Infcript. T. IV. pag. 120 fq. ubi difputat contra *Claud.* PERRAULT, *de la Mufique des Anciens*, pag. 366.

τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. Sic ms. *A*. cum editis. Videndum vero, ne rectius fit quod habet *Epit.* *ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.*

In *SOPHOCLIS* ex *Myfis* fragmento, ubi *verf.* 1. *ἀντιc σπαστά γε* in edd. legebatur, *γε* particulam ignorat ms. *A*.

ltero versu autem, mendosum αὐλεῖ tenet mstus codex. tramque mendam, de qua monere neglexerat doctus nimadversor, correximus ex lib. IV. pag. 184. e. Magis bro placuit ἐφύμνει, quod hîc in imperfecto tempore ribitur, quam quod ibi scribebatur ἐφυμνεῖ in praenti.

AD CAP. XXXVII.

Φρυγίου τε, καὶ Δωρίου, καὶ Λυδίου. Duae mediae oces, καὶ Δωρίου, desunt vetustis membranis, recte adiecae in edd. Defuerant eadem verba etiam illi vetusto exmplari, quo Epitomae auctor usus erat: itaque consul- ille *ternarium* numerum, qui diserte nominabatur, (τριῶν ελῳδιῶν) omisit. Adparet tamen etiam e sequentibus, *tria elodiarum* (sive *harmoniarum*, ut habet *Epit.*) *genera* hîc nominari debuisse. In nostro cod. *Epit.* ita scribitur: Ὅτι ...όων (sic mutilato nomine, pro Ἀνακρέων) Φρυγίῳ τε καὶ υδίῳ ἁρμονίᾳ ἐχέχρητο.

Τὸν ῥα Τέρπανδρος &c. PINDARI versiculos distinximus, t praeivit HERMANNUS, Tomo III. Pindari Heyniani, oettingae MDCCXCVIII. editi; cuius libri, diu aegerrime esiderati, copia tandem nobis facta est. Cum eodemque ibtilissimi iudicii Viro, pro Λύδιον, quod *vers.* 2. vulo legebatur, Λυδῶν posuimus, quod etiam a SCHNEIERO in Pindari Fragm. pag. 10. propositum erat. Quod nullo ante verbis παρὰ Λυδοῖς significabatur, id ἐν δείπνοισιν Λυδῶν dixerat poëta. Confer vero supra lit. *b.* & uae ibi monuimus.

Τὰ Κάρνεια. De hoc festo Lacedaemoniorum vide sura, lib. IV. pag. 141. *e. f.* & quem ibi laudavimus MEURUM. De *Terpandro*, praeter Suidam, conf. quae ad Aeani Var. Hist. XV. 50. notavit Perizonius, & Wesselinus ad Diodor. T. II. pag. 639.

ὡς Σωσίβιός φησιν ἐν τῷ περὶ Χρόνων. *Sosimus Chronographus*, qui temere huc invectus erat, nullus umquam iit. Σωσίβιος ὁ Λάκων (Callimachi aequalis, idem ille rammaticus saepius laudatus Nostro, quem Λυτικὸν vel ...πιλυτικὸν dictum vidimus lib. XI. pag. 493. d.) ἐν Χρόνων ναγραφῇ laudatur a Clemente Alexandrino, Stromat. lib. p. 389. ed. Pott. Eiusdemque testimonio utitur (ut monet Vossius, DE Historicis Graecis lib. I. cap. 15. p. 100.)

Censorinus, de Die Natali cap. 21. Unde hic apud Nostrum restituendum *Sosibii* nomen perspecte monuerat Meursius, Miscellan. Lacon. lib. IV. cap. 17. pag. 31. Cuius iudicium egregie firmarunt optimae nostrae membr. *A.* hoc ipsum ὡς Σωσίβιός φησιν exhibentes.

AD CAP. XXXVIII.

Διογένης δὲ ὁ τραγικὸς (intellige φησὶ) *διαφέρειν πηκτίδα μαγάδιδος.* » *Diogenes* hic, etiam *Oenomaus* di» ctus, Atheniensis fuit, & plures fabulas edidit. « Casaubonus. — Vide Suidam suo loco.

Vers. 1. Pro κλύωμεν, quod una voce editum erat, duabus vocibus κλύω μὲν posui. Nec enim hic locus erat subiunctivo verbi modo: & ad κλύω δὲ, quod sexto versu sequitur, κλύω μὲν referebatur. Ἀσιάδος potest utique ad Κυβέλας referri: sed nescio an rectius Dalecampius Ἀσιάδας coniectaverit, *Asiaticas foeminas.* Caeterum *mithratas Cybeles mulieres*, cum eodem Dalecamp. intellige *sacerdotes Cybeles, ei consecratas.*

Tertius & quartus versus cum in editis, tum in ms. *A.* (nam in *Epit.* omissi octo priores versus) sic concepti legebantur:

τυμπάνοισι καὶ βομβοῖσι καὶ χαλκοκτύπων
βόμβοις βρεμούσας ἀντὶ χερσὶ κυμβάλων.

Ad haec Casaubonus monuit: » Tertii versus initio scri» be τυπάνοισι, non τυμπάνοισι. Utrumque dixerunt » Graeci: hoc usitatius est: illud ἀνὰ λόγον magis. *Toph* » vel *tuph*, (hebr. & chald.) *tympanum.* *Quarto versu*, pro » βόμβοις malim βρόμοις: & quia hoc ἀττικώτερον, & » quia praecedit vox βομβοῖσι. Videndum etiam an scribi » oporteat ἀντίχερσι. « — Τυπάνοισι probans, ut par erat, Piersonus Verisimil. II. 6. pag. 204. pro eo quod proxime sequebatur καὶ βομβοῖσι verissime (ut nobis videbatur) ῥόμβοισι corrigendum censuit; ad simillimum Apollonii Rhod. versum provocans, Argon. I. 1139.

ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται:

& ad versum a Suida in Θίασος & in Ῥόμβος citatum, qui legitur in Phalaeci Epigr. III. in Brunckii Analect. T. I. pag. 421. Quo accedit id, quod e Photii Lexico msto ad Hesychium voce Ῥόμβος notâ 11. protulit doctus Editor: Ῥόμβος, ὃ ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον. Qui-

s ex locis intelligitur fuisse *rhombum* instrumentum musicum in Cybeles & in Bacchi sacris adhiberi solitum. Quod quale fuerit donec certiori ratione nobis fuerit declaratum, teneamus interim probabilem IACOBSII coniecturam, (Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. p. 247.) » videri *rotundum* fuisse *tympanum, quod* Bacchae manibus tenentes *crebro rotabant.* « — De aliis, eisque usitatioribus, eiusdem vocabuli significatibus dictum est ad XII. p. 5. c. Quod sequebatur, βόμβοις βρεμούσας ἀντὶ χερσὶ κυμβάλων: quum nihil significare possint verba ἀντὶ χερσὶ, probavi levem Casauboni emendationem ἀντιχέρσι, ut intelligeretur ἀντιχέρσι adiectivum (a sing. ἀντίχειρ) ad βόμβοις referendum. Cum vero ait poëta, βρεμούσας σοφὰν θεῶν ὑμνῳδὸν &c. βρεμούσας (i. e. *frementes* vel *tumultuantes*) dixit, pro βρόμῳ σέβουσας vel ᾄδουσας, *fremitu illo & tumultu canentes* (vel *colentes*) *Deam.*

Vers. 5. σοφὰν θεῶν ὑμνῳδὸν ἰατρόν θ' ἅμα.

Malebam σοφὰν θεὸν, sive (quod metro convenientius erat) θεὸν σοφὰν &c. Nec enim *Deorum cantatricem & medicam* dici Cybelen existimo. Sed fortasse in eamdem quam volumus sententiam *genitivus* ille θεῶν accipi possit: nempe *illam Deorum, illam ex Divis, quae simul solertissima cantatrix & medica est.* In utrâque quidem arte Cybele, dum inter homines viveret, excelluisse perhibetur. τῷ τε κάλλει (ait Diodorus Sicul. III. 58.) καὶ σωφροσύνῃ διενεγκεῖν, ἔτι δὲ συνέσει γενέσθαι θαυμαστήν. τήν τε γὰρ πολυκάλαμον σύριγγα πρώτην ἐπινοῆσαι, καὶ πρὸς τὰς παιδιὰς καὶ χορείας εὑρεῖν κύμβαλα καὶ τύμπανα· πρὸς δὲ τούτοις καθαρμοὺς τῶν νοσούντων κτηνῶν τε καὶ νηπίων παίδων εἰσηγήσασθαι. διὸ καὶ τῶν βρεφῶν ταῖς ἐπῳδαῖς σωζομένων - - - ὑπὸ πάντων αὐτὴν ὀρείαν μητέρα προσαγορευθῆναι. Postremo hoc cognomine usus est Telestes apud Nostrum, XIV. 626. a.

Ad *vers.* 6. ubi mireris cum *Lydis virginibus* iungi *Bactrias* vel *Bactrianas*, consule quae monuit SPANHEMIUS ad Callimachi H. in Dian. vs. 37. nempe *Bactrias* poëtarum more dici pro *Persicis*; apud Persas autem praecipue cultam esse Dianam, fuisseque in Lydiâ etiam multos, qui Persico more Dianam colerent, ob idque ipsum etiam *Persicos* fuisse nominatos. Conf. Pausan. V. 27. pag. 448. & quae ibi Kühnius notavit. Apud Nostrum cum in ed. Ven. & Bas. corrupta fuissent verba κλύω δὲ & παροίκους

Ἄλυϊ, de corrigendo errore monuerat *Guil.* Canterus, Novar. Lect. lib. IV. cap. 5. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 597.)

Tres postremi versus sic corrupti legebantur in editionibus omnibus:

ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων τε Περσικῶν
ἀντιζύγεις ὁλκοῖς κρεκούσαις μάγαδιν ἔνθα Περσικῷ
νόμῳ ξενωθεὶς (ξαναθεὶς ed. Ven. & Bas.) αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Ibi Casaubonus monuit: » Scribe:

» ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων τ' ἀντιζύγοις
» ὁλκοῖς κρεκούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ
» νόμῳ ξυνωθεὶς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

» Ita dictum κρέκειν μάγαδιν, ut apud Aristophanem [Av. » 628.] κρέκειν αὐλόν. Late patet verbi huius usus. κρέκειν » ὕμνον dixit Telestes Selinuntius, [apud Athen. p. 626. a.] » Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λυδῶν ὕμνον. » Male in editionibus, κρεκούσαις: nam iungi debet cum » superiori voce Λυδάς. Caetera ante nos restituerat opti- » mus *Sylburgius.* « — Quonam in scripto Sylburgius de corrigendo hoc Athenaei loco monuerit, non habeo compertum. Fortasse in literis privatim ad Casaubonum datis. In *versu antepenult.* ignorat uterque noster codex mstus (nam in *Epit.* exhibentur tres postremi versus) verba ista temere adsuta, τε Περσικῶν. Quare ex codicum praescripto versus ille sic scribi debuit, ut nos edidimus:

ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων ἀντιζύγοις

absque coniunctione post πηκτίδων. Quo fit ut τρίγωνα hîc non substantive accipi debeat, ut paullo post, lit. *b.* & IV. 175. d. & 183. a. sed adiective; ut πηκτίδες dicantur τρίγωνοι, *triangulares*, quemadmodum apud nos instrumenta illa quas *harpas* vocamus. Ad vulgatum olim κρεκούσαις nihil ex ms. *A.* adnotatum. In cod. *Ep.* κεκρούσα scribitur perperam, quasi a κρούω deducto verbo. κρέκω, generatim τὸ ἠχῶ, *resono*: sed proprie & sigillatim, τὸ τὴν κιθάραν κρούω, κιθαρίζω. Sic Suidas, & Hesychius. *Postremo versu*, ξενωθεὶς, ut ediderat Casaubonus, sic scribitur in utroque nostro codice. Fors. 'ξενωθεὶς, pro ἐξενωθεὶς.

καὶ Φίλλις δ' ὁ Δήλιος. De hoc paullo ante dictum, ad p. 634. d. *Mox*, ubi nominantur Φοίνικες: conf. IV. 182. f. ibique not. & deinde, XIV. 637. b.

σαμβύκαι, ἰαμβύκαι, τρίγωνα. » σαμβύκαι, ἰάμβυ

-βυκαι τρίγωνα, κλεψίαμβοι. In hac enumeratione ἀσυνδέτῳ mendi suspicionem movet τὸ καὶ ante τρίγωνα. » Legendum est σαμβύκαι, ἰάμβυκαι, τρίγωνα. Separat *iambycas* a *sambycis*. Quid autem *iambycae* fuerint, » mox declarat. Utrumque & Hesychius verbis paene iis» dem: Ἰάμβυκαι, ὄργανα μουσικὰ ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον. » ἡ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὄψὲ εὑρημένον. « CASAUBONUS. — Ab editis hîc nil recedit ms. *A*. & parum ms. *Ep*. in quo ἰάμβοι, τρίγωνα, absque coniunctione. Certissima vero viri docti emendatio: nisi quod accentus non in antepenultimâ, sed in penultimâ erat ponendus, ἰαμβύκαι, ut σαμβύκαι. Sic sane & apud Hesychium & apud Suidam in Ἰαμβύκαι: & mox ἰαμβύκας habes apud Nostrum, (ubi quidem perperam ἰαμβύκους ed. Bas. & ἰαμβυκὰς ed. Cas.) & ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον, pag. 638. e.

κλεψίαμβοι, σκινδαψοί. Posterius vocab. quod deerat editis, isto loco adiectum dedere ambo codices mssti. Idemque instrumentum iam supra, IV. 182. f. in simillimo recensu ab Aristoxeno memoratum vidimus. Conf. p. 183. a. Adde Hesychium in Βλιτύριον, & alios quos laudat Fabricius ad Sextum Empir. VIII. 133. De *clepsiambis* nonnihil dictum ad IV. 182. f. Subiicitur hîc nominis interpretatio talis, quae ipsa aliam disertiorem desideret. ἐν οἷς δὲ παραλογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, (id est, τὰ ἐν τοῖς ἰάμβοις) κλεψιάμβους. Dalecampius haud incommode, ut videtur, vertit: *quibus iambos velut adulteratos & metricâ ratione fraudatos, Clepsiambos.* Similiter Gallicus interpres: *On appelloit* iambiques, *les instrumens avec les quels on accompagnoit en accord le chant des iambes: &* clepsiambes, *ceux qui accompagnoient ces mêmes chants, mais sans en suivre précisément la mesure.*

c μαγάδιδας δὲ τὰ διὰ πασῶν καὶ πρὸς ἴσα τὰ μέρη τῶν ᾀδόντων. DALECAMPIUS: *Magadidas vero, quae concentu* διὰ πασῶν *consentiunt, & respondent aequalibus cantorum modis.* Adiecta in orâ Nota: » Musici nostri hunc con» centum vocant *in octavâ unisonum.* « Gallicus interpres: *Les* magadis *servoient à faire les octaves, & se montoient de manière à être à l'unison des voix des chanteurs.* Tenui h. l. scripturam *antepenacutam* quam exhibebat editio Cas. Nec tamen sub contextu adnotare neglexi, in utroque nostro codice, sicut in ed. Ven. & Bas. h. l. μαγαδίδας *penacute* scribi; licet in totâ hac disputatione constanter aliâs

ἡ μάγαδις, τῆς μαγάδιδος, τὴν μάγαδιν scribatur. (Nam quod in tertio casu τῇ μαγάδι scribitur, pag. 634. f. id aliam rationem habet.) Paullo etiam ante hunc locum in quo versamur, (hac pag. lit. *b.*) ubi μαγάδιδες antepenacute editum est, nihil ex ms. *A.* adnotatum: at ibidem tamen in ms. *Ep.* μαγαδίδες penacute, ut hic μαγαδίδας, scriptum. Denique eodem modo μ α γ α δ ί δ α ς penacute scriptum cum in edd. tum in msstis vidimus, IV. 182. f.

βάρβιτος ἢ βάρμος. » De *barbito* & *barmo* dictum in quar» to. « CASAUBONUS. — Vide IV. 182. f. ibique notata.

τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα, κατεσκεύαζον. » *Alia » fidibus intendebant, alia sonora faciebant*: id est, ut mox » loquitur, ψόφου μόνου παρασκευαστικά. Exposuimus li» bro quinto, capite quarto. « CASAUBONUS. — Monuerat vir doctus, ad V. 193. (Animadv. T. III. p. 73.) perperam Dalecampium, τὰ ἔνηχα h. l. cum *pneumaticis* instrumentis confundentem, vertisse *quae ad sonum inflantur spiritu.* Nempe, si cum praescriptis verbis conferas ea quae continuo subiiciuntur, intelliges tria genera hic statui musicorum instrumentorum: 1. ἔγχορδα, sive χορδαῖς διειλημμένα. 2. τὰ ἐμφυσώμενα, quae & πνευστικὰ vel πνευματικὰ aliàs nominantur. 3. ἔνηχα, id est, ψόφου μόνον παρασκευαστικά.

AD CAP. XXXIX.

Δικαίαρχος ἐν τοῖς περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος Βίου. Vide quae ad XIII. 577. b. notavimus.

Ἄρτεμι σοί με τι φρὴν ἐφίμερον ὕμνον ἰέναι &c. d. Exhibuimus istud fragmentum quale editum erat; nisi quod, pro ἐφ' ἥμερον, cum ms. *A.* ἐφίμερον scripsimus. In *Epit.* deest totum. ὕμνον ex msstis tacite restituit Casaub. pro quo cum ὕπνον ex ed. Ven. & Bas. legeret interpretareturque Dalecampius, plane extra oleas vagatus est. Sub νεναι, quod pro edito ἰέναι habet codex noster, an aliud quid melius lateat, videant eruditi. Nobis non liquet: quare tenuimus in hoc verbo editam scripturam: sed in latinâ totius fragmenti versione coniecturas magis, quam certam rationem, sumus secuti; in Graecis vero, quo indicaremus defectam in fine esse orationem, puncta nonnulla post χορδὴν adiecimus. VILLEBRUNIUS, Casaubonianam editionem ob oculos habens, totum locum sic

-di convertit: »*Diane, j'ai le dessein d'entonner à ta gloire une* »*hymne qui te plaise, pendant que cette autre* (femme) *fera* »*retentir dans ses mains ces crembales d'airain doré.*« Atque, se Graeca ita legisse: (id est, puto, ADAMUM Graeca ita legenda statuisse:) ἐφ' ἵμερον ὕμνον ἱέναι, τέως τῆνα δέ τις ἄλλα χρυσεοφ. κρεμβ. χαλκ. χερσὶν συγκρούει. Eumdem locum tractans FIORILLO, Observation. in Athen. p. 48 sq. ait: »*Iacobs* in Exercitat. Crit. T. I. pag. 21. legendum pu»tat: Ἄρτεμις, ὁρμᾶται φρὴν ἐφ' ἵμερον ὕμνον ἱέναι. Sed »sequentem versum non expedire potuit. Mihi scribendum »videtur:

»Ἄρτεμι, σοί μ' ἔτι φρὴν ἐπ' ἐφίμερον ὕμνον ἔνωθεν,
» ἃδ' ἔτι χρυσοφαῆ κρέμβαλα χαλκοπαγῆ
»χερσίν.« — —

Ubi miratus sum abolitum a viro docto vocabulum χαλκοπάραα; quod tamen, si χαλκοπάρῳα scribas subscripto iota, probum utique videtur: habesque eamdem doricam formam aliquoties apud Pindarum, de *iaculis aeneis*, i. e. *ferreis*: apud Homerum vero χαλκοπάρῃος, Iliad. μ'. 183. & alibi, de *galeâ aeneâ*; quae forma Ionica indicatur etiam in nostris membr. *A.* vocali η super syllabâ ρα inter lineas adscriptâ. Commode quoque monuerat DALECAMPIUS: »Χαλκοπάρεια: ad verbum *aeneis genis.*« Alia ratione emendandum supplendumque idem fragmentum conjectaverat idem FIORILLO, in Notis ad Herod. Attic. pag. 68. scilicet, »Ἄρτεμι, σοί μ' ἐστὶ φρὴν ἐφίμερον ὕμνον ἱέ»ναι, ἕως ἀλλά τις, (ἄλλα τις voluerat) χρυσοφαέα κρέμ»βαλα χαλκοπάραα χερσὶν ἔχουσα, ἰαχεῖ.«

κρεμβαλίζειν. Vide Hesych. in Κρεμβαλίζειν, qui ex Athenaeo corrigendus. Confer vero etiam quae ad V. 193. e. (Animadv. T. III. pag. 73.) a Casaubono notata sunt: ubi quidem doctissimum Virum, apud Hesychium ἀρρυθμόν τινα ἦχον corrigi iubentem, fefellerat hic Athenaei locus: nam ex his, quae continuo apud Nostrum subiiciuntur, satis adparet, pro mendoso ἐρισμόν τινα apud Hesychium ἔνρυθμόν τινα vel εὔρυθμόν τινα scribi debuisse. Quo vero metro decurrat subiectus *HERMIPPI* versus:

Λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι:

doceri velim ab artis magistris. Λεπάδες quid sint, quibus non in promtu est, eos docuit DALECAMPIUS, monens esse »Conchae genus, unicâ valvâ, petris & saxis af»fixum.« Memoratae sunt supra, lib. III. p. 85.

ἔνρυθμον ἦχον. Revocavi hanc ſcripturam ex ed. Ven. vetuſti codicis *A.* auctoritate firmatam: de quo vocab. vide ad pag. 631. b. notata. Nec vero altera ſcriptura εὔρυθμον, (licet temere in ed. Baſ. poſita, indeque in editionem Caſ. propagata) patrocinio caret. Agnoſcit enim eam ms. *Ep.* exhibeturque eadem in vetere Scholio ad *Aristophanis Ranas*, vs. 1340. ubi eadem verba *Didymi*, quae hic adpoſita ſunt, exhibentur. Eſt autem is ipſe Comici verſus, quem *Didymus* iſta ſcribens in animo habuerat.

AD CAP. XL.

Ἀρτέμων δ' ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Διονυσιακοῦ Συστήματος. Vulgatum olim ἐπιστήματος tenet quod ſciam vetus cod. *A.* In *Epit.* autem haec deſunt. Dalecampius, ἐπιστήματος pro ἐπιστήμης accipiens, interpretatus eſt, *De Bacchica Intelligentia*: nec vero ignoraverat, quod etiam in orâ adnotavit, ἐπίστημα Graecis dici *ſepulcralem columnam.* Quem ſignificatum arripiens Gallicus interpres, *De Sepulcrali columnâ Dionyſii* accepit. At nihil certius acutiſſimi Corayi coniecturâ, nimis modeſte ab illo in *Notis mssis* propoſitâ, cum ait: »Forte συστήματος. « — Eſt vocabulum Muſicis uſitatum, σύστημα, quo nullum in illorum ſcriptis magis frequentatum. *Conſtitutionem* latine reddidit Boëthius, & (referente H. Stephano, Theſ. T. I. pag. 1796. c.) ita definit, libro IV. de Muſic. c. 14. *Eſt autem Conſtitutio, plenum veluti modulaminis corpus ex conſonantiarum coniunctione conſiſtens: quale eſt* διὰ πασῶν, *vel* διὰ πέντε, *vel* διὰ τεσσάρων, *vel* δὶς διὰ πασῶν. Alii σύστημα definiunt, τὸ πλειόνων ἢ ἑνὸς (vel δυοῖν) διαστημάτων συγκείμενον. Vide Meibomium ad Euclidis Introd. ad Harmonic. pag. 45. & ad Ariſtidem Quintilianum pag. 225. Idem vocab. apud Noſtrum continuo deinde intemeratum reliquere librarii, ubi πολυχορδοτέρῳ συστήματι recte ſcribitur. Paulo inferius, pag. 637. e. συστήματα vocantur tria vulgata illa harmoniae genera, Harmonia Doria, Lydia & Phrygia. Διονυσιακὸν vero σύστημα ita dictum videtur, ut διονυσιακοὶ αὐληταὶ, ſupra pag. 626. b. c. aut οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, de *artificibus ſcenicis*, apud Polybium & alios. (conf. Weſſel. ad Diodor. IV. 5.) Sed & omnino de quovis Muſicae genere, quae *in Bacchi honorem* peragebatur, intelligi poſſit.

e Τιμόθεον - - δόξαι πολυχορδοτέρῳ συστήματι χρήσασθαι τῇ μαγάδι. Non μαγάδιδι, ut editum erat, sed μαγάδι, quemadmodum pag. 634. f. (ubi vide not.) & p. 635. b. sic & hoc loco scribitur in utroque codice nostro.

διὸ καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσιν εὐθυνόμενον ὡς παραφθείροι τὴν ἀρχαίαν μουσικήν. Ipsum decretum Lacedaemoniis propositum, quo condemnaretur *Timotheus* eo, quod veterem corrupisset Musicam, ex Boëthio, qui illud conservavit, a Casaubono adpositum vide in Animadvers. ad Athen. VIII. 352. a. Tom. IV. Animadv. p. 611 sq.

f πρὸς τὴν αὐτὴν σύνταξιν. Sic commode edd. cum ms. *Ep*. Teneri tamen fortasse, in eamdem omnino sententiam, poterat τὴν αὐτοῦ συντ. quod habet ms. *A*.

Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Vide HEYNII Apollodori Fragm. pag. 1172.

Ibid. ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος. Nil mutant libri. Utrumque dicebatur: τὸ τρίγωνον, ut paulo ante hac pag. lit. b. & ὁ τρίγωνος, ut hîc, & p. 635. c. & IV. 183. e. ἔτι δὲ, pro ἔστι δὲ, quod olim legebatur, tacite edidit Casaubonus: recte vero, ut nobis visum erat: & sic perspicue scribitur in ms. *Ep*.

a Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ. Vide Not. ad IV. 175. f. Fragmentum ex SOPHOCLE hîc citatum, veluti pedestri sermone conceptum ita scribebatur: πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόα ἡδυμελῆ. Ad quae CASAUBONUS notavit: » Excerpta, ξόανα. Sophoclis mentem » ex his tam paucis verbis ne Oedipus quidem capiat. « — ξόαν' cum apostropho recte scriptum habet noster ms. *Epit*. at non hic codex solus: sed eodem prorsus modo scribitur in ed. Ven. item in ed. Bas. nisi quod in hac omissus apostrophus, quemadmodum & in ms. *A*. Dicit autem ξόανα poëta, *instrumenta musica ex ligno bene polito*. Versiculos esse anapaesticos dimetros docuit VALCKENARIUS ad Theocr. Adoniaz. pag. 225. quem secutus est *Brunck* in Sophoclis Fragmentis.

Τελέστης δ' - - πεντάχορδόν φησιν αὐτὴν εἶναι. Perperam rursus, ut alibi, Τελεστὴς edd. Tum pro αὐτὴν, habent αὐτὸν iidem, nescio an consentiente ms. *A*. ex quo nil adnotatum. In ms. *Ep*. diserte τὴν μάγαδιν h. l. scribitur. *TELESTIS* testimonium versibus distinximus, ut praeivit FIORILLO Observation. in Athen. p. 41 sq. Quod si vera scriptura est Ἄλλος, quam cum editis tenet uter-

que mstus codex, intelligendum fuerit, plures fuiſſe muſicos, quorum unusquisque magadi caneret, alter alteri ſuccinens. Sed in eam ſententiam videtur dein in plurali numero dicendum fuiſſe, ἐρέθιζον & ἀναστρεφῶντες: quae verba in ſingulari poſita indicare videntur, non niſi de uno eodemque homine agi. Quare Ἄλλως pro Ἄλλος ſuſpicatus ſum ſcriptum oportuiſſe. Porro, quum in edd. nulla diſtinctionis nota in totâ oratione interpoſita eſſet, ambiguum videri poterat, vox κερατόφωνον utrum ad κλαγγὰν referatur, an ad μάγαδιν. H. Stephanus, Theſ. T. II. pag. 126. iunxit κλαγγὰν ἐσὶς κερατόφωνον. Fiorillo poſt ἐσὶς comma poſuit, ut iungantur κερατόφωνον μάγαδιν: eodemque modo in ms. *Ep.* diſtinguitur oratio. ἐρεθίζειν μάγαδιν, *irritare magadin*, commode dictum pro »*digitorum pulſu velut titillare.*« ut ait Dalecamp. Aliud eſt, quamquam ſimile videri utcumque poterat, πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε (χορδὰς) κατὰ μέρος, in Hymno Homerico in Mercur. vs. 53. *plectro pertentabat ſingulas chordas.* Sed pro ἐρέθιζε h. l. neſcio an ἠρέθιζε ſcriptum oportuerit. πενταράβδῳ, ſingulari ρ literâ ſcriptum, dedit uterque codex mstus: in ms. *Ep.* quidem mendoſe eſt πενταράβῳ. Scite etiam dictum, χεὶρ καμψιδίαυλος: *manus celeri flexu ſtadium quaſi chordarum reciprocans*: quam dictionem Euſtathius etiam ex Noſtro notavit, ad Iliad. ρ'. pag. 1144 l. 40. Denique τάχος, pro ὡς τάχος, id eſt, τάχιστα. a

Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον &c. Huius inſtrumenti nomen non adiectum: ſive quod illud ignoraverit Deipnoſophiſta, ſeu quod omiſerint librarii. Fuerit fortaſſe ipſa *magadis*: cuius inventionem *Thracibus* a nonnullis adſcriptam fuiſſe Pollux docet, IV. 61. Confer Noſtrum, p. 636. f.

Φοίνικα δὲ &c. Λυροφοῖνιξ nominatur, IV. 183. c. & p. 175. d. ubi ad *ſambucae* genus refertur. *Ibid.* Σκάμων. Ad editam olim ſcripturam Σκάμωνι ex ms. *A.* nihil hic adnotatum: ſed paulo poſt, ubi idem nomen recurrit, diſerte in ſchedis noſtris adnotatum eſt, Σκάμων ſcribi in vetere codice. Conf. pag. 630. b. ibique not. b

διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐν Δήλῳ φοίνικος τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐξεργάσασθαι. »*Delia palma, ex qua facti erant ancones phoenicis organi*, illa eſt de qua multi Graeci poëtae Latinique. Homerus: [Od. ζ'. 163.]

»Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
»φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

b » Marcus Tullius: [De Legib. I. 1.] *Quod Homericus Ulysses Deli se proceram & teneram palmam vidisse dixit, hodie » monstrant eamdem.* « Casaubonus. — Alios auctores citavit Clark ad Homer. l. c. — » Ἀγκῶνες, (ait H. Ste» phanus, Thes. I. 43. a.) *cornua citharae* in vulgaribus Le» xicis exponuntur apud Hesychium. « — Apud Hesychium autem, in Ἀγκὼν, haec leguntur: καὶ τῆς κιθάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα τοὺς πήχεις, ἀγκῶνες λέγεται. Quae verba parum sana esse, ipsa turbata constructio arguit: vereorque ne non faciat satis Heinsii emendatio, ἀγκῶνας λέγουσι. Apud eumdem Hesychium in Πῆχυς, haec habes: Κιθάρας δὲ πῆχυς, ἀγκών. Πῆχυς autem, (quod nomen paulo post apud Nostrum hac pag. lit. *d.* occurrit) quem ζυγὸν Homerus Iliad. ι'. 187. dixit, vocatur ea pars instrumentorum fidibus tensorum, (τῆς κιθάρας, & omnino τῶν κιθαρῳδικῶν ὀργάνων) in qua ἔγκεινται vel ἐνίενται οἱ κόλλαβοι vel οἱ κόλλοπες, id est, οἱ πάσσαλοι ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί: *ea pars, cui inseruntur claviculae* seu *verticilli, e quibus aptae sunt chordae.* Sic τὸν ἀγκῶνα vel τὸν πῆχυν & τοὺς κολλάβους cum brevibus ad Iliadem Scholiis exponit Etymologus, pag. 412. l. 12. & Hesychius, voce Ζυγά. De *collabis* seu *verticillis* istis mox deinde iterum dicendi locus erit. Sed qui plura cupit, adeat Viros doctos ad Lucian. Dial. Deor. VII. cap. 4. & Paul. Leopardi Emend. lib. XIX. 16. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 389 seq. Quod hîc adiicitur verbum ἐξεργάσασθαι, ad illud nihil ex ms. *A.* adnotatum; deest autem tota ῥῆσις in Epitomâ. At illi formae verbi, quae activam habet notionem, vix locus hîc esse potest, quum nominetur nemo, *qui confecerit:* nec placet h. l. aoristus primus, qui *rem semel gestam* indicare solet; cum agatur hic de eo quod *saepius factum.* Quare utique ἐξειργάσθαι debuisse librarios existimo.

Proxima verba in hunc modum edita erant: τῇ σαμβύκῃ πρώτην φησὶ χρήσασθαι Σίβυλλαν ὡς Σκάμωνι ὁ προειρημένος: & ante verba τῇ σαμβύκῃ non puncto, sed nudo commate distinguebatur oratio. Itaque cohaerere haec cum praecedentibus videbantur, sententiaque talis videbatur inesse: *dicitque idem Semus Delius, sambucá primam usam esse Sibyllam, quemadmodum etiam Scamon:* (nam Σκάμων cum ms. *A.* legendum paulo ante monuimus) nempe, *quemadmodum Scamon etiam dicit.* At pro hac sen-

tentiâ initio huius ῥήσεως necessario requirebatur coniunctiva particula, καὶ τῇ σαμβ. vel τῇ δὲ σαμβ. aut τῇ τε σαμβ. Sed huc accedit, quod ὡς particulam ante Σκάμων ignorant veteres membranae. In quibus cum sic scriptum sit, ἧς Σκάμων ὁ προειρημένος, nihil quidem significare illud pronomen ἧς potest, sed aut temere prorsus irrepsit, aut sunt literae η & ς reliquiae nominis, quo declaraverat auctor *quaenam* illa *Sibylla* fuerit, *quae prima sambucâ usa esse perhibebatur.* Illud quidem certum videtur, totam hanc ῥῆσιν ad unum *Scamonem*, non ad *Semum Delium* pertinere: nec tamen negaverim, etiam sic initio ῥήσεως, ex constanti Athenaei usu, coniunctivam particulam desiderari; omninoque τῇ δὲ σαμβύκῃ legendum videri. Venetus editor, quum pro mendoso ἧς, quod erat in mstis, ὡς poneret, quo prima ῥήσεως pars ad *Semum Delium* spectaret, Epitomam secutus esse videtur; in qua (omisso *Scamonis* nomine, & omissâ totâ superiore ῥήσει, ubi de *Semo Delio* agebatur) sic scriptum: Σαμβύκῃ δὲ πρώτῃ σιβύλλα ἐχρήσατο φησὶ Σῆμος· ἣ ὠνομάσθη ἀπὸ Σαμβύκου. Sed iam saepius observavimus, Epitomae auctori, docto sane alioquin & prudenti homini, subinde accidisse, ut ubi aliquid eorum, quae in opere pleniore legebantur, resecuisset, ibi auctoris nomen ab Athenaeo citatum, quod ad verba resecta pertinebat, ad sequens testimonium alterius cuiusdam auctoris referret.

AD CAP. XLI.

καθάπερ ὁ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. » Hic musi- c
» *cus tripus Pythagorae*, etiam τρίοψ est dictus: quasi *tri-*
» *plex*, aut *trium speciem vel usum praestans*: quod postea
» explicatur Athenaeo. Coniicimus ex Hesychio, in cuius
» commentariis leguntur haec *αἰνιγματώδη* verba: Τρίοψ ὁ
» *ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους.* Ex hoc Athenaei
» loco facienda lux optimo scriptori. Sensum hunc elici-
» mus: *Τρίοψ* est illud musicum instrumentum, quod sub
» Pythagorae nomine, aut Pythagoreorum, Delphis in
» Apollinis templo visebatur, & *tripus* vulgo appellaba-
» tur. De auctore huius organi dissentire Athenaeum &
» Hesychium, non mirabitur qui meminerit eorum quae
» Dionysius Halicarnasseus & Diogenes Laërtius de duo-

bus Pythagoris scripserunt. « CASAUBONUS. — At, quae
Pythagora Dionysius Halic. (Ant. II. 59.) scripsit,
nihil prorsus huc faciunt. Nec video quid huc spectet
Hesychii glossa, ad quam vir doctus provocavit: quae
possit ad aliquem tripodem pertinere, quem nescio qui
Pythagorei Delphico Apollini consecrarunt; aut possit do-
cere, tripodem Delphicum a Pythagoreis τρίοπα fuisse no-
minatum: a quibus forsan etiam profecta est allegorica
illa *tripodis* interpretatio, quasi indicaverit tria tempora,
quae cognita habeat & quasi coram videat Deus, secun-
dum illud Homericum,

ὃς τ' ᾔδει τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Quam interpretationem Suidas tradit, in Τὰ ἐκ τρίποδος,
& Scholiis ad Aristoph. Plut. vs. 9. ductam. Quidquid
sit: ibi de Pythagora Samio philosopho, hic de *Pythago-
ra Zacynthio* Musico agitur; nec de *tripode* aliquo *Delphis*
posito, sed de instrumento musico, cuius forma *Delphi-
cum tripodem quodammodo referebat*; quod instrumentum non
in Delphico templo erat repositum, sed artifici inservisset
ad specimen mirabile artis suae edendum. Quo tempore
vixerit ille *Zacynthius Pythagoras*, memoriae non est pro-
ditum: sed ut diversum a Samio philosopho disertim me-
moravit Diogenes Laërtius, VIII. 46. & de aetate eius-
dem hactenus quidem constat, quod ab *Aristoxeno*, Ari-
stotelis discipulo, (Harmonicor. lib. II. pag. 36. ed. Mei-
bom.) in eorum numero referatur, qui ante ipsius Ari-
stoxeni aetatem vixerunt. (οἱ πρὸ ἡμῶν.)

καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέ-
σεις. Θέσις h. l. dici videtur *constitutio*, *constructio*, *fabrica*;
generali illâ verbi τιθέναι notione, qua idem ac ποιῆσαι
valet: de qua etiam Deipnosophista noster monuit, XI.
91. d.

τὰς μέσας τρεῖς χώρας - - - ἐνέτεινεν χορδαῖς, ὑπερ-
θεν ἑκάστῃ (scil. χώρᾳ) πῆχυν, καὶ κάτω προσαρμόσας
χορδοτόνια. Quid dixerint Graeci πῆχυν in instrumen-
tis musicis ex fidium genere, paulo superius ad hanc pag.
l. b. docuimus, ubi de vocab. ἀγκὼν agebatur. Desunt
haec *Epit.* Ad scripturam autem χορδοτονία, quam habet
ed. Cas. (pro quo est χορδοτονία absque iota subscr. in
ed. Ven. & Bas.) nihil ex ms. *A.* adnotatum. Et ex hoc
Athenaei loco vocabulum ἡ χορδοτονία, post Budaeum, in
Thesaurum suum retulit H. Stephanus, T. IV. p. 564. b.

minoit le haut du trépied par une espece de c i e l *qui couvroit en même tems le bassin fixe aux trois pieds, & les* c o r d e s [ἐντείνων legendum ait, non ἐντείνων] *tendues sur les cotés.* &c. Qua in interpretatione si qui sunt qui veri aliquid fortasse inesse suspicaturi sint, eorum in gratiam, age, Adnotationem etiam, qua illustrare hunc locum doctus homo conatus est, adiiciamus. Sic igitur ille: (*Banquet des Sçavants par Athenée*, T. V. pag. 264 sq.) » *Le trépied mystique » de Delphes est très-ingénieusement représenté dans le bel exem» plaire des Vases de Peiresc, au Cabinet des estampes de la Bibl. » du Roi. C'est un morceau infiniment curieux; il faut le voir » pour bien comprendre notre auteur. Quant au trépied de Pytha» gore, mais qui est sans doute plus ancien que lui,* M. DE LA » BORDE *l'a fait graver à-peu-près dans son ouvrage sur la Mu» sique.* [Idem opus, 4. voll. in 4to. idem interpres paullo ante commendaverat eis, qui omnium instrumentorum musicorum ab Athenaeo commemoratorum adumbratas conspicere formas cupiverint.] » *Il y manque les* c o u d e s, *& » la cabotte hémisphérique qui forme le* K o s m o s *d'Athénée. » Cet hemisphère posé sur le trépied complétoit le globe ou mon» de,* K o s m o s, *moyennant l'autre hémisphère ou bassin hé» misphérique qui demeuroit sur le trépied, mais posé de maniére » que la partie convexe fut tournée vers la base. Ce globe se » voit complet au trépied d'Apollon, qui est gravé dans l'*Apo» theose d'Homere, *publiée par Cuper: il y a même des » médailles où l'hémisphère superieur est parsemé de quelques » étoiles.* «

διένειμεν δ' ἑκάστῃ χώρᾳ τὰς τρεῖς ἁρμονίας. Ipsam hanc esse Athenaei scripturam non ausim spondere: sed nititur ea tamen codicis *Epit.* auctoritate, & rationem habet, intelligique potest. In scripturâ olim editâ, quam quidem vetus cod. *A.* tuetur, turbata prorsus & secum ipsa pugnans erat orationis constructio.

καθεζόμενος αὐτὸς ἐπί τινος δίφρου περὶ ταυτὸν συμμέτρως ἔχοντος τῇ συστάσει. Desunt haec Epitomae. *συστάσει*, pro edito olim *στάσει* commode dedit ms. *A.* sed in *ἔχοντα* cum editis consentire videtur: quod necessario in *ἔχοντος* fuit mutandum, ad *δίφρου* relatum. Etiam *περὶ ταυτὸν* tenet idem vetus codex: qua de scripturâ quid dicam, vix constituere mecum possum. Nam nec, quid in hac orationis connexione significare possit praepositio *περὶ* cum *ταυτὸν* (i. e. *τὸ αὐτὸ*) constructa, satis

percipio; nec commoda emendatio succurrit. Donec meliora edocear, coniectare licuerit, περὶ h. l. eâ notione accipi posse, qua *circiter*, *fere*, significat; & περὶ ταυτὸν συμμέτρως ἔχειν idem valere ac σχεδὸν κατὰ τὸ αὐτὸ συμμέτρως ἔχειν, vel τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἔχειν συμμετρίαν.

διειίρας δὲ τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολήν. Et haec ῥῆσις cum praecedente deest *Epit.* & nihil mutat ms. *A.* Ego vero & in verbo διείρας haereo, & in vocab. ἐπιβολή. Ut παρείρειν apud Polyb. est *manum inserere*; sic διείρειν h. l. debet significare, *diducere*, *extendere manum*. Sed fortasse διάρας scriptum oportuit: quod cum in vetusto codice διαίρας (vocali iotâ ad latus positâ) scriptum esset, ex eo διείρας alii fecerunt. ἐπιβολὴν intelligo *iniectionem manus*, & *prehensionem* unius ex tribus pedibus instrumenti, quae fiebat ut versatilis machina eo in statu, quem voluisset artifex, *firma maneret*, utque plectro commode pulsari posset latus instrumenti pedi illi oppositum. Sic etiam paulo post, πρὸς ἑτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβάλλων, *rursus manum iniiciens ad sistendum & firmum retendum aliud instrumenti latus.*

e καθ' ὁποίαν ἂν πρώτην ἥροιτο τῶν ἁρμονιῶν. Nec εἵροιτο ferri potuit, quod habebant editi; nec ἥρειτο, quod videtur in ms. *A.* esse: sed *optativum* modum ἥροιτο desiderabat usus loquendi.

τὰ συστήματα. Vide ad pag. 636. c. *Mox* dein, ἐξέλιπεν cum edd. tuetur ms. *Epit.*

AD CAP. XLII.

f Μέναιχμος. Deest nomen in *Epit.* Sed pro olim edito Μενέχαρμος recte Μέναιχμος dedit ms. *A.* Vide pag. 635. b. & 638. a. ubi verum nomen tenent omnes. Idem scriptor apud Suidam perperam Μάνεχμος vocatur: vixit autem, teste eodem Suida, sub primis Alexandri successoribus.

κατὰ Ἀρχίλοχον. Sic recte ms. *A.* Temere *Antiochum* huc invexerant editores. Antiochi primi aetate ipse vixit *Menaechmus*, e quo haec ducta sunt. Dicturus igitur erat καθ' ἡμᾶς, non κατὰ Ἀντίοχον. Et cur, de homine loquens *Corcyrae* vitam agente, *Syriae regem* prae caeteris, cuius aequalis ille fuisset, nominasset? In nuptiis Alexandri Aristonymus ψιλοκιθαριστὴς citharam pulsave-

rat, teſte Athenaeo lib. X. p. 452. f. atque etiam Platonis ſ aetate iam in uſu fuiſſe τὴν ψιλὴν κιθάρισιν docent loca a Caſaubono ad Suetonii Domit. c. 4. & a Weſſelingio ad Diodor. III. 59. excitata. *Antilochum* h. l. (non *Antiochum*) pro *Archilocho* nominaverat Natalis Comes in latina verſione.

πρῶτος μετέστησε. Sic ambo mssti: non πρῶτον.

μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείνας, καὶ τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσας. Dalecampius: *intenſis ſonorum productionibus, amplificatâque eorum velut mole.* Gallicus interpres, μακροὺς in μικροὺς mutans, ſic convertit: *en prolongeant les tons grêles, & les rendant plus pleins.* At in eamdem fere ſententiam teneri μακροὺς poterat; ſed ἐκτείνας, non ἐντείνας legendum erat. Nobis τόνοι hîc *nervi, chordae, fides* dici videbantur: (cf. Polluc. IV. 62.) ut ἐντείνειν τόνους μακροὺς, ſit *longos nervos tendere in citharâ, longioribus fidibus vel chordis citharam inſtruere:* a quo uſu verbi ἐντείνειν etiam ἐντατὸν ὄργανον dicitur omne *inſtrumentum muſicum chordis tenſum.*

καὶ τὴν ἔναυλον κιθάρισιν, ᾗ πρῶτοι οἱ περὶ Ἐπίγονον ἐχρήσαντο. De *Epigono muſico* conf. ſupra, IV. 183. c. d. Polluc. IV. 59. & Meibom. ad Ariſtoxeni Harmonic. lib. I. pag. 3. vs. 22. Ab eodem & inſtrumentum muſicum quadraginta chordis tenſum nomen invenerat, ἐπιγόνειον vel ἐπιγόνιον, & diſcipulorum ſecta ex eo ἡ Ἐπιγόνειος αἵρεσις nominata eſt: quare poterat illud, οἱ περὶ Ἐπίγονον ſic reddi, *Epigonus cum ſuis.* Sed non unâ difficultate laborant reliqua praeſcripta verba: nam & ἔναυλος κιθάρισις quid ſit, haud liquet, nobis quidem: nec, a quonam verbo pendeat accuſativus caſus τὴν ἔναυλον κιθάρισιν, ſatis adparet. Apud Polluc. IV. 67. τὸ ἔναυλον, abſque interpretatione poſitum, τῷ ἐξαύλῳ opponitur. Poſſit ἔναυλος κιθάρισις intelligi *citharae cantus tibiâ intermixtus,* nempe cum citharae accinit tibia illa, quem κιθαριστήριον αὐλὸν nominatum ſupra vidimus, pag. 634. e. Sed proprius aliâs vocabuli ἔναυλος uſus in eo ineſt, ut ſignificet id quod *ſonorum* eſt, & ita quidem ut *diu auribus inſonet;* ut apud Lucian. in Somnio, c. 6. Nec vero ad verbum praecedens ποιήσας referri commode poſſe iſti accuſativi videntur; nec aliud verbum, quo referantur, adeſt: niſi fortaſſe (quod nec adfirmare, nec negare auſim) pro eo quod ſequitur καὶ περιελὼν vice verſa περιελὼν καὶ

n oportuit, ut περιελὼν simul ad ea quae proxime lunt, & quae sequuntur, pertineat.

itur, καὶ περιελὼν τὴν συντομίαν τὴν ὑπάρχουσαν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς. Ubi quum συντονίαν ır in editis libris, locum istum latine sic reddidit mpius, *rigorem inflexibilem & acriorem, qui fuit in nudis citharistis, detraxisse.* Similiter Gallicus interpres, *b... reté sensible* &c. At συντονία non tam *rigorem* & *du...* quam *contentionem celeritatemque* significat: & συν... ιν, quod a nobis editum, communi consensu am... ti dederunt: percommode vero. Quemadmodum Aristotelem, Rhetor. libro III. c. 6. ubi de *oratione* , ἡ συντομία τῆς λέξεως opponitur τῷ ὄγκῳ: in Musicâ opponuntur ἡ συντομία & τὸ τῆς φωνῆς ...ον. (pag. 637. f.) Ut igitur ὄγκος est *amplitudo*, ...o, & *plenitudo* quaedam: sic συντομία, *concisa bre... tenuitas, macilentia.*

...ματά τε εὔχροα πρῶτος ἐκιθάρισεν. DALECAMPIUS: ...a *nitidiora primum cantavisse:* adiectâ hac Notâ: » Mu... tres sunt modulationes: *Harmonia;* artificiosa, gra... egregiae auctoritatis: *Chroma;* subtilior, solertior, ...ior, suavior: *Diatonos;* facilior, & intervallo magnâ distantiâ. Hanc vocamus, *pesante* & *contre...* : secundam, *découpée*: primam, *une musique remplie...* fere Vitruvius, lib. V. cap. 4. *Chroma*, inquit, *solertiâ ac crebritate modulorum suaviorem habet dele...m.* Aristides, DE Musicâ lib. I. pag. 18 sq. ed. Meib. ...λῳδίας τρία· ἁρμονία, χρῶμα, διάτονον. --- χρῶ... , τὸ δι' ἡμιτονίων συντεινόμενον. ὡς γὰρ τὸ μεταξὺ καὶ μέλανος χρῶμα καλεῖται· οὕτω καὶ τὸ διὰ μέ...φοῖν θεωρούμενον, χρῶμα προσείρηται. --- τεχνι... ...ν δὲ τὸ χρῶμα· παρὰ γὰρ μόνοις μελῳδεῖται τοῖς ...δευμένοις. Videntur vero & magis generali notione ...ulis χρῶμα & χρόα usi esse Musici: quod ex his in...ur, quae apud Suidam in Χρῶμα nonnihil corrupta n vulgo leguntur, sed haud dubie ita fere resti...ı, ut Toupius docuit, Emend. P. III. pag. 567. Λέ...τι καὶ κατὰ μουσικὴν χρῶμα. τρία γὰρ μέρη τῆς ...ικῆς εἶναί φασιν, ἃς ἰδίως χρόας καλοῦσι· τὸ ἁρμονι...κόν τε τοῦ μαλακοῦ χρώματος, καὶ τὴν διατονικοῦ ...τος. Athenaei praescripta verba sic reddidit Galli...terpres: *il fit apercevoir sur la cithare des sons dont les*

nuances se fondoient agréablement les unes dans les autres. Commode: quoad mihi quidem musicae artis imperito, iudicare licet.

καὶ ἰάμβους καὶ μάγαδιν τὸν καλούμενον συριγμὸν καὶ ὄργανον μετέλαβε μόνος τῶν πρὸ αὐτοῦ. Difficilem locum prudens praetermisit Breviator: ms. *A.* nil mutat, nisi quod pro *ἰαμβοὺς*, & *μαγάδιν*, quae temere in ed. Cas. expressa, recte *ἰάμβους* & *μάγαδιν* in illo scribitur, quemadmodum & in ed. Ven. & Bas. Dalecamp. vertit: *Iambicos, Magadin, & quod instrumentum Syrigmon nuncupant, solum ex omnibus qui antecesserunt in usum vocasse.* Quae versio fere ex illa Natalis Comitis expressa est: *& iambos, tum Magadim Syrigmum vocatum instrumentum maiorum solus assumsit.* Quorum ad sententiam plura in Graecis refingenda fuerint. Nam delenda *καὶ* particula ante *ὄργανον*, & punctum commate permutandum; tum *ἀνέλαβε* legendum, non *μετέλαβε*, quod *mutavit* significat: praeterea, ad Dalecampii sensum, post *καὶ μάγαδιν*, legendum *καὶ τὸν καλ. συρ.* Gallicus interpres, non dubitandum, ait, quin Graeca sic corrigas: *καὶ τῆς ἰαμβικῆς, καὶ μαγάδιδος, ὀργάνων τῶν πρὸ αὐτοῦ, τὸν καλούμενον συριγμόν.* Sententiam autem his verbis expressit: *il fut le seul qui ôta à l'iambique & à la magadis, instrumens qui lui étoient antérieurs, cette espece de son sifflant qu'on y remarquoit.* Nos, nil tale ausi, sententiam verborum, qualia in libris exhibentur, utcumque potuimus, conati sumus reddere. *Iambi*, qui hîc nominantur, sunt genus quoddam modorum musicorum, in numero *τῶν νόμων psilocitharistis propriorum* diserte commemorati apud Polluc. IV. 66. De *magadi*, instrumento fidibus tenso, satis dictum in praecedentibus: fuit vero etiam *tibiae* genus quoddam *μάγαδις αὐλὸς* dictus, de quo pag. 634. c. d. e. At hoc loco videndum, ne, ut *iambi*, sic & *magadis* sit *modus aliquis musicus*, quem eumdem etiam *συριγμὸν* nominatum fuisse dicat auctor. Sane in illo etiam Anaxandridae versu, pag. 634. e.

μάγαδιν λαλήσω, μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα:

similiter *musicum* aliquem *modum μάγαδιν* dicere videtur poëta. Pro eo quod hîc *συριγμὸς* dicitur, apud Polluc. IV. 83. *σύριγμα* in *modorum* numero refertur: ubi licet de modis *τῶν αὐλημάτων*, non *τῆς ψιλῆς κιθάρας* agatur, tamen idem modus idemque nomen etiam in aliis instrumentis locum habere potuit.

Iam quod adiicitur, *καὶ ὄργανον μετέλαβε μόνος τῶν πρὸ αὐτοῦ*: id ad verbum ſonat, *& inſtrumentum mutavit ſolus* (vel *unus*) *ex his qui ante ipſum fuerunt.* Ubi mira videri dictio poteſt, *μόνος τῶν πρὸ αὐτοῦ*, pro *πρῶτος πάντων*, *primus omnium*: nec tamen video quid aliud ſignificare illa verba poſſint; ita nimirum accipienda ac ſi eſſet, *μόνος ἐποίησε ὃ οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ*, *unus fecit quod ante ipſum nemo.* Nam, ſi velles cum interpretibus, quos nominavi, *inſtrumentum* intelligere *eorum, qui ante ipſum fuerunt*, poſſis quidem huic interpretationi ſpeciem aliquam conciliare quod Pollux IV. 66. docet, proprio aliquo inſtrumento uſos eſſe pſilocithariſtas: at in eam ſententiam Graece non nude ita dici potuerat, *καὶ ὄργανον - - τῶν πρὸ αὐτοῦ*, ſed neceſſario *articulus* nomini erat praefigendus, *καὶ τὸ ὄργανον*: atque etiam, quoniam aliqua verba interiecta ſunt, idem articulus dein repetendus erat, *τὸ πρὸ αὐτῶν*. Denique in eamdem ſententiam non *μετέλαβε*, ſed *μετέβαλε* erat dicendum: nam utrumque quidem verbum latine *mutare* ſonat, ſed diverſo ſenſu. Nempe *μεταβαλεῖν* quidem dicimus *id in quo aliquid mutamus*, aut *id quod deſerimus ut ei aliud ſubſtituamus*; *μεταλαμβάνομεν* vero *id quod loco alterius ſumimus, quod in alterius locum ſubſtituimus.* Praeterea de mutatione inſtrumenti, quo alii ante ipſum uſi erant, iam modo dictum eſt, *μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείνας* &c. Supereſt, ut (ſi verba ſumimus qualia libri exhibent) intelligamus hoc dici, pſilocithariſtam illum plura diverſimode aptata inſtrumenta ad manum habuiſſe, & *inter pulſandum ſubinde aliud alio permutaſſe.*

Δίωνα δὲ τὸν Χῖον τὸ τοῦ Διονύσου σπονδεῖον πρῶτον κιθαρίσαι Μέναιχμος. » Verbum *λέγει* in ſequentem perio- » dum a fine huius translatum videtur. « CASAUBONUS. — At iam ſexcenties apud Noſtrum verbum *φησὶ* vel *λέγει* conſulto ita omiſſum obſervavimus, ut vel ex praecedenti vel ex ſequenti oratione facile ſuppleri poſſet. *τὸ σπονδεῖον*, intellige *μέλος*: quod idem etiam *ἐπιβώμιον* dici ait Pollux IV. 79. Eſt etiam pars nomi Pythici, apud eumdem, IV. 84.

κιθαρῳδῆσαι τὰς καθ' Ὅμηρον μάχας. Conf. p. 632. c. d. Ad lyram cani ſolita olim Homeri carmina, memoravit etiam Sextus Empir. VI. 16.

Ἀμίτωνα τὸν Ἐλευθερναῖον. Sic ms. *A.* Idemque deinde Ἀμίτορας: in quibus nihil mutare auſus ſum, cum

certam, quam sequerer, rationem nullam haberem; nam edita quidem scriptura ad iudicandum verum nihil momenti conferre potuit: in *Epit.* autem desunt ista; nec alium novimus auctorem qui horum hominum mentionem fecisset.

Πολύευκτός τε ὁ Ἀχ. Sic idem ms. *A.* non Πολύδευκτος. Loco huius, & *Dioclis*, qui ei iungitur, Breviator nude καὶ ἄλλοι scripsit. *Mox*, ᾀσμάτων subiecto iota scripsi, praeeuntibus eisdem membr. *A.* Eaedem dein Φαινίας dedere, & Ἐρέσιος, simplici σ literâ in medio, licet caeteroquin corrupte αἰρέσιος. Nec vero spernenda edita scriptura Φανίας & Ἐρέσσιος: ut alibi iam monuimus. In *Epit.* & haec desunt, & sequentia poëtarum testimonia.

Ἄλεξις ἐν Ἀποβάτῃ. » Ἀποβάτης, *qui desultoriis equis certat.* « Dalecampius. — Suidam si audias, & Harpocrationem, cui sua ille debet; *ipsum certamen*, ἀποβάτης vocabatur: in quo certamine, (ut docet Etymologici auctor, pag. 124 med.) non de *equis*, sed de *vehiculis*, medio equorum cursu, *per rotas descendebant, rursusque adscendebant.*

Alexidis versus 1. imperfectus est, nec alioquin iustus. Verba, ut edidimus, sic praeivere membr. *A.* Nullis nec commatibus, nec diversarum personarum notis distincti *Alexidis* versus erant. Nos distinximus fere ut in versione praeiverat Dalecampius. Idem Interpres ad verba ἡμέρας δρόμῳ κρείττων commode adnotavit: » Proverbii specie hoc dicitur; ut, *multis parasangis anteire,* » *longo intervallo post se relinquere.* «

εἶτ' ἐσχεδίασε δριμέως ἐν . . παπαί. » *Tertius versus* » Anaxandridae, εἶτ' ἐσχεδ. δριμέως ἐν παπαὶ, claudit. Tolle vocem inutilem ἐν, & scribe παπαὶ, παπαί. « Casaubonus. — Nobis haud ita certa visa erat ista emendatio, ut adoptare auderemus. Relictâ ἐν particulâ, *defectus notam* adposuimus. *Vers.* 4. Verba μεστὸς γενόμενος ad superiora retulit Dalec. *canticis plenus* interpretans: tum reliqua, inde ab illis πρὸς τὸν Ἀργᾶν alteri personae tribuit. *Extremo versu*, σοφισταὶ nominantur *musici.* conf. pag. 632. e. & ibi not.

AD CAP. XLIII.

'Ο δὲ τοὺς εἰς Χιονίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πιταχεύς. Vide not. ad III. 119. e. Non placet *Χιωνίδῃ*, quod in ms. *A.* est: nam nomina in *ιδης* desinentia, primae sunt declinationis. Nomen omisit Breviator. Scripturam *παιγνιαγράφου*, quam cum ed. Ven. & Bas. tuetur uterque codex mstus, cur tacite mutaret Casaubonus, *παιγνιογράφου* scribens, nulla idonea caussa fuerat. Eiusdem formae sunt *βιβλιαγράφος*, *ἐπιστολιαγράφος*, *θυρεαφόρος*, & alia multa; quorum in medio perinde & *α* & *ο* vocalis adhiberi potest.

οὐδ' ὁ Κλεομένης. Casauboni coniecturam, *Κλεόμαχος* forrasse hic legendum suspicantis, paulo inferius ab ipso propositam videbimus. Nobis non solicitanda videbatur vulgata scriptura: nam idem utique videtur hic dici *Cleomenes*, cuius mentio facta est lib. XIII. p. 605. e. quem ad locum vide notata. Defectus erat dein alter versus in ed. Ven. & Bas. ubi sic scribebatur, *ἐν ἐννέᾳ κατεγλυκ.* Vocabulum *χορδαῖσι* tacite adiecit Casaub. ex msstis; quibus praeivit vetus noster cod. *A.* Sed verisimile videtur, unâ voce *ἐννεαχόρδοισι* scriptum olim fuisse. *τὸ ἐννεάχορδον*, nempe *ὄργανον* memoratur Nostro, p. 636. b. & f. Ad verbum *κατεγλυκάνατο*, *edulcaverint*, Dalecampii Nota est: » *Effecerint ut auditu sint iucunda.* «

Εἵλωτας. » Lego cum Dalecamp. *ὁ τοὺς Εἵλωτας* » *δὲ πεποιηκώς*, non *'Ιλεώτας*. Ita conceptum poëmatis » huius indicem memini alibi observasse. « Casaubonus. — Recte meminit vir doctus: vide IX. 400. c.

Τὰ Στησιχόρου τε &c. Quum eodem modo, quo nos exhibuimus, edita vulgo ista verba essent, nisi quod *Τὸν Στησιχόρου*, & dein *Σιμωνίδου τε* scriberetur, adnotavit Casaubonus: » Totum locum iure arbitrario ita consti» tuo, male divulsum, male scriptum: *τὰ Στησιχόρου τε* » *καὶ 'Αλκμᾶνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων ἀείδοντα Γνή*» *σιππόν ἐστιν ἀκούειν· κεῖνος νυκτερινὰ &c.* nam & sequen» tia, eiusdem sunt poëtae, non Athenaei verba. [ut Dalecampius acceperat.] » Et ita auctor Epitomae. « — Ex toto capite, in quo versamur, Epitomae auctor nonnisi haec verba adposuit: *Καὶ Γνήσιππος δὲ παιγνιαγράφος ἦν τῆς ἱλαρᾶς μούσης, περὶ οὗ τις φησί· Γνήσιππος ἀκούειν νυκτερινὰ εὗρε μοιχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι γυναῖκας ἔχον-*

τας ἰαμβύκην καὶ τρίγωνα. Pro τὸν Στησ. quod editum erat, τὰ Στησ. dedit noſter cod. *A*. Quare deinde pro ἀρχαίων etiam ἀρχαῖα legendum videtur, ſive potius eliſâ ultimâ vocali ἀρχαῖ' ἀείδειν, aut ἀείδει. Pro τε (poſt Σιμωνίδου) plene ſcripto in editis, τ' cum apoſtropho ſcribitur in ms. *A*. Ex his poſſet primus verſus ſenarius, cum initio ſecundi, ſic conſtitui:

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τ'
ἀρχαῖ' ἀείδει: —

ſi modo penultimam nominis Ἀλκμανος corripere liceret: quod per ſcripturam quidem penacutam Ἀλκμάνος, quae in ed. Caſ. obtinuit, licitum eſſe videri poterat: ſed temere ibi acutus accentus poſitus eſt; recte Ἀλκμᾶνος ſcribitur in vetere cod. *A*. (Corrupte Ἀλκμᾶνας ed. Ven. & Ἀλκμαίας ed. Baſ.) Quare alia ratio medendi metro quaerenda fuerit, ſi cui tanti videbitur. In illis autem verbis, ὁ δὲ Γνήσιππός ἐστιν ἀκούειν, mire lapſi ſunt doctiſſimi viri, non modo Dalecampius, verum etiam Caſaubonus, atque ipſe Epitomae auctor: qui *poëtae* iſta *verba* eſſe exiſtimarunt, cum ſint (niſi egregie equidem fallor) manifeſte *verba Deipnoſophiſtae*, per parentheſin hîc monentis, in praeſcriptis verbis *ſubintelligendum eſſe* (ex ſuperioribus nempe poëtae verbis, quae conſulto hîc praetermiſſa ſunt) *nomen* Γνήσιππος: id enim ſonat, ἔστιν ἀκούειν. Et ex eo quidem, quod ὁ Γνήσιππος in nominativo caſu ait, non τὸν Γνήσιππον, probabile fit, praecedens verbum non ἀείδειν in infinitivo ſcribi debuiſſe, ſed ἀείδει: niſi fortaſſe apud poëtam verbum finitum οἶδε aut aliquod tale praeceſſerat. Iam, omiſſo poſteriori hemiſtychio ſecundi verſus, ſic pergit Deipnoſophiſta in recitando poëtae teſtimonio: κεῖνος νυκτερινὰ εὗρε μοιχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι γυναῖκας ἔχοντας ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον. Quae fortaſſe tali quodam modo ad metri legem revocari poſſint:

κεῖνος νυκτερινὰ [δ'] εὗρε μοιχοῖς ᾄσματα,
γυναῖκας ἐκκαλεῖσθαι, ἔχοντας ἰαμβύκην
τε καὶ τρίγωνον.

Pro ἰαμβύκην in exemplo editionis Baſ. quod olim Caſauboni fuerat, ipſius manu adnotatum video, in msto (Farneſiano, puto) σαμβύκην ſcribi. Sed noſter quidem cod. *A*. itemque cod. *Ep*. in ἰαμβύκην conſentit. Conf. pag. 636. b.

Τίς ἄρ' ἐρωτᾶ μ' &c. » Corrige haec CRATINI, τίς ἄρ'

ρωτά μ' οἶδεν, ὦ Γνήσιππε. Scribe, Τίς ἄρ' ἐρωτᾷ μ', οἶδας ὦ Γνήσιππε.« CASAUBONUS. — Nobis haud paulo obabilior visa erat DALECAMPII emendatio, ἐ ρ ῶ ν τ α pro ντα in latinâ versione exprimentis: *Amatorem quis me vi-t, o Gnesippe? Irâ ego vehementiore commotus nihil stultius bitror, nihil vanius.* Quam in sententiam GROTIUS (in cerpt. pag. 491.) Graeca verba ad trochaicorum verum metrum redegit.

* * σκώπτει δὲ &c. » Expendenda sunt quae subiiciun-ur: Σκώπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βουκόλοις. Quis est ille, quem ait traduci a *CRATINO* in *Bubulcis*? i praecedentia respicias, non potes αὐτὸν aliter interpretari, quam de *Gnesippo*: si ad versus ipsos comici oculos referas, de *Cleomacho* videbis eum loqui. Censeo *lefecti codicis notam* esse ponendam ante verbum σκώπτει: leesse autem haec, aut similia his verba, Τῷ δὲ Γνησίππῳ ὅμοιος ἦν καὶ Κλεόμαχος. Ac fortasse in versu *Chionidae* paullo ante recitato,

» Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος, οὐδ' ὁ Κλεομένης,

scribendum, οὐδ' ὁ Κλεόμαχος. Ab illo versu egit de *Gnesippo*: nunc testimonia profert de *Cleomacho*. Vulgatam γραφὴν probavimus libro superiore, capite ultimo. « [» capite penultimo « scribere voluerat.] CASAUBONUS. — de ad XIII. 605. a. & paulo ante, ad lit. d. hac pag.

Ὃς οὐκ ἔδωκ' &c. » Nunc *CRATINI* verba consideremus:

» Ὃς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν
» τῷ Κλεομάχῳ δ' ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ
» ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

Loquitur Cratinus de sordido aut imperito divite: qui Athenis choragus cum esset, & instruendum chorum haberet, possetque *Sophoclis* poëtae praestantissimi operâ uti, cum *Cleomacho* ignobili & inepto poëta pacisci maluerat. Nempe hic pecuniae tenacior, quam gloriae cupidior fuit. Nam quo melior & celebrior poëta erat qui fabulam fecerat, eo carius docebat. Sed nullis sumtibus parcere soliti paullo qui essent honoris publici avidiores, quo possent quam optimi poëtae fabulam producere, & ornamentis chori sui alios choragos superare: cuius studii cum alibi in his libris certa sunt testimonia, tum in Midianâ Demosthenis illustre habetur exemplum. αἰτεῖν χορὸν *alicui poëtae*, est *eius operâ uti in choro in-*

» *ſtruendo & docendâ fabulâ* : quas partes qui ſuscipit, dici» tur λαμβάνειν χορόν. Ariſtophanes Ranis, [vs. 92 ſqq.] » de quibusdam malis poëtis :

» Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα
» χελιδόνων μουσεῖα λωβηταὶ τέχνης.
» ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ
» ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.

» Mali poëtae non facile ſuorum dramatum emtores inve» niebant, propter illam quam diximus φιλοτιμίαν & ae» mulationem. Ideo ait Ariſtophanes, eius farinae tragi» cos incredibili geſtire gaudio, ſi ſemel operam ſuam ad » ſcenam locaverint, & fiat illis poteſtas unam aliquam » tragoediam producendi in theatrum ac committendi. Re» ɛte vetus Comici interpres φροῦδα explicat hîc ἀφανῆ γί» νεσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς : ſed quid ſignificaret λαμβάνειν χο» ρὸν non intellexit eruditiſſimus ille interpres. Sic enim ex» plicat poëtae verba, εἴπερ ἅπαξ τοὺς περιεστῶτας ἐπαι» νέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων. Atqui non aliud eſt, *chorum » accipere*, quam id quod diximus. Sunt enim relata, δοῦ» ναι & λαμβάνειν : perſpicuum autem eſt, ſuperioribus » Cratini verbis *dare chorum* dici choragum, qui *poëtae* » alicui *curam committit inſtruendi chori*. Tota enim orna» mentorum ratio ex argumento fabulae pendebat. Con» ſtat autem, in delectu poëtae ſpectatam aliquando fuiſ» ſe, non choragi ſolum, aut tribus unius voluntatem, » ſed univerſi populi. Auctor vitae Aeſchyli ſcribit, Athe» nienſes tantopere eum poëtam fato iam functum amaſ» ſe, ut lege ſanxerint, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰ» σχύλου, χορὸν λαμβάνειν : id eſt, *ut, qui vellent docere » Aeſchyli fabulas, caeteris praeferrentur, & chorum accipe» rent*. Quemadmodum autem de poëtis dramaticis dice» bant δοῦναι χορὸν & λαμβάνειν : ſic de aliis qui in thea» trum produci ſolebant, δοῦναι σκηνήν. Athenaeus libro » primo, [p. 19. e.] Ἀθηναῖοι Ποθεινῷ τῷ νευροσπάστῃ τὴν » σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ' ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ Εὐριπίδην. Haec » alibi expoſita non legimus : quare interpretibus facile » ignoſco, in *Cratini* ſuperioribus verbis plane caecutien» tibus. Obſervent autem ſtudioſi, deſumi iſtos CRATINI » verſus ex ipſius *Bubulcis* : in cuius fabulae Prologo gra» viter conqueſtus erat poëta de choragi cuiusdam contu» meliâ, qui alii neſcio cui comico potius, quam ipſi, » chorum dederat. Heſychius : Πυρπερέγχει, Κρατῖνος ἀπὸ

f » διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλα-» βεν περὶ τοῦ ἄρχοντος ἐστιν οὗ † ἠτήρει. Vix est alius in » toto Hesychio aeque male acceptus locus, atque hic est. » Lego vero: Πῦρ πῦρ, ἔγχει. Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου » ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ » ἄρχοντος παρ' οὗ ᾔτηκει. De eodem Archonte accipien-» dos censeo & versus istos, qui ab Athenaeo hîc reci-» tantur. Quare tam insignem Hesychii locum praetermit-» tere nostrum non erat. Cum ait poëta,

» — ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ
» ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια:

» hoc vult: *Si mihi choragi munere fungendum esset, nollem » Cleomachum mihi docere vel Adoniis*: quod festum fuit Athe-» nis non magnae celebritatis: *nedum eius operâ uti velim » ad Quinquatrus aut Liberalia*, quando edebantur ludi om-» nium celeberrimi. ἐμοὶ διδάσκειν, non est *me docere*; » sed *docere me chorago*. ἐμοὶ, pro ἐμοῦ χορηγοῦντος: sicut » *militare alicui* dicitur qui eius ductu vel auspiciis militat. » Et iure ita loquitur: poëtae enim in theatro docebant » non suo magis quam choragi periculo.« CASAUBONUS. — ἐμοὶ διδάσκειν, scil. τὸν χορόν: id est, διδάσκειν τὸν ἐμὸν χορόν.

Ex eiusdem *CRATINI Horis* citatur fragmentum, sic vulgo scriptum:

— Ἴτω δὲ καὶ τραγῳδίας
ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος μετὰ τῶν παρατιλ-
τριῶν,
ἔχων χορὸν Λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη
πονηρά. —

Ad quod spectat quod TOUPIUS monuit ad Suidam voc. Ἔφορος, Emend. Part. I. pag. 139. » Versus secundus so-» dales suos supereminet, & proinde ad propriam men-» suram ita est redigendus, & distinguendus:

» ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος, παρατιλτριῶν
» ἔχων χορὸν &c.

» *Facessat vero & Cleomachi tragoediae actor, chorum habens » mulierum depilatricium.*« — De *paratiltriis* vide IACOBS ad Anthol. Vol. II. P. III. pag. 62. & quos ibi ille laudavit. Notavit etiam DALECAMPIUS: » *Quae volsellis molles homines » depilant & deglabrant. Iunius* (Adagio 98. Cent. VIII.) ver-» tit, *quae obscoenas partes vellunt.*« — Probum foret quoad sententiam, μετὰ τῶν παρατιλτ. (*valeat cum suis depi-*

latr.) nisi continuo sequerentur verba ἔχων χορόν. Nunc non minus *sententiae* ratio, quam *metri*, abiici ea iussit. Sed Toupium miratus sum, istâ scripturâ Κλεομάχου διδάσκαλος non offensum, atque etiam διδάσκαλον interpretantem *tragoediae actorem*, ut praeiverat Dalecampius; cum quidem satis constet, διδάσκαλον Graecis dici *poëtam auctorem fabulae* in scenam productae: qui potest quidem etiam idem *actor* esse fabulae, nec vero inde nomen habet, sed a docendo choro & reliquis actoribus. Vide Casaub. ad VI. 235. e. Animadv. T. III. p. 369. Atqui ipsum *Cleomachum* intelligendum esse τραγῳδίας διδάσκαλον, satis adparet ex proxime praecedente eiusdem *Cratini* testimonio. Quare non dubitandum duxi, quin Κλεόμαχος corrigerem. Etiam Dalecampius nominativo casu usus erat, *tragoediae actor Cleomachus.* Sed fortasse *auctor*, non *actor*, scribere ille voluerat. In postremis verbis, τιλλουσῶν μέλη πονηρὰ, nescio an ambiguitatem illam spectaverit malitiosus poëta, quae in vocabulo μέλη inest, & *carmina* & *corporis membra* significante.

περὶ μοιχείας ἀναστρέφεσθαι. Sic recte ms. *A.* non a μοιχίας. Recte vero dein διαφέρειν scribitur in edd. ubi perperam διαφθείρειν habent eaedem veteres membr. Vice versâ in eodem cod. διαφορὰ scriptum vidimus pag. 632. b. pro διαφθορά.

Ἔτι δὲ τὰ Ἀρχιλόχου &c. »Sequitur ex *Clearchi* Ἐρω»τικῶν *libro secundo*: Ἐν δὲ τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὁμή»ρου ἐπικιχλιδῶν [in ed. Ven. ἐπικιχλιδὰν scribitur; in ms. *A.* accentu caret id vocab.] »τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐμμέτρου »ποιήσεως τούτων ἔχεταί τινος τῶν παθῶν, [in ed. Cas. peius etiam τὸν παθῶν, quod in ed. 2. & 3. religiose conservatum] »ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσωποδώρου περὶ τὸν ἔρωτα, καὶ πᾶν »τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος ἐρωτικῆς τινος διὰ λόγου »ποιήσεώς ἐστιν. Quis ista interpretetur? nemo Hercule, »nemo; qui quidem non emendaverit prius. Ita autem »scribendum: Οὐ μόνον δὲ (vel, Ἔτι δὲ) τὰ Ἀρχι»λόχου καὶ τῶν Ὁμήρου Ἐπικιχλίδων τὰ πολλὰ διὰ »τῆς - - τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσ. περὶ τὸν Ἔρωτα »καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, γένος ἐρω»τικῆς τινος διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστιν. Nihil apertius »verbis hisce ita scriptis. Ait Clearchus: *Amatoria fuisse & »Archilochi carmina & Epicichlidum Homeri magnam partem: »quin etiam quae scripserat Asopodorus de Cupidine, & omnes*

a » *in totum Amatorias Epistolas, genus quoddam esse amatoriae » poëseos in oratione solutâ.* Haec omnino mens Clearchi est. » *Epicichlidum Homericarum* nomen saltem ex libro secun» do [p. 65. a.] nosse debuerant interpretes. Pessimè ede» batur διαλόγου: quod ex libris emendatum est in nuperâ » editione. [At eodem modo, διαλόγου, unâ voce scribitur in ms. *A.* perperam id quidem.] » Vere autem dixit » *Clearchus*, non multum interesse inter poëtarum scripta » ἐρωτικὰ, & eiusdem argumenti Epistolas: quales videli» cet hodieque extant Aeliani, Alciphronis, Aristaeneti, » & aliorum ἐρωτομανῶν Graeculorum. « CASAUBONUS. — Pro mendoso Ἐν δὲ, initio illius ῥήσεως, recte Ἔστι δὲ dedit vetus codex. Pro διαλόγου vero recte διὰ λόγου correxit Casaubonus, id est *solutâ oratione.* Sic λογοποιὸς, *orator*, vel *historicus*, nempe *scriptor qui solutâ utitur oratione*: & καταλογάδην, *prosâ oratione*; quo vocab. utitur Deipnosophista, ubi de eodem, qui hîc commemoratur, *Asopodoro* loquitur, X. 445. b. ἣ (διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσει) Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην Ἰάμβοις. οὗτος δὲ καὶ κωμῳδίας ἐποίει καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων. Hoc loco, in quo versamur, post ἐπιστολῶν γένος non opus esse nobis videbatur vocab. γένος repetere. τοῦτό ἐστι τῆς ποιήσεως, sonat, *hoc est ex poësi, est poësis quaedam*, vel *genus quoddam poëseos.* Caeterum, an tota haec ῥῆσις CLEARCHI sit, dubitari possit: nec enim satis liquido hoc ex Deipnosophistae verbis adparet; & *Amatoriarum Epistolarum* genus, quod hîc commemoratur, post Clearchi aetatem demum exortum videtur. Sed de hoc eruditi viderint.

AD CAP. XLIV.

b » Sequitur pars libri huius posterior, qua agitur potissi» mum de MENSIS SECUNDIS. Has non omnibus con» viviis esse solitas adiici, docent nos haec verba: *αἱ δεύ» τεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι, οὐ » μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις.* Qui in Homeri poë» si versati sunt, agnoscent loquendi genus poëtae aliis» que non infrequens, *Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἑστιᾶν » τοὺς οἰκέτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκετῶν λειτουργίας ανα» δεχομένους.* « CASAUBONUS. — Vulgatissima vero loquendi formula, Ῥωμαίων παῖδες, pro οἱ Ῥωμαῖοι. Ex La-

rinae syntaxeos lege ad dativum casum *παισὶν* referri de- b
buerat participium in eodem casu, *αὐτοῖς - - ἀναδεχομένοις*. Sed eâdem lege Graeca syntaxis non tenetur. Duo verba *ἔθος ἐστὶν*, quae veteri cod. *A*. desunt, recte adiecere iuniores. Poterat & solum nomen *ἔθος* absque verbo *ἐστὶν* sufficere. Sic in Epitomâ scribitur: *Ὅτι Ῥωμαίων πᾶσιν ἔθος ἐν ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις* &c. — *Masurii* nomen, quod aliàs in Graeco etiam exemplo simplici *σ* literâ scribebatur, iam aliquoties in hoc libro, sicut hoc loco, geminatâ *σ* literâ scriptum observavimus, consentiente cum editis vetere cod. *A*. Nam in *Epit*. quidem convivarum nomina, quos loquentes inducit Athenaeus, non solere adponi, iam saepius monuimus.

καὶ ἐν Τροιζῆνι δὲ, (intellige, *τὸ ὅμοιον γίνεται*) *μηνὶ Γεραιστίῳ*. Veterum librorum auctoritate destituebatur edita olim scriptura *Γεραιστίωνι*. Si velles terminationem similem nominibus Atticorum mensium, *Γεραιστιῶνι* oportuisset. Sed *Γεραιστίῳ* exhibet uterque noster codex mstus: recte: nisi fortasse *Γεραστίῳ* oportuit. Nam apud Thucydidem quidem IV. 119. sic scribitur, *μηνὸς ἐν Λακεδαίμονι Γεραστίου δωδεκάτῃ*: quem tamen Thucydidis locum citans Meursius in Miscell. Lacon. III. 8. pag. 231. *Γεραιστίου* legit, & *Γεραίστιον* nominatum mensem ait, nescio qua auctoritate; nam hic quidem Athenaei locus, quo firmare ille emendationem istam potuerat, praeterierat docti viri observationem.

ὡς ὁ αὐτός φησι Καρ. Sic recte ms. *A*. id est, *ut idem ait Carystius*.

τῷ Λώῳ φησὶ μηνί. *Λῶος*, mensis Macedonicus, respondens Hecatombaeoni Atheniensium, Augusto Romanorum. Vide Plutarch. in vita Alex. c. 3. & Suidam in *Λῶος*.

ἄγεσθαι ἑορτὴν Σακέαν προσαγορευομένην ἐν Βαβυλῶνι. »In Hesychii Glossis *Sacaea* (*Σακαία*) dicitur fuisse Scy»tharum quoddam festum: & Scythae ipsi nominantur »*Sacaei*. Sed Babylonio potius *Beroso* credamus, qui »solennitatem *Sacaeam* vel *Sacaeorum* suis popularibus as»serit. Dio Chrysostomus, Orat. IV. de Regno, *τὴν τῶν* »*Σακκῶν ἑορτὴν* nominat, & Persis attribuit. Ita autem »describit: *Οὐκ ἐννενόηκας τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν ἣν Πέρ*»*σαι ἄγουσιν; Λαβόντες τῶν δεσμωτῶν ἕνα τῶν ἐπὶ θανά*»*τῳ, καθίζουσιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ἐσθῆτα διδόασιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τρυφᾷν, καὶ ταῖς παλ-*

καλεῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ταῖς βασιλείοις. καὶ οὐδεὶς οὐδὲν κωλύει ποιεῖν ὃν βούλεται. μετὰ δὲ ταῦτα ἀποδύσαντες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. *An Saccorum solenne ignoras, quod Persae celebrant? Vinctorum qui duci ad supplicium debent aliquem in sellâ regis collocant, & veste regiâ ornant, faciuntque ei potestatem delicate & molliter vivendi, regiisque pellicibus per eos dies utendi: neque illum quisquam impedit, quo minus quidquid voluerit faciat: deinde exutum & flagellatum suspendunt.* Sed fortasse scripserat Dio Σακέων vel Σακαίων: etsi videtur verum nomen huius Babyloniorum ἑορτῆς *Sesacaea*, quod more suo Graeci corruperunt decurtaruntque. Nam apud Hieremiam prophetam duobus locis *Babylon* vocatur *Sesac*: inde haec solennitas nomen habuit, ut Romani ludi a Roma.« CASAUBONUS. — Aliorum de illius festivitatis omine sententias, ex parte probabiliores, vide apud eos quos laudavit eruditus Hesychii editor.

ζωγάνην. »Ζογάνην per ο parvum scribunt quidam meeti.« CASAUBONUS. — Sic noster cod. *Ep.* ὃς καλεῖται ζωγάνης. Sed vetus cod. *A.* nil mutat.

Κῷοι - - - ὅταν γὰρ τῇ Ἥρᾳ θύωσιν, δοῦλος οὐ παραγίνεται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν. Eamdem rem iam supra memoraverat Deipnosophista, VI. 262. c. — »Non solum autem *Coi* a suis istis sacris servos arcuerunt: sed & alii Graeciae populi sacris quibusdam mancipia sua excluserunt: puta Athenienses, cum rem divinam Furiabus facerent. Testatur Philo in commentario quo probat, Omnes qui Virtutem colunt, esse liberos. Eius verba descripsimus libro quarto, cap. XXI. [ad IV. 172. a. Nos ea & ibi, & hic, ut parum ad Athenaeum facientia, consulto omisimus: locum tamen, ubi leguntur, adcuratius indicavimus, Animadv. T. II. pag. 615.] »Item Aeginetae monophagi; quorum ritus describit Plutarchus, Κεφαλαίων Ῥωμαϊκῶν quaestione XLV. Etiam apud Romanos in Sacris Herculis nec servi intererant, nec liberti. Lege Servium ad Aeneid. librum octavum.« CASAUBONUS.

διὸ καὶ Φύλαρχον εἰρηκέναι· Σούριοι οἱ μοῦνοι &c. Ex PHYLARCHO citantur *versus hexametri*. Atqui *Historiarum* scriptor fuit *Phylarchus*, qui praeter Historias quidem, saepius Athenaeo laudatas, alia etiam nonnulla, sed solutâ oratione, scripsit; versus, quod quidem norimus, nullos condidit: nec alius notus est *Phylarchus*, qui hexa-

metrorum poëta fuiſſet. Quare, ſi in nomine erratum non eſt, hexametros illos ex neſcio quo vetere poëtâ Hiſtoriis ſuis inſeruiſſe Phylarchus cenſeri debet. At verſus etiam ipſi non carent difficultate; qui quidem ſic editi erant:

Σούριοι οἵ (*οἱ* ed. Caſ.) *μοῦνοι μὲν ἐλεύθεροι εἴσ' ἱερουργοὶ*
ἄνδρασι πρὸς κείνοισιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἔχοντες,
δούλων δ' οὔτις πάμπαν ἐσέρχεται οὐδ' ἠβαιόν.

In quibus ſententiam magis etiam impediverunt editores, poſt *ἱερουργοὶ* in fine primi verſus *comma* interponentes; quod in ed. Baſ. & Caſ. factum. Nam, ſi caetera teneas, haud dubie connexa intelligi debent iſta, *μοῦνοι μὲν ἐλεύθεροι εἴσ' ἱερουργοὶ ἄνδρασι πρὸς κείνοισιν*: ſive (ut ex codicis noſtri praeſcripto edidimus) *ἐλεύθεροι ἱεροεργοὶ ἄνδρασι πρὸς κειν.* *ſoli liberi ſacra faciunt apud illos homines.* Quare deleto poſt *ἱεροεργοὶ* commate, poſt *κείνοισιν* diſtinximus orationem. Quae hîc ſubiicitur Homerica dictio, *ἐλεύθερον ἆμαρ* (ſive pro Doricâ formâ Ionicam *ἦμαρ* malueris) *ἔχοντες*, eo valet, quaſi dixiſſet poëta, *ſignanter dixi ἐλεύθεροι, eos dico qui vere liberam vivunt vitam:* ubi praeter rem Dalecampius, *quibus liberum cor eſt*, poſuit; nempe *ἦτορ* pro *ἆμαρ* legens. Sed illud maxime quaeritur, quinam ſint *Surii*, in ipſo initio nominati, aut quid commune illi habeant cum *Cois*, ad quos ſpectare hos verſus diſerte ſignificat MACAREUS, e cuius *tertio libro* DE *Rebus Cois* haec refert Athenaeus. Et *Surios* quidem, de quibus hîc cogitari poſſit, nemo novit. Peropportune vero, ni fallor, de *Niſyriis* cogitaverat DALECAMPIUS. » *Niſyros*, inquit, in inſulâ *Cô* mons: inde » fortaſſis *Niſyrii* legendum hîc. « — Et in eo quidem falſus eſt vir doctus, quod *Niſyron*, ait, a Plinio montem dici in Cô inſulâ: nam hoc dicit Romanus ſcriptor, (lib. V. cap. XXXI. ſect. 36.) *Niſyron inſulam* vulgo *putari a Cô inſulâ* olim *abruptam* eſſe, cuius antea pars fuiſſet: quod ipſum a Graecis ante illum ſcriptoribus traditum eſt. vide Apollodor. Bibl. I. 6. 2. & Strab. lib. X. p. 489. a. Quare poëticâ quadam licentiâ *Niſyrii* pro *Cois* nominari potuerunt: cum praeſertim probabile ſit, in utrâque inſulâ eoſdem mores eademque inſtituta obtinuiſſe. In vocabulo autem Νισύριοι prima ſyllaba *νι* per librariorum incuriam facile abſorberi a literis *ναι* potuit, in quas deſinit verbum proxime praecedens. Iam ſi Νισύριοι legamus, vo-

lae *οἱ* vel *οἱ*, quae in editis nullâ commodâ sententiâ juebatur, per ipsam etiam metri rationem nullus fuerit cus: eamdemque voculam ignorat quoque vetus cod. *A.* d primam vocem magis etiam, quam in editis, corruam habet idem codex, Σουρίῃ exhibens; nimirum *οι* m *η* suo fere more permutans. Universae autem verbom constructioni non aliter inesse ratio videtur, nisi ut st ipsam primam vocem Νισύριοι *punctum* interponatur; ille nominativus ex eis verbis pependisse statuatur, iae apud poëtam quidem antecesserant, hîc autem, quod hil ad rem facerent, omissa sunt. Sed haud vanâ ratione spicari etiam licebit, in vocabulo Σουρίῃ, quod codex *A.* ibet, terminationem *η* (quae in illo codice sic scribitur, , vocali iota ad latus positâ) ex *οις* ortam esse; nempe in *ι* corrupto, & literâ *ς* finali (quod iam saepius vidius) formam vocalis *ι* mentiente. Sic prodierit commodissimus versus primus:

Νισυρίοις μοῦνοι μὲν ἐλεύθεροι ἱεροεργοί:

e. *Apud Nisyrios soli liberi sacris operantur.* Cui si subiiatur alter praepositâ *coniunctivâ particulâ*, in hunc modum,

καὶ ἀνδράσι πρὸς κείνοισιν ἐλεύθερον ἦμαρ ἔχοντες:

ntentia haec fuerit, *& qui apud illos degunt peregrini libee conditionis.* Istarum quidem emendationum utraque percommode a Gallico Interprete proposita est: sed his idem rtiam, qua minime opus esse arbitror, adiunxit, κείνοισιν ι Κῴοισιν mutans.

AD CAP. XLV.

ἀναγγεῖλαί τινα τῷ Πελασγῷ. » *Pelasgus* ille non fuit primus ille αὐτόχθων antiquissimus, nec alius paulo posterior Inachi filius, sed alius posterior multo. Staphylus apud Apollonii Scholiasten pag. 27. [ad Argon. I. 580.] ait, eum qui in Thessaliam migravit, fuisse Argivum, & a suo nomine eam regionem Pelasgiam appellasse. Eustathius vero Iliad. β'. versu 683. eum Itaemone & Argivâ muliere natum ait, & Achaei & Phthii fratrem fuisse. « PALMERIUS, Exercit. pag. 527.

ἐν τῇ Αἱμονίᾳ σεισμῶν μεγάλων γινομένων ῥαγεῖη τὰ Τέμπη *&c.* Confer omnino Herodot. VII. 129. & Strab. lib. X. pag. 430. a. b. Αἱμονία priscum Thessaliae nomen. Le-

ni ſpiritu Αἱμονία apud Steph. Byz. ſed aſpero ſpiritu apud Strab. libro IX extr. & apud Apollon. Rhod. cum alibi, tum lib. III. vs. 1089. ubi vide Schol.

. τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην. » αὐτῷ poſi- » tum pro αὑτῷ: *menſam ſibi paratam Peloro appoſuit.* Res » vulgatiſſima doctos tamen fugit. « CASAUBONUS.

. ἀπομίμημα τῆς τότε γενομένης ἑορτῆς, καὶ θύοντας Διὶ Πέλωρι, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι. Si ad nomen ἀπομίμημα adeſſet verbum ποιεῖν, ἀποτελεῖν, ἑορτάζειν, aut aliquod ſimile, tum recte ſubiectum foret καὶ θύοντας - - - προτιθέναι. Nunc incommode poſita καὶ particula rectius abiicietur: quod Breviator fecit, ſic ſcribens, μίμημα τῆς τότε ἑορτῆς θύουσι Διὶ &c. Intellige autem θύουσι θυσίαν, ἀπομίμημα τῆς τότε γεν. ἑορτ. *celebrant ſacrificium, quod ſit imitatio ſolennitatis tunc peractae:* aut ad ἀπομίμημα ſubintellige ὡς vel εἰς ἀπομίμημα. Pro Διὶ Πέλωρι, quod codex *A.* quod ſciam tenet, in noſtro cod. *Ep.* πελώριω (ſic) ſcribitur: quod poteſt pro Πελωρίῳ accipi, aut pro Πελώρῳ. Et Πελώρῳ in ſuo codice Epitomae legerat (aut in hanc partem certe ſcripturam illius acceperat) Euſtathius: qui ad Iliad. ρ'. pag. 1135. totam hanc narrationem ex Athenaeo referens, θύουσι ſcribit (l. 21.) Διὶ πελώρῳ: & ibid. l. 18. παρ' οἷς (τοῖς παλαιοῖς) καὶ Διὸς ἐπίθετον ὁ Πέλωρος. Mox dein, ubi in ms. *A.* καὶ οὕτως τε φιλανθρ. ſcribitur, recte editores otioſam particulam omiſerunt cum *Epit.*

In ipſo fine huius Capitis, in *Epit.* haec adiiciuntur: Γράφει ταῦτα Βάτων ὁ Σινωπεὺς, καὶ φησὶ τὴν Πελωρίαν τὴν Θεσσαλικὴν, τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ τῶν Σατουρναλίων. Quorum verborum poſtrema Euſtathius loco cit. l. 25. omiſſis prioribus ita repetit: καὶ ἦν, φησὶν, ἡ αὐτὴ τῇ τῶν Σατουρναλίων: ut verbum φησὶν ad Athenaeum referatur. Quae qui legerit, is non idcirco eadem ipſa verba in opere pleniore hoc loco quaerat: neve ea, quoniam ibi non reperiuntur, exiſtimet intercidiſſe. Nempe, quum Breviator totam hanc narrationem, omiſſis illis quae initio huius capitis in opere pleniore leguntur, ab his verbis incepiſſet, Θυσίας δέ ποτε Πελασγοῖς γενομένης, ἀνήγγειλέ τις τῷ Πελασγῷ &c. nunc in fine iſta quae dixi adſcripſit, loco eorum quae initio poſuerat Athenaeus.

AD CAP. XLVI.

Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Versum hunc ım quinque sequentibus in *Euripidis Cressis* positum iisse docet Athenaeus continuo deinde. Idem vero priıus versus eisdem plane verbis in eiusdem Euripidis *Hippolyto* etiam (num. 435.) legitur, ubi vide quae a Valcenario adnotata sunt. Totam eclogam in Euripidis Fragmentis ex Cressis exhibuerunt editores: e quibus Musgravius *versu* 4. quoniam scripturam *σάρκες* damnare vitur senariorum metrica lex, *σάρκε* corrigendum cenit, dualem pro plurali positum. Nobis quidem minime lacet istud enallages genus: nec tamen, fatemur, meliom rationem, qua metri legi satisfiat, in promtu habeıus. *Vers.* 5. *πεπτὰ καὶ κροτητὰ* Dalec. *plausibiles placentas* reddiderat, *πόπανα* pro *πεπτὰ καὶ* legens. At non rat cur *πεπτὰ* sollicitaretur, quod idem ac *πέμματα* vat, *bellaria*, *placentae*, & omne *pistorium opus*. Sed in voe *κροτητὰ* haud immerito haereas: quam interpretari non usus est H. Stephanus, Thes. II. 456. g. satis habens adotasse, dapes quasdam *κροτητὰς* adpellari. Musgravius *trita* vertit: quae interpretatio non video quid cum noone verbi *κροτέω* commune habeat. Ne nos quidem ceraliquid habemus: sed *crepitantia* (nempe *liba*) intelleximus; scilicet, quae dum franguntur aut manducantur creitent. In eamdem sententiam haud incommode Gallicus nterpres *craquelins* reddidit. Apud Sophocl. Elect. 714. *κροτητὰ ἅρματα*, sunt *crepitantes currus*: ubi *ἠχητικὰ* habet cholion interlineare in cod. ms. Paris. & August. quos lim excussimus. Quod *ἐν Κρίσσαις* scribitur in ed. Cas. 1. error ei editioni proprius est, nec nisi in ed. Cas. 2. proagatus: aliae recte *Κρήσσαις*, & sic ms. *A*.

Ἐν τῷ γὰ αὐτῷ πάνθ' &c. » Torserunt eruditos viros *ἀκλητῆρες βότρυς*, quorum fit mentio in versibus *Eubuli*. Nec mirum: nego enim alibi usquam legi *racemos istos acleteres*. Sed poëtam audiamus:

» Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται
» ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς,
» γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα,
» μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι,
» πυός, πυρεῖα τε, μύρτα, κληρωτήρια,
» ὑάκινθος, ἄρνες, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί.

»Quid igitur sunt ἀκλητῆρες βότρυς? Iterum nego tibi »Graecam eam esse dictionem: nam, qui accipiunt pro »ἄκλητος, honestius tacuissent. Legendum,

»ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐχὶ κλητῆρες, βότρυς;

»vel, οὐ καλητῆρες, βοτρ. Iocatur poëta totâ hac pericο»pâ: &, specie laudantis, *Atheniensium* τὸ φιλόδικον acri»ter *insectatur.* Eum populum *litium & iudiciorum* fuisse »*amantissimum*, omnes sciunt, qui Aristophanem saltem le»gerunt. [cf. Athen. I. 4. d. ibique not.] Ideo ingeniosus »poëta, Athenas laudare simulans, ut omnium rerum ad »victum necessariarum copiâ abundantes, simul ea com»memorat, ex quibus veteratorium eorum ingenium ap»pareat. Eo spectant insertae voces singulae singulis ver»sibus, secundo, tertio, quarto, & quinto: κλητῆρες, μάρ»τυρες, δίκαι, κληρωτήρια: in ultimo vero tres istae, κλέψυ»δραι, νόμοι, γραφαί. Omnia haec forensia sunt vocabu»la: quorum exponendi non hic est locus. Etsi sunt mul»torum ingenia a veritate aversa; non putamus tamen »reperiri aliquem posse, qui de nostrâ hac emendatione »vel dubitet. Κλητῆρες dicebantur, *qui reos in ius vocabant.* [Conf. II. 36. c. ibique not.] »Scribe in *quarto* χόρια per c »o, ut χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. [Theocr. Id. X, 11.] »In *quinto* versu nihil significat quod ad rem faciat τὸ πυ»ρεία. Potest legi, πυὸς πυρός τε, *colostrum & frumentum.* »Verius tamen censeo, πύος, πυριάτης, μυρτ. Ari»stophanes Vespis: [vs. 707 sq. 709. ed. Br.]

»— ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις

»καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ.

»Utrumque nomen *lac* significat, sed cum aliquâ differen»tiâ. Scholiasten vide.« CASAUBONUS.

Vers. 1. Ἐν τῷ αὐτῷ, ut vulgo plerumque accipi solet haec dictio, sic & h. l. acceperunt Interpretes, *Eodem in loco.* Quam ego interpretationem non praecise quidem damnem; sed videbatur nobis hic potius, subintellecto nomine τρόπῳ vel μέρει, similiter dici ἐν τῷ αὐτῷ, atque ἐν ἴσῳ vel ἐν ὁμοίῳ: de quibus vide Vigeri Idiotism. IX. 6. & ibi Hoogeveen. Verbum πωλήσεται, Attico more, pro πωληθήσεται positum esse, docuit PIERSON ad Moer. pag. 368. *Versu* 2. vulgatum οὐκ ἀκλητῆρες, perspecte idem vir sagacissimus ibid. ex σῦκα κλητῆρες corruptum esse monuit. *Versu* 4. recte χόρια dedit ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. De cuius vocab. significatione vide No-

brum paulo poſt, p. 646. e. & quae a nobis ad III. 104. f. & ad VII. 311. d. notata ſunt. Apud Theocrit. quidem, X. 1. aliter accipi id nomen ſolet, de *ſecundinis*: at ibi non χορίων, plurali numero, ſed χορίω, in genitivo ſing. optimi libri exhibent. Caeterum in hoc verſu labanti metro fulcrum aliquod quaerendum. *Verſ.* 5. πυριάτη recte dedit ms. *A*. Sic Pollux VI. 54. In foeminino genere: de quo diſerte etiam Photius in Lexico msto monuit, teſte Heſychii Editore ad voc. Πυριατόν. Caeterum de eodem vocab. conſulendus prae caeteris BRUNCK, in Notis ad Ariſtoph. Veſp. 710. & SCHNEIDER ad Nicandri Alexiph. p. 195 ſq. Κληρωτήριον & *locus* dicitur *ubi magiſtratus ſorte deleguntur*, & *locus in theatro, quo ſedent magiſtratus*. Hoc loco κληρωτήρια (in plurali praeſertim numero) eâ notione accipienda nobis viſa erant, qua apud Comicum Graecus interpres accepit, in Concion. vs. 677. ubi κληρωτήρια exponit, τὰς κληρωτικὰς ἀρχάς. DALECAMPIUS, *ſortes* latine reddens, eas intelligebat ſortes, »quibus capitis reos »vel damnabant vel liberabant.« *Verſ.* 6. ὑάκινθος. Collective intelligendum nomen: *hyacinthi* flores; quos alii *violas* noſtras *odoratas*, alii aliud florum genus intelligunt. Vide Schreberum ad Theocriti Idyll. X. 28. in Harleſii edit. In *Epit.* tota iſta deeſt ecloga.

ἴσως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορπισμάτων εἴπῃ. »Ferri hoc po»teſt; ut ſit oratio Ulpiani de Pontiano ad convivas di»recta, non ad ipſum Pontianum. Aut ſcribe εἴποις.« CASAUBONUS. — εἴπῃς equidem malebam: ſed & in vulgato adquieſcendum putavi.

ὅλην λέγοντά μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν, »Abſurdiſſi»ma lectio ferenda nobis non eſt: ſed ad hunc modum »corrigenda:

»ὅλη λέγοντά μ' ἐπιλίποι γ' ἡ ἡμέρα.

»*vel integer dies me deficiat, ſi narrare aggrediar.*« CASAUBONUS. — Pro ὅλην fortaſſe κοπτὴν (ex pag. 649. a.) corrigendum coniectavit IACOBS, Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. pag. 46. & deinde μ' ἐπιλίποι γ' ἂν ἡμέρα. Pro ἐπιλείποι, quod eſt in ms. *A*. (nam Epit. haec non habet) recte ἐπιλίποι poſuerunt editores: in reliquâ ſcripturâ nihil equidem, quod offendere magnopere nos debeat, deprehendi. Commode utique adpoſita ἂν particula foret: quae ſi omnino neceſſaria eſſet, poterat reliquis manentibus poſt ἐπιλίποι inſeri, ſalvâ metricâ lege, quae

in quartam ſenarii ſedem anapaeſtum pedem non invita admiſſura erat. Sed & omitti ea particula ſalvo ſermonis uſu potuit. Caeterum verba, qualia nunc leguntur, ſic accipienda videntur, quaſi dixiſſet poëta, ὅλην τὴν ἡμέραν λέγοντά με ἐπιλίπει ἡ ἡμέρα.

In *Diphili verſ.* 1. ἀμυγδαλαὶ acute ſcribebatur in editis, non male. Vide II. 53. a. Nos cum ms. *A.* ἀμυγδαλαῖ ſcripſimus, quem vocabuli tonum Ariſtoxenus Grammaticus probaverat, teſte Athenaeo, II. 53. a. In ms. *Ep.* ſimul uterque impoſitus accentus eſt. De multis modis, quibus & terminatio & accentus variat in illo vocabulo, vide Noſtrum lib. II. cap. 30 ſq.

Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστιν Ἑλλήνων ἀεὶ συνάγειν &c. » Non video difficultatem ullam in *Sophili* ecloga e *Deposito*. In verſione tamen Dalecampii vix aliquod veſtigium deprehendas verae ſententiae, quae eſt haec: *Iucundum ſemper eſt, cum Graecis hominibus convivia agitare: res eſt plane elegans: nemo ibi clamat, Infunde duos cyathos; nam comiſſatum eſt eundum ad Tanagricam: ut ibi decumbens pro ſecundis menſis comedat aſininas mattyas.* συνάγειν accipe ut Athenaeus ipſe docuit libro VIII. [pag. 365. c.] » Qui haec loquitur, is comparabat Graecorum elegantiam » & modeſtiam in conviviis, cum petulantiâ barbarorum; » puta, Thracum, aut Aſiaticorum. « Casaubonus. — Graeca verba utique id ſonant quod iſtis Latinis vir doctus expreſſit: caeterum ſententiam mihi fateor parum eſſe perſpicuam. Quo ſenſu dicat, *duos cyathos infunde*, aut *ſuffunde*, (ὑπόχει) haud ſatis liquet. Dici id ſolet de duabus aquae partibus uni parti vini adfuſis. Poſt vocem οὐχί; (ſic) interrogandi ſignum ponebatur in ed. Caſ. nolente editore. Qua diſtinctione ſublata nos de coniectura γὰρ particulam inſeruimus, quam flagitabat metrum. Ταναγρικὴ dicitur meretricula, e *Tanagra* oppido Thebis vicino oriunda. De *mattya* ex profeſſo diſſerit Deipnoſophiſta pag. 662 extr. & ſeq. Quid ſit vero quod *aſininam mattyam* dixerit, nec liquet nobis, nec anxie quaeſivimus. *Venalem* interpretatus eſt Dalecamp. nempe ὤνιον cogitans. Neutrum placet. Apud Heſychium leguntur haec: Ὄνεια· ὠφέλιμα· ἢ βρώματα, ἢ κτήματα: quae an aliquid huc conferre poſſint videat cui vacat. Homero quidem ſatis conſtat ὀνείατα vocari ſolita cum generatim ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν, tum ſigillatim τὰ ἀγαθὰ βρώματα. Sed

fortasse obscoenum quid in animo habuerat *Sophilus* poëta.

e Πλάτων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ &c. » *Platonis* locus, de quo » Athenaeus, Πλάτων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ μεταδόρπια αὐτὰ » καλεῖ ἐν τούτοις, extat in *Critia* Dialogo, [p. 52. Tom. X. ed. Bip.] » qui & *Atlanticus* inscribitur, propter illum » de Atlantide insulâ sermonem. Sed more suo Athenaeus » alienam sententiam partim auctoris partim suis verbis re- » fert. At Dalecampius putavit esse versus Platonis Comi- » ci. Non capio prima verba, πάντα τε εὐώδης ἐφαίνετο » τοῖς κατοικοῦσιν ἡ γῆ. Sed accedendum propius ad Pla- » tonis mentem simul & verba, scribendumque, πάντα » τὰ εὐώδη ἔφυε τότε τοῖς κατοικοῦσιν ἡ γῆ. In haec verba » contraxit quae dixit Plato pluribus: ὅσα εὐώδη τρέφει » που γῆ τανῦν, ῥιζῶν, ἢ χλόης, ἢ ξύλων, ἢ χυλῶν, ἢ » σταχτῶν, εἴ τε ἀνθῶν, εἴ τε καρπῶν, ἔφερέ τε ταῦτα, καὶ » ἔφερβεν εὖ.« Casaubonus. — Desunt haec Epitomae. Ad *Platonis* verba autem pressius accedens ms. *A.* sic habet, πάντα τε εὐώδη ἐφέρετο τοῖς κατοικ. ἡ γῆ. Ubi ἐφέρετο ex ἔφερε τότε decurtatum iudicavi. Nam in hac sententiâ verbo medio ἐφέρετο non erat locus: particulam τότε vero, cum ex praecedentibus, tum ex sequentibus apud Platonem verbis, suo iudicio hic adiicere Athenaeus potuit. Possis, pro πάντα τε εὐώδη, cum Casaubono πάντα τὰ εὐώδη percommode legere; quod adcurate conveniat cum Platonis verbis ὅσα εὐώδη. Sed licitum etiam Athenaeo erat, loco verborum πρὸς τούτοις, quae apud Platonem proxime praecesserunt, suo arbitratu copulam τε adhibere. Tum vero verba haec, πάντα εὐώδη ἔφερε, paullo diversam ab illis πάντα τὰ εὐώδη ἔφερε vim habent. Nam πάντα τὰ εὐώδη ἔφερε significat, *tulit omnia quae fragrantia sunt;* nempe (ut Plato adiecit) quaecunque nunc apud nos fragrantia tellus alit: sed πάντα εὐώδη ἔφερε hoc sonat, *tulit omnia fragrantia*, id est, *quidquid tulit, id fragrans erat: nil nisi fragrantia tulit.* Iam reliqua verba, quibus utitur Deipnosophista, eadem apud Platonem leguntur; apud philosophum quidem aliis verbis intermixta, quae consulto Athenaeus praetermisit.

AD CAP. XLVII.

Τρύφων δέ φησι, τὸ παλαιὸν &c. Eadem ipsa fere verba continuo deinde (pag. 641. a.) rursus ex Dionysio, Try-

phonis diſcipulo, adponuntur. *Tryphon* libros ediderat, Περὶ Ὀνομασιῶν, cum alibi memoratos Noſtro, tum pag. 634. d. *Dionyſius* vero ſuum opus Περὶ Ὀνομάτων inſcripſit. Vide XI. 503. c.

Φιλύλλιος δ' ἐν Φρεωρύχῳ. »Pollux lib. VII. ſub finem: [ſect. 192.] »*καὶ φρεωρύχος εἴη ἂν τέχνης εἶδος. Φιλυλλίῳ* »*γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ φρεωρύχου ἐργαλεῖον* »*παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς*: ita ſcribendum, non *τόρευ-* »*σις*. Aliis hoc inſtrumentum vocatur *τόρος*. At vide eius- »dem Pollucis librum X. cap. XXXI. [ſect. 149.] Cur au- »tem paullo poſt repetantur haec verba ab Athenaeo, »cauſſam video nullam, & ſuſpecta hîc nobis librorum »fides.« CASAUBONUS. — Nempe indefeſſus in conquirendis colligendisque Grammaticis obſervationibus Athenaeus committere noluit, ut eorum quidquam, quae in commentariolos ſuos retulerat, periret. Sed confer quae mox ad pag. 641. b. notamus. PHILYLLII verba ſi ita ſcribas:

— *ἀμύγδαλα, κάρυ', ἐπιφορήματα,* f

legitimum efficient ſenarium, demto primo pede.

καὶ Ἄρχιππος ἐν Ἡρακλεῖ, καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῳ. Herodotum vide lib. I. cap. 133. cuius verba continuo deinde etiam adponuntur, quemadmodum & *Archippi* verba. Quare merito hîc animadvertit CASAUBONUS: »Nulla »prorſus cauſſa eſt, cur hîc nominentur duo iſti ſcripto- »res: nam ſtatim, id eſt, ſuo loco, eadem verba repe- »tuntur, neſcio qua occaſione bis poſita, cum ſemel de- »buiſſent.« — At non unus hîc locus eſt, in quo limam & ſecundas auctoris curas etiam atque etiam deſideres. Sed fortaſſe ne quidem Athenaei haec culpa fuerit. Ipſe Tryphon Grammaticus ita negligenter iſta digerere potuerat.

καὶ ἐπιδορπίσασθαι &c. »Poſtquam docuiſſet auctor, *ſe-* »*cundas menſas* dici *ἐπιδορπίσματα* & *ἐπιφορήματα*, nunc »addit, veteres aliquando uſos voce *ἐπιδορπίσασθαι* pro »*ἐντραγεῖν*, *comedere* ſimpliciter; non *bellaria* comedere: »parique ratione *ἐπιφορήματα* appellaſſe *cibos omnes praeter* »*panem*, id eſt, *obſonia* & *τὰ προσφάγια*. Uſum hunc ver- »bi *ἐπιδορπίσασθαι* nullo exemplo firmat: dictionis alte- »rius duo affert teſtimonia, *Archippi* unum, alterum *He-* »*rodoti*. His cognitis de lectione facile ſtatuat acutus le- »ctor.« CASAUBONUS. — *Herodoti* eadem verba iam olim lib. IV. p. 144. a. adpoſuerat Deipnoſophiſta.

» Sequitur, Τὸ μέν τοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, τέλος τί ἐστι καὶ † ἐναιμένιον. Lego τέλος τί ἐστι καὶ ἐλλιμένιον: *vectigal est aliquod & portorium.* Posterior vox priorèm explicat: nam τέλος generale nomen est, cuius species ἐλλιμένιον: *vectigal quod in portu penditur* ei, qui Athenis vocabatur ἐλλιμενιστής. Hoc igitur Athenaeus voluit: proverbio isti occasionem praebuisse illud portorium: quod cum acerbe exigeretur, improbissimis portitoribus ansam saepe dedit multa per calumniam peregrinis eripiendi. Omnis enim exactio, quod ait Suetonius in Augusto, calumniarum seges & benigna materia est. Ex his intelligimus quod scribunt Graeci [Zenobius, Cent. I. Adag. 1.] in proverbii huius explicatione. Εἴρηται, aiunt, ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκόμην (Hesych. & Eustath. [ad Iliad. β'. pag. 270. l. 18.] Ἀβυδοκόμαν) εἶπεν. Usum adagionis docent: caussam non aperiunt: quam nostra huius loci emendatio & interpretatio palam facit. Porro, quod apud Hesychium Ἀβυδηνὸν ἐπιφάνημα scribitur, pro ἐπιφόρημα, mendosum censeo, ut alia multa in eruditi illius Critici Glossis: quod non animadvertit ille vir doctus, [Dalecamp.] quem Hesychii librorum depravata lectio impulit, ut de hoc Athenaei loco absurda quaedam scriberet. Ita saepissime errorem gignit error. « CASAUBONUS. — Praeter istam adagii interpretationem aliam longe diversam adtulit idem Zenobius: quam solam Diogenianus & Suidas adoptarunt. In eam sententiam, quae auctori nostro placuit, ἐπιφόρημα proprie significat *vectigal quod invectarum mercium nomine penditur.*

Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος &c. Vide paulo ante ad p. 540. e. notata. In *PHILYLLII* verbis hîc καρύδια (pro κάρυα, quod *Tryphon* posuerat) scribitur, & in ms. *A.* elisa est in hoc vocab. postrema vocalis; recte: nam & haec verba legitimum efficiunt senarium demto primo pede: quo in senario tertius & quartus pes tribraches sunt, quartus anapaestus. Caeterum, cur eadem fere *Dionysii* verba adponat auctor, quae modo ex *Tryphone* adposuerat, ratio haec esse videtur, quod non modo nonnihil differt inter haec *Dionysii* verba & illa *Tryphonis*; verum etiam quod multo copiosius Dionysius, quam Tryphon, de vo-

cabulis, de quibus hîc agitur, commentatus sit. Nam magna etiam pars eorum, quae hîc subiiciuntur, nescio quousque, ab eodem Dionysio mutuatus esse videtur Deipnosophista.

Πλάτων δ' ἐν Μενέλεῳ &c. » Non video caussam, cur » Athenaeus in isto *Platonis* versu, *ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν* » *ἐπιτραπεζωμάτων*, exponat *ἐπιτραπεζώματα bellaria*. Me» lius Hesychius; qui simpliciter exponit, *cibi mensae im*» *positi*. Hoc est enim *ἐπιτραπεζοῦσθαι*: quod non est pro» prium mensis secundis, sed omnium commune quae » mensae imponuntur quacunque de caussâ. Ita dixit So» phocles: [apud Polluc. X. 79.] *Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπε*» *ζοῦται κύλιξ.* « Casaubonus. — Nempe ad vim eam nunc respexit Grammaticus, quam nudo verbo *τραπεζοῦσθαι* addere videtur *ἐπὶ* praepositio, quatenus *insuper*, *praeterea*, *post*, significat. At supra, IV. 171. f. ubi eadem adposita sunt verba, *τὰ ἐπιτραπεζώματα* rectius de quibusvis *cibis mensae impositis* interpretatus erat Deipnosophista. In *Platonis* versiculo primo, *Εἰπέ μοι* in imperativo scripsi cum ed. Ven. & Bas. pro quo in ed. Cas. 1. *Εἶπέ μοι* scribebatur, praeeunte Dalec. qui, *Dixit mihi*, in versione posuerat. In ed. Cas. 2. & 3. initio verborum a vocali aut diphthongo incipientium numquam nec spiritus nec accentus adpositi sunt.

τρωγάλια· ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. In editis, cum abesset vox *ὡσεὶ*, *defectus signum post ἀρχαίων* ponebatur. Quo spectat Casauboni Animadversio haec: » Videtur » ita scriptum fuisse, *ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια· τρω*» *γάλια γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι.* Habes post aliquam» multos versus [hac pag. 641. lit. *e.*] eundem locum *Ari*» *stotelis* plenius descriptum: unde haec & exponenda sunt, » & corrigenda. « — Paulo diversâ ratione, sed eumdem in sensum, vulnus sanavit vetus noster cod. *A.* in quo sic scriptum, *τρωγαλιλωσει γὰρ ἐπιδ.* corruptissime id quidem, sed ita ut perspicue insit ea scriptura quam expressam dedimus. Caeterum vocab. *τρωγάλια*, Hesychium quidem si audiamus, Laconibus praesertim in usu fuit: at eodem usus etiam est Aristophanes, in Plut. 798. & Pac. 772. item Diphilus apud Nostrum, II. 52. e. f. Conf. Spanh. ad Aristoph. Plut. l. c. & Meursii Misc. Lacon. I. 12. pag. 57. Denique vide rursus Nostrum paulo post, lit. e.

c Πίνδαρος δ' ἔστιν ὁ εἰπών· &c. » δείπνου δὲ λήγοντος » [sic tacite in Animadv. correxit vir doctus] γλυκὺ τρω- » γάλιον. Et Clemens Alexandrinus, [Strom. lib. I. pag. » 377.] & Eustathius [ad Od. α'. pag. 34. l. 40.] sola haec, » sine sequentibus verbis, proferunt. Idem Clemens ele- » ganter alicubi τὸ τρωγάλιον vocat παρεψόνημα: nam, » ut opsonia adiiciuntur pani, sic bellaria opsoniis deli- » ciarum caussâ accuduntur. « CASAUBONUS. — λήγοντος recte dedit uterque codex mstus. In *Epit.* non nisi priora PINDARI verba adposita sunt: quare nec Eustathius plura habet. Apud eumdem Eustathium ibidem alia etiam nonnulla ad *secundas mensas* spectantia ex eâdem Athenaei *Epit.* excerpta legas. Sequentia *Pindari* verba, quae sic vulgo scripta erant, καὶ περὶ παῖδ' ἄφθονον βοράν, perspecte correxit SCHNEIDERUS, in Pindari Fragm. pag. 61. num. 18. Scilicet, περὶ & παῖδ' duo erant infelicia conamina veteris alicuius librarii, qui, quid de verâ scriptura πέδ' faceret, cuius vim parum perceptam habebat, incertus haeserat. Simillimâ ratione eandem Doricam & Aeolicam particulam πέδα, quae respondet communi μετὰ, in παῖδα detortam vidimus in Alcmanis verbis apud Nostrum, X. 416. c.

ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. » *Viden' quam sit iu- » cunda eorum vita inter struices delicatarum patinarum.* « CASAUBONUS. — At in Graecis nihil est, quod pronomini *eorum* respondeat, quod in istis Latinis posuit vir doctus: nisi scribas, *eorum qui laute instructas habent mensas.* Sententia generalis est, *vides quam iucunda sit vita bene instructis mensis.* Temere τὴν εὐτραπ. scribitur in ed. Cas. 2. & 3. Eclogam multis versibus auctiorem habes apud Stobaeum, Serm. LI. indeque in Euripidis Fragm. num. 51. pag. 596. ed. Musgr.

AD CAP. XLVIII.

Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. PINDARI versiculi exstant *Olympionic.* Ode I. num. 80 & seqq. » Ex mente Athe- » naei Pindarica haec,

» Τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
» σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον:

» debebant vertere interpretes: *In mensas circa ultima* (id » est, exitum convivii) *tuarum carnium frusta diviserunt, &*

» *comederunt.* Aliter exponunt alii: nihilo fortasse deterius. » Sed cum *secundas mensas* probare hinc velit auctor, in- » eptum est aliter hic interpretari. « CASAUBONUS. — *Extremos artus* intellexerat Dalec. In ἀμφι δευρα, quod ex ms. *A.* adfertur, haud obscure latere videtur ἀμφὶ δεύτερα: quod paulo propius ad id accedit, quod mirâ quidem ratione hinc probare Athenaeus vel Dionysius voluit. Videndum vero etiam, ne fortasse in ipsâ scripturâ δευρὰ (quae idem fere ac δεύτερα vel δεύτατα valeat) verissima poëtae manus supersit. Sunt enim haud dubie δεύτερος & δεύτατος comparativus & superlativus a verbo δεύομαι derivari, quod valet ἐλλείπομαι, i. e. *relinquor, sequor, alter me praecedit & post se relinquit.* Et Etymologus quidem, qui id ipsum docet, (pag. 259. in voc. Δεύτερος, & Δεύτατος) rectà ab ipso illo *verbo* vocabula haec derivat, quemadmodum verbi caussa a φέρω fit φέρτερος & φέρτατος. At quoniam; verum si quaeris, comparativi & superlativi proprie non nisi ab *adiectivis* positivi gradus formantur; fuerit positivus δευερὸς, & per syncopen δευρός: unde comparativus & superlativus δευρότερος, δευρότατος, & per syncopen δεύτερος & δεύτατος. Duos priores versus citavit Gregorius Corinth. de Dialectis, pag. 92. docens σέθεν (vers. 2.) pro communi σου poni.

Οἱ δὲ παλαιότεροι ἁπλῶς τραπέζας ἔλεγον, &c. » Pro- d
» ducitur testimonium *ACHAEI*: in cuius interpretatione » viri docti nihil nisi peccata peccatis cumularunt. Pri- » mum ita lege totum locum:

» A. Θοίνῃ σε πρώτων (πρῶτον puto voluerat) τέρψομεν. πάρεστι γάρ.
» B. Τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;
» A. Μύρῳ σε χρίσω πάμπαν εὐόδμῳ δέμας.
» B. Ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;
» A. Ναί. καὶ τράπεζά γ' ἐκποδὼν ἐπαίρεται.

» Ita autem explica: A. *Epulis primum te oblectabimus: ad-* » *est enim earum copia.* B. *Deinde autem quo me oblectabis modo?* » A. *Unguento odorato totum tibi corpus* (vel, *Unguento pror-* » *sus odorato tibi corpus*) *inungam.* B. *Quid? aquam lavan-* » *dis manibus non prius dabis?* A. *Sane: atque e vestigio men-* » *sa auferetur. Mensam* hîc intellige *secundas mensas.* Nam » auctoris mens, de qua ne minimum quidem suboluit » interpretibus, haec est. Probare instituit, veteres sine

listinctione *primae* aut *secundae mensae*, τράπεζαν simpliciter appellasse & *primas & ultimas epulas. Achaei* locus de ultimis intelligendus est, quae sunt aliis secundae mensae. Sic etiam accipiendum apud Xenophontem in Symposio, ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι: & fortasse in hoc etiam Platonis versu,

»Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις;

atque omnino, quoties apud poëtas *mensae remotae* dicuntur. *ARISTOPHANES* eo loco, quem auctor subiicit, de *primis epulis* loquitur: sicut passim Homerus & alii scriptores, quando τράπεζαν παρατεθῆναι dicunt.« CASAUBONUS. — Equidem prorsus non video quid sit, quod & istos *Achaei* versus, & illum Aristophanis, qui is subiicitur, huc adposuerit auctor. Nam quum ait, *veteres simpliciter τραπέζας dixisse;* commode & suo loco id positum foret, si sententia ea esset quam his verbis Gallicus Interpres subiecit; intelligens, eas quae a posterioribus *secundae mensae* dictae sunt, *a veteribus nude & simpliciter τραπέζας (mensas) fuisse nominatas.* At id quidem nemo dixerit, qui vel duo ista poëtarum testimonia consideraverit, aut qui aliquam usus loquendi Graecorum notitiam habet. Si quid iudicare valeo, tale quidpiam in animo habuerat Deipnosophista: Nos, cum *secundas mensas* dicimus, *mensas* intelligimus *cibos, mensis illatos;* nempe *cibos post coenam* (proprie & stricte sic dictam) *illatos.* Similiter autem veteres *quoslibet cibos mensis illatos*, quaevis *fercula convivis adposita*, τραπέζας dixerunt, nullâ ratione habitâ sive generis ciborum, sive temporis quo adponerentur, sive initio coenae, sive mediâ coenâ, sive sub finem. Atque is revera usus loquendi olim obtinuerat: de quo diserte Pollux monuit, VI. 84. Τραπέζας δὲ ἐκάλουν καὶ τὰ σιτία τὰ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. At in hanc partem parum commode delecta sunt testimonia ab auctore citata; quandoquidem cum in Achaei verbis, tum in Aristophanis, ἡ τράπεζα *cibos* quidem sive *fercula* quodammodo etiam significat; veruntamen, ubi *mensa* primum *inferri* aut *adponi*, & deinde rursus *tolli* dicitur, ibi proprie atque directe, ut ita dicam, *ipsa mensa* intelligitur *cum cibis imponendis vel impositis.* Sic, ut vetustiores omittam, cum Xenophon septimo Anabaseos ait, μάλιστα δ' αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο, (apud nostrum II. 49. b. & IV. 151. b.) possis quidem τραπέ-

ζας *fercula*, *cibos*, utique intelligere; at proprie & primaria notione *ipsae mensae* significabantur: & diserte ipse Athenaeus II. 49. b. monuit, quos *tripodas* primum dixerat Xenophon, easdem dein *mensas* eumdem nominare. Eodem etiam referas, quod, quum αἱ παραθέσεις proprie *fercula*, *cibos convivis adponendos* vel *adpositos* (nempe τὰ παρατιθέντα βρώματα) significare videantur, (V. 196. e. X. 439. c.) tamen eodem vocabulo ipsae etiam *mensae* designantur: quemadmodum quidem perspicue ipse accepit Athenaeus noster, II. 49. a. b. Εἰπόντος τινὸς κυνικοῦ τρίποδα τὴν τράπεζαν, δυσχεραίνει ὁ Οὐλπιανὸς, -- πάντων τραπέζας καλούντων τὰς παραθέσεις ταύτας. Quare, si nunc hoc loco, in quo versamur, docere Athenaeus voluit, τραπέζας dixisse veteres non modo ubi de *secundis mensis* (i. e. *de cibis sub finem coenae adpositis*) loquerentur, sed omnino de *cibis mensae impositis*; commodius facturus fuerat, si talia quaedam protulisset poëtarum testimonia, quale illud Antiphanis apud Nostrum, XI. 487. b. τράπεζα φύστη ἡμῖν ἔσται.

In *ACHAEI vers.* 1. pro Θοίνην δὲ, quod etiam vetus cod. *A.* tenet, (nam in *Epit.* desunt haec) Θοίνης correxi praeeunte *Casaub.* Ibidem recte πρῶτον edd. cum msto. In fine non necesse esse putavi πάρεστι γάρ corrigere: cum nihil frequentius sit isto usu particulae δὲ apud Graecos, ubi Latine commodius *enim* dicimus.

Vers. 2. τῷ με κηλήσεις recte dedere membr.

Versu 5. post Ναί utique aliquid desiderabatur: nec tamen satis certo liquebat, utrum καὶ, an aliud quid ibi ponendum fuerit; quare particulam a Casaub. commendatam, adposui quidem, sed uncis inclusam. *Ibid.* pro edito ἐπαίρεται, cui verbo non erat hic locus, recte ἀπαίρεται dedere veteres membr. Est autem praesens notione futuri.

ARISTOPHANIS versiculus e *Vespis* est num. 1216. ed. Br. Ἀριστοτέλης --- ἀπαγορεύει. Sic recte membr. *A.* e non ἐπαγορεύει. In isto autem *ARISTOTELIS* testimonio, cum scribitur, διαφέρειν τράγημα βρώματος νομιστέον, ὅσον ἔδεσμα τρωγαλίου, utique sic potius scriptum malles, ὅσον ἐδέσματος τρωγάλιον: nam τρωγάλιον respondet nomini τράγημα, ἔδεσμα vero vocabulo βρῶμα. Dein quod ait πάτριον τοὔνομα, nempe τὸ τρωγάλιον, conf. supra dicta lit. b. Quod vero statim adiicitur, ἐπεὶ

τραγήμασι τὰ βρώματα παρατίθενται, id latine ad verbum sonat, *quando in tragematibus* (vel, *inter tragemata*) *cibi apponuntur.* Nos ita interpretati sumus, ac si dixisset, τὰ ἐν τραγήμασι νομιζόμενα βρώματα: ac fuit cum suspicaremur, fortasse ἐπεὶ ἐντραγηματικὰ βρωμ. παρατιθ. im scriptum fuisse. Nam neutiquam quidem probari potest *Dalecampii* ratio, qui contra manifestam orationis connexionem, *maiori distinctione post* Ἕλλησιν positâ, istam ἐπεὶ, ἐπεὶ ἐν τραγ. &c. sic convertit: *Nam inter bellaria damen apponuntur:* quasi οὐ παρατιθ. scriptum oportuisset. falsum est, quod ait *Villebrunius*, οὐ παρατίθενται legi in vetustis editionibus: nam negantem particulam h. l. perinde omnes editiones cum vetustis membranis ignorant. Quod obiicitur, διόπερ οὐ καλῶς ἔοικεν &c. recte οὐ κακῶς edidit Casaub. consentientibus membranis, cum perperam ed. Ven. & Bas. οὐ καλῶς legeretur: quas voces καλὸς κακὸς, καλῶς & κακῶς iam saepenumero per librariorum oscitantiam permutatas inter se vidimus. Denique cum sic editum esset, οὕτως γὰρ ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμὸς τίς ἐστι, monuit CASAUBONUS: »Scribe, ὄντως γὰρ ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμὸς τίς ἐστι. Sic etiam Eustath. recte: non οὕτως. « — Recte vero ὄντως bis & ms. *A.* & ms. *Epit.* exhibuerunt. Nam in Epitomâ, omisso quidem reliquo *Aristotelis* testimonio, omisso etiam ipso nomine philosophi, ex totâ hac parte disputationis Deipnosophistae non nisi haec verba leguntur: δευτέρας δὲ τραπέζας ἐκάλουν τὰς τῶν τραγημάτων· ὄντως γὰρ ὁ τραγηματισμὸς ἐπιδορπισμός τίς ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον. Quorum verborum postrema haec, ὁ τραγημ. -. δεῖπνον ἕτερον, repetiit Eustath. ad Od. α'. p. 34. l. 9. missis praecedentibus: quare *Casaubonus* in adposita Animadv. ubi de voce ὄντως loquens »Sic etiam *Eustath.*« scripsit, luisse videtur »Sic etiam *Epit.*« — Sed illud praeterea ile omnino in eadem *Epitomâ* factum, & eodem modo Eustathio repetitum, quod vocabulo τραγηματισμὸς repositus sit ὁ articulus, pronomen τις vero non ad τραγημ. sed ad ἐπιδορπισμὸς adiectum. Sic enim scribi pro sententiâ, quam manifeste in animo habuerat Aristoteles, constans usus loquendi Graecorum iubebat. *Non male fecit* (inquit) *is qui τὰ τραγήματα primus δευτέρας τραπέζας nominavit: nam tragematismus est ἐπιδορπισμός quidam,* est, *coena quaedam post coenam; & tragemata adponuntur*

veluti altera coena. Quare in hac parte, ubi ex vetusto quidem cod. *A.* nulla ab editâ scripturâ discrepantia adnotata est, *Epitomam* sequi non dubitavi.

ἐν πρώτῳ τῆς εἰς Τροφ. *καταβ.* Sic recte ms. *A.*

AD CAP. XLIX.

Ἐδίδοτο δὲ καὶ ᾠὸν &c. Temere omissa particula καὶ in ed. Cas. 2. & 3. Possis ᾠὸν scribere, ut in Amphidis testimonio pag. seq. a. De *leporina* & *turdis* habes eâdem pag. lit. d. Ad εἰσεφέρετο nihil ex ms. *A.* adnotatum. In *Epit.* nihil incommodi habet verbum in *singulari* positum, ubi sic: *ἐν αἷς λαγῷα καὶ κίχλαι καὶ μελίπηκτα καὶ ᾠὰ προσεφέρετο.*

Οἶνον Θάσιον &c. » *ANTIPHANIS* versus ita distinguo » & scribo, iuvantibus msstis:

» Οἶνον Θάσιον πίνοις ἄν; εἴ τις ἐγχέαι.
» Πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς.
» Μαλακὰς σφόδρα, δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν δέει.
» Μηλίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει; τρώγοιμ' ἄν.
» Κ' ᾠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν, οὐδ' ἄλλου τινος.

» *Tertium versum* praestare nolim sincerum. Sane in Excer» ptis, unde Eustathius describit ad ῥαψ. α'. Ὀδυσσ. (p. » 34. l. 44.) pro Μαλακὸς σφόδρα, solum est *μᾶλλον.* « Casaubonus. — Equidem in istis quid sit quod ex msstis potissimum acceperit doctus Animadversor, non magnopere video. *Primus* quidem & *secundus* versus eodem modo editi erant, nisi quod interrogationis notae non in mediis versibus, sed in extremis perperam positae fuerint. In ms. *A.* nulla fere distinctionis adest nota: in ms. *Ep.* in medio utroque versu interpositis punctis distinguitur oratio. Diserte vero Eustathius l. c. adnotavit, (quod ipsum quidem cuique perspicuum erat,) *per interrogationem & responsionem* ista ab *Antiphane* proferri. *Tertium versum* expedire prorsus nullo modo potui; ita quidem ut vel hariolando utcumque interpretari vix auderem. In contextu plane talem tenui, qualis editus erat,

μαλακὰς σφόδρα δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν βία:

nec in his quidquam mutat vetus codex *A.* Parum attinet, Interpretum commenta commemorare: faciam tamen, quoniam melius nihil suppetit. Igitur Dalegambius *secundum* cum *tertio* versu sic convertit:

A. Quam tibi placent amygdalae? B. Est cum illis pax mihi altissima & tutissima. A. Cum melle tibi ludere necessum est. Villebrunius: » A. *Et les amandes, comment t'en accommo-» des-tu?* B. *Passablement.* A. *Bien douces, n'est-ce pas?* » B. *Oui, & assez douces pour le disputer au miel.* « In nostro codice *Epit.* iunguntur duo verba, εἰρηνικῶς μᾶλλον: tum, *interposito* minori *puncto*, sic pergitur: δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν δεῖαν. Sic quidem (δεῖαν) legendam puto compendiosam scripturam, quam h. l. codex noster habet: super eâdem tamen voce (quae ex λίαν corrupta videri poterat) posita sunt duo puncta, hoc modo ˙·, quâ notâ de mendo monere consuevit scriba codicis. Apud Eustathium vero l. c. sic scriptum habes: εἰρηνικῶς. μᾶλλον δι'. ἃς μέλιτι προσπαίζειν δέδοται. Quod verbum δέδοται Koppiersius (in Observ. Philol. pag. 42 sq.) suspicatus erat interpretamentum esse verbi ἔνι, quod hic a poëta fuisset positum, hoc modo: — B. εἰρηνικῶς

μάλιστα, δι' ἃς Μέλητι προσπαίζειν ἔνι:

Μέλητι pro proprio nomine accipiens. Casaubonus vero, quo sensu προσπαίζειν δέει scripserit, haud satis video.

Duo *postremi versiculi* sic editi legebantur:

Μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει, τρώγοιμ' ἄν,
a καὶ ᾠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. ἄλλου δή τινος † ἐν δὲ ὁμοίοις.

Sic nempe ed. Cas. In ed. Ven. & Bas. vero in hunc modum, ἄλλου * δή τινος ἐν δὲ ὁμοίοις. Ubi satis adparebat, verba, ἐν δὲ Ὁμοίοις ad sequentia spectare; in illis vero ἄλλου δή τινος finiri postremum huius eclogae versum. Quae quidem verba, ἄλλου δή τινος, qui corrigere tentarint, vereor ne operam perdant: adeo nulla certa ratio, quae iniri possit, suppetit. Dalecampius, quasi ἄλλου δεόμενος scriptum esset, *alia si desint*, vertit. Quod Casaubono placuerat, οὐδ' ἄλλου τινὸς, pro eo Koppiers ἄλλου δ' οὔ τινος scribendum censuit, in eamdem quidem sententiam; scil. *aliud vero nihil attingam; nihil aliud comedam.* Poteras vero perinde coniectare, abruptum esse hunc versum a sequentibus verbis, quae olim cum eo connexa fuissent, ut suspensa nunc sit sententia. *Ante* ἄλλου in ed. Bas. & Cas. *interpungebatur* oratio: non male fortasse. Sed distinctionem cum editione Ven. ignorat ms. *A.* quem hic secuti sumus. *Penultimo versu*, προσφέροι commode dedit cod. *A.* tum idem τρώγοιμι καὶ, & ignorat ibi ἂν particulam, quae e sequenti versu ex communi huc re-

ferri poterat. In nostro ms. *Epit.* ita scribitur: τρώγοιμ' ἄν. ἐὰν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. & in his verbis finitur ecloga. Apud Eustathium post ἐὰν δὲ interrogandi signum ponitur: ἐὰν δέ; (nempe εἰ προσφέροι τις;) καταπίνοιμ' ἄν. E quibus ea seligat studiosus lector, quae prae caeteris placuerint.

ἐν δὲ Ὁμοίοις. » Scribe cum Dalecampio, ἐν δὲ » Ὁμοίαις. Fabulam ANTIPHANIS, Ὁμοίας inscriptam, » laudat Deipnosophista non semel. « CASAUBONUS. — *In Foeminis similibus* scripserat Dalec. in versione. Sed vide quae ad IV. 158. c. adnotavimus. Confer vero etiam mox lit. *d.* & ibi notanda. Iam in verbis ex istâ fabulâ hic adpositis,

Εἶτ' ἐπεισῆγε χορδὴν ἢ τράπεζαν δευτέραν
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς:

misere turbatum esse metrum adparet. Nil mutat ms. *A.* silet vero *Epit.* Videtur tali quodam modo scripsisse poëta:

—Ἔπειτ'
εἰσῆγε χορδὴν, καὶ τράπεζαν δευτέραν
παρέθηκε, παντοδαποῖς γέμουσαν πέμμασι.

Ἤδη ποτ' ἤκουσας &c. » Nihil nobis membranae conferunt ad salutem horum versuum ex *AMPHIDIS Gynaecomaniâ*:

» Ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεμένον.
» αἰτοῦ. τυχεῖν ἐστι σαφῶς. †

» Est vero scribendum, in priore quidem, ἀληλεσμένον: » posterior autem sic:

» Αἰτοῦ. τυχεῖν γάρ ἐστι τούτου σοι σαφῶς.

» Pulcherrimis versibus describit poëta *beatorum hominum* » *vitam*, rerum omnium bonarum & lautarum copiâ ab- » undantem: atque hanc vocat Amphis *vitam molitam*: id » enim est, ἀληλεσμένος βίος. Scio, emendatum a viris do- » ctis ἀληλιμμένον, ut sit *uncta vita*: sed errasse illos gra- » viter, id quoque scio. Inter Graecorum paroemias re- » fertur etiam ista, Ἀληλεσμένος βίος: cui similes sunt aliae » paroemiae, βίος μεμαγμένος, & βίος ἐξηυλημένος. Op- » ponitur *vita molita* vitae primorum hominum, qui, ut » creditum est, glande se sustentabant: item eorum, qui » primis proximi frugibus non molitis, sed tantum fresis » vescebantur. His successit tertium genus hominum, qui » & fruges molere coeperunt & circa victum esse curio- » siores. Haec illa est *molita vita*, iure caeteris praelata.

a »Porphyrius, περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχων, libro ſecundo, »[ſect. 6.] de prioribus duobus vivendi generibus locu»tus: Τοῦ δὲ ἀληλεσμένου [inquit] βίου παρὰ τὰ πρόσθεν »μακαρισθέντος, ἀπήρξαντο τῆς ψαισθείσης τροφῆς πρῶτον »εἰς πῦρ τοῖς θεοῖς. Omitto quae Graeci Paroemiographi »& Euſtathius. « CASAUBONUS. — Zenobium vide, Adagior. Cent. I. num. 21. Diogenian. I. 17. Suid. in Ἀληλεσμένον: Euſtath. ad Od. τ'. pag. 688. l. 18. Sed *ſecundus verſus* ex veterum librorum praeſcripto aliter nobis fuit conſtituendus. Nempe in illius initio omiſerat ipſe (puto) Athenaeus unum aut alterum verbum, quod reſponderat perſona *B*. adpoſitis ſolummodo proximis primae perſonae *A*. verbis. In ms. *Epit*. perſpicue ſic ſcribitur: Ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀλληλεμένον. (nam in hoc poſtremo verbo uterque codex peccavit.) Τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶ σαφῶς. Paulo obſcurior videri poterat veteris codicis *A*. ſcriptura, αἱ τοῦτ τηκειν ἐστιν σαφῶς: in qua tamen non modo iſtud τοῦτ' ἐκεῖν' ſatis perſpicue continetur, verum etiam recte ἐστὶν cum ν in fine ſcribitur, ut deſiderabat metrum: & initio in voculâ αἱ (cui perperam haud dubie aſper ſpiritus impoſitus) ſuperſunt veſtigia unius vocis, (fortaſſe Ναὶ, aut cuiuscumque demum alterius) quae apud poëtam proxime praeceſſerat.

Verſ. 3. Quod pro ᾠὰ, quod cum ms. *Ep*. habet editio Caſauboni, in editt. vett. & in ms. *A*. ὠσὰ ſcribitur, illa σ litera (ut iam ſaepe vidimus) ex *iota* vocali orta eſt, quae ad latus vocalis ω poſita erat. Nam ſic ſaepius in hoc codice ὠιὸν (id eſt, ᾠὸν) ſcribi, iam aliâs obſervavimus. Vide Animadv. ad III. 121. c. & ad IV. 129. c. Pro σησαμαὶ, quod editum erat, placere utique potuerat σήσαμα, quod offerebat ms. *Ep*. Nec vero de nihilo eſſe ſcriptura iſta videri debuit, quam eamdem vetus cod. *A*. agnoſcit; niſi in hoc fortaſſe aut deeſt omnino accentus, ut ſaepe aliâs, aut σησαμαῖ ſcribitur, ut ſcribi debuit. Nam in ſing. numero σησαμῆ ſcribitur, (puto ex σησαμέη contractum) apud Ariſtoph. Pac. 859. ubi docet Graecus interpres, idem valere σησαμῆν ac σησαμίδα, de qua vide Noſtrum, pag. 646. f.

b »*Ultimus verſus* ῥήσεως huius ita habet,

»ὀνόματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας.

»Quem ſi capio recte, voluit dicere qui eum pronun»tiabat, ſuperioribus verſibus nominata eſſe genera duo-

» decim eduliorum, non minus sibi gratorum quam duo- b
» decim qui dicebantur Dii. Sic apud alium poëtam, pi-
» sces a proceribus gulae expeti soliti, Θεοὶ nominantur,
» ut expositum est libro VIII. capite quarto. [VIII. 338. a.]
» Cum igitur in praecedentibus *Amphidis* versibus non duo-
» decim, sed septem solum ciborum nomina inveniantur;
» desiderantur, opinor, quinque aliorum eodem spectan-
» tia nomina, simili versu comprehensa ut hic est, [ex
» pag. 640. c.] Γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, βότρυες, ῥοαί.
» vel ῥόδα. « CASAUBONUS.

In *ANAXANDRIDAE vers.* 3. quum in ed. Ven. & Bas. sic scriptum esset, *οὐδ' ἔνδον, οὔτ' ᾔδειν*, mendam correcturus *Casaubonus*, tacite in hunc modum edidit, *οὔτ' εἶδον, οὔτ' ᾔδειν*: commodâ quidem sententiâ, *quos nec videram, nec noveram.* At non in *ἔνδον*, sed in *οὔτ'* menda inerat, si quidem vetustissimo codici fides habenda, in quo perspicue sic scriptum, *οὐδ' ἔνδον ὄντ' ᾔδειν*: quam scripturam cur non restitueremus auctori nulla caussa fuit. In *Epit.* deest totum testimonium. *Quartus versus*, consentiente vetere codice, sic editus erat, ut nos quoque dedimus:

οὕτω (οὕτως ms. A.) παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζων τότε.

Quem ego, nisi CASAUBONI placeat emendatio, nullâ ratione expedio. Sic autem ille: » Emenda, ac lege:

» *οὔπω γὰρ ἔζων χρηστῶς, ὡς ἔζων τότε.*

» *nondum enim mihi contigerat laute vivere, ut tunc vixi.* « — Dalecampius interpretatus erat: *Sic optime cum vivebam, tum ego nonne vixi?* VILLEBRUNIUS quo iure contenderit, omnia in salvo esse, si χρηστὸς pro χρηστῶς legamus, ipse viderit; qui tamen in eumdem cum Casaubono sensum interpretatus est: *non, je n'avois jamais fait si bonne chère.* Versum istum mendosum esse monuerat H. STEPHANUS, Thes. T. I. pag. 1389. ubi verbum Παραζάω interpretatur *vivo secus ac decet.* Quod autem verbum *παραζῆν* etiam in Philemonis fragmento quodam legi ait idem Stephanus, id haud dubie ex mendosâ scripturâ est: quae quo pacto corrigi debeat, partim a Salmasio, partim a Bentleio ostensum est. Vide Clerici Fragm. Philemonis, pag. 350 sq. n. 37. & Bentleii Emendatt. pag. 125.

Κλέαρχος, Πανδρόσῳ· &c. » In illo *CLEARCHI* versu,
» *Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρὸς &c.* τὸ καλῶς ἔχει formula est,
» qua utebantur cum vocati ad coenam ire nollent, sed

» gratias agerent; ut dicebamus ad Theocritum. « CASAUBONUS. — Vide viri docti Lectiones Theocriteas, cap. 16. & Aristoph. Ran. 510 sqq. (505. ed. Br.) & Schol. ad vs. 515. & ad vs. 915. unde sua hausit Suidas in Καλῶς. Similiter latine, *Bene sit!* aut *Benigne!* dicebant. ὕδωρ κατὰ χειρὸς, de *malluvio ante coenam*, ut II. 60. a. IV. 156. e.
c IX. 408. f. Deinde cum scriberetur, Οὐδὲν χεῖρον παῖς, obsecutus sum eidem CASAUBONO, monenti: » Scribe, » Οὐδὲν χεῖρον. παῖ ἐπιτίθει ἐπὶ τὴν τραπ. « — Sed de metro prorsus securus fuisse videtur vir doctissimus: aequo certo animo tulerat totum illud Clearchi testimonium ita distributum, quasi duobus versibus esset comprehensum huiusmodi:

Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρὸς. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει. Λάβ' ὦ 'γαθὲ,
οὐδὲν χεῖρον παῖς (vel, *παῖ*) *ἐπιτίθει ἐπὶ τὴν τράπεζαν κάρυα καὶ τραγήματα.*

Nos in tres senarios distribuimus: quorum primus quidem & postremus legitimo modulo decurrunt; sed medius utique misere claudicat:

Λάβ' ὦ 'γαθέ. οὐδὲν χεῖρον. παῖ, ἐπιτίθει:

Qui fortasse sic refingendus:

Λάβ', ὦ 'γαθ'. οὐδὲν χεῖρον, ἐπιτίθει γε παῖ: (vel, *σὺ παῖ.*)

Ad personarum partes quod spectat, verba *οὐδὲν χεῖρον*, quae nos partibus *A.* adscripsimus, personae *B.* tribuit Dalecamp.

EUBULI, ex *Campylione*, *versus* 2. sic scribitur,

Οὐχὶ φιλοτραγήμων εἰμὶ πως ἑκάστοτε.

Commodius ad metri rationem videri poterat, Οὐ φιλοτρ. quod est in ms. *Ep.* Sed & Οὐχὶ probum: quod ultimam corripit, ut I. 3. f. ubi vide not. & VI. 226. d. Igitur primus senarii pes est dactylus, alter anapaestus.

In *ALEXIDIS* ex *Polyclea vs.* 3. pro μηδεπώποτε, quod non ferebat metri ratio, μηδέποτε corrigendum obiter monuit CASAUB. Sic vero scribitur in *Epit.* & sic recte edidit *Grotius* in Excerpt. pag. 585.

d *καὶ ἐν* Ὁμοίᾳ. Sic edd. & nihil mutat quod sciam vetus cod. *A.* (In *Epit.* omissos fere esse fabularum titulos, iam saepius monuimus.) Dalecampius vero in versione *in Similibus foeminis* posuit, & in *Auctorum Indice* Graecum huius fabulae titulum Ὅμοιαι edidit: unde idem titulus

in Fabricianam Bibl. Graec. receptus. De simili Antiphaneae fabulae titulo paulo ante dictum est. Duo postremi versus ex istâ eclogâ in hunc modum editi legebantur:

Τούτοισι χαίρω, τοῖς δὲ κεκκαρυκευμένοις
ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ' ὦ θεοί.

Ubi Casaubonus monuit: » Scribe:

» ὄψοισι καὶ ζωμοῖς ἀηδοῦμ' ὦ θεοί. «

Cui, quod ad sensum, praeiverat Dalecampius, sic vertens: *His delector: cibos supervacuis scitamentis conditos, Dii boni, ac iuscula, f a s t i d i o.* Recte sane: nam verbum, quod postremo loco posuit poëta, contrariam habere vim debuit superiori *χαίρω*. Nec satisfacere videtur id, quod sagacissimus Piersonus ad Moerin. p. 220. adnotavit: » Fortasse *δὲ* (post *τοῖς*) in *τε* murato nihil » praeterea tentandum. « — Verbum utique hîc desiderabatur, quod *non-delector, fastidio*, aut aliquid tale significaret. Illud unum dubitari poterat, quodnam illud esset verbum. In *Epit.* tota deest ecloga. Ex ms. *A.* talis adfertur scriptura *ζωμοῖσιν ηδ' ομω.* Si aliunde constaret, verbum Graecum fuisse *ἀήδομαι*, vix dubitari posset, ita scriptum oportuisse ut nos edidimus, *ζωμοῖσιν ἀήδομ' ὦ θεοί.* At non modo nusquam reperitur id verbum; sed vereor ut analogiae Graeci sermonis patiatur tale verbum statuere. Nam Graeca verba negationem vel privationem significantia non a verbis simplicibus praeposito *α* privativo (quod aiunt) derivantur, sed vel a nominibus, adiectivis praesertim, vel ab adverbiis, quae *α* privativum praefixum habent. Sic non ab *ἥδομαι*, *delector*, fit *ἀήδομαι*, *non delector.* Sed ab adiectivo *ἀηδὴς* aut ab adverbio *ἀηδῶς* fit verbum *ἀηδέω*, significans *ἀηδῶς ἔχω*, vel *ἀηδῶς διάκειμαι*, ut interpretatur Etymologus p. 17. l. 23. Idem verbum in Hesychianis glossis bis consignatum: *Ἀηδέομεν· κοπιῶμεν·* & *Ἀηδῆσαι· κοπιάσαι.* In passivo vero vel neutro genere, quod Casaubono placuit, *ἀηδοῦμαι* corrigenti, non occurrit: nec per grammaticam analogiam occurrere potest, quoniam verba isto quo dixi modo formata, in ipsâ formâ *activâ* eum quem vidimus significatum habent. Alia ratio est verbi *ἀηδίζομαι*, quod idem valet ac *ἀηδῶ*, nempe *οὐκ εὐφραίνομαι*, ut Suidas interpretatur: quoniam verba in *ιζω* activam notionem habent. Quare *ἀ η δ ῶ γ', ὦ θεοί*, scripsisse poëtam arbitror. Sed ista, *ὦ θεοί*, fortasse alterius personae *B.* verba sunt.

e Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρος. »Pro Διόδωρος, melius in »nonnullis ſcriptum Ἡρόδωρος: ut ſemper alibi.« Casaubonus. — Quinam ſint codices, qui *Herodorum* hîc pro *Diodoro* nominent, nec ſcio equidem, nec exputo. *Diodori* quidem nomen cum editis libris tenet vetus cod. *A*. Nec ex Farneſiano codice in Caſauboni orâ ed. Baſ. aliquid hîc enotatum, & Natalis Comes, qui Florentinis codicibus uſus eſt, *Diodorum* pariter hîc nominat. Videtur igitur Caſaubonus (quod ſubinde illi uſu venerat) intermixtam lectionibus codicum Italicorum coniecturam docti cuiusdam viri reperiſſe, qui *Herodorum* hîc nominandum cenſuiſſet, cuius nomen ſimul cum *Apione* memorabatur olim lib. XI. pag. 501. *d. e.* At ibi ex vetuſtis membr. *Diodori* nomen reſtituendum Athenaeo docuimus. De eodem cf. IV. 180. e. & XI. 479. a. Adde Wolfii Proleg. Homer. pag. CCXVI. in not. Ad Ἀπίων δὴ, quod editum erat, nihil quidem ex ms. *A*. adnotatum: ſed, vel invitis libris, non dubitandum duxi quin Ἀπίων δὲ ſcriberem. At eodem modo, Ἀπίων δὲ, ſcribitur in *Epit.* in qua quidem omiſſum dein *Diodori* nomen.

ἐπαίκλεια. »Etſi ἐπέκλεια ſcriptum in omnibus li»bris, etiam in Excerptis; tamen ἐπαίκλια legendum, aut »ἐπαίκνια. Ita dictum, ἐπαίκλιον, Doribus, ut aliis ἐπι»δόρπισμα. Nam αἶκλον aut αἶκνον, idem ac βρῶμα. Plu»ra libro IV. & Euſtathius.« Casaubonus. — ἐπάϊκλα ſcribitur IV. 140. c. & ſaepius eâdem pag. At hîc, non minus recte, ἐπαίκλεια dedere ambo noſtri codices: & cod. *A*. quidem nil aliud; cod. *Ep*. vero ἐπαίκλια in contextu, ἐπαίκλεια vero inter lineas: & ſic rurſus p. 664. e. ἐπαίκλεια ſcribitur, eâdem formâ cum συναίκλεια, quo vocabulo uſus eſt Alcman apud Noſtrum, IV. 140. c.

AD CAP. L.

Ἔφιππος Ἐφήβοις. »Legitur in Excerptis, Ἔφιππος δὲ »τραγήματα ἀπαριθμούμενός φησι.« Casaubonus. — Leguntur eadem verba in noſtro ms. *Ep*. & mallem aut ea ipſa verba, aut in eamdem ſententiam nonnulla in opere etiam pleniore legerentur. Fortaſſe ſic ſcripſerat Athenaeus: Ἀπαριθμεῖ δὲ τάδε τὰ τραγήματα Ἔφιππος, Ἐφήβοις· Χονδρὸς &c. Ubi coniectare licet, ab illo vocabulo τραγήματα, in quod deſinit ſupe-

rius caput, in hoc repetitum *τραγήματα* aberraſſe librarium. Sed tacere non debeo, in eâdem Epitomâ poſt praeſcripta verba non ſubiici illa, quae in opere pleniore ſequuntur; ſed iſta quae paullo poſt ex aliâ *Ephippi* fabulâ adferuntur, *κόκκος*, *ἐρέβινθος* &c. ac fieri poteſt, ut Breviator ſuo arbitratu, loco prioris teſtimonii eiusdem poëtae, verba iſta *τραγήματα ἀπαριθμούμενος* poſuerit. e

Primus EPHIPPI ex *Ephebis* verſus cum ita vulgo ſcriberetur,

Χόνδρος μετά τ' εἰσῆλθεν μύρον Αἰγύπτιον,

fulcro indigebat, quod claudicantem ſuſtineret: itaque *τε* poſt *μύρον* ex coniect. inſerui. Ad *verſum* 2. monuerat CASAUBONUS: »Pro *Φοινίκου βῖκος*, melius *Φοινικικοῦ*. »Extat & libro primo.« — Poterat *Φοινικίνου* corrigi, quod lib. I. pag. 29. d. in eodem verſu codices mssti dederunt: potuit vero etiam *Φοινικικοῦ*, ut in alio verſu eiusdem *Ephippi*, ibid. & II. 58. e. Proxima deinde verba, veluti pedeſtri ſermone concepta, ſcribebantur in hunc modum, *εἶτ' ἤτρία τραγήματα θῆκε πυραμοῦς, ἄμης, ᾠὸν, ἑκατόμβη, &c.* At ſatis manifeſto continuati hi ſenarii erant. Et *quartus* quidem integerrimus his verbis perſpicue continebatur,

ᾠῶν ἑκατόμβη. πάντα ταῦτ' ἐχνεύομεν.

quae legebantur eadem, II. 58. a. Et pro mendoſo *ᾠὸν* recte *ᾠῶν* hic dedere membr. *A.* De *tertio verſu* dubitare nonnihil licebat: qui cum eodem loco (II. 58. a.) imperfectus in hunc modum recitatus eſſet,

ἴτρια, τραγήματα, πυραμοῦς, ἄμης:

nunc hisce verbis contineri videbatur,

εἶτ' ἤτρία τραγήματα θῆκε πυραμοῦς ἄμης.

Ubi ſtatim quidem adparebat, ut ibi, ſic & hîc *ἴτρια* ſcriptum oportuiſſe: quod ipſum h. l. etiam codex *A.* dedit. (*ἴτριον* autem quid dicatur, vide pag. 646. d.) Tum vero, pro *θῆκε*, cui verbo non erat hic locus, *θ' ἧκε* (ſic) ſcribi debuiſſe, perſpecte CORAY in *Notis msstis* monuit: quod verbum *ἧκε* idem valet ac *εἰσῆλθεν* in proximo eiusdem Ephippi teſtimonio. Conf. III. 91. b. & 95. a. & utrobique not. Iam haud nimis molliter quidem decurrens exiſtebat ſenarius:

εἶτ' ἴτρια τραγήματά θ' ἧκε, πυραμοῦς, ἄμης:

ferendus tamen, ni fallor. Primus pes dactylus eſt, ſecundus & tertius anapaeſti, reliqui iambi. Ac vocabulo *ἴτρια*

e producta quidem prima syllaba usus Aristophanes est, Acharn. 1092. sed ob debilem positionem etiam corripi eadem syllaba potuerit.

Vers. 5. Si verum est, ἐκμασσώμεθ', fuerit praesens tempus pro praeterito positum, fueritque compositum verbum ἐκμασσάομαι, vix usquam alibi occurrens; & prima syllaba ob consonam mutam cum liquida correpta. Sed iudicaverint fortasse eruditi, fidenter ἐμασσώμεθ' corrigi a nobis debuisse.

Vers. 6. παραμασύντας τινὰς παραβόσκομεν. »Scribe παραμασύντας τινὰς, vel παραμασήτας. Nam » utrumque dicitur: non παραμασύλτας. Venuste allusum » est ad *parasitorum* nomen verbo παραβόσκειν.« CASAUBONUS. — Vide ad IV. 134. a. Editam scripturam tenet vetus codex: quare in vocabulo haud satis noto nil mutare ausus sum.

In eiusdem *EPHIPPI* ex *Cydone* testimonio, omissis nonnullis (ut videtur) vocabulis, aliisque fortasse transpositis, ita turbatum est metrum, ut certâ ratione non posse restitui videatur. Κόκκος quis sit, quem post coenam in bellariis adponi solitum ait, doceri ab eruditis velim. Generatim κόκκος *granum pomorum aut nucleum* significat. Sigillatim h. l. *punicorum malorum acinos* intelligebat Dalecampius: quo de significatu consulendus Bodaeus a Stapel ad Theophr. pag. 392. Hippocrates vero, Galeno teste apud Foesium in Oecon. Hippocr. pag. 346. κόκκον sigillatim & κατ' ἐξοχὴν *granum cnidium* dixit, quod est quaedam veluti piperis species, fere nonnisi ad medicinae usum adhiberi solita. Salmasius, Exercitat. Plin. pag. 925. col. b. *fabae Aegyptiacae nucleum* κατ' ἐξοχὴν κόκκον dictum fuisse existimavit. Alioqui κόκκῳ ad coccineum colorem uti solitos tinctores, satis notum.

βράχος, βρυγμός. » Veteres dictionem βράχος non agno» scunt. βρυγμὸς quid sit nescio, nisi si ἐρειγμὸς scriben» dum.« CASAUBONUS. — Βράχος & βρυγμὸς, *Dalecampio* interprete, sunt *stridor ac fremitus manducantium*: nempe hîc, per metonymiam, *bellaria quae inter dentes strident & strepitus edunt.* Nec ita male. βρυγμὸς certe id significare potuit: est enim a verbo βρύχειν, quod apud Hesych. exponitur, λαύρως (λάβρως scribe) ἐσθίειν, ἀπὸ τοῦ τρύζειν τοὺς ὀδόντας. οἱ δὲ μασσᾶσθαι. Apud eumdem habes: Βρύξαι· δακεῖν, καταπιεῖν. Similiter vero: Βράξαι· (unde βρά-

χος :) συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπιεῖν. Vocab. βρυγμὸς solum habet Epitoma, omiſſo praecedente.

μνοῦς. In hoc vocabulum mireris nihil a Caſaubono animadverſum. Nam, quod recte quidem DALECAMPIUS adnotaverat: » Sic appellant *tenerrimam lanam agnorum nu-* » *per natorum*, vel *molliſſimam plumam anſerum* : « id quam parum huc faciat in aprico eſt. Quod autem his adiecit idem Interpres, id quidem mera hariolatio eſſe videtur: » A cuius ſimilitudine (inquit) *lagana* quaedam ſic vocant, » *candida*, *exilia*, *fragilia*; qualia Germani parare ſolent, » *Streublem*que [*Straeublein* puto voluerat] vocant. « — De *pyramide* vide pag. 647. c.

καννάβιδες. » Καννάβιδες, auctore Heſychio, inter ea » cenſebantur, quae ſuffiebant. [Vide Heſych. in Κάναβις: & ibi Interpp.] » Sed ſcimus nos, relatum a Galeno etiam » *cannabi ſemen* inter ea quibus veſcerentur. Alioqui ten- » tari poterat ex lib. IV. [p. 140. d. & 141. a.] num *καμ-* » *ματίδες* ſit legendum, quod nobis quidem non proba- » tur. « CASAUBONUS. — Etiam Dalecamp. *cannabis ſemen* interpretatus erat. Docuerat enim Plinius, XIX. IX. 66. ubi de *cannabi* loquens ait: *Semen eius in Italia cibus eſt. Conditur quippe, duratque in urceis vel anni ſpatio*. Etiam nunc in uſu eſſe teſtatur VILLEBRUNIUS, in Notâ ad hunc locum: » *J'ai mangé de ces* cannabides, *faites avec du lait &* » *du ſucre : cela eſt fort bon. C'eſt du marc de chenevi, dont* » *on a exprimé l'huile.* «

χυλὸς, Διὸς ἐγκέφαλος. Per adpoſitionem haec iuncta intellexerat DALECAMP. *ordei cremor, qui Iovis cerebrum eſt*: id eſt, ut in Notâ ait, *cibus delicatiſſimus*. Et ſic ſane Διὸς ἐγκέφαλος (Suida & Heſychio interpretibus, itemque Zenobio & aliis Paroemiographis) velut in proverbio dicitur *delicatiſſimus* quiſque *cibus*, cf. ad XII. 514. e. not. Nec vero hîc ad unum proxime praecedens nomen referendum; ſed per iocum in hoc vocabulo, generatim accipiendo, recenſus iſtorum *bellariorum* finitur: quaſi dixiſſet, denique aderat *ipſum Iovis cerebrum*. Quid ſit vero quod χυλὸν *hordei cremorem* intellexerit Dalecampius, parum video. Ex Heſychiana gloſſa: Χυμῶν, πηγμάτων ὑγρῶν: collatâ cum illa Cyrilli in Lexico ms. ad Heſychium a Bielio citatâ, Χυμός· πῆγμα ὑγρῶν: coniectare fortaſſe liceat, χυλὸν hîc dici *ſpiſſatum ſuccum* vinoſum pyrorum, mororum, myrtorum, aliorumque id genus fructuum aut baccarum.

Sed iſtis ſcriptis, iamque in typographeum miſſis, ex Foeſii Oeconom. Hippocr. p. 685. didici, χυλὸν veteres κατ' ἐξοχὴν dixiſſe *hordei ptiſſanam percolatam*, ſive *hordei ſuccum & ſorbitionem* : quem *ordei cremorem* Dalecampius dixit.

In *ALEXIDIS* etiam teſtimonio ex *Philiſco* minime quidem obſcura ſunt iambici metri veſtigia : ſed omiſſa nonnulla verba, aliaque fortaſſe transpoſita, vetant, ne ad certam ſenariorum menſuram revocari ea quae nunc hîc leguntur, poſſint. Codex *A.* nil mutat : in *Epit.* vero deſideratur iſta ecloga. Nos, cum poſt τραγήματα interpuncta eſſet oratio, delevimus diſtinctionem : & deinde *comma*, quod *poſt* ἔτι poſitum erat, ante hanc voculam poſuimus. ἐσχαρὶς aliàs, perinde atque ἐσχάριον, *foculus*, *craticula* intelligitur, vas vel inſtrumentum coquinarium. Hoc loco, cum in *bellariis* referatur, DALECAMPIUS interpretatus eſt illud »bellarii genus, quod Montepeſſula»nis *eſculete*, aliis Gallis *gauffre* dicitur.« — Nempe ſic idem τὸν ἐσχαρίτην *panem*, III. 109. c. probabili ſatis ratione interpretatus erat. At hîc quidem nihil impediebat, quo minus intelligeretur *foculus*, ſuper quo adoleretur thus.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Κυθήριος Φιλόξενος ἐν τῷ Δείπνῳ &c. »De »*PHILOXENI Cytherii* loco dictum eſt lib. IV. cap. XI.« CASAUBONUS. — Vide ad lib. IV. pag. 146. f. cap. 27. noſtrae edit. Adde IX. 409. e. ibique notata, & XI. 487. b. Vario verſuum genere compoſitum fuiſſe ludicrum illud Philoxeni carmen ſatis adparet : in quo ad metri genus revocando, quo quaque in parte uſus ſit poëta, FIORILLI ſagax induſtria ſeſe exercuit, Obſervation. in Athen. pag. 86 & ſeqq. Eam partem, quam prae manibus habemus, tractavit ille ibid. pag. 90 ſq. & hanc quidem per verſus valde inaequales diſtribuendam cenſuit : quorum nonnullos hîc adpoſuimus; reliquos qui noſſe cupit, ipſum *Fiorilli* libellum adeat. En duo primores :

» Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας, λιπαραυγεῖς πορθμίδας,
» πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἰσέφερον γεμούσας.«

Quibus ſubiiciamus quatuor poſtremos, in quibus ille digerendis (loc. cit.) ſubſtitit :

» Ἔπειτ' ἐπένειμαν ἐν κατάνοις,
» κυανομιγὲς πεφρυγμένον
» πυροβρομὸν λέξινθον,
» καὶ χαλάθους, μακτήρια δ' ἀδυβρώματος. κ. τ. λ.«

Ex ſequentibus item verſibus nonnullos etiam tentaverat

idem diligens Obſervator, p. 87. ubi quidem vitioſe » Lib. a » XI. pag. 409. b. « ſcribitur, pro lib. XIV. pag. 643. c. d. Utrobique autem frequenter quoque ipſis verbis corruptis medicinam adferre conatus eſt. Nobis non licuit eſſe tam ingenioſis: pauca quaedam veteris noſtri codicis beneficio corrigere poſſe nobis contigit: nonnulla etiam per ſe ſatis perſpicua eſſe videbantur: longe maior vero pars Cimmeriis involuta tenebris; quibus fortaſſe acutiores alii lucem olim adfundent. Breviator nonniſi quatuor fere aut quinque primores verſus adpoſuit.

τὰς ἐφημέριοι καλέοντι νῦν τραπέζας, ἀθάνατοι δέ τ' Ἀμαλθείας κέρας. » Homeri exemplo Deorum dialectum ab hominum ſermone diverſam facit. « Koen, ad Gregor. de Dialect. pag 38. — Temere deinde *ἐναλίγκιος* ſcribebatur in ed. Caſ. recte *ἐναλιγκίοισι* ed. Ven. & Baſ. cum ms. *A.* Recte vero, ut videtur, *συγκαλύπτων* habet ed. Caſ. ubi *συγκαλύπτον* in neutro genere exhibebant editt. vett. cum ms. *A.* *Peplum* autem iſtud Dalecampius intelligebat » Membranam peritonei aut omenti; quam *medullam* offibus exemtam obvolvere ſolent. « — At *λευκὸν μυελὸν* rectius Gallicus interpres *cerebrum* interpretatur: (vide ſupra, II. 66. a. ex Sophoclis Trachin. 781.) ideoque *peplum* de *membranâ arachnoideâ cerebri* accipit. Cum illis, *συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνης ὕπο*, apte connecti videbatur id quod proxime ſubiicitur *μὴ κατίδῃς*, *ne conſpicias*: ſed quid huc faciant, aut omnino quid ſignificent, quae continuo deinde ſequuntur, *μολογενὴς πῶυ λιπὼν ταῖς ἀνάγκαις ξηρὸν ἐν ξηροῖς Ἀρισταίου παλιῤῥύτοισι παγαῖς*, nullo pacto potui exputare. Codex mstus nil mutat, niſi quod *πάγαις* pro *παγαῖς* habet. Fiorillo *μωλογενὲς* (per *ω* in primâ ſcripſit) & *λίπων*, cum accentu in penultimâ: interpretationis nihil adiecit. *Ariſtaeo* quid rei ſit cum *bellariis* neſcio; niſi huc trahere liceat, quod *primus mellis uſum* (ut ait Iuſtinus, XIII. 7.) *& lactis ad coagula hominibus tradidiſſe* perhibetur: (conf. Apollon. Argon. IV. 1132 ſq.) cum quo utcumque videri poſſit convenire id quod hic ſtatim ſubiicitur, *τὸ δ' ὄνομ' ἦς ἄμυλλος*: ſic enim b ſcribitur in ms. *A.* ubi *τὸ δ' ὀνόμασαν μυλὸς* editum erat. Eſt autem *ἡ ἄμυλος*, *placentae* quoddam genus, ut diximus ad IV. 134. e. nec differt fortaſſe ab illo genere, quod *μυλλὸς* a Siculis nominari ait Deipnoſophiſta, pag. 647. a. ex ſeſamo & melle paratum: quare etiam *ἄμυλλος* ſcribi

b potuit, quamquam paulo inferius (lit. *c.*) rursus ἄμυλος simplici λ literâ scribitur. At in superioribus verbis nullum video *mellis* vestigium. Vocab. πῶϋ, id est *grex*, admonere poterat *custodiae pecudum*, quo nomine olim ab agricolis *Aristaeus* colebatur. Si παγαῖς teneas, fuerint παγαὶ παλίῤῥυτοι, *fontes refluentes*. Sed verum videtur πάγαις, quod vetus codex habet, idem valens ac παγίσι, *laqueis*: & παλιῤῥύτοις, Hesychio interprete, sonabit εἰς τοὐπίσω ἑλκομέναις: firmatque istam scripturam πάγαις versiculus nescio cuius poëtae, in eumdem *Aristaeum* haec dicentis:

— ὃς πρῶτος θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας:

referente Plutarcho in Amatorio, pag. 757. Sed ex his omnibus nondum vel minimam lucis scintillulam illustrando huic *Philoxeni* loco emicare video equidem.

Quare mittamus hariolari: ac nonnisi scripturae varietatem, aut si qua vel satis perspicua vel utcumque verosimilia videbuntur, ea adnotemus. FIORILLO, παγαῖς tenens, proxima sic constituit:

τὸν δ' ἀνθέμασαν μυελόν. χερσὶν δ' ἐπέθεντο
στομίον μαλεραῖς τᾶν δεξαμενᾶν,
ὅτι καὶ ἐδίδω τίν' ἆζαν,
ὧν καλέοντι τρώγματα.

Nobis ista ἀζανὸς καλέοντι τρώγματ' perspicue hoc valere visa erant, ἃ Ζανὸς καλέοντι τρώγματα: quae Dorica verba communi sermone sonant, ἃ Διὸς καλοῦσι βρώματα vel τρωγάλια. Vocem τρώγματ' (sic) elisâ ultimâ vocali scriptam dedit ms. *A*. Quo pacto proxime sequentes versus nonnullos concinnaverit idem FIORILLO, paulo ante docuimus. Ubi potuit utique κατάνοις dorice dictum intelligi pro πατάνοις. Hesychius: Πάτανα· τρυβλία. Tum recte κνακομιγές. Sic rursus infra (lit. *c.*) κνακοσυμμιγεῖσα. κνᾶκος dorice, communi sermone κνῆκος, *cnecus*, *cnicus*, *carthamum*, *crocus Saracenicus*. Deinde, ubi praeeunte vetere codice ita edidimus πυροβρομολευκερεβινθοακανθουμικριτο, ibi continuo tenore, non discretis verbis, nullisque accentibus, in eodem codice sic continuatur scriptura, αδυβρωματοπανταναμικτον. Nos nostro iudicio postrema discrevimus verba. In editis sic scribebatur: πυροβρομολέβινθα ἀκάνθους. † Μεκτριτηαδυβρώματος πάντ' ἀναμικτὸν † *&c.* Ubi dein praeeunte codice nostro scripsimus τοξαισελαιοξ. ibi τοξαισελεοξ. editum erat. In promtu ibi erat,

& hoc omne mixtum cum ordine duplici assae carnis.
His accessit hians concha, oleo flavo prorsus fervens: su
lae carnes innumerae,
simul tostae, iucundum nidorem exhalantes:
mellitae placentae abunde suppetebant, nullo flammae ı
vestigio:
ex amylo placentae in platano 11) *formatae, e lacte, mel*
& deraso caseo subactae: compacta e semidalide, 12)
ferventi oleo spissata, in latum porrecta, & sesamo c
spersa
pemmata, terebinthi fructui tuso admixta ova:
anni pulcrá tempestate vigentes amygdalae:
ter ac quater pueris gratae nuces: & quotquot
alia epulas decent fortunatorum & opulentorum hominum
Cottabis est potum: frequens sermo habitus, cum novis
& festivis salibus, quos & admirati sunt & impense l
daverunt.

Notae marginales DALECAMPII hae sunt. » 1. *Amplae p*
» *psides.* Adagii species: *Plaustra bonorum: Naves bona*
» 2. Vide Proverbium. 3. *Membranam peritonei, aut o*
» *ti*, significari puto &c. [vide supra.] 4. Vituli sut
» aut bovis. 5. Post nonum mensem. 6. *Offe.* 7. *Te*
» qua bovem Aristaeus defodit, ut apes repararet. 8. *I*
» *cem patulam.* 9. *Tragemata.* 10. Quarum flavum & ı
» leum colorem flamma non vitiaverat, aut denigrave
» 11. Vase in quo popana finguntur: aut *late patens*
» *spatiosa*, πλατάνιστος. 12. Purissimâ farinâ.

Ἀντιφάνης ἐν τῷ Τριταγωνιστῇ, *&c.* » In pericopâ .
» TIPHANIS de *Philoxeno* ineptissime hodie legitur,

» — πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
» ἰδίοις καὶ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ.

» Quaeso quid pote absurdius? Tamen & Excerpta
» membranae consentiunt. Sed scribendum, ut & ver
» consulatur, & sententiae,

— » τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
» ἰδίοισι κ' οὐ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ:

» & *versu quarto*,

» ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασι.

» *Sextus* eget tubicine qui labantem fulciat. Scribe,

» ἐκεῖνος εἰδὼς ὡς ἀληθῶς μουσικήν.

» *Penultimi* versus scripturam refutat lex metri. Potest
» gi, ἀνθεσί τε παστὰ μέλεα. Sed premenda m

censeo vulgatae lectionis vestigia: praesertim cum etiam in Excerptis sit scriptum, ἀνθεσίποτα. Lego,

» ἀερσιπότητα μέλεα μελέοις ὀνόμασι
» ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη.

» Quae sublimia sunt, Graeci dicunt ἀέρι ποτᾶσθαι. Euri» pides de Tantalo, in Oreste,

» Ἀέρι ποτᾶται καὶ τίνει ταύτην δίκην.

» Inde ἀεριπότητα, vel ἀερσιπότητα, *carmina tumida & in» flata.* μέλεα μέλη, *infelicia & fatua carmina.* « Casaubonus. — Nihil fere ab editâ olim scripturâ dissentiunt libri nostri. Omnino vero τὰ πρῶτα (*vers.* 2.) cum Casaub. corrigere debuimus. *Versu* 3. praetulimus καὶ καινοῖσι, a Corayo in *Notis msstis* commendatum, & ante eum a Grotio receptum in Excerpt. pag. 629.

Vers. 4. ἔπειτα δὲ μέλη scripsit *Grotius*: ubi magis placuit τὰ μέλη, quia desiderabatur articulus, a postremâ syllabâ vocis praecedentis absorptus. *Vers.* 5. pro εὖ κέκραται, quod recte tenet ms. *A.* cum editis, in *Epitomâ* (ubi diversa est orationis structura) εὖ κεχρωσμένον scribitur; quasi in exemplari, quo usus est Breviator, εὖ κέχρωσται scriptum fuisset, quod tamen cum εὖ κέκραται permutatum nolim. *Sextus versus* deest *Epit.* Pro τἀληθῶς autem probavimus Grotii emendationem, τὴν ἀληθῶς μουσικήν. *Versu* 8. ut librorum scripturae proximum, sic & verissimum iudicavi ἀνθεσιπότητα, quod idem Grotius praeivit. Idem denique ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες, quod habent libri, in ποιοῦντες ἐμπλέκουσι mutavit, percommode id quidem; quod tamen in contextum recipere non sumus ausi, quamquam toti eclogae Latinam Grotii versionem subiicere consultum duximus. Mire vero compositum vocab. κισσόπληκτα: quod satis sanum esse adfirmare non ausim. Nil mutat ms. *Ep.* κισόπληκτα simplici σ literâ habet ms. *A.* sub quo tamen nil aliud latere videtur. Dalecampius, ad verbum *hederâ percussa* vertens, adnotavit: » *Afflatu bacchico edita.* « κρηναῖα idem *e fonte hausta* reddidit; adnotans » *Caballino fonte*, ut ait Per» sius: « nempe illud spectans ex Persii Prologo:

Nec fonte labra prolui Caballino:
nec in bicipiti somniasse Parnasso
memini, ut repente sic Poëta prodirem.
Heliconidasque pallidamque Pirenen

illis remitto, quorum imagines lambunt hederae sequaces.

AD CAP. LI.

ὅσων μέμνημαι. Sic correxi, monente CORAYO, in *Notis msstis.*

Καλλίμαχον ἐν τῷ τῶν Παντοδ. Συγγρ. Πιν. Vide VI. 244. a. ibique not. *Ibid.* Αἰγιμίου. Vera haec videtur scriptura, quam exhibebant editi: non Αἰγημίου, quod habet ms. *A.* In *Epit.* omnia haec desunt. De variis *Aegimiis* vide Animadv. ad XI. 503. d. *Hegesippus* in scriptoribus rei coquinariae etiam supra relatus erat, XII. 516. c.

τούτων σοι καὶ μεταδώσομεν. Sic pro vulgato ὧν σοι corrigendum putavi, praeeunte rursus CORAYO, item ABRESCHIO in Dilucid. Thucyd. pag. 246. Deinde quum & in edd. & in msstis sic legeretur, οὐχ ὡς τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σωκράτει, monuit CASAUBONUS: »Vel scribendum τοῦ ὑπ' Ἀλκιβ. πεμφθέντος, vel formationi passivae agendi significationem attribuit, ut solent Graeci saepissime.« — At aoristo primo passivae formae vix umquam activam tributam notionem reperias. *Subintelligi* posse praepositionem ὑπὸ existimavit ABRESCH, Diluc. Thucyd. pag. 246. ad Thucyd. II. c. 60. l. 37. Nobis adiicienda illa visa est, cum CORAYO, & PERIZONIO ad Aelian. Var. XI. 12. Deinde vero, pro καταγελασάσης, haud dubie καταπατησάσης γελάσας corrigendum fuit, praeeunte eodem PERIZONIO ibid.

μνημονεύων οὖν &c. »Deest aliquid ex quo possit intelligi mens istorum, μνημονεύων οὖν ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκεν.« CASAUBONUS. — Si sana scriptura est, subintelligi debuit μνημονεύων αὐτῶν, scil. τῶν πλακούντων: nempe cum ἀπλάκουντος ait poëta.

ἄσπλαγχνος ἐνιαυγίζομαι. »Non intelligo quid sit in *PLATONIS* versu, ἄσπλαγχνος ἐνιαυγίζομαι: [In Animadversion. ed. 2. & 3. adiicitur: »an est verius ἐνιαυτίζομαι?«] »*sine visceribus & carnibus perenno.* σπλάγχνα Graeci appellant, ut alibi dicebamus, *viscera victimarum* & quaecunque peractis sacris edebantur. Inde »ἄσπλαγχνος Platoni, *qui caret illis epulis.* Licenter more »Comicorum usus est hac voce. Itaque Galenus, cum libro tertio DE Dogmatis Hippocr. & Platonis varias huius

lictionis significationes accurate explicaret, hanc non attigit. Platonis sunt & illa duo vocabula, ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος, *sine placenta*, *sine thure*. Mirum, fuisse qui aliter sentirent: nam Athenaeus solum ob vocem ἀπλάκουντος Platonicam χρῆσιν recitavit. « CASAUBONUS. — *Epit.* sic scribitur, Ἄγευστος, ἄσπλ. ἀπλακ. ἀλιβ. ων Πλατ. ὁ κωμ. omisso verbo ἐνιαυγίζομαι: quo in ver. nil mutat (quod sciam) codex *A*. At nec hoc, (quod idem & per se nihil significat) nec ἐνιαυτίζομαι, quod animo habuerat Casaubonus, locum hîc per metri ranem obtinere potest. Itaque haud paullo praestat, quod ORAYUS in *Notis msstis* proponit: » ἐναυλίζομαι, *hîc moror.* « Nisi fortasse verissimum fuerit ἐναγίζομαι, *sa mortuis facio, parento:* quod VILLEBRUNIUS, praeeunputo ADAMO, expressit, sic vertens: *Serai-je le seul qui un sacrifice aux manes, sans avoir part aux entrailles, ni gateau, ni à l'encens?* Erudite deinde idem CORAYUS onuit: » Ἄγευστος ἄσπλαγχνος valet idem quod ἄγευστος σπλάγχνων, *qui non gustavit viscera* distribui solita in sacrificiis. Conf. Aristoph. Av. 975–985. « — Pro ἀπλάκουντος, perperam ἀβλάκουντος scribebatur in ed. Ven. Bas.

τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν. Vide Iliad. ζ'. 397. & Holstenum ad Stephanum Byz. pag. 256. a.

τὴν ὀνομαστικὴν, scil. πτῶσιν. Sic Graeci vocant quem tini *nominativum casum.*

Ὦ τὴν εὐτυχέα ναίων Πάρον &c. » *ALEXIDEM* reprehendit Athenaeus, quod *Parianas placentas*, quae olim in famâ erant, putaverit *ab insulâ Paro* sic *dici*; cum ab *Hellesponti urbe Pario* ita dicerentur. Ibi enim fieri optimas, non in *Paro* insula, de qua tamen sensisse Alexim non potest ambigi. Clara enim sunt illius verba:

» Ὦ τὴν εὐτυχέα ναίων Πάρον, ὄλβιε πρέσβυ,
» ἣ κάλλιστα φέρει χώρα δύο τῶν συναπασῶν,
» κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας.

Constat vel ex Plinii libro XXXVI. cap. IV. marmor Parium non aliunde quam ex insula Paro fuisse petitum. Quare non licet hîc poëtam excusare, quasi *Parum* appellasset quae vulgo dicebatur *Parium:* cuius excusationis venerat in mentem nobis, recordantibus Aristophanei versus ex Vespis, [num. 1189.]

» Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,

» πλὴν ἐς Πάρον. —

» Nam vetus interpres *Parum* hic manifesto accipit pro *P*
» *rio*, nisi imponunt nobis vulgati codices. τὸ δὲ Πάρι
» ait, Πόντου πόλις. καὶ παροιμία·

» Ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες. « CA
SAUBONUS. — In *primo* ALEXIDIS *hexametro*, vocem εὐ
τυχῆ, quae vulgo ibi legitur, non ferebat metri le
Tacite vir doctus in proximâ Animadversione εὐτυχεῖ
correxit: quod hactenus ferri possit, ut ultima syllaba ε
cum per se brevis sit, ob caesuram producatur. Sed for
tasse vocab. εὐτυχῆ ex interpretamento in locum sede
que veteris scripturae (εὔποτμον, εὔκληρον, εὔμοιρον, au
talis cuiuspiam) invasit. In eodem *vers.* 1. ex ms. *A.* hae
scriptura adfertur ὀλβια ἐπρεσβυ: ubi illae vocales α ε
ε ex vacillatione veteris alicuius librarii ortae sunt, qu
primum in foem. gen. ὀλβία scripserat, tum vocalem ε
qua vera scriptura ὄλβιε indicatur, sive superne sive a
latus adscripserat, delere nolens priorem scripturam.

Ὅτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι &c. » *Samias placentas* fuisse in pre
» tio & Iulius Pollux observat: Εὐδόκιμοι, ait, [VI. 78.]
» καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες. « CASAUBONUS.

AD CAP. LII.

ΈΓΧΥΤΩΝ δὲ πλακούντων &c. » Deinceps *genera pla*
» *centarum* recensentur, quarum nomina legerat dipnoso
» phista apud scriptores priores. Conferendus hic locu
» cum iis quae *libro tertio* [cap. 74 & seqq. nostrae editio
» nis] *de Panum variis nominibus & formis* sunt scripta. Om
» nia hoc genus, ἄρτου appellatione sunt complexi. Ex
» primo Galeni DE FACULTATIBUS ALIMENTORUM discere est,
» quid differant ἄρτος, πέμμα, πλακοῦς, ἴτριον. ENCHY-
» TOS unde nomen invenerit declarant Catonis verba in
» eo capite [num. 81.] quo docet quemadmodum fieri de-
» beant: *ita in unguen caldum fundito.* « CASAUBONUS.

Μένανδρος - - Οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν &c. » De ME-
» NANDRI loco diximus libro IV. cap. XXI. [ad IV. 172.
» b. c.] Inde corrige, [*vers.* 3.] σεμίδαλιν, ᾠά. πάντα
» γὰρ τἀναντία. « CASAUBONUS. — De *candylis*, quorum
hic mentio fit, vide ibid. & ad I. 9. a. Vera scriptura ᾠά ex
mendosa codicis *A.* scripturâ satis manifesto elucebat, in
quo sic μελισσιν μιδαλινῳ ἅπαντα. *Epitoma* nonnisi haec

verba habet: Μένανδρος δὲ φησὶ τινὰς εὐχύτους (sic perperam codex noster pro ἐγχύτους, quod recte hic scriptum in ms. *A.* sed in vetustiore codice ἐνχύτους puto scriptum fuerat) πλακοῦντας ὀπτούς. Vocem ὀπτοὺς cum editis hic tenet etiam ms. *A.* pro quo lib. IV. 172. b. ὀπτῷ legebatur. *Verf.* 6. ϑρῖον circumflexo accentu scripsi, quia penultima necessario hic produci debet. Sic etiam corrigi debuit IV. 170. b. & 172. b. Vide Not. ad IX. 405. d. Animadv. T. V. p. 346 extr. Ad κρέα δίοπτῷ (*verf.* 8.) nihil ex membr. *A.* adnotatum. Rectius vero superiori loco divisae esse voces videntur, κρεάδι' ὀπτῷ: hic vocalis α in κρεάδι' perinde & produci & corripi potuerit. Prima huius eclogae verba, Οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν; *interrogative* acceperamus supra, IV. 172. b. & sic proxima usque ad vocabulum ὠά; Nunc aliam tentavimus rationem, quam ibi Gallicus praeiverat interpres; qui hic quidem praeter rationem ita interpretatur quasi scriptum esset οὐκ ἔτι κανδύλους ποιεῖς.

Εὐάγγελος δ' Ἀνακαλυπτομένῃ. Nihili vox erat quae hic vulgo legebatur Ἀκαλυπτομένῃ. Recte vero DALECAMPIUS: *Evangelus in Anacalyptomene:* adiecta Nota: » *Sponsa quae visendam se praebet.* Inde ἀνακαλυπτήρια, » ἐπαύλαια, ϑεώρετρα, munera quae illi dantur cum faciem revelat. « — Vide Suidam in Ἀνακαλυπτήρια, & Spanhemium ad Callim. H. in Dian. vs. 72. aliosque laudatos ad Hesych. voc. Ἀνακαλυπτήριον. CASAUBONUS, licet in Graeco exemplo mendam non emendaverit, tamen in *Addendis ad Animadversiones* ita locutus est, ac si vera scriptura suo loco esset posita. » Fabula EVANGELI, inquit, quae Ἀνακαλυπτομένη hic dicitur, consentientibus libris omnibus, Suidae est Ἀνακαλυπτόμενος. « — Nempe sic apud Suidam vulgo legitur, sub vocab. Εὐάγγελος. Qua ex scriptura vitiosum apud Athenaeum vocabuli initium corrigi debuit: haud dubie vero praestat *foeminina terminatio*, quam eiusdem Athenaei libri exhibent. Mireris vero in Comicorum recensu apud Fabricium in Bibl. Graec. omissum esse *Evangeli* nomen; quod ipsum etiam diligentissimi Harlesii fugit observationem. Nos duas primas literas truncati tituli fabulae in praemissa vocula ἐν latere suspicati sumus.

Ad eclogam, quae ex illa EVANGELI *fabula* hic adponitur, haec adnotavit CASAUBONUS: » Videtur Athenaeus

» parum integre locum *Evangeli* descripsisse, ut plane sit
» ἀδύνατον, mentem poëtae in his versibus pervidere. Duo-
» rum qui unà fabulantur, alter nuptialis convivii appa-
» ratum fuse persequitur: alter indignabundus, ut vide-
» tur, ipsum aliquoties interpellat: ut cum ait, ὡς ἀλα-
» ζὼν ὁ κατάρατος: &, παῖ Δρόμων: quae a praecedenti-
» bus sequentibusque separanda sunt τελείαις στιγμαῖς.
» Ita autem [nempe, ἐγχύτους παῖ Δρόμων] membranae
» omnes & antiqua exemplaria. Neque est necesse corri-
» gi, ἐγχύτους πλακοῦντας. [At id a nemine tentatum vi-
deo: sed ipsi Casaubono in mentem olim venisse videtur.]
» Nam & Graecis & Latinis *enchytus*, ut alia id genus no-
» mina omnia, simpliciter usurpare moris est. Scribam de-
» inde. κάνδυλον, ᾠά τ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρας, ὕψος τῆς
» τραπέζης πήχεων ἔστω τριῶν. Enumeratis sigillatim om-
» nibus quae ad epulas voluit adhiberi: *In summâ*, inquit,
» *patinarum super mensâ struicem fac esse trium cubitorum.* « —
Sic ille. Ac ne nobis quidem perspicua admodum univer-
sae pericopae sententia est. In verbis pauca quaedam ve-
teris codicis *A.* beneficio (nam in *Epit.* tota ecloga deside-
ratur) correximus. Scilicet *vers.* 1. pro εἶπας, quod habe-
bant editi libri, codex mstus εἶπας οἱ dedit: sub quo
haud dubie εἶπά σοι latebat. Tum *vers.* 3. pro βουλό- e
μεθα γὰρ τοὺς γάμους, idem codex βουλόμεσθα τοὺς
γάμους dedit, ignorans γὰρ particulam. Versus autem
quum in totâ fere eclogâ parum commode distincti essent,
ad trochaicorum mensuram, qua manifeste continebantur,
redegimus praeeunte FIORILLO, Observat. in Athen.
pag. 105 sq. qua occasione nonnulla etiam ex coniecturâ
corrigere cum eodem acuto observatore conati sumus:
scilicet μηδενὶ *vers.* 2. pro vulgato μηδὲν ἐλλιπ. &
vers. 6. δέλφακας & λαγῶς, pro δέλφακα & λα-
γωούς: ubi λαγοὺς posuit Fiorillo. Alia, quamquam vel
defecta, vel manifeste corrupta, tamen vel explere vel
mutare ausi non sumus. Sic statim *versu* 1. cum deesset
primus pes tetrametri trochaici, ingeniosum utique *Fiorilli*
inventum erat, τέττα, τέτταρας, &c. At dubitare subiit,
an usquam apud Comicos prisca illa compellatio occur-
rat: deinde cum sit honorifica compellatio iunioris vel in-
ferioris adversus seniorem aut honoratiorem, veritus sum
ne minus conveniret *heri personae*, cuius esse illa verba vi-
deantur. Nec tamen negaverim, posse fortasse omnia, ex-

e ceptis paucis illis, *ὡς ἀλαζὼν ὁ καταρ.* & *παῖ Δρόμων*, unius eiusdemque *coculi* verba esse. At ipse etiam Fiorillo prima illa verba, usque *τῶν ἀνδρῶν*, eidem personae *A.* attribuit, quae deinde *Ὡς ἀλαζὼν &c.* dicit: tum ista, *Τὸ δεῖπνον*, (*vers.* 2.) usque *λαγοὺς* (*vers.* 6.) tribuit personae *B.* In *quinto versu*, nec sententiam, nec metri rationem potui expedire; quem FIORILLO in hunc modum integrandum censuit:

»τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε π ά ν τ ω ς πάνθ' ὅσ' ἂν βούλει γένη.«

At ego, quid sit quod de *olivis* hîc dicatur, & quidem de illis *tollendis*, non exputo. Nam, quod verbum *ἄφελε* DALECAMPIUS *sume* interpretatus est, id quidem vix probari poterit. *Versu penultimo*, Casaubono, *ἔ σ τ ω* pro *ἐστὶ* corrigenti, praeiverat Dalecampius, suffragatusque est Fiorillo: nobis non liquet. Superest ut eamdem eclogam, qualis ante nos edita erat, adponamus; quo commodius de mutationibus, quas nos adtulimus, aut quae etiam nunc adhibendae videantur, iudicare valeat studiosus Lector. Sic igitur habebat:

Τέτταρας τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπας, ἓξ δὲ τῶν ἀνδρῶν.
τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδὲν ἐλλιπὲς,
λαμπροὺς γίνεσθαι βουλόμεθα γὰρ τοὺς γάμους.
Οὐ παρ' ἑτέρου δεῖ πυθέσθαι. πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ,
τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε πάνθ' ὅσα βούλει γένη,
εἰς δὲ τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες, δέλφακα,
χοίρους, λαγαούς. ὡς ἀλαζὼν ὁ κατάρατος
θρία, τυρὸν, ἐγχύτους, παῖ Δρόμων, κάνδυλον
ὠά τ' ἀμύλιον τὸ πέρας. †
Ὕψος τῆς τραπέζης πήχεων ἐστὶ τριῶν,
ὥστε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν ἄν τι βούληται λαβεῖν.

Pro θρία, penacute vulgo scripto, rursus θρῖα scripsimus, quod etiam a Fiorillo factum. Vide paullo ante ad Menandri versum sextum notata. Caeterum ab *enchyto* non differre *epichytum*, quì pag. seq. b. c. memoratur, PIERSONUS censuit ad Moerin. pag. 85. praeeunte Etymologo p. 367. l. 32. ubi Ἐπίχυτος, ait, ὁ ἔγχυτος πλακοῦς. Denique τὸν *ἄ μ η τ α* (de quo continuo deinde) Moeris cum *enchyto* eumdem facit: Ἄμης, Ἀττικῶς. Ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.

f Ἄ μ η ς. »Ἄμης, ut placet Grammaticis, dictus est ab

» aviditate comedentium: ἀπὸ τοῦ ἐξαμιᾶσθαι αὐτὸν σπου-
» δῇ ὑφ' ἡδονῆς, ὡς μέλιτι καταρδόμενον: *quod prae volu-
» ptate cupide diripiatur, ut melle rigatum:* vel ab ἅμα, mu-
» tato spiritu, ut saepe in derivatis: quod *multa in unum*
» *coniiciant* qui *ametem* faciunt sive *amulum*: de quo M.
» Cato, cap. LXXXVII. « CASAUBONUS. — Vide Etymol. pag. 83. Εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους interpretatur Scholiastes Aristoph. ad Plut. vs. 1000.

Ἄμητες, ἄμυλοι. Quum nullâ interpositâ distinctione scriberentur haec verba, Dalecampius interpretatus est, *ametes ex amylo.* Nos commate interserto distinximus duo vocabula, ut substantivum nomen esset οἱ vel αἱ ἄμυλοι. Conf. Animadv. ad IV. 134. e. & infra, p. 648. d. & e.

Μένανδρος ἐν Ὑποβολ. &c. » MENANDRI corruptissimum
» testimonium,

» Τὸν ἄμητα χαιρίσπου καῖς ἐς πέττιν τινὰ,

» iure arbitrario sic constituimus:

» Τὸν ἄμητα χαίροις ποῦ εἰ ἔπεττόν τινα; « CASAUB.

— Cuius emendationem cum adoptasset CLERICUS in Menandri Reliquiis, pag. 186. contra monuit BENTLEIUS, Emendatt. pag. 66 sq. claudicare versum, quem haud dubie sic scriptum voluisset Casaubonus:

Τὸν ἄμητα χαίροις που καὶ εἰ ἔπεττόν τινα.

Ipse autem BENTLEY talem proposuit versiculum:

» Τὸν ἄμητα χαίροις ποῦ καλῶς πέττων τινά.
» *Gaudes, cum placentam aliquam recte coquis.* «

Nos in re incerta consultissimum duximus eam adponere Graecam scripturam, quam ex vetere cod. *A.* enotatam vidimus: nam in *Epit.* nihil horum legitur.

Σιληνὸς ἐν ταῖς Γλ. Sic ms. *A.* quod non deterius quam editum Σειληνός. Conf. ad XI. 478. e. *Ibid.* Ἴωνες δὲ - - αμην αὐτὸν καλοῦσι. » Hesychio neque ἄμη, ne-
» que αμης rectum est, sed ἀμήν: ut legi possit ἀμῆνα
» αὐτὸν καλοῦσι. « CASAUB.

Τηλεκλείδης· Αὐτόμαται δὲ κίχλαι &c. Vide II. 64. f. ac potissimum, VII. 268. d. quibus ex locis discimus, non Αὐτομ. δὲ κίχλαι dixisse poëtam, sed ὀπταὶ δὲ κίχλαι. Vocabulum autem αὐτόμαται Athenaeus ex eis, quae ante dixerat poëta, (vide VI. 268. b. vers. 6.) huc traxit, sententiae magis rationem habens, quam metri. Quare etiam in vocab. φάρυγγ', quod ad metri rationem φάρυγ' scri-

bi debebat, hîc nihil mutavimus. Articulum masculinum τὸν tenet ed. Caſ. 1. cum editt. vett. & msto.

AD CAP. LIII.

Διακόνιον. » *Diaconion* quid ſit, parum explicat Noſter. Suidam omnino lege. « CASAUBONUS. — Adde
a Heſychium, & quos ibi laudarunt Interpretes. *PHERECRATIS* teſtimonium continetur uno hemiſtichio cum integro ſenario ſequente. In vocab. *διακόνιον* vocalis *α* producitur, quemadmodum in vocab. *διάκονος* & in verbo *διακονεῖν*.

Ἀμφιφῶν. Vide Suid. in Ἀμφιφῶντες & in Ἀνάστατοι, Heſych. in Ἀμφιφόων, Polluc. VI. 75. Heynii Fragm. Apollodori, pag. 1069. & Meurſii Graec. Fer. voc. Μουνύχια.

Φιλήμων ἐν Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ. » Erat editum, *Φιλήμων ἐν* » Πτωχῷ Ἡροδιά. [Ἡρόδια ſcribebatur in ed. Ven. & Baſ.] » Dalecampius emendavit, Ἐνοδία Ἄρτεμι. [*Viarum praeſes Diana.*] Nos fecimus ut eſſet Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ, ut » extat alibi. Videtur eſſe id drama, quod Ῥοδίας inſcribit » Pollux libro X. cap. XXXI. « CASAUBONUS. — At in ipſâ quidem editione Caſ. quemadmodum & in ed. Ven. & Baſ. atque etiam in vetere msto h. l. non Πτωχῇ, ſed Πτωχῷ legitur: Πτωχῇ vero non modo apud Noſtrum infra ſcribitur pag. 664. d. verum etiam apud Stobaeum Serm. CVIII. citatur ecloga ex *Philemonis* Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ. Quare & hîc Πτωχῇ correximus. Quod vero in ed. Caſ. ſcribitur ἢ Ῥοδίᾳ, id ipſum etiam veteres membr. agnoſcunt. Apud Pollucem vero (lib. X. ſect. 145.) in ἐν Ῥοδίαις nil mutant libri.

ἐπεὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ &c. Nempe plenilunii die aut proximâ die poſt plenilunium agebatur feſtum illud, quo liba Dianae conſecrabantur. Conf. Etymolog. pag. 94 ſq. & Plutarch. De Gloria Athenienſ. T. II. Opp. p. 349 extr.

b *Βασυνίας &c.* » Βασυνίας, placentae nomen barbari» cum. De eo ſic ſcribitur ex *SEMO*: Ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης » νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους. » Omnia hîc corrumpunt Interpretes. *Hecatae inſulam* pu» tabamus eſſe unam earum parvarum quas *Hecatonneſos* » vocabant: ſed appellationis illarum aliam cauſſam affert » Strabo lib. XIII. [nempe ab *Hecato*, Apollinis cogno-

mine, ſic dictas ille ait, pag. 618. d. ed. Caſaub.] » Audiamus igitur Heſychium: Ἑκάτης νῆσος, ἡ περὶ Λέσβον: » vel Suidam, cuius verba notatu digna: Ἑκάτης νῆσος. » πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων Ψαμμίτη » καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τοῖς » ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν. ψάμμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν » τις ἰδέα. Lego etiam Harpocrationem, unde habet Suidas. *Iris*, notae ex Homero & aliis poëtis *Deae* nomen » eſt: non autem *loci*, ut abſurde exiſtimarunt. « CASAUBONUS.

Proxima verba ſilentio praetermiſit doctus Animadverſor. Scripta autem illa in contextu dederat in hunc modum: ἔστι δὲ ἑφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα ΚΟ'ΚΚΩΡΑ ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Quibus in verbis nihil quidem variant editiones veteres aut codex msstus: ſed illud primus in Graeco Athenaei exemplo commiſit Caſaubonus, ut vox ΚΟΚΚΩΡΑ uncialibus literis excuderetur, quaſi eſſet hoc alicuius *placentae* nomen. In quo ei Dalecampius in latina verſione praeiverat, verba ſupra ſcripta ſic convertens: *Fiunt haec ex farinâ tritici aquâ ſubactâ & cum melle coctâ. Quae vero coccora nominantur,* (fiunt) *ex tribus ficis, & totidem nucibus.* Ego vero, quale ſit hoc vocabulum κόκκωρα, ignoro quidem iuxta cum ignariſſimis: ſed illud mihi perſpicue videor intelligere, κόκκωρα hîc non dici aliquod *placentarum genus*, ſed aliquid (qualecumque fuerit) quod ſimul cum *ſubactâ triticeâ farinâ & melle* effeciſſet τοὺς βασυνίας, de quibus hîc loquitur *Semus*. Illud vero minus perſpicuum, dixerit-ne Semus τὰ κόκκωρα diverſum quid ab his quae continuo deinde nominantur, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία: an haec ipſa, *caricam & tres nuces*, κόκκωρα *adpellata fuiſſe* dicat. Epitomae auctor, omiſſo barbaro nomine, ita ſcripſit: Βασυνίας, ἑφθὸν πυρινὸν σταῖς, σὺν μέλιτι ἰσχάσι καὶ καρίοις. (ſic perperam, pro καρύοις.)

Στρεπτοὶ καὶ Νεήλατα. Τούτων μνημονεύει Δημοσθένης. » Verba oratoris, μισθὸν λαμβάνουσι τούτων στρε- » πτοὺς καὶ νεήλατα. Plura de his vocibus Grammatici. « CASAUBONUS. — Demoſthenem Reiskii vide, p. 314 ſq. στρεπτοὶ, quaſi dicas *tortiles panes*, aut *in gyrum contorti*. στρεπτίκιος ἄρτος ſupra, III. 113. d. νεήλατα, (ſcil. ἄλφιτα) Harpocratione interprete, e quo ſua Suidas hauſit, ſunt placentae e farinâ hordaceâ recens molitâ & melle

macerata, cui & uvae paſſae & viride cicer admixtum erat: quae iis qui ſacra peragebant distribuebantur.

Ἐπιχύτων, Νικοχάρης &c. Ferendum non fuit, quod hîc vulgo ſcribebatur, Ἐπίχυτον. Νικοχάρης &c. Nam ἐπιχύτους dixit Nicochares, non ἐπίχυτα. Quare aut Ἐπίχυτος oportuit, aut Ἐπίχυτοι, ſi maiorem diſtinctionem poſt hoc vocab. poni volueris: aut Ἐπιχύτων Νικοχάρης, nempe μνημονεύει, quod verbum e proxime praecedentibus repeti poteſt. Caeterum, ſecundus ex tribus verſibus qui hîc ex *Nicocharis* Χειρογάστορσι adferuntur, idem apud Etymologum, p. 367. l. 32. tamquam ex *Nicophontis* Χειρογάστορσι citatur. Novimus autem ab utroque iſtorum poëtarum editam eodem titulo fabulam. (vide III. 126. e. ibique Not. & mox hac pag. lit. e.) Quo facilius, ubi huius fabulae mentio fiebat, alterius poëtae nomen cum altero potuit confundi: ſed & fieri potuit, ut alter ex iſtis poëtis (quod haud raro olim factum ſatis conſtat) integrum verſum, ac fortaſſe plures etiam, alteri ſubripuerit. Χειρογάστορες (ut ad oram adnotavit Dalecampius) ſunt »*Operarii, manuum labore »victum ſibi quaerentes.*« Nil aliud hoc loco niſi unum verbum adnotavit Casaubonus: »*Epichytus* cum *enchyto* »paene idem.« — De quo ſupra, ubi de *Enchyto* agebatur, monuimus ex Etymologi loco modo citato. De Ἐπιχύτῳ plane nihil hîc habet *Epit.*

Secundus Nicocharis verſus ſic editus erat:

κόλλικας, ὀβελίαν, καὶ μελιττοῦταν, ἐπιχύτους.

Ubi illam copulam καὶ, inter plurima alia aſyndeta importune interſertam, *ignorat* vetus codex *A.* & abeſt eadem apud Etymologum l. c. ubi idem adponitur verſus: recte; quippe quam ne metri quidem ratio admittebat. Sed & in eo peccabat vulgata ſcriptura, quod μελιττοῦταν habebat duplici ττ in medio, ſimplici vero ſub finem: in quo quidem cum editis conſentit (quod ſciam) vetus cod. *A.* quemadmodum etiam III. 114. f. ubi oſtendimus veram & analogiae unice convenientem ſcripturam eſſe, quam ibi Epitoma dabat, ſimplici τ in medio, geminata vero ſub finem: quam ipſam ſcripturam deinde lib. IV. pag. 167. d. uterque codex mstus recte dedit. Conf. Suid. & Brunck ad Lyſiſtr. 601. & ad Nub. 507. Et ſic etiam in eodem verſu, quem prae manibus habemus, apud Etymologum ſcribitur. Quod ad metrum ſpectat, notandum

penultimam vocabuli κόλλικας produci: quod ex Hipponactis versu apud Nostrum, VII. 304. b. liquido adparet: monentque artis prosodiacae magistri, pleraque nomina in ιξ desinentia, vocalem ι in casibus obliquis producere. Quare etiam in Ephippi anapaestico versiculo apud Nostrum, III. 112. f. metri quidem caussâ (quod olim falso existimaveram) minime opus est ut κόλλικα, quod habent libri, in κολλῖκα mutetur. Neque nobis opponi debet Aristophanis versiculus ex Ran. 576. ed. Br. (al. 584.)

— — ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας:

ubi κόλικας ait *penultimâ brevi*. Nam, etiamsi κόλικας ibi (ut vulgo fieri video) eosdem *panicellos* intelligas, qui aliàs κόλλικες geminatâ λ literâ (ut apud eumdem Comicum, Acharn. 872.) dicuntur; nihil aliud inde colligere liceret, nisi perinde & corripi & produci penultimam in illa voce posse. Sed multo verisimilius videri debet, κόλικας ibi idem ac χόλικας sonare, sive potius hoc ipsum χόλικας ibi, non κόλικας, scriptum oportuisse: de qua scripturâ cogitaverat etiam vetus Comici interpres, vocabulum istud ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα exponens. Sic enim idem interpres vocab. χόλικα, & plur. χόλικας interpretatur, Equit. 1176. Χόλικες, τὰ παχέα ἔντερα; rursusque ad Pac. 716. Hoc autem ipsum vocabulum penultimam in obliquis corripit. De ὀβελίᾳ vide III. 111. b. ibique notata. πτισάνη est *hordeum decorticatum*. Κόλλικες (interprete DALEC.) »genus placentae aut panis exigui, rotundi, similis capitibus clavorum. Florentinis *marroni*, a similitudine castaneorum.«

Vers. 3. δενδαλίδας. »Ex Grammaticis pete vocis δενδαλίδες, in *Nicocharis* versu, interpretationem.« CASAUBONUS. — Hesychium vide, ibique Interpp. Ex pluribus interpretationibus huc spectare videtur haec, τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γινομένας.

Πάμφιλος δὲ τὸν ἀττανίτην &c. » *Enchytus* dicebatur & »ἀτταvίτης: vel, ut in Excerptis, ἀτταvίστης. Ἄτ»τανα vocabant τὰ τήγανα. Inde ἀτταvίτης πλακοῦς, pro »τηγανίτης, *in sartagine frictus*. Sic libro tertio ἄρτος τηγα»νίτης. [ὁ ἀπὸ τηγάνου, III. 115. e.] Fuerunt & *Atta»lides*, diversum ab *attanitis* placentarum genus.« CASAUBONUS. — Vide Hesychium, in Ἄττανα, Ἀττανίτας, & Ἀτταλίδες. Quod ex Hoescheliano codice *Epit.* memoravit Casaubonus, Ἀττανίστης, id noster etiam codex

Epit. habet: sed, omissis quae de hoc vocab. in opere pleniore leguntur, ea cum illo connectit, quae ad vocab. *κρήϊον* in opere pleniore referuntur. Sic enim habet cod. *Epit.* Ἀτταγίστης, ὃν Ἀργεῖοι παρὰ τῆς νύμφης &c.

Hipponactis testimonium, veluti pedestri sermone conceptum, in hunc modum scribebatur in editis, consentiente msto: *οὐ καττάς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων, οὐ τηγανίας σησάμοισι φαρμάσσων, οὐδ' ἀτταγίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.* Ubi Casaubonus monuit: » *Hipponacteos* tres scazontes ita distingue, ac scribe:

» Οὐκ ἀτταγάς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
» οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
» οὐδ' ἀτταγίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. «

Primus versus iam supra adpositus erat, IX. 388. b. ubi *διατρώγων* pro *καταβρύκων* scribitur; ibidemque *ἀτταγάς τε* acute scribitur, ut hîc voluit Casaubonus; nec ibi de accentu aliud ex ms. *A.* adfertur, in *Epit.* autem non legitur is versus. At, si quid video, in accusativo plurali aut *ἀτταγᾶς* fuit scribendum, a sing. ὁ *ἀτταγᾶς*: aut *ἀττάγας*, a sing. ὁ *ἀττάγας*: quod nos hîc praetulimus. Sic apud Aelian. de Nat. Anim. XV. 27. *τοὺς ἀττάγας.* Quod dein *vers.* 2. legebatur, *τηγανίας*, id probum per se erat; sed adversabatur metro, ob penultimam brevem: quare *τηγανίτας* recte scribi iussit Casaub. Valent autem idem ὁ *τηγανίτης* & ὁ *τηγανίας*, quemadmodum ὁ *ταγηνίτης* & ὁ *ταγηνίας*, pag. 646. d. e. Idem enim valet etiam *τὸ τήγανον* ac *τὸ τάγηνον*. cf. VI. 228. d. e. Habes autem apud Hesych. Τηγανίτης· ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονὼς, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος.

d Κρήϊον &c. » Κρήϊον placentam, carnes immixtas habuisse, » aut intus recepisse, instar earum quas vernaculus sermo » *pastas* vocat, suadet nomen. Nam *κρήϊον* apud nescio » quem exponitur ab Hesychio *κρεοδόχον*. « Casaubonus. — Vide Hesych. in Κρήϊον. Apud eumdem habes, Κρεῖον· ἀγγεῖον εἰς ὃ κρέα βάλλεται: quod Ionice *κρήϊα* sonat. Rursus apud eumdem habes, Κρήϊα· ζώδια. Placentarum vero, sic nominatarum nullum apud illum vestigium. Pro *Φιλήτας*, constanter *Φιλίτας* habent veteres membr.

Ἐμπέπτας. ὁ αὐτὸς (scil. Σέλευκος ἐν Γλώσσαις) φησὶ, πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Cum *πυροῦ* olim legeretur, mo-

nuit CASAUBONUS: »Conferri debent cum istis verba He- »sychii non semel corrupta, sed multifariam. Ἔμπεπτα, »πλάγια τὰ πύρινα εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ Ῥόδιοι. »Liquido claret, de re eâdem utrumque loqui. Itaque »Ἔμπεπται scribe: nisi melius, apud utrumque legere »Ἔμπεπτα. Pro πλάγια τὰ scribendum πλακούντια: & »εἰς ἃ, non εἰς ἃς: nisi desunt vitio librariorum quae »habet hîc Athenaeus, apud quem recte εἰς ἃς. Descri- »bit istas κρηπῖδας Pollux lib. VI. cap. XI. [sect. 77.] »Dictum aliquid de istis supra, libro secundo. [vide II. 58. d. e. ubi vereor, ne praeter rationem suspecta nobis visa fuerit vulgata scriptura.] »Illud probo in Hesychianâ »lectione, τὰ διὰ τυροῦ σκ. non πυροῦ, ut in omnibus »Athenaei codicibus. Inde censeo corrigamus. In Excer- »ptis corrupte, διὰ κυροῦ.« — Ἐμπέπτας recte editum videtur, reclamantibus licet libris nostris. Nam ms. *A.* quidem ἐμπέμπτας habet: ms. *Ep.* vero in contextu ἐμπεμπτάς, in orâ autem ἐμπεπτάς. Est autem ἐμπέπτας nominativus singularis; (doricae, puta, formationis:) ut patet ex interpretatione in nominativo casu adiectâ, πύρινος ἄρτος. κρηπὶς est *crepido, quae fundo pastae vel tortae* (quas vocamus) *in circuitu circumducitur;* qua fit ut intus varia sive carnium delicatiorum genera, sive bellariorum, imponi possint, quae simul cum pastâ vel tortâ coquuntur. διὰ τυροῦ, ut corrigi iusserat Casaubonus, sic recte nobis dedere membr. *A.*

AD CAP. LIV.

Ἐγκρίδες· πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ &c. »*Encrides* verbis paene iisdem Grammatici describunt. Extat id »verbum aliquoties in Bibliis Graecis.« CASAUBONUS. — Vide Exod. XVI. 31. Num. XI. 8. & confer Bielii Thesaurum Philolog. T. I. pag. 450.

μνημονεύει αὐτῶν Στησίχορος. Sic recte ms. *A.* nesciens καὶ particulam, alieno loco insertam. *STESICHORI* testimonium, nonnihil ab initio auctius habes lib. IV. pag. 172. d. e. ubi etiam adiectus carminis titulus ἐν Ἄθλοις, quem idcirco hîc omisit Deipnosophista. Sic etiam, quum ait μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἐπίχαρμος, fabulae titulum non adiecit, qui supra nominatus est lib. III. pag. 110. b. ad quem locum hîc respexit Athenaeus. De *NICOPHONTIS*

fabulâ Χειρογάστορσι, quae dein memoratur, vide paulo ante ad lit. *b.* huius paginae notata. Quod si ibi, ut Etymologus, sic & Athenaeus, Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσι scripsisset, hoc loco titulum fabulae non videtur repetiturus fuisse, sed nude καὶ Νικοφῶν scripturus.

Quae sequuntur, sic scripta erant in editis: Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι, καὶ ποιητὴν φησὶν αὐτὸν εἶναι ἐν τούτοις μηθ' ἅρμα εἶναι Ἐγκριδοπώλην. Quae in *ARISTOPHANIS* Fragmentis p. 241. num. 7. adferens BRUNCKIUS, ita quidem (ut par erat) distinxit, ut verba ἐν τούτοις ad superiora referrentur, poëtae autem verba ab istis Μηθ' ἅρμα inciperent. Sed totam ῥῆσιν, ut prorsus corruptam desperavit; monens solummodo, eodem respexisse Pollucem, VI. 199. ubi ait: ἐν δ' Ἀριστοφάνους Δαναΐσι, συρμαιοπῶλαι, καὶ ἐγκριδοπῶλαι. Nec nobis certiora proferre licuit. In *Epit.* desunt ista: ex ms. *A.* vero pro edito αὐτὸν correximus αὐτῶν, quod verum utique videtur, sed nondum satis erat. Suspicabar sic fortasse scripsisse Athenaeum: καὶ πωλητὴν φησιν αὐτῶν ἐν τούτοις: *venditorem illarum* (nempe *encridum*) *dixit* vel *nominavit, his verbis.* Deinde μήτ' pro edito μήθ' dedit idem codex *A.* Quid vero lateat sub hoc monstro, μήτ' ἅρμα εἶναι, quis certa ratione definiet? Cogitare poteras de vocab. συρμαιοπώλης, quod est apud Pollucem, hariolarique: μὴ γὰρ συρμαιοπώλην εἶναι κ' ἐγκριδοπώλην. Sed mera haec hariolatio. DALECAMPIUS suo ex ingenio sic interpretatus erat: *Aristophanes in Danaidibus, quemdam poëtam encridas vendidisse his verbis inquit:*

Simul vero non aderit qui vendit encridas.

Quae PURSANUS de Dalecampii latinis sic graece reddidit: καὶ ποιητὴν φησὶ γενέσθαι ἐγκριδοπώλην, ἐν τούτοις·

Μήθ' ἅμα εἶναι ἐγκριδοπώλην.

Gallicus interpres, pariter ἅμα pro ἅρμα legens, totum locum sic convertit: *Aristophane dit dans ce passage de ses Danaides:* » *Le même ne peut être poëte, & en même tems vendeur d'encrides.* «

PHERECRATIS testimonium tamquam uno versu trochaico tetrametro comprehensum scripsimus. TOUPIUS sic distribuit:

— Ταῦτ' ἔχων
ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγκρίδας.

in Curis Noviss. in Suid. pag. 176. Utrum autem hic ver-

ba ista ταῦτ' ἔχων intelligenda sint, *cum haec habeat*: an ταῦτ' pro διὰ ταῦτ' ponatur, participium ἔχων vero pleonastica illâ ratione accipiendum sit, qua saepius utuntur Graeci scriptores; in tam abrupto fragmento haud facile definias.

Ἐπικύκλιος. »Ἐπικύκλιος *spira* Catonis fuerit po»tius, quam *globulus*: nam aliud κύκλος, aliud σφαῖρα. »Spira vero, sive σπεῖρα, quid aliud nisi κύκλος ἐπὶ κύ»κλῳ? ut cum serpens conspirat se, aut cum ora soluta »conspiratur. Idem igitur *epicyclius* & *spira*.« CASAUBONUS. — *Orbiculatam placentam* interpretatus erat Dalec. *Spira* infra memoratur apud Nostrum, p. 647. d. & apud Catonem DE Re Rust. cap. 77. *Epicharmi* testimonium nusquam hodie, quod sciam, reperitur.

Γοῦρος· ὅτι πλακοῦντος γένος &c. »In Excerptis est Γῶ»ρος: & praetermissâ voce Κυριβάνας, quae statim sequi»tur, *goro* sive *gyro* tribuuntur quae in libris nostris de »*cyribanis* dicuntur: *esse* nimirum *placentae genus Laconi»cum*. Veteres membranae stant ab editâ lectione. Esse »tamen *Laconicam* vocem γῶρος Hesychius indicat, cum »scribit, Γωροῦται, σαρκοί· Λάκωνες. Remansit hoc pi»storii operis nomen in Gallico sermone, leviter corru»ptum: *gaufros* enim dicimus.« CASAUBONUS. — Non Γῶρος, sed Γῦρος habet noster codex *Epit.* cum in contextu, tum in orâ libri. Pari autem modo, ut hoc loco, sic & supra (*lit. c.*) in Ἀτταγίτης, Breviatorem vidimus, cum in compendium redigere vellet quae ab Athenaeo dicta sunt, ab uno argumento ad aliud ita transsiluisse, ut in unum consueret quae recte disiuncta erant. Caeterum quos *gaufros* Gallice vocamus, nullam equidem rationem video cur cum *Solonis* γούροις conferamus.

ὁ Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις. »*SOLONEM in Iambis* laudat »Pollux quoque libro X. cap. XXIV. [sect. 103.] καὶ ἴγδιν »δὲ τὴν θυείαν κέκληκε Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων,

»Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον,
»οἱ δ' ὄξος. —

»Ita scribimus illum locum: deest verbum φέροντες aut »simile aliud.« CASAUBONUS. — In *secundo iamborum SOLONIS*, qui hîc adponuntur, cum scriberetur οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, pronomini αὐτῶν nulla vis inesse potuit, nec ferendum illud putavi. Itaque αὐτὸν correxi, *ipsum* (per se) *panem*; *solum, nudum panem*. *Vers.* 4. commode edi-

tum eſt οὐδὲν ἄσσ' ἂν ἀνθρ. Nec enim aliud video, quod
ſub veteris codicis ſcripturâ οὐδ' ἔνασσεν ἀνθρ. latere poſſit.

Κριβάνας· πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς &c. » Κυρι-
» βάνας explicans inquit auctor, καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ
» περὶ Ἀλκμᾶνος τὸ σχηματοειδεῖς εἶναι φάσκων αὐ-
» τούς. Non facile eſt divinatu quid hîc ſignificet vox σχη-
» ματοειδεῖς: praeterea illud τὸ mendam arguit. Membra-
» nae, ut ſaepe, deſtituunt nos. Excerpta ſic: Γῶρος· [no-
ſter cod. Epit. Γῦρος, ut paulo ante dixi:] » οὗτος τῷ σχή-
» ματι μαστοειδής ἐστιν ὥς φησιν Ἀλκμάν. Audiamus Athe-
» naeum ipſum, ſcribentem libro tertio: [pag. 115. a.]
» Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, κριβάνας φησὶ λέ-
» γεσθαι πλακοῦντάς τινας, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς. In-
» de nobis emendandus iſte [hic] locus. κριβάνας au-
» tem ſcripſimus, non ut vulgo κριβάνα: neque, ut
» hîc editum, κυριβάνας: id enim rectum non eſſe evin-
» cit Heſychius. Scribe ex msstis, Ἀπολλόδωρος παρὰ Ἀλκ-
» μᾶνι. « CASAUBONUS. — Sic, παρὰ Ἀλκμᾶνι, (ut
ab hoc incipiam) etiam noſter habet cod. *A.* quod idem
valet ac ὥς φησιν Ἀλκμάν, quod habet *Epit.* In eodem
vero cod. *A.* recte item τῷ σχήματι μαστοειδεῖς hîc ſcri-
bitur, prorſus ut lib. III. pag. 115. a. In mendoſo autem
Κυριβάνας nil mutant eaedem noſtrae membranae: pro
quo cum hîc, tum loco ſuperiore, κριβάνας ſcriptum
oportuiſſe recte Caſaubonus monuit: quod & ex collatis
inter ſe duobus locis liquido adparebat, & Heſychii te-
ſtimonio confirmatur; apud quem haec ipſa verba legun-
tur, Κριβάνας, πλακοῦντας τινάς. Quae ex Apollodoro
hîc adferuntur verba, ea in Apollodori Fragmentis pag.
1150. retulit Heynius. Ego vero in voce ὀνομαστικῶς hae-
ſeram paulisper; quaenam illius vis eſſet quaerens. Pote-
rat enim videri idem valere ac ὀνομαστικῇ πτώσει, id eſt,
in nominativo caſu. (conf. pag. 644. b.) Et ſic adverbium
iſtud ὀνομαστικῶς apud Etymologum pag. 457. l. 2. acce-
ptum videram a SYLBURGIO in Indice Etymologici, ubi
ſcribit: » ὀνομαστικῇ πτώσει 823, 28. 30. Sic ὀνομαστικῶς
» καλεῖται Θρωσμὸς 457, 2. « — Eâ ratione ſententia huius
loci haec erat futura: *Apollodorum adnotaſſe, apud Alc-
manem placentas quasdam* κριβάνας *vocari, ita quidem ut no-
minatius caſus illius vocabuli ſit* κριβάνας: monuiſſe igitur
hoc Apollodorum, ne quis accuſativum pluralem κριβά-
νας, a nominativo ſing. ἡ κριβάνη derivaret. At ipſa Ety-

mologi verba loco citato quisquis diligentius inſpexerit, a facile intelliget, ὀνομαστικῶς καλεῖται Θρφσμὸς ibi non ſignificare, *in nominativo vocatur* Θρφσμός: ſed, *proprio nomine vocatur* Θρφσμὸς. Confer Scholia ad Iliad. κ'. 160. quibus e Scholiis ducta ſunt quae ibi Etymologus habet. Ita igitur ὀνομαστικῶς idem valebit ac ὀνοματοκλήδην apud Euſtath. ad Iliad. χ'. pag. 1351. l. 5. ſcilicet *proprio quodam nomine*. Ac fortaſſe adiecto iſto adverbio indicare voluerat *Apollodorus*, τὸν κριβάναν ſive τὴν κριβάναν (nam, utrum in nominativo ſingulari ὁ κριβάνας dixerit *Alcman*, an ἡ κριβάνα, dorice pro κριβάνη, non definitur) diſtingui debere a τῷ κριβανίτῃ ἄρτῳ, cuius meminere Epicharmus & Sophron apud Noſtrum, III. 110. b. c.

Κριμνίτης. »Κριμνίτην placentam intelligi exiſtimo »ab Hippocrate Ἐπιδημίων libro quarto, cum ſcribit: »Ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κρίμνων ἀποφαγόντι, ἡ γαστὴρ »συνέστη: & fortaſſe ἐσχαροπέπτων melius. « CASAUBONUS. — De Hippocratis loco conf. Foeſii Oecon. Hippocr. pag. 244. κρίμνον, eſt *farina craſſior*, e qua fiunt pultes: ut docuit idem Foeſius pag. 355 ſq. & H. Stephanus in Indice Theſ. Quare DALECAMPIUS cum eà, quam *Simoule* gallice vocamus, comparavit. In κριμνίτης apud Noſtrum conſentiunt mssti cum editis. Κριμνῆστις ſcribitur apud Heſychium, ſcripturâ haud immerito ſuſpectâ interpretibus. An huc ſpectet Archeſtrati κριμματίας (ſive κριμνατίας) ἄρτος apud Noſtrum, III. 112. b. definire non auſim: ſed imprudenti ibi in Animadv. exciderat, ut κρῖμνον *pollen* interpretarer; ubi κρίμνον, *farina craſſior*, repoſitum velim.

Ἰατροκλῆς, ἐν τῷ περὶ Πλακούντων. Sic rurſus pag. ſeq. lit. *b*. Videtur pars eſſe maioris operis, cui titulus Ἀρτοποιϊκὸς, citati lib. VII. pag. 326. e.

AD CAP. LV.

Σταιτίτας. Miratus ſum, ad editam olim ſcripturam πλακοῦς ποιὸς ἐκ στέατος καὶ μέλιτος (i. e. *ex adipe & melle*) nihil a Caſaubono animadverſum. Quod quidem & nomen & res ipſa docebat, ἐκ σταιτὸς ſcribendum, id ipſum uterque noſter codex mstus nobis exhibuit. Et Epitoma quidem conciſe: Σταιτίτης, ὁ ἐκ σταιτὸς καὶ μέλιτος. Eſt autem σταὶς, conſentientibus omni- b

veteribus Grammaticis, *farina triticea*, quae praeser-
sic dicitur quum *aquâ est subacta*. A quo vocab. mul-
differt στέαρ, *adipem* significans. Sed ex eiusdem
us loci corruptâ olim in edito Athenaeo scripturâ er-
natus videtur, qui ex Gorraei Definitionibus Medi-
in Stephani Thesaurum & in alia Lexica manavit, ut
ῖς idem etiam atque στέαρ significare perhiberetur.
ημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ. Vide supra, III.
. b. & confer ibi notata.
ταῖς δ' ἐστὶν ὑγρὸν εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον - - - ὡς
ροκλῆς φησίν. Quae hîc leguntur, σταῖς δ' ἐστὶν &c.
pro definitione vel interpretatione vocabuli σταῖς ac-
it Dalecampius, eique suffragatus Gallicus interpres.
Dalecampii versionem: »Σταῖς, *ut Hierocles explicat,
umor est sartagini affusus cum melle, sesamo, & caseo.*«
m ad vocem *humor* spectat Nota in orâ libri: »Vinum,
qua, passum, defrutum, aut alius huiusmodi. « —
ae portenta rursus doctissimus Casaubonus absque anim-
versione transmisit. At satis erat perspicuum, verbis
s non τὸ σταῖς *quid sit* exponi, sed *confectionem staetitae
centae* describi. Qui autem Ἱεροκλῆς hîc vulgo nomina-
ur, is haud dubie nullus alius erat, nisi idem Ἰατρο-
ῆς, qui proxime nominatus erat: de quo corrigendo
ore, post PEARSONUM in Prolegom. ad Hieroclis Com-
ntar. in Aurea Carmina, *Fabricius* monuit, Bibl. Graec.
I. pag. 468. Eiusdem *Iatroclis* nomen recte rursus ser-
tum erat infra, litera *f*.

Χαρίσιος. »Χαρίσιος deinde recensetur: vel χαρίσιον.
Caussa nominis explicatur libro sequente, [XV. 668. c.]
ibi est χαρίσια τά: & sic Hesychius. Sed τὸν χαρίσιον ha-
es hîc [& ibi] in *Eubuli* versu. «CASAUB. — Χαρίσιον apud
esych. non est nominativus casus neutrius generis, sed
cusativus masculini. Χαρίσιον, inquit, εἶδος πλακούντων·
δὲ ἄρτον &c. Apud Athenaeum hîc in Χαρίσιος consen-
unt mssti cum edd. Et χαρίσιοι, non χαρίσια, scribitur
ud Suidam, in Ἀνάστατοι, & in Χαρίσιον. Item χαρί-
ν Pollux VI. 72. & τὸν χαρίσιον ex codicibus msstis
ribi apud eumdem debuit libro VI. sect. 73. Pariterque
ud Nostrum, XV. 668. c. χαρίσιοι, non χαρίσια, scri-
um oportuit. Sed alia hoc loco animadvertenda erant.
ARISTOPHANIS versu temere πλακοῦνθ' ἑσπέραν editum
at: verae scripturae clarius vestigium in ms. *A*. super-

eſt, πλακουντεσπέραν. Nempe πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν haud dubie ſcriptum oportuerat: de quo BENTLEY monuit, ad Callimachi Fragm. num. CXCIII. Conf. Toupii Emend. in Suid. ad voc. Χαρίσιον, P. III. pag. 561. Pro ἐγὼ δὲ νῶν, quod codex *A.* cum editis tenet, (nam *Epit.* nil aliud habet, niſi Χαρίσιος· πλακοῦς καὶ οὗτος.) BRUNCKIUS in Ariſtophanis Fragm. pag. 238. ἐγὼ δὲ σοὶ ex coniecturâ correxit. Vulgatum ſi teneas, νῷν ſaltem ſcriptum oportuit, referendumque ad πλακοῦντα, ut ſit *placentam noſtram*, quemadmodum Dalecampius vertit; aut *pro nobis duobus*, ut accepit Gallicus interpres, *pour nous deux*. Sed videndum, ne ſub illa voce aliud quid lateat. Dein pro edito ὥσπερ, commode ὡσπερεὶ obtulit codex *A.* in quo mendoſe quidem ſuo more ὥσπερὶ ſcripſit librarius. Denique corruptum prorſus EUBULI verſum,

ἐξεπίλησας ἀρτίῳ πέττουσα τὸν χαρίσιον,

ex XV. 668. c. ſic refingendum docuit idem BENTLEY l. c.

ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον.

Et ad ἐξεπίλησας quidem ex ms. *A.* nihil hîc notatum: ſed ἀρτίως hîc, ut ibi, recte exhibet ille codex.

Ἐπίδαιτρον· πλακουντῶδες μάζιον. &c. "Ἐπί„δαιτρον videtur eſſe *quod omnium poſtremum dividebatur con*„*vivis*. Heſychius ὄψον interpretatur, laxe nimis." Haec CASAUBONUS in *Animadverſ.* Idem vero in Graeco contextu, quum πλακούντων δεσμάτιον corrupte legeretur, ſuâ de coniecturâ tacite ἰδεσμάτιον correxit. At, non δεσμάτιον, ſed δεσμάζιον ſcribitur in membr. *A.* Unde haud obſcure intelligebatur, veram ſcripturam eſſe πλακουντῶδες μάζιον. Eſt autem μάζιον parva μᾶζα. conf. II. 59. c. Huius placentulae mentio omiſſa in *Epit.*

Νάνος. "Νάνος qui interpretatur ἄρτος πλακουντώδης, „libro tertio ναστὸς dicebatur inter genera panum. Ut ita „ſentiam adducit me Heſychius, qui ναστὸν exponit ἄρ„τον εἰς θυσίαν πλακουντώδη. Pollux quoque in tractatio„ne de placentis, [VI. 72. & 78.] ναστοὶ, ait, οἱ αὐτοὶ „καὶ σακτοὶ καλοῦνται. *Nanos* in cenſu placentarum non „legi alibi. Athenaeus tamen diſerte & *nanum* & *naſtum* „[mox lit. *e.*] placentas agnoſcit, ſeparatimque explicat." CASAUBONUS. — In vocem Νάνος cum editis conſentiunt ambo mſſti: ambo vero dein ſimplex verbum σκευαζόμενος dedere. Cur autem *nanum* pro eodem cum *naſto* habeamus, non ſatis idoneam video cauſſam.

Ψωθία. τὰ ψαθύρια. &c. »Ψωθία praeter Athenaeum in»venias vix alium qui annumerarit placentis: & verior est »altera expositio.« CASAUBONUS. — Totus locus minime expeditus. Primum enim, utcumque interpreteris nomen de quo hîc agitur, haud adparet cur in *placentarum* recensu τὰ ψωθία retulerit Deipnosophista. Deinde ψωθία quidem penacute scribunt mssti nostri cum editis: apud Suidam vero: Ψώθια· τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. Similiter apud Hesychium: Ψώθιον, τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου: & Ψώθια, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα, καὶ τὰ ὑποκάτω. Sic vero etiam apud Eustathium antepenacute scribitur duobus locis, Od. ι'. pag. 364. init. ubi respicitur hic Athenaei locus: rursusque ad Od. ρ'. pag. 6̣7. l. 37. ubi ex Pausaniae Lexico τὰ Ψώθια exponuntur, ὑπερόπτων ἄρτων θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. Apud Pollucem ἡ ψωθία vocatur, IX. 83. ubi eadem *PHERECRATIS* verba spectantur, quae hîc retulit Athenaeus: quorum tamen vim, perlectis etiam quae ad Pollucem erudite, ut solet, disputavit HEMSTERHUSIUS, nondum mihi liquere profiteor. Hesychio interprete κραπάταλλος & *pisciculi* nescio cuius nomen est, & *fatuum stultumque* hominem significat, & *nummum* quemdam. Idem vocab. ψωθία vulgo corruptum apud eumdem Polluc. VII. 23. ubi sic habet: Τοῦ γε μὴν ἄρτου, αἱ μὲν κατὰ τὸ ἄνω μέρος φλύκταιναι, ἀττάραγος· αἱ δὲ ἐκ τοῦ κάτω, ψωθίαι, (sic pro ἐψητίαι legendum monuere viri docti:) αἳ δὴ καὶ προσέχεσθαι εἰώθασι τῷ κριβάνῳ ὑπεροπτώμεναι. Quod pro interpretamento adposuit Athenaeus, τὰ ψαθύρια: id ipsum vocab. nusquam alibi, quod sciam, reperitur: sed (quod H. STEPHANUS monuit, Thes. T. IV. pag. 703. b.) idem valere debet ac ψαθύρματα, quod ἀποκόμματα interpretatur Hesychius. Post Θεόδωρος particulam δ' insertam dedit ms. *A*. In verbo ἀποψαυόμενα nil mutant libri, & ex Epit. etiam repetiit illud Eustathius ad Od. ι'. pag. 364. l. 2. Videndum vero, ne ἀποψώμενα scriptum oportuerit, quod H. STEPHANO placuerat, Thes. T. IV. pag. 710. e. Quidquid sit, idem fere valere debet ac τὰ ἀποθραύσματα. Vocab. ἀτταράγους simplici ρ literâ, ut in editis, sic & in *Epit.* scribitur, atque inde apud Eustathium: pariter vero etiam apud Polluc. & Hesych.

Ἴτριον· πεμμάτιον - - - γινόμενον. Recte γινομ. mssti, non γενομ. *ANACREONTIS* verba in contextu tenui,

qualia cum editis dedit cod. *A.* (Nam in *Epit.* desunt poëtarum de *itrio* testimonia.) Pro ἴτριον vero rectius lib. XI pag. 472. e. ἐξέπιον scribebatur. Priorem versiculum sub contextu ex Hephaestionis Enchirid. pag. 34. correctum completumque adposui. Vide Animadv. ad XI. 472. e. *Aristophanis* versum, initio hic defectum, integrum leges *in Acharn.* num. 1092. ed. Brunck. Quinque verba, Ἀριστοφάνης - - - ἴτρια, cum defuissent superioribus editionibus, ex msstis adiecit Casaub. Eademque noster cod. *A.* agnoscit. Σοφοκλῆς Ἔρισι scripsi vetustarum nostrarum membranarum auctoritate. Vide quae de eâ fabulâ notavimus in Animadv. T. IV. pag. 37. De *itrio* conf. infra quae ad pag. 648. b. notantur.

Ἀμόραι. Τὰ μελιτώματα &c. Parum commode in hac pericopâ distincta oratio erat in editis, cum sic scriberetur: Ἀυόραι, τὰ μελιττώματα. Φιλήτας Ἀτάκτοις ἀμύρας φησὶ καλεῖσθαι μελιττώματα δ' ἐστι πεπεμμένα. Nos cum ms. *A.* μελιτώματα simplici τ literâ in medio scripsimus, & ἐν praepositionem ante Ἀτάκτοις inseruimus: orationem autem ita distinximus ut constructionis ratio suadebat. Sin pro δ' ἐστι, cum Valckenario (ad Theocriti Adoniaz. pag. 398.) ἅ ἐστι corrigere volueris, teneri poterit vulgata distinctio, & commodior etiam videbitur orationis structura. Breviter Epitoma: Ἀμόρα· τὰ μελιτώματα τὰ πεπεμμένα. Adnotavit hoc loco Casaubonus: » *Amora* Hesychio est *similago cum melle cocta.* Eidem Ἀμοργῖται dicuntur quaedam placentae: Athenaeo » paulo post Ἀμορβίτης. «

Ταγηνίτης. Cum hic sit titulus huius pericopae, in exemplis tamen adlatis placenta ea, de qua hic agitur, ταγηνίας, non ταγηνίτης, vocatur. Quare commode Epitoma sic habet: Ταγηνίτης, πλακοῦς ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ὁ καὶ ταγηνίας: ac fortasse postrema haec verba in opere pleniore etiam adiecta olim erant. Conf. supra ad pag. 645. d. Pollux quidem nonnisi vocab. ταγηνίας adnotavit, VII. 78 sq. Sed τηγανίτης habet Hesychius, ubi vide Interpp. & confer eumdem in Ταγηνία, pro qua voce fortasse Ταγηνίας aut Ταγηνίαι scriptum oportuit.

Magnetis alter senarius claudicabat, sic vulgo conceptus:

σίζοντας, ὅταν αὐτοῖς ἐπιχέῃς μέλι.

Itaque αὐτοῖσιν scripsi, praeeunte Polluce VI. 79. ubi

e iidem duo adponuntur senarii, sed *Crateti* auctori adscribuntur: nisi ibi Crates intelligendus Grammaticus, qui in libris DE Dialecto Atticâ etiam nomina ad *panificium* spectantia explicavit, ut ex Athen. III. 114. a. discimus.

Ναστός. Conf. III. 111. c. Memoratur etiam X. 421. e. & alibi. *Ibid.* καρυκκείας scripsi cum ms. *Epit.* καρυκκίας ms. *A.* καρυκείας edd. ne hoc quidem male.

AD CAP. LVI.

Χόρια. »Notatu dignum, in album placentarum re» ferri & χόρια: eo videlicet nomine, quod *melle & lacte* » *pararentur.*« CASAUBONUS. — Scilicet χόριον aliâs significat quas *secundas* latine dicimus, i. e. *membranam exteriorem quae foetum ambit*: de quo usu vocabuli copiose disputavit H. Stephanus, Thes. T. IV. p. 576 sq. & nos de eo diximus ad Athen. III. 104. f. & VII. 311. d. conf. Suid. in Χόριον, Hesych. in Χορεῖον & in Χόριον, Polluc. II. 121 & 123. Ista igitur χόρια statuere videtur Casaubonus in cibo comedi & in deliciis haberi solita esse a veteribus, eademque hîc ab Athenaeo in *placentarum* recensu non nisi eo nomine poni, quod *cum lacte & melle* (quasi placentae) *pararentur.* At nobis nullus innotuit veteris alicuius scriptoris locus, e quo liquido colligas, *secundis* istis in cibo usos esse veteres. Quod vero Gallicus Athenaei interpres ad III. 104. f. contenderit, χόριον etiam significare *intestinum variis rebus fartum*, quo pro cibo usi sint veteres, eius sententiae nullum aliud fundamentum comperire mihi contigit, nisi levem illam coniecturam a Foesio obiter propositam, de qua in Animadv. ad VII. 311. d. dixi. Quare quoties apud Deipnosophistam χόρια, tamquam *cibus* aliquis, commemorantur, quod saepius factum, constanter χόρια illa ex hoc eiusdem testimonio intelligenda putavi, *edulium quoddam ex melle & lacte paratum.* Eamdemque interpretationem ne Hesychius quidem praetermisit, apud quem habes: Χόρια, τὰ ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα. ἄλλοι, τὰ μέλιτος (immo τὰ διὰ μέλιτος ex Athenaeo corrige) καὶ γάλακτος γενόμενα (rectius γινόμενα) βρώματα.

f Ἀμορβίτης. Ἀμορίτης legendum coniectaverat H. STEPHANUS in Indice Thesauri, pag. 386. vocabulo ab ἡ ἀμόρα derivato, quod μελίτωμα significat, ut paulo ante ipse Athenaeus ex Phileta docuit. Et memoratur ἄρτος

ἀμοριτης in Graeca Bibliorum versione, 1. Paralip. XVI. 3. de quo vocab. conf. quae monuit Bielius in Thes. Philol. T. I. pag. 84. Sed in Ἀμορβίτης consentiunt mssti nostri cum editis: & nomen hoc ita scriptum apud *Iatroclem* utique reperisse videtur Athenaeus: qui si Ἀμορίτης scriptum reperisset, paulo superius sub vocab. Ἀμόραι relaturus id nomen erat. Apud Hesychium hodie legitur, Ἀμοργίτας· πλακοῦντας. Sed (quod ibi etiam a viris doctis monitum est) ipsa series literarum probabile facit, Ἀμορβίτας apud Hesychium, quemadmodum apud Athenaeum, scriptum oportuisse.

οἱ δὲ, παισά· πλακούντια παρὰ Κώοις, ὥς φησιν Ἰατροκλῆς. »Παισὰ nusquam invenio. Huc tamen referri de»bet quod scribit Hesychius, πάσσανον dici eum *qui panem* »*aut vendit aut facit.*« CASAUBONUS. — Epitoma, omissis posterioribus verbis, nonnisi ista habet, Ἀμορβίτης, Σικελὸς πλακοῦς. Codex *A.* nihil mutat. Mire vero adiicitur οἱ δὲ: nisi cum Gallico interprete intelligas, *dicere nonnullos, quas placentas amorbitas vocant Siculi, easdem esse* quas *paesa* appellaverint *Coi.* Coniectare vero etiam licebat, οἱ δὲ παισοὶ fortasse, aut τὰ δὲ παισὰ scriptum oportuisse.

Σησαμίδες. Harum frequens mentio apud Nostrum. Idem vero sonare videtur σησαμὶς & σησαμοῦς, licet nescio quid discriminis statuat Aristophanis vetus Interpres, ad Acharn. 1091. & ex illo Suidas. Aristophanis verba paulo ante adposita sunt sub vocab. Ἴτριον. Nec fortasse differt ὁ σησαμίτης ἄρτος, de quo vide III. 114. a. Ad σησαμὶς subintelligitur, μάζα: ad σησαμοῦς vero, sicut ad σησαμίτης, intelligitur ἄρτος, vel πλακοῦς. Notemus etiam obiter, pro πυραμοῦς, III. 114. b. σησαμοῦς legendum videri, monente H. Stephano Thes. III. 639. a. Sed vide mox, ad pag. 647. b. ubi de vocab. πυραμοῦς agimus. Pro σησάμου, quod deinde hîc editum erat, σησάμων dedere ambo nostri codices, quemadmodum III. 114. b.

Εὔπολις, Κόλαξιν &c. Pars huius testimonii *EUPOLIDIS* adposita est pag. 630. a. Inde hîc animadvertit CASAUBONUS: »Scribe καλλαβίδας δὲ βαίνει, ut superius. Pro ση»σαμίδας δὲ χέζει, Epitoma ὄζει. Non est vera emen»datio; etsi honestior oratio.« — Imprudentibus nobis exciderat, ut ad p. 630. a. diceremus, ὄζει hîc scribi in ms. *A.* Recte χέζει hîc tenet ille codex: ὄζει vero habet

ms. *Ep.* quod verbum honestatis studio hîc posuit Breviator. Pro κολλαβίδας, quod h. l. edebatur, recte καλλαβίδας habet ms. *A.* In *Epit.* deest prior pars testimonii. Recte vero χαρίτων μὲν ὁμιχεῖ posuerunt editores: ubi mendose χαρίτων με νομίζει habet ms. *A.* In fine, pro μῦλα, aliud nescio quid malebam. Placeret μέλι, si pateretur metrica ratio; de qua quidem in istis versibus parum constat. HERINGAM utique, expedire illorum metrum studentem, (Observat. cap. XXVI, p. 224.) destituit conatus. *EPHIPPI* testimonium ex fabulâ *Cydone*, ad quod deinde provocat auctor, exhibitum est pag. 442. f.

a Μυλλοί. Tota haec pericopa deest *Epit.* Συρακόσιος, ut alibi, sic & hîc dedit ms. *A.* Eodem praeeunte, κατασκευάζεσθαι edidimus. Quid proprie τὰ παντέλεια τῶν Θεσμοφορίων dixerit *Heraclides*, non liquet nobis. *Perfecta Thesmophoria* interpretatus est DALECAMP: monuitque, fuisse *Cereris Thesmophoria & mysteria*, alia *maiora*, alia *minora*. Nos ex coniecturâ, *praecipuum Thesmophoriorum diem* interpretati sumus. ἐφήβαιον γυναικεῖον, *pudendum muliebre.* Prius vocabulum, rarius alioquin occurrens, habes apud Hesychium, apud quem Κῆπος exponitur τὸ ἐφήβαιον γυναικῶν. Vocab. μυλλὸς coniectare poteras a verbo μύλλειν derivatum eo sensu, quo Theocritus usus est, Idyll. IV. 58. Attamen nihil commune illud cum hoc habere videtur.

Ἐχῖνος. Festinans Breviator contra auctoris mentem pericopam hanc in compendium redegit, ita scribens: Ἐχῖνος. Ἀττικὸς καὶ οὗτος πλακοῦς. Immo, *Rhodiorum* fuisse edulium, satis manifeste significat Deipnosophista. Similiter vero (ut monuit CASAUBONUS in Animadv.) » *Echinnus*, auctoribus Hesychio & Polluce, libum vel placen» ta fuit νησιωτική: id est, Rhodi & in aliis insulis fingi » solita. «

Λυγκεὺς ὁ Σάμιος &c. Conf. III. 109. d. & XI. 469. b. Mox, γινόμενα pro olim edito γενόμενα scripsi cum
b cod. *A.* Mendae utique suspecta sunt quae sequuntur παραγινομένου δέ σου, καὶ συντεθέντος κατὰ τοὺς ἐν Ῥόδῳ νόμους ἀναμασησάμενος πειράσομαι πλείω περιθεῖναι λόγον. Quae si sana esse statuas, sic interpretaberis: *postquam tu adveneris, si ego interim iterum comedero ex Rhodiorum more paratum, conabor uberius de eo verba facere.* At parum commoda orationis structura, παραγινομένου σου καὶ ἀνα-

μασησάμενος, nempe *ἐγώ*. Praeterea *ἀναμασᾶσθαι* non tam b videtur significare *iterum comedere*, quam *remandere*, *ruminari*, metaphorico nimirum sensu. *ἀναμασησαμένου* ADAMUM correxisse ait *Villebrunius*: cui Dalecampius praeiverat, *cum manducaveris* vertens. At id Graece *καὶ μασησαμένου* sonat, non *καὶ ἀναμασησ*. Quare *καὶ ἅμα μασησαμένῳ* suspicatus sum scriptum oportuisse.

Κοτυλίσκοι. » Κοτυλίσκος, inquit Athenaeus, placenta erat ἐκ τρίτου μέρους τῆς χοίνικος. Appellationis » caussam continent haec verba: nam *choenix tres* solum » *cotulas* capiebat. « CASAUBONUS.

Χοιρῖναι. *τούτων μνημονεύει* &c. » In *choerinarum* de» scriptione scribit Eustathius, *γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυ»ρῶν πεφρυγμένων*. Id enim erat usitatius quam *πεφωσ»μένων*, quae vera est *γραφή*. Sic *πεφωσμένος φακὸς*, apud » Hippocratem, & similia in his libris. « CASAUBONUS. — *πεφωσμένος* (a themate *φώζω*, fut. *φώσω* & *φώξω*) idem valet ac *πεφρυγμένος*, *frictus*, *tostus*. Inde *πεφωσμέναι ἰσχάδες* apud Nostrum, XIV. 653. a. *κρόμμυον πεφωσμένον*, p. 662. e. & *φωκτὸν κρῖμνον*, III. 126. c. In hoc nihil inest difficultatis: sed alia sunt in hac pericopâ, quae molestiam nobis creent. Primum: quod ex *Eustathio* adfert Casaubonus, nihil tale mihi apud hunc Grammaticum licuit reperire. Uno loco de *choerinis* loquitur, ad Od. ξ'. p. 534. ibique Athenaeum citat his verbis: Ὡς δὲ καὶ πλακοῦντες αὐτῶν (nempe τῶν χοίρων) παρώνυμοι αἱ χοιρῖναι, ὁ Ἀθήναιος λέγει. αὗται δὲ, φησὶν, ἆθλα ἐτίθεντο ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. Quae ille ad verbum ex Athenaei Epitomâ descripsit, in qua tota haec pericopa in haec verba contracta est: Χοιρῖναι. αὗται ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. Atqui ex Athenaei & ex *Iatroclis* mente, e quo ille haec citat, videntur postrema ista verba, *αὗται δὲ ἆθλα τίθενται* &c. ad *τὰς πυραμίδας* referri, non ad *τὰς χοιρίνας*. Nam quum ita scribit Athenaeus: Χοιρῖναι. *τούτων μνημονεύει Ἰατροκλῆς ἐν τῷ περὶ Πλακούντων, καὶ τοῦ πυραμοῦντος καλουμένου, διαφέρειν λέγων τῆς πυραμίδος καλουμένης. γίνεσθαι* c *γὰρ ταύτην* &c. plana sententia haec esse videtur: *Choerinae. Harum meminit Iatrocles in libro de Placentis, atque etiam eius placentae, quae pyramus vocatur,* (meminit;) *dicens, differre pyramuntem a pyramide, hanc enim esse* &c. ita quidem, ut, quae sequuntur, ad *pyramidem* spectent, non ad

c *pyramum*, nec ad *choerinam*. Sed ſive eo quo dixi modo, ſive alia quacumque ratione interpreteris Athenaei verba, intelligi ſemper debet, prorſus in diverſa ab omnibus aliis, quos novimus, Grammaticis abiiſſe *Iatroclem*. Primum enim, nec χοιρίνη, nec πυραμὶς apud ullum Grammaticum, tamquam *placentae* alicuius nomen, occurrit: niſi fortaſſe χοιρίνη in iſtis Philoxeni gryphis latet, p. 643. b. Deinde ὁ πυραμοῦς, quem ille diverſum a τῇ πυραμίδι ſtatuit, eodem prorſus modo ab aliis omnibus Grammaticis deſcribitur quo ille τὴν πυραμίδα deſcribit; niſi quod pro verbo πεφωσμένων illi πεφρυγμένων ponant. Sic *Heſychius*: (cuius nomen Caſaubonus imprudens cum *Euſtathii* nomine permutaſſe videtur:) Πυραμοῦς, εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων. Sic Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equit. 277. & ad Theſmophor. vs. 100. & ex eo Suidas in Πυραμοῦς. Sic item Pollux, VII. 108. Denique quod idem *Iatrocles* ait, αὗται δὲ ἆθλα τίθενται &c. de eo quidem tacet Heſychius in voce Πυραμοῦς: ſed id ipſum rurſus reliqui quos nominavi Grammatici diſerte ad τὸν πυραμοῦντα referunt, atque etiam Heſychius in voc. Σησαμόεντ' ἄρτον. Audiamus, verbi cauſſa, Comici Interpretem ad Eq. 277. Πυραμοῦς, inquit, εἶδος πλακοῦντος, ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων· ὡς καὶ σησαμοῦς, τὸ διὰ σησάμων. ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἆθλα ταῖς διαγρυπνηταῖς. εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας· καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω, ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. Ubi quod iunctim nominantur πυραμοῦς & σησαμοῦς, quemadmodum & in Schol. ad Theſmoph. 100. & apud Polluc. VII. 108. & apud Heſych. in Σησαμοῦς, id admonet me rurſus alterius loci apud Noſtrum, III. 114. b. cuius paullo ante ad pag. 646. f. memineram, dicens videri ibi σησαμοῦς pro πυραμοῦς legendum: immo vero perquam probabile videri debet, ſuo loco ibi ſtare vocabulum πυραμοῦς, ſed per librariorum oſcitantiam verba nonnulla intercidiſſe, cum tali quodam modo ſcripſiſſet Athenaeus: Ἔστι δὲ καὶ ὁ π υ ρ α μ ο ῦ ς (ἄρτος) ἐκ (vel διὰ) μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, καὶ ὁ σ η σ α μ ο ῦ ς ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος.

AD CAP. LVII.

Χρύσιππος δ' ὁ Τυανεὺς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοκοπι-

κῶ. » Hactenus *de placentis* ea retulit Dipnosophista, quae e » apud antiquos scriptores legerat. Deinceps subiicitur » prolixus locus e CHRYSIPPO *Tyaneo*, qui non multo an» te Athenaei tempora, ut videtur, librum ediderat *De Pa»nis conficiendi ratione*. Opinio nostra est, vixisse hunc Ro» mae, aut in aliqua alia urbium Italicarum, professione » medicum: ut mirandum non sit tot peregrina vocabula » contra Graecorum morem isti scripto immisceri. Nam » etsi Graecus genere auctor hic erat, qui tamen inter Ita» los & Romanos viveret, merito id operam dedit, qui » posset etiam illis profuturum commentarium in lucem » edere. Quemadmodum autem in Latinis libris Graeca » fere semper corruperunt superiorum seculorum imperiti » librarii, Latine solum docti: ita vicissim in hac parte » Graeci librarii pleraque Latina vocabula turpissime de» formarunt. Frustra autem msstorum hic opem implo» raveris: omnes enim depravati: &, ut vetus dictum » fuit, Sardi venales, alius alio nequior. Breviator hoc » solum adnotaverat isto loco: *Χρύσιππος.δ' ὁ Τυανεὺς μυ»ρία εἴδη πλακούντων ἐν τῷ Ἀρτοκοπικῷ καταλέγει, βάρ»βαρα τὰ πλείω.* Videamus igitur ista *barbara vocabula*: ut » iis quoque aliquam, si possumus, lucem afferamus. CHRY» SIPPI Commentarius libro tertio [pag. 113. a.] inscri» bebatur Ἀρτοποιϊκόν: hic vero Ἀρτοκοπικόν: quod est » Ἀττικώτερον verbum. *Artoptas* enim & *pistores* Attici ἀρ» τοκόπους dixerunt, ut Xenophon: & ἀρτοκοπεῖν vetus » comoedia, pro ἀρτοποιεῖν. « CASAUBONUS. — De CHRYSIPPO illo *Tyaneo* conf. quae partim a Casaub. partim a nobis notata sunt ad III. 113. a. & b. De eodem loquens Athenaeus pag. seq. *a.* ait, ὁ σοφὸς πεμματολόγος Χρύσιππος. Sed id per iocum dici satis adparet, praesertim si conferas eâdem pag. lit. *c.* Nullam eius mentionem fecit Fabricius in complurium Chrysipporum, medicorum praesertim, recensu, Bibl. Graec. T. XIII. pag. 115 sqq. sed non praetermissus est a diligentissimo Ionsio, De Scriptorib. Histor. Philos. lib. II. cap. 8. num. 15. Nec vero Diogeni Laërtio memoratus, nisi forte est idem obscurior Chrysippus, quem his verbis ille (VII. 186.) designavit, *καί τις, Γεωργικὰ γεγραφώς.* Liber, de quo hic agitur, non tam Ἀρτοποιϊκὸν aut Ἀρτοκοπικὸν in neutro genere, ut ait Casaubonus, quam Ἀρτοποιϊκὸς, puto, aut Ἀρτοκοπικὸς masculino genere erat inscriptus; quemadmodum Οἰ-

e κυνηγετικὸς, Πολιτικὸς, & id genus alii libri, subintellecto substantivo λόγος. Quod de Ἀττικωτέρῳ usu verbi ἀρτοκοπεῖν & vocabuli ἀρτοκόπος dixit Casaubonus, id firmari videtur Pollucis auctoritate, VII. 21. cuius testimonium ille in animo habuerat. At ἀρτοκόπος proprie dicitur, *qui panes secat, & distribuit*, puto: qui autem *conficit aut coquit panes*, is rectius ἀρτοποιὸς aut ἀρτοπόπος nominatur. Hoc quidem voluisse videtur Phrynichus, p. 94. cum ait: Ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον· χρὴ δὲ ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Vide quae ibi notarunt Interpretes, pag. 35. & conf. Thomam Mag. pag. 113 & seqq. ibique Interpretes. Epitomae auctor, pleraque ex illo Chrysippi libro ab Athenaeo prolata omittens, nonnulla tamen delibavit: nempe, post verba a Casaubono relata, ex his quae sub finem lit. *d.* leguntur, haec adposuit: Ἔστι δέ τις καὶ ὀρυζίτης πλακοῦς. ὁ δὲ φθοῖς οὕτω γίνεται· τυρὸν ἐκπιέσας - - - εἶτ' ἐπίβαλε (sic) μέλι, καὶ σιλίγνεως (sic) ἡμίναν, καὶ συμμάλαξον εἰς ἕν. Tum sic pergit: φλαβιλλίοις, φησὶ, καινοῖς (vide lit. *f.* sub finem huius pag.) ἐν οἷς τὸ πῦρ ῥιπίζεται. ταῦτα τὴν αὐτὴν τῷ κοσκίνῳ, φησὶ, χρείαν (omissum est verbum ποιεῖ) ὅτε κόσκινον μὴ πάρεστιν ἐν τῇ τοῦ τυροκοσκίνου (sic) κατασκευῇ. Tum statim: Ὅτι χίδρον οἱ ἑφθοὶ πυροὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι: quae sunt ex pag. 648. b.

εἴδη πλακούντων καὶ γένη τάδε ἀναγράφει· Τερεντῖνον, Κρασσιανὸν, Τουτιανὸν, Σαβελλικόν. Cum in editis, omisso nomine Τουτιανὸν, legeretur Ταραντῖνον, Κρασιανὸν, Σικελικὸν, haec adnotavit CASAUBONUS: »*In hoc igitur libro*, inquit Athenaeus, *recensen*»*tur* εἴδη πλακούντων καὶ γένη τάδε. Ταραντῖνον, Κρ. *Pla*»*centarum* relata hîc ex *CHRYSIPPO nomina*, aut *patriam* »illarum indicant, ubi coeptae eo modo fieri, ut Ταραντῖ»νος: aut inventorem, ut Ἀπικιανός: aut formam & fi»guram, ut περλουκίδιος, & πλίκιος: aut aliquid eorum »quae indebantur, ut ὀρυζίτης, & μουστάκια σησαμᾶτα. »Ταραντῖνος itaque, placenta est *Tarentinarum* [puto, *Tarentinorum* voluerat] »more confecta. Κρασιανὸν Σικελὸν »quid appellet nescio: sed lego Κραστιανὸν Σικελὸν, & *pla*»*centam* interpretor *Crastianam Siculam.* Crastus vel Crastis »oppidum fuit Siciliae. TURNEBUS, Apollo literarum, »Κρασσιανὸν legebat: *Crassianam*, ut *Apicianam.*« Haec CASAUB. — Nos pro edito olim Ταραντῖνον, Τερεντῖνον scripsimus vetustarum membranarum auctoritate: quo de

vocabulo vide Lexica Latina, sed praesertim Harduinum ad Plinium lib. XV. cap. x. sect. 9. & quem is laudat Macrobium, Saturnal. lib. III. cap. 18 sub fin. Dein Κρασσιανὸν geminatâ sibilante literâ dedere eaedem nostrae membr. quemadmodum Turnebus voluerat, Adversarior. lib. XXIII. cap. 10 extr. Post Κρασσιανὸν vero, Τουτιανὸν nominat idem codex *A*. Quod nomen possit a Turia Hispaniae oppido derivari. Sed placentae nomen Romanis usitatum non tam a longinquo & ignobili Hispaniae oppido repetendum videtur, quam a Romano quodam nomine: & erat Romae *Tutia* gens, sive diversa illa fuerit a *Tuccia*, sive hanc ipsam perinde & *Tucciam* & *Tuttiam* & *Tutiam* nominatam statuas. Vide Drakenborch. ad Livium, T. III. pag. 319. T. IV. pag. 978. & T. V. pag. 5 sq. Dein non Σικελικὸν habet noster mstus, sed Σακελλικὸν, quod haud dubie Σαβελλικὸν valet, ob persimilem in vetustis codicibus literarum β & κ formam, de qua saepius diximus: cuius confusionis paulo post rursus in eodem codice exemplum videbimus, pag. 649. d. ubi κιστάκια scribitur aut scriptum esse videtur pro eo quod βιστάκια esse debebat. Valet autem *Sabellicus* idem fere ac *Sabinus*: sic *Sabellicus sus*, apud Virgil. Georg. III. 256. & *Sabellicus caulis*, apud Plin. lib. XIX. c. VIII. sect. 41. num. 3.

Κλοῦστρον. » Non intelligo Κλοῦστρον, Ἰουλιανὸν: & » censeo scribendum, κροῦστον Ἰουλιανὸν: *crustum Iulianum*. » Generale nomen est dulciariorum ex melle operum, *cru*» *stum*. *Crustarii* [voluerat, puto: » Inde *Crustarii*] & *cru*» *stularii* dicti. Non abludit ab hac dictione τὸ *iskerithûn*, quo » utitur auctor Targum [Exodi XVI. 31.] pro *crusto* vel » *crustulo*, ut etiam Arus (in ed. Animadv. 2. & 3. scribitur: » ut etiam Bahal Aruk) interpretatur. Scripti libri constan» ter & hic & in sequentibus κλοῦστρον per λ: & fortasse » non aliter Chrysippus scripserat, neque Athenaeus. Nun» quam Graeci ῥωμαΐζουσιν aut ἑβραΐζουσι, quin voces pe» regrinas male pronunciantes, faciant suas. *Iuliani* co» gnomen his *crustis* ob praestantiam fortean inditum. « Casaubonus.

Ἀπικιανὸν, Κανωπικὰ, πελούκιδον, &c. » Ἀπι» κιανὸν πλακοῦντα unde appellarint nemo dubitat. Vide » libro primo, capite sexto. [cap. XII. nostrae edit.] Κανω» πικὸν excogitarunt Canopitae τρυφηταὶ, de quibus Stra» bo libro ultimo. [pag. 800 sq.] περλουκίδιον interpretor

c »*pellucidum*: a tenuitate operis aut peculiari quodam arti»ficio *pellucidas placentas* vocarunt. Graecis poëtis uncta »pingui edulia ἀγλαὰ & ἠγλαϊσμένα dici solent: iidem »ἐλαιοῦσθαι accipiunt pro *splendere*; ut in Troilo Sopho»cles, θρὶξ ἐλαιοῦται. Addit, Καππαδοκικόν. Etiam libro »III. [pag. 113. b. item IV. 129. e.] *panis Cappadocius* com»mendabatur.« CASAUBONUS. — Non debuerat tacere Animadversor, quinque vocabula, Ἰουλιανὸν - - - Καππαδοκικὸν, cum defuissent superioribus editionibus, a se ex msstor. excerptis lectionibus esse adiecta. Habet autem eadem etiam noster vetus codex *A*. At in hoc non Κανωπικὸν scribitur, sed Κανωπικα, nullo quidem accentu, aut fortasse Κανώπικα antepenacute. Et sic etiam e Farnesiano codice ex Aegianis lectionibus ab ipso Casaubono in suo olim exemplo editionis Bas. scriptum video: atque etiam *Canopica* habet Natalis Comes in Latinâ versione. Deinde πελούκιδον habet noster codex: e Farnesiano autem πεπλουκίδιον enotatum est.

ἠδύβια, μαρυπτὸν &c. »Proxima duo verba, ἠδύβια, »μαρυπτὸν, nullus capio. Flagitium in illis vocabulis non »dubito admissum. TURNEBUS *dubiam placentam* ex his eli»ciebat. Fors fuat etiam in tertio, πλίκιον, error est: »nisi putamus ab *implicitâ figurâ* ita esse quasdam placen»tas nominatas. Γουττᾶτον accipio *guttatum*: id est, gut»tis olei aut mellis conspersam. *Guttare*, est στάζειν. [At *guttatum* Romani intelligebant variegatum, maculis sparsum: ut *guttata avis Numidica.*] »Μοντιανὸν unde ita co»gnominaverint, non divino. Μουτιανὸς, esset *Mutiana*, »a Mutio quodam. Vulgata lectio neque ἑλληνίζει, ne»que λατινίζει bonâ fide.« CASAUBONUS. — In omnibus istis nil mutant membranae: sed mox deinde, post τοῦτον, φησὶ, μάζεις ἐξ οἴνου, adiecta habent decem verba, quae isto loco inserta dedimus, σκληρὸν, εἰ δὲ &c. cum defuissent superioribus editionibus. De vocabulo σκληρὸν dubitare subierat, satis-ne sanum esset: sed confirmarunt me Aristotelis verba ex Rhet. lib. III. ab H. Stephano adlata, Thes. T. III. pag. 816 sq. τῷ μάττοντι ἐρομένῳ πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει. Pro Μαρυπτὸν, temere Μαρύπτὸν (sic) expressum est in ed. Cas. 2. & 3.

d Κλοῦστρον κυριανὸν, κλοῦστρον τουττᾶτον, κλοῦστρον Ταβωνιανόν. »Κλοῦστρον sive κροῦστον κοιριανὸν, »non extrico. κουριανὸς, esset a *curiis*: *placenta curialis*,

» qua vescebantur cum dies curiae agitabant. Alio sensu » apud Plautum, *agnus curialis.* *κροῦστον τουττᾶτον*, corru» pte scriptum pro *γουττᾶτον*: vel, quoniam *guttatae* fa» cta mentio, *τουτουλᾶτον*, *placenta tutulata*, quae flami» nicarum tutulos referret: aut *τιτουλᾶτον.* « CASAUBONUS. — *Crustum tutatum* vel *titulatum* scripserat TURNEBUS loco supra citato. Poteras & de *Tutiana* placenta cogitare, cuius supra mentio facta. Sed minime liquet. Vetus noster cod. *A.* eam scripturam dedit, quam in contextu posuimus.

Μουστάκια ἐξ οἰνομέλιτος, μουστάκια σησαμᾶτα, κροῦστον πούριον, &c. » *Μουστάκια* Chrysippo, Latinis *mustacei.* » Conficiendi rationem explicat M. Cato. [De Re Rust. c. » 121.] *κροῦστον πούριον*, *crustum purum* est, opinor. *γου*» *γλωάνιος* nobis, imo omnibus credo, hodie incognitus. » *Παυλιανὸς*, ut *Ἀπικιανὸς.* « CASAUBONUS. — In istis ab editâ olim scripturâ non discedit mstus noster; nisi quod *σησαμᾶτα* commode, penultimâ circumflexâ, scribat, ubi *σησάματα* editum erat. In voce *κροῦστον* nunc cum editis consentit mstus, nisi forte hoc loco dissensum adnotare neglexit explorator noster.

σκριβλίτης, σουβίτυλλος. » Sequitur: *Ἐκ τυροῦ δὲ,* » *φησὶ, γίνεται πλακουντηρὰ τάδε, ἔγχυτος, σκριβαιτήσ*» *σου*, [immo *σκιρβαίτησσου* scribebatur in ed. Ven. & Bas. *σκιρβαιτήσσου* vero in ed. Cas.] » *βίτυλλος.* Monstra haec: » sed non difficilia ad debellandum. Lege *σκριβλίτης, σου*» *βίτυλλος*: *scriblita, subityllus. Enchytum* & *scriblitam* Ca» to describit. [cap. 78. & 80. & de *enchyto* conf. Nostrum, pag. 644. c.] » *Subityllum* Chrysippus videtur appellare » quem *savillum* idem Porcius, cap. 84. nisi obstat quod » *alicam* hîc desiderat Chrysippus, Cato ad savillum fari» nam simpliciter. Sed hoc leve argumentum est: quoti» die enim confectiones & paratus huiusmodi innovantur, » servatis iisdem nominibus. Sic statim *spiram* fieri ait im» mixto *caseo*: quem tamen non adhibet Cato, cap. 78. « CASAUBONUS. — *σκιρβαίτης*, quod etiam membranae nostrae tenent, haud dubie ex *σκριβλίτης* corruptum erat. Ut verba *γίνεται δὲ καὶ ἐξ ἄλικος σουβίτυλλος*, sic & ista, *καὶ οὗτος ἐκ τυροῦ γίνεται*, intelligenda videntur *in parenthesi* posita; ut istud *ἐκ τυροῦ φησι γίνεται* etiam ad nonnulla ex his, quae istis subiiciuntur, referatur. Cum *πλακούντηρα* scribatur inusitatâ prorsus vocabuli formâ, pote-

d rat hoc ex πλακούντια vel πλακουντάρια corruptum videri. Casaubonus vero, ut modo vidimus, in Animadv. πλακουντηρὰ acute scripsit: quasi πλακουντηρὸν adiective dixisset Dionysius pro eo quod alii πλακουντῶδες. At τὸ πλακούντηρον antepenacute dixit inficetus scriptor pro eo quod alii πλακούντιον vel πλακουντάριον. Sic quidem idem iterum extremâ hac pag. πλακούντηρον ποιοῦσιν, ὅπερ ὀνομάζουσι. Etiam illud ex corruptâ Graecitate est, ἐξ ἄλικος, *ex alica*, pro ἐκ χόνδρου. Monuit H. Stephanus in Indice Thes. ad vocab. ἄλιξ, Paulo Aeginetae & recentioribus medicis sic dici quae Latinis *alica*, aliis vero Graecis χόνδρος. Habemus hic hominem, pluribus ante Paulum Aeginetam seculis eodem vocabulo utentem. σουβίτυλλον, *subitellum* latine dixit Turnebus. Quae dein σπῖρα hic nominatur, Graece rectius σπεῖρα dicta fuisset. De eâ vide Casauboni Animadv. ad vocabulum ἐπικύκλιος, p. 645. f.

λοῦκουντλοι. » λούκουλλοι fieri potest ut a *Lucullo* » sint denominati: alludit tamen id nomen ad *lucunteres*: » quod erat operis pistorii nomen. « Casaubonus. — Recte divinaverat vir doctus. λούκουντλοι dedit noster codex: quod nil aliud est nisi latinum nomen *lucuntulus*: nam a *lucuns*, gen. *lucuntis*, legitime derivatur diminutivum *lucuntulus*; pro quo quidem alii *lucunculum* dixerunt.

ἀργυροτρύφημα, &c. » ἀργυροτρύφημα vox quid hoc lo- » co faciat, aliis quaerendum relinquo. λίβος, mutato gene- » re, *libum* est. κίρκος, *circus* vel *circulus*. αἰξάφας, folium » Sibyllae, nobis quidem. κλουστροπλακοῦς, mixtum ali- » quod genus pistorii operis ex crusto & placentâ. « Casaubonus. — Nihil in istis vel explanat vel mutat noster codex. Pro κροῦστρο πλακοῦς, quod hic habebat ed. Ven. aut κροῦστος πλακοῦς, quod erat in ed. Bas. recte Casaubonus ex msstis κλουστροπλακοῦς restituit, quod & nostrae tenent membranae.

ὁ δὲ φθοῖς οὕτω γίνεται &c. » φθόϊς notus est ex » Graecis grammaticis. « Casaubonus. — Memoratus est supra, XI. 489. d. Vide Hesych. Suid. & Schol. ad Aristoph. Plut. vs. 677. Sed praesertim conferendus Etymologus, pag. 793. l. 5 sqq. qui sua ex ipso hoc Athenaei loco descripsisse videtur: ita adcurate cum Nostro consen-
e tit, nisi quod pro ἡμίναν (quod cum editis recte tenet uterque noster codex mstus) perperam ibi editur ἡμίσειαν,

ὃ ἐστιν ἥμισυ μέτρου. Recte vero ibidem σιλιγνεως scribitur, quemadmodum in nostro ms. *Epit.* pro σελίγνεως, quod habet ms. *A.* cum edd. in quibus etiam paulo post rursus σελίγνιον. Apud eumdem Etymol. ἐπίβαλον scribitur, ubi ἐπίβαλλε habet ms. *A.* cum edd. ἐπίβαλε vero ms. *Ep.* Ipsum nomen, de quo agitur, poterat perinde & φθόϊς scribi, & φθοῖς, quam posteriorem scripturam magis Atticam esse monuit Comici vetus Interpres l. c. & Thomas Magister. Hancque scripturam φθοῖς h. l. tenent mssti cum editis. Etymologus l. c. ita habet: Φθόϊς, φθοῖς, εἶδος πλακοῦντος, οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ· τυρὸν ἐκπιέσας, &c. Eamdem descriptionem ex eodem Etymologo transscripsit Eustathius, ad Odyss. ξ'. p. 533 extr. & seq. ubi pro eo quod in Etymologico M. perperam vulgo edi diximus, σιλίγνεως ἡμίσειαν ὅ ἐστιν ἥμισυ μέτρου, recte σιλίγνεως ἡμίναν scribitur. Confer quae paulo post de vocab. σιλίγνιον monemus.

Κάτιλλος δὲ ὀρνάτος ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαίοις. »*Catillus ornatus* pluribus Chrysippo describitur: sic tamen »ut ex illius verbis ratio nominis parum intelligatur. *Catillus*, πίναξ exponitur in veteri Glossario. Apud Catonem in *savilli* descriptione & *catini* fit mentio & *catilli*.« CASAUBONUS. — *Catillum* (per metonymiam, puto) *cupediae genus* hic dici existimaverat DALECAMPIUS; unde *catillones*.

Θρίδακας πλύνας ξέσον. DALECAMPIUS: *Catillum ornatum sic parari: lactucas lotas radi*: adiectâ Notâ: »Sic »ad verbum. Malim *concidi*. RUELLIUS legit ζέσον, *fervefieri*.« — Scilicet, *radi* parum utique convenire videtur *lactucae*. Itaque in promtu erat, de illa emendatione ζέσον cogitare, quae, ut Dalec. ait, a *Ruellio* nescio ubi tentata est. Et verbo ζέω vulgo quidem in Graecis lexicis nonnisi neutralis vel intransitiva (quam dicunt Grammatici) notio tribui solet, *ferveo, bullio*: at non modo compositum verbum ἀποζέσαι, I. 7. e. & IV. 132. d. verum etiam simplex ζέσαι, VII. 295. d. activâ & transitivâ notione usurpatum vidimus. Sed quoniam hic continuo deinde praecipitur *conteri lactucam succumque exprimi*, minime rursus convenire videtur, ut eamdem primum *in fervent aquâ elixam* intelligamus. Quare tenendum ξέσον putavi, & *concide, comminue* intelligendum, praeeunte Hesychio, apud quem Ξέσαι exponitur τεμεῖν & κόψαι.

σιλίγνιον συμφύρασον αὐτῷ. Ad *σελίγνιον* nihil ex ms. *A.* adnotatum: desunt autem haec Epitomae. Sicut vero paulo ante cum *Epit.* & Etymol. *σιλίγνεως* pro edito *σελίγνεως* scripsimus, sic & hîc *σιλίγνιον* correximus. Videtur id vocabulum pro *diminutivo τοῦ σίλιγνις* vel *σέλιγνις* accepisse Dalecampius, *aliquantum siliginis* vertens: at tale diminutivum non minus ridiculum videri deberet, quam si latine *frumentulum* aut *triticulum* diceres. Quam Romani *siliginem* vocabant, eam Graeci inter Romanos viventes *σίλιγνιν* & *σιλίγνιον* Graecâ terminatione dixerunt. Sic veteres Glossae: *Σιλίγνιον*: *siligo.* Conf. Du Cange Glossar. Graec. voce *Σιλίγνιον.* Ac sunt quidem qui dicant eamdem esse *σίλιγνιν* & eam quam Graeci proprie *σεμιδάλιδα* vocant: at *σεμιδάλιδα* Romani *similaginem* dicunt, quae *siligine* inferior censebatur.

Proxima verba tali modo distincta erant: *καὶ συμπεσεῖν ἐάσας μετ᾽ ὀλίγον, τρίψον αὐτὸν ὡς προσβαλὼν &c.* Nos *comma* post *ἐάσας* posuimus, quo cohaererent *μετ᾽ ὀλίγον τρίψον.* Quid autem huc faciat *αὐτὸν* & *ὡς*, prorsus non exputo; ac multo etiam minus, quid sit quod pro *αὐτὸν* in vetere codice *ἑαυτὸν* scribitur: nisi vocalis *ε*, in alio vetustiore codice fortasse superne adposita, indicare debuerat, pro *αὐτὸν* & *ὡς* debuisse *εὐτόνως* scribi. Ac fortasse deinde *καὶ προσβαλὼν*, loco nudi *προσβαλὼν*, scriptum oportuit. Quod ait, *ἕλκυσον λάγανον*, idem esse videtur quod Cato De Re Rust. cap. 77. *tractum facito* dixit. Sic rursus pag. 648. a. *ἕλκυσον λαγάνια δύο.* Nempe *λάγανον* hîc non peculiare placentarum genus, sed generale nomen est, *placentam*, *mulsam*, *tractum* vel *tractam* significans. Sic habes in Philoxeni Glossis: *Λάγανα*, *tracta*: & in eisdem, *Ἑλκύσματα*, *tracta.* Porro, quod hic *λειαίνειν* dicit Chrysippus, non tam *laevigare* intelligendum putavi cum Dalecampio, quam *complanare;* ut idem fere valeat ac *διαπλατύνειν*, eâdem pag. 648. a. Dein, ubi scribitur *καὶ ἕψε εἰς ἔλαιον θερμότατον εἰς ἠθμὸν βαλὼν τὰ κατακεκομμένα*: illud *εἰς ἔλαιον* Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. pag. 398. interpretatur *in oleum iniecta coque:* commode; quamquam & vulgo Graeci, sequioris praesertim Graecitatis, quovis modo *εἰς* praepositionem pro *ἐν* usurpant. Participium *βαλὼν*, praeteriti notionem habens, significat *colo imponenda frusta priusquam in oleo coquantur:* videturque id dicere auctor, quod Cato cap. 76.

his verbis expreſſit: *in qualo, ubi areſcant, componito.* DALECAMPIUS vero, ſuffragante Gallico interprete, *fruſta poſtremo* (poſtquam in oleo cocta fuerint) *in colum coniicienda* intelligebat; ſcilicet, *ut exſtillet oleum.*

ἀτταυῖται, ἄμυλον, τυροκόσκινον. τυρὸν ἐκπιάσας καλῶς &c. »Subiicit Chryſippus: *ἄλλα πλακούντων γένη, ὀστρακίτης, ἀττακῖται, ἄμυλον,* [vocab. *ἄμυλον* temere hîc omiſſum in Animadv. Caſaub.] »*τυροκόσσινον.* Poſt iſta poni debet *στιγὴ τελεία.* [& recte interpungebatur ibi in ed. Ven. Temere autem omiſſum punctum in ed. Baſ. atque inde etiam in ed. Caſ.] »*Oſtracites*, in figlino teſtu coquebatur: & fortaſſe Catonis eſt *irneus*, [cap. 81.] in irneam fictilem indi ſolitus, »quae demittebatur in aulam aheneam aquae calidae plenam: itaque ad ignem coquebatur. *Attacitae* Chryſippo »ſunt, opinor, qui paullo ante dicebantur *attanitae.* [vide pag. 645. c. At eodem modo, *ἀτταυῖται*, hîc ſcriptum dedit cod. *A.*] »De *amylo* quaedam mox Laurentius: & »nos ibi. [pag. 648. e.] *Τυροκόσκινος* poterat videri depra»vatum nomen pro *τυρόκνηστος*: ſed repugnant omnes »codices. Erit igitur *placenta cui adiiciebatur caſeus per cri»brum ſuccretus.* Cato, in placentae confectione: [cap. 76.] »*Deinde cribrum farinarium purum ſumito, caſeumque per cri»brum facito transeat in mortarium.*« CASAUBONUS. — *Τυροκόσκινος* tacite ſic in Animadv. correxit Caſaubonus, cum in ipſius contextu temere *τυροκόσσινον* poſitum eſſet. At *τυροκόσκινον* in nominativo caſu ſcribitur in cod. *A.* & in ed. Ven. & Baſ. Deinde, *τυρὸν ἐκπιάσας*, non *ἐκπιέσας*, hoc loco ſcriptum dedit cod. *A.* quod (quoniam & alibi verbum *πιάζω* reperitur, idem ac *πιέζω* valens) non negligendum putavi; quamquam paulo ante ad *ἐκπιέσας τυρὸν*, & paulo poſt ad *ἐκπίεσον καὶ βάλε* nullus ex eo codice diſſenſus ab editis adnotatus eſt.

εἶτ' ἄνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθεὶς &c. Graeca iſta, ſi modo Graeca ſunt, Latine ad verbum ſonant, *deinde ſuperne impone cribrum, & transire fac caſeum.* Quod quum ſit abſurdum, Dalecampius vertit, *cribrum aeneum ſubditur:* quaſi eſſet, *εἶτα κόσκινον χαλκοῦν ὑποθεὶς.* In eamdem ſententiam VILLEBRUNIUS (praeeunte puto ADAMO) *ὑποκάτω κοσκίνου χαλκοῦ* ſe legere ait. Sed videndum, ne parum diſertus Graecus ſcriptor *ἄνω κόσκινον* pro eo dixerit quod alius *ἐπὶ κόσκινον* dicturus erat. Commodius de-

f inde, ſub finem paginae, ἐπίβαλε, ait, εἰς αὐτὰ (nempe τὰ κοσκίνια) τὸ σκεῦος: ubi quidem τὸ σκεῦος cum Dalec. per metonymiam accipiendum pro *his quae in vaſe ſunt*, aut verbum ἐπίβαλε intelligendum *inverte*.

Ὑποτυρίδες δὲ οὕτω γίνονται &c. »Ὑποτυρίδες pla»centae erant ex lacte multo, melle & farinâ factae, ca»ſeolorum formam referentes. Quod ait, φλαβελλίοις »καινοῖς χρῶ, ἐν οἷς τὸ πῦρ ῥιπίζεται, poterat brevius, ῥι»πιστηρίοις χρῶ, vel ῥιπίσι. Gloſſarium, *flabellum*, ῥιπι»στήριον. Sed vocem Latinam pridem iure civitatis dona»runt Graeci: ſicut & affinem aliam, verum ſignificatio»ne diverſam, *flagrum* aut *flagellum*. Dicunt enim Graeci »φραγέλλιον: eſtque eâ dictione uſus evangeliſta Ioannes. [cap. 2. vs. 15.] »Ariſtophanis Scholiaſtes quodam lo»co [ad Acharn. 724.] ἱμάντας explicat λῶρα, φραγέλλια: [φραγγέλια, vulgo.] »addens, τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέ»λαις (melius φραγελλίοις) ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς »ἀγορᾶς. Quae annotatio locum Ioannis illuſtrat, ubi do»minus noſter flagellis collybiſtas caedit. Inde verbum »φραγελλοῦν, quo uſus Matthaeus. [cap. 27. vs. 26.] Non »poſſum non obiter lucem facere & ſimul medicinam He»ſychio. Σκυτάλαι, inquit, ὀφίων εἰσὶ φλαγέλλια, λῶρα. »Inepta lectio, etiamſi de ſcytalâ ſerpente coneris inter»pretari. Lego vero, τῶν ὀχούντων φραγ. & refero ad »*agitatorum flagella*, quae in antiquis nummis paſſim cer»nere eſt, & in antiquis ſcriptoribus obſervare. Iuvena»lis libro III.

— »*Clara Lateranus luce flagellum*
»*ſumet, & occurſum nunquam trepidabit amici.* «

Haec Casaubonus. — At nunc de *flabellis*: quod vocabulum Graecâ formatione efferentes mssti noſtri ambo, non φλαβελλίοις exhibent, ſed φλαβιλλίοις. Quae autem de *hypotyride* ait auctor, ea Breviator, omiſſâ *tyrocoſcini* deſcriptione, ad ipſum tyrocoſcinum retulit. Pro eo, quod minus commode editum erat, καὶ γὰρ αὐτῶν ποιεῖ χρείαν, recte uterque codex mstus τὴν γὰρ αὐτὴν ποιεῖ χρείαν dedit.

Κοπτοπλακοῦς. De hoc placentae genere nihil adnotatur: niſi ſtatuas, eiusdem fere generis fuiſſe tum *gaſtri*, de qua continuo deinde. Sed videtur κοπτοπλακοῦντα dixiſſe Chryſippus, quam alii κοπτήν: de qua pag. 648. e. f. & 649. a. b.

Ἐν Κρήτῃ δὲ, φησὶ, πλακούντηρον ποιοῦσιν, ὅπερ ὀνομά-

ζουσι γάστριν. »Placentaceum edulium, quod γάστριν »Chrysippus nuncupat, Hesychius γάστριον. Γάστριν, »ait, πέμμα τι σαμῶδες, παρὰ Ἀκρισίῳ. Sic vulgo edi»tum: fane deformiter. Primum, σησαμῶδες scribendum »erat. Etiam *Chrysippus, sesamum infriari solitum huic pla»centae*, auctor est. Deinde, quis hic *Acrisius?* Quaerant »alii: nos interea legemus παρὰ Κρησίν: non παρὰ Ἀκρι»σίῳ. Diserte Chrysippus, ἐν Κρήτῃ, ait, hoc dulciarium »γίνεσθαι. Elegans emendatio, & certa.« CASAUBONUS. — Istam emendationem extra dubium ponit Etymologici Magni auctor, apud quem pag. 221. haec ipsa verba plane leguntur: Γάστριον, πέμμα τι σησαμῶδες παρὰ Κρησί. De vocabulo πλακούντηρον, quo pro πλακούντιον utitur Chrysippus noster, paullo ante dictum ad lit. *d*. In descriptione confectionis placentae huius desiderari verbum λάβε intelliget, quisquis quae hic scribuntur attente perlegerit.

ὃν φρύξας. Illud ὃν, ut vides, nonnisi ad τὸν μήκωνα a refertur. Igitur quam deinde τὴν ὀπώραν dicit, intelligi debentur *arborum fructus, nuces & amygdalae*. *Ibid.* ἵνα τὸ μέλαν εἰς μέσον γένηται. Sic commode ms. *A.* non γίνηται. Deinde, cum εὐρύθμησόν τε legeretur consentiente msto, CASAUBONO obsecutus sum, monenti: »Scri»be εὐρύθμισόν τε, ab εὐρυθμίζειν, non εὐρυθμεῖν.«

AD CAP. LVIII.

Ἁρποκρατίων - - - τὴν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένην b παγκαρπίαν καλεῖ. »Chrysippeae eclogae subiicitur »brevior alia ex *HARPOCRATIONIS* cuiusdam *Mendesii* li»bro *DE Placentis*: sed aliud nihil ex isto recitatur, nisi »*pancarpiae Alexandrinae* confectio. Graeci παγκαρπίαν ap»pellarunt quidquid ex pluribus diversi generis rebus com»positum est: sicut diximus in commentario DE Circensi»bus. Itaque non sine exemplo dulciarii Alexandrini edu»lium hoc *pancarpiam* dixerunt. Harpocration ita descri»bit: ἴτρια δ' ἐστὶ ταῦτα συντεθρυμμένα ἃ μετὰ μέλιτος »ἑψόμενα καὶ μετὰ τὴν ἕψησιν σφαιρηδὸν συντεθέντα πε»ριδεῖται βύβλῳ λεπτῷ ἕνεκα τοῦ συμμένειν. Non recte »sentiunt, qui [quod Dalecampius fecit] separant ista a »superioribus, quasi nihil ad Alexandrinorum pancarpiam »pertineant. Faciebant igitur *pancarpiam ex itriis contritis &*

cum melle coctis: quae ubi coxissent, ad instar globulorum fingebant, & tenui byblo adstringebant. Paullo ante [p. 646. d.] *itrium* describebatur ut sui generis libum vel placenta, a caeteris peculiari aliquâ notâ distincta. Hîc adhibentur *itria* ad conficiendam *pancarpiam.* Sic libro III. [p. 125. f. cap. 100. nostrae edit.] in libum Romanum induntur *itria.* Nam ait Athenaeus ibi, *ἐπεισηνέχθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος, ὃν Ῥωμαῖοι λίβον καλοῦσι.* Erant placentae quas *ἐνθρύπτους* dicebant, ut attalides apud Hesychium. Ad hoc genus referri potest ista Alexandrina, ob vocem *συντεθρυμμένα.* Quod ait de *byblo*, id ita fiebat in Aegypto, ubi multa byblus. In Graeciâ ficulnea folia eumdem usum praestabant, ut docent nos veteres cum describunt quae vocantur *thria* Athenis. Utebantur & malvae foliis. Lucianus, Περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων: [cap. 26.] *Κατάκεισαι μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν.* Fortasse scribendum, *ᾧ τοὺς ἀλλᾶντας συνειλοῦσιν.*" CASAUB. — *παγκάπραν καλεῖ* scribitur in vetusto codice *A.* reliquorum omnium fonte, qui hodie supersunt, aut e quibus hic locus ad primos Athenaei editores pervenit: nam *Epitoma* nihil horum habet. Quae scriptura quum haud immerito mendosa videretur, *παγκαρπίαν* correxit sive iunior aliquis librarius, sive primus editor, qui hanc vocem apud Nostrum, XI. 473. c. in obscuro utique Anticlidis loco, ac fortasse etiam apud Theophrastum, Hist. Plant. IX. 9. legere meminisset. Et insignem huic emendationi speciem conciliabat ipse ille Theophrasti locus, ubi non modo nudum id nomen occurrit, sed adiicitur aliud, e quo *placentae* aliquod genus ita nominatum intelligas, cum *παγκαρπίαν μελιτοῦτταν* dicat philosophus. Quare haud aegre hîc quoque tenui istam scripturam. At, ne sic quidem persanatum esse locum, persuasum habeo. Si ita scriptum esset, *τῆς παρὰ Ἀλεξ. καλουμένης παγκαρπίας μνημονεύει*, nihil aliud desideraretur: nunc, cum scribitur, *τὴν παρὰ Ἀλεξ. καλουμένην παγκαρπίαν καλεῖ*, manifestum videtur, duo hîc nomina posita ab Athenaeo fuisse, alterum quod *apud Alexandrinos* obtinuisset, alterum quo *Harpocration* esset usus. Suspicor autem, post *παγκαρπίαν* aut *παγκάπραν*, sive quodcunque nomen fuerit, e quo istud *παγκάπραν*

corruptum eſt, ita ſcripſiſſe Athenaeum, ἴτριον (ſive ἴτρια) καλεῖ. Quod dein hîc legebatur, ἃ μετὰ μέλιτος ἑψόμενα, illud pronomen ἃ ſuâ de coniecturâ tacite Caſaubonus adiecerat; haud incommode id quidem, ſed praeter neceſſitatem; nam levi diſtinctione poſt ἑψόμενα interpoſitâ ſatis commode procedit oratio. Quare eieci voculam, quam cum ed. Ven. & Baſ. ignorant veteres membranae.

Πόλτου δὲ &c. » Poſtea ſcribit doctor coenarum: » Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως· ἤδη παρέξει πυάνιόν » τε πόλτον, χίδρον τε λευκὸν, κηρίνων τ' ὀπώραν. In hac » parte operis δειπνολογικοῦ, quae bellaria & ſecundas » menſas complectitur, multa explicantur, quae pertinuiſ- » ſe ad menſas ſecundas exiſtimare non debemus. Eius » generis eſt quod περὶ πόλτου hîc diſputatur. Nemo enim » facile mihi perſuadeat, πόλτον in veterum Graecorum » conviviis ſolitum apponi inter opera dulciaria plenis & » probe fartis convivis. [Quidni vero? aut quis de guſtibus litem hominibus movere praeſumat? Novimus nos quidem regionem, ubi hodienum puls ex oryzâ non modo in ſecundis menſis, ſed ſub ipſum epularum finem adponi convivis minime invitis ſolet. Quid quod etiam ipſa *puls*, ſi ſub teſtu aut in furno veluti panis coquatur, *placentae* cuiusdam & ſpeciem refert, & naturam induit?] » Sed quoniam de eduliis quae parabantur e fa- » rinâ hîc tractabatur, ſatis iuſtam cauſſam ex eo puta- » vit ſe nactum Athenaeus, ut hîc potiſſimum περὶ πόλτου » ageret. Porro Graecorum πόλτος & Romanorum *puls*, » praeter nominis vicinitatem & generis, (ambo enim ἑψη- » μάτων genere vel ῥοφημάτων continentur) nihil admo- » dum habuerunt commune. Quare etiam ſcribit Plinius, » [XVIII. VIII. 19.] *pultem* [*videri*] *ignotam Graeciae fuiſſe.* » Πόλτος *ex fabaceá fariná* confiebat: nam veteres [He- » ſychius certe] interpretantur, τὸ πυανέψιον ἕψημα: vel » πυάνιον, ut hîc *ALCMAN* vocat. [Alibi idem Alcman, *pultem ſe amare* profitens, ἔτνος vocavit; apud Noſtrum, III. 116. c.] » Sed eam vocem interpretans Athenaeus, » multa alia fuiſſe adiecta fabaceae farinae, non obſcure » indicat. Ἔστι δὲ, inquit, τὸ πυάνιον, πανσπερμία ἐν » γλυκεῖ ἑψημένη. Similia legere eſt apud alios. Πόλτος qui » deſcribitur a Graecis medicis, ut Galeno, libro VI. De » Facult. Simpl. Medicam. propior eſt Romanorum pul-

b » ti, quam veterum Graecorum. Addit *ALCMAN*, χίδρον τε
» λευκόν. Athenaeus χίδρον hic exponit ἑφθοὺς πυροὺς, *co-*
» *cta tritici grana*. Ita [ex *Epit.*] legit Eustathius ad Odyss.
» ῥαψ. ζ'. & cum eo omnes antiqui codices. [etiam nostri
» ambo.] Sed videtur Athenaeus ἑφθὸν ἀντὶ πεφρυγμένου
» usurpasse. Nam, ut frictum cicer vulgo Romani ede-
» bant, sic *fricta tritici recentis grana, aut tosta*, multi olim
» populi. *Graneas* Latini vocarunt, Graeci χῖδρα vel χί-
» δρα ἐρεικτὰ, quia haec grana prius *frangebant*, quam
» *torrerent*. [At quum ἑφθοὺς, (id est; *elixa grana*) Athe-
naeus dicit, nil impedit quo minus *tosta* vel *fricta* prius
fuisse intelligamus.] » Subiit saepe mirari veterum Gram-
» maticorum inscitiam nescio dicam, an inconstantiam, in
» explicatione huius vocis. Exemplo sit eruditissimus Co-
» mici Interpres, cuius verba sunt: [ad Equit. 803.] Χί-
» δρα· τινὲς ἄγρια λάχανα. οἱ δὲ, τὰ ὄσπρια, ἢ τὰ ἐξ
» ὀσπρίων ἄλευρα, ἢ κρίμνα, ἢ στάχυες νεογενεῖς. κυρίως
» δὲ, τὰ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς κρινόμενα ἐρεικτά. χίδρα δὲ
» εἴρηται παρὰ τὸ χεῖσθαι. Idem alibi: [ad Pac. 595.]
» Χίδρα, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύμου γινόμενον ὄσπριον ἔδεσμα περὶ
» Καρίαν. ἤτοι τὸ ἀπὸ χλωρῶν κριθῶν, ἢ εἶδος βοτάνης. ἢ ἐρει-
» κτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα. Omitto alia caeterorum ma-
» gistrorum interpretamenta: a quorum lectione incertio-
» rem quam antea lectorem discedere necesse est. Nos eam
» maxime expositionem probamus, quae ait esse πυροὺς
» νεογενεῖς: *novella tritici grana*. Levitici capite secundo,
» tmemate XIV. ita legitur in Graeco textu: ἐὰν δὲ προσ-
» φέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ νέα πεφρυγμέ-
» να χίδρα ἐρεικτά. Quod dixit Moses *géres karmèl*,
» *contusionem spicae virentis*, verterunt χίδρα ἐρεικτά. Eu-
» sebius ita interpretatur: χίδρα ἐστὶν, ὅταν ἀπὸ τῶν ἀκ-
» μασάντων σταχύων λαβὼν διαθρύψῃ τις χερσὶν, οἱονεὶ
» ἀλέσας. ἐρεικτὰ γὰρ, τὰ ἐν μύλῳ πτισθέντα, καὶ τὸν
» φλοιὸν ἀποβαλόντα ὀσπριώδη λάχανα. Paraphrastae Chal-
» daici diverse expresserunt. Onkelus hoc modo: *spicas*
» *virentes, tostas igni, contritas & teneras*. Chaldaicum ver-
» bum *peràch* significat *exsiccare & frangere*: unde *paràch*,
» *fragilis*. Deductum inde *peruchân* non male Graeco
» ἐρεικτὸν respondet: ἐρείκειν enim est *frangere*. Concinit
» & Hebraicum *géres*: nam *garàs* est *contundere, fran-*
» *gere*: a quo non multum differt τὸ *duph*, unde & vox
» *kadiphôth*, quam exponunt Rabbini *tritica contusa*.

» Ionathanis Paraphraſis ita habet: *ſpicas toſtas igni, fari-* b
» *nam toſtam & contuſas* (ſpicas). Hieronymus, libro Quae-
» ſtionum Hebraicarum in Paralipomenon: *Primitiae ſpi-*
» *carum quando deferebantur, torrebantur, & grana comede-*
» *bantur: quod genus cibi vulgo* g r a n e a s *vocant.* Levitici
» cap. XIX. [immo vide cap. XXIII. vs. 14.] *καὶ ἄρτον καὶ*
» *πεφρυγμένα χίδρα οὐ φάγεσθε ἕως τῆς αὔριον.* Etiam hic
» in Hebraeo eſt *k a l i v e k a r m è l.* Vetus interpres, *pa-*
» *nem & polentam & pultem non comedes:* confudit *χίδρα* cum
» *pulte* & *polentâ*; quae res erant diverſae. Narrat Gale-
» nus, populos quosdam eſſe, qui *alphitis*, hoc eſt, *fa-*
» *rinâ factâ e probe toſtis hordei recentis granis* utantur loco
» panis: *καθάπερ*, inquit, *ἐπὶ τῶν ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ,*
» *καίτοι πλεῖστον γεωργοῦσι σιτίον*: hoc quoque ad *po-*
» *lentam* pertinet, non ad *χίδρα*. Graeci fere cum dicunt
» *ἄλφιτα*, *polentam* intelligunt. Lege Plinium libro XVIII.
» cap. VII. Locus Galeni eſt in primo *περὶ Τροφῶν δυνά-*
» *μεως*. Quin & cruda grana tritici eſitabant, ſi amor
» edendi ſtimularet, neque eſſet ignis copia. Lucas Apo-
» ſtolus capite ſexto: *Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώ-*
» *τῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἔτιλλον οἱ*
» *μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς*
» *χερσί*. Porro inter praecipuas delicias, quibus ſe ruſtici
» oblectabant, fuere *τὰ χίδρα*. Probat hoc manifeſtiſſime
» chorus ruſticorum, qui apud Comicum advenientem
» Pacem his verbis excipiunt:

» *Τοῖς ἀγροίκοισι γὰρ ἥδε*
» *χίδρα καὶ σωτηρία.*
» *ὥστε σε τά τ' ἀμπέλια*
» *καὶ τὰ νέα συκίδια*
» *τ' ἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτὰ,*
» *προσγελάσεταί σε λαβόντ' ἄσμενα.*

» Quemadmodum *ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς mel* appellatur is, cuius
» gratiſſimus conſpectus eſt: ſic ruris pleni homines *χίδρα*
» Pacem appellant, quia ſoliti cum maximâ voluptate *chi-*
» *dra* comedere. At doctiſſimo viro, & utriusque linguae
» callentiſſimo, [*Florenti Chriſtiano*] ſcribendum in ſupe-
» riore Ariſtophanis loco videbatur *χύτρα*, pro *χίδρα*.
» Cui emendationi paene aſſenſeramus, moti auctoritate
» tanti viri: ſed mox in contraria omnia nos rapuit hic
» ex Equitibus eiusdem poëtae locus, iſti ſuppar & paene
» geminus. Ita enim Ariſtophanes:

» Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψη
» καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον ἔλθῃ,
» γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου. « CASAUBONUS.

κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι. Istam *ALCMANIS* κηρίναν ὀπώραν, quam *mel* interpretatur *Sosibius* Grammaticus, quilibet alius *flava* quaedam *poma*, opinor, interpretaturus erat.

Ἐπίχαρμος ἐν Γῇ καὶ Θαλάσσῃ. Sic ms. *A*. Ac potuit sic scribere Athenaeus, quamvis ex *EPICHARMI* idiomate Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ oportuisset. Inepte in editis libris Dorismus Hellenismo iungebatur. Deinde foedus error, Casaubono non animadversus, a Dalecampio vero in versione correctus, & editos libros & ipsas veteres membranas obsederat, πόντον, pro πόλτον. Caeterum confer quae ad hunc locum spectantia de etymologiâ vocabuli πόλτος ex Varrone adnotavit HEYNIUS in Apollodori Fragmentis, pag. 1143 sq.

μελικηρίδων. » *Meliceridas* placentas nusquam legere memini, nisi in istis Athenaei: καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως· ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικῆρας. Atque hic lectionis vide inconstantiam, μελικηρίδας, & μελικῆρας. Non explicabimus nos hunc nodum: implicabimus magis. Nam ecce Hesychii verba turpiter accepta, quae huc, nisi fallimur, omnino spectant: » Μελίκακι σκεύασμά τι βρωτῷ διὰ τυροῦ. Lego, Μελικηρίς· σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ. « CASAUBONUS. — Sane impeditus locus: & nimis abruptum praesertim *PHERECRATIS* testimonium, quam ut certâ ratione, quid ei facias, constituere liceat. Totam istam Athenaei pericopam latine sic reddere conatus erat DALECAMPIUS: » *Placentarum*, quas *Meliceridas* vocant, sic meminit Pherecrates:

» *Veluti capella ore is meliceridas obolet.* «

Adiectâ notâ: » Εἰρωνικῶς hoc dictum de aliquo cui foetebat anima. « — Pariter Casaubonus (ut modo vidimus) *placentas* quasdam *meliceridas* hic dici intellexerat: in quo falsos esse hos interpretes, contendit TOUPIUS, in Notis ad Theocriti Scholia, pag. 213. edit. Wartoni, ad Idyll. V. vs. 59. Qui tamen interpretes, si de Hesy-

chianâ gloſſâ conſtaret, ad quam Caſaubonus provocavit, haberent fortaſſe quo ſe tutarentur. Confici etiam res poſſet, ſi, quae ſint illae ξανθαὶ μελικηρίδες, quas Philoxenus apud Noſtrum, IV. 147. b. dixit, conſtaret: quas Dalecampius quidem *mellitas ſquillas* interpretatus eſt; alius vero (quemadmodum θρυμματίδας, quae iſtis ibi iunguntur) haud abſurde fortaſſe *placentulas* quasdam, rurſusque alius *favos mellis* intelligere poſſit. Mihi non liquet. Illud video, veterem Theocriti interpretem ad Id. V. 59. vocabulo μελικηρὶς uſum eſſe tamquam idem ſignificante ac τὸ κηρίον, i. e. *favus*. Eâdem ratione ſi hic accipias, haud abſurde *favorum mellis* hîc ab Athenaeo mentio facta fuerit, tamquam edulii *ſecundis menſis* adpoſiti. Quod ſi placet, ratio etiam reddi poterit, cur, cum in *Pherecratis* teſtimonio vocabulum μελικῆρας occurrat, Athenaeus tamen dicat, τῶν μελικηρίδων meminiſſe hunc poëtam. Nam ἡ μελίκηρα quidem idem atque τὸ κηρίον ſonare videtur: unde *purpurarum ova*, quae *favi* ſpeciem quodam modo referunt, μηλίκηραν nominari ait Ariſtoteles, Hiſt. Anim. V. 15. ſive μηλικήραν, ut apud Athenaeum ſcribitur, Philoſophi verba recitantem, III. 88. d. Quo ſpectat etiam quod apud Heſychium legitur: Μελίκηρα, τὰ ὑπὸ τῶν πορφυρευτῶν (ſive πορφυρῶν) συντελούμενα, ἐμφερῆ κηρίοις ἐν τῇ θαλάσσῃ: ubi quidem μελίκηρα plurali numero dicta intellexiſſe videri poteſt Gloſſographus. Unde tres prodeunt eiusdem vocabuli diverſae formae, ἡ μελίκηρα apud Ariſtotelem, ἡ μελικήρα apud Athenaeum l. c. & τὰ μηλίκηρα apud Heſychium. Quibus (ſi vera eſt ſcriptura apud eumdem Athenaeum hoc loco vulgata, ad quam nihil quidem e membranis adnotatum) accedit quarta eiusdem vocabuli forma: nam ſi recte hîc ſcribitur μελικῆρας, erit accuſativus pluralis a ſing. μελικήρ: & μελικῆρες Pherecratis eaedem fuerint ac μελικηρίδες. Atque ita Toupius accepit in Append. Notar. in Theocr. pag. 35. ubi cum ait locum iſtum Pherecratis non intellexiſſe Interpretes, vellem ipſe nobis eum eſſet interpretatus. Nec enim ſatis erat, monere (quod quidem recte monitum puto) τῶν αἰγιδίων ὄζειν eſſe *hircum olere*: tota ῥῆσις exponenda erat ei, qui alios interpretes erroris & inſcitiae accuſare vellet. Equidem μελικήρας penacute ſcriptum oportuiſſe coniectavi, ut eſſet genitivus, cuius rectus caſus eſſet ἡ μελικήρα ſive μηλι-

κηρα: atque etiam iſtud *μηλίκηρα* apud Heſychium exiſtimavi pro nominativo ſingulari foeminini generis accipi poſſe. Tum vero, hariolando utique, talem quamdam ſententiam verbis illis ineſſe putavi: *ſicut alii hircum olent, ſic ille favum mellis.* Ad metrum quod ſpectat, quo continentur *Pherecratis* verba, poteras *hexametricum* intelligere; ita quidem ut prior ſpondacius eſſet:

— ὥσπερ τῶν
αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας.

Sed multo commodius TOUPIUS in duos *anapaeſticos* diſtribuit, in Append. l. c.

AD CAP. LIX.

Χρύσιππος καὶ Ἁρποκρατίων, διαβάλλοντες καλῶν ὀνόματα φιλοσόφων. *Chryſippus* philoſophus ſatis notus. *Harpocration* philoſophus, quem dicit, Platonicus ille videtur intelligendus, quem Caeſaris familiarem fuiſſe Suidas tradit. *Ibid.* *τίς δὲ καὶ ἡ μ ί ν α ν Ἑλλήνων ὠνόμασεν; ἢ τίς ἀ μ ύ λ ο υ μνημονεύει;* Reſpicit ad ea, quae dicta ſunt p. 647. *a.* & *f.*

τὴν μὲν ἠ μ ί ν α ν &c.. » Ait lautus convivator, *τὴν ἡμίνναν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἴδασι.* Adhibe ad huius loci lucem quae ſcribit » auctor libro XI. in *Cotyla.* [pag. 479. a. b.] Quid hîc appellet *poëmata vulgo attributa Epicharmo*, declarant proxima verba; quae Latina faciemus, quia Interpretes Athenaeum non ſequuntur: *Fabulas, quae falſo tribuuntur Epicharmo, viri clari fecerunt: Chryſogonus nempe tibicen eam quae inſcribitur* Πολιτεία, *ut ſcribit Ariſtoxenus libro octavo Legum Politicarum: Axiopiſtus autem, genere Locrus an Sicyonius, Canonem & Gnomas, teſte Philochoro* DE *Divinatione.* « CASAUB. — Vitioſa haud dubie erat edita ſcriptura, *Ψευδεπιχαρμαῖα*: nec ſatis recta quam ms. *A.* habet, *Ψ ε υ δ ε π ι χ ά ρ μ ι α*, quae tamen utcumque ferri potuerat. *Ψ ε υ δ ε π ι χ ά ρ μ ε ι α* correxi, praeeunte Suida in Ἐπιχάρμος, ubi Ἐπιχάρμειοι λόγοι. Dein manifeſto turbata, nec ferenda erat orationis ſtructura: *τὰ δὲ - - ὅτι πεποιήκασιν - - ὥς φησιν Ἀρίστ.* Abundabat utique particula *ὅτι*, niſi forte ante illam excidiſſe aliquod tale verbum ſtatuas, quale *οἶδα* vel *οἴδαμεν*. Porro quod de poëmate *Χείρων* inſcripto dixerat Caſaubonus ad lib. XI,

acuit ultimam, quemadmodum etiam pag. seq. *a.* in Clearchi & in Sopatri verbis scribitur: atque ita etiam in Stratonis Epigr. 54. in Brunckii Analect. T. II. pag. 372. De quo vocab. consuli potest *Gorraeus* in Definit. Medicis, H. Stephanus, Thes. T. II. pag. 350. & Foesius in Oecon. Hippocr. p. 348. Dicitur autem & ἡ κοπτὴ & τὸ κοπτόν. Inde habes apud Hesychium, Κοπτά· μελίπηκτα. Eodemque spectat vocabulum κοπτοπλακοῦς, quod pag. praec. sub finem absque interpretatione adpositum vidimus: nisi fortasse ibi κοπτὸς πλακοῦς scribi debuit, aut κοπτὸν, πλακοῦς, per adpositionem. Vocem ἑβδόμῳ, quae deerat superioribus editionibus, tacite Casaubonus ex msstis adiecit; agnoscitque eamdem noster cod. *A.* Nescio qua coniecturâ nitens Dalecampius, *libro quarto Georgicorum* scripserat: *libro septimo* recte dederat Natalis Comes, Mediceum codicem prae oculis habens.

Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ Γρίφων. »Pro pistrina»rum opere nominatur κοπτὴ a CLEARCHO *Solense* ἐν τῷ »περὶ Γραφῶν, inquit Athenaeus. Sed scribendum sine »controversia περὶ Γρίφων. Constat liquido ex sequen»tibus Clearchi verbis, Σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια εἰ»πεῖν, *&c.* si quis ea conferat cum aliis eiusdem scripto»ris e libro *De Griphis*, quae exposuimus libro decimo, »capite XVI. [Vide ad X. 448. c. Animadvers. T. V. pag. »521.] Inde, & ex libri illius fine [cap. 86 & 87. nostrae »edit.] perspicuum erit, quomodo debeant haec accipi, »Σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, »*&c.* Vasa vocat ὅμοια, *similia*, quae melius dicantur ὁμοιο»γενῆ, quam ὅμοια. Parum enim habent inter se *similitu*»*dinis* pleraque eorum quae hîc nominantur: sed sunt om»nia *eiusdem generis, ad culinae instrumentum* spectantia.« CASAUBONUS.— Certissima utique emendatio docti Animadversoris, περὶ Γρίφων: quam eamdem non dubitare debueram etiam libro VII. pag. 275. b. recipere, ubi περιγραφῶν vulgo pro περὶ Γρίφων scribebatur: quo de loco vide quae ad lib. X. pag. 453. e. notavimus, Animadv. T. V. pag. 569. Tamen hoc ipso libro, in quo versamur, XIV. 620. c. ubi pariter περὶ Γραφῶν scribitur, rursus haesitavi, ibique ipsum hoc περὶ Γραφῶν tenendum putavi. Ac potuerat sane polygraphus *Clearchus* duos libros componere, alterum περὶ Γρίφων, περὶ Γραφῶν alterum. Caeterum gratulor equidem, nec tamen magnopere invi-

ſ deo, beatis illis hominibus, qui, quamcumque ſemel tractandam ſusceperant quaeſtionem, eam ſuo ingenio ita ad liquidum perductam, atque ita certas a ſe initas eſſe rationes ſibi perſuadent, ut numquam poſthac dubitationem ullam de eo, quod ſemel ſtatuerint, in animum admittant. Iam, ut ad id de quo nunc agitur redeamus, quo pacto teneri poſſit vulgata illa ſcriptura, σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια εἰπεῖν, non video. Sane alius debet eſſe, qui *iubet dicere*, ὁ κελεύων λέγειν: alius qui iubetur, cui proponitur problema, ὃν δεῖ εἰπεῖν, *qui dicere debet*: nam ad verbum εἰπεῖν, ſubintelligendum alterum verbum δεῖν. Quare locum hîc non habet κελεύοντα: ſed κελεύοντος oportebat: *iubente* (*altero*) *nominari vaſa ſimilia, dicere oportet alterum*, Τρίποus, &c. Denique non animadvertiſſe videtur vir doctus, quam miſellum omnino & inſipidum futurum fuiſſet problema, (quod nullo pacto in *griphorum* numero, id eſt, quaeſtionum quae aliquam ſaltem ad reſpondendum difficultatem haberent, referri potuiſſet) ſi id unum fuiſſet quaeſitum, ut *nominarentur plures res, quae utcumque ad idem genus referri poſſent.* Nemo profecto tam hebes ſtupidusque eſt, quin continuo ſatisfacere quaerenti potuiſſet; praeſertim ſi de huiusmodi rebus quaereretur, quales hîc exempli cauſſa commemorantur, de varii generis *vaſis* aut *inſtrumentis culinariis*, de *obſoniis*, de *bellariis*. Una ſaltem vincenda difficultas ineſſe quaeſtioni debuit; nempe haec; ut *verſibus comprehenderentur nomina* commemoranda: quod quidem ex ipſis exemplis hîc adpoſitis ſatis intelligitur; quae, licet tamquam pedeſtri ſermone concepta vulgo ſcripta fuerint, legitimis tamen ſenariis continentur; quorum partem recte digeſtam dedit SALMASIUS, Exercit. Plinian. pag. 427. a quo mutuatus eſt Bodaeus Stapelius ad Theophr. pag. 126.

Primus verſus, ubi de *Vaſis* quaeritur, ſic ſonat:

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον.

Ibi quum ἀκταῖα vulgo ſcriberetur, monuit CASAUBONUS: »Dictio una eſt ἀκταῖα, de qua cogitandum. « — DALECAMPIUS quum *Actaea* in verſione poſuiſſet, adnotaverat in orâ: »*Pila ex Attico marmore Pentelico.* Heſych. « — Percommode vero. Eſt ſane Ἀκταία, Heſychio interprete, non modo *Attica regio*; verum etiam (ut quidem vulgo apud eum legitur) ἡ ἐκ τοῦ ἀκτίτου λίθου

κατασκευασθεῖσα τοῦ Πεντελικοῦ: ubi perquam probabiliter cum ingenioſo Athenaei interprete ſubſtantivum θύεια, i. e. *mortarium*, ſupplere poſſis; ſive per librariorum culpam intercidiſſe illud apud Heſychium exiſtimes, ſive ſtatuas ſic vulgo olim ſimpliciter dixiſſe Graecos, ἀκταίαν, pro ἀκταίαν θύειαν, *Atticum mortarium*, ſcilicet *ex Attico marmore Pentelico confectum*. Recte vero apud Heſychium ἀκταία, penacutâ penultimâ, non circumflexâ, ſcribitur: quam ſcripturam etiam auctori noſtro reſtituimus, metrica etiam ratione ultimam ſyllabam produci iubente. Caeterum non magnopere obſtat, quod *ſequente verſu* etiam ὅλμος nominatur, quod ipſum quoque vocab. *mortarium* ſonat. Nam in hoc ludo nonniſi de variis *nominibus* agitur: ac fortaſſe differebat etiam nonnihil inter ὅλμον & θύειαν, cum ὅλμος *cylindricam* haberet formam, atque etiam *ligneus* (ut apud Ariſtoph. Veſp. 238 ſq.) intelligi hîc potuerit, θύεια autem *ſphaericam* magis haberet formam; quare θυείαν στρογγύλην vocat Comicus, Nub. 676.

Obſoniorum ſecundus verſus hîc eſt:

σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυον. a

Ubi recte, ut videtur, ἅλμη poſitum eſt ab editoribus, pro corrupto αλλη, quod hîc habent membr. *A.* (In Epit. deſunt iſta ex *Clearcho* omnia.) Quod autem vulgo ſcribebatur θυννίον, id nec verſus ferebat, nec ad ſententiam ſatis commodum erat. Eſt enim θυννίον, *parvus thynnus*: commodius erat, *thynni fruſtum* vel *pulpamentum* nominare; id vero θύννειον eſt, ſcil. τέμαχος vel τάριχος. vide III. 116. e. VI. 241. a. Eodem modo pro edito θύννιον, III. 121. f. rectius θύννειον habet ms. *Ep.*

» In Clearcheis verbis, quibus *bellaria* recenſentur, ἔντιλτος quid ſit parum liquet; item quid ῥοδῶον. Sed de » hoc ſatis acceptum nobis eſt, ſcribi debere ῥόαι, ᾠόν: » ut etiam *Sylburgius* coniecerat. Etiam *ova* inter bellaria » cenſebantur. Ephippus, [apud Noſtrum, pag. 642. e.] » εἶτ' ἴτρια τραγήματα θῆκε. [τραγήματά θ' ἧκε,] πυραμοῦς, ἄμης, ᾠόν. Et auctor ipſe paullo ante, [p. 641. f.] » Ἐδίδοτο καὶ ᾠὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. « CASAUBONUS. — ἔντιλτος quid dicatur, non magis nobis, quam docto Animadverſori compertum. DALECAMPIUS coniectaverat » ſimilem placentam fuiſſe noſtrae *Gaſteri foliatae*, ſic dictam quod per bracteas velli poſſet. « — Apud Heſych. eſt Τίλτον, εἶδος ταριχίου: quod quidem nihil huc facere

a videtur. *Primum* ex iſtis verſibus in ῥοὰ terminandum, *alterum*que ab ὤδιν incipiendum, *tertio* autem πέρσεια & μήλε' ſcribendum docuit SALMASIUS, loco paulo ante laudato. Pro πέρσεια vero, & μήλε', ſeorſim nominatis, etiam iunctim πέρσεια μήλε' ſcribi poſſe, monuit idem SALMAS. in Hyl. Iatrica, pag. 86.

Sequuntur *SOPATRI* verba, ſic vulgo ſcripta: *Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτὰς, ἢ κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν.* Quae citans TOUPIUS in Addendis ad Emend. in Theocrit. pag. 10. de metro non cogitans, quo adſtricta oratio videatur, illud unum monuit, κνηκοπύρους ἡδονὰς eſſe *bellaria ex cneco & polline confecta*, ſive *cneci colorem referentia*: anglice *ſaffron-cakes.* Nempe κνισσοπύρους corrigendum cenſuerat DALECAMPIUS, *triticeas, nidoroſas*, vertens; exiſtimansque, *cnecum* perquam amarum placentis non convenire. Cui Toupius & Dioſcoridis teſtimonium lib. IV. cap. 190. oppoſuit, & Anaxandridae apud Noſtrum, IV. 131. e. quibus adiici poterat iſtud Philoxeni apud Noſtrum, XIV. 643. b. Ad metrum quod ſpectat, dithyrambicum quemdam colorem habent primora verba, ſed ſenariorum menſuram minime quidem diſſimulant ſequentia:

ἢ κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων
ἔμιξεν. —

Ac praecedentia etiam haud aegre, ni fallor, eidem menſurae ſeſe adcommodabunt, ſi unicam modo voculam inſerens ita ſcribas:

Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε τὰς κοπτάς.

De *papaveris ſeminibus* ad placentas adhibitis conf. p. 648. a.

ὦ καλέ μου λογιστὰ Οὐλπιανέ. λογιστὴν Dalecampius *ſermocinatorem* interpretatur. Idem vocabulum, quo eumdem Ulpianum compellatum lib. IX. pag. 401. b. vidimus, ibi *ratiocinatorem* expoſuimus. Potuerat Graecum nomen *Logiſta* teneri: adluditur enim ad illos magiſtratus apud Athenienſes, qui (ut Suidas cum Harpocratione docet) ab Archontibus magiſtratu decedentibus *rationes adminiſtratae reipublicae exigebant.* Quare hoc loco *rationum exactorem* interpretatus ſum.

b τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως (ſcil. ita, ut valeat τὸ μὴ ἐσθίειν) εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδιοποιὸς (ſic conſtanter ms. *A.*) Θεόπομπος. Habet hic locus cum adpoſito *THEOPOMPI* teſtimonio quae exercere poſſint doctorum viro-

rum ingenia, ac iam olim viros doctissimos exercuit. *Casaubonus* quidem, licet in poëtae verbis nonnihil mutaverit, in Animadversionibus tamen totum locum silentio praetermisit. *Henr.* STEPHANUS vero, Thes. Ling. Gr. T. I. pag. 1910. cum dictionis huius, Ἀπεσθίω τοῦτο, hanc notionem commemorasset, *esu huius rei abstineo:* » Mira autem, inquit, & vix fide digna videri posset haec significatio, nisi apud Athenaeum eius exemplum ex Theopompo comico depromtum extaret. « Graviorem vero dubitationem *Petrus* VICTORIUS movit, Variar. Lect. III. 13. hunc locum tractans, diligenterque ponderandum dicens. . Videndum quippe, ne *perperam* Athenaeus *Theopompi* praeceptum ita interpretetur, ac si ἀπεσθίειν ille *abstinere* dixisset; cum potius apud hunc poëtam, ut apud alios, idem fortasse valeat hoc verbum compositum atque simplex ἐσθίειν, *comedere.* Provocat igitur Victorius ad Catonem de Re Rust. c. 158. ubi pro *bene deiiciendo alvo* commendat inter alia *mytulum, piscem capitonem, scorpionem & cochleas.* Quam in sententiam etiam Horatius lib. II. Sat. 4. vs. 27 sqq. ait:

— Si dura morabitur alvus,
mitulus & viles pellent obstantia conchae,
& lapathi brevis herba. —

Ad quae si quis regerat, mitulos & conchas, ac fortasse eos etiam pisces quos Cato nominavit, non esse ex *saxatilium* (τῶν πετραίων) genere; ecce rursus Plinium, diserte docentem, lib. XXXII. cap. IX. sect. 31. *ad emolliendam alvum* optimum esse *piscium ius*, praesertim e scorpionibus & iulide & *saxatilibus.* Et Plinio plane adsentitur Dioscorides, II. 35. cuius verba adposuit Harduinus in Notis ad Plinium. Quos si testes audias, haud procul fortasse abfueris quin Victorio adsentiaris. At contra doctissimus CORAY, in Notis ad Xenocratis libellum DE Alimento ex Aquatilibus, pag. 138. docuit, ex vetustiorum Medicorum ratione (quos secutum esse Theopompum consentaneum est) *saxatiles pisces sistere potius alvum, quam laxare:* Hippocratem certe (in libro DE Affectionib. Opp. T. II. pag. 185 sq. ed. van der Lind.) πετραίους ἰχθύας commendare, ubi *siccare alvum* oportet. Notandumque praeterea, non de *piscium carne*, sed de *iure ex piscibus* loqui auctores in contrariam partem citatos. De *blito* & aliis id genus oleribus nota res est, ad *movendam alvum* ea com-

mendari. *Lapathum* eo nomine laudatum ab Horatio modo vidimus. Ex Martiali haec adnotavit Dalecampius, non nimis verecunde quidem expressa:

Utere lactucis, & mollibus utere malvis,
Pontice: nam faciem dura cacantis habes.

Cum beta & lapatho sigillatim *blita* eumdem in finem commendat pater Medicorum loco cit. pag. 185. & 193. Sed *blita* prae caeteris apud Comicum nostrum eâ caussâ nominari videntur, quod in vilissimis oleribus solerent haberi. Nam argumentum totius eclogae (ut post *Victorium* DALECAMPIUS adnotavit) hoc est: »Adolescentem quidam luxuriosum monet, ut sumtuosam vitam agere cessset, & cibis vilissimis contentus sit.«

Vers. 3. Pro ἰχθυδίων, DAWESIUS in Miscell. Crit. pag. 214. ut alibi, sic & hîc, ἰχθυιδίων scribendum censuerat, quo antepenultima produceretur: quae tamen etiam absque illo fulcro produci poterat.

Quartus versus sic scribitur cum in editis, tum in vetustis membranis:

ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν.

Ubi τρὺξ non cum Dalecampio *vini faex* intelligi debet, sed *vinum recens;* qui est proprius maxime vocabuli illius significatus, teste Hesychio, & veteribus Interpretibus Aristophanis ad Plut. 1086. & Theocriti ad Idyll. VII. 70. CORAYUS vero, cum in Notis ad Xenocratem τὴν τρύγα *vinum recens & nondum excolatum* interpretatus esset, in Notis msstis *loram* intelligit, quam *piquette* Galli nominant. Hanc igitur τρύγα *humectare ac solvere ventrem* (referente eodem CORAYO) ait Hippocrates, lib. II. DE Diaeta, T. I. Opp. p. 224. Unde insignis utique veri species accedebat emendationi eiusdem Viri docti, ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐκοιλίαν corrigentis. Eamdem emendationem iam olim a *Casaubono* adhibitam ait GROTIUS, in Notis ad Excerpt. p. 971. ubi imprudenti summo viro excidisse *Casauboni* nomen videtur, cum *Scaligerum* nominare voluisset: nam a Casaubono quidem (ut iam ante dixi) nihil adnotationis ad hunc locum exstat; *Scaligeri* autem Notulis & Emendationibus nonnullis msstis usum esse Grotium, ipse in Praefatione Excerptorum profitetur, earumque in suis ad Excerpta Notis haud raro, atque etiam ad ipsius huius eclogae postremum versum, mentionem facit. Ego vero cum eodem GROTIO tenendam scripturam εὐβουλίαν putavi. »Eὐ-

»βουλίαν, inquit, mutat Casaubonus in *εὐκοιλίαν*. Ego ali- b
»ter censeo: specie dandi consilii ad *valetudinem* aliud da-»ri, quod *menti* & *patrimonio* conducat, idque κατὰ τὸ »ἀπροσδόκητον. Sic, sequente versu, cum exspectaretur »ut diceret, ῥᾷον ἔσῃ τὴν κοιλίαν, aut simile quid, sub-»intulit τὴν οὐσίαν. Et paulo ante, cum ἐσθίειν exspecta-»retur, contrarium dixit, ἀπόσθιε. « — Sic perspecte Grotius. Atque etiam CORAYUS, in *Notis msstis*, propositâ eâdem emendatione quam in Notis ad Xenocr. commendaverat, haec adiecit: »Caeterum, quamvis illud κοιλίαν »σκληρὰν ἔχεις, satis tueri videatur mutationem τοῦ εὐ-»βουλίαν in εὐκοιλίαν, fateor tamen & εὐκοιλίαν stare posse.«

Quintus versus in ed. Ven. & Bas. in hunc modum scribebatur:

ταύτην πόνς καὶ ῥᾷον ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Quem versum Casaubonus, πόνς tacite in πίνς (i. e. πίνῃς) mutato, in hunc modum edidit:

ταύτην πίνς καὶ ῥᾷον ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Quam scripturam ob oculos habens CORAY, neque aliam cognitam habens, sagaci de coniecturâ sic corrigendum versum censuit:

ταῦτ' ἢν ποιῇς, ῥᾴων ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Et ταῦτ' ἢν ποιῇς iam olim SCALIGERUM emendasse, cum πόνς editum vidisset, adnotavit Grotius. Atqui id ipsum, quoad sententiam quidem, in veterum membranarum scripturâ, quae πονς absque accentu scriptum habent, latuisse videtur. ποῇς, pro ποιῇς, ut III. 107. d. & alibi saepius, veluti X. 443. f. XI. 472. a. (ubi vide not.) & 485. f. Nempe sic plerumque usurpat vetus ille codex, quamvis & ποιῇς corripere penultimam potuisset, ut *Brunckius* docuit ad Lysistr. vs. 128. suffragante *Villoisono* in Prolegom. ad Homer. pag. VII. Iam vero idem vetus codex, ut acute CORAYUS scribendum viderat, & ῥᾴων, non ῥᾷον, scribit, & καὶ particulam ignorat. Denique pro ἔσῃ idem codex Atticam formam ἔσει dedit. Ad eumdem postremum versum in *Notis msstis* monuit idem CORAY, adludi ad formulam qua uti medici solent; veluti Hippocr. de Internis Affectib. Opp. T. II. pag. 212 sq. sect. 13. ταῦτα ἢν ποιέῃ, ῥήϊον οἴσει τὴν νοῦσον.

AD CAP. LXI.

c ὁ Σύρος. *Syrus*: nempe Ulpianus, Tyrius. Vide I. 1. d. & Animadv. ad eum locum.

παράκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ψιττάκια. »Omnino scribendum καὶ φιστάκια, vel πιστάκια » cum interpretibus. Membranae omnes corruptae: etiam » Excerptorum vacillat fides, modo φιττάκια, modo βι- » στάκια scribentium. *Pistacia* ex Plinio, Medicorum li- » bris & usu quotidiano satis nota: nam & hodie sic vul- » go vocant. « Casaubonus. — Haud immerito suspecta erat illa scriptura ψιττάκια, cuius deinde in his, quae de hoc fructu disputantur, nullum amplius vestigium occurrit. Nam quod mox in Nicandri *versu* subiecto ψιττάκι' vulgo apud Athenaeum consentiente msto *A.* legebatur, id quidem haud dubie vitiosum, & ex hoc loco, ubi prima huius fructus mentio facta, illuc translatum erat. In *Nicandri* versu non modo codex *Epit.* φιττάκι' scribit, per φ non ψ literam; verum paulo post (lit. *e.*) diserte etiam declarat Athenaeus, *aspiratâ primâ literâ* φιττάκια scripsisse Nicandrum. Scripturam per ψ etiam hoc suspectam reddere poterat, quod ab eo nomine, quo insignitur hic fructus in eis regionibus, unde ad Graecos pervenit, nimium recedat. Nam quum Syriacum & Arabicum nomen *pistak* vel *phistak* sit, (de quo post Bochartum, in Chan. lib. I. cap. 10. & Celsium in Hierobot. pag. 24. praesertim consulendus Niclasius in his quae ad Geoponic. X. 12. erudite adnotavit:) Graecum nomen πιστάκιον vel βιστάκιον nihil aliud est nisi ipsum illud nomen, Graeca terminatione donatum: pro eoque perinde etiam φιστάκιον dici potuit, ac, mollitâ nonnihil pronunciatione, φιττάκιον: sed, orientalium linguarum literam *pe* vel *phe* in Graecum *psi* mutari, id vero mirum utique & inauditum videri possit. At, quis usum loquendi, vulgarem praesertim, tam certis tamque inviolabilibus legibus circumscriptum dicere praesumat, quas non variis atque variis modis migrare liceat, semperque licuerit? Possis utique cum insigni veri specie coniectare, scripturam ψιττάκια e librarii errore ortam esse, literas φ & ψ inter se permutantis; quod quam facile fieri potuerit in oculos incurrit: ac fatendum est etiam, scripturam hanc apud Athenaeum unius codicis nostri Veneto-Parisiensis auctoritate stare; nam in *Epi-*

tomâ deest disputationis huius introitus ille, in quo vocabulum ita scriptum occurrit. Sed, ecce, eamdem scripturam ψιττάκια habes apud Geoponicos lib. X. c. 12. Unde vicissim coniectare licebat, fuisse pariter hanc ipsam nominis formam in usu, ac fortasse in vulgari praesertim sermone. Et quamvis adeo corrupta esset nominis forma, tamen rationem aliquam habebat corruptela: scilicet, ut sibilus, qui post vocalem *i* audiri debebat, ante illam transferretur; quod eo facilius usu venire potuerat, quoniam sic prodibat vocabulum simile alii vocabulo peregrino, (ψιττακὸς,) quod Graecis erat familiarius. Sed, quid plura? Revera in usu olim fuisse ipsam illam vocabuli formam, de qua quaerimus, extra dubium ponunt ea quae apud Stephanum Byz. sub voce Ψιττακὴ leguntur: de quo perspecte etiam ante nos NICLASIUS l. c. monuit. Caeterum de *pistaciis* consulendus *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. pag. 359 sqq. ubi totum etiam hunc Athenaei locum pertractavit; item, ante Bodaeum, *Casp. Hofmannus* Variar. Lect. lib. III, cap. 24. c

κατὰ τὸν Ποντικὸν λεσχηνευτήν. » ὁ Ποντικὸς λεσχηνευτὴς, opinor, est Chamaeleo Ponticus, aut Heraclides » Ponticus. « CASAUBONUS. — *Heraclidem* illum intellige *Ponticum*, non philosophum, sed Grammaticum; qui postquam Alexandriae Didymum audiverat, Romae dein docuit sub Claudio & Nerone imperatoribus, scripsitque metro Sapphico aut Phalaecio (ut ait Suidas, in Ἡρακλ. Ποντ.) tres libros, quos Λέσχας, id est, *Disputationes*, inscripsit: quibus libris multae difficiles quaestiones proponebantur. Hunc igitur, λεσχηνευτὴν Ποντικὸν vocat Ulpianus, non sine contemtu; significans, opinor, quas ille *Leschas*, quasi *Disputationes philosophicas* inscripsit, esse illas vere λέσχας eâ vocabuli notione, qua idem valet λέσχη atque φλυαρία, id est, *nugae*. Quare recte iudicasse *Küsterus* videtur, eumdem esse Ponticum Heraclidem qui Λέσχας (Suida teste) scripsit, atque eum quem Diogenes Laërtius V. 93. ait φλυαρίας composuisse.

Νίκανδρος μὲν ὁ Κολοφώνιος &c. » Sequitur NICANDRI » versus, [*ex Theriacis*, num. 891.]

» Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια. d

» Locus poëtae ita habet:

» Ὄσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
» πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται

d »καυκαλίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα.
»Neque aliam agnoſcit lectionem Graecus interpres, homo »doctus, & non indiligens. Olim diverſa γραφὴ obtinuit, ut »vides: ſed vulgatam Nicandreorum codicum annotat obi»ter Athenaeus. Γράφεται δὲ, inquit, καὶ ἀστάκια »ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται. Absque dubio corri»gendum, Φιστάκι' ἄκρ. ἀμυγδαλόεντα πέφανται. »Criticorum vox propria γράφεται, cum lectionis diver»ſitatem indicare volunt. Quomodo hic accepta ſit a Da»lecampio, [vertente: *Scribitur & alio loco:*] aeſtimabit »eruditus lector.« CASAUBONUS. — In *Nicandri verſu*, ubi primum ille adponitur ab Athenaeo, non Πιστάκι' editum erat, quemadmodum hic in Animadv. ſcripſit Caſaubonus; ſed Ψιττάκι', atque ita etiam ſcriptum in ms. *A.* Sed in ms. *Epit.* recte Φιττάκι' ſcribitur. *Recte ſic ſcriptum in ms. Ep.* dico, licet apud Nicandrum hodie Πιστάκι' legatur. Nam, ſic ſcripſiſſe Athenaeum, cum verſum illum primum adponeret, ipſe paulo poſt declarat, dicens *aſpiratâ literâ ſcripſiſſe Nicandrum* φιττάκια. Deinde, ubi diverſam codicum Nicandri ſcripturam adnotat Deipnoſophiſta, ibi mendoſum ἀμύγδαλα ὄντα (pro ἀμυγδαλόεντα) tenet quidem codex *A.* ſed pro καὶ ἀστάκια, quod abſurde editum erat, καὶ κιστάκια habet; quod (ob literae κ cum β confuſionem, de qua & ſaepius alibi, & haud multo ante ad pag. 647. c. diximus) καὶ βιστάκια valet, quemadmodum perſpicue in ms. *Epit.* ſcribitur, γρ'. δὲ καὶ βιστάκια: reliqua vero verſus verba in *Epit.* hic omittuntur.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν 'Ιστ. Articulum τῇ adiectum dedit ms. *A.* Mox *ibid.* cum περσίον ſcriberetur in editis, in ms. *Ep.* vero πέρσιον, πέρσειον correxi, ſicut ſupra (hac pag. lit. *a.*) πέρσεια pro περσία ſcripſeram, praeeunte *Salmaſio* & *Stapelio.*

λευκόφαιον. »Recte, καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον »ὄντα: etſi erat in *Epitomâ* λευκοφαῖ.« CASAUBONUS. — Quam fidenter *rectam* vir doctus ſcripturam pronunciavit, non tamen caret ea difficultatibus: quas non diſſimulavit Bodaeus ad Theophr. pag. 360 ſub fin. DALECAMPIUS, quum *albo cortice* vertiſſet, haec adnotaverat: »Legen»dum, ſi rem ipſam conſideres, *albo putamine:* quando»quidem aſpectus ipſe eſſe candidum putamen indicat, ru»ſum vero corticem.« — Nos utriusque codicis ſcripturas

inter se conferentes, λευκόφαιον scriptum reliquisset Athenaeum existimavimus, i. e. *colore albo ex fusco mixto.*

παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις. DALECAMPIUS, *fructu glandibus simili:* & in orâ: ἀκροδρύοις.« — HOFMANNUS, Var. Lect. III. 24. primum sibi in mentem venisse ait δακτύλοις; dein vidisse, ex Nicandro ἀμυγδάλοις corrigendum: atque hoc postremum unice probavit BODAEUS, pag. 361. Rursus vero doctissimus CORAY, in *Notis mstis,* ait: »Lege δακτύλοις, i. e. *dactylis*, qui sunt *palmae* »*fructus*, & quorum revera speciem referunt τὰ πιστάκια.« — At, demonstratum a se ad Theophrasti lib. II. c. 8. esse, ait Bodaeus, licet Suidas dicat, Δάκτυλοι, παρὰ πολλοῖς οἱ βάλανοι τῆς φοίνικος, tamen recentem admodum esse illum vocabuli usum; nec enim apud veterem ullum sive Graecum sive Latinum scriptorem δάκτυλον aut *dactylum* pro *palmae fructu* poni: quam observationem Bodaeo praeiverat SALMASIUS, Exercitat. pag. 929. Equidem cum meum non esse intelligerem istam doctissimorum virorum disceptare litem, consultissimum duxi vulgatam h. l. scripturam δακρύοις tenere; quam cum editis libris uterque noster codex mstus tuetur. Atque, ut dicam quod sentio, si δακτύλοις hîc scripsisset Athenaeus, parum nobis probabile videtur, librarios vocabulum istud satis sibi notum in δακρύοις (quod difficiliorem habet explicationem) fuisse detorturos. Denique nihil magnopere obstare videtur, quin credamus, potuisse *Posidonium*, e quo haec ducta sunt, pistaciae arboris fructum, ad figuram quod spectat, cum *lacrymis* quodammodo conferre, quae ex variis arborum generibus *destillare* solent. Evolve modo Harduini Indicem Plinianum, & intelliges quam late vocabuli *lacrymae* usus in hanc partem patuerit: atqui eodem modo Graeci scriptores suum δάκρυ vel δάκρυον usurparunt: vide, verbi caussâ, Theophr. Hist. Plant. lib. IX. cap. 1. Praecipue gummium & resinarum, mastiches, thuris, & similium, *lacrymae* dicuntur. Caeterum vocabulo δακτύλοις etiam eâ caussâ locus hîc esse vix potuerat, quoniam sequitur pronomen *neutrius generis*, ἃ δὴ &c. quod nec ad τοὺς δακτύλους, nec ad τὸν καρπὸν potest referri, sed ad τὰ δάκρυα (aut quodcunque aliud sit vocab. neutrius generis, quod olim hîc positum fuerit) referri debet. Sin fortasse cogitare subeat, constructionem esse ad *sensum*, ut aiunt, non *ad litteram*; scilicet quod τὰ

πιστάκια cogitaverit auctor, ad quae pronomen ἃ referatur: ei rationi rursus obstant sequentia adiectiva, ἔγχλωρον, εὔχυμον, εὐώδη, ad τὸν καρπὸν manifeste relata.

τὰ δ' ἔνδον ἔγχλωρον. More fere suo librarius codicis *A.* ἔνχλωρον scripsit, literam ν pro γ ante χ servans: suo vero arbitrio Epitomator ἐστι χλωρὸν posuit. De notione adiectivorum isto modo cum ἐν praepositione compositorum vide supra, ad I. 26. a. notata. Conf. ad III. 126. d. Animadv. T. II. pag. 380. Refertur autem adiectivum ἔγχλωρον cum his quae sequuntur, εὔχυμον & εὐώδη, (ut modo monuimus) ad substantivum τὸν καρπόν: quare τὰ δ' ἔνδον intelligi debet κατὰ τὰ ἔνδον.

καὶ τοῦ κωνίου τῶν στροβίλων. Cum κωνείου hic legeretur, quod *cicutam* significat, monuerat iam olim P. Victorius, Var. Lect. XIV. 13. & post eum alii, κώνου esse corrigendum: de quo vocab. conf. II. 57. b. c. At κωνίου dedere ambo codices mssti: quod possit esse diminutivum τοῦ κώνου.

οἱ δὲ τὰ Γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοί. Isti *auctores Georgicorum fratres*, quorum nomen & tacuit Athenaeus, nec interpretes illius aperuerunt, sunt *Quintilii* fratres, *Condianus* & *Maximus*; qui sub M. Antonino Imp. & sub Commodo, a quo occisi sunt, Romae floruerunt: de quibus vide *Needhamum* & *Niclasium* in Prolegomenis ad Geoponica.

Verba *Quintiliorum* adponuntur haec: καὶ τὴν μελίαν καὶ τὴν τέρμινθον, ἃ δὴ νῦν πιστάκια οἱ Σύροι καλοῦσιν. Mira vero oratio. καὶ ἃ δὴ νῦν πιστάκια corrigit Salmasius, in Homon. Hyl. iatr. cap. 104. pag. 175. ἣν δὴ νῦν πιστακίαν Σύροι καλοῦσι corrigendum censuit Bodaeus pag. 360. nam *fructum* quidem τὸ πιστάκιον dici; *arborem* autem, de qua hic agatur, τὴν πιστακίαν nominari. Sed abruptam esse adparet orationem: suspicarique licet, ad nomen τὴν τέρμινθον relatum olim fuisse verbum φέρειν, ut sensus esset, *terminthum arborem ferre ea quae a Syris pistacia nominantur.* Nam arbor *pistacia* ita similis esse proditur arbori *termintho* vel *terebintho*, ut eodem nomine utraque etiam arbor subinde insigniatur, cum praesertim *pistacium* fructum inserere in *terebinthum* arborem consueverint. Conf. Geoponic. X. 12. & ibi Niclas, pag. 667. Estque etiam in Linnaeanâ ratione *terebinthus* arbor species *pistaciae*. Caeterum etiam τὸ πιστάκιον *neutro genere*, contra quam Bo-

acuit ultimam, quemadmodum etiam pag. seq. *a.* in Clearchi & in Sopatri verbis scribitur: atque ita etiam in Stratonis Epigr. 54. in Brunckii Analect. T. II. pag. 372. De quo vocab. consuli potest *Gorraeus* in Definit. Medicis, H. Stephanus, Thes. T. II. pag. 350. & Foesius in Oecon. Hippocr. p. 348. Dicitur autem & ἡ κοπτὴ & τὸ κοπτόν. Inde habes apud Hesychium, Κοπτά· μελίπηκτα. Eodemque spectat vocabulum κοπτοπλακοῦς, quod pag. praec. sub finem absque interpretatione adpositum vidimus: nisi fortasse ibi κοπτὸς πλακοῦς scribi debuit, aut κοπτὸν, πλακοῦς, per adpositionem. Vocem ἑβδόμῳ, quae deerat in superioribus editionibus, tacite Casaubonus ex msstis adiecit; agnoscitque eamdem noster cod. *A.* Nescio qua coniecturâ nitens Dalecampius, *libro quarto Georgicorum* scripserat: *libro septimo* recte dederat Natalis Comes, Mediceum codicem prae oculis habens.

Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ Γρίφων. » Pro pistrinarum opere nominatur κοπτὴ a CLEARCHO *Solense* ἐν τῷ » περὶ Γραφῶν, inquit Athenaeus. Sed scribendum sine » controversia περὶ Γρίφων. Constat liquido ex sequen» tibus Clearchi verbis, Σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια εἰ» πεῖν, *&c.* si quis ea conferat cum aliis eiusdem scripto» ris e libro *De Griphis*, quae exposuimus libro decimo, » capite XVI. [Vide ad X. 448. c. Animadvers. T. V. pag. » 521.] Inde, & ex libri illius fine [cap. 86 & 87. nostrae » edit.] perspicuum erit, quomodo debeant haec accipi, » Σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίποδας, χύτρα, » *&c.* Vasa vocat ὅμοια, *similia*, quae melius dicantur ὁμοιο» γενῆ, quam ὅμοια. Parum enim habent inter se *similitu*» *dinis* pleraque eorum quae hîc nominantur: sed sunt om» nia *eiusdem generis, ad culinae instrumentum* spectantia. « CASAUBONUS. — Certissima utique emendatio docti Animadversoris, περὶ Γρίφων: quam eamdem non dubitare debueram etiam libro VII. pag. 275. b. recipere, ubi περιγραφῶν vulgo pro περὶ Γρίφων scribebatur: quo de loco vide quae ad lib. X. pag. 453. e. notavimus, Animadv. T. V. pag. 569. Tamen hoc ipso libro, in quo versamur, XIV. 620. c. ubi pariter περὶ Γραφῶν scribitur, rursus haesitavi, ibique ipsum hoc περὶ Γραφῶν tenendum putavi. Ac potuerat sane polygraphus *Clearchus* duos libros componere, alterum περὶ Γρίφων, περὶ Γραφῶν alterum. Caeterum gratulor equidem, nec tamen magnopere invi-

deo, beatis illis hominibus, qui, quamcumque semel tractandam susceperant quaestionem, eam suo ingenio ita ad liquidum perductam, atque ita certas a se initas esse rationes sibi persuadent, ut numquam posthac dubitationem ullam de eo, quod semel statuerint, in animum admittant. Iam, ut ad id de quo nunc agitur redeamus, quo pacto teneri possit vulgata illa scriptura, εἰκὼν κελεύοντα λέγειν ὅμοια εἰπεῖν, non video. Sane alius debet esse, qui *iubet dicere*, ὁ κελεύων λέγειν: alius qui iubetur, cui proponitur problema, ὃν δεῖ εἰπεῖν, *qui dicere debet:* nam ad verbum εἰπεῖν, subintelligendum alterum verbum δεῖν. Quare locum hîc non habet κελεύοντα: sed κελεύοντος oportebat: *iubente* (*altero*) *nominari vasa similia, dicere oportet alterum*, Τρίπους, &c. Denique non animadvertisse videtur vir doctus, quam misellum omnino & insipidum futurum fuisset problema, (quod nullo pacto in *griphorum* numero, id est, quaestionum quae aliquam saltem ad respondendum difficultatem haberent, referri potuisset) si id unum fuisset quaesitum, ut *nominarentur plures res, quae utcumque ad idem genus referri possent.* Nemo profecto tam hebes stupidusque est, quin continuo satisfacere quaerenti potuisset; praesertim si de huiusmodi rebus quaereretur, quales hîc exempli caussa commemorantur, de varii generis *vasis* aut *instrumentis culinariis*, de *obsoniis*, de *bellariis*. Una saltem vincenda difficultas inesse quaestioni debuit; nempe haec; ut *versibus comprehenderentur nomina* commemoranda: quod quidem ex ipsis exemplis hîc adpositis satis intelligitur; quae, licet tamquam pedestri sermone concepta vulgo scripta fuerint, legitimis tamen senariis continentur; quorum partem recte digestam dedit SALMASIUS, Exercit. Plinian. pag. 427. a quo mutuatus est Bodaeus Stapelius ad Theophr. pag. 126.

Primus versus, ubi de *Vasis* quaeritur, sic sonat:

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον.

Ibi quum ἀκταῖα vulgo scriberetur, monuit CASAUBONUS: »Dictio una est ἀκταῖα, de qua cogitandum.« — DALECAMPIUS quum *Actaea* in versione posuisset, adnotaverat in orâ: »*Pila ex Attico marmore Pentelico.* Hesych.« — Percommode vero. Est sane Ἀκταία, Hesychio interprete, non modo *Attica regio;* verum etiam (ut quidem vulgo apud eum legitur) ἡ ἐκ τοῦ ἀκτίτου λίθου

κατασκευασθεῖσα τοῦ Πεντελικοῦ: ubi perquam probabiliter cum ingenioſo Athenaei interprete ſubſtantivum θυεία, i. e. *mortarium*, ſupplere poſſis; ſive per librariorum culpam intercidiſſe illud apud Heſychium exiſtimes, ſive ſtatuas ſic vulgo olim ſimpliciter dixiſſe Graecos, ἀκταίαν, pro ἀκταίαν θυείαν, *Atticum mortarium*, ſcilicet *ex Attico marmore Pentelico confectum*. Recte vero apud Heſychium ἀκταία, penacutâ penultimâ, non circumflexâ, ſcribitur: quam ſcripturam etiam auctori noſtro reſtituimus, metrica etiam ratione ultimam ſyllabam produci iubente. Caeterum non magnopere obſtat, quod *ſequente verſu* etiam ὅλμος nominatur, quod ipſum quoque vocab. *mortarium* ſonat. Nam in hoc ludo nonniſi de variis *nominibus* agitur: ac fortaſſe differebat etiam nonnihil inter ὅλμον & θυείαν, cum ὅλμος *cylindricam* haberet formam, atque etiam *ligneus* (ut apud Ariſtoph. Veſp. 238 ſq.) intelligi hîc potuerit, θυεία autem *ſphaericam* magis haberet formam; quare θυείαν στρογγύλην vocat Comicus, Nub. 676.

Obſoniorum ſecundus verſus hîc eſt:

σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυον. a

Ubi recte, ut videtur, ἅλμη poſitum eſt ab editoribus, pro corrupto αλλη, quod hic habent membr. *A*. (In Epit. deſunt iſta ex *Clearcho* omnia.) Quod autem vulgo ſcribebatur θυννίον, id nec verſus ferebat, nec ad ſententiam ſatis commodum erat. Eſt enim θυννίον, *parvus thynnus*: commodius erat, *thynni fruſtum* vel *pulpamentum* nominare; id vero θύννειον eſt, ſcil. τέμαχος vel τάριχος. vide III. 116. e. VI. 241. a. Eodem modo pro edito θύννιον, III. 121. f. rectius θύννειον habet ms. *Ep*.

» In Clearcheis verbis, quibus *bellaria* recenſentur, ἔντιλτος quid ſit parum liquet; item quid ῥοδῶον. Sed de » hoc ſatis acceptum nobis eſt, ſcribi debere ῥόαι, ᾠόν: » ut etiam *Sylburgius* coniecerat. Etiam *ova* inter bellaria » cenſebantur. Ephippus, [apud Noſtrum, pag. 642. e.] » εἶτ' ἴτρια τραγήματα θῆκε. [τραγήματά θ' ἧκε,] πυρα» μοῦς, ἅμης, ᾠόν. Et auctor ipſe paullo ante, [p. 641. f.] » Ἐδίδοτο καὶ ᾠὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. « CASAUBONUS. — ἔντιλτος quid dicatur, non magis nobis, quam docto Animadverſori compertum. DALECAMPIUS coniectaverat » ſimilem placentam fuiſſe noſtrae *Gaſteri foliatae*, ſic di» ctam quod per bracteas velli poſſet. « — Apud Heſych. eſt Τίλτον, εἶδος ταρίχου: quod quidem nihil huc facere

a videtur. *Primum* ex istis versibus in ῥοὰ terminandum, *alterum*que ab ᾠὸν incipiendum, *tertio* autem πέρσεια & μῆλα' scribendum docuit SALMASIUS, loco paulo ante laudato. Pro πέρσεια vero, & μῆλα', seorsim nominatis, etiam iunctim περσειαμῆλα' scribi posse, monuit idem SALMAS. in Hyl. Iatrica, pag. 86.

Sequuntur *SOPATRI* verba, sic vulgo scripta: Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτὰς, ἢ κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν. Quae citans TOUPIUS in Addendis ad Emend. in Theocrit. pag. 10. de metro non cogitans, quo adstricta oratio videatur, illud unum monuit, κνηκοπύρους ἡδονὰς esse *bellaria ex cneco & polline confecta*, sive *cneci colorem referentia*: anglice *saffron-cakes*. Nempe κνισσοπύρους corrigendum censuerat DALECAMPIUS, *triticeas*, *nidorosas*, vertens; existimansque, *cnecum* perquam amarum placentis non convenire. Cui Toupius & Dioscoridis testimonium lib. IV. cap. 190. opposuit, & Anaxandridae apud Nostrum, IV. 131. e. quibus adiici poterat istud Philoxeni apud Nostrum, XIV. 643. b. Ad metrum quod spectat, dithyrambicum quemdam colorem habent primora verba, sed senariorum mensuram minime quidem dissimulant sequentia:

ἢ κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων
ἔμιξεν. —

Ac praecedentia etiam haud aegre, ni fallor, eidem mensurae sese adcommodabunt, si unicam modo voculam inserens ita scribas:

Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε τὰς κοπτάς.

De *papaveris seminibus* ad placentas adhibitis conf. p. 648. a.

ὦ καλέ μου λογιστὰ Οὐλπιανέ. λογιστὴν Dalecampius *sermocinatorem* interpretatur. Idem vocabulum, quo eumdem Ulpianum compellatum lib. IX. pag. 401. b. vidimus, ibi *ratiocinatorem* exposuimus. Potuerat Graecum nomen *Logista* teneri: adluditur enim ad illos magistratus apud Athenienses, qui (ut Suidas cum Harpocratione docet) ab Archontibus magistratu decedentibus *rationes administratae reipublicae exigebant*. Quare hoc loco *rationum exactorem* interpretatus sum.

b τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως (scil. ita, ut valeat τὸ μὴ ἐσθίειν) εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδιοποιὸς (sic constanter ms. *A*.) Θεόπομπος. Habet hic locus cum adposito *THEOPOMPI* testimonio quae exercere possint doctorum viro-

»βουλίαν, inquit, mutat Casaubonus in εὐκοιλίαν. Ego ali- b »ter censeo: specie dandi consilii ad *valetudinem* aliud da- »ri, quod *menti* & *patrimonio* conducat, idque κατὰ τὸ »ἀπροσδόκητον. Sic, sequente versu, cum exspectaretur »ut diceret, ῥᾷον ἔσῃ τὴν κοιλίαν, aut simile quid, sub- »intulit τὴν οὐσίαν. Et paulo ante, cum ἐσθίειν exspecta- »retur, contrarium dixit, ἀπέσθιε.« — Sic perspecte Grotius. Atque etiam CORAYUS, in *Notis msstis*, propositâ eâdem emendatione quam in Notis ad Xenocr. commendaverat, haec adiecit: »Caeterum, quamvis illud κοιλίαν »σκληρὰν ἔχεις, satis tueri videatur mutationem τοῦ εὐ- »βουλίαν in εὐκοιλίαν, fateor tamen & εὐκοιλίαν stare posse.«

Quintus versus in ed. Ven. & Bas. in hunc modum scribebatur:

ταύτην πόης καὶ ῥᾷον ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Quem versum Casaubonus, πόης tacite in πίης (i. e. πίῃς) mutato, in hunc modum edidit:

ταύτην πίης καὶ ῥᾷον ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Quam scripturam ob oculos habens CORAY, neque aliam cognitam habens, sagaci de coniecturâ sic corrigendum versum censuit:

ταῦτ' ἢν ποιῇς, ῥᾴων ἔσῃ τὴν οὐσίαν.

Et ταῦτ' ἢν ποιῇς iam olim SCALIGERUM emendasse, cum πόης editum vidisset, adnotavit Grotius. Atqui id ipsum, quoad sententiam quidem, in veterum membranarum scripturâ, quae πoης absque accentu scriptum habent, latuisse videtur. πoῇς, pro ποιῇς, ut III. 107. d. & alibi saepius, veluti X. 443. f. XI. 472. a. (ubi vide not.) & 485. f. Nempe sic plerumque usurpat vetus ille codex, quamvis & ποιῇς corripere penultimam potuisset, ut *Brunckius* docuit ad Lysistr. vs. 128. suffragante *Villoisono* in Prolegom. ad Homer. pag. VII. Iam vero idem vetus codex, ut acute CORAYUS scribendum viderat, & ῥᾴων, non ῥᾷον, scribit, & καὶ particulam ignorat. Denique pro ἔσῃ idem codex Atticam formam ἔσει dedit. Ad eumdem postremum versum in *Notis msstis* monuit idem CORAY, adludi ad formulam qua uti medici solent; veluti Hippocr. de Internis Affectib. Opp. T. II. pag. 212 sq. sect. 13. ταῦτα ἢν ποιέῃ, ῥήϊον οἴσει τὴν νοῦσον.

AD CAP. LXI.

c ὁ Σύρος. *Syrus*: nempe Ulpianus, Tyrius. Vide I. 1. d. & Animadv. ad eum locum.

παρέκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ψιττάκια. »Omnino ſcribendum καὶ φιστάκια, vel πιστάκια » cum interpretibus. Membranae omnes corruptae: etiam » Excerptorum vacillat fides, modo φιττάκια, modo βι- » στάκια ſcribentium. *Piſtacia* ex Plinio, Medicorum li- » bris & uſu quotidiano ſatis nota: nam & hodie ſic vul- » go vocant.« CASAUBONUS. — Haud immerito ſuſpecta erat illa ſcriptura ψιττάκια, cuius deinde in his, quae de hoc fructu disputantur, nullum amplius veſtigium occurrit. Nam quod mox in NICANDRI *verſu* ſubiecto ψιττάκι' vulgo apud Athenaeum conſentiente msto *A*. legebatur, id quidem haud dubie vitioſum, & ex hoc loco, ubi prima huius fructus mentio facta, illuc translatum erat. In *Nicandri* verſu non modo codex *Epit.* φιττάκι' ſcribit, per φ non ψ literam; verum paulo poſt (lit. *e.*) diſerte etiam declarat Athenaeus, *aſpiratâ primâ literâ* φιττάκια ſcripſiſſe Nicandrum. Scripturam per ψ etiam hoc ſuſpectam reddere poterat, quod ab eo nomine, quo inſignitur hic fructus in eis regionibus, unde ad Graecos pervenit, nimium recedat. Nam quum Syriacum & Arabicum nomen *piſtak* vel *phiſtak* ſit, (de quo poſt Bochartum, in Chan. lib. I. cap. 10. & Celſium in Hierobot. pag. 24. praeſertim conſulendus NICLASIUS in his quae ad Geoponic. X. 12. erudite adnotavit:) Graecum nomen πιστάκιον vel βιστάκιον nihil aliud eſt niſi ipſum illud nomen, Graeca terminatione donatum: pro eoque perinde etiam φιστάκιον dici potuit, ac, mollitâ nonnihil pronunciatione, φιττάκιον: ſed, orientalium linguarum literam *pe* vel *phe* in Graecum *pſi* mutari, id vero mirum utique & inauditum videri poſſit. At, quis uſum loquendi, vulgarem praeſertim, tam certis tamque inviolabilibus legibus circumſcriptum dicere praeſumat, quas non variis atque variis modis migrare liceat, ſemperque licuerit? Poſſis utique cum inſigni veri ſpecie coniectare, ſcripturam ψιττάκια e librarii errore ortam eſſe, literas φ & ψ inter ſe permutantis; quod quam facile fieri potuerit in oculos incurrit: ac fatendum eſt etiam, ſcripturam hanc apud Athenaeum unius codicis noſtri Veneto-Pariſienſis auctoritate ſtare; nam in *Epi-*

tomâ deest disputationis huius introitus ille, in quo vocabulum ita scriptum occurrit. Sed, ecce, eamdem scripturam ψιττάκια habes apud Geoponicos lib. X. c. 12. Unde vicissim coniectare licebat, fuisse pariter hanc ipsam nominis formam in usu, ac fortasse in vulgari praesertim sermone. Et quamvis adeo corrupta esset nominis forma, tamen rationem aliquam habebat corruptela: scilicet, ut sibilus, qui post vocalem *i* audiri debebat, ante illam transferretur; quod eo facilius usu venire potuerat, quoniam sic prodibat vocabulum simile alii vocabulo peregrino, (ψιττακὸς,) quod Graecis erat familiarius. Sed, quid plura? Revera in usu olim fuisse ipsam illam vocabuli formam, de qua quaerimus, extra dubium ponunt ea quae apud Stephanum Byz. sub voce ψιττακὴ leguntur: de quo perspecte etiam ante nos NICLASIUS l. c. monuit. Caeterum de *pistaciis* consulendus *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. pag. 359 sqq. ubi totum etiam hunc Athenaei locum pertractavit; item, ante Bodaeum, *Casp. Hofmannus* Variar. Lect. lib. III. cap. 24. c

κατὰ τὸν Ποντικὸν λεσχηνευτήν. » ὁ Ποντικὸς λεσχηνευ- » τὴς, opinor, est Chamaeleo Ponticus, aut Heraclides » Ponticus. « CASAUBONUS. — *Heraclidem* illum intellige *Ponticum*, non philosophum, sed Grammaticum; qui postquam Alexandriae Didymum audiverat, Romae dein docuit sub Claudio & Nerone imperatoribus, scripsitque metro Sapphico aut Phalaecio (ut ait Suidas, in Ἡρακλ. Ποντ.) tres libros, quos Λέσχας, id est, *Disputationes*, inscripsit: quibus libris multae difficiles quaestiones proponebantur. Hunc igitur, λεσχηνευτὴν Ποντικὸν vocat Ulpianus, non sine contemtu; significans, opinor, quas ille *Leschas*, quasi *Disputationes philosophicas* inscripsit, esse illas vere λέσχας eâ vocabuli notione, qua idem valet λέσχη atque φλυαρία, id est, *nugae*. Quare recte iudicasse *Küsterus* videtur, eumdem esse Ponticum Heraclidem qui Λέσχας (Suida teste) scripsit, atque eum quem Diogenes Laërtius V. 93. ait φλυαρίας composuisse.

Νίκανδρος μὲν ὁ Κολοφώνιος &c. » Sequitur *NICANDRI* » versus, [*ex Theriacis*, num. 891.]

» Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέεισιν ὅμοια. d

» Locus poëtae ita habet:

» Ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

» πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται

d » καυκαλίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα.
» Neque aliam agnoſcit lectionem Graecus interpres, homo » doctus, & non indiligens. Olim diverſa γραφὴ obtinuit, ut » vides: ſed vulgatam Nicandreorum codicum annotat obi» ter Athenaeus. Γράφεται δὲ, inquit, καὶ ἀστάκια » ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται. Absque dubio corri» gendum, Φιστάκι' ἀκρ. ἀμυγδαλόεντα πέφανται. » Criticorum vox propria γράφεται, cum lectionis diver» ſitatem indicare volunt. Quomodo hic accepta ſit a Da» lecampio, [vertente: *Scribitur & alio loco:*] aeſtimabit » eruditus lector. « Casaubonus. — In *Nicandri verſu*, ubi primum ille adponitur ab Athenaeo, non Πιστάκι' editum erat, quemadmodum hic in Animadv. ſcripſit Caſaubonus; ſed Ψιττάκι', atque ita etiam ſcriptum in ms. *A.* Sed in ms. *Epit.* recte Φιττάκι' ſcribitur. *Recte ſic ſcriptum in ms. Ep.* dico, licet apud Nicandrum hodie Πιστάκι' legatur. Nam, ſic ſcripſiſſe Athenaeum, cum verſum illum primum adponeret, ipſe paulo poſt declarat, dicens *aſpiratâ literâ ſcripſiſſe Nicandrum* φιττάκια. Deinde, ubi diverſam codicum Nicandri ſcripturam adnotat Deipnoſophiſta, ibi mendoſum ἀμύγδαλα ὄντα (pro ἀμυγδαλόεντα) tenet quidem codex *A.* ſed pro καὶ ἀστάκια, quod abſurde editum erat, καὶ κιστάκια habet; quod (ob literae κ cum β confuſionem, de qua & ſaepius alibi, & haud multo ante ad pag. 647. c. diximus) καὶ βιστάκια valet, quemadmodum perſpicue in ms. *Epit.* ſcribitur, γρ'. δὲ καὶ βιστάκια: reliqua vero verſus verba in *Epit.* hic omittuntur.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἱστ. Articulum τῇ adiectum dedit ms. *A.* Mox *ibid.* cum περσίον ſcriberetur in editis, in ms. *Ep.* vero πέρσιον, πέρσειον correxi, ſicut ſupra (hac pag. lit. *a.*) πέρσεια pro περσία ſcripſeram, praeeunte *Salmaſio* & *Stapelio*.

λευκόφαιον. » Recte, καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον » ὄντα: etſi erat in *Epitomâ* λευκοφαῆ. « Casaubonus. — Quam fidenter *rectam* vir doctus ſcripturam pronunciavit, non tamen caret ea difficultatibus: quas non diſſimulavit Bodaeus ad Theophr. pag. 360 ſub fin. Dalecampius, quum *albo cortice* vertiſſet, haec adnotaverat: » Legen» dum, ſi rem ipſam conſideres, *albo putamine:* quando» quidem aſpectus ipſe eſſe candidum putamen indicat, ru» fum vero corticem. « — Nos utriusque codicis ſcripturas

inter ſe conferentes, λευκόφαιον ſcriptum reliquiſſe Athenaeum exiſtimavimus, i. e. *colore albo ex fuſco mixto.*

παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις. DALECAMPIUS, *fructu glandibus ſimili:* & in orâ: ἀκροδρύοις.« — HOFMANNUS, Var. Lect. III. 24. primum ſibi in mentem veniſſe ait δακτύλοις; dein vidiſſe, ex Nicandro ἀμυγδάλοις corrigendum: atque hoc poſtremum unice probavit BODAEUS, pag. 361. Rurſus vero doctiſſimus CORAY, in *Notis mssis,* ait: »Lege δακτύλοις, i. e. *dactylis*, qui ſunt *palmae* »*fructus*, & quorum revera ſpeciem referunt τὰ πιστάκια.« — At, demonſtratum a ſe ad Theophraſti lib. II. c. 8. eſſe, ait Bodaeus, licet Suidas dicat, Δάκτυλοι, παρὰ πολλοῖς οἱ βάλανοι τῆς φοίνικος, tamen recentem admodum eſſe illum vocabuli uſum; nec enim apud veterem ullum ſive Graecum ſive Latinum ſcriptorem δάκτυλον aut *dactylum* pro *palmae fructu* poni: quam obſervationem Bodaeo praeiverat SALMASIUS, Exercitat. pag. 929. Equidem cum meum non eſſe intelligerem iſtam doctiſſimorum virorum disceptare litem, conſultiſſimum duxi vulgatam h. l. ſcripturam δακρύοις tenere; quam cum editis libris uterque noſter codex mstus tuetur. Atque, ut dicam quod ſentio, ſi δακτύλοις hîc ſcripſiſſet Athenaeus, parum nobis probabile videtur, librarios vocabulum iſtud ſatis ſibi notum in δακρύοις (quod difficiliorem habet explicationem) fuiſſe detorturos. Denique nihil magnopere obſtare videtur, quin credamus, potuiſſe *Poſidonium*, e quo haec ducta ſunt, piſtaciae arboris fructum, ad figuram quod ſpectat, cum *lacrymis* quodammodo conferre, quae ex variis arborum generibus *deſtillare* ſolent. Evolve modo Harduini Indicem Plinianum, & intelliges quam late vocabuli *lacrymae* uſus in hanc partem patuerit: atqui eodem modo Graeci ſcriptores ſuum δάκρυ vel δάκρυον uſurparunt: vide, verbi cauſſâ, Theophr. Hiſt. Plant. lib. IX. cap. 1. Praecipue gummium & reſinarum, maſtiches, thuris, & ſimilium, *lacrymae* dicuntur. Caeterum vocabulo δακτύλοις etiam eâ cauſſâ locus hîc eſſe vix potuerat, quoniam ſequitur pronomen *neutrius generis*, ἃ δὴ &c. quod nec ad τοὺς δακτύλους, nec ad τὸν καρπὸν poteſt referri, ſed ad τὰ δάκρυα (aut quodcunque aliud ſit vocab. neutrius generis, quod olim hîc poſitum fuerit) referri debet. Sin fortaſſe cogitare ſubeat, conſtructionem eſſe ad *ſenſum*, ut aiunt, non *ad literam*; ſcilicet quod τὰ

πιστάκια cogitaverit auctor, ad quae pronomen ἃ referatur: ei rationi rursus obstant sequentia adiectiva, ἔγχλωρον, εὔχυμον, εὐώδη, ad τὸν καρπὸν manifeste relata.

τὰ δ' ἔνδον ἔγχλωρον. More fere suo librarius codicis *A.* ἔνχλωρον scripsit, literam ν pro γ ante χ servans: suo vero arbitrio Epitomator ἔστι χλωρὸν posuit. De notione adiectivorum isto modo cum ἐν praepositione compositorum vide supra, ad I. 26. a. notata. Conf. ad III. 126. d. Animadv. T. II. pag. 380. Refertur autem adiectivum ἔγχλωρον cum his quae sequuntur, εὔχυμον & εὐώδη, (ut modo monuimus) ad substantivum τὸν καρπόν: quare τὰ δ' ἔνδον intelligi debet κατὰ τὰ ἔνδον.

καὶ τοῦ κωνίου τῶν στροβίλων. Cum κωνείου hic legeretur, quod *cicutam* significat, monuerat iam olim P. Victorius, Var. Lect. XIV. 13. & post eum alii, κώνου esse corrigendum: de quo vocab. conf. II. 57. b. c. At κωνίου dedere ambo codices mssti: quod possit esse diminutivum τοῦ κώνου.

οἱ δὲ τὰ Γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοί. Isti *auctores Georgicorum fratres*, quorum nomen & tacuit Athenaeus, nec interpretes illius aperuerunt, sunt *Quintilii* fratres, *Condianus* & *Maximus*; qui sub M. Antonino Imp. & sub Commodo, a quo occisi sunt, Romae floruerunt: de quibus vide *Needhamum* & *Niclasium* in Prolegomenis ad Geoponica.

Verba *Quintiliorum* adponuntur haec: καὶ τὴν μελίαν καὶ τὴν τέρμινθον, ἃ δὴ νῦν πιστάκια οἱ Σύροι καλοῦσιν. Mira vero oratio. καὶ ἃ δὴ νῦν πιστάκια corrigit Salmasius, in Homon. Hyl. Iatr. cap. 104. pag. 175. ἣν δὴ νῦν πιστακίαν Σύροι καλοῦσι corrigendum censuit Bodaeus pag. 360. nam *fructum* quidem τὸ πιστάκιον dici; *arborem* autem, de qua hîc agatur, τὴν πιστακίαν nominari. Sed abruptam esse adparet orationem: suspicarique licet, ad nomen τὴν τέρμινθον relatum olim fuisse verbum φέρειν, ut sensus esset, *terminthum arborem ferre ea quae a Syris pistacia nominantur.* Nam arbor *pistacia* ita similis esse proditur arbori *termintho* vel *terebintho*, ut eodem nomine utraque etiam arbor subinde insigniatur, cum praesertim *pistacium* fructum inserere in *terebinthum* arborem consueverint. Conf. Geoponic. X. 12. & ibi Niclas, pag. 667. Estque etiam in Linnaeanâ ratione *terebinthus* arbor species *pistaciae*. Caeterum etiam τὸ πιστάκιον *neutro genere*, contra quam Bo-

daeus voluerat, de *arbore pistacia ferente* paulo ante dixerat Posidonius. Perperam vero Dalecampius, cum eoque Bodaeus, proxime subiecta verba, καὶ οὗτοι μὲν &c. ita acceperunt, quasi etiamnum *Quintilionum* essent; adeoque οὗτοι ad *Syros* retulerunt. Sunt autem manifeste haec *Deipnosophistae* verba, suo nomine monentis, Quintilios fratres πιστάκια dixisse, *Nicandrum* vero *aspiratâ literâ* φ in eodem nomine usum esse. At non (ut Casaubonus suo arbitratu edidit) φιστάκια per στ scripsisse *Nicandrum* ait Athenaeus, sed φιττάκια, geminatâ τ literâ. In hanc ipsam quidem scripturam, φιττάκια, h. l. uterque noster codex mstus consentit: pro quo temere φιτάκια simplici τ literâ positum erat in ed. Ven. indeque in editionem Bas. propagatum. Ac iam supra, ubi primum citabatur Nicandri versus, eodem modo recte in cod. *Epit.* scriptum vidimus, ubi perperam cum sibilo in vocabuli initio ψιττάκι' scribebatur in edd. & ms. *A*. Neque adeo inconstans est in hoc vocabulo scriptura Epitomae, ut conquestus erat Casaubonus: sed recte constat sibi.

AD CAP. LXII.

περὶ τῶν παρὰ 'Αλεξ. καλουμ. κοννάρων καὶ παλιούρων. »De *connaro* & *paliuro* sic Hesychius: Κόνναρον, καρ» πὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρῳ. Forte ὁμοίου παλ. « CASAUBONUS. — Idem Hesychius alibi: Παλίουρος, τὸ θαμνῶδες δένδρον. Totum hunc Athenaei locum tractavit SALMASIUS, Exercit. pag. 729 sq. & in Homonymiâ Hyles iatr. cap. 1. tum BODAEUS ad Theophr. p. 327 sqq.

'Αγαθοκλῆς ὁ Κυζικηνός. Eumdem *AGATHOCLEM* dicit, quem alibi *Babylonium* quidem adpellaverat, sed περὶ Κυζίκου scripsisse dixerat. Vide IX. 375. f. & XII. 515. a. & conf. Vossium de Histor. Graec. lib. III. p. 316 sq.

πτελέης καὶ πεύκης. Cum temere καὶ πλεύκης in ed. Cas. 1. & 2. scriptum esset, monuit BODAEUS: »Forte ἢ » πεύκης, ut interpres, vel λεύκης. Vicinae magis arbo» res, *ulmus & populus.*« — At καὶ πεύκης habent superiores editiones cum utroque msto: eadem scriptura restituta est auctori in ed. Cas. 3. Mirum vero, quod non semel, sed iterum *arbusculam* (δενδρίον) dicat auctor, quam tamen *non minorem* ait esse *ulmo aut picea* arboribus.

Ibid. θαμέας καὶ δολιχούς. Sic recte editiones quae

praecesserunt duas posteriores Casaubonianas, in quibus legimus emere θαμέας μὲν δολιχούς.

κατὰ φαυλίνην ἐλαίνην. Cum κατὰ φαυλίνην καὶ ἐλαίνην ederetur, monuit CASAUBONUS: »Habent mssti, μέγεθος »κατὰ φαυλίαν ἐλάαν.« — Nempe sic *Epit.* atque etiam noster ms. *Ep.* Sed codex *A.* formam Ionicam tenet, φαυλίνην ἐλαίνην. De *phauliâ olivâ* conf. quae ad II. 56. c. notavimus. Quod ait, τὴν σάρκα καὶ τὸ ὀστέον ταύτῃ προσείκελον, intellige *carnem* esse *multam*, *nucleum* vero *parvum*; quod de *phauliâ olivâ* Theophrastus dixit, lib. VI. DE Caussis Plantar. cap. XI extr. a quo sua mutuatus est Plinius, lib. XV. cap. III. sect. 4. ubi *grandissimam* ait *phauliam olivam, alioqui minimo succo.* *Ibid.* διαλλάσσον δὲ τῇ τοῦ χυμοῦ ἡδονῇ. Sic mssti ambo: recte. Cum διαλλάσσεις esset editum, ante hoc verbum interposito puncto distinguebatur oratio.

καὶ ἐπὴν αὐανθῇ, ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλευρα, καὶ πατέονται ταῦτα, οὐ μάξαντες, οὐδ' ὕδατι δεύοντες, ἀλλὰ φαύλως ὁκοῖά περ πέφυκεν. Cum πατέοντι olim legeretur, haec latine sic convertit Dalecampius: *At cum exsiccatus fuerit (fructus,) molitur in farinam, quam pedibus calcant, non manibus pinsunt, aut aqua rigant, quoniam respuit eius natura, sed cogunt in offas negligentius.* Quae omnia absque animadversione transmisit Casaubonus: & Dalecampii Latina fideliter in Gallicum sermonem transtulit Villebrunius. At, primum, de *farinâ* haud immerito dubitationem movit SALMASIUS, Exercit. pag. 730. ineptum esse, aiens, dicere *ex siccis huiusmodi fructibus farinam fieri apud Aegyptios.* »Qui enim, quaeso, (sic ibidem pergit) ex siccatis huius»modi fructibus, & *pedibus tantum contusis*, *farina* posset »fieri? In *massas pedibus calcantes* hunc fructum *redige»gebant*, & doliis condebant, ut servaretur. Ἄλευρα vo»cat *massas*, quales fiunt ex farinâ conspersâ. Idem plane »dicit de hac *connaro Alexandrinâ*, quod Polybius de sua »*loto Lybica*: [quam cum illa eamdem esse, aut parum diversam, idem Salmasius probabile fecit:] »μετὰ χόνδρου »κόψαντες σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα. [Polyb. XII. 2, 5. apud Athenaeum nostrum, paulo inferius, p. 651. d. e.] »Idem »de prunis suis exsiccatis faciebant iidem Aegyptii, re»ferente Theophrasto: [Hist. Plant. IV. 3.] Διὰ τὴν ἀφθο»νίαν τοῦ δένδρου ξηραίνουσι τὸν καρπὸν, καὶ τὸν πυρῆνα »ἐξαιροῦντες κόπτουσι, καὶ ποιοῦσι παλάθας. *Siccatum* (fru-

caussâ Λευκανοὶ, *Lucani*, Λεύκιος, *Lucius*, & similia multa. Quare tenendam scripturam Βρεττίᾳ putavi, quam cum editis veteres membranae agnoscunt.

In *Alexidis* testimonio, cum primus versus ita esset adpositus, quasi a verbis Εἶδές ποτε inciperet, monuit Casaubonus: »Prima verba ita distingue:

» — Εἶδές ποτε
» πεινῶσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας
» ἐν ὕδατι πολλῷ;

»Dictum de hoc veterum & nostro etiam more aliquid » libro II. cap. xi.« — Vide II. 52. b. *Versu* 2. πεινῶσιν tenui, a Casaub. tacite correctum. Nam πεινοῦσιν, a πεινέω, ex Ionica dialecto est.

Vers. 5. τῶν ἐπινεουσῶν τὴν πεπαιτάτην. » Vertit Dalec. » ἐπινεουσῶν, *adventantium*. - - Tu lector verte *supernatan*» *tium*. Fuerunt scilicet *aestiva pyra* parvae molis, quae in » *aquâ multâ* apponebantur, ut frigidiora forent: &, quo » magis ea leviora erant nimio humore a sole exsiccato, & » ideo suaviora, *supernatabant*, & a convivis eligebantur.« Palmerius, Exercit. pag. 527 sq. — De vocab. πεπαίτερος, πεπαίτατος, conf. II. 51. c. ibique not. & Toupii Append. ad Theocr. pag. 15. *Vers.* 6. Recte Δηλονότι edd. ubi δὴ ὄντι ms. *A.* In *Epit.* tota deest ecloga.

Αἱ δ' ἀμαμηλίδες. Pro edito ἀμαμαλλίδες, & dein pro ἀμαμαλλίδας in *Aristomenis* versu adnotatur e cod. *A.* terminatio vocabuli μηλίδες & μηλίδας: de *spiritu* initio vocis nil notatur. Tertio loco, ubi idem vocab. in Aeschylidis verbis occurrit, ad editam scripturam ἀμαμαλλίδας ex eodem cod. *A.* nihil notatum. Codex *Epit.* vero, cum in Aeschylidis testimonio, tum antea, ἁμαμηλίδας cum aspero spiritu exhibet: & sic etiam scribitur apud Eustathium, ad Od. α'. pag. 11. l. 6. & ad Iliad. λ'. p. 828. l. 41. non ex Athenaeo, sed ex Pausaniae lexico, posteriori tamen loco ἁμάμηλις, antepenacute. Ambiguum vocabuli significatum notavit Hesychius: Ἁμαμηλίς· (sic hodie ibi edunt) ἀπίου γένος, ἢ μήλου, ἢ μεσπίλου. Caeterum conf. Galenum in Lexic. Hippocr. Eustathium l. c. H. Stephanum in Ind. Thes. & Foesii Oecon. Hippocr. laudatos ab Hesychii interpretibus.

Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ. » Aristomenei *Dionysii* plenior » epigraphe extat libro tertio extremo Pollucis: ubi lau» datur *Aristomenes* ἐν Διονυσίῳ ἀσκητῇ.« Casaubonus. —

d At *Dionysium* Aristomenis perinde & Pollux, III. 150. & Athenaeus ignorat: apud utrumque ἐν Διονύσῳ scribitur. Sed in ipso *ARISTOMENIS* versiculo haereo:

'Ο Χῖος οὐκ οἶσθ' ὡς ἀμαμηλίδας ποιεῖ;

Quem Dalecampius ita interpretatus est: *An nescis in Chio generari Amamalidas?* Ubi facile quidem patior verbum ποιεῖν pro *generare*, *proferre*, accipi. At *Chius* insula Graece non ὁ, sed ἡ, nec Χῖος penultimâ productâ, sed Χίος brevi penultimâ dicitur. Quare si vera scriptura est, gentile nomen fuerit, & ὁ Χῖος sonabit *Chius ille, homo ex Chio insulâ oriundus*: aut ὁ Χῖος, scil. οἶνος, *vinum Chium*: at horum alterutrum si sumas, difficile fuerit sequentium verborum sententiam huic initio adaptare. Ex *Aeschylidis* testimonio proxime subiecto coniectare licebat, 'Η Κέως apud *Aristomenem* pro 'Ο Χῖος scribi debuisse: atque sic ('Η Κέως) corrigendum censuit VILLEBRUNIUS in Addendis & Corrigendis ad p. 307. Gallicae versionis. At, quam parum eâ ratione consultum metro foret, in oculos incurrit: cui si satisfactum cupis, 'Η Κεῖος scribendum fuerit. Nec vero improbabile admodum est, insulam hanc, cuius nomen alioqui ἡ Κέως, & ἡ Κία, & *Cea* reperitur, (vide Not. ad Athen. II. 38. f. & conf. Strab. X. 486. c. Apollon. Rhod. II. 522. & 528. & Plin. IV. XII. 20.) eamdem & Κεῖον a Graeco poëta dici potuisse: quam formam nominis, quod ad diphthongum quidem spectat in primâ syllabâ, in solutâ etiam oratione apud Diodorum Sicul. IV. 82. plures codices mssti tuentur. Et, *penultimâ*, non semper *brevi*, sed saepius *productâ*, efferri a Graecis solitum esse istud nomen, fidem facit usus Latinorum poëtarum, eamdem syllabam producentium; ut Virgil. Georg. I. 14. & Ovid. Heroid. XX. 222.

'Αέθλιος δ' ἐν πέμπτῳ Ὥρων Σαμίων. » Indicatum hîc » *Aëthlii* locum habes paullo post.« CASAUBONUS. — Vide pag. 653. f. ibique not. Hîc quidem pro olim editâ scripturâ Ὅρων, recte Ὥρων dedere veteres membr. *A*. Vide quae notavimus ad IV. 175. e. ad VI. 267. a. & ad XII. 540. d.

e Πάμφιλος δ' ἐν τοῖς περὶ Γλωσσῶν καὶ Ὀνομάτων. Ferendum non putavi vulgatum περὶ Γλώσσης. Alibi sane constanter aut Γλῶσσαι, (in *plurali*, ut consentaneum erat) aut περὶ Γλωσσῶν legitur titulus illorum *Pamphili* librorum. Ἐπιμηλὶς autem, quam *PAMPHILUS* esse *piri spe-*

ciem ait, Dioscoridi *mespili genus* est, ut adnotavit h. l. DALECAMPIUS. Eadem vero *Pamphili* verba iam supra, III. 82. d. adposuerat Athenaeus, ubi vide notata.

φωκίδας. In *Epit.* προπερισπωμένως scribitur: εἰσὶ δὲ καὶ φωκῖδες εἶδος ἀπίων. A patriâ nomen habuisse illud *pirorum genus* adparet. De verbis ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων; quae cum his vulgo iungebantur, vide proximam Animadversionem.

AD CAP. LXIV.

[Ῥοαί. Ῥοῶν δὲ λέγονται αἱ μὲν ἀπύρηνοι εἶναι, ἕτεραι δὲ σκληρόκοκκοι.] τῶν γὰρ ἀπυρήνων Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει. Novi capitis hoc loco initium fuisse statuendum, tam manifestum erat, quam manifesta vulgatorum librorum corruptela; in quibus haec, quae de *Punicis malis* sive *malis granatis* quae vocantur, dicere adgreditur auctor, cum superiore de *piris* disputatione in hunc modum iuncta erant: φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. τῶν γὰρ ἀπυρήνων Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς &c. Librarii oscitantiâ omissa hic esse nonnulla adparet. Codex ille quo *Epitomae* auctor usus est, nescio utrum pariter fuerit defectus: illud video, satis commode in Epitomâ curatum esse hunc locum, sive e codice magis integro, sive ex ipsius Breviatoris ingenio. Nam post verba ista, quae extremo capite superiore retuli, εἰσὶ δὲ καὶ φωκῖδες εἶδος ἀπίων: ita pergit Epitoma, Λέγονται δέ τινες ῥόαι (sic h. l. pro ῥοαὶ) ἀπύρηνοι· καὶ ἕτεραι σκληρόκοκκοι. ὧν τὸ ὑποκοριστικὸν ῥοΐδιον, ὡς βοΐδιον. σίδας δὲ τὰς ῥοιὰς καλοῦσι Βοιωτοί. φησὶ γοῦν Ἀγαθαρχίδης &c. Ad vulgatam scripturam haec monuerat CASAUBONUS: » Non » obscurum, deesse aliquid isto loco. Sanaveris aut vere, aut » certe in speciem, si haec ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων transtu» leris in suum locum infra non longe, post vocem ὑπο» κοριστικόν: ut sic legatur, Ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων Ἀντιφά» νης Βοιωτίᾳ: repete ex proximâ periodo μνημονεύει. « — In quo parui docto Animadversori; ita quidem, ut verba ista uncis includens significarem nonnisi de coniecturâ in illum locum esse translata. Simul vero lacunam, quae initio huius capitis manebat, utcumque explere conatus sum adpositis ibi verbis, quae Epitoma nobis offerebat.

Facile autem credo, *plura quaedam verba* per librarii errorem *hic intercidisse*.

Testimonia omnia, usque ad istud Agatharchidis, praetermisit Breviator. Quae vero in opere pleniore adponuntur testimonia, ea nonnihil auctiora, quam in editis libris legebantur, nobis exhibuit vetus noster cod. *A*. At in hoc tamen non minus, quam in editis, desideratur *ARISTOPHANIS* testimonium *ex Agricolis*, in quo *τῶν ἀπυρήνων ῥοῶν* mentionem factam fuisse ait Deipnosophista. Retulerat huc BRUNCKIUS (in Aristophanis Fragm. p. 220.) verba ista, *πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς*: quasi eadem perinde & in *Agricolis* Comici & in *Anagyro* posita fuissent: at *ἀπυρήνων ῥοῶν* in istis quidem verbis nullum vestigium adparet. Ἀπυρήνων Punicorum Theophrastus meminit, Hist. Plant. lib. II. c. 3. & Plinius, XIII. XIX. 34. Confer Bodaeum ad Theophr. p. 392.

Cum ἐν Ἀγήρῳ esset editum, quod Dalec. *in Non-senescente* interpretatus erat, monuit CASAUBONUS, ἐν Ἀναγύρῳ potius scribendum; ut IV. 133. b. & alibi. Et ipsum hoc ἐν Ἀναγύρῳ perspicue exhibuit nobis cod. *A*. Post verba autem, *πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς*, in edd. statim sequebantur ista, *ῥοΐδιον μέντοι* &c. omissis illis, *καὶ ἐν Γηρυτάδῃ* & reliquis, quae ex eodem ms. *A*. supplevimus. Ubi quidem in *HERMIPPI* versu,

Ἤδη τεθέασαι κόκκον ἐν χιόνι ῥοᾶς;

quid sit quod de *nucleo Punici mali in nive* (ἐν χιόνι) quaerat is qui ista loquitur, parum me percipere fateor: sed ita, ut edidimus, scriptum dedere membranae.

[*ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων*] Ἀντιφάνης ἐν Βοιωτίᾳ. Vide notata ad initium huius Capitis. De *ANTIPHANIS* Βοιωτίᾳ vide ad III. 84. *a*. Verba, quae ex illâ fabulâ hîc adposita sunt, legitimum efficiunt senarium demto primo pede, dein initium senarii sequentis:

— Ἐνεγκεῖν ἐξ ἀγροῦ μοι τῶν ῥοιῶν
τῶν σκληροκόκκων. —

Sed pro ῥοιῶν in Attico poëta utique τῶν ῥοῶν fuerit corrigendum. Suidam quidem si audias, promiscue & ῥοὰ & ῥοιὰ olim dicebatur: sic enim ille: Ῥοιά· τὸ ῥοΐδιον. λέγεται καὶ ῥοά. At Galenus lib. II. De Alim. Facult. cap. 24. (citatus a Bodaeo ad Theophr. pag. 390.) diserte monuit, *Atticos* potissimum *absque iota* extulisse priorem huius vocabuli syllabam, *Iones* vero *adiecto iota*. Et sic in reliquis

Atticorum poëtarum testimoniis hîc adlatis abesse video iota: & apud Aristophanem in Vesp. 1268. (al. 1260.) olim quidem ῥοιᾶς edebatur, sed recte ibi Brunckius ῥοιᾶς restituisse videtur.

Ἐπίλυκος, Φωραλίσκῳ. In *furunculo* vertit Natalis Comes: *in Fure deprehenso*, Dalec. Nil mutant membr. At *Epilyci* Κωραλίσκον citaverat Noster, IV. 133. b. ubi vide Not. & IV. 140. a.

Σίδας δὲ ὅτι τὰς ῥοιὰς καλοῦσι Βοιωτοί. »Etiam Empedocles eo versu, quem interpretatur Plutarchus in » quinto Symposiac. f

» Οὕνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοια μῆλα.

» Caussam deinde exponit Athenaeus *Epaminondae* verbis, » *Sidam agrum* eo argumento Boeotiae *asserentis contra Athe-* » *niensium vindicias, quod* σίδη *Boeotis diceretur, quae Athenien-* » *sibus* ῥοά. Ὁ δὲ τόπος, ait, τοῦτ' ἔχει τὸ φυτὸν ἐν αὐτῷ » πλεῖστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληφε προσηγορίαν, καὶ ἐνί- » κησε. Videntur initio σίδαι appellata illa mala, quae in *Si-* » *dano* agro nascerentur: paullatim vero obtinuisse, ut om- » nia sic vocarentur a Boeotis. Poterat contrarium verius » videri, copiam nimirum σιδῶν loco *Sidae* nomen dedisse; » nam multa loca de iis rebus, quarum feraces erant, no- » men adepta. Cum *Epaminonda* tamen historia consentit: » quae oppidulum *Sidam* a Danai filiâ Sidâ fuisse denomi- » natum testatur, referente Pausania. Fuit & Pamphyliae » Sida, de qua Stephanus.« Casaub. — De Pamphyliae Sidâ hîc non agi adparet. Pausaniae vero etiam testimonium, (ex lib. III. cap. 22. pag. 286.) ad quod hîc provocat Casaubonus, nihil huc facere monuit Palmerius, Exercit. pag. 528. cum ibi de prisco Laconiae oppidulo agatur. Nec vero oppidum, sed *ager* fuit, *cui Sidae* (Σίδαι, plurali numero) *nomen erat, de quo Boeotos cum Atheniensibus disceptasse, Agatharchides* scripsit. Pro Εὐρωπικῶν, quod hîc legebatur, Εὐρωπιακῶν corrigendum putavi, quemadmodum scribitur IV. 168. d. VI. 246. e. & alibi, quoties isti Agatharchidae libri citantur. Caeterum, σίδαν non *totum malum Punicum*, sed solum *corticem* dici solitum esse tradunt alii. Vide Bodaeum pag. 392.

Μένανδρος δ' ἐν Αὐτοντιμωρουμένῳ ῥοΐδια αὐτὰς ὀνόμασεν &c. a *Menandri* verba, metro prorsus soluta, ita vulgo adposita erant: μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδάλας ἐγὼ

a παρέθηκα, καὶ τῶν ῥοϊδίων ἐτρώγομεν. Primum versum sic constituit GROTIUS, in Excerpt. p. 719.

Μετὰ γὰρ ἄριστον ὡς ἀμυγδάλας ἐγὼ

Quae ratio quum repugnaret metricae legi ob primam vocabuli ἄριστον constanter productam, (de qua vide Clark. ad Iliad. ω'. 124. & Brunck ad Nub. 416.) abiecto pronomine ἐγὼ BENTLEIUS (in Emend. in Menandr. pag. 25.) sic scribendum monuit:

— *Μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδάλας.*

Qui cur abiectum quam initio versiculi repositum pronomen maluerit, caussam nullam video equidem. In posteriori versu GROTIUS ῥοιδίων absque punctis diaeriticis scripserat: nos ῥοϊδίων tenuimus cum Bentleio, ut tertius pes sit dactylus.

Λέγεται δέ τι καὶ φυτὸν σίδη ὅμοιον ῥοιᾷ. Magis probavi δέ τι quod cum editis tenet ms. *Ep.* quam δ' ἔτι, quod habet ms. *A.* quamquam parum utique interest. Duo verba ἐν αὐτῷ, quae alieno loco inserta in editis, (nempe ex sequenti lineâ huc translata, sed & ibi tamen in eisdem libris repetita) ignorant h. l. ambo codices mssti: iidemque pro corrupto δίδη recte σίδη exhibent. Eodem modo, quo ex msstorum auctoritate restitutus a nobis hic locus est, CASAUBONUS de coniecturâ corrigendum monuerat, ita scribens: »Scribo, Λέγεται δέ τι καὶ φυτὸν ἄλλο »σίδη ὅμοιον ῥοιᾷ: non ἐν αὐτῷ σίδη: quod recte num»quam exposueris. Etsi autem multa *THEOPHRASTUS*, »quo loco *sidam Orchomeniam* commemorat, [lib. IV. cap. »XI.] de Aegyptiis Niliacisque plantis scribit: quod ta»men hic refert Athenaeus, ceu inde petitum, ibi non le»ges.« — Parum utique cum his, quae Athenaeus hîc refert, consentiunt Theophrasti libri quales hodie habemus. Cum Athenaeo tamen ex parte consentit Hesychius, qui nescio an ex ipso Deipnosophista hauserit quae de *sida* habet, his verbis: Σίδη· Θεόφραστος φυτὸν ἕτερον τῆς ῥοιᾶς φησιν εἶναι τὴν σίδην· φύεσθαι δὲ ἐν τῷ Νείλῳ. Confer de huius loci difficultatibus quae disputavit BODAEUS ad Theophr. pag. 461. & qui ab eo laudatur *Hieron.* MERCURIALIS, Variar. Lection. lib. II. cap. 4.

AD CAP. LXV.

b Ξενοφῶν μὲν ἐν δευτέρῳ Ἀναβάσεως. Exstat *XENOPHON*

τις teſtimonium, *lib. II. De Cyri Exped.* p. m. 217. l. 17 & ſqq. (ed. Baſ. 1569.) Inde editor Athenaei Baſileenſis accepit ſcripturam Ἐνῆν δὲ, quam & nos tenendam putavimus, pro Ἐν δὲ, quod erat in ed. Ven. & in ms. *A*. Breviator iſta ex Xenophonte & ex Herodoto breviſſimis verbis expedivit. αὐταὶ δὲ ex coniecturâ correxi, pro αὗται δὲ, quod apud Athenaeum & apud Xenophontem vulgo legebatur. τῶν φοινίκων vero, pro mendoſo φοινικίων vel φοινικείων, ex Xenophonteis libris merito receperat editor Baſ. Dein οἵας μὲν recte apud Athenaeum legitur: pro quo perperam olim οἵας μὴ apud Xenoph.

Quod ait, ἡ δὲ ὄψις ἠλέκτρου οὐδὲν διέφερε, ad colorem ex flavo rubentem & auro ſimilem pertinere adparet. Similiter φοίνικος βαλάνους ἠλεκτρώδεις τε καὶ μεγάλους ait Philoſtratus, in Vita Apollonii Tyanei, lib. I. cap. 21. Pro τὰς δέ τινας, quod in ms. *A*. & in ed. Ven. recte legebatur, infelici conatu editor Baſileenſis ex vulgatâ olim apud Xenophontem ſcripturâ τὰς δέ τινες Athenaeo obtruſit, quod tenere non debebat Caſaubonus. Mox deinde rectius etiam apud Noſtrum παρὰ πότον penacute ſcribitur, quam apud Xenophontem παρὰ ποτὸν, quod nihil ſignificat. Totam ῥῆσιν, καὶ ἦν παρὰ πότον ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ: ad ipſas *palmulas* retulit Xenophontis interpres: *& erant* (inquit) *ad potum ſuaves quidem illae, ſed capitis tamen dolorem excitabant.* Dalecampius & Gallicus Atheneaei interpres ad *vinum palmeum* retulerunt. *Vinum quidem illud potu ſuave erat, ſed capiti grave.* Ad utrumque retuliſſe videtur Xenophon: παρὰ πότον ſignificat *inter compotandum*, i. e. dum palmulas comedebant, & palmeum vinum bibebant. Recentes palmulas in cibo ſumtas capitis dolorem afferre, Plinius adnotavit, XXXIII. IV. 51. & Dioſcorid. II. 129. Vinum item palmeum capiti noxium eſſe, idem Plinius ait, XXXIII. ſect. 26.

Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Βαβυλῶνος λέγων. » De c » palmulis tractans Athenaeus, Ἡρόδοτος, ait, ἐν τῇ πρώτῃ. Editio Aldi habuit ἐν τῇ δευτέρᾳ. Corrector Ba» ſileenſis, qui ſciret *HERODOTI* locum haberi *libro primo*, » ex ipſa re ſic emendavit. Membranae omnes & Excerpta » ſtant ab Aldina lectione, & Athenaei memoriam accu» ſant hîc quoque. « CASAUBONUS. — Eſt hic unus locus, quoad quidem meminerim, quo *Aldinae editionis* mentionem fecerit Animadverſor. Et habet illa utique ἐν τῇ δευ-

ετέρῳ: atque etiam in codice nostro *Epitomae* (quamquam rarissime alioquin titulos aut numeros librorum commemorare solet Breviator) hîc tamen diserte scribitur, Ἡρόδοτος ἐν τῷ δευτέρῳ. Sed ad scripturam ἐν τῇ πρώτῃ, quam habet ed. Cas. cum ed. Bas. nullus e vetere nostro cod. *A*. dissensus adnotatus est: atque etiam *Natalis Comes*, qui praeter Aldinam editionem codicibus manuscriptis usus est, *Herodotus libro primo*, in versione posuit. Exstat autem *HERODOTI* locus *primo libro*, cap. 193.

συκεῶν ultimâ circumflexâ scripsi, praeeunte cod. *A*. quam vocabuli formam desiderare videbatur grammatica analogia, cum sit a singulari primae declinationis ἡ συκέη. Apud Herodotum tamen, perinde ac olim apud Athenaeum, συκέων vulgo editum video. Quod autem ait συκεῶν τρόπον θεραπεύουσιν, *ficuum more eas curant*, id ad *caprificationem*, quam vocant, pertinere adparet: non (ut Dalec. acceperat) quod palmulas caricarum more in offas cogant. Rem ipsam mox satis perspicue describit Herodotus: cum quo conferendus Theophrastus, lib. II. Hist. Plant. cap. ult. quem paulo post etiam ipse laudavit Dalecampius. ἔρσενας, quemadmodum apud Herodot. ex Ionica dialecto scribitur, sic & hîc recte dedit cod. *A*. pariterque mox deinde, οἱ ἔρσενες, non ἄρσενες. Pro τοῦ τὰν τὸν καρπὸν vero, quod apud Nostrum vulgo scribebatur, necessario τούτων τὸν καρπὸν ex Herodoteis libris corrigendum putavi.

ἵνα τε πεπαίνῃ σφιν ὁ ψὴν τὴν βάλανον. Cum ἵνα πεπαίνῃ σφι in ed. Ven. scriptum esset, pravo consilio editor Basileensis ex vulgata apud Herodotum lectione ἵνα πεπαίνηταί σφι huc invexit, quod tenuit Casaubonus; non animadvertens, *activum* verbum necessario hîc desiderari. ἵνα πεπαίνῃ τε σφι apud Herodot. scriptum oportuisse perspecte monuerunt Wesseling. & Valckenar. Quorum sententiam firmat vetus noster cod. *A*. nisi quod τε particulam ad vocem ἵνα ponat, & πεπένῃ pro πεπαίνῃ scribat. Ex eodem codice & ex ed. Ven. verbum ἐνδύνων revocavi: pro quo ex vulgata apud Herodot. lectione, praeter necessitatem (ut nobis videbatur) ἐσδύνων invexerat editor Bas. Scripturam ἀποῤῥέῃ cum editis agnoscit cod. *A*. Apud Herodot. vulgo scribitur, καὶ μὴ ἀποῤῥέῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ φοίνικος: apud Nostrum deest repetitus articulus, nec ita male, ac fortasse etiam commodius;

ut genitivus τοῦ φοίνικος non a nomine ὁ καρπὸς, sed ac verbo ἀποῤῥέῃ vel ἀποῤῥεῖν pendeat. Quod, pro ὄλυνθοι, in ms. *A.* ὄλουθοι legitur, eamdem scripturam, per ο vocalem in medio pro υ, iam olim & in eodem codice & in ms. Epit. constanter usurpatam observavimus. Vide Animadv. ad III. 76. d. quo magis miror nusquam alibi vestigium huius scripturae reperiri.

Τὰ παραπλήσια τοῖς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἱστορεῖ περὶ τοῦ ἐν Λιβύῃ καλουμένου λωτοῦ αὐτόπτης γενόμενος ὁ Μεγαλ. Πολύβιος. Mire vero haec *de loto Libycâ* superioribus adnectuntur, & mediae disputationi *de palmulis* inseruntur. Prima specie videri debebat hoc dicere Deipnosophista, *Polybium de Loto Libycâ similia dixisse his, quae de palmulis ex Herodoto modo adposita erant.* At Polybianis, quae nunc adponuntur, nihil cum istis Herodoteis commune est, nisi quod *cibus ex loti fructu paratus* utcumque confertur cum *palmulis*; & quod, sicut *ex palmulis vinum parari* aiebat Herodotus, sic & *ex loti fructu parari vinum* ait Polybius: atque hanc unam probabilem rationem equidem video, cur haec Polybiana hoc potissimum loco commemoraverit Athenaeus. At eadem *Polybiana* cum illis potius *Herodoteis* conferenda erant, quae de *Cyrenaica loto* apud Historiae parentem lib. IV. cap. 177. leguntur.

Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ὁ λωτὸς οὐ μέγα &c. Istam *Polybii* eclogam inseruimus olim *Reliquiis ex Polybii libro XII.* c. 2. Quem ad locum videsis quae cum a nobis ad Polybium, Opp. T. VII. pag. 74. tum ab Hermanno olim nostro T. VIII. editionis nostrae Polybii Part. 1. pag. 121. monita sunt. De eademque arbusculâ, (*Rhamno Loto* Linn.) de quâ hic agitur, de eiusque fructu, a cuius esu *Lotophagi* Libyae nomen invenerunt, confer quae paucis abhinc annis docuit Munko Park, in *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique*, p. 157 sq. & Desfontaines in Commentariis Academiae Scientiarum Parisiensis pro anno MDCCLXXXVIII. p. 443. quorum uterque etiam iconem, cum arbusculi, tum fructus, exhibuit. Polybiana de *Loto* ex professo excusserunt & cum Theophrasteis contulerunt Salmasius, Exercit. pag. 729 sq. & Bodaeus ad Theophr. p. 327.

In *Polybii* verbis, pro eo quod vulgo legebatur, *ἔχει δὲ φύλλον χλωρὸν παραπλήσιον τῇ ῥάμνῳ μικρὸν, βαθύτερον καὶ πλατύτερον*, rursus hic, ut in Polybii editione, *μικρῷ βαθύτερον* correxi, Reiskio praeeunte; cui ipsi

DALECAMPIUS praeiverat, in versiône sic scribens: *folio rhamni; paulo latiore & crassiore.* βαθύτερον vero nunc cum eodem Dalecampio *crassius* interpretari malui, quam *profundiore colore*, quod in Polybii editione posueram. (In *Epit.* tantum legitur, φυλλὰ ἔχον χλωρὰ, ὅμοια ῥάμνῳ; omissis illis quae in opere pleniore proxime subiiciuntur.) Deinde non στρογγύλαις, ut editum erat, sed γογγύλαις ἐλάαις dedere ambo mssti libri: quod vocabu-
e lum cur mutaretur nulla caussa fuerat. Paullo post, σιτεῦνται dedit ms. *A.* multo commodius quam quod editum erat, σιτεύονται. Omissum id verbum in *Epit.* ἀπολαυστικὸν, *suave, delicatum* intellexi, ut III. 87. e. Nescio an rectius fuisset, *nutriens, nutriendi vim habens*: de quo significatu vide notata ad l. c.

AD CAP. LXVI.

f Μελανιππίδης ὁ Μήλιος. Sic recte ms. *A.* non Μιλήσιος. Confer notata ad II. 35. a. In *Epit.* desunt ista ex *Melanippide* omnia. Docet autem hîc Deipnosophista, *palmulas* nonnumquam φοίνικας vocari, eodem nomine quo *arbor palma* alioquin insignitur. Scilicet proprium & primarium *palmularum* nomen erat αἱ τῶν φοινίκων βάλανοι, & unâ voce φοινικοβάλανοι. Ubi ait Athenaeus οὕτως ὀνομάζει, malles fortasse adverbium οὕτως post ὀνομάζει positum, ut cum sequentibus iungeretur, οὕτως τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν, i. e. *mentionem illarum faciens hoc modo.* Sed nihil novandum. Particula οὕτως eodem modo hic accipi potest, ut III. 92. e. aliisque locis quae ad illum locum indicavimus, Animadv. T. II. pag. 122. Vide rursus infra, pag. 654. b.

Τῶν γὰρ ἀΐδων &c. » Τῶν γὰρ ἀΐδων οὐ γὰρ ἀνθρώπων » φόρευν, μορφὰν ἐνεῖδος οὐδὲ τὰν αὐτὰν γυναικίαν ἔχον, » ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἄνευν λιασ- » δέα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον » εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε κατεῦσαι τέρενα Συρίας τέρ- » ματα. Corrupta hic multa: quibus sine libris medici- » nam facere frustra fortasse tentavero. Proponemus tamen » eiusmodi lectionem, quae neque a lectione editâ longe » recedit, & sententiam continet non malam. Ita igitur » labantem locum statuminamus, aut lapsum potius eri-

[illegible]: [illegible] » [illegible], [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » [illegible] » Syriae [illegible]. Scripserunt [illegible] ἴδας τε, quae videbantur [illegible] vocis extare vestigia in corrupta le» ctione [illegible]. Si quis existimabit, priorem dictio» nem posterioris esse glossema, non repugnabo contra. ἴδη » pro *sylva* [illegible], non solum poetis, sed etiam aliis scri» ptoribus. Postremo etiam hoc modo scribi possunt, [illegible] » [illegible] Σύριας τε [illegible]: periphrasis est [illegible] » [illegible]: aut Σύριας [illegible].« CASAUBONUS. — In tota ecloga nil adnotavere membranae, nisi sub finem ubi καταπατεῦσι pro corrupto [illegible] dederunt. In reliquis nihil ab edita scriptura discedunt: nisi quod [illegible] absque accentu scribunt. Nobis non liquet. Tractavit hunc locum ad quorumlibet monstrorum occursum intrepidus FIORILLO, Observation. in Athen. pag. 111 sq. ubi »ve» xatissimum locum sic corrigendum & distinguendum« censuit:

— — — — Τῶν γραιδίων,
οὐ γὰρ ἀθανάτων φέρεν μορφὰν καὶ εἶδος,
οὐδ' αὖτ' ἂν τὰν γυναικείαν ἔχον.
ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνά-
ζοντ' ἀεί. ὕλαις δὲ πολυθήραις φρένας
τερπόμεναι, ἱερόδακρυ
λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε
καταπατεῦσι, τέρενα Σύρια σπέρματα.

DALECAMPII versio haec erat: *Immortalium Deorum* (ἀϊδίων) *speciem, non hominum prae se ferebant. Quin nec eorum muliebris facies erat. In curribus exercebantur, sellis super impositis. Feris autem* (nempe »Equis ferocibus, ac in»domitis«) *saepius animus ferox* [ἀπηλεῖα φρένα, PURSANUS: unde accepit VILLEBRUNE:] *leniebatur esu sacra-*

rum lacrymarum thuris, odoratarumque palmularum, ac tenellae casiae: Quae omnia Syriae sunt insignes opes.

a ᾿Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Φυτῶν. De hoc *Aristotelis* libro, qui hodie sincerus non exstat, vide Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 135 sq. lib. III. cap. 6. sect. 19.

Ibid. Φοινίκων ἀνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. »Pro φοινίκων ἐνόρχων Dalecampius »scribit ἀνόρχων. Favet coniecturae quod iidem vo»cabantur *eunuchi*. Mssti aliter. « Casaubonus. — Sane, quas εὐνούχους & ἀπυρήνους adpellari aiebat Aristoteles, easdem non ipse, cum eamdem rem alio nomine insignire vellet, ἐνόρχους (quod plane contrarium significat) nominare potuerat. Esse autem contraria, ἐνόρχους & εὐνούχους, & res ipsa loquitur, & diserta Herodoti verba, VI. 32. & VIII. 105. abunde demonstrant. Quare quamquam ἐνόρχους communi consensu cum editis hic teneant ambo nostri codices mssti, non dubitavi tamen, quin ἀνόρχους unice probarem, praeeuntibus Salmasio, Exercitat. p. 334. & p. 930. & Bodaeo ad Theophrast. pag. 102. quibus Dalecampius praeiverat, in versione latina non modo *testibus carentes* scribens, verum etiam ipsum Graecum vocabulum ἀνόρχους adponens. Est ad hunc locum eiusdem Dalecampii Adnotatio haec: » Aristoteles his verbis *palmulam adipson* Plinii significat, » cap. 22. lib. XII. [sect. xlvii.] & τὸ πῶμα Dioscoridis » cap. 149. [al. 129.] lib. I. cui lignum ideo nullum in» tus est, quia viridis & immatura decerpatur, priusquam » genitus sit nucleus. Palmulis enim prima nascitur pomi » caro, postea lignum intus, hoc est semen eius. Argumen» tum, quod parvae sine hoc reperiantur in eodem pal» mite. « — Cum his conferendus alius Plinii locus, XIII. iv, 8. ubi *spadonum nomen accepisse* illas palmas ait. At, quas φοίνικας Aristoteles ac Plinius ἀνόρχους & εὐνούχους & *spadones* adpellatas aiunt, eae (ut recte Bodaeus l. c. monuit) non sunt *palmulae, fructus palmarum;* sed ipsae *palmae arbores*. Quare fatendum est, imperite & alieno loco hic adpositum ab Athenaeo esse istud *Aristotelis* testimonium; nisi coniectare licuerit, partem testimonii, quae maxime huc fecisset, per librariorum negligentiam intercidisse.

Φόρμος ὁ κωμικὸς ἐν ᾿Αταλάνταις. »*Phormi comici* Sui»das meminit, & fabulae illius, quam *Atalantam* vocat,

» non *Atalantas*. Sine nomine citat Hesychius. [voc. Ἀν- a
» τυσσικουροστυφέντη :] ὁ τὰς Ἀταλάντας σωλεῖς. « CASAUB.

τῶν Νικολάων καλουμένων φοινίκων. » Earum meminere » Plinius, & Plutarchus in Quaest. convivalibus. « DALECAMPIUS. — Plinium vide, XIII. IV. 9. & Plutarch. Symposiac. VIII. 4. qui *praecipuae amplitudinis & pulcritudinis eas fuisse* docent. Adnotavit hoc loco CASAUBONUS: » Fuerunt apud veteres non solum palmulae *nicolai* di- » ctae, de quibus hic Athenaeus: sed etiam placentae » quaedam aut panes, quibus ab eodem Nicolao Damas- » sceno impositum nomen esse scribit Photius in Biblio- » theca. Palladius in vita Abbatis Apollo, *nicolaos panes* » *maximos* vocat. « — Placentularum istarum meminit Suidas, in Νικόλαος Δαμασκηνός.

AD CAP. LXVII.

Ἰσχάδες. De *Ficis* copiose disputatum est lib. III. b cap. 6 & seqq. Nunc de *caricis*: quo nomine *aridae* potissimum *fici* intelliguntur.

Δίνων γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς. Δείνων scripsit TOUP, hunc locum citans in Append. ad Theocr. p. 5. ubi (post Meursium, DE Pagis Atticis, voce Αἰγίλος) monuit, sic ex Athenaeo corrigendam esse pravam scripturam Δίων apud Scholiasten Theocr. Idyll. I. 147. Perinde vero & Δίνων & Δείνων scribitur huius Historici nomen. Et Δείνων quidem ex *Epit.* supra edidimus, II. 67. a. Sed deinde, quum saepius citetur hic auctor, constanter, sicut hoc loco, Δίνων scribitur in ms. *A.* & plerumque etiam (nisi me fefellit observatio) in ms. *Epit.* qui tamen idem codex hic rursus Δείνων habet.

ὁ ἐξ ἀρχῆς. » Ait *DINON, de Persidis regum diaeta* loquens: » ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ » ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. Non est caussae cur haec » lectio repudietur: nec male tamen scribas, ὁ ἐξ ἀρχῆς » βασιλεὺς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. *Non putavit rex Per-* » *sarum primus, cibis peregrinis uti regem debere.* Rex ille pri- » mus *Cyrus* est, conditor regni Persici, & multorum re- » gni illius institutorum auctor. « CASAUBONUS. — Pro ὁ ἐξ ἀρχῆς legendum ὁ Ξέρξης censuerat RUHNKENIUS, suffragante VALCKENARIO ad Theocrit. pag. 39. Quae emendatio tanto speciosior, quod eadem res, quae de ca-

ricis *Atheniensibus* continuo deinde narratur, a Plutarcho (in Apophthegmatibus Regum, Opp. T. II. pag. 173. c.) diserte ad *Xerxem* regem refertur. At, quoniam post verba, de quibus quaerimus, statim subiicitur, ὅθεν καὶ νόμος τις ὕστερον ἐγένετο poterit utique id quod de *caricis* ibi traditur, ad *Xerxem* referri; sed perquam probabile videri debet, praecedentia verba ad superiora tempora spectare. Quare nec solicitanda verba ἐξ ἀρχῆς videntur: sed aut nude id ipsum, quod consentientibus vetustis membranis hîc editum est, ὁ ἐξ ἀρχῆς, tenendum: aut, si quid mutandum, ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς legendum cum Casaub. sive ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας, cum TOUPIO loco cit. pag. 60. sive (quod a CORAYO ingeniose sane excogitatum, & in *Notis msstis* propositum est) ᾤοντο δεῖν οἱ ἐξ ἀρχῆς - - - ὅθεν καὶ νόμος τοῖς ὕστερον ἐγένετο. Ubi οἱ ἐξ ἀρχῆς sive generatim οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοὶ, *prisci homines*, intelligi possint, quod eidem CORAYO placuerat; sive, quod equidem malim, οἱ ἐξ ἀρχῆς βασιλεῖς vel βασιλεύσαντες, *prisci* vel *superiores Persiae reges*. Utraque emendatio, ᾤοντο δεῖν οἱ ἐξ ἀρχῆς & τοῖς ὕστερον etiam PURSANO olim in mentem venerat. In *Epitoma*, omissis ipsis illis verbis, de quibus dubitant eruditi viri, ita scribitur: ἐπὶ γοῦν τῆς βασιλέως τραπέζης πάντων παρατιθεμένων ὅσα γῆ βρώματα φέρει ἧς βασιλεὺς ἄρχει, ξενικοῦ δὲ οὐδενὸς, εὐνοῦχός τις &c.

ἐρωτῆσαι ποταπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν. Nisi parum Graece scripsisse *Dinonem* statuamus, fatendum fuerit, vulgatam huius loci scripturam librariorum imperitiae aut negligentiae deberi, cum ποδαπαὶ & ὅτι ἐξ Ἀθηνῶν scriptum oportuisset. De discrimine vocum ποδαπὸς & ποταπὸς vide Phrynichum pag. 16 sq. & Thomam Mag. pag. 724 sqq. & quae utrobique a viris doctis observata sunt. Porro infinitivo ἐρωτῆσαι non erat hîc locus, nisi adderetur φασὶν aut λέγεται: sed fortasse ἠρώτησεν scripserat Athenaeus. Denique adiectum utique nomen malles τὸν βασιλέα vel ὁ βασιλεύς: quod apud ipsum *Dinonem* quidem ex praecedenti oratione fortasse facile subintelligebatur. Apud Athenaeum *Epitoma* quidem & nomen βασιλεὺς & particulam ὅτι hîc agnoscit, sed diversâ utitur orationis structurâ, in hunc modum: ὡς δὲ ἐρωτήσας ὁ βασιλεὺς ἐπύθετο ὅτι Ἀττικαὶ εἶεν. Ex ms. *A.* nihil varietatis ad hunc locum enotatum. Quod ποδαπ-

παὶ scribitur in ed. Cas. 2. & 3. id ex proxime subiectae Casauboni Animadversione sumtum est, ubi obiter ea scriptura commendatur.

τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι &c. » In sub» iectâ historiâ de *caricis Atticis regi Persarum ab eunucho » oblatis, ut expeditionis adversus Athenienses suscipiendae il» lum admoneret, responsum Persae* ita scribitur omnium li» brorum consensu: ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ » ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν » ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν » ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. Id est: *Regem quaesisse aiunt, » unde istae caricae? Cum intellexisset, Atticas esse, iussit ob» sonatores emere, usque dum liceret sibi quando vellet eas» que sumere, & quidem inemtas.* Ita clare innuit Persa, co» gitare se de bello Atheniensibus inferendo. Cedo aliquis » mihi si quid hîc aut obscurum aut corruptum: ego nul» lus video. Dalecampius tamen corrigebat, οὐκ ὠνεῖσθαι: » & mirificam ex his verbis sententiam eliciebat. Omnia fer» re possumus: modo ne auctoris mentem pervertat: quod » videtur hîc fecisse sane quam licenter. ἀγορασταὶ sunt » *obsonatores*, ut Athenaeus ipse interpretatus est lib. IV. » [pag. 171. a.] « CASAUBONUS. — Nobis vero hîc plura notanda. Primum, quod ποδαπαὶ scribi in libris ait Casaubonus, id non ita est: nam ποταπαὶ communi consensu scribitur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. nec aliter (quoad quidem noverim) in msstis libris: ex nostro ms. *A.* certe nihil enotatum, ut paulo ante monui. Tum ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν scribitur quidem in editionibus omnibus: sed ὡς ἂν & αὐτῶν λαμβάνειν communi consensu exhibet vetus cod. *A.* & *Epit.* quarum lectionum utraque teneri fortasse debuerat, ut mox videbimus. Quod vero de DALECAMPIO graviter adeo conqueritur vir doctus: fuerint fortasse, qui laudem potius, ex parte saltem, quam reprehensionem hoc loco meruisse hunc interpretem aestimaturi sint: cuius haec est interpretatio: *Ubi rescivit Atticas esse, vetuisse emptores rerum in foro venalium quidquam ex iis vel mercari vel emere, donec sibi tantum sumtum fuisset quantum vellet.* Qua de versione opportune sic monuit CORAYUS in *Notis msstis:* » *Natalis* (non » *Dalecampius*, ut putat Casaubonus) legit οὐκ (vel μὴ) » ὠνεῖσθαι: *Dalecampius* vero, τοὺς ἀγοραστὰς ἐκώλυεν ὠνεῖσθαι, quod quidem eodem redit. « — Nobis

c igitur, reliquam Casauboni probantibus interpretationem, minime spernenda videtur ista Dalecampii coniectura, τοὺς ἀγοραστὰς ἐκώλυεν, hoc sensu: *vetuit rex ne posthaec obsonatores ipsius hoc genus ficorum emerent*, neque eas mensae ipsius adponerent, *donec* &c. Quae sane sententia & aptius convenire videtur ei quod modo dixerat auctor, *usu fuisse receptum ac veluti lege sancitum, ne quo peregrino cibo rex uteretur*; & cum eo, quod de eâdem re Plutarchus tradit, unice consentit. Sic enim ille, loco supra citato: Ἀττικὰς δὲ ἰσχάδας οὐκ ἂν ἔφη φαγεῖν ὠνίους κομισθείσας, ἀλλ' ὅταν τὴν φέρουσαν κτήσηται χώραν. Id est: *Ficus Atticas negavit* (Xerxes) *se comesturum venum adlatas: sed tum, cum potitus fuerit terrâ eas ferente*. Deinde, quum pro ἕως ἂν uterque codex mstus ὡς ἂν teneat, si pro γένηται legeretur γενήσεται, sententia haud incommoda haec erat futura: *nam fore sibi* (puta, *brevi tempore*, ut quidem sperabat Xerxes) *potestatem inemtas sumere* eiusmodi ficos *quoties vellet*. Neque opus admodum fuit, αὐτῶν in αὐτῷ mutare: poterat αὐτῶν ad ἰσχάδων referri, dativus personae autem facile subintelligebatur.

· τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν. » *ALEXIS* poëta cum face» ret, Εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ » θύμου δέσμαι τινές: iocatus est non invenuste ad navium » παράσημα: de quibus non repetam quae docte ab eru» ditis viris sunt observata. Ait, *navibus Atheniensium pro » insignibus caricas esse*: quia nusquam totius Graeciae nec » plures nec meliores caricae reperiebantur quam in At» ticâ. Ergo inde in alias oras mittebantur: &, cum via» tico naves instruebantur, non postremum locum cari» cae obtinebant. His adiicit *thymum*: merito; nam & plu» rimum & laudatissimum in Attica: unde etiam transla» tum in alias regiones, & flore satum constat. « CASAUBONUS. — Haud obscure tetrametrorum trochaicorum speciem referunt ista *ALEXIDIS* verba:

Εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ θύμου δέσμαι τινές. —

Et in duobus prioribus hemistichiis nihil desideratur. Sed posteriori hemistichio prioris versus medicinam quaerant artis magistri: nam quod nobis in mentem venerat, transpositis verbis scribere, — — τῶν Ἀθηνῶν παράσημον: vereor ne anapaestum pedem in impari versus trochaici sede non admissuri sint ii quorum in hoc genere valere

iudicium debet. Cui pedi si in tali regione locus concedatur, manente eâdem verborum serie, potius cum cod *Ep.* scribendum fuerit: — — παράσημον τῶν Ἀττικῶν.

Ποσίδιππον. Sic h. l. ut constanter aliâs ms. *A.* non Ποσειδ. Vide ad III. 88. f. De *Lyncei* testimonio, quod hîc citatur, conf. not. ad VII. 285. f.

χελιδονίοις ἰσχάσιν. Sic & Pollux VI. 81. ἰσχάδες χελιδόνιοι, terminatione communi masculino & foeminino generi. Suo arbitrio χελιδονίαις scribere Breviator potuit, cum praesertim paulo inferius (lit. e.) χελιδονίας nominatas videret, in quam scripturam ibi consentiunt libri: sed perinde utrâque terminatione uti licuit. conf. III. 75. *e.* ibique not. Est vero etiam substantivum nomen ὁ χελιδονίας; de quo dictum ad IX. 401. a. De *Rhodiis ficis*, vide Polluc. l. c.

Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένῃ. »Cum nihil demutent »antiqua exemplaria ab editâ lectione in istis, Φοινικ. δ' »ἐν Μισουμένῃ φησὶν, Suidas tamen advertit nos: cuius »sunt de *Phoenicide* verba: Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι »Φύλαρχος μισούμενος, ὥς Ἀθήναιός φησιν ἐν τῷ βι»βλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Si ita scripsit, duarum fabu»larum lemmata in unum conflavit, imperite. Nusquam »enim *Phylarchum exosum* poëtae huius laudatum ab Athe»naeo meminimus: sed *Phylarchum* quidem libro deci»mo; [pag. 415. e.] Μισούμενον vero vel Μισουμένην hoc »loco. Scripserat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισούμε»νος.« Casaubonus. — Difficultatem hactenus levavit Portus & post eum Küsterus, ut inter Φύλαρχος & Μισούμενος distinctionis notam interponerent: sed manet dissensus Suidae ab Athenaei lectione in terminatione posterioris tituli: in quo Suidam, ut solet, sequitur Eudocia.

καὶ τῶν προπυλαίων. »Atticae consuetudinis est, e »loca urbis ab iis rebus designare, quae ibi vaenum ex»ponuntur. ὄψον vel ἰχθῦν, *forum piscarium:* κρέα, *macel»lum ubi carnes venduntur:* λάχανα, *forum olitorium:* μύρα, »*Tuscum vicum.* Contrarium videtur fecisse *Phoenicides* »isto versu:

» καὶ τῶν προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων,
» τούτων ἐγευσάμην.

» Appellat προπύλαια, *bellaria*, aliasve *cupedias*, *in aedium »sacrarum aliorumve publicorum locorum vestibulis solitas ve»nire.*« Casaubonus. — Similiter iam ante hunc Da-

LECAMPIUS: »*Propylaea*, bellaria & tragemata quae ante vestibula aedium civitatis & in porticibus veniebant.« — Haud immerito tamen mireris a nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse hunc vocabuli usum, immo abusum: nam is quidem abusus esse videtur, aegre concoquendus, quod ait, καὶ τῶν προπυλαίων ἐγευσάμην, haud secus ac τῶν ἰσχάδων. Nec tamen aliud quidquam, ne dicam melius, occurrit: & magis etiam turbat veterum membranarum scriptura, προσπυλαίων: pro quo, ad metrum certe commode, προπυλαίων posuere editores.

Postremo versu perperam πρὸς τὴν ἀταγῆνα edebatur. Si articulo fuisset opus, τὸν oportebat, non τήν. Sed articulum recte ignorat vetus codex mstus. Videtur autem idem codex in ἀταγῆνα quidem simplici τ literâ cum editis consentire; sed male: nam constanter geminatâ τ literâ scribitur id nomen. Caeterum conf. lib. IX. cap. 39 extr. & ibi notata: nam eo spectat id, quod hic subiicitur, *notandam mentionem* τοῦ ἀτταγῆνος factam in istis versibus. In *Epit.* totum abest istud Phoenicidae testimonium.

Αἴγιλα δ' εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς. »Celebrantur ex »PHILEMONE *caricae Aegilides*: de quibus Theocritus: »[Idyll. I. 147.]

» — καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
» ἀδεῖαν. —

»Constat de nomine *pagi unius Atticae* sic denominatas. »Eum pagum Theocritus cum suo Interprete *Aegilum* vo»cat: noster hic *Aegila* τὰ: alii omnes *Aegiliam*: atque »ita legam hoc loco.« CASAUBONUS. — In Αἴγιλα cum editis Athenaei libris consentit uterque noster codex mstus. Αἴγιλος vocatur Interpreti Theocriti: Αἰγιλία Stephano Byz. Harpocrationi & Suidae. Nec vero id satis caussae erat, cur solicitaretur Athenaei scriptura; ac multo minus, cur fidenter hic locus ita citaretur, quasi Αἰγιλίαν haud dubie scripsisset Athenaeus, quod a MEURSIO factum, in Reliquis Atticis, cap. 1. Perinde in usu fuisse varia ista nomina facile credas cum TOUPIO, Append. ad Theocr. pag. 5.

χελιδονίας τε καλεῖσθαι &c. »De *colore caricarum cheli»doniarum* dictum libro IX. cap. XIV.« CASAUBONUS. — Vide ad IX. 401. a. & confer paulo ante ad lit. *d.* notata.

f τὰς Τιθρασίας. »*Tithrasiae*, a Tithrante pago tribus Ae»geidis sic dictae.« CASAUBONUS.

ut genitivus τοῦ φοίνικος non a nomine ὁ καρπὸς, sed ac verbo ἀποῤῥέῃ vel ἀποῤῥεῖν pendeat. Quod, pro ὄλυνθοι, in ms. *A.* ὄλονθοι legitur, eamdem scripturam, per ο vocalem in medio pro υ, iam olim & in eodem codice & in ms. Epit. constanter usurpatam observavimus. Vide Animadv. ad III. 76. d. quo magis miror nusquam alibi vestigium huius scripturae reperiri.

Τὰ παραπλήσια τοῖς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἱστορεῖ περὶ τοῦ ἐν Λιβύῃ καλουμένου λωτοῦ αὐτόπτης γενόμενος ὁ Μεγαλ. Πολύβιος. Mire vero haec *de loto Libycâ* superioribus adnectuntur, & mediae disputationi *de palmulis* inseruntur. Prima specie videri debebat hoc dicere Deipnosophista, *Polybium de Loto Libycâ similia dixisse his, quae de palmulis ex Herodoto modo adposita erant.* At Polybianis, quae nunc adponuntur, nihil cum istis Herodoteis commune est, nisi quod *cibus ex loti fructu paratus* utcumque confertur cum *palmulis*; & quod, sicut *ex palmulis vinum parari* aiebat Herodotus, sic & *ex loti fructu parari vinum* ait Polybius: atque hanc unam probabilem rationem equidem video, cur haec Polybiana hoc potissimum loco commemoraverit Athenaeus. At eadem *Polybiana* cum illis potius *Herodoteis* conferenda erant, quae de *Cyrenaica loto* apud Historiae parentem lib. IV. cap. 177. leguntur.

Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ὁ λωτὸς οὐ μέγα &c. Istam *Polybii* eclogam inseruimus olim *Reliquiis ex Polybii libro XII.* c. 2. Quem ad locum videsis quae cum a nobis ad Polybium, Opp. T. VII. pag. 74. tum ab Hermanno olim nostro T. VIII. editionis nostrae Polybii Part. I. pag. 121. monita sunt. De eademque arbusculâ, (*Rhamno Loto* Linn.) de quâ hic agitur, de eiusque fructu, a cuius esu *Lotophagi* Libyae nomen invenerunt, confer quae paucis abhinc annis docuit Munko Park, in *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique*, p. 157 sq. & Desfontaines in Commentariis Academiae Scientiarum Parisiensis pro anno MDCCLXXXVIII. p. 443. quorum uterque etiam iconem, cum arbusculi, tum fructus, exhibuit. Polybiana de *Loto* ex professo excusserunt & cum Theophrasteis contulerunt Salmasius, Exercit. pag. 729 sq. & Bodaeus ad Theophr. p. 327.

In *Polybii* verbis, pro eo quod vulgo legebatur, *ἔχει δὲ φύλλον χλωρὸν παραπλήσιον τῇ ῥάμνῳ μικρὸν, βαθύτερον καὶ πλατύτερον*, rursus hic, ut in Polybii editione, *μικρῷ βαθύτερον* correxi, Reiskio praeeunte; cui ipsi

DALECAMPIUS praeiverat, in versiòne sic scribens: *folio rhamni; paulo latiore & crassiore.* βαθύτερον vero nunc cum eodem Dalecampio *crassius* interpretari malui, quam *profundiore colore*, quod in Polybii editione posueram. (In *Epit.* tantum legitur, φυλλὰ ἔχον χλωρὰ, ὅμοια ῥάμνῳ, omissis illis quae in opere pleniore proxime subiiciuntur.) Deinde non στρογγύλαις, ut editum erat, sed γογγύλαις ἐλάαις dedere ambo mssti libri: quod vocabu-
e lum cur mutaretur nulla caussa fuerat. Paullo post, σιτέονται dedit ms. *A.* multo commodius quam quod editum erat, σιτεύονται. Omissum id verbum in *Epit.* ἀπολαυστικὸν, *suave*, *delicatum* intellexi, ut III. 87. e. Nescio an rectius fuisset, *nutriens*, *nutriendi vim habens*: de quo significatu vide notata ad l. c.

AD CAP. LXVI.

f Μελανιππίδης ὁ Μήλιος. Sic recte ms. *A.* non Μιλήσιος. Confer notata ad II. 35. a. In *Epit.* desunt ista ex *Melanippide* omnia. Docet autem hîc Deipnosophista, *palmulas* nonnumquam φοίνικας vocari, eodem nomine quo *arbor palma* alioquin insignitur. Scilicet proprium & primarium *palmularum* nomen erat αἱ τῶν φοινίκων βάλανοι, & unâ voce φοινικοβάλανοι. Ubi ait Athenaeus οὕτως ὀνομάζει, malles fortasse adverbium οὕτως post ὀνομάζει positum, ut cum sequentibus iungeretur, οὕτως τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν, i. e. *mentionem illarum faciens hoc modo*. Sed nihil novandum. Particula οὕτως eodem modo hìc accipi potest, ut III. 92. e. aliisque locis quae ad illum locum indicavimus, Animadv. T. II. pag. 122. Vide rursus infra, pag. 654. b.

Τῶν γὰρ ἀΐδων &c. »Τῶν γὰρ ἀΐδων οὐ γὰρ ἀνθρώπων »φόρευν, μορφὰν ἐνεῖδος οὐδὲ τὰν αὐτὰν γυναικίαν ἔχον, »ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἄνευν λιασ»δέα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον »εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε κατεῦσαι τέρενα Συρίας τέρ»ματα. Corrupta hìc multa: quibus sine libris medici»nam facere frustra fortasse tentavero. Proponemus tamen »eiusmodi lectionem, quae neque a lectione editâ longe »recedit, & sententiam continet non malam. Ita igitur »labantem locum statuminamus, aut lapsum potius eri-

» gimus: Τῶν γὰρ ἀϊδᾶν οὐκ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ
» εἶδος, οὐδὲ τὰν αὐδὰν γυναικείαν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἁρμά-
» τεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα πολ-
» λάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυν λίβανον, εὐώδεις
» τε φοίνικας, καὶ κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυ-
» ρώματα. Id est: *Melanippides Milesius in Danaidibus, fru-*
» *ctum ipsum palmae nominat* φοίνικας, *ita loquens de Danai*
» *filiabus: Plutonicam istae, non humanam formam ac speciem*
» *gerebant: neque enim vocem habebant muliebrem: sed in cur-*
» *ribus sellam habentibus per sylvas montesque arboribus vesti-*
» *tos, ut facere amant ferae, se exercebant, thus sacrum, &*
» *suaveolentes palmulas casiamque manibus tenentes, & mollia*
» *Syriae unguenta.* Scripsimus ἀν' ὕλας ἴδας τε, quia vi-
» debantur utriusque vocis extare vestigia in corrupta le-
» ctione ἄνευν λιασδέα. Si quis existimabit, priorem dictio-
» nem posterioris esse glossema, non pugnabo contra. ἴδη
» pro *sylva* ἁπλῶς, non solum poëtis, sed etiam aliis scri-
» ptoribus. Postrema etiam hoc modo scribi possunt, τέ-
» ρενα Συρίας τὰ ῥεύματα: periphrasis est *unguentorum li-*
» *quidorum:* aut Συρίας ἀρώματα. « CASAUBONUS. — In
totâ eclogâ nil adinvere membranae, nisi sub finem ubi
πατεῦσαι pro corrupto κατεῦσαι dederunt. In reli-
quis nihil ab editâ scripturâ discedunt: nisi quod ἀϊδᾶν
absque accentu scribunt. Nobis non liquet. Tractavit hunc
locum ad quorumlibet monstrorum occursum intrepidus
FIORILLO, Observation. in Athen. pag. 111 sq. ubi » ve-
» xatissimum locum sic corrigendum & distinguendum «
censuit:

— — — — Τῶν γραΐδων,
οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ εἶδας,
οὐδ' αὐτὰν τὰν γυναικείαν ἔχον.
ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνά-
ζοντ' ἀεὶ ὕλαις δὲ πολυθήραις φρένας
τερπόμεναι, ἱερόδακρυ
λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε
καταπατεῦσι, τέρενα Σύρια σπέρματα.

DALECAMPII versio haec erat: *Immortalium Deorum* (ἀϊ-
δίων) *speciem, non hominum prae se ferebant. Quin nec co-
rum muliebris facies erat. In curribus exercebantur, sellis su-
per impositis. Feris autem* (nempe » Equis ferocibus, ac in-
» domitis «) *saepius animus ferox* [ἀνηλεέα φρένα, PUR-
SANUS: unde accepit VILLEBRUNE:] *leniebatur esu sacra-*

rum lacrymarum thuris, odoratarumque palmularum, ac tenellae casiae: Quae omnia Syriae sunt insignes opes.

a 'Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Φυτῶν. De hoc *ARISTOTELIS* libro, qui hodie sincerus non exstat, vide Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 135 sq. lib. III. cap. 6. sect. 19.

Ibid. Φοινίκων ἀνόρχων, οὕς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. »Pro φοινίκων ἐνόρχων Dalecampius »scribit ἀνόρχων. Favet coniecturae quod iidem vo»cabantur *eunuchi*. Mssti aliter. « CASAUBONUS. — Sane, quas εὐνούχους & ἀπυρήνους adpellari aiebat Aristoteles, easdem non ipse, cum eamdem rem alio nomine insignire vellet, ἐνόρχους (quod plane contrarium significat) nominare potuerat. Esse autem contraria, ἐνόρχους & εὐνούχους, & res ipsa loquitur, & diserta Herodoti verba, VI. 32. & VIII. 105. abunde demonstrant. Quare quamquam ἐνόρχους communi consensu cum editis hic teneant ambo nostri codices mssti, non dubitavi tamen, quin ἀνόρχους unice probarem, praeeuntibus SALMASIO, Exercitat. p. 334. & p. 930. & BODAEO ad Theophrast. pag. 102. quibus DALECAMPIUS praeiverat, in versione latina non modo *testibus carentes* scribens, verum etiam ipsum Graecum vocabulum ἀνόρχους adponens. Est ad hunc locum eiusdem DALECAMPII Adnotatio haec: » Aristoteles his verbis *palmulam adipson* Plinii significat, » cap. 22. lib. XII. [sect. XLVII.] & τὸ πῶμα Dioscoridis » cap. 149. [al. 129.] lib. I. cui lignum ideo nullum in» tus est, quia viridis & immatura decerpatur, priusquam » genitus sit nucleus. Palmulis enim prima nascitur pomi » caro, postea lignum intus, hoc est semen eius. Argumen» tum, quod parvae sine hoc reperiantur in eodem pal» mite. « — Cum his conferendus alius Plinii locus, XIII. IV, 8. ubi *spadonum nomen accepisse* illas palmas ait. At, quas φοίνικας Aristoteles ac Plinius ἀνόρχους & εὐνούχους & *spadones* adpellatas aiunt, eae (ut recte BODAEUS l. c. monuit) non sunt *palmulae, fructus palmarum;* sed ipsae *palmae arbores*. Quare fatendum est, imperite & alieno loco hic adpositum ab Athenaeo esse istud *Aristotelis* testimonium; nisi coniectare licuerit, partem testimonii, quae maxime huc fecisset, per librariorum negligentiam intercidisse.

Φόρμος ὁ κωμικὸς ἐν 'Αταλάνταις. »*PHORMI comici* Sui»das meminit, & fabulae illius, quam *Atalantam* vocat,

» non *Atalantas*. Sine nomine citat Hesychius. [voc. Δυ- a
» γυσοκουροπυράνην:] ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς. « CASAUB.

τῶν Νικολάων καλουμένων φοινίκων. » Earum meminere » Plinius, & Plutarchus in Quaest. convivalibus. « DALECAMPIUS. — Plinium vide, XIII. IV. 9. & Plutarch. Symposiac. VIII. 4. qui *praecipuae amplitudinis & pulcritudinis eas fuisse* docent. Adnotavit hoc loco CASAUBONUS: » Fuerunt apud veteres non solum palmulae *nicolai* di- » ctae, de quibus hîc Athenaeus: sed etiam placentae » quaedam aut panes, quibus ab eodem Nicolao Dama- » sceno impositum nomen esse scribit Photius in Biblio- » theca. Palladius in vita Abbatis Apollo, *nicolaos panes* » *maximos* vocat. « — Placentularum istarum meminit Suidas, in Νικόλαος Δαμασκηνός.

AD CAP. LXVII.

Ἰσχάδες. De *Ficis* copiose disputatum est lib. III. b
cap. 6 & seqq. Nunc de *caricis*: quo nomine *aridae* potissimum *fici* intelliguntur.

Δίνων γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς. Δείνων scripsit TOUP, hunc locum citans in Append. ad Theocr. p. 5. ubi (post Meursium, DE Pagis Atticis, voce Αἰγίλος) monuit, sic ex Athenaeo corrigendam esse pravam scripturam Δίων apud Scholiasten Theocr. Idyll. I. 147. Perinde vero & Δίνων & Δείνων scribitur huius Historici nomen. Et Δείνων quidem ex *Epit.* supra edidimus, II. 67. a. Sed deinde, quum saepius citetur hic auctor, constanter, sicut hoc loco, Δίνων scribitur in ms. *A.* & plerumque etiam (nisi me fefellit observatio) in ms. *Epit.* qui tamen idem codex hîc rursus Δείνων habet.

ὁ ἐξ ἀρχῆς. » Ait *DINON, de Persidis regum diaeta* loquens: » ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ » ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. Non est caussae cur haec » lectio repudietur: nec male tamen scribas, ὁ ἐξ ἀρχῆς » βασιλεὺς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. *Non putavit rex Per-* » *sarum primus, cibis peregrinis uti regem debere.* Rex ille pri- » mus *Cyrus* est, conditor regni Persici, & multorum re- » gni illius institutorum auctor. « CASAUBONUS. — Pro ὁ ἐξ ἀρχῆς legendum ὁ Ξέρξης censuerat RUHNKENIUS, suffragante VALCKENARIO ad Theocrit. pag. 39. Quae emendatio tanto speciosior, quod eadem res, quae de ca-

ticis *Atheniensibus* continuo deinde narratur, a Plutarcho (in Apophthegmatibus Regum, Opp. T. II. pag. 173. c.) diserte ad *Xerxem* regem refertur. At, quoniam post verba, de quibus quaerimus, statim subiicitur, ὅθεν καὶ νόμος τις ὕστερον ἐγένετο poterit utique id quod de *caricis* ibi traditur, ad *Xerxem* referri; sed perquam probabile videri debet, praecedentia verba ad superiora tempora spectare. Quare nec solicitanda verba ἐξ ἀρχῆς videntur: sed aut nude id ipsum, quod consentientibus vetustis membranis hîc editum est, ὁ ἐξ ἀρχῆς, tenendum: aut, si quid mutandum, ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς legendum cum Casaub. sive ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας, cum TOUPIO loco cit. pag. 60. sive (quod a CORAYO ingeniose sane excogitatum, & in *Notis mss tis* propositum est) ᾤοντο δεῖν οἱ ἐξ ἀρχῆς - - - ὅθεν καὶ νόμος τοῖς ὕστερον ἐγένετο. Ubi οἱ ἐξ ἀρχῆς sive generatim οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοὶ, *prisci homines*, intelligi possint, quod eidem CORAYO placuerat; sive, quod equidem malim, οἱ ἐξ ἀρχῆς βασιλεῖς vel βασιλεύσαντες, *prisci* vel *superiores Persiae reges*. Utraque emendatio, ᾤοντο δεῖν οἱ ἐξ ἀρχῆς & τοῖς ὕστερον etiam PURSANO olim in mentem venerat. In *Epitomá*, omissis ipsis illis verbis, de quibus dubitant eruditi viri, ita scribitur: ἐπὶ γοῦν τῆς βασιλέως τραπέζης πάντων παρατιθεμένων ὅσα γῆ βρώματα φέρει ἧς βασιλεὺς ἄρχοι, ξενικοῦ δὲ οὐδενὸς, εὐνοῦχός τις &c.

ἐρωτῆσαι ποταπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν. Nisi parum Graece scripsisse *Dinonem* statuamus, fatendum fuerit, vulgatam huius loci scripturam librariorum imperitiae aut negligentiae deberi, cum ποδαπαὶ & ὅτι ἐξ Ἀθηνῶν scriptum oportuisset. De discrimine vocum ποδαπὸς & ποταπὸς vide Phrynichum pag. 16 sq. & Thomam Mag. pag. 724 sqq. & quae utrobique a viris doctis observata sunt. Porro infinitivo ἐρωτῆσαι non erat hîc locus, nisi adderetur φασὶν aut λέγεται: sed fortasse ἠρώτησεν scripserat Athenaeus. Denique adiectum utique nomen malles τὸν βασιλέα vel ὁ βασιλεύς: quod apud ipsum *Dinonem* quidem ex praecedenti oratione fortasse facile subintelligebatur. Apud Athenaeum *Epitoma* quidem & nomen βασιλεὺς & particulam ὅτι hîc agnoscit, sed diversâ utitur orationis structurâ, in hunc modum: ὡς δὲ ἐρωτήσας ὁ βασιλεὺς ἐπύθετο ὅτι Ἀττικαὶ εἶεν. Ex ms. *A.* nihil varietatis ad hunc locum enotatum. Quod ποδαπ-

παὶ ſcribitur in ed. Caſ. 2. & 3. id ex proxime ſubiectae Caſauboni Animadverſione ſumtum eſt, ubi obiter ea ſcriptura commendatur.

τοῖς ἀγοράσταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι &c. » In ſub» iectâ hiſtoriâ de *caricis Atticis regi Perſarum ab eunucho » oblatis, ut expeditionis adverſus Athenienſes ſuſcipiendae il» lum admoneret, reſponſum Perſae* ita ſcribitur omnium li» brorum conſenſu: ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ » ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγοράσταῖς ἐκέλευεν » ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν » ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. Id eſt: *Regem quaeſiſſe aiunt, » unde iſtae caricae? Cum intellexiſſet, Atticas eſſe, iuſſit ob» ſonatores emere, usque dum liceret ſibi quando vellet cum» que ſumere, & quidem inemtas.* Ita clare innuit Perſa, co» gitare ſe de bello Athenienſibus inferendo. Cedo aliquis » mihi ſi quid hîc aut obſcurum aut corruptum: ego nul» lus video. Dalecampius tamen corrigebat, οὐκ ὠνεῖσθαι: » & mirificam ex his verbis ſententiam eliciebat. Omnia fer» re poſſumus: modo ne auctoris mentem pervertat: quod » videtur hîc feciſſe ſane quam licenter. ἀγορασταὶ ſunt » *obſonatores*, ut Athenaeus ipſe interpretatus eſt lib. IV. » [pag. 171. a.] « CASAUBONUS. — Nobis vero hîc plura notanda. Primum, quod ποδαπαὶ ſcribi in libris ait Caſaubonus, id non ita eſt: nam ποταπαὶ communi conſenſu ſcribitur in ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. nec aliter (quoad quidem noverim) in msstis libris: ex noſtro ms. *A.* certe nihil enotatum, ut paulo ante monui. Tum ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ſcribitur quidem in editionibus omnibus: ſed ὡς ἂν & αὐτῶν λαμβάνειν communi conſenſu exhibet vetus cod. *A.* & *Epit.* quarum lectionum utraque teneri fortaſſe debuerat, ut mox videbimus. Quod vero de DALECAMPIO graviter adeo conqueritur vir doctus: fuerint fortaſſe, qui laudem potius, ex parte ſaltem, quam reprehenſionem hoc loco meruiſſe hunc interpretem aeſtimaturi ſint: cuius haec eſt interpretatio: *Ubi reſcivit Atticas eſſe, vetuiſſe emptores rerum in foro venalium quidquam ex iis vel mercari vel emere, donec ſibi tantum ſumtum fuiſſet quantum vellet.* Qua de verſione opportune ſic monuit CORAYUS in *Notis msstis:* » *Natalis* (non » *Dalecampius*, ut putat Caſaubonus) legit οὐκ (vel μὴ) » ὠνεῖσθαι: *Dalecampius* vero, τοὺς ἀγοραστὰς ἐκώλυεν ὠνεῖσθαι, quod quidem eodem redit. « — Nobis

c igitur, reliquam Casauboni probantibus interpretationem, minime spernenda videtur ista Dalecampii coniectura, τοὺς ἀγοραστὰς ἐκώλυεν, hoc sensu: *vetuit rex ne posthaec obsonatores ipsius hoc genus ficorum emerent*, neque eas mensae ipsius adponerent, *donec* &c. Quae sane sententia & aptius convenire videtur ei quod modo dixerat auctor, *usu fuisse receptum ac veluti lege sancitum, ne quo peregrino cibo rex uteretur*; & cum eo, quod de eâdem re Plutarchus tradit, unice consentit. Sic enim ille, loco supra citato: Ἀττικὰς δὲ ἰσχάδας οὐκ ἂν ἔφη φαγεῖν ὠνίους κομισθείσας, ἀλλ᾽ ὅταν τὴν φέρουσαν κτήσηται χώραν. Id est: *Ficus Atticas negavit* (Xerxes) *se comesturum venum adlatas: sed tum, cum potitus fuerit terrâ eas ferente*. Deinde, quum pro ἕως ἂν uterque codex mstus ὡς ἂν teneat, si pro γένηται legeretur γενήσεται, sententia haud incommoda haec erat futura: *nam fore sibi* (puta, *brevi tempore*, ut quidem sperabat Xerxes) *potestatem inemtas sumere* eiusmodi ficos *quoties vellet*. Neque opus admodum fuit, αὐτῶν in αὐτῷ mutare: poterat αὐτῶν ad ἰσχάδων referri, dativus personae autem facile subintelligebatur.

τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν. » *Alexis* poëta cum face» ret, Εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ » θύμου δέσμαι τινές: iocatus est non invenuste ad navium » παράσημα: de quibus non repetam quae docte ab eru» ditis viris sunt observata. Ait, *navibus Atheniensium pro » insignibus caricas esse*: quia nusquam totius Graeciae nec » plures nec meliores caricae reperiebantur quam in At» ticâ. Ergo inde in alias oras mittebantur: &, cum via» tico naves instruebantur, non postremum locum cari» cae obtinebant. His adiicit *thymum*: merito; nam & plu» rimum & laudatissimum in Attica: unde etiam transla» tum in alias regiones, & flore satum constat. « Casaubonus. — Haud obscure tetrametrorum trochaicorum speciem referunt ista *Alexidis* verba:

Εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ θύμου δέσμαι τινές. —

Et in duobus prioribus hemistichiis nihil desideratur. Sed posteriori hemistichio prioris versus medicinam quaerant artis magistri: nam quod nobis in mentem venerat, transpositis verbis scribere, — — τῶν Ἀθηνῶν παράσημον: vereor ne anapaestum pedem in impari versus trochaici sede non admissuri sint ii quorum in hoc genere valere

iudicium debet. Cui pedi si in tali regione locus concedatur, manente eâdem verborum serie, potius cum cod *Ep.* scribendum fuerit: — — παράσημον τῶν Ἀττικῶν.

Ποσείδιππον. Sic h. l. ut constanter aliàs ms. *A.* non Ποσειδ. Vide ad III. 88. f. De LYNCEI testimonio, quod hîc citatur, conf. not. ad VII. 285. f.

χελιδονίοις ἰσχάσιν. Sic & Pollux VI. 81. ἰσχάδες χελιδόνιοι, terminatione communi masculino & foeminino generi. Suo arbitrio χελιδονίαις scribere Breviator potuit, cum praesertim paulo inferius (lit. e.) χελιδονίας nominatas videret, in quam scripturam ibi consentiunt libri: sed perinde utrâque terminatione uti licuit. conf. III. 75. e. ibique not. Est vero etiam substantivum nomen ὁ χελιδονίας; de quo dictum ad IX. 401. a. De *Rhodiis ficis*, vide Polluc. l. c.

Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένῃ. » Cum nihil demutent » antiqua exemplaria ab editâ lectione in istis, Φοινικ. δ' » ἐν Μισουμένῃ φησὶν, Suidas tamen advertit nos: cuius » sunt de PHOENICIDE verba: Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι » Φύλαρχος μισούμενος, ὥς Ἀθήναιός φησιν ἐν τῷ βι- » βλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Si ita scripsit, duarum fabu- » larum lemmata in unum conflavit, imperite. Nusquam » enim *Phylarchum exosum* poëtae huius laudatum ab Athe- » naeo meminimus: sed *Phylarchum* quidem libro deci- » mo; [pag. 415. e.] Μισούμενον vero vel Μισουμένην hoc » loco. Scripserat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισούμε- » νος. « CASAUBONUS. — Difficultatem hactenus levavit Portus & post eum Küsterus, ut inter Φύλαρχος & Μισούμενος distinctionis notam interponerent: sed manet dissensus Suidae ab Athenaei lectione in terminatione posterioris tituli: in quo Suidam, ut solet, sequitur Eudocia.

καὶ τῶν προπυλαίων. » Atticae consuetudinis est, » loca urbis ab iis rebus designare, quae ibi vaenum ex- » ponuntur. ὄψον vel ἰχθῦν, *forum piscarium*: κρέα, *macel-* » *lum ubi carnes venduntur*: λάχανα, *forum olitorium*: μύρα, » *Tuscum vicum.* Contrarium videtur fecisse PHOENICIDES » isto versu:

» καὶ τῶν προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων,
» τούτων ἐγευσάμην.

» Appellat προπύλαια, *bellaria*, aliasve *cupedias*, *in aedium* » *sacrarum aliorumve publicorum locorum vestibulis solitas ve-* » *nire.* « CASAUBONUS. — Similiter iam ante hunc DA-

LECAMPIUS: »Propylaea, bellaria & tragemata quae ante vestibula aedium civitatis & in porticibus veniebant.« — Haud immerito tamen mireris a nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse hunc vocabuli usum, immo abusum: nam is quidem abusus esse videtur, aegre concoquendus, quod ait, καὶ τῶν προπυλαίων ἐγευσάμην, haud secus ac τῶν ἰσχάδων. Nec tamen aliud quidquam, ne dicam melius, occurrit: & magis etiam turbat veterum membranarum scriptura, προσπυλαίων: pro quo, ad metrum certe commode, προπυλαίων posuere editores.

Postremo versu perperam πρὸς τὴν ἀταγῆνα edebatur. Si articulo fuisset opus, τὸν oportebat, non τήν. Sed articulum recte ignorat vetus codex mstus. Videtur autem idem codex in ἀταγῆνα quidem simplici τ literâ cum editis consentire; sed male: nam constanter geminatâ τ literâ scribitur id nomen. Caeterum conf. lib. IX. cap. 39 extr. & ibi notata: nam eo spectat id, quod hic subiicitur, *notandam mentionem* του ἀτταγῆνος factam in istis versibus. In *Epit.* totum abest istud Phoenicidae testimonium.

Αἴγιλα δ' εἶναι δῆμον τῆς 'Αττικῆς. »Celebrantur ex »PHILEMONE *caricae Aegilides:* de quibus Theocritus: »[Idyll. I. 147.]

» — καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
»ἁδεῖαν. —

»Constat de nomine *pagi unius Atticae* sic denominatas. »Eum pagum Theocritus cum suo Interprete *Aegilum* vocat: noster hîc *Aegila* τὰ: alii omnes *Aegiliam:* atque »ita legam hoc loco.« CASAUBONUS. — In Αἴγιλα cum editis Athenaei libris consentit uterque noster codex mstus. Αἴγιλος vocatur Interpreti Theocriti: Αἰγιλία Stephano Byz. Harpocrationi & Suidae. Nec vero id satis caussae erat, cur solicitaretur Athenaei scriptura; ac multo minus, cur fidenter hic locus ita citaretur, quasi Αἰγιλίαν haud dubie scripsisset Athenaeus, quod a MEURSIO factum, in Reliquis Atticis, cap. 1. Perinde in usu fuisse varia ista nomina facile credas cum TOUPIO, Append. ad Theocr. pag. 5.

χελιδονίας τε καλεῖσθαι &c. »De *colore caricarum chelidoniarum* dictum libro IX. cap. XIV.« CASAUBONUS. — Vide ad IX. 401. a. & confer paulo ante ad lit. *d.* notata.

τὰς Τιθρασίας. »*Tithrasiae,* a Tithrante pago tribus Aegeidis sic dictae.« CASAUBONUS.

Οὔτῳ δὲ ἦσαν περισπούδαστοι. *Οὔτως* edebatur: ac persaepe etiam in msstis, praesertim in ms. *A.* particulae huic ante consonantem adiicitur *ς* litera: sed h. l. uterque noster codex *οὔτω* exhibebat: quod lubens accepi, ne cum *ὄντως*, quod mox ponitur, confunderetur. Deinde, cum sic esset editum, (*ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην οὐδὲν γὰρ οὔτως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων*) monuit Casaubonus: » Adhibe scalpellum, & scribe ademtis su» pervacuis dictionibus, *ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην,* » *οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.* « — In *Epit.* praetermissa est tota illa parenthesis: ms. *A.* vero editam olim scripturam ad verbum & ad literam tenet. Et nobis omnia tenenda visa sunt, hac unâ exceptione, ut *οὔτως* ante *γλυκυτ.* in *ὄντως* mutaretur: quas voces iam nimis saepe inter se permutatas a librariis vidimus. Nusquam autem apud Comicum, nec in integris fabulis, nec in Fragmentis a Brunckio collectis versum istum reperire nobis contigit.

πεφωσμένας ἰσχάδας. Vide not. ad pag. 647. c. a

Οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος ἰσχάδων. » Refertur ex *Glossis Pamphili*, fuisse *προσκνίδας,* » *γένος ἰσχάδων.* Dalecampius adiectâ literâ scribebat » *προσκηνίδας*: nos unam detrahimus, & legimus *προ*» *κνίδας.* Hesychius: *Πρόκνις, εἶδος ἰσχάδων.* « Casaubonus. — Desunt ista Epitomae: codex *A.* vero nil mutat; at in eodem, cum aliâs, tum paulo etiam ante (pag. praec. c.) bis *προσ* pro *προ* perperam scriptum vidimus. Cum Hesychio consentit Photius in Lexico msto. Et, quod ad priorem syllabam, consentit etiam Pollux, apud quem lib. VI. sect. 81. memorantur *προκρίδες ἰσχάδες*, per *κρ* pro *κν*, ceterum eodem accentu, quo apud Athenaeum. Sed *πρόκνις* (sive *προκνὶς*) per *κν* in vetere etiam Lexico Rhetorico Eustathius repererat, apud quem (ad Od. λ'. pag. 440. lin. 11.) mendose quidem vulgo sic editur: *εὕρηται δὲ καὶ πρόκρις διὰ τοῦ ν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ γένος ἰσχάδων δηλοῖ.* Adparet, *πρόκνις* scriptum oportuisse: nisi fortasse sic scripserat Eustathius, *καὶ πρόκρις, καὶ πρόκνις διὰ τοῦ ν.* b

AD CAP. LXVIII.

σταφυλῆς — δοκοῦντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι. » *Uvam* Graeci *βότρυν* & *σταφυλὴν* dicunt. Sed Athe-

b » naei seculum *βότρυς* nomen frequentavit magis, contra
» quam factum & *Homero* & aliis antiquissimis scriptori-
» bus; quos altera potius appellatione uti solitos obser-
» vatur his verbis: Βότρυς ὅτι μὲν κοινὸν δῆλον. σταφυλῆς δὲ μέμνηται, καίτοι δοκοῦντος τοῦ ὀνόματος
» Ἀσιαγενοῦς εἶναι, Κράτης ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου,
» ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν
» σταφυλὴν κεῖσθαι. *Asiaticum* esse *nomen* σταφυλὴ, quod
» ait *Crates*, illi crediderunt, qui uvam *staphylam* nomi-
» natam a *Staphylo* quodam existimabant. Grammatici hunc
» Staphylum Liberi patris filium nominant: [Etymolog.
» M. pag. 752.] Nonnus in Dionysiacis regem Assyrium,
» *Botryis* patrem. Aliis placet, Graecae originis verbum
» esse: & σταφυλὴν quasi σταπυλὴν dici, παρὰ τὸ στάζειν
» τὸν πυλὸν, *quod guttatim vinum funderet.* πυλὸς enim *vi-*
» *num* primitus significasse sciunt eruditi. Verba adducta
» ex antiquis hymnis integrum continent hexametrum:

» Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαίνῃσιν κομόωντες.

[Neglectâ metri lege, μελαίνῃσι olim editum erat.] Lo-
» quebatur hymni poëta de *oschophoriis*, quae in hono-
» rem Bacchi & Scirradis Minervae Athenis celebraban-
» tur. Nam hic versus ad *oschas* pertinet. Sic vocabant
» palmites cum suis uvis. « CASAUBONUS.

Πλάτων δ' ἐν ὀγδόῳ Νόμων. Exstat locus apud PLA-
TONEM *de Legib. lib. VIII.* p. 430. Opp. T. VIII. ed. Bipont.
Cuius in verbis cum desideraretur in ed. Ven. & in ms. *A.*
c vox πεντήκοντα, (nempe nota numeralis ν'. absorpta a
praecedente vocula μὲν) ex Platone eam adiecit editor
Basileensis: item particulam ἢ, quae post σταφυλὴν ex-
ciderat. Pro ἱερὰς μὲν, paulo ante, ἱερεὺς μὲν erat in ed.
Ven. sed ἱερὰς cum ed. Bas. & Cas. habet ms. *A.* ut apud
Platonem legitur. Pro eo vero, quod in Athenaei libris
d legitur ἐκεῖνος ἀεὶ ζημιούσθω, apud Platonem rectius
ἐκείνως scribitur, id est, *isto modo, praedicto modo.* Ad-
ponamus rursus aliquando specimen ex quo intelligatur
qua ratione Athenaei opus contraxerit Breviator. Is igi-
tur ex hoc capite *De Uvis* haec in hunc modum excerpsit:
Ὅτι Ἀσιαγενὲς ὄνομα ἡ σταφυλή. Γενναῖα σῦκα Πλάτων
ἐν ὀγδόῳ Νόμων τὰ εὐγενῆ φησὶν, ἢ τὰ ἐπιγεγεννημένα,
οἷον τὰ ἐπεμβεβλημένα. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολά-
δας ἀπίους ὀνομάζει τὰς ἐγκεκεντρισμένας. τοιαύτη δὲ καὶ
ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ γενναία σταφυλή. Ζημιοῖ δὲ ἐν τούτῳ τῷ

λόγῳ Πλάτων τὸν βοτρύων ἢ σύκων γευσάμενον πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τοῦ τρυγᾶν ἀρκτούρῳ σύνδρομον. Ὅτι ἐν Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι, *&c.*

In *HESIODI versu*, Μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι *&c.* ex Ἐργ. 408. (380. ed. Brunck.) perperam in ed. Ven. & in ms. *A.* ἔννηφι scribitur pro ἔννηφι aut ἔννηφιν.

Γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ *&c.* » Quaestioni ab Ulpia» no propositae, quid appellet Plato γενναίαν σταφυλὴν & » γενναῖα σῦκα, bifariam respondet Masurius. Prior re» sponsio est: γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ » Ἀρχίλοχος, Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς. Vult Masurius, » dici γενναῖα *omnia quaecumque in suo genere excellunt*: & ita » *generosas uvas* & *generosas ficus* appellatas esse a Platone. » Hanc interpretationem etsi non improbo, malo tamen » aliter paulo accipere. Puto enim, *magnitudinem* rei indi» cari voce hac. Eustathius [ad Iliad. ε΄. pag. 414. l. 6.] » post relatum Athenaei istum locum, *Fortasse*, inquit, » *magna uva est quae Platoni dicitur* γενναία σταφυλή: » *sicut dixit Comicus* γεννικὸν κρέας, pro ἁδρὸν κόμμα. (Ad» iicitur in ed. 2. & 3. » Etsi paullo aliter interpretatur » Scholiastes ad haec verba ex Equitibus, Ὦ γεννικώτα» τον κρέας, Ψυχήν τ᾽ ἄριστε πάντων.) Gallice dixeris, » *une bonne pièce de chair.* Atque ego cum Eustathio sen» tio: neque mihi dubium, γενναίας μάζας in secundo » De Republ. esse *grandem mazam*, sicut apud Satyricum » *vaegrandis polenta.* Non probo alteram interpretationem » quae adiicitur a Masurio, ἢ τὰ ἐπιγεγεννημένα. ὁ γὰρ » Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολάδας ἀπίους ὀνομάζει. [id est:] » *aut vocat Plato* γενναίας *uvas & ficus, quae post insitionem* » *nascuntur: sicut Aristoteles insititia pira nuncupavit* ἐπεμ» βολάδας ἀπίους. Apud Suidam est Ἀριστοφάνης. Eusta» thius legit ut nos: quem si lubet lege. « CASAUBONUS. — Γενναίας σταφυλὰς adpellat Plato, ut satis perspicue ipse interpretatur, genus quoddam uvarum, quae esu quidem satis delicatae fuisse videntur, sed ἀθησαύριστοι erant, neque ad vinum, quod duraret, inde exprimendum idoneae. Nos contra, in his terris, *nobiles & generosas uvas* adpellare consuevimus eas, quae non modo esu suaves sunt delicataeque, sed e quibus etiam vinum maxime validum generosumque & durabile exprimitur. Suidas sua (in voce Ἐμβεβλημένα, & in Ἐμβολάδας) Harpocrationi debet, sed corrupto Harpocrationis

exemplo usus erat: nam nonnulli quidem Harpocrationis codices (ut Maussacus adnotavit, ad voc. Ἐμβεβλημένα) hodieque Ἀριστοφάνης habent; alii vero Ἀριστοτέλης tenent, quemadmodum apud Athenaeum edd. & mssti & ex Athenaei Epitomâ Eustathius. Scripturam ἐπιγεγεννημένα (a verbo ἐπιγεννάω) ex *Epit.* adoptavimus: eamdemque Eustathius habet. Deinde tria verba, quae deerant editis, οἶον τὰ ἐπεμβεβλημένα, exhibuit nobis non modo vetus codex *A*. verum etiam *Epitoma*. Eustathius non minus commode, sed suo arbitratu, ita scripsit, τὰ ἐπιγεγεννημένα ἐξ ἐπεμβεβλημένων συκέων.

e Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος. *DEMOSTHENES*, *pro Coronâ*, pag. 314. ed. Reisk. ubi ἐλάας, non ἐλαίας.

Ξενοφῶν ἐν Οἰκονομικῷ· »ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς »σταφυλάς.« Exstant illa verba in *XENOPHONTIS Oeconomico*, haud ita procul a fine, p. m. 684. Adferuntur autem haec verba a Deipnosophista, ut moneat, vocabulo σταφυλὴ usum esse Xenophontem.

Οἴδασι δὲ οἱ πρὸ ἡμῶν &c. Nihil opus erat insertâ post δὲ particulâ καὶ, quae deinde recte posita est, καὶ τοὺς ἐν οἴνῳ &c. Et priore loco eam ignorat vetus codex mstus.

ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνὰς &c. »Sequitur: Εὔβουλος γοῦν ἐν Κατακολλωμένῳ φησίν·

»— Ἀλλὰ παραλαβὼν
»ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνὰς, καὶ βότρυς
»τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

»Neque sententiae neque versus modulo congruit τὸ »ἀκράτῳ. Quid sit restituendum nemo possit certo sci»re: iocosum enim, opinor, aliquid comicus fingebat. »Forte κάρα τε, vel ἀκρανῆ τε κροῦε. Incertum etiam »est, cum ait δίδου πυκνὰς, utrum debeamus supplere »κύλικας, an πληγάς. Quin propter metrum videtur le»gendum vel καὶ δίδου πυκνὰ καὶ βοτρ. vel διδοὺς »πυκνὰς βότρυς.« CASAUBONUS. — Misere utique claudicat versus ille,

ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνὰς, καὶ βότρυς.

in quo tamen cum editis accurate consentiunt veteres membranae. Sed, quod Casaubonus ait *sententiae* non convenire τὸ ἀκράτῳ, id nobis secus videbatur. Illud ἀκράτῳ κροῦε DALECAMPIUS minime absurde, me iudice, interpretatus est, *temeto feri*; adiectâ Notâ: »*Bibere merum* »*cogito*.« — Possem provocare ad illum Amphidis ver-

ſit hîc nominaſſe *Lynceus* videtur, quod ab illo menſe annum auſpicabantur Athenienſes; verum etiam, quod eo menſe ad maturitatem pervenire ſoleret illud uvarum genus, quod a feſtivo illo catillone commendatur.

AD CAP. LXIX.

» Sequuntur Athenaei verba iſta: Ἐπεὶ δὲ πολλάκις » ὑμῖν εἴρηται περί τε κρεῶν καὶ ὀρνίθων καὶ περιστεριδίων, » ἔρχομαι κἀγὼ λέξων ὅσα ἐκ πολυαναγνωσίας εὗρεῖν ἠδυνή- » θην παρὰ τὰ προειρημένα. *Maſſurius* eſt [in Graeco p. 653. d. rectius Μασούριος, ſimplici σ literâ, ut olim, ſcribitur; poſtquam haud multo ante aliquoties Μασσούριος per σσ ſcriptum erat. conf. Animadv. T. I. pag. 11 ſq.] » quem haec loqui facit auctor. Ait, *adiecturum ſe ad ea,* » *quae de carnibus maxime avium ſuperioribus libris continean-* » *tur, quidquid aſſidua veterum ſcriptorum lectio ſibi ſuggereret,* » *prioribus qui de iis rebus ſermonem habuiſſent indictum.* Eſt » vero pars iſta aliud nihil, niſi *Appendix quaedam ad Li-* » *brum nonum.* Ea legitima ſedes erat omnium eorum, quae » hîc alieno loco obſervantur a Maſurio. Cauſſam huius » ἀταξίας ſuo loco expoſitam non repetemus. Prima ob- » ſervatio eſt ſuper voce περιστέριον aut περιστερίδιον, vel b » potius ſuper utrâque: etſi diſſimulata eſt hodie dictio » περιστερίδιον in diſputatione Maſurii. Addenda haec erant » ſermoni περὶ περιστερῶν, qui libro nono continetur. Idem » obſervandum etiam in caeteris. « CASAUBONUS. — Quae libro nono, ubi de *Avibus edulibus* diſputabatur, adponere oblitus erat Athenaeus, aut quae tum, cum illum librum conſcriberet, ipſe nondum obſervata & in commentariolis ſuis relata habuerat, ea hîc, veluti ſupplementum ſupra dictorum, lectoribus adponit. Sunt autem, ut pleraque alia ab hoc ſcriptore obſervata, maiorem fere partem Grammaticalia. Nec vero de vocabulo περιστερίδιον (ut exiſtimavit Caſaubonus) hîc diſputaturus erat Maſurius: vocabulo iſto utitur ille (ſive potius *Athenaeus*, qui eum loquentem inducit) ſuo nomine. Videtur enim haec maxime legitima & uſu vulgata (Athenaeo certe familiaris) fuiſſe forma diminutiva vocabuli περιστερὰ, περιστερίδιον: quae etiam in Graecâ Levitici verſione, cap. 1. vs. 15. in codicibus nonnullis reperitur. Sed Atticis poëtis commodior uſitatiorque fuerat alia di-

b minutiva forma brevior, περιστέριον: de qua hîc agitur. Cuius formae quum unum exemplum iam supra (IX. 395. c.) obiter fuerit prolatum, nunc alia quaedam interim a se observata adiicit noster vocabulorum venator. Ex istis omnibus Breviator nonnisi haec excerpsit. Ἡ πολυαναγνωσία φησίν. Ὅτι τὸ περιστέριον παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων κεῖται.

Περιστέριαν οὕτως ἐστὶν εὑρεῖν εἰρημένον. Sic vulgo, nullâ distinctione interpositâ, iunguntur ista Περιστέριον οὕτως &c. ubi adverbium οὕτως eâ ratione accipiendum, de qua & alibi saepius & haud ita multo ante diximus. Poterat vero etiam, quemadmodum deinde post φασιανικὸς factum, sic & hîc *post* Περιστέριον *interserto puncto distingui* oratio, hoc modo: Περιστέριον. Οὕτως ἐστὶν εὑρεῖν &c.

In *MENANDRI* testimonio, quum μικρὸν ἐπέμεινας προστρέχει vulgo legeretur, Dalecampius ἐπέμεινας tenens, πρόστρεχε corrigebat: atque etiam alia partim mutans, partim omittens, (nam participium λέγων non expressit) sic convertit: *Haud parum moratus, accurre.* B. Περιστέρια, *Pipiones tibi mercatus sum.* Quae inanimadversa praetermisit Casaubonus. Rectius fragmentum istud curavit CLERICUS in Menandri Reliquiis pag. 142. Sed quum ἐπιμείνας voluisset corrigere, per typothetae sphalma ἐπεμείνας expressum est.

Dein ita edebatur: ὁμοίως Νικόστρατος, ἄβρα ταῦτ' ἀξιῶ, εἶτ' ὀρνιθάριον τὸ περιστέριον τὸ γάστριον. Quae sic convertit DALECAMPIUS: » *Sic & Nicostratus:*

» *Delicata & tenella omnia volo:*

» *aviculas: pipiones: omasum molliusculum.* «

Vides illum ἁβρὰ legendum censuisse: quod speciosum videri poterat. Sed peropportune ex ms. *A.* enotata scriptura ἄβρα docet, titulum fabulae eâ voce contineri. Ac sane eamdem *NICOSTRATI* fabulam, Ἄβρα, etiam supra commemoratam vidimus, IV. 133. f. nec Suidas eam silentio praetermisit, in Νικόστρατος κωμικός: ubi quidem Ἅβρα aspero spiritu scribitur, quod perinde est. Iam vero in verbis, quae ex hac fabula adferuntur, nec sententiae, nec metro constat ratio. Nam, ut de metro taceam, quod quam sit pessumdatum in oculos incurrit, ad sententiam quod spectat, alienam esse adparet istam particulam εἶτ' ante ὀρνιθάριον: ferri utcumque εἶτ' circumflexo accentu poterat. Sed, quum duo alia nomina, περιστέριον & γά-

στριον, praepositos articulos habeant, sane quam probabile videri debet, vocabulo ὀρνιθάριον etiam *articulum* praefixisse poëtam. Quare aut admodum equidem fallor, aut sic scripserat poëta:

— Ταῦτ' ἀξιῶ·
τ' ὀρνιθάριον, τὸ περιστέριον, τὸ γάστριον.

Posterioris senarii primus pes spondeus est, secundus anapaestus, tertius & quartus item anapaesti. In voc. ὀρνιθάριον secunda syllaba longa, tertia brevis. Conf. II. 65. a ubi citatum *Nicostrati* testimonium ex eâdem fabulâ *Abri* desumtum videtur. τὸ γάστριον videtur idem esse ac ἡ ἠτριαία, vel ὑπογάστριον, *sumen*, *abdomen*. Cf. VII. 286. d. *Omasum molliusculum* h. l. interpretatus est Dalecamp.

Turbare lectorem haud immerito debebat, nos quidem aliquantisper torsit id quod deinde legebatur: Περιστέριον δὲ Φρύνιχος. Τραγῳδοῖς· Περιστέριον δὲ αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου. Quid enim caussae erat cur nunc diceret Masurius, Περιστέριον δὲ Φρύνιχος, cum eodem vocabulo περιστέριον perinde usi essent tres alii poëtae, quorum testimonia modo adposita fuerunt? Suspicari poteras, pro Περιστέριον fortasse aliud vocabulum hic posuisse Athenaeum, nempe Περιστερίδιον. At suspicionem istam refellit ipsum *Phrynichi* testimonium, in quo rursus vocabulum περιστέριον ponitur:

Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου.

Quae verba (nam δ' αὐτῷ per apostrophum scribi debuisse adparet) perfectissimum efficiunt senarium. Quare nobis videbatur, ista priora verba Περιστέριον δὲ per librarii errorem, oculis ad posteriora aberrantis, ante Φρύνιχος posita fuisse, & (quod iam saepius in vetustis nostris membranis, e quibus derivati reliqui omnes Athenaei codices, factum observavimus) noluisse deinde eumdem librarium, animadverso errore, liturâ deformare suum librum. Quod si cui non placuerit, abiecta a nobis esse priore loco ista verba; debebit ille, si modo cum ratione aliqua tractare hunc locum voluerit, non modo ibi Περιστερίδιον δὲ corrigere, sed & *Phrynichi* versiculum hoc modo scribere:

Περιστερίδιον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου.

In quo illud quidem non improbo, quod eâ ratione antepenultima syllaba vocis περιστερίδιον brevis statuatur, cum diminutiva in ιδιον terminata syllabam illam plerumque

corripiant: ſed illud obſervari velim, duobus locis ea ratione mutari librorum ſcripturam, quo prodeat ſenarius verſus, quem illegitimum iudicare debebunt artis magiſtri, cum *dactylum pedem in quarta ſede* habeat.

Φασιανικός. Intellige ὄρνις: & confer quae de hac ave dicta ſunt lib. IX. c. 37 ſeq. Deinde ex *Commentariis* PTOLEMAEI *regis* (eius qui & *Evergetes II.* & *Phyſcon* cognominatus eſt, de quo conf. Athen. lib. XII. cap. 72. ibique not. & Animadv. ad lib. IV. cap. 83. pag. 184. c.) recitantur haec verba: Τά τε τῶν φασιανῶν, οὓς τετάρους ὀνομάζουσιν, οὓς οὐ μόνον ἐκ Μηδείας μετεπέμποντο, ἀλλὰ καὶ νομάδας ὄρνιθας ὑποβαλὼν ἐποίησε πλῆθος, ὥστε καὶ σιτεῖσθαι. Ubi cum τετράωνας pro τετάρους editum eſſet, adnotavit DALECAMPIUS: »Athenaeus for»taſſis fallitur. Diverſus eſt vulgaris *phaſianus* a phaſiano »*tetraone*: qui nonniſi frigidiſſimis locis vivit, quales ſunt »Mediae montes: & coelum tepidum, quale eſt Aegypti, »vix tolerat.« — Ad quae CASAUBONUS haec regerit: »*Tetraonas* cum *phaſianis* non Athenaeus eſt qui confun»dit, ſed *rex Ptolemaeus*, cuius verba [ille] ſolum recitat. »In queis manifeſtum eſt ἀνακόλουθον, niſi ſcribas μετε»πέμπετο; mutato numero, pro μετεπέμποντο, quod »editum eſt: ſequitur enim, ὑποβαλὼν ἐποίησε πλῆθος.« — At, quaecunque ſit avis, quam ſub *tetraonis* nomine intelligas, (quo de nomine vide Conr. Geſnerum DE Avibus, pag. 486 & ſeqq.) parum id ad hunc locum facit: nec enim τετράωνας habet vetus noſter codex, fons reliquorum omnium, (nam in *Epit.* verba iſta deſunt) ſed τετάρους: pariterque lib. IX. p. 387. e. ubi de eodem nomine agitur, quo *phaſianum* adpellari *Ptolemaeus in Commentariis* dixerat, pro τέταρτον, quod ibi vulgo legitur, haud dubie etiam τέταρον ſcribi debuerat. Porro eodem, quem modo dixi, loco pro ἐν δευτέρῳ Ὑπομνημάτων, ex eo loco quem pro manibus habemus, videtur ἐν δυοκαιδεκάτῃ vel δωδεκάτῃ (ιβʹ. pro βʹ.) corrigendum. In *numero* verbi μετεπέμποντο nil mutat vetus codex; ſed magis etiam deformat ipſum verbum, μετεπόμποντο ſcribens. Caeterum ferri utcumque potuit iſta in numero verborum ἀνακολουθία, intelligendo μετεπέμποντο *homines illâ aetate*, aut *primi Aegypti reges*: ἐποίησε δὲ, *Ptolemaeus* fortaſſe *Philadelphus*. Conf. IX. 387. d. Sed, quum verba iſta νομάδας ὄρνιθας ὑποβαλὼν attigerit Caſaubonus, miror de

eorum sensu doctum Animadversorem sententiam suam non aperuisse; cum praesertim DALECAMPIUS ita esset illa interpretatus, ut a Graecâ scripturâ prorsus discederet. Nam quod ille in versione scripsit, *ovis subiectis gallinis cortalibus*: commodissima quidem ea sententia est, quam eamdem Gallicus etiam adoptavit interpres: sed pro illâ sententiâ Graece sic scriptum oportuerat, νομάσιν ὄρνισιν ᾠὰ ὑποβαλών: quemadmodum cum Dalecampio & Pursano idem Gallicus interpres corrigendum censuit. At nos non licitum nobis existimamus tantâ violentiâ in librorum scripturam grassari. Fuit quidem cum ipse suspicarer desiderari in praecedentibus verbis vocabulum ᾠὰ, ad articulum τὰ initio huius ῥήσεως referendum, coniectaramque pro οὖς οὐ μόνον fortasse ᾠὰ οὐ μόνον olim scriptum fuisse: sed ne sic quidem satis expedita ratio existebat, qua in eam, quam voluerunt illi interpretes, sententiam refingeretur vulgata scriptura. Tenuimus ergo hanc: cui haec sententia inest, *gallis phasianis gallinas altiles*, (sive *cortales*, ut Dalec. vertit) *submissas* sive *admissas fuisse*: ex quo hibridum quoddam genus (quod quidem genuinis phasianis haud admodum dissimile esse perhibetur) ortum capere necesse erat. In eamdemque sententiam locum hunc perspecte interpretatus est *Conr.* GESNERUS, DE Avib. p. 445. ubi postquam ex Longolii Dialogo DE Avibus (quo *Buffonus* etiam usus est in capite de Phasiano, sub finem) rationem exposuit, qua phasiani ex phasiano & gallinis procreari perhibentur, suo nomine praestantissimus GESNERUS haec adiecit: »Villaticae quoque gallinae ovis e pha»siano mare conceptis copiam illorum praebebant. [Au»ctor] Ptolemaeus apud Athenaeum.« — Denique vero illud etiam ipsum video minime constare inter interpretes, quaenam sint quas νομάδας ὄρνιθας dixerit Ptolemaeus. Dalecampium *cortales gallinas* intellexisse modo vidimus; quas eâdem sententiâ *villaticas* Gesnerus dixit: idem vero Dalecampius mirâ inconstantiâ paullo post (p. 663. e.) idem nomen νομάδα, nempe ὄρνιθα, *columbam* interpretatus est. Gallicus interpres utrobique eam avem intelligit, quam *pintade* gallice vocamus, *Numidicam* scilicet gallinam cogitans. Casaubonus, cum hoc loco nihil adnotasset, altero loco diserte professus est, *Numidicam* vel *Africanam gallinam* se intelligere: & hoc ipso etiam loco, maiusculâ literâ initiali scriptum nomen edens, Νομάδας ὄρνιθας,

itis indicavit de iisdem se hìc cogitasse. Nos utrobique e *vulgaribus gallinis* agi existimavimus, & *νομάδας ὄρνι-ϑες gallinas altiles* cum BOCHARTO interpretati sumus: uem vide in Hierozoic. Part. II. lib. I. cap. 16. col. 1112. odem modo *βόες νομάδες, νομάδες περιστεραὶ*, & simi-lia, etiam vulgo dicuntur: & pro eo, quod poëticâ ma-jis dictione Nicander, Alexiph. 293. *βοσκὰς ὀρταλὶς* dixe-rit, Scholiastes poëtae *ἡ νομὰς ὄρνις* posuit. Continuo deinde, pro edito olim *ὡς καὶ σιτ.* *ὥστε καὶ σιτεῖσϑαι* dedere membranae.

Pro eis quae in pleniore opere sic leguntur, *ἀλλ' ὥσ-περ τι κειμήλιον ἀνακείμενον εἶχε τούσδε τοὺς ὄρνιϑας*, Epi-tomator suo iudicio, haud male quidem, haec posuit: *χρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ αὐτοῖς ὡς ἀγάλμασιν*: quae inde accepta adposuit Eustathius, ad Iliad. χ'. pag. 1353. l. 41. conf. pag. 655. *a*.

χωρὶς τῶν ἤδη κατηναλωμένων. Possis cum Dalecampio n neutro genere accipere, *praeter ea quae iam absumta sunt.* Sed videtur & hoc ad phasianos referendum, *qui iam ini-tio coenae, vel superioribus diebus, ab iisdem convivis consum-ti erant.*

Mox dein, recte *προσαναπεπληρώκει* dedere membr. *A*. Monuerat CASAUBONUS: » Ait *προσαναπληρώκει ἐν ταῖς πο-λυϑρυλλήτοις ἱστορίαις τῶν Ὑπομνημάτων τούτων τῶν εἰκο-σιτεσσάρων, καὶ ἄλλην μίαν*. Scribendum *προσαναπεπλη-ρώκει*: nisi est iis simile, de quibus libro secundo, cap. XV. [ad II. 55. f.] *Προσαναπληροῦν τινί τι* dixit Athe-naeus, pro *supplere quod alicui rei deest*. *ἄλλην μίαν ἱστο-ρίαν*, ut latine *prima historia*, *ἀντὶ τοῦ*, *primus liber histo-riae*. Sensus est: *ad eos XXIV. libros Historiarum, quos edi-dit, unum insuper adiecisset librum.* «

Ἀριστοτέλης δὲ ἢ Θεόφραστος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι· Τῶν Φασιανῶν, φησὶν, &c. Postquam operarum errore in ed. Ven. *Θεόφραστης* scriptum esset, correcturus erratum edi-tor Basileensis *Θεοφράστης* posuit, quod servatum in ed. Cas. Recte *Θεόφραστος* ms. *A*. Iidem *Commentarii* apud Diogenem Laërt. V. 48. hoc titulo commemorantur, *Ὑπο-μνημάτων Ἀριστοτελικῶν ἢ Θεοφραστείων, α'. β'. γ'. δ'. ε'. ς'*. Porro, cum in superioribus editionibus post *Ὑπομνή-μασι* non distincta esset oratio, fuere qui *Ὑπομνήματα τῶν Φασιανῶν* hìc dici existimarent: quem errorem FABRICIUS notavit, Bibl. Graec. T. II. p. 253 sq.

ſuſpiceris, tale quid dixiſſe poëtam, quale Gallicus interpres his verbis expreſſit: *qui coutent autant qu'il faudroit pour acheter deux ſtatues.* At equidem illud perſuaſum habeo, de *ſtatuis* non cogitaſſe poëtam. Satis notum eſt, quod & lib. II. pag. 52. e. & ſaepius alibi in his libris obſervavimus, ἄγαλμα Graecis dici *ornamentum quodvis*; quamlibet *pulcram ſupellectilem qua aedes* aut templa aut loca publica *ornantur.* Sic paullo etiam ante vidimus, (p. 654. c.) pro eo quod κειμήλιον ἀνακείμενον Athenaeus dixerat, de phaſianis avibus loquens, Epitomae auctorem, virum Graeci ſermonis bene gnarum, ἀγάλματα dixiſſe. Neque aliter hoc loco accipi debere vocab. ἀγάλματα certum habeo. Porro, probam & a poëtae manu eſſe vocem τοιούτους exiſtimo, *tales;* nempe *ii homines qui pavones domi alunt:* neque dubito, Epitomae auctorem eamdem vocem in ſuo Athenaei codice reperiſſe, ſuo autem arbitratu τούτοις poſuiſſe. Potuerat τούτους ponere; ſed τούτοις maluit, perſpicuitatis cauſſa. Scilicet participium illud ἐξὸν duobus modis conſtrui ſolet: priori modo, & eo quidem magis vulgato, *cum dativo* caſu, qui ab ipſo verbo ἐξὸν regitur; ſic ἐξὸν τούτοις, *cum his liceat:* altero modo, qui poëtis magis familiaris eſt, cum *accuſativo*, ad ſequentem infinitivum relato; ſic ἐξὸν τούτους ἀγοράζειν, *licet, fieri poteſt, ut hi emant.* His ita conſtitutis, ſupererat, ut de vocabulo quaereremus, quod inter τοιούτους & ἀγάλματα medium interpoſitum fuiſſet a poëta. Ubi ſi ad metri rationem aptum eſſet ἠδία, quod eſt a Caſaubono propoſitum, nihil aliud deſideraturus eram. Nunc nullum aliud, cui hîc eſſe locus potuiſſet, nobis occurrebat, niſi ἴδια: quamquam fateor, haud ſatis me percipere quanam potiſſimum notione ἴδια ἀγάλματα dixerit Anaxandrides. Caeterum noſtra ſi cui minus probabitur emendatio, is cum doctiſſimo CORAYO in eam ſententiam, quam Dalecampius in verſione expreſſit, legat:

ἐξὸν τοσούτου, νὴ Δί', ἀγάλματ' ἀγοράσαι.

In *ANAXILAI* verſu, quem ignorat Epitoma, pro τιβασὸς, quod erat editum, τίβασος ſcripſi cum ms. *A.* quemadmodum τιβάσους p. 654. f. pro τιβασούς.

οἱ ἀλεκτρυόνες ἐν τῇ Περσίδι. Vide ad IX. 374. d. Animadv. T. V. pag. 50. *Ibid.* μελεαγρίδες ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ. Scilicet prima fortaſſe Graeciae regio, in quam *meleagrides* ex Africâ translatae ſunt, *Aetolia* fuerat.

b In *ANTIPHANIS versu* 1. pro *γενέσθαι*, quod editum erat, rectius *γίνεσθαι* dedere ambo nostri mssti: quemadmodum ex coniecturâ etiam correxerat KOPPIERS, in Observatis Philolog. pag. 50. *Ibidem* recte Ἡλίου tenet ms. *A*. cum edd. Corrupte prorsus ἀλίειν ms. *Ep*. Ἡλίου πόλις, *Heliopolis* Aegypti. *Versu* 3. ἔχει absque δ' particulâ exhibuerunt ambo mssti. *Ibid.* Recte διαφόρους edd. ubi corrupte διφόρους iidem mssti. Ut Erycinae Siculae, sic & Paphiae *Cypriae* prae caeteris laudabantur Veneri sacrae columbae. Ὁμοπατρίους *Antiphanis* Dalecampius *Conterraneos* interpretatus erat: nos *Fratres germanos* intelleximus.

Ibid. ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Σαμίων ταῶς ἐστίν. Eiusmodi *Samiae monetae*, quae *pavonem* pro insigni expressum habent, hodieque supersunt. Vide ECKHELII Doctrinam Numorum Veterum, Part. I. Vol. II. pag. 568 sq.

AD CAP. LXXI.

Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητής. Vide XII. 540. c. ibique notata. Particulam δὲ, quae si abesset a nemine desideraretur, similiter & aliâs adiicere Athenaeus solet. Conf. quae ad XIII. 607. f. notavimus.

c Περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τῆς Παρθένου ἐν Λέρῳ. Cum ἐν Ἀέρῳ olim editum esset, DALECAMPIUS in versione, *Circa delubrum virginis in Aëro*, posuit: in orà vero haec adnotavit: »Minervae. *Lero*, Aelian. cap. 27. lib. V. DE Animal. *Leros* insula maris Icarii. GESNERUS, [DE Avibus, p. 478.] »*Olero*: quae est urbs Cretae Stephano. Inde Oleria, festa Minervae. Athenis Meleagrides in Arce, ut Minervae sacras, nutriebant.« — Ad haec CASAUBONUS: »Scribunt veteres, ἐν Λέρῳ: neque aliter Aelianus. *Lerus* Sporadum una est; de cuius incolis extat dictum Phocylidis, Λέριοι κακοί. Non temere audiendi viri docti, »qui Ὠλέρῳ scribi volunt ex Stephani Ethnicis.« — Veteres, quos ait Casaubonus ἐν Λέρῳ scribere, non sunt mssti codices, sed fortasse vir quidam doctus, qui illam emendationem ad oram sui libri adnotaverat. Mendosam quidem scripturam ἀέρῳ, quam cum editionibus Ven. & Bas. etiam Natalis Comes tenet, eamdem vetustissimus codex *A*. habet: in *Epit.* autem omissa sunt priora illa *Clyti* verba. Recte vero ἐν Λέρῳ emendatum esse, ex Aeliano

suspiceris, tale quid dixisse poëtam, quale Gallicus interpres his verbis expressit: *qui coutent autant qu'il faudroit pour acheter deux statues.* At equidem illud persuasum habeo, de *statuis* non cogitasse poëtam. Satis notum est, quod & lib. II. pag. 52. e. & saepius alibi in his libris observavimus, ἄγαλμα Graecis dici *ornamentum quodvis*; quamlibet *pulcram supellectilem qua aedes* aut templa aut loca publica *ornantur.* Sic paullo etiam ante vidimus, (p. 654. c.) pro eo quod κειμήλιον ἀνακείμενον Athenaeus dixerat, de phasianis avibus loquens, Epitomae auctorem, virum Graeci sermonis bene gnarum, ἀγάλματα dixisse. Neque aliter hoc loco accipi debere vocab. ἀγάλματα certum habeo. Porro, probam & a poëtae manu esse vocem τοιούτους existimo, *tales*; nempe *ii homines qui pavones domi alunt*: neque dubito, Epitomae auctorem eamdem vocem in suo Athenaei codice reperisse, suo autem arbitratu τούτοις posuisse. Potuerat τούτους ponere; sed τούτοις maluit, perspicuitatis caussa. Scilicet participium illud ἐξὸν duobus modis construi solet: priori modo, & eo quidem magis vulgato, *cum dativo* casu, qui ab ipso verbo ἐξὸν regitur; sic ἐξὸν τούτοις, *cum his liceat*: altero modo, qui poëtis magis familiaris est, cum *accusativo*, ad sequentem infinitivum relato; sic ἐξὸν τούτους ἀγοράζειν, *licet, fieri potest, ut hi emant.* His ita constitutis, supererat, ut de vocabulo quaereremus, quod inter τοιούτους & ἀγάλματα medium interpositum fuisset a poëta. Ubi si ad metri rationem aptum esset ἡδέα, quod est a Casaubono propositum, nihil aliud desideraturus eram. Nunc nullum aliud, cui hîc esse locus potuisset, nobis occurrebat, nisi ἴδια: quamquam fateor, haud satis me percipere quanam potissimum notione ἴδια ἀγάλματα dixerit Anaxandrides. Caeterum nostra si cui minus probabitur emendatio, is cum doctissimo CORAYO in eam sententiam, quam Dalecampius in versione expressit, legat:

ἐξὸν τοσούτου, νὴ Δί', ἀγάλματ' ἀγοράσαι.

In *ANAXILAI* versu, quem ignorat Epitoma, pro τιθασὸς, quod erat editum, τίθασος scripsi cum ms. *A.* quemadmodum τιθάσους p. 654. f. pro τιθασούς.

οἱ ἀλεκτρυόνες ἐν τῇ Περσίδι. Vide ad IX. 374. d. Animadv. T. V. pag. 50. *Ibid.* μελεαγρίδες ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ. Scilicet prima fortasse Graeciae regio, in quam *meleagrides* ex Africâ translatae sunt, *Aetolia* fuerat.

b In *Antiphanis* versu 1. pro γενέσθαι, quod editum erat, rectius γίνεσθαι dedere ambo nostri mssti: quemadmodum ex coniecturâ etiam correxerat Koppiers, in Observatis Philolog. pag. 50. *Ibidem* recte Ἡλίου tenet ms. *A.* cum edd. Corrupte prorsus ἀλίσιν ms. *Ep.* Ἡλίου πόλις, *Heliopolis* Aegypti. *Versu* 3. ἔχει absque δ' particulâ exhibuerunt ambo mssti. *Ibid.* Recte διαφόρους edd. ubi corrupte διφόρους iidem mssti. Ut Erycinae Siculae, sic & Paphiae *Cypriae* prae caeteris laudabantur Veneri sacrae columbae. Ὁμοπατρίους *Antiphanis* Dalecampius *Conterraneos* interpretatus erat: nos *Fratres germanos* intelleximus.

Ibid. ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Σαμίων ταῶς ἐστίν. Eiusmodi *Samiae monetae*, quae *pavonem* pro insigni expressum habent, hodieque supersunt. Vide Eckhelii Doctrinam Numorum Veterum, Part. I. Vol. II. pag. 568 sq.

AD CAP. LXXI.

Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητής. Vide XII. 540. c. ibique notata. Particulam δὲ, quae si abesset a nemine desideraretur, similiter & aliâs adiicere Athenaeus solet. Conf. quae ad XIII. 607. f. notavimus.

c Περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τῆς Παρθένου ἐν Λέρῳ. Cum ἐν Ἀέρῳ olim editum esset, Dalecampius in versione, *Circa delubrum virginis in Aëro*, posuit: in orâ vero haec adnotavit: » Minervae. *Lero*, Aelian. cap. 27. lib. V. de Animal. *Leros* insula maris Icarii. Gesnerus, [de Avibus, p. 478.] » *Olero*: quae est urbs Cretae Stephano. Inde Oleria, festa Minervae. Athenis Meleagrides in Arce, ut Minervae sacras, nutriebant.« — Ad haec Casaubonus: » Scribunt veteres, ἐν Λέρῳ: neque aliter Aelianus. *Lerus* Sporadum una est; de cuius incolis extat dictum Phocylidis, Λέριοι κακοί. Non temere audiendi viri docti, » qui Ὠλέρῳ scribi volunt ex Stephani Ethnicis.« — Veteres, quos ait Casaubonus ἐν Λέρῳ scribere, non sunt mssti codices, sed fortasse vir quidam doctus, qui illam emendationem ad oram sui libri adnotaverat. Mendosam quidem scripturam ἀέρῳ, quam cum editionibus Ven. & Bas. etiam Natalis Comes tenet, eamdem vetustissimus codex *A.* habet: in *Epit.* autem omissa sunt priora illa *Clyti* verba. Recte vero ἐν Λέρῳ emendatum esse, ex Aeliano

fit hunc locum. Recte vero DALECAMPIUS, *incipiens ex ore*, (*ab ore* malles) in versione posuit: id est, ἀπὸ τοῦ στόματος, quemadmodum corrigendum monuerat GESNERUS, p. 479. cui & in hoc praeiverat HERMOLAUS l. c. Et illi quidem de coniecturâ sic emendaverant; quorum coniecturam calculo suo comprobavit CORAYUS, in *Notis msstis*: nobis vero perspicue scriptum τοῦ στόματος exhibuit noster codex *Epit*.

Ad proxima verba, καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων, adnotavit CASAUBONUS: »Scribendum, καὶ ἐρυθ. τῆς τῶν ὀρνίθων. Sed non semper haec caro rubet: mutat enim co»lorem pro affectu quo movetur.« — Nempe de *Indicis* quos vocamus gallis cogitaverat vir doctus, ut supra vidimus. Percommode vero τῆς τῶν ὀρν. Sed ambo mssti cum editis carent illo articulo, qui abesse utcumque poterat. Sic mox, τράχηλος - - παχύτερος τῶν ὀρνίθων, non τοῦ τῶν ὀρνίθων: & paullo post (lit. c.) ὅμοια τοῖς ὀρνιθίοις, pro τοῖς τῶν ὀρνιθίων.

τὸ δὲ σῶμα ἅπαν ποικίλον, μέλανος ὄντος τοῦ χρώματος ὅλου, πτίλοις λευκοῖς καὶ πυκνοῖς διειλημμένον μείζοσι φακῶν. In πτίλοις, id est, *plumis*, consentiunt mssti nostri cum editis. Perquam vero speciosa est GESNERI coniectura, σπίλοις potius legendum censentis, id est, *maculis*; quo vocabulo latino & olim Hermolaus usus erat, & Dalecampius in versione: quamquam Plinius, X. XXVI. 38. ipsum Graecum πτίλοις expressisse videri possit, *gallinarum* hoc *genus*, dicens, *variis sparsum plumis*. Tum, quod hîc legebatur διειλημμένον, id videri poterat haud incommode ad τὸ σῶμα referri: at ea scriptura ex iuniorum emendatione erat: nam vetus codex *A*. διειλημμένων habet, vitiose utique; sed codex *Epit*. διειλημμένου, ad χρώματος ὅλου relatum: quod unice verum esse iudicavi. Denique vero non placet quod adiicitur, μείζοσι φακῶν. Si enim *maculae* illae *maiores* sunt *lentibus*, cur cum lentibus potissimum contulit? Ferrem μικρῷ vel οὐ πολλῷ μείζοσι φακῶν. Sed puto id scripsisse *Clytum* quod res est, nempe οὐ μείζοσι φακῶν, *maculis non maioribus quam lentes*: &, quam facile vocula οὐ a praecedente verbo διειλημμένου absorberi potuerit, vident omnes. Quae vero his subiiciuntur, obscuriora sunt, & expeditu difficiliora. Οὗτοι δ' εἰσὶν ἐν ῥόμβοις οἱ κυκλίσκοι ἐ μέλασι (sive μελαντέροις) τοῦ ὅλου χρώματος· διὸ καὶ

ποικιλίαν τινὰ οἱ ῥόμβοι παρέχονται, τοῦ μὲν μέλανος ἔχοντος λευκότερον τὸ χρῶμα, τοῦ δὲ λευκοῦ πολὺ μελάντερον. Quibus in verbis, praeterquam quod μελαντέροις *Epitoma* pro μέλασι dedit, nihil diſſentiunt libri. Dalecampius ſic convertit: *quae* (maculae) *rhomborum figurâ parvis nigrisque circulis ambiuntur*, & *pennarum illam varietatem efficiunt, quia niger color adſpergitur candido, & viciſſim candidus nigro.* Gallicus interpres: *Or ces taches circulaires ſe trouvent dans les lozanges noires qui ſe préſentent ſur tout le plumage; c'eſt pourquoi les lozanges forment une bigarrure dans la quelle on voit du noir qui renferme une couleur d'autant plus blanche, & une couleur blanche qui renferme une couleur d'autant plus noire.* Optandum erat, ut Buffonus, ſive quisquis eſt qui ſub illius nomine Avium hiſtoriam compoſuit, ſubtilem hanc *Clyti* deſcriptionem *meleagridis* curatiori examini particulatim ſubieciſſet. Nunc de *rhombis*, quos Clytus dicit, in icone a Buffono exhibitâ nihil conſpicitur, in copioſâ autem de *meleagride* diſputatione nihil aliud, quod ad hos *rhombos* ſpectat, niſi haec pauca obiter adnotata (pag. 240.) reperio: *Le Jéſuite Margat -- dit, qu'il y en a de deux couleurs à Saint-Domingue, les unes ayant des tâches noires & blanches diſpoſées par compartimens en forme de rhomboïdes, & les autres étant d'un gris plus cendré.* Gesnerus, pag. 479. cum Wottono, quem ibi ſequitur, poſtquam priora ex praedictis Clyti verbis, quae nullam fere difficultatem habent, ſic interpretatus eſt: »*Sunt autem orbiculi iſti in rhombis nigris; unde ipſi etiam rhombi varietatem exhibent:*« ita pergit: »In Graeco additur, τοῦ μὲν μέλανος ἔχοντος λευκότερον τὸ χρῶμα, τοῦ δὲ λευκοῦ μελάντερον.« Quae verba latine convertere non adgreſſus eſt. In *icone* vero *meleagridis*, quam a Io. Caio Britanno ad ſe miſſam idem Gesnerus exhibuit, ſingulae *maculae albae* perſpicue medium occupant locum ac veluti centrum *rhomborum nigrorum, quorum latera albis lineis diſtincta* ſunt. Atque, his ita ſcriptis, eosdem nigros rhombos, quorum in medio albae illae maculae inſunt, latera autem albis lineis finiuntur diſtinguuntur que, in vivae olim avis exuviis, quae in Hermanniano muſeo ita conſervantur, ut vivam etiamnum avem diceres, coram adſpicere nobis licuit. Lineae autem, quas dico, non ſunt continentes; ſed ex minutis punctis albis quidem, ſed pallidioribus quam lenticulares illae in medio rhomborum maculae, formantur.

In Graecis, quae isto loco leguntur, suspicor per librariorum culpam nonnulla intercidisse. Interim videndum, an fortasse περιέχοντος pro ἔχοντος scriptum oportuerit.

Sequuntur haec: τὸ δὲ κατὰ τὰς πτέρυγας αὐταῖς πεποίκιλται λευκῷ πριονώδεσι σχήμασι πυρώδεσι καὶ παράλληλα κειμένοις. Ad quae CASAUBONUS adnotavit: »Scribunt Excerpta, τὰς δὲ πτέρυγας πεποίκιλται σχήμασι »πυρώδεσι πρὸς ἄλληλα κεκραμένοις.« — At nostra Excerpta, id est, noster codex Epitomae, πρὸς ἄλληλα quidem cum Hoescheliano codice (quo usus erat Casaub.) habet; quod cum παράλληλα (quod tenet ms. *A.* cum editis) nemo permutatum voluerit. Poterat παρ' ἄλληλα divisis vocibus scribi: sed & παράλληλα unâ voce dici potuit adverbialiter, pro παραλλήλως. Caeterum verbum κειμένοις, ad παράλληλα recte relatum, cum editis & cum codice *A.* tenet noster cod. *Ep.* In eodem porro, non τὰς δὲ πτέρυγας scribitur, quod ferri nullo modo posset; sed τὰ δὲ πτέρυγας, cum τὰ δὲ κατὰ τὰς πτέρυγας debuisset (puto) librarius. Denique non πυρώδεσι habet idem codex, sed πορώδεσι: quam quidem scripturam non magis, quam alteram, expedio. In ed. Ven. & Bas. πυρωάδεσι manifesto vitio scribebatur; Casaubonus πυρώδεσι correxit: quae scriptura, quamquam veterum membranarum *A.* auctoritate firmata, admodum tamen suspecta esse debet. Ut enim taceam, vocabulum πυρώδης de *igneo colore* vix usquam usurpatum reperiri, in *meleagridis alis* nemo *rubentem colorem*, nedum *igneum*, observavit: & ipse *Clytus* nihil aliud dicere voluisse videtur, nisi hoc: quemadmodum reliquum huius avis corpus *ex nigro & albo variegatum* est, sic & *alae;* eo discrimine, quod alae non rotundis maculis albis sint conspersae, sed quod *albus & niger color alternatim formâ serratâ digestus sese mutuo excipiat.* GESNERUS, Clyti verba ob oculos habens, omissâ voce πυρώδεσι, praeeunte WOTTONO, sic scripsit: »*Alae etiam* »*maculis notantur albis, specie serratâ per versus parallelos* (*per* »*spatia aequidistantia*) *digestis.*« — Et equidem, cum nullum aliud succurrat vocabulum, quod in illius πυρώδεσι locum commode substitui posse videatur, suspicatus sum, temere in contextum invectam esse illam vocem, ex lectionis varietate, sive ex scholio marginali aut interlineari ad vocem πριονώδεσι spectante. Nam DALECAMPII quidem emendationem, *in spiram contractis* (σπειρώδεσι) ne-

no facile probaverit. VILLEBRUNIUS, vulgatum πυρώδεσι tenens, locum hunc ſic convertit: *Quant aux aîles, il les a bigarrées de blanc & de vergetures dentées de couleur de feu, & ces couleurs s'y fondent & s'y délayent l'une dans l'autre.* Monuitque idem, in Graeco exemplo pro eo quod nude πριονώδεσι ſcribitur, καὶ πριονώδεσι ſcriptum oportuiſſe: tum, quod ad poſteriorem interpretationis partem ſpectat, ait, *ſe ſuarum Epitomarum ſcripturam eſſe ſecutum.* (» *Je ſuis » le texte de mes épitomes.* «) Atqui nullus alius Pariſiis & in totâ Galliâ exſtat *Epitomae codex* praeter hunc optimum, quo nobis uti contigit; qui codex κειμένοις tenet, non κεκραμένοις exhibet: quam ſcripturam, a Caſaubono ex Codice Hoeſcheliano commendatam, ſua in verſione exprimere interpres ille voluerat.

σκέλη δὲ ἄκεντρα, ὅμοια τοῖς ὀρνιθίοις. Praeferendum fortaſſe nonnullis videatur ὀρνιθείοις, quod in contextu habet ms. *Epit.* Nec tamen commode dici videtur σκέλος ὀρνίθειον, pro ὄρνιθος: quaſi latine diceres *crus gallinaceum*: pro *crus gallinae.* Tenui igitur ὀρνιθίοις, quod cum editis non modo ms. *A.* agnoſcit, ſed & cod. *Epit.* inter lineas indicavit. Dixit autem *Clytus* ὅμοια τοῖς ὀρνιθίοις, pro ὅμοια τοῖς τῶν ὀρνιθίων: quemadmodum ſupra. σάρκα ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων, pro τῆς τῶν ὀρνίθων. Ipſum autem vocab. ὀρνίθιον hîc non tam *pullum gallinaceum* dixiſſe videtur, quam *gallinam.*

AD CAP. LXXIII.

Ὀπτῶν δελφάκων &c. De *Porcellis* ex profeſſo diſputatum erat lib. IX. pag. 374 ſq.

Ἐπικράτης ἐν Ἐμπόρῳ. Ἐπὶ τοῖσδ' ἐγὼ μάγειρος &c. » Familiare eſt apud Graecos comicos, ut *coqui* inducan» tur *glorioſuli*, & de artis ſuae experimentis magnifica » praedicantes. Sic in EPICRATIS verſibus, qui hîc re» citantur:

» — Ἐπὶ τοῖσδ' ἐγὼ,
» μάγειρον οὔτε Σικελία καυχήσεται
» τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων,
» οὐ † κῆλισ' ἔνθα δελφάκων ἐγὼ κρέα
» κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα.

» Abſit a moribus noſtris omnis vanitas. Sed veram huius » loci lectionem, invîſam aliis, vidimus nos nullo negotio.

» Scribendum enim, οὔτ' Ἦλις, ἔνθα δελφ. *Neque Sicilia,* f
» inquit, *neque Elis talem vidit artificem parandorum cibo-*
» *rum qualis ego sum.* Significat, se cum apud Siculos ἀβρο-
» διαίτους, tum apud omnes Graecos, qui ludicri Olym-
» pici caussâ in Elidem venerant, artis suae specimen edi-
» disse, & nomen ac famam inde retulisse. ἐνθίζειν πυρὶς
» ἀκμαῖς, est *tosturâ flavum reddere & κρεμβαλέον.* « CASAU-
BONUS. — Vellem docuisset non doctus Animadversor, quo pacto priora eclogae illius verba, Ἐπὶ τοῖσδ' ἐγὼ intellexisset: quibus verbis, quoad equidem exputare potui, nullus prorsus sensus inerat, nisi *deleto post* ἐγὼ *commate,* μάγειρος cum nostro ms. *A.* pro edito μάγειρον legeres. De *Elide* dein lubens adsensus sum docto viro: nam, quid aliud lateat in οὐκήλισ', quod erat in ed. Ven. & Bas. & in ms. *A.* (pro quo in ed. Cas. οὐ † κήλισ' sic expressum) nemo facile dixerit. Nec vero necesse esse existimavimus, οὐκ in οὔτ' mutari. Poterat οὐκ Ἦλις (nec sine emphasi quadam) dici; praesertim si alias similes ῥήσεις apud poëtam olim secutas esse statuamus, praetermissas ab Athenaeo. De verbo ἐνθίζω conf. Animadv. ad VII. 288. d. Ait coquus, *neque Siciliam, ubi pisces, nec Elidem, ubi porcellos optime parare norunt coqui, meliores habere parandorum obsoniorum artifices, quam esset ipse.*

Non unâ difficultate laborant subiecti *ALEXIDIS* versus. Qui cum in ed. Cas. 1. sic scripti essent,

Τριοβελοχρείσκον ἀστεῖον πάνυ
ὕειον ὀπτὸν καὶ θερμὸν, εὐχυλώτερον,
ὅταν ᾖ προσφέρον.

haec in Animadv. monuit CASAUBONUS: » Obscura vox
» est ὀβολοχρεῖσκον. Si abessent duae literae σκ, posset ex-
» poni *olla carnium triobolaris*: id enim est κρεῖον. Homerus:
» αὐτὰρ ὅ γε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.
» Sed videndum an satis conveniat ea interpretatio poë-
» tae verbis,
» ὕειον, ὀπτὸν, θερμὸν, εὐχυλώτερον. «
— Haec ille: unde deinde in ed. Cas. 2. & 3. in *primo versu* Τριοβολοχρεῖσκον ediderunt, circumflexo accentu notatum. Ad *secundum versum* monuit CORAYUS in Notis msstis: » Delendum καὶ iam vidit Casaubonus. Sed &
» pro ultimo vocabulo malim ἐγχυλώτερον. « — Nempe εὔχυλος est medicorum verbum; quo significatur, cibum quempiam esse *boni succi, bonum succum in corpore hominis*

generari. ἔγχυλος vero ad *saporem* magis spectat, denotatque *cibum succulentum* & *sapidum.* In *Epit.* deest hoc fragmentum. Scripturam εὔχυλ. vero tenet ms. *A.* cum editis. Sed *versu* 1. idem ms. *A.* cum ed. Ven. recte Τριωβολ. per ω longum in secundâ syllabâ scribit: pro quo temere Τριοβολ. positum in ed. Bas. & Cas. In reliquo vocabulo nil mutat vetus liber. Sed, Casauboni *ollam* (κρεῖον) nihil huc facere, satis adparet. Nos κρεΐσκον scripsimus, diductâ diphthongo, ut esset diminutiva forma nominis κρέας: vix quidem illa aliàs usitata; nam κρεάδιον rectius dicitur: sed potuit apud poëtam homo, nescio quis, parum apte loquens induci, qui κρεΐσκον pro κρεάδιον diceret. Iam ferenda etiam fortasse fuerit composita vox Τριωβολοκρεΐσκον: quae si minus placuerit, facile in duas tribui potest, Τριώβολον κρεΐσκον. In *vers.* 2. utique *deletam* καὶ particulam malles: at ne sic quidem levata omnis difficultas. Nam quod Casaubonus tacite εὐχυλώτερον per ω in medio scripsit, id ad metri quidem rationem peraptum, sed grammaticae analogiae repugnat: quae, quoniam vocabulum χυλὸς primam producit, in comparativo adiectivi terminationem οτερος per ο breve desiderabat. Itaque vera per se erat scriptura εὐχυλότερον, quam habent ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* quamquam ad metrum parum apta. Eamdem scripturam εὐχυλότερον per ο breve in libris etiam superioribus, ubi saepe occurrit id vocabulum, (praesertim libro II. & III.) constanter servat idem codex *A.* Denique (*vers.* 3.) verba ὅταν ᾖ προσφέρον talia sunt, ut nec per se sana esse videantur, nec ab iis *initium* fieri *senarii* potuerit. Si versui consultum volueris, statuendum fuerit, *in fine senarii* posita ista verba fuisse, & omissum esse prius hemistichium. Pro προσφέρον autem πρόσφορον malles. Atenon προσφέρον, sed προσφέρων habent ed. Ven. & Bas. videndumque ne eamdem scripturam codex *A.* tueatur; e quo quidem nullus ab exemplo Casauboniano dissensus h. l. adnotatus est. Istam autem scriptuaam si sequamur, sensus fuerit, *si quis offerat.* Conf. pag. 642. f.

Ἀθηναῖοι - - ταῖς Ὥραις θύοντες. » *Horis* & aedes sa» cras & aras multis in locis dicatas fuisse tradit Pausa» nias. « DALECAMPIUS. — » Auctor est Porphyrius li» bro primo [immo lib. II. cap. 7.] περὶ Ἀποχῆς ἐμψύχων, » moris fuisse Athenis pompam quotannis Soli & Horis

» simul ducere. De ea solennitate sentit mox *Philocho-* a
» *rus*: Ἀθηναῖοι ταῖς Ὥραις θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ'
» ἕψουσι τὰ κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς ἀπείργειν τὰ πε-
» ρισκελῆ καύματα καὶ τοὺς αὐχμούς. Quid proprie πε-
» ρισκελὲς dicatur, ante est expositum. [ad III. 98. b.
» Animadv. T. II. pag. 165.] Usurpatur de omnibus quae
» *tolerare durum* est & *molestum*: & περισκελῶς φέρειν, pro
» *aegre ferre*. Menander: [apud Stob. Vide Clerici Fragm.
Menandr. ex Adelph. pag. 8.]

» Ὁ γὰρ μετρίως πράττων, περισκελέστερον
» ἅπαντα τ' ἀνιαρὰ, Λαμπρία, φέρει. « Casaubonus.

Adde Animadv. ad XI. 476. e. T. VI. pag. 138 sq.

τὴν μὲν γὰρ ὄπτησιν ἐλάττους παρέχεσθαι ὠφελείας, τὴν δὲ ἕψησιν &c. » Dalecampius: *Utilitatis enim minus esse in assatione putant*: (adiecta Nota: » Cum qua compa» rant coelum torridum. «) *elixationem vero* &c. adiecta Nota: » Cum qua confertur coelum modice calidum, & tem» pore conveniente pluvium. «

διόπερ ἑφθὸν ἐποπτᾶν (perperam ἐποπιᾶν ms. *Ep.*) οὐ b
φασὶ δεῖν, οὐδ' ἑφέψειν. Quod ait φασὶ, nescio an significet, *vulgo ac velut in proverbio* id *dici* solere.

τὰ δὲ ὀπτὰ τῶν ἑφθῶν ὠμότερα καὶ ξηρότερα. » Vide» tur hoc & rationi consentaneum, ut *ficciora* sint *assa quam* » *iurulenta*, & ex Aristotele petitum, cuius modo nomen » positum est. Tamen aliter habet utrumque. Audiamus » magistrum, Meteorolog. libro quarto: [cap. 3. Opp. » T. I. ed. Du Val, pag. 586 sq.] Ξηρότερα τὰ ἑφθὰ τῶν » ὀπτῶν. οὐ γὰρ ἀνασπᾷ εἰς αὐτὰ τὸ ὑγρὸν τὰ ἑψόμενα· » κρατεῖ γὰρ ἡ ἔξωθεν θερμότης τῆς ἐντός. εἰ δὲ ἐκράτει ἡ » ἐντὸς, εἵλκεν ἂν εἰς ἑαυτήν. « Casaubonus. — Ad eamdem *Aristotelis* sententiam pertinet id, quod proxime ante, ubi eiusdem nomen adpositum, dicebatur: τὸ μὲν γὰρ (nempe τὸ ἑφέψειν, immo & ipsum ἕψειν) ἀνάλυσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ βελτίονος: id est, *coctione videtur dissolvi id quod in carne optimum est*, nempe, *succus nutritius*. Ista verba, τὰ δὲ ὀπτὰ τῶν ἑφθῶν ὠμ. καὶ ξηρ. omissa sunt in *Epit.* In ms. *A.* quum ὄντα pro ὀπτὰ scribatur, videndum ne verba nonnulla interciderint.

Τὰ δὲ ὀπτὰ κρέα καλεῖται φλογίδες. Sic & Pollux VI. 55. & Hesychius: Φλογίδες· κρέα ὀπτά. διὰ τὸ φλογίζεσθαι. Dalecampius: *Assas carnes* φλογίδας *vocant*. Tum in Nota: » Flammâ *tostas*. Vulgo, *Carbonades*. «

b In *STRATTIDIS vers.* 2. cum ἔβρεχέ τε πάνθ' ἅμα editum esset, DALECAMPIUS ad verbum reddidit, *omniaque illa simul rigavit:* intelligens, *oleo rigavit.* VILLEBRUNIUS praeeunte ADAMO, ἐβρώσκε vel ἔβρωσε corrigens, commode *devoravit* interpretatus est. In eamdem vero sententiam haud paulo praestabat ἔβρυκε, quemadmodum CORAYUS corrigendum censuit in *Notis msstis.* Cf. III. 91. d. & VIII. 344. e. Sed eâdem notione etiam ἔβρυχε teneri poterat, quod dedit vetus cod. *A.* Sicut enim utrumque verbum, βρύκειν & βρύχειν, proprie *dentibus frendere* vel *stridere* denotat; sic & utrumque, translatâ notione, *avide vorare, devorare,* significare potuit. Aliâ metonymiâ, a *dentium stridore*, etiam *febris* perinde & βρυκετὸς & βρυχετὸς dicitur. Conf. notata ad XI. 485. b.

ARCHIPPI, quod sequitur, testimonium felicioribus ingeniis curandum relinquo: in quo nihil mutare ausus sum, nisi quod sublato puncto, quod post ἀκροκώλια in ed. Cas. interpositum erat, post μικρῶν comma interposui. Porcorum ἀκροκώλια, i. e. *trunculi, undique praecisi extremi artus*, (conf. not. ad II. 63. e.) δαίδαλα adpellari potuerunt hoc ipso, quod *varii* fuerint *generis, nullo ordine mixti:* poteras vero etiam *artificiose paratos* intelligere. An aliud quidpiam, idque melius, lateat in membranarum *A.* scripturâ δίδαλλα, videant eruditi. In *Epit.* deest hoc testimonium cum superiore. Vocabulum μικρῶν maiusculâ literâ scribebatur in superioribus editionibus, quasi ab illo novus versus initium caperet: equidem ultro fateor, de metri ratione, quo contineatur hoc fragmentum, nihil prorsus mihi constare. CASAUBONI ad hunc locum Animadversio est huiusmodi: » Mendose scriptum, ταύρων ταν ξικέρων φλογίδες. Dalecampius, ταχεραὶ φλογ. Pro» pius ad editam lectionem accesseris, si scribas, Ταύρων » τ' ὀξυκέρων φλογ. « — Nobis non liquet.

AD CAP. LXXIII.

e κατασχόντες τὴν Σιρῖτιν. » *Siris* & Aciris amnes duo, » inter quos sita est Heraclea, olim etiam dicta *Siris, Sy*» *bari* vicina. Plinius. « DALECAMP.

οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγωοῦ. » Non est a recto λαγωὸς, ut pu» tarunt interpretes: sed a neutro λαγῷον. *Frusta leporina,*

» ſolita ſingulis convivis apponi, Graeci vocant λαγῷα, » ut monebamus libro IX. cap. XIV. [vide ad IX. 400. d.] » Neque exiſtimandum eſt, in eo convivio cui Simonides » interfuit, ſingulis convivis integrum leporem fuiſſe ob» iectum: ſed unicum menſae fuiſſe illatum, & a carpo [a carptore, *puto*, ſcribere voluerat] » in partes tribu» tum: quod etiam declarant in dicto Simonidis haec ver» ba, *οὐδ' εὐρύς περ ἐών*. Eſt autem Homeri verſus [ex Iliad. » ξ'. 33.] venuſte *παρῳδηθείς*. « CASAUBONUS. — *λαγωοῦ*, ultimâ circumflexâ, tenet cum editis ms. *Ep.* puto & ms. *A.* Ac poſſit id defendi: *lepus*, pro *leporinâ* vel *fruſto leporinae*: quamquam *λαγώου* vel *λαγῴου* utique cum Caſaub. malim. Dalecampius, ſingulis convivis ſingulos lepores adpoſitos ſtatuens, deinde *εὐρύς περ* in *ὠκύς περ* mutavit: *Non etenim, quamvis celer, hucusque pervenerat.* Sed *εὐρύς περ* cum editis tenent ambo mssti, ut eſt apud Homerum l. c. Conf. Euſtath. ad Odyſſ. ρ'. pag. 633. l. 3. In verſu illo, quem ex tempore procudit *Simonides*, repetitum *οὐδ'*, quod flagitabat metrum, recte adpoſuerunt editores.

Ὄντως δὲ ἦν, ὡς ἀληθῶς, κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης. » Hoc d » multi teſtantur. Ariſtophanes de Simonide iactatum pro» verbium indicat: [Veſp. 699.]

» *Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.*

» Taceo quae de huius poëtae avaritiâ & ſordibus Pin» darus & Theocritus dixerunt. Callimachus: [apud Pindari Scholiaſten: indeque in Callimachi Fragmentis a Bentleio collectis, num. 77.]

» — *Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω*
» *τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.*

» Addit: *Solitum Simonidem quotidiana munuscula, quae ſibi » ad victum mitteret Hieron, vendere.* Magnum hoc reſtricti » animi indicium ſemper eſt habitum, habeturque. Nice» tas Choniates de Ioanne Puzeno: *καὶ σμικρολογίαν νοσῶν, » καὶ γλισχρότητα, καὶ τὰ πεμπόμενα πολλάκις τῶν ἐδω» δίμων ἀνέπεμπεν εἰς τὸ πωλητήριον.* Et narrat idem de » hoc Ioanne, accidiſſe nonnumquam, ut res easdem ter » ſibi miſſas ter venderet. Sed qui hoc faciunt facile excu» ſet & culpâ liberet Tiberii Imperatoris exemplum: qui » mullum ingentis formae miſſum ſibi in macellum deferri » & vaenire iuſſit, ut narrat Seneca, Epiſtola XCV. « CASAUBONUS. — De vocab. *κίμβιξ* aliisque ſimilibus conſuli poteſt Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plut. pag. 198

sqq. ubi etiam ex Scholiasta ad Pac. 696. docet, ante Chamaeleontem eiusdem tituli (κίμβικος) notam *Simonidi* a Xenophane Colophonio impressam fuisse. Plura qui cognoscere cupit documenta sordidae avaritiae, qua nobilis ille poëta praeclarissimi ingenii laudem obscuravit, is legat quae a Baylio in Dict. art. *Simonide* notâ *N.* congesta sunt. In ms. *Ep.* in fine vocabuli κίμβιξ superne adiecta est terminatio ος, cui quidem minime erat hîc locus.

e Οὔθατος δὲ Τηλεκλείδης &c. Ad editam olim scripturam ἐν Ἑταίροις pertinet CASAUBONI Animadversio: » Scribendum ἐν Στεῤῥοῖς. Vide lib. IX. cap. XIV. [cap. 60. nostrae edit.] » Ibi etiam de voce ὑπογάστριον. « — *Teleclidis* Στεῤῥοὶ etiam alibi passim apud Nostrum citantur: Ἑταῖροι nusquam. In poëtae versu paulo commodius videtur verbum φορῶ: quod legitur IX. 399. c. quam φέρω, quod hîc.

Ἀντίδοτος ἐν Μεμψιμοίρῳ. Sic ms. *A.* non Μεμψιμοίρᾳ, qui titulus temere in editos Athenaei libros irrepserat, nec usquam alibi reperitur.

AD CAP. LXXIV.

Σιτιστῶν δὲ, ὀρνίθων μὲν &c. Istud Σιτιστῶν non ad unum substantivum ὀρνίθων spectat, sed & ad alia, quae sequuntur, δελφάκων, χηνῶν, μόσχων: quod indicatur particulâ μὲν post ὀρνίθων adiectâ; ad quam mox deinde referri debuit Δελφάκων δὲ, ubi perperam (me iudice) Δελφάκων τε vulgo scribitur. Cum autem deinde constanter vocabulum σιτευτὸς, non σιτιστὸς, ponatur; videri poterat hîc quoque Σιτευτῶν scripsisse Athenaeus, non Σιτιστῶν. Sed nihil temere novandum. Quod supra (ad pag. 654. a.) de vocabulis περιστερίδιον & περιστέριον observavimus, simile quidpiam hîc quoque observare licet. Vocab. σιτιστὸς, quo hîc utitur Athenaeus suo nomine loquens, in vulgari usu fuit: Attici, & quicumque comtiore stilo scripserunt, σιτευτὸς dicebant; de quo diserte Thomas Mag. pag. 794. monuit. Itaque, σιτευτὸς passim apud auctores, quorum scripta supersunt, legas: σιτιστὸς, praeter hunc Athenaei locum, fere nonnisi in Evang. Matth. cap. XXII. vs. 4. & apud Iosephum, cuius verba & a Wetstenio ad Matthaei locum cit. & a Sallerio ad Thomam Mag. adposita sunt. Caeterum, quae

hic de σιτιστοῖς vel σιτευτοῖς disputantur, sunt veluti supplementum eorum quae libro IX. cap. 22. dicta erant.

In *MATRONIS* *vers.* 1. ἐπήνεικάν τ', Homericâ verbi formatione, edidimus praeeunte cod. *A.* in quo quidem perperam ἐπήνειν κάν τ'. In *Epit.* deest tota ecloga.

Vers. 3. postquam suo arbitratu ὄτριχας edidisset CASAUBONUS, haec dein in Animadv. adnotavit: » In parodico versu *Matronis* legebatur, ἄτριχας, οἰετέας: » etsi non inepte, falso tamen: nam sine omni dubio imi» tatur Homeri versum, [ex Iliad. β'. 765.]

» ὄτριχας, οἰετέας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

» Quare verte: *unius coloris, unius aetatis.* « — *Imitari* utique Homericum illum versum voluerit Matro, at non *ad verbum repetere.* Itaque adludens ad Homericum ὄτριχας, cui nullo pacto hic erat locus, levi mutatione ἄτριχας scripsit. Merito mireris acutissimum alioqui Brunckium in edendo hoc versu nimis bonâ fide iudicium Casauboni secutum, Analector. T. II. p. 250. num. 6. Ad ista, λαγάνοις κατὰ νῶτον ἐΐσας, *Dalecampius*, postquam convertit, *dorso laganis similes*, adnotavit in orâ: » *Tostas*, » *rufescente dorso.* « — λάγανον, *tractam* interpretati sumus pag. 647. e. & 648. a. quae in furno cocta vel in sartagine frixa hic intelligi debet. Conf. III. 110. a. ibique notata. Hesychius *placentam* interpretatur *in oleo frixam.*

Δελφάκων τε. Immo Δελφάκων δὲ, ut initio huius capitis monui. De *porcellis* vero conf. lib. IX. cap. 17 sqq. Quod deinde adponitur *SOPATRI* testimonium,

Εἴ που κλίβανος ἦν, πολὺ δέλφαξ σιτευτὸς ἔτρυξε:

in eo metri rationem minus expedio. Cum unâ voce πολυδέλφαξ editum esset, monuit CASAUBONUS, divisis vocibus πολὺ δέλφαξ scribendum: & sic uterque habet codex mstus, ut πολὺ adverbialiter positum ad verbum ἔτρυξε referatur. Equidem πολὺς δέλφαξ exspectaveram. ἔτρυξεν cum ν in fine habet ms. *Ep.* Verbum τρύζω, i. q. τρίζω, fut. τρύξω, interpretantur Grammatici, ψιθυρίζω, γογγύζω. Sed perquam probabile nobis videtur, ἔγρυξε vel ἔγρυξεν scriptum oportuisse, *grunnüt.*

Αἰσχίνης εἴρηκεν ἐν Ἀλκιβιάδῃ. Sic recte ed. Ven. cum ms. *A.* Temere Αἰσχύνης ed. Bas. & Cas. In *AESCHINIS Socratici* Dialogis memoratur *Alcibiades* apud Diogenem Laërt. II. 71.

In *ANTIPHANIS* testimonio ex *Physiognomico* turbatum

est metrum: alterum, ex *Protreptico*, est hemistichium anapaesticum.

a *PLATONIS* comici testimonium ex fabulâ, cui *Poëta* titulus, cum sic editum esset, *δέλφακα δεραιότατον*, DALECAMPIUS interpretatus est » *Δέλφακα cervicis maxime prolixae*: « adiectâ Notâ: » Ea bonitatis nota observatur » in porcis, ut ampla cervix sit. Varro cap. 4. lib. II. DE » Rust. « — Ad quae CASAUBONUS: » Non facile credam, » (ait) verbum Graecum esse *δέραιος*, pro eo *quod amplas » cervices* habeat. Mssti optimae notae, *δέλφακα δὲ ῥαιώτατον*: ne id quidem agnoscimus pro Graeco. Auctore » Hesychio *ῥάρος* veteribus Graecis idem significavit at- » que *ἰσχυρός*. An ea vox locum hîc habeat nescio. Le- » go vero, *δέλφακα δ' ὡραιότατον*: *porcum grandius- » culum, & mactationi opportunum.* ω & ε passim in msstis » confunduntur: inde error. « — In aliam partem TOUPIUS discessit, in Curis Noviss. in Suid. pag. 179. *δέλφακα δ' ἀραιότατον* legens: quod vel *porcum valde macrum* intelligi posse ait, ab *ἀραιός*, *tenuis*: vel (quod illi magis placuisse videtur) *porcum sacrum* sive *Diis devotum*, a positivo *ἀραῖος*: collatis verbis a Suida in *Δέλφακας* citatis: *Δέλφακος ἄῤῥενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ἀρῶνται.* Eodemque fortasse etiam spectare ait *ἱερὰν δέλφακα* mox apud *Theopompum* comicum. Nos, nihil satis certi videntes, veteris nostri codicis scripturam, *δὲ ῥαιότατον* tenuimus, integrum erudito Lectori iudicium relinquentes.

In *SOPHOCLIS* testimonio, pro eo quod editum erat *ἐθέλω*, eumdem nostrum codicem secuti, *ἐθέλων* dedimus. Omnia ista minuta fragmenta praetermisit Breviator, satis habens duobus verbis monuisse, *Δέλφαξ τε εὕρηται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.* Mox dein, recte Νικοχάρης scriptum erat in ed. Ven. ut in membr. *A*.

Sequitur fragmentum prorsus desperatum, donec novus aliquis Oedipus venerit qui tenebras discutiat, ex *EUPOLIDIS Aureo seculo*. Id cum in editis sic scriptum legeretur, *οὐκ ἀλεύθιον δέλφακα † ὀδὸν θ' εἰστία καὶ μάλα καλήν*: Dalecampius, nescio quid spectans, latine in hunc modum reddere conatus est: *Δέλφακα non contemnendam, sed pinguefactam, valde pulchram, in convivio exhibuit.* Rationem saltem aliquam, si minus certam, probabilem tamen secutus CASAUBONUS: » Locum *Eupolidis*, » inquit, quo probatur dici *τὴν δέλφακα*, ita emendamus

» ex veſtigiis corruptae lectionis: ὃς γαλαθηνὸν δέλφα- a
» κα ἀνόδοντά θ' εἰστία καὶ μάλα καλήν: id eſt: *qui con-*
» *vivio exhibuit lactentem & adhuc ſine dentibus porcellam, val-*
» *de pulchram.* Quid ſit δέλφαξ γαλαθηνὸς ſcimus ex libro
» IX. « — Utique vero, quid γαλαθηνὸς porcus ſit, cum aliunde, tum ex Athenaei lib. IX. cap. 54. noſtrae edit. novimus: ſed aegre mihi perſuadeo, monſtroſam illam ſcripturam οὐκ ἀλεύθιον ex ὃς γαλαθηνὸν ortum cepiſſe, cum praeſertim ἀλλεύθιον geminatâ λ literà ſcribatur in vetuſtis noſtris membranis, ut videantur duo primora fragmenti verba haec, οὐκ ἀλλ', fuiſſe. Deinde ſatis quidem ſpecioſa erat altera emendatio ἀνόδοντά θ' pro eo quod ὀδόν θ' legebatur: at rurſus ut de hac quoque dubitaremus, effecerunt eaedem noſtrae membranae; in quibus ωδονθ' per ω ſcribitur. Quare conſultiſſimum duximus, ipſam veteris codicis ſcripturam, in qua ſe exerceat eruditi lectoris ingenium, tenere: unum verbum εἰστία non dubitavimus, quin recte ab editoribus curatum eſſet, pro eo quod in membr. legitur ηστια.

In *Theopompi* comici teſtimonio, pro eo quod τὴν ἱερὰν ἡμῖν editum erat, ἡμῶν ex membranis adſcivimus. Quod ἱερὰν vocat *porcellum*, de eo vide quae paullo ante a Toupio notata retulimus.

Χηνῶν δὲ σιτευτῶν καὶ μόσχων Θεόπομπος ἐν τρισκαιδε- b *κάτῳ Φιλιππικῶν &c.* Duo diverſa quidem, ſed ſimillima *facta dictaque Ageſilai* tradidit *Theopompus* hiſtoricus, quae hîc iungit Athenaeus. Primum, cum Aegyptii *altiles anſeres & vitulos* ei obtuliſſent: cuius rei ex *Theopompi Philippicorum libro XIII.* breviter cum hîc meminit Athenaeus, tum etiam ſupra, lib. IX. p. 384. a. meminerat. Conf. Plutarch. in Ageſil. Opp. T. I. p. 616. f. Deinde rurſus, cum *Thaſii* eidem *varia & cibaria & bellaria obtuliſſent*: qua de re hîc ipſa *Theopompi* verba ex *Hellenicorum libro XI.* (niſi in numero erratum eſt) adponit Deipnoſophiſta. Eâdem de re conferendus idem Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Opp. T. II. pag. 210. b. c. Pro γράφει οὕτως, quod hîc edebatur, γράφων οὕτως dedit ms. *A.* multo aptius ad orationis ſtructuram. In ipſis vero *Theopompi* verbis mira utique & vix ferenda dictio eſt, πρόβατα παντοδαπὰ, *varii generis oves*: pro qua haud paullo commodius apud Plutarch. παντοδαπὰ βρώματά τε καὶ πόματα legitur. Mireris etiam, *anſerum* hîc nullam fieri mentionem, quos in

eadem re diserte Plutarchus nominavit. Mox dein, decem verba, *καὶ τραγημάτων - - - τὰ μὲν πρόβατα*, cum deessent superioribus editionibus, ex Italicorum msstorum excerptis Lectionibus tacite adiecit Casaubonus. Eademque noster vetus cod. *A.* agnoscit; nisi quod, pro *τραγημάτων εἶδος παντοδαπὸν*, in hoc *παντοδαπῶν* scribatur: quod ipsum etiam a Casauboni manu in ipsius olim exemplo editionis Basileensis adnotatum video. Lubens vero equidem *παντοδαπὸν* tenui, quod ex eiusdem Casauboni emendatione recte editum iudicavi. Commode *καὶ τραγήματα παντοδαπὰ* scripsit Breviator.

c *ἀποφέρειν αὐτοὺς ἐκέλευσεν. αὐτὰ* fortasse malles: sed id commode subintelligitur, & iam ante ad *ὡς δὲ κατεῖδεν* intelligebatur; *αὐτοὺς* vero, ad Thasios relatum, cum editis tenent ambo mssti. Perspecte deinde CASAUBONUS *ὅτι τούτους δέοι διαφθείρεσθαι* suo ex ingenio correxit; ubi vetus labes, *δὲ οἶδα φθείρεσθαι*, non modo veteres editiones, verum etiam utrumque nostrum codicem msstum occupaverat. Ad *ειλωτας* & *ειλωσι*, quae in ed. Cas. *spiritu leni* notata sunt, nihil ex ms. *A.* observatum; sed *εἵλωτας* & *εἵλωσι* cum ed. Ven. & Bas. habet ms. *Ep.* quam scripturam nos hîc, ut alibi, adoptavimus. Vide supra, ad VI. 263. e.

Ὅτι δὲ τοῖς εἵλωσιν ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο &c. » Haec » erant illis adiicienda, quae *de Servorum variis generibus* » disputata sunt libro sexto. « CASAUBONUS. — Vide VI. 263. e. 264. d. 271. c. & 272. a.

d *κυνῆν τε γὰρ ἕκαστον φορεῖν ἐπάναγκες ὥρισαν. Galeam e pelle* gestare hilotae cogebantur; cum ingenui pileum ex lana gestarent. Conf. Meursii Miscellan. Lacon. lib. I. cap. 17. Quod dein in ed. Cas. legebatur, *ἐπέθηκαν ζημίαν θανάτου*, id utrum volente Casaubono ita positum sit, an invito illo irrepserit, nescio: illud video, nihil ab eo in istam lectionem animadversum esse. Recte vero *θάνατον* exhibebant ed. Ven. & Bas. consentiente utroque msto. Sic enim loqui amant Graeci: cuius usus qui exempla desiderat, adeat Stephani Thes. T. I. p. 1405. b. quibus plura facile adiici poterant.

καὶ τοῖς κεκτημένοις ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἁδρουμένους. Haud cunctanter hoc loco CASAUBONO obsecutus sum, ad vulgatam scripturam *ἀνδρουμένους* haec monenti: » Ἀνδροῦσθαι nihil aliud Graece lo-

quentibus significat, nisi *pervenire ad virilem aetatem.* Qua- d re, si verum est, quod hic narratur, *Lacedaemoniorum leges certam constituisse poenam heris Ilotum*, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν αὐτοὺς ἀνδρουμένους: sequitur, fuisse Ilotes omnes ἡβηδὸν occidendos [aut castrandos] priusquam viri fierent. Sed hoc quis credat? cum ne infensissimi quidem hostes id fecisse nisi rarissime legantur. [immo, cum brevi exstirpari necesse fuisset ea ratione totum illud genus.] » Non abest quin fraudem hic aliquam impuri homines sint frausi. Atque adeo ita est: nam auctor scripserat τοὺς ἁδρουμένους. Omnino Lacedaemonii ἀνδροῦσθαι quidem suos servos & voluerunt & siverunt: at ἁδροῦσθαι eosdem, id est, *corpulentos evadere & nitere*, neque voluerunt, neque siverunt. En quam ridiculam sententiam literulae unius adiectio efficiat. τὸ ἁδροῦσθαι proprium est τῇ εὐεξίᾳ: quam esse ait Aristoteles πυκνότητα σαρκὸς, id est, ἁδρότητα. Athenaeus [immo *MYRON Prienensis*, apud Deipnosophistam] » hoc verbo expressit quod pluribus modo dixerat, ὑπεραχμάζειν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. Contra, strigosum esse, macilentum, squallidum atque horridum, signa sunt hominis miseri & male habiti. Non est autem mirandum, Spartanos, qui legitimum cinguli modum liberis suis praefinierant, quem non liceret impune excedere, erga servos suos fuisse iniquiores. « — Istam Casauboni emendationem *Meursius* in Miscellan. Lacon. lib. II. cap. 6. ita fidenter adoptavit, ut vulgatae scripturae ne mentionem quidem faceret.

καὶ παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς ἀνοίσουσιν ἀεί. Hoc quidem non ad id, quod durum erat in Helotarum sorte, referri debebat; sed ad aequitatem, quin etiam ad clementiam, hoc ipso quod eadem semper pensio manebat, nec augeri a dominis poterat; ut docet Plutarchus in Laconicis Instit. T. II. Opp. pag. 239. d. e. ubi ad verba ἀποφορὰν τὴν ἄνωθεν ἱσταμένην intercidit verbum ἀναφέροντες, vel τελοῦντες, ex eiusdem Plutarchi Lycurgo (Opp. T. I. p. 54. e.) supplendum.

Χηνίζειν δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλούντων. Dormitave- e rat librarius qui in *Epit.* (in nostro quidem codice) χρονίζειν scripsit: quod verbum nullo pacto huc referri potuit. Memor Athenaeus χηνῶν σιτευτῶν, de quibus supra initio huius capitis, & uberius etiam libro IX. cap.

32. dictum est; nunc verbi χηνίζειν, ab illo nomine derivati, usum aliquem singularem notat. Diceres autem, illo verbo proprie *vocem anserum* significari; qua tamen notione nusquam, quod sciam, occurrit; nam παππάζειν anseres dicuntur, non χηνίζειν. In *Epit.* breviter sic scribitur: Ὅτι χηνίζειν (nam sic, non χρονίζειν, scripsisse *auctorem Epitomae* arbitror) εἴρηκεν Δίφιλος ἐπὶ τῶν αὐλούντων. In opere pleniore adponuntur verba *Diphili* huiusmodi: Ἐχηνίασας, ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέῳ. Ubi, ut concordet primum verbum cum eo quod paulo ante positum est, utique Ἐχήνισας malles cum Henr. Stephano, Thes. Tom. IV. pag. 338. g. Sed, quod adiicit ille: » metro convenientius hoc esse: alioquin anapaestus » foret in ultimâ iambici regione: « haec quidem caussa emendandi quo pacto probari possit non video. Nam si ἐχήνισας statuas in fine senarii positum, supererunt pro sequente versu haec verba:

ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέῳ:

quae senarium efficere nullo modo possunt. Quare si totum testimonium, quale adpositum est, ad iambici metri leges revocatum volueris, ita distribuenda verba videntur, ut a nobis factum. Atqui, si a primo fragmenti verbo incipit senarius, perinde & Ἐχηνίασας & ἐχήνισας scribi potuit; quandoquidem iambicus versus in secundam sedem perinde & anapaestum pedem & iambum recipit. Ita incertum manet, utrum hic Ἐχήνισας, an supra Χηνιάζειν scriptum oportuerit.

AD CAP. LXXV.

πετασῶνος μέρος - - ἣν πέρναν καλοῦσι. Et πετασὼν & πέρνα Latine loquentibus magis usitata vocabula, quam Graecis: de quibus conf. Turnebi Adverf. lib. XVI. cap. 16. pag. 492. Sed & *succidiam* Latini vocant. Graece vulgo κωλῆν vel κωλῆνα: de quo Noster lib. IX. cap. 6. Tota haec pericopa de *pernis* deest *Epit.*

κάλλισται μὲν γὰρ αἱ Γαλαϊκαί. Sic vetus cod. *A.* non Γαλατικαί. Sunt autem Καλλαϊκοὶ, Γαλλαϊκοὶ, Γαλαϊκοὶ, populus eam Hispaniae regionem incolens, quae hodieque *Gallaecia* vel *Gallicia* audit. Ne quid vero dissimulem, editae scripturae Γαλατικαὶ singulariter favere Varro videtur, De Re Rust. lib. II. cap. XI. diserte

ſcribens, *ſuccidias Gallos optimas & maximas facere conſuviſſe*: quod quidem de *Ciſalpinis Gallis* intelligendum eſſe, ex Polybio diſcimus, Hiſtoriar. II. 15, 3.

Στράβων ἐν τρίτῃ (ſic ms. *A.* non τρίτῳ) Γεωγραφουμένων &c. Acri controverſiae hic locus olim anſam dederat, quam controverſiam ſingulari quodam ſtudio ac mirâ vehementiâ agitavit CASAUBONUS noſter, cuius huc ſpectat Animadverſio haec: »Ut probet, STRABONEM, Γεωγραφουμένων »eruditiſſimum ſcriptorem, *non adeo recentem auctorem* eſſe ac ſ»videretur nonnullis, ita ſcribit: λέγει γὰρ αὐτὸν [ſic, αὐτὸν, ut hîc ſcripſit Caſaubonus, ſcribitur in ms. *A.* non αὑτὸν, ut in contextu editum erat] »ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῆς »αὐτῆς πραγματείας ἐγνωκέναι Ποσειδώνιον, τὸν ἀπὸ τῆς »Στοᾶς φιλόσοφον, οὗ πολλάκις μεμνήμεθα, συγγενόμε»νον Σκιπίωνι, τῷ τὴν Καρχηδόνα ἑλόντι. In libris Strabo»nis hodie iſta non legas. Sed o bene quod diſerte Athe»naeus librum nominat, ubi de ſe & Scipione Africano »magnus auctor erat locutus. Ni feciſſet, color aliquis »futurus erat tenebrionis illius callidiſſimo mendacio, qui »probare hinc nititur, dudum Strabonem fuiſſe: neque »*Strabonis*, ſed *Stratonis* nomen praeſcribi debere iis li»bris, quos hactenus pro *Strabonianis* omnes omnium ae»tatum eruditi habuerunt. Tu vero marrucine *libri ſe»ptimi* iacturam ſarci, & lacunam imple ſi potes: atque »ego ſpondeo tibi, quod ex integris libris ſuis Athenaeus »promſit, fore ut reperiamus & nos in noſtris libris in»tegratis. Eiusdem farinae alterum quoque Lucumonis »illius argumentum eſt: non eſſe *Strabonis* haec, quia »ſcriptum ſit hodie in codicibus Strabonianis [lib. III. »pag. 162. a.] ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι; non ut »hîc [pag. ſeq. a.] ταῖς Κιβυρικαῖς. Ridiculum caput: »nam ſi pondus habet haec ratio, per hanc monſtrifi»cam Circen neque Plato fuerit Plato, neque Ariſtoteles »Ariſtoteles, neque Theophraſtus erit Theophraſtus. Plu»rima enim, ut ſaepe indicavimus, ex iſtorum libris aliter »deſcripſit philologus, quam habeantur hodie in vulga»tis editionibus. Omnia denique, ſi huic argumentationi »locum damus, ἔναλλα γενήσεται, ut ait poëta. Sed va»leat infrunitus criticus, cum perverſo iſto iudicio. Por»ro de lectione Strabonis ad Strabonem [l. c.] egimus: »hîc autem fidei noſtrae cauſſâ eam expreſſimus γραφὴν, »quam ſcripti omnes exhibebant. Culpam hîc commiſſam

f » Athenaeo - ne attribuam, an exscriptori, incertus animi » haereo. Nam illa, μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στράβων, si ita » accipias, *Pernarum mentionem facit Strabo;* nihil vetat cre- » dere, locum Strabonis, ab Athenaeo bona fide recitatum, » a librario fuisse corruptum, qui *pernarum Cantabricarum* » nomen audiverat nunquam, *Cibyricas* vero, sive *Ciby-* » *raticas*, modo nominatas Athenaeo meminerat. Sine » caussâ autem voci Πομπέλων defectus & vitii notam » praefixerunt: eam tolle, nihil enim deest. «

Invectiva ista Casauboni spectat ad *Franciscum* PATRICIUM, qui in *Discussionibus Peripateticis* ea proposuerat, contra quae pugnat iratus Animadversor. Qua de controversiâ consuli potest IONSIUS, De Scriptorib. Histor. Philos. lib. II. cap. 16. pag. 242 sq. & FABRICIUS Bibl. Graec. T. III. pag. 2. Quod ait Athenaeus, *scripsisse Strabonem, Geographiae libro septimo, notum sibi fuisse Posidonium Stoicum:* potuerat utique *Strabo* iuvenis, qui Tyrannionem Grammaticum audierat, Luculli & Ciceronis familiarem, *Posidonium* etiam *Stoicum* novisse, qui & ipse Ciceronis familiaris fuit: potuit etiam id ipsum profiteri in ea parte *libri septimi Geographiae*, qua parte hodie mutilus est ille liber. Sed possis etiam suspicari, in Athenaei libris, qui hodie exstant, erratum in numero esse, & pro ἐν τῇ (sive τῆι, ut in vetustis membr. scribitur) ζ'. olim ἐν τῇ ιζ'. scriptum fuisse, id est, *libro decimo septimo;* idque ipsum rursus per errorem fortasse vetustioris librarii, sive ipsius etiam Athenaei, cum liber ille, qui *decimus sextus* hodie numeratur, nominari debuisset. Nam, quod apud Strab. lib. XVI. pag. 753. b. ed. Cas. hodie legitur his verbis, Ποσειδώνιος ὁ Στωϊκὸς, ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς φιλοσόφων πολυμαθέστατος, id ita interpretari Athenaeus potuerat, quasi dixisset Strabo, *notum se habuisse Posidonium.* Quod vero adiicit Athenaeus, *eumdem Posidonium comitem ac familiarem fuisse Scipionis illius qui Carthaginem expugnavit*, id non ita dicit, quasi hoc *a Strabone ita scriptum* referret; sed suo nomine id dicit, quod satis declarant ipsa eius verba, οὐ πολλάκις μεμνήμεθα συγγενομένου Σκιπίωνι τῷ τὴν Καρχηδόνα ἑλόντι. Nempe is error fuit Athenaei proprius, quem iam supra ad lib. XII. pag. 549. d. e. notavimus, ut *Posidonium* philosophum & historicum, Ciceronis familiarem, cum *Panaetio* philosopho confunderet misceretque: nisi quis fuit ineptus sciolus, qui & ibi

re (p. 650. d.) citata est. Versus ex illâ hîc adlatus cum in fine mutilus sic vulgo legeretur:

Ἀλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι:

vocabulum κρέα adiiciendum putavi cum TOUPIO, Cur. Noviss. p. m. 222. Apud Nostrum, II. 63. e. memorata sunt ἑπτὰ δελφάκια ἀλίπαστα: sic enim ibi scriptum oportebat, non ἁλιπαστά.

* Eiusdem *ARISTOMENIS* testimonium ex *Praestigiatoribus* cum sic editum legeretur, Ὄστρακον ἀλίπαστον ἀεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν, KOPPIERS Observ. Philol. pag. 27. ὄστρεον corrigendum censuit, versusque sic disponendos:

» — Ὄστρεον
» ἀλίπαστον αἰεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν.

» Nisi quis (inquit) malit trochaicum versum tetrame» trum catalecticum:

» Ὄστρεον ἀλίπαστον αἰεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν. «

Contra quem (nomen quidem viri tacens) disputavit TOUPIUS, Cur. Noviss. pag. 222. ubi Ὄστακον scriptum oportuisse docuit, collato Hesychio hac voce, & Athenaeo III. 105. b. Pro ἀεὶ, quod invito metro editum erat, recte αἰεὶ scriptum dedit ms. *A*. Pro ἐσθίειν, quod erat in ed. Ven. & Bas. recte ἐπεσθίειν, ex msstis puto, edidit Casaubonus. Sic quidem in nostro ms. *A*. scribitur. Epitoma de totâ hac pericopâ nil aliud nisi haec habet: Ὅτι εὕρηται τὸ ἀλίπαστον κρέας ἐν χρήσει.

AD CAP. LXXVI.

Ἐπεὶ δὲ καὶ »Σικελίας αὔχημα τροφαλὶς« ἥδε ἐστί.
» Alludit ad poëtae alicuius verba. Aristophanes Vespis:
» [vs. 838.]

» τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε.

» Et rursus in eâdem: [vs. 910.]

» ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
» κατεσικέλιζε. « — CASAUBONUS.

In *PHILEMONIS* *vers.* 1. pro vulgato ᾤμην, ᾤμην correxi cum BENTLEIO, Emend. in Philem. pag. 118. Cum eodem (*vers.* 3.) abiectam τε particulam malim, quam cum *Clerico* in γε mutatam. Quae post tertium versum sequuntur verba, ea in ed. Ven. & Bas. sic distributa erant:

τυρὸς Σικελικὸς ὅτι κράτιστος ἦν,

b αἵ τε περιστεραὶ Σικελικαὶ ἱμάτια ποικίλ' εἰ λέγοι τις Σικελικά.

Quae in ed. Caſ. in hunc modum digeſta:

τυρὸς Σικελικὸς ὅτι κράτιστος ἦν, αἵ τε περιστεραὶ
Σικελικαὶ, ἱμάτια ποικίλ' εἰ λέγοι τις Σικελικά.

Ad quae quum nihil adnotaſſet Caſaubonus, parum utique CLERICUS profecit, in Philemonis Fragm. pag. 330. duos verſus ſic conſtituens:

» τυρὸς Σικελικὸς ὅτι καλὸς, περιστεραὶ
» Σικελικαὶ, ἱμάτια εἰ λέγοι τις ποικίλα. «

Cuius rationem explodens BENTLEIUS, cum meliora tentare vellet, vereor ne & ipſe conatu exciderit. Nempe, nonniſi quinque Philemonis verſus eſſe ſtatuit, quorum tres poſtremi hi:

— ἔτι ταῦτα προσετίθην ἀκηκοὼς,
ἱμάτια ποικίλ' εἰ λέγοι τις Σικελικά.
σκεύη μὲν οὖν καὶ κτήματ' ᾠόμην φέρειν.

Verba autem iſta, τυρὸς Σικελικὸς ὅτι κράτιστος ἦν, αἵ τε περιστεραὶ Σικελικαὶ, quae oratione proſâ ſcripta ait, & a margine in textum perperam admiſſa, reſecanda cenſuit. Bentleium rurſus exſibilans PAUWIUS (in Philargyrii Emendationib. in Menandr. & Philem. pag. 127.) donec meliores libri ſincerius quid promſerint, quartum, quintum & ſextum verſum ſic conſtitui iuſſit:

» γάρος Σικελικὸς ἔτι κράτιστος, νὴ Δία,
» περιστεραί θ' αἱ Σικελικαὶ, —
» ἱμάτια δὲ ποικίλ' εὖ λέγοι τις Σικελικά. «

A libris nihil opis ſperandum. In *Epit.* haec omiſſa. Ms. *A.* vero in toto fragmento nihil ab editâ ſcripturâ diſcedit, niſi quod *verſ.* 2. perperam αὐτὸν pro αὐτὸ habeat. Quare, quum in doctorum virorum coniecturis nihil quod ſatisfaceret, viderim, nec melius quidquam haberem, nihil in verbis mutavi, ſatis habens *ſextum verſum* a verbo ἱματία incipere; quae vero inter iſtum & *tertium* interiecta ſunt, utcumque per duos verſus digerere. *Quarto verſu* incommode utique τυρὸς repeti videtur, cuius iam ante facta mentio. Ex *verſ.* 6. ubi ἱμάτια ποικίλα Σικελικὰ nominantur, Alciphronis Σικελικὸν ἱμάτιον lib. I. epiſt. 6. illuſtravit Berglerus, pag. 27. laudans etiam Pollucem, VII. 77. ubi Σικελικὸς χιτὼν memoratur. Quid differant *verſ.* 7. σκεύη & κτήματα, haud ſatis ſcio. βρώματα pro κτήματα exſpectaveram.

καὶ ὁ Στρομιλικὸς δὲ [illegible] &c. » Caseus qui [illegible] » [illegible] nominatur, [illegible] est Στρομιλικός. Quod » [illegible] est, [illegible] utique non [illegible]. [illegible] » [illegible] CASAUBONUS. — [illegible], a quo nomen invenit hic caseus, [illegible], [illegible], reperitur [illegible], nec apud Geographorum [illegible], nec [illegible]orum, qui [illegible]. [illegible] Στρομιλίσκος, [illegible], [illegible] Στρομιλικὸς cum [illegible] ms. A. Tum idem codex deinde quidem in [illegible] Στρομίλιος habet: at paulo post rursus [illegible] Στρομιλικός. In Epit. [illegible] quidem Simonidis [illegible]: [illegible] tamen occurrit nomen de quo quaerimus, constanter per Στ initio scriptum. Ita incerta manebit nominis scriptura, donec de vero aliunde constiterit. Tota illa de caseo pericopa in ms. Ep. sic concepta: Ὅτι Σιμωνίδης [illegible] [illegible]· καλεῖ γὰρ τινὰ τυρόν. Ἐπέξηγε δὲ καὶ ὁ στρομιλικός. φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Σκήψιος, ὅτι πόλις Ἀχαΐας Στομίλεια, (sic, absque ρ) περὶ ἣν γίνεται τυρὸς ἄγευστος [illegible], οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος στρομιλικός.

Δημήτριος ὁ Σκήψιος, ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ Διακόσμου. Postremum vocabulum cum deesset editis, dedit nobis ms. A.

Σιμωνίδης μνημονεύει ἐν Ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὴ προσκοπεῖν, Τηλέμβροτε. Adparet, *Iambum* hic non dici unum quemdam versum iambicum, sed integrum poëmation iambicis versibus comprehensum. Sed & illud adparet, iambicum versum non contineri verbis istis ita scriptis, uti vulgo leguntur; ac multo etiam minus, si Τηλέμβροτε cum ms. A. scribatur. Sed hoc postremum quidem haud dubie pravum: recteque Τηλέμβροτε habent edd. Ad priora vero commode adnotavit CORAY: » Forsan rescribendum,

» Πολλόν με δεῖ προσκοπεῖν Τηλεμβρ. «

In ipso SIMONIDIS testimonio, *priore versu*, pro vulgato Ἀχαΐας metrica ratio Ἀχαιΐας desideravit. Conf. Stephanum Byz. hac voce.

Διὸς γάλα. » Noli quaerere quid appelletur *Jovis lac* » isto versu quem recitat Deipnosophista:

» καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα.

» E Cyclope EURIPIDIS est hic versus. [num. 136.] Ibi » hodie scriptum βοὸς γάλα: quae vera est procul dubio

» lectio. Faceti ſane homines, qui *bovem* in *Iovem* mutarunt. » Quanto hoc maius, quam ex muſca elephantum? Eru- » ditiſſimus paroemiographus [ERASMUS, Adag. pag. 444.] » ſi Euripidis codices inſpexiſſet, deprehenſum errorem » emendare praeoptaſſet, quam Chiliadas ſuas ficticio pro- » verbio reddere auctiores. « CASAUBONUS. — Miram ſcripturam, *Διὸς γάλα* apud Athenaeum cum editis tenent ambo noſtri mssti, & ex Epitomâ repetiit Euſtathius ad Od. δ'. Ac poſſit ea quidem, per ſe ſi ſpectetur, haud admodum improbabilis videri; *lac Iovis* intelligendo cum Dalecampio aliisque, *dignum Iove, eximium:* ſed Euripidem quisquis inſpexerit, vix ſibi perſuaſerit, eâ dictione ibi aut uſum eſſe aut uſurum fuiſſe poëtam. De *caſeis ficuum ſucco coagulatis* Plutarchum Sympoſiac. VI. 10. conſuli iuſſit Musgravius, ad Euripid. l. c.

d *τὸ γὰρ λείψανον &c.* » Ἀποτράγημα interpretatur Athe- » naeus, apud *Eupolidem*, *λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ* » *τρωξίμων*. Ex his emendabis Heſychii codices, ubi per- » peram ſcriptum, Ἀποτράγημα, λείψανον, βρῶμα. « CASAUBONUS. — Conf. IUNII Adagium, *Vulpis reliquiae*; in Erasmianis p. 352. ubi etiam monet, titulum fabulae *Eupolidis*, ad quam hoc fragmentum pertinet, nominari ab Etymologo, nempe *Aureum ſeculum*, ſed ibi *ἀποκάτημ' ἀλώπεκος* legi. Vide Etymol. pag. 112. l. 12.

Τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρῆτες Θηλείας καλοῦσιν. Sic & noſtri ambo mssti; & eamdem ſcripturam e Farneſiano codice a Caſaub. in ſuo olim Athenaeo adnotatam video: cuius tamen ſcripturae ille in Animadverſſ. nullam fecit mentionem. Si cui magis arriſerit id quod ante nos (temere, an conſulto, neſcio) editum erat, Θαλείας, is hoc teneat; nihil impedio.

Πυριέφθων δὲ μνημονεύει (οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα) Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς· Τοὺς δὲ πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. » Conferenda haec cum iis » quae ſcribit Pollux libro VI, cap. 9. [ſect. 54.] ubi aliam » lectionem invenies. « CASAUBONUS. — Nempe ſic Pollux: Φιλιππίδης δὲ ἐν Αὐλοῖς καὶ πυρίεφθα εἴρηκεν. Scilicet *primum* vaccae aliorumque animantium a *partu lac*, (*coloſtrum* vel *coloſtram* latine vocant) quod in deliciis erat veteribus, Graece proprie *πυὸς* vel *πύον* (item *πύαρ*, ut volunt nonnulli) dicebatur: de quo vide Animadv. ad II. 37. a. III. 104. f. VI. 269. a. Eadem coloſtra, igne coagu-

lata, interdum quidem etiam πυὸς dicebatur: (sic enim intelligendi videntur illi πυοῦ τόμοι, VI. 269. a.) sed sigillatim πυριάτης vocabatur comicis Atticis, vel πυριέτη, ut Eubulo apud Nostrum, XIV. 640. c. (ubi vide not.) vulgari vero & communi sermone, πυρίεφθον. Vide Galenum De Alimentor. Fac. III. 15. cuius verba adposuit SCHNEIDERUS in Notis ad Nicandri Alexipharm. pag. 196 sq. tum Scholiasten Aristoph. ad Vesp. 708. & Polluc. I. 248. Adde Hesych. in Πυρίεφθα & in Πυριατὸν, ibique Interpp. Iam vero idem Pollux, VI. 54. monet, *Philippidem comicum*, pro πυριάτῃ, etiam πυρίεφθα dixisse. Atque eodem modo etiam Athenaeus noster in PHILIPPIDIS testimonio scripsisse videtur; non τοὺς πυριέφθας, quasi a sing. ὁ πυριέφθης, quae forma nominis a nullo Grammatico adnotata est. Neque aliter hîc legisse auctor Epitomae videtur, qui ita scribit: Πυρίεφθα (in nostro quidem codice accentus prave positus, Πυριέφθα) δὲ καλεῖται παρὰ Φιλιππίδῃ, τὸ πρῶτον γάλα. Neque nos turbare debet, quod apud Nostrum initio huius pericopae vulgo sic editum erat, Πυριεφθῶν δὲ, *ultimâ circumflexâ*, quasi & istud a singulari primae declinationis esset. Nam ibi vetus cod. *A.* πυριέφθων *penacute* scriptum habet: istud πυριεφθῶν vero aut temere in editos libros irrepserat, aut ab homine invectum erat, qui consulto nominis huius formam adaptare illi scripturae, τοὺς δὲ πυριέφθας voluit, quae in *Philippidis* testimonium invaserat. Quare hoc aut sic refingendum videtur:

Τὰ δὲ πυρίεφθα, καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων:

aut, quod malim equidem:

Τοὺς δὲ πυρίεφθα καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχειν.

Quod si ita, ut posteriore loco dixi, scripsisse poëtam & Athenaeum statuas, facile patet quî factum sit ut πυρίεφθα in πυριέφθας mutaretur; nempe ab homine, qui hoc nomen ad articulum τοὺς adcommodare voluisset.

ἐπιδειπνίδας ἔλεγον Μακεδόνες. Probavi hoc, quod e cum editis tenet ms. *A.* Quod Attici (ut ait Noster in huius libri XIV. exitu) ἐπιδόρπισμα, Dores ἐπάϊκλον, Graeci vulgo ἐπίδειπνον vocant: eam *Macedones* (ut hîc docet) ἐπιδειπνίδα dicebant. Idem vocab. in Latinum sermonem adoptavit Martialis, lib. XI. Epigr. 32.

κάθωνος γὰρ ἡδύσματα ταῦτα. In his verbis finem disputationis huius faciunt ambo nostri mssti. Epitoma dein sta-

e tim ad ea transit quae leguntur paginae sequentis initio: codex *A.* vero ita pergit, ut a nobis editum: Τοιαῦτά τινα ἔτι τοῦ Οὔλπ.

AD CAP. LXXVII.

ἐπελθὼν εἰς ἐκείνων τῶν σοφιστῶν μαγείρων. » *Coquus* in» ducitur, μαγειρικὰς multas ῥήσεις ex antiquis poëtis re» citans: quae illis sunt adiiciendae, de quibus libro septi» mo, cap. XI. diximus. « CASAUBONUS. — Vide lib. VII. cap. 36 & seqq. huius editionis: & lib. IX. cap. 19 sqq.

Ibid. ἐκήρυσσε μύμα. De edulio isto vide infra, p. 662. d. & e. *Ibid.* ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς. Quod in ms. *A.* scribitur δαιταλῆς, id potest δαιταλῆς valere: ut *Attice* locutus fingatur coquus doctrinam ostentans.

Εὐήμερος ἔφη ὁ Κῷος. De EVEMERO, qui in *Sacris* quas inscripsit *Historiis*, eorum praesertim hominum res gestas & facta, qui in Deorum numerum relati sunt, ita persecutus est, ut *Athei* cognomen inde reportaverit, consulendus Vossius, lib. I. DE Historicis Graec. cap. XI. p. 70 sq. Fabricius ad Sextum Empir. pag. 552. & Bruckerus in Hist. Crit. Philosophiae, T. I. p. 604 sq. Hunc Tegeatam nonnulli, plerique Siculum Messenium sive Agrigentinum faciunt; nemo, quod sciam, *Coum*, praeter Athenaeum nostrum. Nec enim ab editâ scripturâ Κῷος vel Κῷος discedunt membranae. Quare temere factum, quod in Dalecampii versione *Evemerus Caeus* nominetur: qui error correctus est quidem in *Scriptorum Indice*, quem Dalecampius versioni suae praefixit, ubi recte *Evemerus Cous* scribitur: in eodem vero Indice editioni Casaub. 2. & 3. praefixo, temere rursus *Evemerus Caeus* invectus est. Mox de-
f in, recte Σιδωνίων edd. per ω, ubi perperam Σιδονίων ms. *A.* Diserte monuit Stephanus Byz. per ω μέγα scribi id nomen.

Verba ista, Ἐγὼ δὲ φεύξομαι ἐλεύθερος γεγώς, medio coqui sermoni intertexta, sic interpretatus erat Dalecampius: *ego vero, nisi me herus donet libertate, fugam capessam:* quasi in Graeco esset, μὴ ἐλεύθερος γεγώς: quam particulam negantem ex *Dalecampii* versione Athenaeo restituendam PURSANUS censuerat. At commentum illud, alienum prorsus ab hoc loco, cum editis perinde respuunt ve-

veteres membranae. Opportune vero CORAYUS in *Notis mestis* monuit: »Verba coqui,

» Ἐγὼ δὲ φεύξομαι ἐλεύθερος γεγώς;

» sunt ex aliquo poëta desumpta: efficiuntque senarium » *cum interrogatione* legendum.« — Nempe sua faciens coculus illa incerti poëtae verba, viam sibi parat ad eam, quae continuo subiicitur, observationem: scilicet, *coquos illos, qui a veteribus Comicis inducuntur, non fuisse servos, sed liberos homines*, operam suam his qui epula agitarent pacta mercede locantes. Ac licet ipse *servus* esset, tamen poëtae verbis *liberum* se per iocum gloriatur: significans scilicet, mereri sese libertate donari; &, quamvis servus sit conditione, animo tamen & eruditione esse ingenuum. In senario autem illo post φεύξομαι, quo vitetur hiatus, γε particula inserenda videtur.

Recte vero deinde Οὐδὲ γὰρ ἂν εὕροι τις editum erat; quisquis sit cui illa emendatio debetur. Nullo enim modo ferenda erat membranarum nostrarum scriptura, οὐδὲ γὰρ ἀνελεύθεροι, ex dormitatione librarii orta, cui praecedens vocabulum ἐλεύθερος in animo haeserat. Quod ait, *apud unum Posidippum induci in scenam coquum servilis conditionis*: duo Posidippi testimonia habes pag. seq. c. d. *Posidippi* nomen, ut in editis, sic & in ms. *A*. cum alibi constanter, tum & hic & pag. seq. per simplicem vocalem ι in medio, non per ει diphthongum scribitur. Quod autem continuo subiicit, *servos coquos* (sive, *servos obsoniorum parandorum artifices*) *primum productos esse a Macedonibus*: id ad eumdem Posidippum, novae comoediae poëtam, quodammodo pertinet: fuit enim ipse Macedo, ex Cassandrea Macedoniae oppido oriundus. Pro παρῆλθον ὑπὸ πρώτων Μακεδόνων, BOURDELOTUS ad Heliodor. p. 67. ἀπὸ πρ. corrigendum censuerat; praeter rationem, si quid video. Ex Graeci sermonis indole verbum neutrum, cum praepositione ὑπὸ sequente genitivo constructum, induit vim passivi. ἀπέθανε ὑπ' αὐτοῦ, *interfectus est ab illo*. παρῆλθεν ὑπ' αὐτοῦ, *productus est ab illo*.

Μαίσωνα - - Τέττιγα. »Observat coquus, *dixisse veteres* τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον » Τέττιγα. Qua de re Festus: *Maeson, persona comica » appellatur, aut coci, aut nautae, aut eius generis. Dici ab inventore eius Maesone ait Aristophanes Grammaticus*. At Hesychius scribit hoc nomen per ου. Μούσωνες, inquit, οἱ

» κορυφαῖοι τῶν μαγείρων, ἢ οἱ τεχνῖται. Sed verba sunt » eiusdem alio loco: Τέττιξ· ἔξω τοῦ συνήθους ζώου, παρὰ » Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι· οἱ δ' ἐντόπιοι, » Μαίσονες. [Rectius ibi hodie editur Μαίσωνες per ω.] Ob- » servo etiam inter comicas personas unam fuisse quae Θε- » ράπων τέττιξ dicebatur, auctore Polluce libro quarto. « Casaubonus. — Conf. Hesychium in Μαίσων: ubi cum vulgo scribatur, Μαίσων, μαγειρεῖον, alii quidem aliter corrigunt; sed videndum, ne μαγείρου προσωπεῖον scriptum oportuerit. Caeterum vide Hesychii Interpretes, locis citatis. Initio huius ῥήσεως commode editur Ἐκάλουν δ' οἱ &c. ubi δ' particula deest quidem codici *A.* sed recte eam tenet ms. *Ep.* Deinde quemadmodum in eodem ms. *Ep.* τέτιγα simplici τ litera in medio scribitur, sic & apud Pollucem IV. 148. & 150. in vetere codice msto Θεράπων τέτιξ simplici τ scribitur: quod casu magis factum putem, quam quod id nomen, ubi de comicâ personâ usurpatur, a communi usu, ubi *cicadam* significat, istâ scripturâ distinguere voluerint. Sed apud eumdem Pollucem non modo Θεράπων τέττιξ (ut a Casaub. & ab Hesychii Interpretibus observatum est) memoratur, verum etiam Θεράπων μαίσων: nam pro eo quod ibi lib. IV. sect. 148. & 150. vulgo Θεράπων μέσος editur, vetus codex mstus μέσον exhibebat, quod haud dubie ex μαίσων corruptum est, nec sperni debuerat ab Editoribus. Neque huic emendationi illud opponi debet, quod μαίσων coquus non *servus*, sed *liber homo* erat: quin potius ex eâdem Pollucis observatione illustrari debet id quod apud Athenaeum nostrum
b continuo dein ex *Aristophane Byzantio* Grammatico traditur, *Maesonem* olim *Megarensem*, *comoediarum histrionem*, *reperisse* τὸ τοῦ θεράποντος πρόσωπον, καὶ τὸ τοῦ μαγείρου: quibus ex verbis, si praesertim ista Pollucis contuleris, intelligi par est, *duas fuisse comicas personas*, quarum utraque *Maeson* dicebatur; alteram *servi cuiusdam*; alteram *coqui*.

μάγειροι σκωπτικοί τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπουσι. Citatum est a Nostro ex hac Menandri fabulâ breve fragmentum, lib. III. pag. 119. f. sed istud, quod hîc respicitur, nusquam comparet. Titulum fabulae Gallicus interpres *Tutores* reddidit, unice verum putans Ἐπιτρόποις, quod ex *Dalecampii* coniecturâ hîc ponendum *Pursanus* censuerat. *Mandatores* interpretatus erat Grotius: rectius *Arbitros-eligentes* Clericus, in Menandri Fragm.

pag. 67. auctoritatem Harpocrationis secutus, quem vi- b
de in voc. Ἐπιτροπή: & confer quae supra ad III. 119. e. adnotata sunt.

καὶ Φιλήμων δέ που φησίν· Σφίγγ᾽ ἄῤῥεν᾽ &c. » Aut errravit librarius, aut Athenaeus. *Stratonis* enim sunt ver» sus, non *Philemonis.* vide libro nono. « CASAUBONUS. — *Stratoni* utique, sive (ut legendum ibi recte statuerunt viri docti) *Strattidi*, versus isti tribuuntur libro IX. p. 382. b. c. cum magno numero aliorum, qui bis ibi subiiciuntur. Sed fieri etiam potest (quod a multis olim poëtis factum observavimus, ad I. 17. d. & I. 26. a.) ut versiculos, qui hic adponuntur, *PHILEMON* novae comoediae poëta, a *Strattide* mutuatus sit veteris comoediae poëtâ. Quidquid sit, pro *οὐδὲν*, quod superiori loco olim editum erat, recte hic *οὐδὲ ἓν* scribitur: pro quo nec male *οὐδεὲν* habet ms. *Ep.* Aliae duae minutae differentiae, nescio utrum *Philemoni* poëtae debeantur, an temere a librariis invectae sint. Nam *ὃν λέγει* hic (*vers.* 3.) uterque noster codex habet, quod metri caussa in *ὅνπερ λέγει* iam inde a primo editore mutatum est: pro quo superiori loco *ὃς ἂν λέγῃ* legebatur. *Versu* 4. vero, pro eo quod c
ibi erat *πεπορισμένος πάρεστι*, uterque codex hic cum editis in *πεπορ. γάρ ἐστι* consentit. *γάρ ἐστιν* cum *ν ἐφελκυστικῷ* scribitur in ms. *Ep.*

ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ - - Μεγαρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων. » *Megarenses* veteris & antiquae *Graeciae* distinguuntur ab » aliis Megarensibus Siculis, cognomine *Nisaeorum*. Theo» critus: [XII. 27.]

» *Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς*:

» & Athenaeus hic, *τὸν Μαίσωνα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ φησὶν » εἶναι Μεγαρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων.* « CASAUBONUS. — Nempe: *Νισαία, ἐπίνειον Μεγαρίδος, καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρίς· ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος*, &c. ut ait Stephanus Byz. ubi vide Holstenium. Confer Nostrum infra, XV. 683. c.

οὐχ ἁλώσομ᾽ ἐκφέρων κρέας. » Nova fuit & insolens illa » coqui gloriatio, qui apud *POSIDIPPUM* hos versus pro» ferebat:

» *Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα. συμβαίνει δέ τι*
» *νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ*
» *ἀστεῖον, οὐχ ἁλώσομ᾽ ἐκφέρων κρέας.*

» Moris fuit coquis, cum cibos mercede conducti para» rent, furto quicquid possent auferre. Ideo soliti ianito-

» res excutere diligenter cum abirent. Hoc toties iam pro» batum in superioribus, ut exemplis non sit opus. [vide lib. IX. cap. 24. & 27.] » Iste vero coquus, vel quod ma» cilentas carnes habuisset despicatui, vel [quod veri vi» detur simillimum] » propter tenuitatem apparatus, aut vi» gilantiam custodis appositi non potuisset, id nunc [per » iocum] gloriatur, & laudi sibi verti postulat, quod ia» nitores se non essent in fraude & carnium furto depre» hensuri. Simillimus est apud Comicum initio *Pacis* lo» cus: nam ibi famulus, qui stercoreas turundas scarabaeo » pinsebat, hoc unum saltem ex eâ operâ consecuturum se » praedicat, quod nemo illum sit accusaturus quasi man» dentem inter pinsendum; quo nomine saepe famelici aut » gulones servi poenas sordidis vel delicatis heris dabant: » nam utrosque hoc facto offendebant. Aristophanis ver» ba sunt:

» Ἓν δὲ μὲν, ὦ ἄνδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ·
» οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

» Aestimet ex his eruditus lector, quo iure, quâve iniu» riâ, in *tertio versuum Posidippi* negationem tollendam in» terpretes censuerint: ut taceam de labe versus. « CASAUBONUS. — Scilicet Dalecampius in versione posuerat: *mihi vero contigit - - - quidpiam festivum, ut deprehenderer carnem surreptam auferens*: quae Latina Graece sic reddidit PURSANUS, ὡς ἁλώσοιμ' ἐκφέρων κρέας. Quae quamvis infelici consilio tentata, tamen unice probanda *Villebrunius* censuit; scilicet absurdissima quaeque potius amplecti paratus, quam vera a Casaubono discere. Me, docto Animadversori adsentientem, illud unum turbavit, quod oratio ista (quod etiam ipse Casaubonus innuebat) videatur esse coqui, qui non sit servilis conditionis, sed hominis liberi, qui mercede operam suam locare consuevisset. Nec enim τὸ διακονεῖν servili conditioni proprium est: sed liberae etiam conditionis coqui διακονεῖν sese profitentur ei cui operam locant: vide VII. 291. c. & VI. 245. c. nec, quod δεσπότην nominat coquus qui hic loquitur, eo se *servum* profitetur; potuit enim δεσπότην *herum domus* & *patrem familiâs* dicere, cui suam operam locaverat. Quare quum diserte dicat Athenaeus, de *servis coquis* loqui hic *Posidippum*; superest ut cogitemus, servilem huius hominis conditionem ex reliquâ fabulae oeconomiâ, quae nobis incognita est, satis adparuisse. Sed haud immerito

vis? Sive Πρότερον μὲν οὖν: *Prius igitur*; scilicet, *videamus quid sit quod sub veste tectum gestas.* Caeterum, quod in superiori Posidippi testimonio observavimus, idem rursus in hoc valet; non de *servo coquo* hîc loqui poëtam, sed de *libero* homine, infimae licet conditionis, qui operam suam ad paranda obsonia non modo civibus epulas agitantibus, verum etiam aliis coquis locare consuesset. Nam, quod ait ἐπρίατο γάρ τις ὁμότεχνός με, non potest sane ἐπρίατό με intelligi *emit me, tanquam servum*; sed, quemadmodum accepere omnes interpretes, *conduxit me, operam meam redemit.* Quare prorsus non video quid sit quod diserte Deipnosophista dixerit, *de servis coquis loqui Posidippum.* Quod ἐπριᾶτο in membr. *A.* scribitur, eadem ratione passim in vetustis libris formatum id verbum reperitur. Sic, ut hoc utar, apud Pollucem IX. 34. ubi ait, τὰ τέλη πρίασθαι καὶ μισθώσασθαι dici hos *qui vectigalia conducunt* vel *redimunt*, ibi in optimo codice msto πριᾶσθαι scribitur. Neque hanc formationem hoc loco metrica ratio respuebat.

AD CAP. LXXVIII.

τοῖς τετραδισταῖς. Vide ad VII. 287. f.

Menandri satis notabilis ecloga, in ed. Cas. in hunc modum scripta legitur:

> Σπονδὴ δίδου σὺ σπλάγχ' ἀκολουθῶν. ποῖ βλέπεις,
> σπονδή φέρω πλείω † ωσια σπονδὴ καλῶς
> εὔχου θεοῖς. ὀλυμπίοις εὐχώμεθα
> ὀλυμπιαίσι πᾶσι πάσαις. λάμβανε
> τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ διδόναι σωτηρίαν
> ὑγίειαν ἀγαθὰ πολλὰ τῶν ὄντων τε νῦν
> ἀγαθῶν ὄνησιν. πᾶσι ταῦτ' εὐχώμεθα.

Ad quae licet in Animadverss. nihil adnotaverit Casaubonus, tamen in ipso contextu nonnulla recte ab eo curata sunt, quae in superioribus editionibus peccata erant. Sic enim vers. 3. & 7. pro εὐχόμεθα; quod erat in ed. Ven. & Bas. e recte εὐχώμεθα scripsit, quod & metrica ratio desiderabat, & nostrae membranae *A.* tuentur. (In *Epit.* quidem haec omnia desunt.) Idem Casaub. pro ὀλυμπιάσι, quod *vers.* 4. cum in editt. vett. tum in membr. legitur, ὀλυμπιάσι corrigere voluerat; pro quo quidem per typothetae errorem ὀλυμπιαίσι positum est, idque in ed. Cas. 2. & 3. religiose

servatum. Porro (*eodem versu*) vocabulum πᾶσι, quod deerat superioribus editionibus, adiecit ex Italicorum codicum lectionibus acceptum, (nam ex Farnesiano codice adnotatum ab ipso video) quibus nostrae membr. *A.* praeiverant. Denique *vers.* 7. pro ὤνησιν, quod ibi editt. vett. cum mstis habent, recte ὄνησιν idem Casaubonus posuit. GROTIUS, in Excerpta sua pag. 731. recipiens hanc eclogam »in personas (ut ipse in Notis ait) distinxit; sacrificum, & eum qui sacrificio (sacrifico *puto scribere voluerat*) verbis ac manu ministrat.« Itaque Graeca ille sic concinnata edidit:

A. Σπονδή· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν. ποῖ βλέπεις;
σπονδή. B. Φέρω πλεῖω ὅσια. A. Σπονδή. B. Καλῶς.
εὔχου θεοῖς. A. Ὀλυμπίοις εὐχώμεθα,
κ' ὀλυμπίαισι πᾶσι, πάσαις. B. Λάμβανε
τὴν γλῶτταν. A. Ἐν τούτῳ διδόναι σωτηρίαν,
ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλά, τῶν ὄντων τε νῦν
ἀγαθῶν ὄνησιν· πᾶσι ταῦτ' εὐχώμεθα.

Quae Latine ab eodem sic reddita sunt:

A. Libatur. Heus fer exta: quonam respicis?
Libatur. B. En pia, multa. A. Libatur. B. Iuva.
Deos precare. A. Coelites Deos Deas
cunctos precemur atque cunctas. B. Accipe
linguam. A. Salutem sanitatemque ut duint,
bona nobis tribuint multa, quaeque adsunt bona
ea prosperassint. Cunctis hae fiant preces.

Clericus, in Menandri Fragmentis, cum Graeca ista eodem prorsus modo, quo a Grotio curata erant, adponere voluisset, *vers.* 4. pro κ' ὀλυμπίαισι, nescio quo errore, ἢ ὀλυμπίαισι, scripsit, tam absurde per se, quam contra Grotii mentem: eamdemque scripturam in Notis repetiit. *Coquum* esse, *sacrificio praefectum*, (προϊστάμενον τῇ θυσίᾳ) qui in isto fragmento sive unice loquatur, sive cuius certe praecipuae sint partes, ipse nos docuit Athenaeus. Loquitur autem ille cum ἀκολουθοῦντι, id est, cum *coquo inferioris ordinis, qui ipsum comitabatur, & ei ministrabat.* (vide cap. praeced.) Hunc iubet, *viscera* adstantibus *distribuere.* Eumdem deinde *linguam capere* iubet: scilicet, quae sub finem convivii, quod post sacrificium agebatur, super foco in Deorum honorem cremabatur. Nam priscum illud institutum, Homero memoratum Odyss. γ'. 332. & 341. (cuius & Athenaeus noster meminerat lib. I. pag. 16. b.) etiam ad

posteros duravit, apud Athenienses certe; ut monuit Scholiastes ad Od. γ'. 332. Conf. Aristoph. Avib. 1702. ibique Schol. & Pace vs. 1060. & 1109. Sed quem *versu* 2. coquus noster sacrificulus adloquitur, is videtur unus e *servis* fuisse *tetradistarum*, quibus operam suam ille locaverat. Nam ibi pro vulgato, φέρω πλείω ὠτια, (ubi satis esse existimaverat *Grotius*, si ὠτια in ὄτια mutaretur; *Bourdelotus* vero, ad Heliodor. pag. 67. ὦ σὺ legendum censuit) persuasum est nobis, verissime primum ab *Adr.* HERINGA, (Observ. pag. 247 sq.) φέρε & Σωσία correctum esse, tum deinde a PIERSONO (ad Moerid. p. 298.) etiam πλείω in ὦ παῖ mutatum: nam quamquam & ad sententiam & ad metri rationem satis commode dictum videri potuerat, φέρε πλείω Σωσία: tamen Piersoni emendationem, quam dixi, hactenus tuentur veteres nostrae membranae, quod pro edito φέρω in his φερεω scribitur, id est, φέρε ὦ. Iam *versu* 3. haud cunctanter eiusdem PIERSONI emendationem, εὔχου in ἔγχει mutantis, adoptandam putavi: quod verissime ab illo observatum esse nemo dubitabit, qui Aristophanis locum, quem manifesto in his imitatus est Menander, (Pac. vers. 1102 - 1110.) inspexerit. *Postremo versu*, vocem πᾶσι cum superioribus verbis iungendam putavi, ut intelligatur, διδόναι πᾶσι: sin praetulerit aliquis πᾶσι ταῦτ' εὐχώμεθα, non admodum repugno; nec vero cum Dalecampio intelligam, *ab omnibus hoc precamur*; sed cum Grotio, *omnibus*, in dativo casu.

Καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ δέ φησιν ἕτερος·
Καὶ ὡς ἀφεῦσα χ' ὡς ἐμίστυλα κρέα
εἰδώς. τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;

SIMONIDIS verba cum sic scripta essent in editis: χ' ὥσαφεὺς † σαχῶς ἐμίστυλα κρέα εἰδώς. τί καὶ γὰρ οὐ κακῶς ἐπίσταμαι: adnotavit CASAUBONUS: » *Simonidis* testimo» nium fortasse ita non male scribas: χ' ὅσα θεῶν σαφῶς » ἐμίστυλα κρέα εἰδώς. *Quae ad Deos spectant, ea perite pa*» *ravi.* « — Quem locum citans SPANHEMIUS, ad Aristoph. Plut. vs. 626. pro σαφῶς, quod scripserat Casaubonus, σοφῶς se malle professus est. Nobis in librorum scripturâ plane illud inesse visum erat, quod BOURDELOTO placuit, (ad Heliodor. pag. 67.) καὶ ὡς ἄφευσα χ' ὡς ἐμίστυλα: in qua nulla litera fuit mutanda, nisi quod pro X' ὡς, initio testimonii, Καὶ ὡς poneremus. Et χ' ὡς tenet quidem ibi cum editis etiam noster codex *A.* qui alioqui ple-

f nas magis ſcripturas, quam eliſiones vocalium, amat; ſed & ſubinde elidit vocales, ubi minime ex uſu erat. De verbo ἀφεύειν, *adurere*, *uſtulare*, *torrere*, conf. IX. 375. e. ibique not. Eodem ſenſu ἀφαύων vulgo ſcribebatur apud Ariſtoph. in Concion. vs. 13. ubi ex msstis codicibus ἀφεύων repoſuit Brunckius: quae ſcriptura fortaſſe eidem Comico reſtituenda etiam fuerit in Pace vs. 1144. ubi de *frigendis* vel *torrendis phaſelis*, pro ἄφαυε, quod vulgo ſcribitur, ἄφευε legebat Suidas, ſub hac ipſa voce locum iſtum citans. In ſequentibus *Simonidis* verbis probavi οὐ καλῶς a Caſaubono poſitum pro οὐ κακῶς. Vulgara ſcriptura videtur homini deberi, qui non animadvertiſſet *interrogative* accipienda iſta verba. Subinde inter ſe permutata per librariorum vel oſcitantiam vel imperitam audaciam reperiri contraria vocabula καλὸς & κακὸς, καλῶς & κακῶς, obiter monuimus ad III. 101. d. Vide vero quae olim ad Epicteti Diſſertat. lib. III. cap. 25, 5. notavimus. Caeterum participium εἰδὼς quo referatur, aut quam in partem potiſſimum ſit accipiendum, in abrupto fragmento certâ ratione aegre definias. Quod ſi conſtaret, ex *dramate* aliquo decerptum id fragmentum eſſe; (*Tragoedias* quidem ſcripſiſſe Simonidem, Suidas ait cum Scholiaſte Ariſtoph. ad Veſp. 1402.) coniectare etiam liceret, *duos eſſe interlocutores*, quorum alter priori ſic reſpondeat: τί γὰρ οὔ; καλῶς ἐπίσταμαι.

προτρεπομένη μάγειρον αὐτῷ πρίασθαι. » Trans-
» eamus ad ſequentia: egent enim cenſurâ noſtrâ. Ait,
» Ἐμφαίνει δ᾽ αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἡ πρὸς Ἀλέξαν-
» δρον Ὀλυμπιάδος ἐπιστολή. προτρεπομένη γὰρ μάγειρον
» αὐτῇ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἡ μήτηρ φησὶ, Πελίγναν
» τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. οὗτος γὰρ οἶδε τὰ
» ἱερά σου τὰ πατρῷα ὃν τρόπον θύεται, καὶ τὰ ἀργὰ, δικα-
» στικὰ καὶ τὰ Βακχικὰ ὅσα τε Ὀλυμπιὰς προθύεται, οὗτος
» οἶδε. μὴ οὖν ἀμελήσῃς ἀλλὰ λαβὲ, καὶ ἀπόστειλον πρὸς
» ἐμὲ τὴν ταχίστην. Dicebat modo Athenaeus *Veteres co-*
» *cos rituum ſacrificandi & πάσης τῆς θυτικῆς notitiam ha-*
» *buiſſe*. Nunc ait, *poſſe id ipſum conſtare ex Olympiadis ad*
» *Alexandrum epiſtolâ*. Deinde ipſa Olympiadis verba pro-
» fert; &, quod inſtituerat, clare probat. Quid dico pro-
» bat? imo vero probabat olim: nunc perverſa lectio
» huius loci ſententiam omnem pervertit. Nam ineptiſſi-
» mum eſt quod vulgata ſcriptura continet. Initio petit ma-

» ter a filio, ut coquum ſibi ſacrificandi peritum emat:
» deinde autem offert e veſtigio eadem filio ſuo Pelignam
» coquum plane qualem ſe deſiderare dixerat. Enimvero
» ſi habet bonum θύτην, cur usque inde ex Aſiâ aut In-
» diâ ſibi petit mitti? Sed neque illud intelligo, quorſum
» Olympias Macedoniam inhabitans, eum deſideret qui
» Aſiaticorum ſacrorum ritus norit, Graecanicorum aut
» Macedonicorum ignoret. Niſi putemus, quod abſurdiſ-
» ſimum eſt, more populorum Orientis ſacra factitaſſe
» Olympiadem. Quid multa? interpretum qui haec ab-
» ſurda concoxerunt, ſtomachum nemo ſatis depraedica-
» rit. Legendum affirmo, προτρεπομένου γὰρ μάγει-
» ρον αὐτῷ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἡ μήτηρ φησί. Id
» eſt: *Nam cum Alexander eam hortatus eſſet, ut ad ſe mit-*
» *teret popam ſacrificiorum peritum, ait mater: Accipe popam*
» *Pelignam a matre tua.* Cur e Macedoniâ *victimarium* ar-
» ceſſierit Alexander, obſcura cauſſa non eſt: nam &
» pietatis intererat, & exiſtimationis illius, ut more pa-
» trio ſacra faceret. Quod oſtendit Olympias manifeſto,
» cum ſubiicit: οὗτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερά σου τὰ πατρῷα.
» Quaenam autem ſunt ἀργὰ ſacra, quorum Olympias
» meminit? quae item illa δικαστικά? Prorſus, niſi ine-
» ptire volumus, legendum, καὶ τὰ ὀργιαστικά, καὶ
» τὰ Βακχικά. Olympiadem valde fuiſſe deditam Orgia-
» ſticis ſacris & Orphicis, diſerte Plutarchus ſcribit in
» Alexandri vitâ. [in ipſo initio.] Addit idem, ſolitam
» Olympiadem manſuetorum ſerpentum genus quoddam
» ad iſta ſacra adhibere; qua de re multa etiam Lucianus
» ſcribit in Pſeudomanti. Ex Suida & Heſychio coniicere
» eſt, ἀργόλας vel ἀργὰς iſtos angues fuiſſe appellatos.
» Qui horum meminiſſemus, putavimus aliquando, poſſe
» hunc locum in eam ſententiam accommodari, non magna
» mutatione: ut dicat Olympias, illa etiam ſacra Pelignae
» eſſe nota, ad quae ſerpentes argae adhiberentur. Sed
» diſplicet nobis iure merito haec ſententia: neque du-
» bitamus verum eſſe quod prius diximus. Quaerant etiam
» doctiores quaenam illa ſint ſacra ὅσα Ὀλυμπιὰς προ-
» θύεται. Nos, qui fruſtra quaeſivimus, legemus interea,
» ὅσα Ὀλυμπίᾳ. Ea *ſacra* intelligit *quae Olympiae fiebant*
» *ab agoniſtis priusquam certamen inirent.* Sciendum autem,
» extitiſſe olim in doctorum Bibliothecis *Epiſtolas Alexan-*
» *dri, & aliorum ad Alexandrum.* Multa harum mentio

f » apud veteres ſcriptores, ut Plutarchum, Athenagoram, » Athenaeum, alios. Sed & Grammatici earum teſtimo» niis aliquando utuntur. Heſychius, in voce Σκοῖδος, » quae Macedonum linguâ *praetorem iudiciis praefectum* ſi» gnificabat: ἡ λέξις κεῖται ait ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς Ἀλεξ» άνδρου. Meminit & in Ἀρόπανοι. Eiusdem verba ſunt » quae ſubiiciam: Γητικὰ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολαὶ πο» τήρια οὕτω καλούμενα. Corrigendum παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν » Ἐπιστολαῖς. Epiſtolarum Olympiadis ad filium meminit » A. Gellius libro XIII. cap. IV. & Pollux lib. VII. cap. IX. » [ſect. 28.] obſervans nominari Olympiadi ἐριουργεῖον, » qui dicitur vulgo ἱστών: nam ita ſcribi debet is locus, » & iterum mox legendum, βέλτιον δὲ ὁ ἱστὼν, vel ἱστεὼν, » ut in Gloſſario ſcribitur: peſſime libri Pollucis, ὑϊστεύων. » Earum quas ad matrem ſcripſerat Alexander mentionem » fecere item multi. Octavius Minutius Felix: [immo, Minucius Felix in Octavio, cap. 21.] » *Alexander ille Ma» cedo inſigni volumine ad matrem ſuam ſcripſit, metu ſuae po» teſtatis proditum ſibi de Diis hominibus a ſacerdote ſecretum.* » Pollux lib. VI. cap. XII. ἐν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν μητέρα » ἐπιστολῇ μέμνημαι ἐν ἄλλοις σκεύεσι καὶ τὸν μύστρον ἀ» ρόν. « Haec CASAUBONUS. Cuius praeclaram emendationem, ὀργιαστικὰ, haud cunctanter recepimus: pro quo ἀργαδικαστικὰ unâ voce, non ἀργὰ δικαστικὰ in vetuſtis membranis ſcribitur. Paulo ante commodum item foret, ſi (quod idem doctus Animadverſor voluerat) προτρεπομένου ſcriberetur; ſed teneri poſſe putavimus vulgatum προτρεπομένη, *paſſiva notione* accipiendum, quod tuentur membranae: qua ex ipſa ſcriptura videtur error ille natus, ut αὐτῇ dein ſcriberetur, ubi αὐτῷ oportebat. (αὐτῷ dico: hoc enim ſatis eſt; nec neceſſe erat αὑτῷ cum aſpero ſpiritu ſcribere.) In iſtis deinde verbis, ὅσα τε Ὀλυμπιὰς προθύεται, nihil novare auſus ſum: nam, ut τὰ πατρῷα πάντα dixerat, ſic etiam haec deinde iuncta intelligi poterant, ad matris Olympiadis domeſtica & avita ſacra pertinentia, τὰ ὀργιαστικὰ καὶ τὰ Βακχικὰ ὅσα τε Ὀλυμπιὰς προθύεται. Nihil enim impedire videtur, ut Ὀλυμπιὰς hîc pro ἐγὼ poſitum accipiamus. Sin praeferendam ſtatuas eam ſententiam quae Caſaubono placuerat, non tamen cum illo Ὀλυμπίᾳ corrigi velim, ſed Ὀλυμπιάσι: nam Ὀλυμπίᾳ absque praepoſitione, pro ἐν Ὀλυμπίᾳ, ne Graecum quidem eſſe videtur. Quod in ſi-

ne epistolae scribitur, ἀλλὰ λαβὲ, καὶ ἀπόστειλον πρὸς ἐμὲ τὴν ταχίστην: id, si vera scriptura, ita intelligendum fuerit, ut velit Olympias *ad se remitti* illum popam, *quamprimum alios artem suam docuisset*. At parum probabile videtur, Alexandro coquum vel popam petenti missuram Olympiadem fuisse hominem, quem ad se ocyus remissum vellet. Quare suspicatus eram, καὶ ἐπίστειλον πρὸς ἐμὲ legendum, i. e. *& rescribe ad me ocyus*: quam sententiam etiam in Gallicâ versione expressam video, quamquam de Graecâ scripturâ nihil ibi in Adnotationibus monetur. Possis vero etiam coniectare, ἢ ἀπόστειλον scripsisse Olympiadem: *aut* [id est, *sin minus* tibi placet hic Pelignas,] *remitte eum ad me ocyus*. Et haec posterior ratio verissima fortasse fuerit. Caeterum in hac de *coquis* disputatione, quae hoc capite & proxime sequente continetur, observandum est, *coqui* partes (τοῦ μαγείρου) apud Graecos fuisse, non modo *cibos in culinâ parare*, verum etiam *victimam caedere & dissecare*, tum & in epulis quae sacrificium sequebantur, *carnes convivis adponendas dissecare ac distribuere*: ut, quem illi μάγειρον dicebant, idem & βουτύπης esset, & ὀψοποιὸς sive ὀψαρτυτὴς, & κρεοδαίτης.

AD CAP. LXXIX.

Ὅτι δὲ σεμνὸν ἦν ἡ μαγειρική. Recte ἦν ms. *A*. non καί. μαθεῖν ἐστιν ἐκ τῶν Ἀθήνησι Κηρύκων. „Familia fuit „Athenis *Cerycum*: quos ait Diodorus Siculus [lib. I. cap. „29.] μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων παστοφόρων. Erant „sane & *pastophori* Aegyptiorum, & Atheniensium *Ceryces*, sacrorum administri, popis & victimariis non dissimiles. Propterea scribit Athenaeus: Ὅτι σεμνὸν ἡ μαγειρικὴ, μαθεῖν ἐστιν ἐκ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων. Inepte facias, si vertas hic κήρυκες *praecones*.“ CASAUBONUS. — *Cerycum* illorum mentio iam supra facta est VI. 234. f. ubi vide not. Genus suum illos & nomen a *Ceryce*, Mercurii filio, derivasse docent Pollux, VIII. 103. Pausanias, in Atticis, lib. I. cap. 38. pag. 92. Scholiastes Homeri, ad Iliad. α'. 334. Hesychius, Harpocration, Suidas, & Eustathius ad Iliad. α'. pag. 83. l. 9. Quo de genere singularem librum olim edidisse Theodorum quemdam Panagen, ex Etymologico M. pag. 429. l. 46. discimus.

Οἶδε γὰρ μαγείρων καὶ βουτύπων ἐπεῖχον τάξιν.

a Desunt ista Epitomae, ut multa alia huius capitis. Quae vero ex ms. *A.* adnotata est absurda scriptura βουτύρων, ea fortasse nihil aliud valebat, quam id ipsum quod editi libri habent βουτύπων. Error ex scripturâ unciali oriundus: in quâ litera Π saepe ita effingitur, ut dextrum crus nonnisi dimidiatum sit; unde prodit forma literae P fere similis. Quidquid sit, commode βουτύπων editum est: nec caussa erat, cur βουθυτῶν mallent docti viri, BUDAEUS, apud *H. Steph.* in Thes. Tom. I. pag. 774. a. & BOURDELOT, ad Heliodor. pag. 67. Hesychius: Βουτύπος· ὁ βοῦν καταβάλλων. Vetus interpres Apollonii Rhodii, ad Argon. II. 91. Βουτύπος ἐστὶν ὁ τοὺς θυομένους βοῦς τῷ πελέκει τύπτων κατὰ τοῦ αὐχένος. Nec vero idcirco opus est, ut paulo post, ubi in βουθυτοῦντες cum editione Ven. & Bas. consentiunt veteres membranae, βουτυποῦντες corrigamus cum MEURSIO, Lectionib. Attic. lib. V. cap. 33. pag. 311.

Ὅμηρός τε &c. » *Homerus*, inquit Deipnosophista, τὸ » ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει. Id est: quod nos θύειν di- » cimus, *victimam Deo mactare*, id Homero est ῥέζειν: vel » simpliciter absque ullâ adiectione; vel adiectâ voce ἱε- » ρεῖον, aut aliâ simili: ut,

» — Φοίβῳ δ' ἱερὴν ἑκατόμβην
» ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. — [Iliad. α'. 444.]

» Sic Latini, *cum faciam vitula.* Plutarchus, de iis loquens » qui Diis hostias primi mactarunt: [Sympofiac. lib. VIII. quaest. 8. Opp. T. II. pag. 729 extr.] » Ταραττόμενοι καὶ » δειμαίνοντες, ἔρδειν ἐκάλουν καὶ ῥέζειν, ὥς τι μέγα δρῶν- » τες τὸ θύειν ἔμψυχον. Athenaei verba non recte acci- » piunt interpretes. Addit: τὸ δὲ θύειν, ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ » μεταδόρπια θυμιᾷν. Antiquissimi homines, cum sacrifi- » cia cruenta ignorarent, hostiarum loco vel folia & glan- » des, dum ipsi adhuc ἐβαλανηφάγουν, vel ψαιστὰ & *fra-* » *ctas fruges* Diis offerebant: atque hoc illi vocabant θύειν, » inquit Porphyrius περὶ Ἀποχῆς Ἐμψυχ. lib. II. [cap. 5. » seq.] Et observant critici, numquam apud Poëtam τὸ » θύειν *mactandi* significatione esse positum, sed τοῦ θυμιᾷν. » Sequitur: καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾷν ὠνόμαζον. Id est: » δρᾷν *veteres usurpabant pro* m a c t a r e *&* i u g u l a r e v i- » c t i m a s, *quod nos hodie* θύειν *dicimus.* Etiam Gramma- » tici δρᾷν exponunt θύειν: & ita statim accipitur, ἔδρων » οἱ κήρυκες, id est, *sacrificabant ceryces.* At, verbum θύειν

» significare ἁπλῶς ἄγειν, quis docuit interpretes? « Casaubonus. — Quod adiicitur, ἐπὶ δ' οἰνοχοεῦντες, conf. supra, lib. X. cap. 26.

κήρυκας δ' αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον. » Red- b
» dit rationem, cur sacrorum ministros κήρυκας appella-
» rint ἀπὸ τοῦ κηρύττειν, quod est, aliquid proclamare. A
» praestantiore, ait, parte muneris quod obibant, sic dicti. Ii-
» dem namque & hostias mactabant adolebantque; &,
» cum fiebant sacra, populum initio iubebant favere lin-
» guis, acclamantes, εὐφημεῖτε. σιγὴ πᾶς ἔστω λεώς. Per-
» actis vero solennibus religionis, populum dimittebant his
» verbis, λαῶν ἄφεσις: id est, *Extemplo!* vel, *Ite: missa*
» *est!* Haec *pars* est *ministerii cerycum*, quam vocat auctor
» *potiorem & praestantiorem.* « Casaubonus. — At, quaenam excogitari ratio possit, cur hanc potissimum ministerii partem caeteris *praestantiorem* dixerit Cleidemus, cuius ista verba sunt? Immo vero: quo, quaeso, verbo, quonam indicio, ille significavit, de hac parte ministerii se id, quod hic ait, intelligi velle? Aut ubi tandem ait, τοὺς κήρυκας ἀπὸ τοῦ κηρύττειν esse appellatos? Denique, quo pacto, si de eis *Cerycibus* (quod ipse Casaubonus monuerat) loquitur hic scriptor, quae erat antiqua familia Athenis: quo pacto idem dicere potuerit, esse eos ἀπὸ τοῦ κηρύττειν appellatos? Nobis quidem plane contrarium dicere videtur: nempe id ipsum quod de Atheniensibus illis Κήρυξι uno ore omnes, quos supra citavimus, auctores profitentur: scilicet, *non ἀπὸ τοῦ κηρύττειν adpellatos esse; sed a vetere illo Ceryce, qui Mercurii filius habebatur, & genus & nomen suum repetiisse.* Hic est ille κρείττων, a quo nominatos *Ceryces* Cleidemus ait. Satis enim notum est, Κρείττονας (scil. ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν) Graecis dici *Naturas supra hominis naturam elatas, homine praestantiores;* interdum quidem *Deos ipsos*, frequentius vero *heroas, Deorum filios.*

» Quod sequitur, ἀναγέγραπταί τε οὐδαμοῦ μαγείρῳ
» μισθὸς, ἀλλὰ κήρυκι, qui de Homero putant accipien-
» dum, [quod in ipsâ versione posuerat Dalecampius: *Itaque nulla usquam proditur apud Homerum coqui merces, sed praeconis.*] » multifariam errant. Non dubitamus nos, alior-
» sum esse haec referenda: puta, ad *leges sacrificiorum*,
» qualis illa *regia lex* fuit, cuius meminere Pollux, [III. 39.
» & VI. 35. coll. VIII. 90.] & Noster libro sexto. [p. 234. f.]

» Ea lege & similibus aliis definiti erant sumtus sacrorum; » & quantum cuique dari de publico deberet. Ait igitur » Athenaeus, [immo *Cleidemus*, apud Athenaeum] in nul- » lo huiusmodi monumento vetustatis fieri mentionem *μαγείρων*, sed semper *κηρύκων*. « CASAUB. — Ex veterum legum tabulis verba nonnulla, quibus *Cerycum* mentio fit, citaverat auctor noster, VI. 234. e. f. In *regia* autem *lege*, cuius Casaubonus meminit, *Cerycum* etiam mentionem fieri debuisse ex eo certe colligitur, quod de quatuor illis collegis, qui Archonti Regi adtributi erant, qui Ἐπιμεληταὶ μυστηρίων vocabantur, unum semper ex *Cerycum* genere creari oportuerat: quod Harpocration & ex eo Suidas docet, in voc. Ἐπιμεληταὶ τῶν μυστηρίων.

Quae ex *Homero* subiiciuntur, haud satis scio utrum & ipsa ex *Cleidemi Protogoniá* ducta sint, an suo nomine ab Athenaeo adiecta: sed videntur utique ipsi Athenaeo haec deberi; cuius est etiam illa de *Censoribus apud Romanos* observatio. Priora illa, de *Agamemnone*, sunt ex Iliad. γ'. 292. Ista de *Thrasimede & Nestore* iam supra tetigerat Noster, I. 9. b. quae sunt ex Odyss. γ'. 442 sqq.

c παρὰ Ῥωμαίοις δὲ οἱ τιμηταὶ - - τὴν περιπόρφυρον ἐνδεδυκότες &c. Περιπόρφυρος proprie est *praetexta*, nempe *toga candida purpurâ praetexta*; quod consulum & praetorum fuit insigne: *Censorum* vero, Polybii quidem aetate, insigne fuerat *toga* tota *purpurea*. Vide Polyb. VI. 53, 7. Pro τὰ ἱερὰ κατέβαλλον, quod apud Nostrum legebatur, recte τὰ ἱερεῖα dedere ambo nostri mssti. Sic etiam ex coniect. corrigendum censuerat CORAY, in Notis msstis.

d Quae mox de τῶν κηρύκων munere ex Homero subiiciuntur: ista, Ἕκτωρ δὲ &c. sunt ex Iliad. γ'. 116. tum, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον &c. habes ibidem, vs. 118. Denique illa, Ταλθύβιος δὲ &c. Iliad. γ'. 250.

AD CAP. LXXX.

Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος Κλείδημος &c. » Legebantur, Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος Δῆμος. Emendavi- » mus Κλείδημος: cuius scriptoris *Atthidem* & Athe- » naeus & alii laudant saepe. « CASAUBONUS. — At non nude Δῆμος legebatur, sed καὶ δῆμος: quod manifeste ex Κλείδημος corruptum erat. Caeterum citatur etiam Δήμων, auctor Ἀτθίδος, III. 96. d. ubi vide notata. Sed CLEIDE-

» ἅλας οὐ προσάγοντες. — a

» De *sale* quod ait *Athenio*, verum est. Lege omnes sacri-» ficiorum descriptiones apud antiquissimos poëtas: nulla » usquam *salis* mentio. Praeterea scribit Plutarchus in octa-» vo Symposiacorum: [Quaest. VIII.] Ἰχθύων δὲ καὶ τοὺς » ἱερεῖς ἴσμεν ὅτι νῦν ἀπεχομένους. ἀγνεύοντες δὲ καὶ τὸν » ἅλα φεύγουσιν, ὡς μήτε ὄψον προσφέρεσθαι μηδὲν ἅλασι » θαλαττίοις μεμιγμένον. « — De *Aegyptiis* sacerdotibus istud tradit Plutarchus: qui eadem etiam libro VI. Sympos. cap. 10. dixerat. Iam, quemadmodum apud *Hebraeos*; (ex lege divinâ Levit. II. 13.) sic & apud *Romanos*, novimus, *nulla sacra confecta esse sine molâ salsâ*, ut Plinius ait, lib. XXXI. cap. VII. sect. 41. At hîc de *Graecorum* agitur institutis: apud quos, quas οὐλὰς & οὐλοχύτας Homerus nominat, video quidem *molas salsas* vulgo intelligi; atque ita exponi etiam in brevibus Scholiis ad Iliad. α'. 449. tum ab Aristophanis interprete ad Equit. 1164. & ab Eustathio ad eumdem versum, p. 100. l. 18. Caeterum verum est, quod ait Casaubonus, apud ipsum Homerum, itemque apud alios Graecos poëtas, in sacrificiorum descriptione nullam *salis* fieri mentionem: ac sane in vocabulis οὐλαὶ, ὀλαὶ, οὐλυχύται, nihil inest quod *salem* significet, aut ad *salem* spectet: & aliis Grammaticis (Hesychio, in Ὀλαὶ, Οὐλαὶ, & Οὐλοχύται; Suidae, in Οὐλοθυτεῖν; Apollonio, in Lexic. Homer. voce Οὐλοθύτας) vocabula illa, quae dixi, nihil aliud significant nisi ipsum *hordeum*, sive crudum, sive frixum. Quare videndum ne hi, qui οὐλὰς, *molam salsam* interpretantur, Romanorum & Hebraeorum instituta ad Graecos, aut sequioris aetatis Graecorum morem (si modo umquam ab his receptum est id institutum) ad prisca tempora temere transtulerint. Cautior Dionysius Halicarnasseus, (Antiq. lib. VII. cap. 72. pag. 1495 sq. ed. Reisk.) *Romanorum* in sacris faciundis morem cum *Graecorum* & *Homericis* praesertim institutis conferens, ubi de *molâ* loquitur, nullo vocabulo usus est quo *salsam* fuisse molam significetur; sed consulto, ut videtur, nude Δήμητρος καρπὸς & ἄλφιτα ζέας nominavit; bene gnarus quippe, *salis* apud Homerum nullam fieri mentionem. Iam, quoniam in hoc sumus, moneamus obiter, istud quidem, quod de *Aegyptiorum* sacerdotum a sale abstinentiâ Plutarchus tradit, non ad omne genus salis, sed solummodo ad *marinum salem* pertinere: quod & ipse alterutro ex

duobus locis citatis (Sympoſ. VIII. 8.) ſignificat; & diſerte Arrianus lib. III. De Exped. Alex. (cap. 4. p. 108, ed. Gronov.) teſtatur, *foſſili ſale* Aegyptios & Lybicos ſacerdotes uti ſolitos in ſacrificiis.

Verſ. 21 *ſqq.* ὡς δ᾽ ἤρεσ᾽ αὐτοῖς ὕστερον, καὶ τοὺς ἅλας
προσάγουσιν ἤδη, τῶν ἱερῶν γεγραμμένων
τὰ πάτρια διατηροῦντες. —

In ed. Ven. verſu 22. nulla ponitur diſtinctio: in ed. Baſ. & Caſ. non poſt ἤδη, ſed poſt γεγραμμένων comma ponitur. Ex ms. *A.* nil adnotatum. In ms. *Epit.* ſic ſcribitur diſtinguiturque: ὡς δ᾽ ἤρεσεν αὐτοῖς, ὕστερον καὶ τοὺς ἅλας προσάγουσιν. omiſſis reliquis: nam ſtatim ſic pergit: καὶ ἐπάγει· (id eſt, *& deinde haec ſubiicit auctor*, nempe verſ. 27.) καινός ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος. Verba ſupra ſcripta Caſaubonus in Animadverſ. ſilentio praeteriit. Dalecampius latine ſic reddiderat:

Ut autem poſtea ſcitamentum id placuit,
ſalem adiecerunt, praeſcriptâ iam ſacrorum lege,
patrium morem obſervantes.

Qua ex verſione haud adparet, quam in partem *praeſcriptam ſacrorum legem* acceperit interpres, aut quo pacto *obſervatum patrium morem* intellexerit. Gallicus interpres, quaſi Latina potius Dalecampii, quam Graeca poëtae expoſiturus, ita ſcripſit: *Mais le ſel ayant plu par la ſuite, on en a introduit l'uſage dans les aſſaiſonnemens. On écrivit les regles qu'il falloit obſerver dans les ſacrifices, en ſe conformant aux uſages de chaque pays.* Grotius γεγραμμένων in γεγραμμένα mutavit, ad τὰ πάτρια referens; commode id quidem, ſed praeter neceſſitatem, ut nobis videbatur: poterat enim intelligi διατηροῦντες τὰ πάτρια τῶν ἱερῶν γεγραμμένων, *patrios ritus praeſcriptorum* (ſive, *veteri lege inſtitutorum*) *ſacrificiorum tenentes.* Sed illud prorſus mire ab eodem *Grotio* factum, quod, poſitâ poſt ἱερῶν diſtinctione, tamquam iuncta poſuit iſta,

— καὶ τοὺς ἅλας
προσάγουσιν ἤδη τῶν ἱερῶν. —

Quod aut imprudenti excidiſſe aut operarum errore commiſſum arbitrarer; niſi conſulto factum Latina verſio oſtenderet, quae ſic habet:

— *& iam nunc ſalem*
ſacris non paucis admoveri cernimus.

At id Graece non προσάγουσι τῶν ἱερῶν ſonabat, ſed προσά-

adhibitus a coquis *ſal* fuerit, tamen in *ſa*
priſcum ritum; ſcilicet ut *ſacrificiis ſal non*
ne contra quod a doctis viris perhiberi
ſcriptis verbis ſi quid mutandum, pro ὡς δ
fortaſſe ὡς δ' ἤ ρ ε σ α ν malles, ſcil. οἱ ἅλες
dem magnopere neceſſaria novatio, cum
me praecedente intelligi poſſit ὡς δ' ἤρεσε
ἁλῶν, *quum placuiſſet ſalis uſus.*

Pergit *verſu* 23 & ſeqq. — ἅπερ ἡμῖ

> ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας,
> τὸ προσφιλοτεχνεῖν, διά τε τῶν ἡδυ
> ἐπὶ πλεῖον αὔξειν τὴν μαγειρικὴν τέχν

Quae verba quum a ſuperioribus, τὰ πάτρ
nudo *commate* eſſent distincta, inde obſcur
nis conſecutio; quae nunc ſatis plana vid
bet, poſtquam *ante* ἅπερ ἡμῖν *maiorem distin*
ſentaneum erat, interpoſuimus. *Quae res*, i
omnibus (coquis) *initium fuit ſalutis.* Nempe
dicit, eſt id ipſum quod modo dixerat, quo
hibere coeperint; & omnino quod novis ſemper ex
vs. 14-16.) *perficere artem ſtuduiſſent.* Et, n
ſet, haec ab illo nunc dici eſſe ea ἅπερ ἡμ
ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας, continuo ipſe
quod dicat, *nempe* τὸ προσφιλοτεχνεῖν *&c.*
tinâ verſione, cum maiore huius eclogae p
bis uſi ſimus, inde a *verſu* 21. praeclariſ
ducem deſerere, & ſcitos illius verſus imm
minus utique benignis Muſis, fuimus coact

fieret coquendi, multis ſuavitatibus.

Verſ. 27. Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος.

Omnino καινὸς legendum; non κοινὸς, ut placet Dalecampio; qui etiam παλαίφατος vertit *fama publica*, quaſi eſſet παλαιὰ φάτις. Tam aliena vero ſententia ne refutari quidem meretur. Euſtathius [ad Odyſſ. τ'. pag. 688. l. 14.] poſtquam de *Palaephato* nobili mythographo locutus eſſet, addit: Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείρου σοφιζομένου, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τὸ, καινὸς οὑτοσὶ Παλαίφατος. ὃ δὴ καὶ παροιμιάζεται εἰς τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἷά τε προσοχὴν ἔχειν. *Palaephatus*, antiquiſſimus auctor, de fabulis veterum ita docte & accurate ſcripſerat, ut locum proverbio fecerit, quod hîc uſurpatur. Nam, ut de eximiae fortitudinis viro dicebant ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς: ſic de eo qui mendacia fingere probe noſſet, ac rebus incredibilibus πιθανολογίαν περιάπτειν, dicebatur, καινὸς οὗτος Παλαίφατος. Eſt vero obſervandum, in Athenionis ῥήσει pronuntiari hunc verſum non a coquo, ſed ab eo quicum loquebatur coquus. Eiusdem perſonae eſt hic quoque verſus paullo poſt, Ἄνθρωπε χαῖρε περιπόδει τῷ δεσπότῃ, de quo mox dicemus. « CASAUBONUS. — n καινὸς & Παλαίφατος cum editis recte conſentiunt amo codices mssti. De lepido errore, qui in iſto verſu a octis nonnullis viris commiſſus eſt, vide FABRICII Bilioth. Graec. T. I. pag. 139. In eodem verſu finem toius huius eclogae fecit Breviator, monſtris puto deterrius quae proximos verſus obſederunt.

Verſ. 28. γαστρίον τις ὠνθυλευμένον. De vocab. γαστρίον conf. VII. 286. d. & XIV. 654. b. De verbo ὀνθυλεύειν, vile notata ad I. 4. b.

Verſus 30. & 31. in editis ſic ſcribuntur:

ἀκριβῶς ἐρίφιον ἐντακερὸν ἔμπνικτον διέλαβεν
περικομματίῳ δι' ἐπίγγρας ὑποκρούσας.

Et poſt περικομματίῳ haec nota † adiecta in ed. Caſ. Ad quem locum ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: » Trigeſimus verſus eſt hypermeter: ſequens foede corru» ptus. Auxilium a libris cenſeo exſpectemus. Hoc ſolum » tuto videmur poſſe tentare,

» — διέλαβε
» περικομματίοισιν ἐπιρρᾶνας. μετέπειτα δὲ
» ἰχθῦν παρεισεκύκλησεν &c.

»Arte coquorum ita interdum cibi dissimulantur condi»turâ, ut, cum eos edas, nihil minus putes esse quam »quod edis re vera. Exemplo sit ille qui de rapis fecit apuas, »ut dictum libro primo. [cap. 13. huius edit.] Eo respi»citur *versu* 32. cum ait comicus ἐπεισκυκλῆσαι τὸ οὐχ »ὁρώμενον λάχανον. Inferunt enim coqui in convivia *olus*, »non quale solitum versari in hominum adhuc πεφαγεύ»των mensis; sed arte paratum sic, ut olus non videatur »olus.« — DALECAMPIUS latine sic reddiderat:

Vel hoedum sub testu coctum, rigatum, eliquatum probe,
ac tenerum,
vel humido minutali occultum
piscem advexit, aut nondum visum,
rarum, pretiosumque salsamentum: aut olus, alicam, mel.

Adiectaeque in orâ DALECAMPII hae Notae: »πνικτὸν: *sub »clibano*, ἐν τῷ πνίγει.« — Et: »Περικόμματι. Sic Grae»ci vocant *minutal*, edulium paratum ex concisis herbis »& carnibus: hîc *minutim sectas herbas* intelligo.« — GROTIUS Graeca ex ingenio sic refingens, ut sub contextu nostro indicatum est, versione autem eâ utens, quam uncis inclusam reliquae versioni insertam dedimus, in *Notis* ad hunc locum haec monuit: »Sensui & versui studuimus »consulere. Notandum autem ambiguum in voce περι»κομμάτιον: id enim modo *minutal* significat, modo *can»ticum comicum*. Ideo alter id audiens, quasi de cantico »ageretur, subiicit, ὑποκρούσας γίγρας; Γίγγραι, γίγραι, »γίγγροι, genus est *tibiae*.« — Gallicus interpres *trigesimum versum*, quasi nihil difficultatis in Graecis inesset, sic convertit: *On hasarda de présenter un chevreau cuit avec art entre deux plats, & qui fondit sous la dent.* Tum in sequentibus ita se legere ait:

Περικομμάτια δ' ἐπικερὰς ὑπέκρουσεν
ἰχθῦν, παρεισεκύκλησέ τ' οὐδ' ὁρώμενον
λάχανον. —

Quae sic interpretatus est: »*Mélant bien ensuite du hachis, »il contrefit un poisson en roulant avec des herbages qui ne fu»rent pas aperçus.*« Adiectâ Notâ: »*Il s'agissoit de contre»faire une aphye (anchoie) avec une rave.*« — Deinde in versione sic pergit: »(*Ensuite on introduisit dans les mets*) »*les salines précieuses, le gruau, le miel: de sorte que, pour »jouir des plaisirs dont je parle, on s'abstint de tuer un homme, »& d'en manger le cadavre.*« — Ego *vers.* 30 & 31. quum nec

quaenam vis eſſet editae ſcripturae, nec quid valeret id quod in eâ membranae noſtrae mutant, ullâ conie&#7municipal;urâ adſequi poſſem, neque vero in Interpretum ratione certi quidquam viderem, ſatis habui librorum adnotaſſe ſcripturam, loco male adfecto certiorem poſthac medicinam a felicioribus ingeniis exſpectans. Illud obiter moneo, voci ἀκριβῶς, ob penultimam conſtanter productam, ibi non eſſe locum, ubi a Grotio poſita eſt. Ad *verſ.* 33. ubi
C memoratur τάριχος πολυτελὲς, monuit TOUPIUS, ſalſamentum aliud εὐτελὲς, aliud πολυτελὲς habitum fuiſſe: quem vide in Emend. in Suid. Part. III. ad voc. τάριχος, p. m. 463 ſq.

» *Verſum* 34. *& ſequentes* ſic accipe: *Poſteaquam propter* » *dictas voluptates plurimum quisque ab eo afuit, ut hominem* » *occidere atque eſſe vellent: tunc omnes cum primis auctoribus* » *vitae huius volebant vitam degere; tunc coepêre homines in unum* » *congregari, urbes condi: atque id beneficium mortalibus im-* » *putat ars parandi cibos.* Haec mens eorum quae dicit co- » quus ad *verſum* 39. usque. « CASAUBONUS.

Verſu 37. Levis menda fuit corrigenda cum GROTIO. Nam, cum ἐγένοντό θ' αἱ vulgo ſcriberetur, metrica ratio delendam particulam copulativam clamabat, quam ipſe etiam loquentis impetus aegre ibi patiebatur.

Verſ. 39. » Interfatur alter, & ait:

» Ἄνθρωπε χαῖρε, περιπόδει τῷ δεσπότῃ.

» Hic quum audiiſſet coquum magnifica de ſe & arte ſuâ » praedicantem, ipſum ſalutat ceu magnum aliquem vi- » rum; &, ut ſervile iugum excutiat, ſuumque herum » iubeat μακρὰν κλαίειν, hortatur: quaſi diceret, rem eſſe » indignam, ſi adeo peritus homo tam nobilis artis, ſer- » vitutem ſerviat. Exiſtimamus hanc eſſe ſententiam illius » verſus: ſed περιποδεῖν nullius pretii verbum ferri hîc » non debet. Scribo, περισπόδει τὸν δεσπότην. Obſcoenum » verbum eſt σποδεῖν apud comicos: ſed quod hoc loco » nihil niſi contemtum ſignificat: eſt enim extrema contu- » melia quae homini libero fieri poteſt, cogere aliquem » pati muliebria. Sic apud Catullum & alios Latinorum » eiusdem ſignificationis verba capi non negabunt erudi- » ti. « CASAUBONUS. — Aliâ ratione initâ GROTIUS praeſcriptum verſum ſic corrigebat:

B. Ἄνθρωπε χαῖρε, περιττὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Id eſt, ex ipſius interpretatione:

five quartam, five quintam fenarii fedem occuparet: fed cum πόσι daret vetus codex, recipiendum id exiftimavi. Vide ad X. 443. f. ad XI. 472. a. & ad XIV. 649. b.

AD CAP. LXXXI.

Pro eo quod vulgo legitur, ὅτι ἡ μαγειρικὴ τέχνη ἐπιτήδευμα καὶ ἐλευθέρων, malles utique ὅτι ἡ μαγειρικὴ (fcil. ἐστὶ) τέχνη καὶ ἐπιτήδευμα ἐλευθέρων.

πολίτης γάρ τις οὐκ ἀπινής. Vim huius vocabuli ἀπινὴς illuftravit SALMASIUS, in Notis ad Tertullian. de Pallio, pag. 275. Scilicet: ut ἐμπινὴς & εὐπινὴς Graecis dicitur homo *unctus*, *venuftus*, & *politus*; fic ἀπινής, *inunctus*, *rudis*, *indoctus*, *impolitus*. Conf. Ernefti Indicem Graecitatis Ciceronianae, voce Εὐπινής. Aliud compofitum, κακοπινής, habes apud Noftrum, XIII. 565. e.

οὐχ ἁρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων. Ab huius loci fententiâ prorfus in contrariam aberravit Gallicus interpres, fic vertens: *ils difent que cet art ne convient même à aucune perfonne de condition libre.* Quam interpretationem cum intelligeret parum congruere auctoris confilio, in Notis ait videri in Graeco fcriptum oportuiffe οὐκ ἀναρμόττειν. Satis commode vero auctoris fententiam DALECAMPIUS expreflerat: *ingenuum quemvis ad illam artem difcendam idoneum effe negant:* adiectâ notâ: »*fed eum tantum qui excellat ingenio.*« Recte: nempe vis orationis in illis verbis οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι ineft: quorum verborum vim auget praefixa particula ἀλλὰ, *immo vero*, *quin immo.*

CRATINI iunioris quae fubiicitur ecloga ex fabulâ *Gigantibus*, ab his verbis incipit, Ἐνθύμει δὲ τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει. Id eft, *Animadverte vero, quam fuavem odorem fpiret haec terra!* Proprie: *odor ex hac terra quam fuave* (i. e. *quam fuaviter*) *fpiret.* Nam ad verbum ὄζει, ubi (quemadmodum hoc loco) imperfonale effe videtur, proprie fubintelligitur nominativus ὀσμή: ad genitivum cafum vero, qui cum illo verbo iungitur, fubintelligitur ἀπὸ vel ἐκ praepofitio. Praepofitionem ἐκ ad genitivum adiectam habes in Pherecratis verbis apud Noftrum, XIV. 648. c. Locutionem ita completam, ut nihil prorfus defideretur, habes in Hermippi verfu apud eumdem Noftrum, I. 29. e. οὗ καὶ ἀπὸ στόματος - - ὄζει ἴων - - ὀσμὴ θεσπεσία. Potuerat eam-

e dem in ſententiam brevius dici, *οὗ καὶ στόματος ὄζει ἴων*: quemadmodum in Ariſtophanis Veſpis 1054. (1058. ed. Br.) *ὑμῖν τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιότητος*, pro *ἀπὸ* (vel *ἐκ*) *τῶν ἱματίων ὀζήσει ὀσμὴ δεξιότητος*: & in Pace, vs. 527. (529. ed. Br.) *τοῦ μὲν* (pro *ἀπὸ* vel *ἐκ τοῦ μὲν*) *ὄζει* (ſcil. *ὀσμὴ*) *κρομμυοξυρεγμίας*. Haec eſt *conſtructio verbi ὄζει imperſonaliter poſiti cum duobus genitivis*, quam Brunckius dixit in Notâ ad Comici Plut. 1020. Quae conſtructio perinde locum habet, cum eſt verbum *perſonale*, i. e. cum nominatur perſona vel res odorem ſpirans; hoc diſcrimine, quod, ubi verbum *perſonale* eſt, ad alterum ex genitivis ſubintelligatur *accuſativus* caſus *ὀσμήν*. Verbi cauſſâ in Ariſtophanis Conc. 520. (524. ed. Br.) *τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου*, i. e. *ἐγὼ ὄζω ὀσμὴν μύρου*. Iam vero, ſive perſonale fuerit verbum, ſive imperſonale, perinde pro eo *genitivo*, qui a ſubintellecto nomine *ὀσμὴ* vel *ὀσμὴν* pendet, locum etiam habere poteſt *adverbium*, vel (quod praeferunt Attici praeſertim) *adiectivum neutrius generis adverbialiter poſitum*. Sic, verbi cauſſâ, in Comici Acharn. 852. ed. Br. *ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν*: & in Plut. 1020. *ὄζων ἡδὺ τῆς χρόας*. Sic in Pherecratis verſu apud Noſtrum, IV. 179. f.

ἣν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν.

Parique modo in *Cratini* verbis, in quibus verſamur, *ὡς ὄζει γλυκὺ τῆς γῆς*, ubi imperſonaliter poſitum eſt verbum. Quae ita enucleate exponere libuit, quo intelligeretur, nullam ſatis idoneam fuiſſe cauſſam, cur in Ariſtophanis loco, (in Pluto, vs. 1020.) qui huic noſtro ſimillimus eſt, conſtantem librorum omnium ſcripturam, eamdemque a Suida non modo confirmatam, ſed & diſerte expoſitam, immutaverit doctiſſimus *Brunckius* noſter, nimium tribuens *Hemſterhuſii* auctoritati, qui contra vulgatam illius loci ſcripturam dubitationem aliquam, ſed modeſte, ut conſueverat vir ſummus, & timidiuſcule, moverat. Quod ibi vulgo in manuſcriptis omnibus codicibus, ſicut in cunctis ante Brunckium editionibus, legitur,

ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου:

in eis verbis non modo *intricatam admodum*, ſed *vix ullam ineſſe conſtructionem* Brunckius iudicaverat; cum ex his, quae diſputavimus, intelligatur, planiſſimam eſſe orationis ſtructuram hanc, *ἔφασκεν τῆς χρόας μου* (nempe *τὴν ὀσμὴν*) *ὄζειν ἡδὺ*, *dixit cutem meam bene olere*; prorſus ut

ἀντεργολαβοῦντος ἐλέγομεν ὡς οὐκ ἔχει a
ῥῖνα Κρητικὴν πρὸς τοὔψον, ὁ δ' ὅτι στόμα
πονηρὸν, ὁ δὲ τὴν γλῶσσαν εἰς ἀσχήμονας
ἐπιθυμίας ἔνιά τε τῶν ἡδυσμάτων,
καθ' ἁλὸς κατ' ὄξους, χναυστικὸς πρὸς † ναυστικὸς
καπνὸν οὐ φέρων, οὐ πῦρ· οὐ φέρων δ' ἐκ τοῦ πυρὸς
εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον, ὧν εἷς οὑτοσὶ
διὰ τῶν μαχαιρῶν τοῦ πυρὸς ἐλήλυθεν.

Ad quae CASAUBONUS nil, nisi haec pauca monuit: »In »versibus *POSIDIPPI* scribe, [*vs.* 4.] ῥῖνα κριτικὴν πρὸς »τοὔψον: & [*vs.* 7.] χναυστικὸς προσχναυστικὸς, vel προσ»καυστικὸς, ut olim *Turnebus.*« — (TURNEBI emendationibus nonnullis, ad oram impressi alicuius Athenaei exempli adscriptis, usum esse Casaubonum iam aliâs observavimus.) In *Epit.* deest tota ecloga. Ex ms. *A.* nullus alius ab ed. Cas. dissensus enotatus est, nisi quod in eo codice (*vers.* 7.) κάθαλος unâ voce scribatur, quemadmodum etiam in ed. Ven. & Bas. scribitur; in quibus editionibus etiam κατόξους unâ voce scribitur. Tum vero in eodem ms. *A.* eodem versu προσκαυστικὸς scribitur, quod ex Turnebi coniecturâ Casaubonus commendaverat.

Equidem *versu* 1. pro eo quod editum erat μάγειρον ἀναλαβὼν, unice probavi CORAYI emendationem, in *Notis msstis* propositam, ἕνα λαβών. Verbum ἀναλαβὼν si teneas, nihil aliud hîc significare potest, nisi *in domum meam recipiens:* at hîc agitur de eo quod accidit in foro publico, cum *conducere coquum* vellet is qui ista loquitur: id autem Graece λαμβάνειν sonat, ut IX. 379. f. & alibi. Praeterea *hic unus* (εἷς) diserte distinguitur ab aliis, de quibus deinde: quare rursus de eodem loquens, *vs.* 9. iterum εἷς οὑτοσὶ ait. In emendandis sequentibus versibus GROTIUM maxime secutus sum, ita quidem ut in nonnullis ab eo discederem. In *vers.* 3. mendosum esse verbum ἐλέγομεν adparebat. CORAYUS simplicissimam emendandi rationem proponebat: ἔλεγ', ὁ μὲν ὡς &c. verbum ἔλεγε ad ipsum illum unum coquum referens, adiectâ hac interpretatione, *ex uno coquo, quem conduxi, omnium coquorum vitia audivi.* Quam in sententiam, quo metricae satisfiat legi, fuerit post ὁ μὲν interfertâ οὖν particulâ fulciendus versus aut ἔλεγεν ὁ μὲν scribendum. At quae subiiciuntur verba, non tam *unius* hominis mihi esse videbantur, quam *plurium aemulorum*, quorum alius alium

a accuſaret; cum ſcilicet ei, qui coquum conducere volebat, perſuadere quisque cuperet, ut ſeſe caeteris anteferret. Quam in partem accipiens iſta GROTIUS, eumdem verſum ſic conſtituit:

ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχει.

Quod vero in Notis ait IDEM: »Ita Caſaubonus optime, »pro ἐλέγομεν« rurſus (quod iam alibi obſervavimus) imprudenti excidiſſe *Caſauboni* nomen videtur, cum *Scaligerum* nominare voluiſſet: nam Caſaubonus quidem & in contextu intactum hunc locum reliquerat, & in Animadverſſ. ſilentio praetermiſerat. Equidem iſtud ἔλεγον & ὁ μὲν a Grotio accipiens, nihil admodum urgere putavi, ut genitivus ἀντεργολαβοῦντος in nominativum pluralem mutaretur; cum ſatis commode cohaerere viderentur iſta, καθ' ἑκάστου ἀντεργολαβοῦντος. Nec enim turbare nos debuit diſtinctio in ed. Caſ. in fine ſecundi verſus poſita, quae nulla eſt in editionibus ſuperioribus & in membranis. Itaque *poſt ἀντεργολαβοῦντος diſtinctionem* poſui. Caeterum omnes iſtas, quae ſubiiciuntur, accuſationes poteras ita etiam accipere, quaſi a ſingulis aemulis *in unum illum qui conductus eſt* ſint collatae, ut alius dixerit, hoc vitio eum laborare, alius alio: ſed praeſtare videtur ea ratio, quam ſupra dixi, quae & Dalecampio & Grotio placuerat; nempe ut ὁ μὲν ὡς per traiectionem dictum intelligatur pro ὡς ὁ μὲν &c. *dixerunt, hunc quidem tali vitio laborare, illum alio, &c.*

Verſu 4. pro corrupto κρητικὴν, quod membranae tenent, haud cunctanter κριτικὴν cum Caſ. & Grot. corrigere debuimus.

Quintus & *ſextus verſus* Oedipum adhuc deſiderant. Nam quin corruptum ſit quod vulgo ibi legitur,

— ὁ δὲ τὴν γλῶσσαν εἰς ἀσχήμονας
ἐπιθυμίας ἔνιά τε τῶν ἡδυσμάτων:

vix dubitari poſſe videtur. Inaudita quidem & abhorrens puto a Graecis auribus locutio, ὁ δὲ τὴν γλῶσσαν ἔχει εἰς ἐπιθυμίας: niſi forte hactenus excuſandam ſtatuas, quatenus ad ſubſtantivum γλῶσσαν e ſuperioribus verbis adiectivum πονηρὰν repeti poſſit, ut ſit, ὁ δὲ τὴν γλῶσσαν πονηρὰν ἔχει εἰς ἀσχήμονας ἐπιθυμίας ἔνιά τε τῶν ἡδυσμάτων. Sed aliud utique verbum quaerendum videtur: quod cum ſuſpicatus eſſem in iſtis verbis ἔνιά τε fortaſſe latere, tentaveram, an levi adlatâ mutatione ſic ſcribi poſſet,

nis ἐν ὑποτριμματίζεσθαι ſcribitur: ex quo in ed. Ven. factum eſt ἐν ὑποτριμματί ζέσθαι, in ed. Baſ. vero, ἐν ὑποτρίμματι ζέσθαι. *Verſ.* 2. non ἕψειν penacute, ſed ἑψεῖν olim ſcriptum fuiſſe videtur, ut fere conſueverant Attici: unde enata prava ſcriptura ἑλεῖν, quae in veteris ſcripturae locum irrepſit. De vocab. νῆστις (*vs. ult.*) conf. c not. ad III. 96. c. Poſtrema verba, quae illum verſum complent, deſunt ſupra, VII. 295. d. *Totam* totius eclogae *orationem* (nec ita male fortaſſe) *uni coquo* tribuunt Dalecamp. & Gallicus interpres; exceptis poſtremis verbis, Ἀπολεῖ μ' οὑτοσί: quae perſonae *B.* tribuens Dalecampius convertit, *Nugis hic me ſuis enecat.*

Βάτωνος ἐν Εὐεργέταις. Βάτων ſimplici τ literâ ſcriptum hîc dedere membranae, ut IV. 163. b. & XV. 678. f. Apud Suidam quidem Βάττων vulgo ſcribitur. In *BATONIS verſ.* 2. quid valeat iſtud οὐδ' ἀναγεγράμμεθ', doceant nos qui norunt. Nam ſi ſana ſcriptura eſt, ſane id non ſignificat quod Gallicus interpres voluit, ſic reddens, *& nous n'avons rien écrit.* Si corrupta, ut nobis cum Dalecampio videbatur, nihil probabile habet huius interpretis commentum, *nec a ſomno experrigimur.* Nec vero nobis, varia tentantibus, quidquam ſatis probabile occurrebat. Cum ad metrum quidem, tum ad ſententiam, peraptum foret, ſi ſic ſcriberetur:

οὐδ' ἀργοὶ ἐσμὲν, (vel ἧμεν,) ἀλλὰ καίεται λύχνος.

ſed nimis longe hoc recedit a veteris ſcripturae veſtigiis. Tentabat *Godofr.* SCHWEIGHAEUSER, οὐδ' ἀνακεκλίμεθα: *ne recubuimus quidem:* percommode utique ad ſententiam; ſed & hoc longius quaeſitum videtur, nec verſui convenit ob ſyllabam κλι brevem, niſi inſertâ poſt id verbum γ' particulâ metrum fulciri placeat.

Quartus verſus, cum ſic editus legeretur,

τί σοφὸν καταλελοιπέναι, ἢ τὶς ἡμῶν Ἀκτίδης,

corruptelam manifeſto profitebatur; quae etiam gravior in membranis eſt, ubi τὶ σοφῶν, & Ἀκτείδης: ſed iſtud tamen in membr. melius, ut videtur, καταλέλοιπεν. Succincte CASAUBONUS monuerat: »In *Battonis* pericopâ ſcribe:

» τί σοφὸν καταλέλοιπέ τις ἡμῖν Ἀκτίδης.«

καταλέλοιπέν τις, puto, ſcribere voluerat: alioqui claudus foret verſus. Nobis videbatur, eum qui iſta dicens inducitur, de ſcriptore, quem laudat, non tamquam

de *obscuro quodam homine* (τὶς Ἀκτίδης) fuisse locuturum: neque etiam convenire videtur illud pronomen indefinitum τὶς cum gentili nomine ὁ Χῖος, cui praefixus articulus. Quare tali modo concipiendum versum coniectavi:

τί σοφὸν καταλέλοιπεν . . B. Τίς; A. ὁ ἡμῶν Ἀκτίδης.

d *Sextus versus* quum absque distinctione sic vulgo scriptus esset,

ἢ Ζωπύρινος αὐτὸς εὕρηκας δέ τι;

nihil Casaubonus adnotavit: *Dalecampius*, ita convertens,

aut Zopyrinus? Tu vero num invenisti quidpiam?

videtur pronomen αὐτὸς ad εὕρηκας retulisse. Sic & Gallicus interpres: *Et toi, as-tu trouvé quelque chose?* Qui ambo etiam pronomen τι indefinite, non interrogative, acceperunt: perperam, ut mihi videbatur: haud dubie enim ita scriptum oportuit, εὕρηκας δὲ τί; Dixerat is cuius sunt primae loquendi partes, *se libros nocturno studio volvisse, ut sapientia auctorum praecepta cognosceret.* Nunc quaerit alter: *Quid autem reperisti?* E quo simul intelligi par est, pronomen αὐτὸς non ad εὕρηκας pertinere: quo si referas, longe diversa sententia prodit. Nam, αὐτὸς εὕρηκας δὲ τί; significat: *Tu vero ipse* (tuo Marte) *quid invenisti?* At de hoc nunc non quaerebatur. Superest, ut pronomen αὐτὸς ad Ζωπύρινος referamus, (*aut Zopyrinus ipse;*) intelligamusque *Zopyrinum* illum praecipuum ac veluti principem auctorem artis coquinariae ab hoc homine fuisse habitum.

Postremus versus rursus nullâ verbis interpositâ distinctione editus erat in hunc modum:

τὰ μέγιστα πόσα ταῦτα τοὺς τεθνηκότας.

Ubi nonnihil nos adiuvant membranae, post ταῦτα maiorem distinctionem ponentes. Monuit autem CASAUBONUS: »Postremus versus non habet plenam sententiam nec me»trum. Scribo:

»Τὰ μέγιστα. πόσα ταῦθ'; ὅσα οἱ τεθνηκότες.

»Interrogatus an in arte suâ novi aliquid excogitasset: »*Ego vero*, ait, *maxima. Quot autem sunt quae invenisti?* in»quit alter. Respondet: *quot vel omnes priores qui nunc sunt »mortui.*« — Haec ille: quae si cui probantur, ea teneat: nobis non placent. TOUPIUS hunc locum tractans, Emend. in Suid. P. III. ad voc. Συγχρωτίζεσθαι, p. m. 448. penultimo versu recte τί sic scripsit, ut interrogativum esset: Εὕρηκας δὲ τί; tum postremum versum ita constituit:

» A. Τὰ μάγειρα. B. Εἶπε ταῦτα; A. Εἶπε; καὶ [illegible] «

hic adiecti interpretationem: » Interrogamus homo: [illegible] » que [illegible]. Quaenam tandem? in veterum scriptis invenisse? » respondet: [illegible]. Hunc [inquit idem Tempus] » unus Comicus est. « — At mihi, ut ingenue quod sentio dicam, alia ratio tanti motio magis, quam Casaubonum, satisfecit. Hinc [illegible] in hoc sermone semel positum vix unquam, neque reperiam? Quemadmodum enim frequenter alibi literas ε & ι perperam a librariis permutatas observavimus, sic & hic perperam Ποῖα scriptum mihi videtur, cum Ποῖα ταῦτα oportuisset: Quaenam tandem sunt haec [illegible], quae tu in illis libris [illegible] reperisse? In eandem sententiam DALECAMPIUS, Quae ista? interpretatus erat: quod PURSANUS Graece, Ποῖα ταῦτα; reddidit. Deinde in verbis τοὺς τέμνοντας, nisi quid monstri subest, abrupta est oratio eiusdem hominis, qui, cum modo quaesivisset ποῖα ταῦτα; tale quid adiecturus erat: τοὺς τέμνοντας τὰ μάγειρα λέγω! quae est formula mirantis, simulque reprehendentis. Quid? illi pridem mortui res novas docent! Nempe spernit doctrinam e veterum libris haustam: sive quod existimet recentiores omnia melius nosse quam veteres; sive quod, rudis ipse literarum, ne intelligat quidem quo pacto e mortuorum scriptis disci multa possint. Caeterum, cum multi passim *Artis Coquinariae Scriptores* ab Athenaeo nostro laudentur, Criton, Diocles, Dionysius, Epaenetus, Euthydemus, Glaucus, Heraclides, Parmenon, Paxamus, Philistion, Philotimus, Stephanus: istorum trium, qui hic a Batone Comico nominantur, nusquam alibi mentio inicitur; ut videantur horum scripta, quamvis ipsi fortasse in arte excelluerint, haud ita magnam consecuta esse celebritatem. Ea fortasse causa est, cur eos Athenaeus paulo ante, ὀψαρτυτὰς quidem ἀοιδίμους nominaverit, nec vero ἀοιδίμους τῶν Ὀψαρτυτικῶν συγγραφέας.

AD CAP. LXXXII.

Ἐγὼ δὲ [illegible] βρῶμα [illegible], ἄνδρες φίλοι, τὸ μύμα φέρω. » Post tam multa exponitur tandem quid sit μύμα: » ὅτι σκευάζεται ἐκ κρεῶν καὶ αἵματος. Reperio aliam pa» raturam apud Hesychium, cuius verba ita scribenda:

d »Μύμα, θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμά τι. Ac videtur »Athenaei *myma*, aliorum esse *mimarcys*: de quo edulio »Hesychius & Pollux.« CASAUBONUS. — Edulium istud, quod *myma* vocat hic coquus, adnunciaverat ipse convivis supra, pag. 658. e. Nunc, postquam interim varias ῥήσεις in Artis Coquinariae laudes protulisset, quarum ῥήσεων in postrema coquus aliquis dixerat, *res maximas & maxime memorabiles* (τὰ μέγιστα) se reperisse in eorum scriptis qui de Arte Coquinaria commentati sunt, sic pergit hic noster: Ἐγὼ δὲ τοιουτονὶ βρῶμα ὑμῖν - - φέρω: *Ego vero tale edulium vobis adfero*; nempe quod merito in numero τῶν μεγίστων (*maxime notabilium*, & *praestantissimorum*) referatur. Caeterum, quod edulium Athenaeus, praeeunte *Artemidoro* Grammatico & *Epaeneto* Artis Coquinariae scriptore, μύμα hic nominavit, id haud dubie illud ipsum est, quod apud Hesychium & apud Polluc. VI. 56. μιμάρκυς vel μίμαρκυς (sic enim apud Polluc. habet optimus codex mstus) vocatur. Et μίμαρκυς quidem praecipue edulium tale dicebatur *ex leporinis visceribus sanguineque paratum*, ut apud Nostrum IX. 401. & apud Aristoph. in Acharn. vs. 1111. ubi vide Schol. & Brunckii not. ad Acharn. 1112. sed & ex aliis animalibus.

Μύμα δὲ παντὸς ἱερείου, καὶ ὄρνιθος δὲ, χρὴ ποιεῖν, τὰ ἁπαλὰ τῶν κρεῶν μικρὰ συντεμόντα. Commodius in editis scriptum videri poterat, χρὴ δὲ ποιεῖν &c. ut praecedentia verba, Μύμα δὲ - - ὄρνιθος, essent veluti *lemma* sequenti praecepto praefixum. Sed aliter veteres nostrae membranae iussere, particulam δὲ cum ὄρνιθος iungentes, & post χρὴ eamdem ignorantes. Cuius constructionis haec vis & sententia est: *Myma vero e quolibet animantium genere, atque etiam ex avium quolibet genere, ita paratur, ut* &c. ὄρνιθας h. l. *gallinas* interpretatus est Dalec. non male: sed videbatur nobis *omne genus avium* (maiorum praesertim) dixisse auctor.

e *τὰ σπλάγχνα καὶ τὸ ἔντερον.* τὸ ἔντερον, absolute sic positum, *intestinum ieiunum* videtur significare, quod aliâs ἡ νῆστις, de quo conf. III. 96. c. aut collective pro τὰ ἔντερα dictum. Quid vero dicat auctor καὶ τὸ αἷμα διαθρύψαντα, parum percepi: proprie sonat, *& sanguinem comminuendo*, vel *conterendo*. Apud Polluc. & Hesych. sunt κοιλία καὶ ἔντερα μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. DALECAMPIUS: *carnibus, intestinis, visceribus, minutim concisis, sic ut*

tenerescant: deinde sanguine, dissoluto cum aceto, quod pro condimento fit: additis, asso caseo, silphio, &c. Gallicus interpres: *bien pétrir cela avec le sang, & y mettre pour assaisonnement du vinaigre, du frommage grillé* &c. Quam in sententiam τῷ αἵματι scriptum oportebat.

Mox dein, pro θύμβραις recte θύμβρᾳ dedit ms. *A.* nempe θύμβραι, quod θύμβρᾳ valet. Pro γηθύῳ ex eodem codice γητίῳ recepimus. Vide ad II. 68. e. notata. Sequitur κρομμύῳ καθαρῷ πεφωσμένῳ: ubi quid dicat *paratam caepam*, haud satis scio. De verbo φώζω, vide supra ad pag. 647. b. Dein, quod ait, ἢ (non καὶ) μήκωνι, mireris quo pacto cum *caepa* conferatur *papaver.* Tum in istis, εἶναι δέ σοι τὸ αὐτὸ μύμα καὶ ὄψον, saltem ἔσται, pro εἶναι exspectasses: si tenendus infinitivus, subintelligetur χρὴ, vel δύναται. Sed quid hoc est, quod ait, fore *idem myma & obsonium?* Annon omne *myma*, quale hic describitur, pro *obsonio* est? Immo ὀψοῦ utique legendum videtur, i. e. *piscis, ex pisce*, (coll. VII. 276. e.) non ὄψον. Sic ad infinitivum εἶναι subintelligetur verbum φασί: *Eodem modo etiam parari ait* (Epaenetus) *myma ex piscibus.* In *Epit.* de *Mymatis* confectione nihil aliud, nisi haec brevia ex *Artemidoro* adponuntur: Ὅτι τὸ μύμα σκευάζεται ἐκ κρεῶν καὶ αἵματος, πολλῶν ἀρτυμάτων συνεμβαλλομένων.

AD CAP. LXXXIII.

Τοσαῦτα καὶ τούτου κατακόψαντος, οὐ μόνον τὰ προειρημένα, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς. Est hoc ioci genus, quo delectatur Athenaeus noster. κατακόπτειν & *minutatim concidere* sonat, & *contundere, percutere:* itaque priore notione verbum hoc refert ille ad *carnes* & ad *condimenta* minutatim *concisa;* posteriore notione, ad *convivarum aures*, quas longo sermone *obtuderat* coquus.

τὴν ματτύην κομίζων. Huius nominis iam obiter supra mentio facta est, IV. 140. e. & 141. d. ubi cum Lacedaemoniorum epaeclo *mattya* confertur. Nec vero solum ἡ ματτύη, verum etiam ὁ ματτύης dixisse Graecos, infra videbimus. Idem vocabulum etiam sermo Romanorum adoptavit, *mattyam* & *matteam* dicentium. Martial. X. 59. & XIII. 92. Sueton. Calig. 38.

τοῦ Οὐλπιανοῦ εἰπόντος τὰ ἐκ τῶν Ὀψαρτυτικῶν Γλωσσῶν τοῦ προειρ. Ἀρτεμιδώρου. At pag. seq. d. Aemilianus

nonnulla ex eodem *Artemidoro* de *mattya* proferentem inducit Athenaeus. Nempe partem eorum, quae de hoc edulio Artemidorus disputaverat, dixisse Ulpianum statuit; scilicet eam partem, quae continebat expositionem maxime in vulgus notam; quam idcirco hic praetermittit auctor noster: aliam vero partem, ad minus nota pertinentem, deinde ab Aemiliano suppletam statuit.

περὶ Ἀντιφάνους καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς ματτύης. Istud νεωτέροις ex ms. *A.* restituimus auctori. μεσωτέροις, quod ne Graecum quidem vocabulum est, videtur ab homine invectum, qui *Antiphanem* sciret *Mediae Comoediae poëtis* accenseri a Suida & aliis nonnullis Grammaticis, quorum Observationes de Comoediâ Graecorum editionibus Aristophanis praefigi solent. At sunt qui *Novae Comoediae* initium in Alexandri M. aetatem ponunt; (vide Veterum Testimonia in Küsteri editione Aristophanis pag. XII extr.) sub quo vixisse Antiphanem ipsius Athenaei nostri testimonio (initio libri XIII.) novimus. Sed *Dorotheus*, cum τοὺς νεωτέρους κωμικοὺς dixit, de *mediâ comoediâ*, quam statuunt nonnulli, fortasse ne cogitaverat quidem umquam; verum universam Graecam comoediam in τὴν παλαιὰν & τὴν νεωτέραν distinctam intellexerat. Denique in verbis, de quibus quaerimus, ne diserte quidem accensetur *Antiphanes* τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς: possuntque illi νεώτεροι intelligi Antiphane posteriores.

a ἱστορεῖ δὲ καὶ περὶ τῆς πολυτελείας αὐτῶν καὶ Κρατῖνος ἐν τῇ Πολιτείᾳ αὐτῶν. In DALECAMPII Indice Auctorum ab Athenaeo citatorum, qui in ed. Cas. 2. & 3. repetitus est, videas Θετταλῶν Πολιτείαν in numero *fabularum* CRATINI senioris positam: quod recte factum esse merito dubitavit FABRICIUS, Bibl. Graec. T. I. pag. 755. Sane & ipse titulus, & verbum ἱστορεῖ, quo utitur Athenaeus, *historicum scriptum*, aut certe philosophicum, indicare videntur. At de *Cratino* quidem nihil tale alioqui compertum habemus. Quare videndum, utrum corruptum nomen sit, an alius fuerit Cratinus, qui Πολιτείας scripserit. Sed opportune a CASAUBONO monitum nunc maxime animadverto: » *Cratinus*, qui *de Republicâ Thessalorum* » scripserit, alibi quam hic non inventus nobis: & fortasse melius Κριτίας: de quo & eius *Politiis* ante dictum.« — Nempe *Critiae Respublica* quidem *Lacedaemoniorum* subinde a Nostro laudatur, XI. 463. b. 483. b. 486. e.

» mile. « — ὀρέγεται (in indicativo) ſcribere, puto, voluerat: nam εἰ cum ſubiunctivo modo non conſtruitur. Sed tota iſta ratio parum probabilis: non tam deeſſe verbum, quam in iſtis εἴ τις aliud quid latere, rectiſſime CORAYUS coniectaſſe nobis viſus erat, cuius eſt ad verba εἴ τις τῆς ὄρνιθος ματτύης *Nota msta* huiusmodi: » Forſan θέσις: » i. e. σκευασία, *confectio, praeparatio.* Θέσις & σκευασία » tanquam ſynonyma occurrunt ſupra, lib. IX. p. 399. d. » Tunc poſitâ maiore distinctione poſt ματτύης, verba Θέσεις τῆς ὄρνιθος ματτύης pro lemmate ſunt habenda. « — Nempe IX. 399. d. πολλαὶ θέσεις σκευασίας Archeſtrato dicuntur *varia praecepta parandi alicuius edulii.* Eâdemque notione θέσις τῆς ματτύης dici hoc loco potuerat. Quam emendationem Viri doctiſſimi, quamquam ea dictio, e philoſophorum ſcholis (ut in Animadv. ad l. c. oſtendimus) ad artem coquinariam traducta, poëtae magis quam proſaico ſcriptori atque Grammatico convenire videatur, unice tamen probaturus eram, niſi e veteris codicis lectione in extremis verbis eiusdem teſtimonii *Artemidori*, quod ab his verbis de quibus quaerimus incipit, cognitum habuiſſem, non ἡ ματτύη (in foeminino genere) in hoc teſtimonio dixiſſe hunc Grammaticum, ſed ὁ ματτύης, genere masculino. Nam loco illorum verborum, quae paullo poſt ſic corrupta in editis libris legebantur, οὕτως ματτύοις ἐν τοῖς ἡδίστοις, perſpicue in membranis noſtris ſcribitur, οὗτος ματτύης ἐν τοῖς ἡδίστοις: ubi quidem commodius ſcriptum foret οὗτος ὁ ματτύης, ſed & οὗτος ματτύης absque articulo ferri poterat. Nec vero unus Artemidorus vocabulo ματτύης in masc. gen. uſus eſt: ſed & *Philemon* comicus, in teſtimonio paullo inferius adpoſito, μὴ ματτύης εὐφραινέτω. Illud quidem miratus ſum, cum in ſuperiori diſputatione ἡ ματτύη in foem. gen. conſtanter uſus ſit Athenaeus, non diſerte ab eo (quemadmodum in aliis multis vocabulis factum vidimus) monitum nunc eſſe, » *non modo in foeminino genere,* ἡ ματτύη, *verum etiam in masculino,* ὁ ματτύης, *in uſu fuiſſe.* « At non ita ſemper ſibi conſtans eſſe ſolet Deipnoſophiſtae noſtri diligentia & ſubtilitas. Ab aliis quidem Grammaticis iſta vocabuli forma, ματτύης in nominativo caſu, (adeoque in masculino genere) adnotata eſt. Sic ſane in Photii Lexico msto (teſte Heſychii editore ad voc. Ματτυεῖς) ſcribitur, Ματτύης· σκευασία τις περιφορημάτων, (forſ.

d *περιφορήματος, ferculi*) χρήσιμος εἰς πότον καὶ κῶμον πλεῖα. Φιλήμων. Cuius glossae partem posteriorem solertissime emendavit doctus Hesychii editor: sed istud *ματτύης* solicitari ab eodem non debuit, ut *ματτύη* scriptum mallet; quandoquidem in ipso *Philemonis* testimonio, ad quod spectat illa glossa, *ματτύης* legitur. Denique, quod apud ipsum Hesychium mendose vulgo scribitur Ματτυεῖς, pro eo quidem Ματτύαι legi voluerunt viri docti: at multo profecto verisimilius videri debet, *ματτυεῖς* ex *ματτύης* esse detortum. Et, quoniam in hoc sumus, observabimus, ipsam illam Hesychii glossam ex eodem *Artemidori Glossario*, e quo haec refert Athenaeus, aut ex alio huic simillimo, esse excerptam; & parum quidem commode ab ipso auctore excerptam, tum vero insuper a librariis corruptam. Apud Hesychium hodie legitur: Ματτυεῖς. ἡ μὲν φωνὴ Μακεδονική. ὄρνις, καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφερόμενα. Praeterquam quod Ματτύης pro Ματτυεῖς scribi debuerat; etiam λάχανα pro λάγανα scriptum oportebat; quod ex Artemidori verbis ab Athenaeo adpositis satis adparet. Iam, ut eo, unde digressi sumus, redeamus: cum εἴ τις τῆς ὄρνιθος ματτύης legeretur, sicut perspicuum erat, de *mattya agi e gallinâ aut aliâ ave*, ansere, puta, anate, perdice, aliâve harum simili; sic & illud intelligi par erat, articulo τῆς ad ὄρνιθος adiecto non fuisse locum. Quare τῆς ex τις, εἴ τις vero ex ἔστι καὶ corruptum suspicatus sum.

ἐσφάχθω μὲν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλήν. Mire Dalecampius: *iugulanda illa est gladii acie iuxta caput.* Recte Casaubonus in Animadv. » *Iuguletur* (immisso cultro) » *per os in caput.* « — Ita autem iugulari voluerunt, puto, ne sanguis emanaret. Nam intus manente sanguine, qui adeo subito in venis concrescit, tenerior fieri existimabatur caro avis. Eamdem ob caussam alii vivam gallinam vino mergendam praecipiebant: quo spectavit Horatius, Sat. IV. lib. II. scribens:

> *Ne gallina malum responset dura palato,*
> *doctus eris vivam misto mersare Falerno:*
> *hoc teneram faciet.* —

Confer Listerum ad Apicii Artem Coquinariam, lib. VI extr. pag. 182.

ἔστω δὲ ἕωλος. *Sit vero hesterna.* Hoc praesertim observatum est, ex quo perfici nonnihil ars coquinaria coe-

pit. Olim, simulatque mactata victima erat, e vestigio in cibum parabatur.

ἐὰν δὲ θέλῃς, ὡς ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἐᾷν τετιλμένην. *Si vis, sicuti est cum pennis sines, evulsis plumis.* Dalecampium si audias, & Gallicum interpretem, οὐ τετιλμένην vel μὴ τετιλμένην leges. Sic enim Dalecamp. quem alter secutus est: *deinde, si libeat, plumis minime vulsis, ut illis obtecta est, relinquenda.* Ac fortasse hoc ipsum voluerat auctor: at, ut nunc leguntur, id sonant verba quod dixi: *posse, si lubet, plumis evulsis*, caeteroquin *relinqui cum alarum pennis, ita ut sunt:* nam πτερὰ, non solum *alae* dicuntur, sed & *pennae*, sigillatim *pennae* longiores validioresque alarum & caudae. Sed fortasse mutila est oratio, exciditque nonnihil in hanc sententiam: *si lubet, possis ad posterum diem, uti est, cum plumis & pennis relinquere; sed melius feceris, si plumas evulseris.* Caeterum hîc locum habet ellipsis illa, familiarissima Graecis quibusque scriptoribus, ut post ἐὰν cum suo verbo omittatur apodosis, ubi vel subintelligitur εὖ ἔχει aut tale aliquid, vel idem ipsum verbum in futuro positum. Sic hoc loco, ἐὰν θέλῃς ἐᾷν, subintellige εὖ ἔχει, vel ἐάσεις: quo de genere cum alii docti viri commentati sunt, a Lamberto Bosio laudati in Ellipsibus Graecis, pag. 378 sq. ed. Leisneri, tum Casaubonus noster ad Athen. lib. V. pag. 187. c.

Νομάδα παχεῖαν ἕψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, e ἐὰν θέλῃς παρὰ πότον χρῆσθαι. Dalecampius: *Columbam crassam & pinguem elixa, ac ex pullis, eos qui adhuc pipiunt, hoc edulio si placet mox inter potandum vesci.* Ad quae CASAUBONUS: » Quid virum doctum, inquit, impulit, ut » νομάδα verteret *columbam?* aut cur νομὰς *gallina Numidi-» ca vel Africana* esse non queat? quod etiam confirmat » vox κοκκυζόντων, quae de eo genere avitii proprie usur-» patur? « — Sane de *columbâ* non cogitaverat qui ista scripsit: nec vero magis de *Numidica* vel *Africana* ave. Cum paulo ante, ubi ὄρνιθος ματτύην dicebat, de *quolibet genere paulo maiorum avium* locutus esset, nunc νομάδα, scilicet ὄρνιν, *gallinam altilem, gallinam vulgarem*, dicit, *qualis in cortibus nostris alitur.* σιτιστὴ ὄρνις supra vocabatur, pag. 656. e. Vide vero quae ad p. 654. e. notavimus. Nec verbum κοκκύζειν, ad Numidicas potissimum aves, quod dicere Casaubonus videtur, (*Numidicas* intelligens quas *Indicas* vulgo nominare consuevimus) perti-

net; ſed ſigillatim quidem de *cucculi* voce, verum etiam de *galli gallinacei cantu* uſurpatur: neque ita Hyperides ſolum & Demoſthenes uſurparunt, (quos auctores Pollux citat, V. 89.) verum etiam Ariſtoteles, Hiſt. Anim. IX. 49. & quod Ariſtophanes κοκκύσαι dixit, Ran. 1427. id Graecus interpres δίκην ἀλεκτρυόνος βοῆσαι interpretatur. In his quae ſequebantur vulgo ſic ſcripta, ἐὰν δὲ θέλῃς παρὰ πότον χρῆσθαι, ſuſpenſa & impedita erat oratio, cum praeſertim iſta verba maiori interpoſita diſtinctione a ſuperioribus eſſent ſeiuncta. Nunc, cum importunam δὲ particulam ignorent veteres membranae, intelligitur verba praeſcripta cum ſuperioribus fuiſſe iungenda. Quod autem ait παρὰ πότον χρῆσθαι, illorum verborum veſtigium etiam in Gloſſa ex Photii Lexico ſupra adpoſita ſupereſſe vides. De ſcripturâ οὗτος ματτύης, quam membranae noſtrae dedere, paulo ante dictum.

f Φιλήμων φησὶν ἐν Ἁρπαζομένῳ. » *PHILEMONIS* fabula, » quae inſcribitur hîc Ἁρπαζόμενος, apud Pollucem Ἁρπαζομένη lib. VII. cap. IX. ſed in eiusdem libro X. cap. » XXIV. ut hîc. « CASAUBONUS. — Teſtimonium *PHILEMONIS* in ed. Ven. & Baſ. ſic ſcriptum legebatur:

> Γυμνῷ φυλακὴν ἐπίταττε, καὶ διὰ τριῶν
> ποτηρίων μεματτύης ἐμφαινέτω.

CASAUBONUS poſtremum verſiculum ad hunc modum edidit:

> ποτηρίων μεματτύης εὐφραινέτο.

Iurares, εὐφραινέτω ſcribere eum voluiſſe, & operarum errore ο pro ω fuiſſe poſitum. Sed ecce eumdem in Animadv. monentem: » Scribe, ποτηρίων καὶ ματτύης εὐφραίνετο. « Unde antepenacuta ſcriptura εὐφραίνετο in contextum in ed. Caſ. 3. recepta; coniectura autem καὶ ματτύης in orâ ed. Caſ. 2. & 3. adnotata. Clericus in Menandri Fragm. p. 294. alteram Caſauboni coniecturam adoptans, alteram repudians, ita edidit:

> Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττε, καὶ διὰ τριῶν
> ποτηρίων καὶ ματτύης εὐφραινέτω.

adiectâ interpretatione hac:

> *Nudo cuſtodiam appone, & tribus*
> *poculis ac mattyâ recreet.*

Quae quam parum congruant, in oculos incurrit. In *Epit.* deſideratur hoc teſtimonium cum duobus proxime ſequentibus. Ex ms. *A.* ad lectionem editionis Caſaubonianae

μεματτύης εὐφραινέτο nihil adnotatum eſt: puto, quod, cum in illo codice *μεματτύης εὐφραινέτω* ſcribatur, explorator noſter *ο* in fine verbi perperam pro *ω* in ed. Caſ. ſcriptum neglexerit. Iam quo ſpectet iſtud, Γυμνῷ φυλακὴν ἐπέταττε, aut ſana-ne ſit ipſa illa ſcriptura Γυμνῷ, in tam minuto fragmento nemo facile dixerit: ſed, cum ad verbum *εὐφραινέτω* neceſſe ſit referri nominativum aliquem, habemus illum, voce iſtâ nihili *μεματτύης* in duas diviſâ, *με ματτύης εὐφραινέτω*: ubi ὁ *ματτύης* (ut paulo ante vidimus) idem ac ἡ *ματτύη* valet. *Mattya me oblectet διὰ τριῶν ποτηρίων, cum tribus poculis, tria inter pocula.* Conf. X. 441. c. & ibi not.

In *ALEXIDIS* priore verſiculo cum ſcribatur, *ὁπηνίκ' ἂν* a *ἀσχολουμένους λάβω*, vertit Dalecampius, *ut deprehendi otioſos*: quem bonâ fide ſecutus interpres Gallicus pariter reddidit, *Les ayant vu oiſifs*; non videns, prorſus contrarium dicere poëtam: nempe, *Cum illos vidiſſem* (in paranda coena) *occupatos, exclamavi, Annon nobis aliquis mattyam dabit?*

Μάχων δ' ὁ Σικυώνιος &c. *MACHONEM Sicyonium, comicum*, ut inſignem faciat Athenaeus, ait primum, fuiſſe *unum ex comicis poëtis, qui Apollodori Caryſtii aetate claruerunt; nec vero Athenis, ſed Alexandriae, fabulas ſuas docuiſſe.* Ex quo obiter intelligitur, ſingularem *Apollodori Caryſtii* eâ aetate in eo genere famam fuiſſe. Sed quum, qua aetate vixerit hic Apollodorus parum alioqui nobis conſtet, opportune & huius & *Machonis* aetatem declarat Deipnoſophiſta: *Ariſtophanem Grammaticum*, (quem extremis Ptolemaei Philadelphi temporibus claruiſſe conſtat) *iuvenis cum eſſet, ad illius familiaritatem ſeſe adplicuiſſe, & cum illo literis operam dediſſe*: haec enim vis verbo *συσχολάζειν* ineſſe videtur. Denique cum aetatem, tum famam maxime, eiusdem *Machonis* his verbis inſignem facit auctor noſter, quod ait, ἦν δ' ἀγαθὸς ποιητὴς, εἴ τις ἄλλος, τῶν μετὰ τοὺς ἑπτά: id eſt: ut Dalec. convertit, *egregius poëta, ſi quis alius, poſt eximios illos ſeptem.* Ad quae verba in orâ notavit idem DALECAMPIUS: »Tragicos; quos a pari numero ſtellarum »*Pleiadas* [immo *Pleiadem*] vocatos eſſe ait Strabo lib. »XIV. [pag. 675. e. ed. Caſ.] Brodaeus c. 15. lib. V. Ob»ſervat.« — Reſpicitur utique *Pleias* illa, Ptolemaei Philadelphi aetate nobilitata: de qua tamen nec perſpicua

ſatis, nec conſentientia traduntur. Quae quum *Tragicorum* fuiſſe poëtarum vulgo perhibeatur, aliam etiam *Comicorum* fuiſſe ex hoc Athenaei loco ſuſpicatus eſt FABRICIUS, Bibl. Graec. T. I. pag. 688. De Pleiade, praeter auctores a Fabricio laudatos, conſuli poſſunt quos nominavit Harleſius, Bibl. Gr. T. II. pag. 318. Videntur autem omnino ſeptem Poëtae principes, variis poëſeos generibus clari, qui ſimul in aulâ Ptolemaei Philadelphi vixerunt, nomine illo fuiſſe inſigniti.

b In *MACHONIS verſu* 3. pro *κατεδίδαξαν*, quod cum ed. Ven. & Baſ. uterque noſter codex ms. tenet, tacite quidem Caſaubonus *κατέδειξαν* correxit: recte vero, & metri ratione hoc poſtulante, atque etiam ſermonis uſu, cum vix Graecum verbum ſit *καταδιδάσκω*.

Quartus verſus cum ſic ſcriptus eſſet conſentiente utroque noſtro codice,

οὐκ οἶδα· πλὴν ἔστι γε μουσικωτάτου τινός:

metro non conſtabat ratio: cui quo ſatisfieret, *πλήν γ' ὅτι* corrigendum putavi.

AD CAP. LXXXV.

c *NICOSTRATI verſus* 1. ex Ἀπελαυνομένῳ ſic ſcriptus erat claudicante metro:

Εὖγε τ' ἄνδρες εὖ σφόδρα. ἀλλὰ μὴν τῇ ματτύῃ.

Ibi vero recte a CASAUBONO monitum: » Verſus pri» mus e *Nicoſtrateis* ita ſcribi debet:

» *Εὖγ' ἄνδρες, εὖ σφόδρ'. ἀλλὰ μὴν &c.* «

Alterum *Nicoſtrati* teſtimonium ſic vulgo ſcribitur:

Θρίον δὲ καὶ κάνδυλον, ἢ τούτων τὶ τῶν &c.

Ubi ſicut iunguntur *θρίον* (ſive *θρῖον* ſcriptum malis) & *κάνδυλος*, tamquam duo delicati & exquiſiti cibi, ſic eadem ſupra etiam lib. I. pag. 9. a. iuncta vidimus. Et *θρίον* quidem, vel *θρῖον*, aut in plur. *θρία* vel *θρῖα*, ſaepius apud Noſtrum laudantur. De quo edulio vide not. ad IX. 379. e. & praeſertim Suidam. De *candylo* vide not. ad I. 9. a. itemque Heſych. & Suid. & Photium apud Küſterum ad Suidam & apud Albertum ad Heſychium. Eamdemque vocem rurſus habes apud Noſtrum IV. 172. b. & XIV. 644. c. & apud Plutarch. Sympoſiac. IV. 1 extr. Sed huic quidem loco non videtur id vocabulum convenire ob penultimam brevem: quâ ſi productâ uſi eſſent

comici, non adludens ad hoc ipsum vocabulum Aristophanes in Pac. 123. vocem κόνδυλος positurus erat, quae corripit penultimam. Quare κάνδαυλον hic scripsisse poëtam puto: quod & ipsum edulium in delicatissimis habebatur, de quo vide Nostrum lib. XII. cap. 12. Caeterum idem fortasse edulium & κάνδαυλος & κάνδυλος nominatum est: quae H. Stephani sententia fuit in Indice Thes. item Küsteri ad Suidam, aliorumque. Ad vocab. θρίον adnotaverat DALECAMPIUS: »Cibum confectum ex lacte, »semidalide, adipe suillo, coctum in folio ficus.« — At alia etiam in eum cibum sumebantur; e quibus globi quidam conficiebantur, foliis ficûs involuti. Ad κάνδυλον notaverat IDEM: »Cibum ex lacte, melle, caseo, amylo.«

In *DIONYSII* testimonio, Ὥστ' ἐνίοτ' ἂν recte dedit cod. *A*. nesciens priorem ἂν particulam, alieno loco contra quod metri ratio ferebat in editis insertam. Quod in eodem codice ταύτου τοῦτι scribitur, is scribae error est, recte curatus in editis. Quaenam autem insit sententia duobus proximis versibus:

σπεύδων ἅμ' εἰσήνεγκα διαμαρτὼν μίαν
ἄκων περιφορὰν τῶν νεκρῶν ὡς τὸν νεκρόν.

gratiam habebimus si quis nos docuerit. Nam nos quidem in his nihil videmus: nec vel Dalecampius vel Gallicus satisfecit interpres; & Casauboni aliorumve doctorum virorum opera prorsus nos destituit. DALECAMPIUS ad verbum fere latine convertit: *Prae festinatione invitus erravi, & ferculum unum attuli mortuorum, ad mortuum.* Ad quae in orâ haec notavit: »Lupinos, & caetera quae ad Hecates »coenam, & Manibus mortuorum, olim in triviis ponebantur.« — Similiter VILLEBRUNIUS: *De sorte qu'un jour faisant une* mattye, *la précipitation avec la quelle je servis, me fit commettre une erreur, & je portai le mets des morts au mort.* Et in Notâ: »*Il a été parlé du plat ou repas d'Hecate, qu'on abandonnoit aux pauvres. Voy. le Schol. d'Aristoph.*« — De *Hecatae coena* obiter dictum est, VII. 313. c. & ibi in Animadv. Sed, quid inde huic loco lucis accedat, parum video.

In *PHILEMONIS* eclogâ verbum ἀποσάττεσθαι primus DALECAMPIUS *saburrari* interpretatus est, i. e. *implere sibi ventrem*: ex merâ coniecturâ nescio, an quod Harpocrationis & Suidae expositionem ob oculos habuerit, qui ἀποσάξαντα positum dicunt pro φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ

ἀποπληρώσαντα, i. e. *obstruentem foramen & replentem.* Pro istâ autem sententiâ minus commode in ed. Bas. & Cas. *post ἀποσάττεσθαι comma* erat insertum, quod nos *post ἡμέραν* reiecimus. Videndum vero, ne teneri debuerit magis propria significatio, *onus deponere;* de qua videndi viri docti ad Hesychium voc. Ἀπέσαξεν, & Bielius in Thes. Philol. T. I. pag. 194. Nempe quemadmodum in Graecâ versione Genes. XXIV. 32. ἀπέσαξε τοὺς καμήλους significat *clitellas detraxit camelis*, sic ἀποσάττεσθαι dici potuerit is *qui onus sibi impositum deponit:* & per metonymiam consequentis pro antecedente, quemadmodum verbum καταλύω, sic & hoc, significare potüerit *diversorium ingredi.* Pro δι' ὅλην, quod habent editi, teneri etiam δ' ὅλην poterat, quod est in ms. *A.* ut δὲ particula ad ἑξῆν referretur.

e Μόλπις -- ἐπαίκλεια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας; ματτύας φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις. Librum scripserat *Molpis*, de *Lacedaemoniorum Republicâ*, cuius supra mentio facta, IV. 140. a. b. In eo libro id ille posuerat, quod & hîc adfert Athenaeus, & iam ibidem (IV. 140. e. & 141. d.) adtulerat. Ibi ἐπάϊκλα & ἐπάϊκλον scriptum vidimus: (nam foedum errorem ἐκάϊκλα, qui pag. 140. e. editionem nostram deformat, facile correxerit aequus Lector) hoc loco scripturam ἐπαίκλεια cum editis tenet cod. *A.* item ms. *Epit.* in contextu, sed idem inter lineas ἐπαίκλια, qui e contrario pag. 642. e. in contextu ἐπαίκλια habet, inter lineas vero ἐπαίκλεια.

Μένιππος ἐν τῷ ἐπιγρ. Ἀρκεσιλάῳ. Sic recte ed. Ven. Bas. & Cas. 1. cum ms. *A.* In *Menippi* vero testimonio, ubi scribitur ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις, videndum ne in voce Λάκαινα lateat aut viri nescio cuius aut meretricis cuiusdam nomen. Nam cum hoc mirum videri debet, in *compotatione hominum comissabundorum* memorari *mulierem Lacedaemoniam;* tum vero illud, Lacedaemoniam hanc induci *iubentem inferri mattyam;* quod nomen Lacedaemoniis minime erat usitatum, qui cum aliis Dorice loquentibus ἐπάϊκλον talem coenam, non *mattyam*, vocabant.

περδίκια ὀλίγα καὶ χηνία. Sic commode edd. cum ms. *A.* Si χήνεια cum *Epit.* legas, erunt χήνεια ὀπτὰ nempe κρέα, *frusta anserum assorum;* ut λαγῷα, & similia. χηνία sunt *anserculi.* Quod sequitur τρυφῇ πλακούντων, si vera scriptura est, quam cum editis tenent

ambo mssti, ſignificabit proprie *luxuriam placentarum*, i. e. *delicatarum placentarum copiam*. Sed perquam probabilis videtur emendatio, a CORAYO in *Notis msstis* propoſita, τρύφη πλακούντων, *placentarum fruſta*. De quo vocabulo & Heſychius & Suidas monuere: Τρύφος ἄρτου· κλάσμα ἄρτου. Et ἄρτου τρύφος habes apud Lucian. in Fugit. cap. 31. Tom. VIII. pag. 331. ed. Bipont. Id ſi placet, ſi *fruſta placentarum* dixit, potuerit etiam vera eſſe Epitomae ſcriptura, χήνεια, *aſſorum anſerum fruſta*.

Τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα. Vide pag. 658. c. d.

οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπάϊκλον. Ad editam olim ſcripturam ἔπαικλον, nihil ex ms. *A*. adnotatum: in cod. *Epit.* vero perſpicue ἐπάϊκλον ſcribitur, ut IV. 140. c.

τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα. Quamquam *apud alios Graecos magis, quam apud Atticos*, in uſu fuiſſe hoc vocabulum dicat auctor, tamen etiam Attico poëtae *Nicochari* licuerat eodem uti, cui illud reſtituimus apud Noſtrum, VII. 328. e. Quod ſi quis vero ibi duabus vocibus ἐπὶ δεῖπνον ſcribi maluerit, (ut ἐπὶ δεῖπνον ἠκούσας idem valeat ac εἰς δεῖπνον ἠκούσας) non magnopere repugnabo. Ἐπιδειπνίδας dixiſſe Macedonas, ſupra monuerat Deipnoſophiſta, pag. 658. e. Unde ſuſpicari aliquis poſſit, pro ἐπίδειπνα, quod hîc legitur, fortaſſe ἐπιδειπνίδα ſcribi debuiſſe, in *ſingulari* numero; quemadmodum & ſuperiora nomina, τὸ τοιοῦτον δεῖπνον, & ἐπιδόρπισμα, & ἐπάϊκλον, in *ſingulari* numero ponuntur. At ſcripturam ἐπίδειπνα cum editis tuetur uterque noſter codex mstus.

καὶ διελύθημεν οὖν οὕτως. Particulam οὖν, cum a ſequente voce οὕτως eſſet expulſa, auctoritate veterum membranarum reſtituimus auctori.

